

Vân Khởi Nam Sơn

Edit: Hũ Mật

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Truyện được đăng tải tại humat170813.wp.com

Mục lục

<u>Chương 1: Người Cũ Trờ Về</u>	
<u>Chương 2: Nhớ Lại Năm Đó</u>	
<u>Chương 3: Người Yêu Hiện Tại Của Người Yêu Cũ</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99: Hoàn Chính Văn

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 1: Người Cựu Trở Về

Edit + Beta: Vịt

Bệnh viện sản khoa Đại Chính, xếp hạng nhất trong nghề, trình độ dẫn đầu quốc tế, muốn tới đây sinh con, hoặc là bạn có tiền, hoặc là bạn có bệnh.

7h sáng sớm, Hà Quyền cơ hồ một đêm không ngủ lại lần nữa bị triệu hồi, cậu vọt vào phòng chờ sinh, hỏi: "Tình huống gì?"

"Sớm, chủ nhiệm Hà." Hộ sĩ nói, "Tăng giảm đau nửa tiếng, tim thai giảm mạnh tới 110."

"Mở mấy ngón?"

"3 ngón."

(Trong sản khoa, khi phụ nữ sắp sinh bác sĩ sẽ kiểm tra tình trạng sinh nở bằng ngón tay, nếu từ 3-5 ngón tay thì phải vào phòng chờ sinh, còn nếu là 10 ngón thì phải đi đẻ lập tức. Nhưng hình như cách này tui không thấy ở Việt Nam có thì phải, tra tiếng việt bằng GG tui không thấy, nhưng tra baidu thì nói vậy)

"Huyết áp bao nhiêu?"

"150/117."

Huyết áp có chút cao, nhưng không đợi được nữa, thế là Hà Quyền dứt khoát: "Đẩy vào phòng giải phẫu, mổ!"

Ra ngoài tìm người nhà bệnh nhân ký tên, không đợi đối phương xem xong một trang giấy, Hà Quyền rút bút ra nhét vào trong tay người ta, gầm gào nói: "Đều là văn kiện tiêu chuẩn, xem cũng không thể sửa, nhanh ký, nếu không đũa nhỏ không còn mạng!"

Người nhà bị cậu dọa bối rối, tay run vánh mắt đỏ ký ra nét chữ giống y con nhện giăng chân. Ký xong, người nhà âm thanh run rẩy nói: "Chủ nhiệm Hà, vô luận như thế nào, ta đem người lớn..... Người lớn giữ lại nhé....."

Xem phim truyền hình nhiều rồi nhĩ ông anh? Hà Quyền không có thời gian nói nhảm với hắn, trong chớp mắt chạy thẳng tới phòng giải phẫu khu sản 3.

Khu sản 3 chuyên môn nhận nam giới có gen X ẩn, bởi vì loại người này chiếm tỷ lệ dân số chưa tới 10%, cho nên theo đạo lý mà nói Hà Quyền hắn là người ung dung nhất. Nhưng trên thực tế, cậu thật sự là ngủ sớm hơn gà muộn hơn chó. Khu sinh 3 luôn cực kỳ không dễ tuyển người, từ bác sĩ đến hộ sĩ, chủ yếu là người nguyện ý lựa chọn khoa này quá ít.

Hà Quyền là bộ phận HR của viện tốn số tiền lớn từ bệnh viện khác đào tới, nghe nói hồi đó người ta hỏi cậu tại sao muốn chọn sản khoa, cậu liền đáp lại 2 chữ -

NHIỀU TIỀN.

(HR (Human Resource): Nguồn nhân lực)

9h, Hà Quyền đội một đầu tóc vốn xoắn bị mũ giải phẫu đè tới lộn xộn, ngáp ngồi vào trong phòng họp ăn sáng.

Chủ nhiệm Cao khu sinh 2 vừa nhìn thấy cậu vội vàng hỏi: "Chủ nhiệm Hà, ông chủ khách sạn suối nước nóng lần trước giới thiệu cho cậu, sao cậu nói với người ta là cậu ra nước ngoài hả? Hôm qua hán còn gọi điện thoại hỏi chị là cậu bao giờ thì về đây."

"Chị Cao, chị cứ nói với ông ta em chết ở nước ngoài rồi." Hà Quyền hút sữa đậu nành, mắt cũng lười mở.

Từ đêm tới vừa rồi tổng cộng mỗ 4 người, hiện tại cho cậu cục gạch gối lên cũng có thể ngủ. Nếu không phải hôm nay chuyên vụ mà ban giám đốc bệnh viện phái tới tới nhậm chức, cậu ngay cả hội nghị thường kỳ cũng không tới tham gia, sớm làm ổ ở trên sofa phòng làm việc ngủ bù rồi.

"Đừng kén nữa, kén nữa là cậu qua 35, ngưỡng lớn tuổi rồi." Chủ nhiệm Phan khu 1 cười khanh khách mà nhìn Hà Quyền.

Hà Quyền rút cục chậm rãi mà mở mắt ra, con ngươi đen láy bởi vì thiếu ngủ mà hơi có vẻ ảm đạm. Cậu vẫy ống hút trong miệng ra, nói: "Chị Phan, em cả ngày không làm gì khác, chỉ đầu trí đầu dũng với đám ba ba kia, không một ai lên giường để không hối hận. Đêm qua có 1 người, em tới, bóp cổ chồng không buông tay, chửi phải gọi là rung động đến tâm can. Em liền hoang mang, chị nói hồi đó có cái công phu kia làm gì mà không được, lại cứ phải con mẹ nó dùng để tạo trẻ con. Em sau đó cho hán một biện pháp giải quyết - Buộc ga-ro chồng chú mày lại. Ha, hán lập tức câm miệng."

(Buộc garo: Một phương pháp tránh thai)

Chủ nhiệm Cao và chủ nhiệm Phan bị cậu trêu tới ngửa tới ngửa lui, đang cười, viện trưởng đẩy cửa đi vào, vỗ vỗ tay ra hiệu 3 chủ nhiệm chú ý hình tượng chút. Người đàn ông cao đi theo phía sau viện trưởng đi vào, mặc tây trang 3 món trắng thơm, tóc chải tỉ mỉ, mặt mày thâm thúy biểu tình trầm ổn, nhìn khí chất khí là loại thanh niên tài tuấn du học về.

"Vị này là chuyên vụ mà ban giám đốc viện phái tới, sau này mảng quản lý hành chính và sự vụ luật pháp do cậu ấy tới phụ trách, các vị, quen biết một chút, Trịnh Chí Khanh, chuyên vụ Trịnh."

"Phì -".

Sữa đậu nành trong miệng Hà Quyền toàn bộ phun lên áo khoác tây trang của Trịnh Chí Khanh. Trịnh Chí Khanh bị phun tới ngay tại chỗ, lúc anh thấy rõ người phun sữa đậu nành đầy mặt mình, biểu tình lại càng đông cứng.

Tiên sư, Hà Quyền thâm mắng, vậy mà là anh ta!

"A Quyền, A Quyền!"

Mất thấy Hà Quyền ở phía trước đều sắp chạy, Trịnh Chí Khanh bước chân dài đuổi nhanh mấy bước cản người lại.

"Em có việc gấp phải làm?" Anh hỏi.

"Sinh con không đợi người!" Hà Quyền vội vã nhìn anh một cái, tiếp tục cúi đầu đi.

Trịnh Chí Khanh theo sát phía sau cậu, vừa đi vừa hỏi: "Anh lúc trước xem danh sách nhân viên tạm thời, còn tưởng trùng tên trùng họ, em hỏi đó không phải chọn ngoại khoa sao?"

"Con người không thể thay đổi sao?" Hà Quyền tức giận chẹn họng anh một câu.

Không sai, con người đều sẽ thay đổi, Trịnh Chí Khanh bây giờ trở nên đẹp trai hơn hồi đại học nhiều.

Bước chân của Trịnh Chí Khanh hơi ngưng lại, lại vội vàng đuổi theo Hà Quyền. "Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi."

Hà Quyền mạnh mẽ thu chân, xoay mặt khiêu mi. "Ăn cơm."

"Ừ." Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, "10 năm không gặp, ôn chuyện cũ."

Hà Quyền tức đến muốn cười: "Trịnh Chí Khanh anh người này có phải có bệnh hay không hả? Ôn chuyện với người yêu cũ? Tán gẫu cái gì, sau khi chia tay mỗi người đã ngủ với bao nhiêu người?"

"Anh muốn tháo gỡ khúc mắc, A Quyền." Trịnh Chí Khanh bình tĩnh mà giải thích, "Em hồi đó gửi cho anh một bức thư như vậy sau đó chặt đứt tất cả liên hệ, hiện tại đã có duyên gặp lại, anh cần em cho anh một lý do thỏa đáng."

"Vứt bỏ người cần lý do?" Hà Quyền sụp khoe miệng, "Ông đây là cái tính tình kia, không thích chính là không thích, anh cũng không phải ngày đầu tiên biết."

Trịnh Chí Khanh hơi cau mày. "Em đang giận anh chuyện anh lúc trước chưa thông báo với em đã quyết định ra nước ngoài du học."

"Đừng dắt vàng lên mặt mình, hai ta đâu biết cũng không có thể non hẹn biển, đường ai nấy đi không gì đáng trách, anh rời đi tôi vừa lúc thay thế danh sách thực tập của anh, đối với tôi là một

chuyện tốt." Lúc này trên đồng hồ trí năng của Hà Quyền lại hiển thị điện thoại của phòng chờ sinh gọi vào, cậu vội vàng hướng Trịnh Chí Khanh khoát tay một cái, "Tôi bây giờ thật sự bận, tạm biệt ngài nhé."

Nhìn bóng lưng Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh khẽ thở dài.

Thôi vậy, anh nghĩ, đều đã qua lâu như vậy, khúc mắc với không không khúc mắc gì đó, quên nó đi.

Chờ toàn bộ hành hạ xong, Hà Quyền lúc về phòng làm việc đều sắp 12h. Y tá trưởng gõ cửa đi vào hỏi cậu có muốn ăn cơm trưa hay không, kết quả vừa thấy Hà Quyền cuộn trên sofa ngủ giống như mèo, đành lắc lắc đầu thôi lui khỏi phòng.

Hà Quyền nhiều lắm là cũng chỉ ngủ 1 tiếng, giống như bản thân cậu nói, sinh con không đợi người. Một hơi bận tới 6h chiều, ra khỏi phòng giải phẫu nhìn thấy phó chủ nhiệm Kiều Xảo tới đổi ca, cậu trực tiếp treo trên người người ta giả chết.

Kiều Xảo là chị họ bà con xa của Hà Quyền cũng là học tỷ hồi cậu học trường y. Cậu sau khi đổi nơi công tác tới bệnh viện sản khoa Đại Chính dựa vào bán quan hệ huyết thống đào Kiều Xảo từ bệnh viện khác tới đây, nếu không lúc ấy khu sinh 3 căn bản không thành lập được.

"Chị đừng xin nghỉ, em cũng không muốn đi thông ca nữa....." Hà Quyền không sai biệt lắm khí lực lấy mũ từ trên đầu xuống cũng không có.

Kiều Xảo sủng nịch mà vỗ vỗ lưng cậu, cười nói: "Cậu nếu có thể để cho cháu ngoại của cậu không bị bệnh, chị sau này sẽ không

ngủ nữa, được rồi, cậu mau về ngủ."

"Không được, phải hôn hôn mới có thể sống lại." Hà Quyền bắt đầu làm nũng.

Kiều Xảo vang dội mà hôn trán cậu, "Hài lòng chưa, chủ nhiệm Hà của chị?"

"Sống rồi!" Hà Quyền đứng nghiêm, xoay xoay cổ đấm đấm vai, ngồi vào trên ghế thay giày.

"Này, đúng rồi, chị nghe nói, Trịnh Chí Khanh tới viện mình làm chuyên vụ?" Kiều Xảo dùng ngữ khí thăm dò hỏi cậu.

Hà Quyền thờ ơ nói: "Em buổi sáng nhìn thấy anh ta, vẫn vậy, ngu ngốc."

Kiều Xảo hừ một tiếng. "Nói đơn giản, hỏi đó ai làm âm ỉ xong chia tay tìm chị trong ký túc, ôm gối khóc đến bong bóng nước mũi cũng ra?"

"Chuyện cũ năm xưa, ai còn không có thời tuổi trẻ lông bông."

"Này." Kiều Xảo nhìn nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai nhẹ nhàng gõ vai Hà Quyền, "Chuyện kia cậu nói với hấn không?"

Sắc mặt Hà Quyền hơi biến, một lát sau đứng dậy lực mạnh kéo mở tủ, quăng tới cửa tủ đụng ra một tiếng "Xoảng".

"Có gì hay mà nói, em lại không nợ anh ta!"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhớ Lại Năm Đó

Edit + Beta: Vịt

***** Hê lu chương mới đón giáng sinh.*****

Nhiều năm trước kia.

Hà Quyền trốn ở bên sườn núi của Dã Trường Thành, mất cá chân trái sưng tới không cách nào đi lại.

Trong khoa tổ chức chơi xuân đi leo Dã Trường Thành chưa được sửa chữa, cậu ngấm nghĩa chụp ảnh kết quả đi tản ra với mọi người. Ai biết thế nhưng lại giẫm lên một cục gạch tường bị long ra ngã xuống dưới sườn đất phía dưới tường thành, may mà chỉ là bị trật mắt cá chân, xương cốt khác không có chuyện gì.

Nhưng cậu không có cách nào tay không leo lên, cộng thêm điện thoại ở vùng hoang vu không có tín hiệu, Hà Quyền một lần cho là mình sẽ chết ở nơi này. Không phải thường xuyên có tin tức sao, sinh viên đại học đi chơi hoang dã mất tích, mọi cách tìm kiếm không có kết quả, phỏng đoán đã gặp nạn.

Xuân hàn se lạnh, gió núi thổi toàn bộ Hà Quyền bị xuyên thấu, lạnh tới run rẩy mãi. Cậu hoàn toàn có thể tưởng tượng trạng thái của mình lúc cuối cùng được phát hiện, cảm giác sợ hãi dần dần bị xa lạ bao vây toàn thân. Làm sinh viên y, cậu vốn nên là người chủ

nghĩa vô thần kiên định, nhưng bây giờ lại không thể không cầu nguyện ông trời phù hộ có thể có người phát hiện mình.

"Hà Quyền?" Đỉnh đầu truyền đến âm thanh giống như đã từng quen.

Hà Quyền ngẩng đầu nhìn lên, là Trịnh Chí Khanh cùng khoa. Cậu và Trịnh Chí Khanh khác phòng ký túc cho nên cũng không gặp gỡ quá nhiều, bình thường cũng không nói mấy câu. Nhưng bây giờ nhìn thấy đối phương, cậu thật có cảm giác lệ nóng doanh tròng gặp được người thân nhất.

Trịnh Chí Khanh nhìn qua giống như là dáng vẻ thờ phào một hơi: "Cậu chờ, tôi hiện tại đi xuống."

"Gì? Cậu xuống -"

Không đợi Hà Quyền nói xong lời, Trịnh Chí Khanh đã thuận theo tường thành bị phong hóa tới dựng thẳng trượt xuống, chênh lệch cao hơn 3m mắt cũng không chớp đã nhảy. Đứng tới bên cạnh Hà Quyền, thấy cậu ôm cánh tay run lẩy bẩy vội vàng cởi áo khoác chống gió xuống bọc lại.

Có áo khoác chứa nhiệt độ quần lên người, nhưng Hà Quyền lại thật lòng không cảm động nổi, cậu cảm thấy người anh em này có thể thi vào lâm sàng tuyệt đối là dựa vào chịu khó mà không phải dựa vào thông minh. Không tìm sợi dây để kéo cậu ngược lại mình cũng xuống, giờ hay lắm, trên báo lại phải thêm tám hình sinh viên đại học gặp nạn, còn phải dùng nét thô màu đen che mắt lại.

Khác với loại tính cách hoạt bát vô được ai 3 phút cũng có thể hòa đồng quen thuộc của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh ngoại trừ đi

học chính là chơi bóng, cũng không làm sao thích nói chuyện. Thành tích ngược lại rất tốt luôn luôn đứng top nổi tiếng trong khoa, nghe nói còn rất được người hoan nghênh. Nhưng Hà Quyền ngoại trừ trường hợp nào đó cần thiết trao đổi tổng cộng không được mấy câu với đối phương, giữa hai bên ngay cả quen thuộc cũng không thể gọi.

Trước mắt người mà cậu duy nhất có thể dựa vào chính là Trịnh Chí Khanh, mặc dù ban đầu cảm thấy đối phương ngu ngốc đi xuống bởi cậu cùng làm "người mất tích" thật là chỉ số thông minh đáng lo, nhưng lúc Trịnh Chí Khanh đưa balo của mình cho cậu kê dưới móng ngồi để tránh cậu bị đá cộm khó chịu, cậu lại ý thức được đối phương trên thực tế là người rất ôn nhu, rất biết chú ý đến cảm thụ của người khác.

"Đừng gấp, phía sau còn có người, bọn họ sẽ tìm được chúng ta." Trịnh Chí Khanh vừa kiểm tra mắt cá chân cậu vừa an ủi cậu, "Vừa rồi lên xe phát hiện không thấy cậu, mọi người đều ra ngoài tìm, tôi chạy khá nhanh."

"Cậu cao chân dài mà."

Hà Quyền mím môi. Đây là lần đầu tiên cậu khoảng cách gần như vậy mà quan sát Trịnh Chí Khanh - trên sống mũi rất thẳng treo mồ hôi hột tinh mịn, lông mi dày đặc chớp mắt một cái giống như 2 cây quạt, cằm cạo tới ửng xanh, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp mà nói chính là loại hoocmon giống đực phân bố tới khá thịnh vượng.

"Đau sao?" Trịnh Chí Khanh hơi giúp cậu cử động mắt cá chân, nhìn thấy Hà Quyền nhú mày vội vàng buông tay, "Sưng không có vấn đề, hẳn chỉ là bị trật, không tổn thương tới cơ gân."

"Cậu xuống làm gì? Sao không đi tìm thùng leo núi để kéo tôi?" Hà Quyền rốt cuộc không nhịn được hỏi vấn đề này.

Trịnh Chí Khanh chớp mắt một cái cực nhanh, chỉ cùng cậu nhìn nhau một giây đã dịch tầm mắt. "Để một mình cậu ở đây, tôi không yên lòng, vừa nghe tài xế nói, gần đây nơi này có báo theo lưng núi tới đây kiếm ăn xuất hiện."

Sau lưng Hà Quyền nổi lên một trận gió lạnh.

"Vậy hai ta cũng đừng ở đây chờ vô ích." Cậu nuốt nuốt nước bọt, theo bản năng mà bốn phía nhìn nhìn, "Tìm dốc thoải leo lên đi."

Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một chút, gật gật đầu, "Cũng được, tôi cõng cậu."

"Ặc..... Tôi nặng lắm....." Hà Quyền khó giải thích được mà ngượng ngùng.

Vẫn luôn duy trì tư thế chân sau quỳ xuống đất, Trịnh Chí Khanh giơ tay lên so sánh chênh lệch chiều cao giữa hai người, khẽ mỉm cười: "Lúc ở phòng y tế hỗ trợ tôi xem qua báo cáo kiểm tra sức khỏe của cậu, cậu nhẹ hơn tôi 30 cân (~ 15kg)."

Tổn thương tự ái a! Hà Quyền liếc nhìn cánh tay xắn tay áo lên lộ ra của Trịnh Chí Khanh - nổi lên mạch máu màu xanh, vừa nhìn là tỉ lệ cơ thể cực thấp, bọc trên xương đều là cơ bắp.

Nghĩ tới đây, Hà Quyền hít hít bụng. Không thể tiếp tục ở trong ký túc làm ổ, chờ chân khởi phải đi vận động chút. Mặc dù chiều cao này của cậu chơi bóng rổ thiếu chút, đá bóng gì đó khẳng định không thành vấn đề.

Trịnh Chí Khanh quay lưng qua, hướng cậu giờ giờ tay nói: "Đi lên."

Vĩnh chân, Hà Quyền lao lực kéo mà chống người dậy, vừa nằm nhoài trên lưng Trịnh Chí Khanh, chợt nghe đỉnh đầu nổi lên một hồi tiếng sấm.

"Sắp mưa, trước đừng đi, độ cao này có lẽ sẽ bị sét đánh tới." Trịnh Chí Khanh ngẩng đầu nhìn mây đen trong nháy mắt đã giăng đầy, lại ngồi xổm xuống đặt Hà Quyền xuống, "Mấy hôm trước đọc báo còn có tin nói có người leo Dã Trường Thành bị sét đánh."

"Trời đánh sét bỏ, đây là làm chuyện bao phá hoại?" Hà Quyền ngạc nhiên, vội vàng một tay kéo Trịnh Chí Khanh tới bên cạnh ngồi xuống, "Cậu cao, đừng đứng, dễ bị sét đánh."

Trên cánh tay truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu qua, nhìn gò má đường cong tinh xảo của Hà Quyền, nhịp tim chợt tăng nhanh - Người này, lớn lên thật đẹp.

Lại mấy tiếng sấm lặn qua, chỉ chốc lát hạt mưa to như hạt đậu đã lộp độp rơi xuống. Trịnh Chí Khanh từ trong túi lục ra một tấm vải nhựa lớn dùng để lót thức ăn đi picnic phủ tới trên đầu 2 người, để tránh bị nước mưa xối thấm. Gió núi hòa với hơi nước lạnh thấu xương, nhiệt độ giảm đột ngột, Hà Quyền lại run run, bản năng dựa tới nguồn nhiệt bên cạnh.

Trịnh Chí Khanh khẽ thu chặt cánh tay, bảo vệ Hà Quyền vào trong ngực. Dựa vào ngực Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng lên.

"Cậu..... Tim đập thật nhanh." Âm thanh cậu cơ hồ chìm trong mưa bụi.

Yết hầu Trịnh Chí Khanh lặn một cái, anh chậm rãi cúi đầu, chớp mũi nhẹ nhàng lướt qua lọn tóc ướt nhẹp của Hà Quyền, hô hấp cực nóng rơi vào trên trán đầy đặn trơn bóng của đối phương. Hà Quyền cắn chặt bên trong đôi môi, lại rụt tới trong ngực Trịnh Chí Khanh. Cậu hơi giương mặt lên, lông mi dài dài nhẹ lướt qua sống mũi đối phương.

Chồi non dưới sự ẩm ướt của nước mưa phá đất mà ra, tia lửa nho nhỏ giữa hô hấp lẫn nhau lóe cái nháy ra.

Kiều Xảo đang ở trên máy tính gõ luận văn bác sĩ, đột nhiên bị tiếng gõ cửa lớn cắt đứt mạch suy nghĩ. Cô thôi mắt kéo cửa ra, kinh ngạc mà nhìn thấy Hà Quyền hai mắt sưng đỏ mà đứng ở cửa ký túc.

"Xảy ra chuyện gì?!" Kéo Hà Quyền vào phòng, Kiều Xảo vội vàng ấn người tới trên giường mình ngồi xuống.

"Chị..... Em với..... Em với..... Em với Trịnh Chí Khanh chia tay rồi!" Hà Quyền giống như thủy tổ, nước mắt không ngăn được rơi ra, "Em..... Em đem anh ta..... Đá..... Đá rồi!"

Kiều Xảo dở khóc dở cười: "Khóc thành như vậy không biết xấu hổ nói là cậu đá người ta?"

"Không sai! Chính là em đá cậu ta!" Hà Quyền túm khăn giấy ở đầu giường qua, mạnh mẽ xì mũi, "Em gửi mail cho cậu ta, em nhắc tới chia tay trước, cho nên là em đá cậu ta!"

"Loại chuyện này thì đừng suy nghĩ quan hệ logic." Kiều Xảo dịch ghế qua ngồi vào bên cạnh, giơ tay lên vuốt mái tóc xoăn bầm sinh của thằng em họ xa của mình, "Cậu ta không phải bảo cậu chờ sao?"

"Cậu ta nếu thật sự muốn ở cùng một chỗ với em, tại sao trước khi ra nước ngoài không đánh tiếng, em không đi đỗ đại học nước Mỹ sao?" Hà Quyền giọng mũi nòng đậm mà lằm bằm, "Mùa tốt nghiệp mùa chia tay, thật là nói một chút cũng không sai."

"Cậu á, lòng tự ái có cần nặng như vậy hay không." Kiều Xảo lại rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cậu, "Đừng khóc mà, mắt đều sưng thành quả đào rồi, cậu cũng chỉ khuôn mặt này khiến người thích, trở nên xấu rồi chị không yêu cậu nữa nha."

"Không thể nói hai câu hay ho dễ em sao?" Hà Quyền trực giác mình tìm nhầm người.

"Cậu đã quyết định, chị nói nhiều hơn nữa có tác dụng sao?" Kiều Xảo hỏi ngược lại, "A Quyền, cậu với Trịnh Chí Khanh ở chung một chỗ hơn hai năm, chỉ chị biết các cậu làm âm ỉ chia tay cũng không dưới 10 lần, cái tính nết này của cậu thực sự phải đổi, nếu không sau này lại yêu đương với ai, vẫn không có kết quả tốt."

Hà Quyền hít hít mũi, quăng xuống lời độc ác: "Cũng không yêu đương nữa!"

"Lời nói đừng có nói quá kiêu căng, cần thật sau này đánh mặt." Kiều Xảo nói, thuận tay nhéo thịt mềm trên quai hàm em họ, "Cái khuôn mặt này, mặt mang hoa đào, chờ cậu vào bệnh viện thực tập, đảm bảo trên hoa ghẹo nguyệt."

"À, nói đến thực tập, em được phân phối đến bệnh viện trung tâm." Mắt Hà Quyền sáng rực.

"Không phải tới bệnh viện chi nhánh sao?" Kiều Xảo kinh ngạc mà há miệng, "Bệnh viện trung tâm tốt, khoa ngoại nơi đó đứng đầu toàn quốc, ở đó thực tập nếu có thể ở lại, tiền đồ vô lượng."

"Kỳ thực..... Em là thế thân chỗ trống của Trịnh Chí Khanh." Nhắc tới cái tên đó ngực Hà Quyền một trận co rút đau đớn, nước mắt tí tách lại rơi xuống một giọt lớn, "Xếp hạng của em trong khoa ở phía sau cậu ta, cậu ta vừa ra nước ngoài, cơ hội liền cho em."

Giơ tay lên lau đi vệt nước mắt trên mặt Hà Quyền, Kiều Xảo gật gật đầu. "Được rồi, đừng nghĩ nữa, cơm tối muốn ăn cái gì, chị mời cậu."

"Không đói." Hà Quyền nhăn mặt cau mày, "Một chút khẩu vị cũng không có."

"U, trước kia cậu cãi nhau chia tay hận không thể ăn sinh hoạt phí một tháng của chị, hôm nay là sao thế?"

"Trước kia..... Không muốn chia thật....." Hà Quyền thở dài, "Lần này là thật."

Kiều Xảo cũng không biết còn có thể nói thêm cái gì, chỉ có thể đưa tay lại vuốt mái tóc cậu để bày tỏ an ủi. Cô hiểu rất rõ Hà Quyền, ngoài mặt thoát nhìn hoạt bát cởi mở, kỳ thực tâm tư đều nặng hơn ai khác, lòng tự ái còn cực kỳ mạnh. Ở trong mắt cô, Hà Quyền giống như con sò nhỏ, một khi bị một chút tổn thương liền lập tức bọc mình trong vỏ sò, cạy thế nào cũng không cạy được.

Ài, đứa nhỏ từ nhỏ đã mất đi song thân này, tất nhiên sẽ có ý thức bảo vệ bản thân rất mạnh.

Làm người liên hệ khẩn cấp của Hà Quyền, Kiều Xảo nhận được điện thoại bệnh viện trung tâm gọi tới lập tức chạy qua. mấy hôm trước bệnh viện mà cô làm việc vừa có một bác sĩ bị người nhà bệnh hoạn đánh, cô lo Hà Quyền cũng gặp phải chuyện giống vậy.

Được hộ sĩ báo Hà Quyền ở phòng quan sát khẩn cấp, Kiều Xảo đi vào liền nhìn thấy ông ngoại của Hà Quyền Tề Gia Tín cũng ở đây. Trong lòng tuôn ra dự cảm bất thường, cô cẩn thận mà kêu một tiếng "Ông Tề" liền vội vàng tới bên giường bệnh cầm lấy tay Hà Quyền.

Tề Gia Tín gật đầu với Kiều Xảo, nói với Hà Quyền: "A Quyền, con sau khi xuất viện về nhà ở."

"Không cần, con ở ký túc, cách bệnh viện gần." Hà Quyền giống như tổ chất thần kinh mà nín lấy nếp gấp trên chân đơn.

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, con còn bưng bình tới khi nào!" Tề Gia Tín mạnh mẽ giậm ba-toong, "Con cũng muốn học ba con, chết ở bên ngoài cũng không chịu về nhà?!"

Hà Quyền đột nhiên ngẩng đầu, trên môi tái nhợt có dấu răng rõ ràng: "Là ông đuổi ông ấy từ trong nhà ra!"

Kiều Xảo vội vàng đè lại bả vai Hà Quyền, giả vờ trách cứ: "A Quyền, em là hậu bối, không thể dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ông Tề."

Xoay đầu qua, Hà Quyền nhìn chằm chằm vách tường trắng bệch, dùng sức hít một hơi nén lại nước mắt trong hốc mắt. Tề Gia

Tín đứng lên, tức giận trên mặt lúc nhìn về phía Kiều Xảo thu liễm lại: "Kiều Xảo, cháu khuyên nhủ A Quyền, ông đi trước."

"A? Vâng, ngài đi thông thả." Kiều Xảo tiễn Tề Gia Tín ra ngoài, xoay mặt trở lại cầm lấy bản ghi chép ở đầu giường, chỉ nhìn mở đầu đã trợn to hai mắt, "Cậu điên hả? Mang thai còn dám ở phòng mổ đứng một tiếng?"

"Em căn bản không biết!" Hà Quyền dùng sức lắc đầu, trên khuôn mặt tái nhợt xôn ra một tia đỏ ửng không bình thường, "Hôm nay là Phó viện trưởng mổ chính, em là một người duy nhất trong số thực tập sinh có cơ hội cùng bàn, em -"

"Được rồi được rồi, đừng kích động." Kiều Xảo ngồi vào bên cạnh cậu, dùng sức vuốt cánh tay cậu, "Của Trịnh Chí Khanh?"

Hà Quyền trầm mặc chốc lát, gật gật đầu.

Quai hàm Kiều Xảo phồng lên, lấy di động ra nói: "Cho chị số điện thoại cậu ta, chị con mẹ nó gọi quốc tế đường dài cũng phải mắng hấn!"

"Không còn cũng không còn rồi, còn mắng cậu ta làm gì." Hà Quyền thở dài, "Trách bản thân em, đêm hôm trước khi cậu ta ra nước ngoài, là em đi tìm cậu ta."

"Cậu -"

Kiều Xảo thật lòng cảm giác mình đây là tiết tấu sắp đoản mệnh. Cũng trách không được Tề Gia Tín sẽ tức giận, người cần thể diện như ông ấy, gặp phải loại chuyện này không bị tức ra bệnh tim coi như là vô cùng may mắn.

Tổ tiên của Tề gia từng ở trong cung làm ngự y, truyền tới thế hệ Tề Gia Tín giữ lại một vài phương thuốc cổ truyền diệu pháp. Tổ mẫu của Kiều Xảo và Tề Gia Tín là anh em họ, hai nhà có qua lại. Tề Gia Tín không làm bác sĩ ngược lại theo thương nghiệp, ở toàn quốc mở mấy trăm hiệu Trung Y. Vốn định để cho con trai độc nhất Tề Tranh thừa kế gia nghiệp, kết quả Tề Tranh lại chạy đi làm âm nhạc, yêu ca sĩ. Tề Gia Tín không đồng ý, Tề Tranh lại thà chết không chia tay, ông cụ trong cơn tức giận đuổi Tề Tranh ra khỏi nhà.

Hà Quyền lúc mười hai tuổi song thân ra bên ngoài diễn xuất, trên cao tốc xảy ra tai nạn xe cộ, thế là Tề Gia Tín mang cậu về nuôi dưỡng. Gia giáo của ông ngoại cực kỳ nghiêm khắc, quản Hà Quyền tới khổ không thể tả. Tới 18 tuổi thi lên đại học thì không về nhà nữa, ngay cả học phí cũng là tự mình làm thêm kiếm, cũng không đề cập gia thế của mình với người bên ngoài, mặc dù trong trường có nhà dạy học chính là ông ngoại cậu quyền tiền làm.

Trước mắt xảy ra loại chuyện này, Kiều Xảo ngược lại cảm thấy Hà Quyền nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt đoạn thời gian.

"Cậu vẫn là về ở vài ngày đi." Kiều Xảo ngữ trọng tâm trường mà khuyên nhủ, "Ông ấy dù sao cũng là ông ngoại cậu."

"Ông ngoại? Chị biết ông ấy nói ba em thế nào không?" Trong đôi mắt Hà Quyền dấy lên vẻ tức giận, "Ông ấy nói ba em là phế vật, con hát, chỉ muốn ăn cơm mềm (*) của ba em! Ông ấy căn bản không biết tính tình của ba em, sao có thể nói với vẫn ra loại lời như vậy!"

((*) cơm mềm: chỉ những người đàn ông không thích lao động, chỉ dựa vào nhan sắc để bám váy phụ nữ có tiền. Trong trường hợp này là ông ngoại Hà Quyền chỉ sống dựa vào con trai)

Kiều Xảo lại vội vàng trấn an: "Tiểu tử tông, cậu đừng kích động, thân thể quan trọng hơn..... Nếu không cậu về chỗ mẹ chị ở mấy ngày đi, dù sao cũng phải dưỡng, nếu không sau này bị bệnh thì không dễ chữa. Cứ nói với bà ấy là cậu làm tiểu phẫu, cần nghỉ ngơi, nhé, nghe lời."

Hà Quyền cầm tay Kiều Xảo nói: "Chị, cho chị thêm phiền phức rồi."

"Được rồi, cũng không phải bản thân cậu muốn." Kiều Xảo giao tay lên lau đi ẩm ướt khóe mắt Hà Quyền, "Thật không nói với Trịnh Chí Khanh?"

"Đã quyết định chia tay, em không muốn dây dưa."

"Vậy cậu có nghĩ qua không, nếu như không bỏ đi..... Cậu muốn sao?"

Hà Quyền hơi ngẩn ra, một lát sau gật gật đầu.

"Muốn, đây là người thân của em."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 3: Người Yêu Hiện Tại Của Người Yêu Cũ

Edit + Beta: Vịt

Sáng sớm, Hà Quyền dẫn thực tập sinh kiểm tra phòng, kiểm tra được phòng thứ 3, bỗng nhiên có 1 hộ sĩ chạy tới nói giường số 19 làm âm ỉ muốn đổi phòng gia đình.

"Được á, phòng gia đình 1 ngày 3 nghìn, tính toán chi phí nằm viện 1 tuần." Hà Quyền không nhin được mà nhăn lông mày lại.

"Vấn đề là không có phòng gia đình, chủ nhiệm Hà." Hộ sĩ bấu bấu môi, "Người ta không thiếu tiền, chính là muốn ở phòng gia đình, nói ở phòng 3 người không riêng tư."

"Thật buồn cười, chú trọng riêng tư như vậy đừng sinh con nữa, cái này không phải nói với mọi người hấn và chồng hấn làm quá rồi sao?" Độc mồm của Hà Quyền nếu xếp thứ 2 toàn viện thì không ai dám nói mình xếp thứ nhất, "Đi nói với hấn, phòng gia đình không có, phòng làm việc của chủ nhiệm một ngày 8 nghìn, thích ở không."

Hộ sĩ cười chạy đi, hai thực tập sinh phía sau cũng đều cười ra tiếng. Hà Quyền quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, khoi lông mày nói: "Đừng chỉ chú ý vui mừng, trước tiên nhóm ra cho tôi 10 loại biến chứng sau khi sinh mổ."

Kiểm tra tùy hứng tới bất ngờ không kịp đề phòng, hai người ghé vào nhau nói thầm hồi lâu cũng không ra 10 loại. Không trả lời được,

kết quả trên đầu mỗi người bị bản bệnh án của chủ nhiệm đánh 1 cái.

"Tôi hỏi mặc dù là sinh mổ, nhưng các người cũng không suy nghĩ chút, đây là phạm vi thuộc về ngoại khoa, biến chứng phát sinh phổ biến sau khi mổ không gom được 10 loại?" Hà Quyền vừa nói vừa lắc đầu. Sinh viên trường y hiện giờ thật là chồn hạ xuống chuột, một đứa không bằng một đứa, đi theo bọn họ đâu biết so ra kém xa.

Hà Quyền phát phát tay. "Được rồi, tôi hiện tại muốn tới phòng khám, các cô cậu buổi sáng viết xong bệnh án, không viết xong buổi trưa đừng ăn cơm."

Các thực tập sinh nhìn nhìn nhau, biểu tình rất bất đắc dĩ.

Trên đường đi về phía nhà khám bệnh, Hà Quyền và Trịnh Chí Khanh không hẹn mà gặp. Cậu chỉ coi như không nhìn thấy đối phương, mắt không liếc xéo mà đi qua. Trịnh Chí Khanh vốn muốn chào hỏi với Hà Quyền, nhưng thấy cậu cả người đều tản mát ra khí tức "Người lạ chớ gần", chỉ há miệng, không lên tiếng.

Nhìn thoáng lơ đãng, anh chú ý tới trên ngón tay Hà Quyền không có nhẫn cưới.

Buổi sáng có 10 số chủ nhiệm, 8 số trước đều là không thiếu tiền muốn để chủ nhiệm kiểm tra sinh sản cho, bản thân không có loại bệnh gì đó kia. Nhưng đến người thứ 9, Hà Quyền vừa xem báo cáo liền nhíu mày.

"Nước tiểu của anh protein quá cao, còn có chảy máu trong, creatinine cũng cao, tới giai đoạn sau của mang thai vai trò của thận

tăng thêm rất dễ xuất hiện suy thận cấp tính, anh lúc trước kiểm tra sinh sản ở đâu, bác sĩ không nói với anh loại tình huống này cần ngừng mang thai sao?"

"Cho nên mới đến tìm anh." Người đàn ông hộ tống người yêu tới đầy mặt lo lắng, "Lúc trước không phát hiện chức năng thận của em ấy không tốt, bây giờ tên bắt tài kia tra ra, đã lớn như vậy rồi ngừng có thai cũng quá -"

Nếu không phải sợ dọa đến cái người mang thai kia, Hà Quyền lúc này đã một tát vỗ trên bàn rồi, nhưng cậu vẫn nghiêm nghị mà cắt đứt đối phương: "Thật sự suy thận cấp tính lớn nhỏ đều không giữ được, anh tìm tôi tôi cũng chỉ có thể nói cho anh biết, trước tiên không chế bệnh tình hãy nghĩ tới chuyện đứa nhỏ."

"Còn nói là chuyên gia....." Người đàn ông khinh thường mà nói thảm một câu.

Người yêu hần vội vàng kéo ống tay áo hần.

"Chuyên gia cũng không phải thần tiên, có vài tình huống không có biện pháp chính là không có biện pháp." Hà Quyền giơ tay lên chỉ về phía ngoài cửa, "Các anh nếu cảm thấy lố, tới cửa tìm hộ sĩ trả lại phí đăng ký, cứ nói chủ nhiệm Hà nói."

"Chủ nhiệm Hà, anh đừng nóng giận, anh ấy không phải ý kia." Dựng phu đuổi chồng ra ngoài phòng khám bệnh, biểu tình phiền muộn mà nhìn Hà Quyền, "Thật sự không có biện pháp khác sao? Tôi lúc trước toàn sinh non, mất 3 đứa rồi, lúc này không dễ dàng lớn tới hiện tại, tôi thật sự..... Không nở."

Loại trường hợp này Hà Quyền gặp qua không ít, thật sự đánh cược một lần tới cuối cùng cha con bình an, nhưng nhiều hơn là một xác hai mạng hoặc là sinh xong cần thẩm tách cả đời.

"Làm bác sĩ, tôi không đề nghị anh sinh, hơn nữa tốt nhất nhanh chóng ngừng có thai." Cậu kiên nhẫn khuyên, "Tôi cũng có thể hiểu được tâm tình và hoàn cảnh của anh, nhưng tình trạng hiện tại của anh, trừ phi là gặp được đại vận, nếu không thật sự chính là chân bước qua hai giới âm dương."

"Vậy tôi nếu kiên trì sinh..... Anh..... Có thể nhận tôi chứ?" Đối phương cẩn thận hỏi, "Tới rất nhiều bệnh viện, bác sĩ đều không chịu nhận....."

"Ai dám nhận chứ, 10 có 8 -" Hà Quyền nói một nửa kịp thời dừng lại, có mấy lời nói với người nhà là được, "Như vậy, anh trước tiên ở viện chúng tôi làm tiếp một lần định lượng protein nước tiểu, tôi xem tình huống rồi quyết định, được chứ?"

"Được, cảm ơn, cảm ơn."

Làm xong đơn xét nghiệm, Hà Quyền chờ sau khi người ra ngoài ấn phím gọi, để cho hộ sĩ thông báo người bệnh cuối cùng đi vào. Nửa phút sau, cửa phòng làm việc được đẩy ra, Hà Quyền ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đối phương hoàn toàn không có dấu hiệu mang thai - áo khoác nhỏ vừa người bọc ra một cái eo nhỏ, gương mặt ngũ quan tinh xảo không chút sưng phù nào.

Người đến ngồi tới trên ghế da thoải mái đối diện cậu, trên dưới đánh giá cậu một phen, hơi câu khóe miệng lên: "Chủ nhiệm Hà, tự giới thiệu mình chút, tôi tên là Lạc Quân Hàm, là hôn phu của Trịnh Chí Khanh."

Cái đui gì?

Lông mày Hà Quyền lập tức đan xen cao thấp, người yêu hiện tại của người yêu cũ đăng ký số chủ nhiệm của cậu, sẽ không phải là để khám không mang thai không sinh đẻ chứ?

"Trịnh Đại Bạch!"

Hà Quyền ngay cả cửa cũng không gõ đã vào phòng làm việc của chuyên vụ, còn ngay mặt viện trưởng hét to biệt danh mình năm đó đặt cho Trịnh Chí Khanh - Trịnh Chí Khanh hồi đó ngày ngày chơi bóng, phơi nắng tới toàn thân cao thấp đều đen chỉ mỗi mõng trắng.

Thôi đi, đoán chừng viện trưởng sau này sẽ hỏi cậu tại sao gọi chuyên vụ là "Đại Bạch". Nhưng lời đã ra khỏi miệng, Hà Quyền vô lực thu hồi.

Viện trưởng ngẩn người, nhìn nhìn chuyên vụ lại nhìn nhìn chủ nhiệm khu 3, đột nhiên cảm giác mình ở trong căn phòng này lộ ra vẻ rất dư thừa. Hắn biết hai người này cùng trường cùng khóa, trên sơ yếu lí lịch đều viết đầy, hơn nữa nghe khẩu khí này của Hà Quyền tám phần là có tiết tấu sắp âm ỉ, hắn vẫn là trốn xa chút tốt hơn.

Lưu lại cho Hà Quyền ánh mắt "Có lời gì nói năng cẩn thận", viện trưởng nện bước vững vàng chuồn ra khỏi phòng làm việc chuyên vụ.

Trịnh Chí Khanh đứng lên, còn chưa nói chuyện đã bị hai tay Hà Quyền vỗ mạnh lên bàn làm việc cắt đứt - "Lạc Quân Hàm đăng ký số chủ nhiệm của tôi!"

Đưa tay đỡ lấy chén cà phê bị Hà Quyền đập tới trên bàn nhảy lên, phản ứng của Trịnh Chí Khanh bình tĩnh ngoài dự liệu của đối phương: "Cậu ấy ở trên máy tính của tôi nhìn thấy ảnh chụp của em, muốn biết em."

"Tôi dựa vào cái gì phải biết người yêu hiện tại của anh?!" Hà Quyền nói đột nhiên kịp phản ứng, "Chờ chút, trong máy tính anh chứa ảnh của tôi sao?"

"Là ảnh tập thể lúc cùng ra ngoài chơi với các bạn học, tôi vẫn lưu trong máy tính không cam lòng xóa." Trịnh Chí Khanh giải thích, "Có mấy tấm là hai ta chụp riêng, Quân Hàm hỏi tôi, tôi liền nói với cậu ấy em là mối tình đầu của tôi."

"Trịnh Đại Bạch, anh ngu à, loại chuyện này có người con mẹ nó thừa nhận với người yêu hiện tại sao!" Hà Quyền mắt trắng đều sắp trợn lên trần nhà.

Trịnh Chí Khanh mím môi cười cười: "Quân Hàm tâm tư đơn thuần, tôi cho rằng không cần thiết giấu diếm với cậu ấy, cũng đã qua không phải sao?"

Tâm tư đơn thuần? Người tâm tư đơn thuần sẽ đăng ký sổ chủ nhiệm của người yêu cũ của người yêu hiện tại để gây chuyện? Hà Quyền hết cách gõ gõ trán. 10 năm không gặp, không nghĩ tới Trịnh Chí Khanh vẫn con mẹ nó thiếu tâm nhãn như vậy, coi ai cũng là người tốt.

Thấy sắc mặt Hà Quyền biến đen, Trịnh Chí Khanh lại nói: "Đừng giận, Quân Hàm nhỏ tuổi, tính cách khá kích động, làm ra hành động như vậy rất bình thường, nhưng xin em tin tưởng, cậu ấy cũng không có ác ý."

"Tôi mặc kệ cậu ta tuổi nhỏ hay thế nào, tóm lại anh nói rõ ràng với cậu ta, sau này không được đăng ký sổ chủ nhiệm của tôi, bao nhiêu người muốn đăng ký cũng không đăng ký được, không có chuyện gì đừng con mẹ nó góp náo nhiệt!" Hà Quyền tức ở trong lòng trưởng thành quả bóng hơi mỏng vỏ, mắt thấy sắp nổ - Người yêu mới của người yêu cũ chạy tới phòng làm việc của cậu huênh hoang thì thôi, người yêu cũ còn cảm thấy chuyện này rất bình thường là ý tứ gì?

"Được, tôi lát nữa dặn dò cậu ấy." Vừa nói, Trịnh Chí Khanh cầm lấy một chồng tài liệu đặt vào trong tay Hà Quyền, "Đúng lúc vừa cùng viện trưởng thảo luận chuyện khu 3, tự nhiên em đến, tôi muốn khơi thông với em chút về vấn đề tỉ lệ sinh mổ của khu 3 luôn cao không thấp, em xem -"

Bóng hơi trong lòng Hà Quyền nổ "Ầm", bị người không chuyên môn khiêu chiến chuyên ngành là chuyện phản cảm nhất của cậu: "Anh không phải đi Mỹ học luật sao? Anh từng đỡ đẻ trẻ con chưa? Anh từng vào phòng phẫu thuật chưa? Con mẹ nó anh có biết chần chờ vài giây có thể hại chết 1 mạng?!"

Trịnh Chí Khanh hơi nheo mắt lại, biểu tình trong nháy mắt ngưng trệ. Hà Quyền ngẩn ra, rõ ràng cảm giác được khí thế của Trịnh Chí Khanh hoàn toàn khác lúc trước.

"Đúng, tôi có giấy phép luật sư, cũng có học vị bác sĩ y học, ở trung tâm điều trị gấp của bệnh viện Phụ Chúc học viện John Hopkin công tác 3 năm, từng xử lý ít nhất hơn trăm bệnh nặng sản khoa. A Quyền, tôi rất rõ ràng quyết sách kịp thời của bác sĩ đối với tỷ số sinh tồn của thai nhi mà nói quan trọng cỡ nào. Tôi chỉ hi vọng em sau này có thể cẩn thận hơn chút, không phải vạn bất đắc dĩ, không phải để cho người bệnh chịu một dao kia."

"Được, vậy anh lựa ra cho tôi, cái nào không cần mỗ!" Hà Quyền đẩy tài liệu trở lại trong tay Trịnh Chí Khanh - John Hopkin trâu bò không sai, nhưng làm bác sĩ quan trọng nhất là tích lũy kinh nghiệm, cậu một tháng cũng không chỉ phụ trách 100 ca.

"Tôi đã ghi chú, em cầm về xem kỹ chút, xem xong chúng ta lại thảo luận." Trịnh Chí Khanh cầm lấy tài liệu, đưa tới trước mặt cậu.

Một cái vồ lấy xấp tài liệu kia, Hà Quyền hàm hừ xoay mặt rời đi, vừa ra cửa đã nhìn thấy Lạc Quân Hàm hai tay ôm ngực tựa vào trên tường mỉm cười với cậu.

"Chủ nhiệm Hà, Chí Khanh vừa nhắc tới anh là không ngừng lại được, cho nên tôi cực kỳ muốn biết anh, nếu có mạo phạm xin anh thứ lỗi." Lạc Quân Hàm trong cười giấu dao, lời nói ra đều chua loét.

Hà Quyền vốn không định phân cao thấp với người yêu mới của người yêu cũ thoát nhìn không quá 20 này, nhưng vừa nghe lời này, trong lòng nhanh chóng lại thỗi lên một quả bóng hơi mỏng vỏ - Dám ở địa bàn của ông đây ngang ngược, ai cho cậu dũng khí?

Thế là cậu cậu khóe miệng lên, gương cằm nói -

"Đương nhiên, cậu không nghe nói, mỗi tình đầu khó quên nhất sao?"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 4

Edit + Beta: Vịt

Sương.

Hà Quyền chưa từng trải qua loại chuyện người yêu mới ghét người yêu cũ, phàm là chuyện luôn có lần đầu tiên không phải sao? Vừa rời trên mặt Lạc Quân Hàm đỏ cam vàng lục lam chàm tím biến sắc qua lại cậu nhìn long tâm đại duyệt, ria mép cắt sửa một vòng khoe miệng đều vênh lên theo.

Lúc chờ thang máy có người đứng bên cạnh Hà Quyền, không đợi cậu nghiêng đầu thấy rõ là ai, một cây kẹo que đã bóc đưa tới khoe miệng.

"Cậu đừng bận tới không rảnh ăn cơm, lại tụt huyết áp ngất." Khu bốn - khu sinh mới - trên mặt chủ nhiệm Hàn Tuấn vĩnh viễn là nụ cười ôn hòa, "Tâm tình không tệ, có việc tốt?"

"À, không có gì." Ngậm kẹo que, Hà Quyền cười híp mắt với người ta, "Anh tới tầng hành chính làm gì?"

Hàn Tuấn đưa cho cậu một phần tài liệu: "Giúp một gia đình khó khăn xin phụ phí chữa trị."

Lúc này thang máy đến, Hàn Tuấn giơ tay lên chặn cửa thang máy, trước để cho Hà Quyền đi vào. Hà Quyền cúi đầu nhìn văn

kiện, đi vào thang máy, xoay người sau đó nói: "Tôi đi tầng 6, khu hồi sức."

Ấn sáng nút tầng 6, Hàn Tuấn đứng bên cạnh Hà Quyền. Hắn khẽ nghiêng đầu, nhìn chằm chằm nuốt ruồi đen nho nhỏ dưới đuôi tóc Hà Quyền vài giây, đột nhiên đưa tay chấm một cái.

"Ui da, tay anh lạnh quá." Hà Quyền giơ tay lên che cổ, "Anh làm gì mà lần nào cũng chấm nốt ruồi của tôi?"

"Chơi vui." Hàn Tuấn cười cười.

Đối với tính trẻ con chưa tan của bác sĩ khoa nhi, Hà Quyền trợn mắt, không đáng để bình luận. Cậu trả lại tài liệu cho Hàn Tuấn, nói: "Loại chuyện này để thực tập sinh chạy là được, anh làm chủ nhiệm không cần tự thân xuất mã."

"Mấy nơi y tế cậu còn không biết, thực tập sinh chạy 7-8 lần cũng không xin được, tôi đi một chuyến là giải quyết."

"Cái thế giới nhìn mặt này." Hà Quyền hơi nhún vai một cái, "Chỗ y tế các đại tỷ bởi vì anh lớn lên đẹp trai liên tiếp bật đèn xanh."

Chân mày Hàn Tuấn hơi khời: "Cậu cho rằng tôi lớn lên đẹp trai?"

"Ha, ngoại trừ người mù, không ai sẽ cảm thấy anh lớn lên không đẹp trai." Hà Quyền dùng đầu lưỡi chuyển kẹo que ở trong miệng tới bên khác, trên quai hàm nổi lên cái bọc tròn nhỏ xinh đẹp.

"Chủ nhiệm Hà, cậu trêu chọc tôi." Hàn Tuấn nghiêm mặt nói, "Tôi cho rằng có thể coi cái định tính này là gây rối, để biểu đạt ý này, cậu phải mời tôi ăn cơm."

Nếu không phải kẹt que trong miệng chặn lại, Hà Quyền phải cười phun ra: "Ê ê, nói chút đạo lý, anh lái Maserati bảo tôi mời cơm?"

"Cậu mời khách, tôi tính tiền."

Cửa thang máy vừa lúc mở ra, Hà Quyền đi ra ngoài xoay người hướng Hàn Tuấn bắt đắc dĩ mở tay ra, âm thanh từ trong cửa thang máy chậm rãi đóng lại truyền đến: "Đâu có chỉ ra ngoài ăn cơm? Hiện tại là tháng 11, cậu biết cái này ý tứ gì."

Hàn Tuấn cười gật gật đầu. Tháng 11 là tháng bận rộn nhất của khu bệnh sản khoa, bởi vì ngày 14/2 chín tháng trước. Chờ cửa thang máy hoàn toàn đóng, hắn cúi đầu nhìn ngón tay vừa mới chọt gáy Hà Quyền, yên lặng thở dài.

Không biết 14/2 sang năm có thể hẹn Hà Quyền ra ngoài hay không.

Tan việc, Hà Quyền thay quần áo vùng chìa khóa đi về phía bãi đậu xe. Tới trước xe của mình, cậu phát hiện vị trí đỗ xe bên cạnh để trống đã lâu vững vàng mà đỗ một chiếc Porsche Cayenne. Quét biển số xe, lông mày Hà Quyền vặn ra dấu hỏi.

0314? Đây không phải sinh nhật cậu sao?

"Chí Khanh, anh còn nhớ lần trước ở khách sạn suối cọ suối nước nóng -" Âm thanh phía sau ngừng lại chút, "Ô, chủ nhiệm Hà."

Hà Quyền quay đầu lại, nhìn thấy Trịnh Chí Khanh và Lạc Quân Hàm đứng ở phía sau, Trịnh Chí Khanh cầm trên tay chính là chìa khóa xe ký hiệu Porsche.

"Quân Hàm, cậu lên xe trước." Trịnh Chí Khanh ấn xuống điều khiển từ xa.

Lạc Quân Hàm giương cằm từ bên cạnh Hà Quyền đi qua, trong lúc đó còn dùng ánh mắt khinh thường quét chiếc xe Volvo S60 một cái. Bóng hơi mỏng da trong lòng Hà Quyền lại thổi phồng lên, mắt lạnh nhìn chằm chằm Trịnh Chí Khanh, hỏi: "Tan làm rồi, chuyên vụ còn có chỉ thị gì?"

"Vừa lúc gặp mặt, cùng đi ăn bữa cơm đi." Trịnh Chí Khanh ngữ khí ôn hòa nói, "Tôi và Quân Hàm đều mới từ nước ngoài về, đối với nhà hàng bên này không quá quen thuộc, không bằng em giúp chúng tôi đề cử chỗ."

Đi cả nhà anh, để người yêu cũ chọn chỗ ăn cơm cho anh và người yêu hiện tại, đầu óc có u hả?

Hà Quyền nhin lại nhin mới không nói lời thật lòng ra khỏi miệng. Hơn 10 năm trước cậu đã biết, Trịnh Chí Khanh chính là loại người này, tự cho là thẳng thắn vô tư đối đãi người thành khẩn, kỳ thực cực kỳ con mẹ nó dễ đắc tội người. Vì chuyện này mà Hà Quyền trước kia không ít giáo dục qua anh, nhưng người ta căn bản không nghe lọt, vẫn như cũ làm theo ý mình, tức tới Hà Quyền không thèm trêu vào.

Cho nên hôm nay cho dù phát cáu cũng không giải quyết được vấn đề, hướng chi còn trước mặt Lạc Quân Hàm, Hà Quyền không định để cho mình thoát nhìn không phong độ. Lại nói biển số xe của Trịnh Chí Khanh là sinh nhật của cậu, đây rõ cuộc là trùng hợp hay là cố ý? Cậu có chút tò mò.

"Được, vậy thì nhà hàng Tucks đi, vừa lúc cơm tối chưa có chỗ giải quyết." Hà Quyền ấn mở cửa xe của mình, "Địa chỉ cụ thể tự mình baidu, lát gặp."

Hà Quyền đứng vào cửa xe, một cước lên xe hô một cái liền chạy xe ra khỏi chuồng, suýt chút nữa trực tiếp từ trên người Trịnh Chí Khanh nghiền tới.

Lạc Quân Hàm từ trong cửa sổ xe thò đầu ra, trêu chọc hôn phu: "Chí Khanh, chủ nhiệm Hà của các anh tính tình không nhỏ a."

Trịnh Chí Khanh khẽ mỉm cười, lắc lắc đầu.

"Người có bản lĩnh thật sự, tính tình đều lớn."

Nhà hàng Tucks chủ yếu kinh doanh bữa chính kiểu phương Tây, người đều tiêu phí 800, Hà Quyền không khách khí với Trịnh Chí Khanh, trực tiếp gọi suất đầu bếp chính đề cử, 1 ngàn 6 trăm 88. Hiện tại uống rượu lái xe kiểm tra nghiêm, lái xe một hợp cũng không thể uống, cũng may nhà hàng có đồ uống không cồn. Hà Quyền bưng "Gió đại dương" màu xanh lên, một hơi uống hơn nửa chén.

"Chí Khanh, lắp đặt chỗ này thật khó coi." Lạc Quân Hàm vừa nói chuyện liền dựa trên tay Trịnh Chí Khanh, "Còn nhớ nhà hàng chúng ta lần trước ở Mexico tới không, trang trí có bao đặc sắc."

Trịnh Chí Khanh ôn hòa nói: "Trước thử mùi vị một chút, nói không chừng có kinh hỉ."

"Tới nhà hàng ăn cơm cũng không phải ăn trang trí." Hà Quyền hừ lạnh, "Cậu Lạc, cậu nghe nói qua ở trong nước có một kiểu nhà hàng gọi là "Quán ruồi" chưa? Chỗ đó đừng nói trang trí, điều kiện

vệ sinh cũng đáng lo, nhưng ăn ngon. Trịnh Đại Bạch, quán nhỏ nấu gà Kung Pao cực kỳ ngon sau trường mình, tới giờ vẫn chưa đỡ đâu."

"Vậy sao? Hay quá, hôm nào đi đi, tôi vẫn rất nhớ mùi vị quán đó." Lời của Trịnh Chí Khanh là nói với Hà Quyền, điều này khiến cho Lạc Quân Hàm bất mãn.

"Em cũng muốn đi, Chí Khanh, anh không phải đã nói, về nước dẫn em đi ăn mỹ vị quê anh một lần."

Hà Quyền trên dưới đánh giá Lạc Quân Hàm một phen, bĩu môi: "Chỗ đó ngài mặc như vậy cũng không có chỗ đặt chân, một bữa cơm cũng không đủ phí giặt quần áo này của ngài."

Lạc Quân Hàm từ đầu đến chân đều là tone màu sáng, cạp ít bắn lên quần áo này căn bản là bỏ đi. Y dựa lưng lên ghế ngồi, xoa xoa chiếc nhẫn đính hôn trên ngón vô danh cười nói: "Quần áo của tôi toàn mặc xong là ném."

Lông mày Hà Quyền lại cao thấp đan xen.

Trịnh Chí Khanh nói: "Quân Hàm, cậu sau này không thể tiếp tục như vậy, muốn mở phòng làm việc thiết kế phải tính toán tỉ mỉ, trên chuyện làm ăn cho dù một phân tiền cũng phải tính toán."

"Em trước tiên giúp anh thiết kế lại phòng làm việc, quê mùa muốn chết." Lạc Quân Hàm nói, ánh mắt khiêu khích mà nhìn về phía Hà Quyền: "Đúng rồi, chủ nhiệm Hà, không thấy anh đeo nhẫn cưới, một đồng tuổi rồi sao vẫn chưa kết hôn?"

Hà Quyền tâm nói tôi đệt cả nhà cậu, cái gì mà con mẹ nó một đồng tuổi, ông đây nếu muốn kết hiện tại có thể có một đội xếp hàng

dài chờ đăng ký với ông đây!

Không đợi Hà Quyền tìm lời đáp lại, Trịnh Chí Khanh nói: "A Quyền quá xuất sắc, xứng với cậu ấy không nhiều lắm."

Ừm, cái này còn giống câu tiếng người.

Bóng hơi phồng tới trong suốt trong lòng Hà Quyền chậm rãi xì ra chút khí.

Đồ ngọt lên bàn, thừa dịp Lạc Quân Hàm đi toilet, Hà Quyền dỡ xuống tư thế luôn mang, giờ cầm lên với Trịnh Chí Khanh: "Nè, anh ở đâu tìm được hàng như vậy?"

Trịnh Chí Khanh hơi cau mày: "A Quyền, xin đừng dùng loại ngữ khí này nói Quân Hàm, cậu ấy là hôn phu của anh, xin hãy cho cậu ấy tôn trọng nên có."

"Anh mù à, cậu ta tôn trọng tôi?" Hà Quyền suýt chút nữa vỗ bàn.

"Cậu ấy nhỏ tuổi, em đừng so đo với cậu ấy." Trịnh Chí Khanh khoát khoát tay, "Cha của Quân Hàm ở Indonesia có hai nhà máy thuốc, điều kiện trong nhà khá tốt, lại là con 1, quen được nuông chiều. Nhưng bản tính cậu ấy thiện lương, cậu ấy sau khi đạt được giải thưởng cuộc thi thiết kế của sinh viên toàn mỹ, toàn bộ quyền tiền thưởng cho hạng mục từ thiện của châu Phi."

Hà Quyền trợn mắt trắng. Trịnh Đại Bạch anh vẫn như vậy, coi ai cũng là người tốt. Nhà bọn họ có tiền như vậy, quên chút tiền thương tính cái rắm ấy!

Thôi vậy, cậu nghĩ, không tìm tức với đồ ngốc này.

Múc một thìa đồ ngọt, Hà Quyền vừa ăn vừa nói: "Tôi thấy anh cũng lẩn lộn không tệ nha, lái được Porsche."

"Ba tôi mua cho, năm nay cổ phiếu công ty tăng không tệ, ông cụ cao hứng." Trịnh Chí Khanh khẽ mỉm cười.

Hà Quyền khó khăn nuốt xuống đồ trong miệng, hỏi: "Nhà anh có công ty niêm yết?"

"Ừm, nhà máy thuốc." Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, "Anh tới Đại Chính làm việc cũng là yêu cầu của ông ấy, nhà máy thuốc có anh tôi quản lý, ông ấy hi vọng tôi có thể phụ trách mảng hoạt động bệnh viện."

"Chờ chút, Đại Chính nhà anh mở?"

"Em không xem tin tức người sáng lập?"

Trong đầu Hà Quyền một mảnh hỗn loạn. Đệt! Cậu còn đi làm cho ba của người yêu cũ nữa chứ! Gãi gãi đầu, cậu nhặt nhéo nói: "Ặc..... Anh trước kia chưa từng nhắc tới những thứ này với tôi."

"Em không có hỏi." Trịnh Chí Khanh rất bất đắc dĩ, "Em tới giờ không quan tâm tình huống nhà anh, A Quyền, cho nên khi đó..... Khi đó anh luôn cảm thấy em không muốn sống cả đời với anh."

"Hồi 20 tuổi anh bảo tôi nghĩ cả đời?" Hà Quyền giơ tay lên đỡ trán, "Được rồi, Trịnh Đại Bạch, chuyện hai ta đã sớm qua, tôi nhé, chúc anh hạnh phúc, còn anh, quản tốt hôn phu của anh, đừng con mẹ nó để y lại làm tôi ngọt ngọt."

"Biết, tôi sẽ yêu cầu cậu ấy." Trịnh Chí Khanh giương mắt nhìn về phía Hà Quyền, "A Quyền, kỳ thực anh vẫn luôn không hiểu em tại

sao lại gửi mail chia tay cho anh, hồi đó trước khi anh đi em không phải còn chủ động -"

Hà Quyền "xoảng" một tiếng ném muống vào trong đĩa cắt đứt Trịnh Chí Khanh: "Câm miệng! Nhắc lại chuyện này ông đây buộc garo anh!"

Trịnh Chí Khanh lập tức mím môi.

Hà Quyền xoa xoa nếp nhăn mi tâm cau ra, hỏi: "Đúng rồi, biển số xe của anh là thế nào?"

Trịnh Chí Khanh rũ mắt, trầm mặc một lát sau nói: "Biển số xe không phải tự mình tới phòng quản lý xe ở trên máy tính tùy cơ chụp lại sao, tôi chụp trúng sinh nhật em, cho nên -"

Anh bị Hà Quyền ở dưới gầm bàn mạnh mẽ đạp chân, vừa định hỏi chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh của Lạc Quân Hàm.

"Sao anh không chụp sinh nhật của em hả?"

=====

Volvo s60 phiên bản 2019 (giá \$35800):

Porsche Cayenne Turbo phiên bản 2018-2019 (Giá ở VN 8 tỷ 9 chưa bao gồm chi phí khác):

Gà Kung Pao:

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 5

Edit + Beta: Vịt

**** Tôi tự dưng lôi CV bộ này ra đọc trước một ít, phát hiện motif bộ này hơi khác so với motif sinh tử văn chúng ta thường đọc =))))
thế nên đừng ai hỏi tôi bánh bao ở đâu =))))))

Hà Quyền thế, sau này tuyệt không nhắc lên bất kỳ quan hệ nào với Trịnh Chí Khanh nữa, ngay cả công việc tốt nhất cũng đừng gặp.

Cái tính tình thiếu gia kia của Lạc Quân Hàm thật không phải khoác lác, ngay trước mặt toàn bộ người khác trong phòng ăn hỏi Trịnh Chí Khanh yêu hấn hay không, đừng nói Trịnh Chí Khanh xanh mặt, ngay cả Hà Quyền cũng bị ánh mắt xung quanh bắn tới bỏng lạng. Cậu không định cùng hai người này cùng nhau mất thể diện, ném khăn ăn xuống đứng dậy rời đi.

Trịnh Chí Khanh vừa thấy Hà Quyền vung tay rời đi đứng dậy đuổi theo, cũng không suy nghĩ hành động này cơ hồ đồng đẳng với dán lên cho mình cái mác tra nam bắt ca hai tay.

"A Quyền em đừng giận, Quân Hàm cậu ấy không phải chống đối em." Trịnh Chí Khanh một cái đè lại cửa thang máy ngăn cản Hà Quyền, "Cậu ấy là tính tình kia, em thứ lỗi."

Hà Quyền hận không thể đá văng anh: "Trịnh Đại Bạch, nếu không phải anh, tôi cũng không cần biết cậu ta, sau này tôi và cậu ta

cũng sẽ không có bất kỳ gặp gỡ nào nữa, lại cùng không cần ủy khuất bản thân tha thứ bất cứ kẻ nào - Anh tránh ra cho tôi, tránh ra!"

Trịnh Chí Khanh ngượng ngùng mà thu tay lại, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cửa thang máy ở trước mắt chậm rãi đóng kín. Lạc Quân Hàm cũng đuổi theo ra phòng ăn, vừa thấy Trịnh Chí Khanh ủ rũ mà đứng ở chỗ thang máy, vẻ cố tình gây sự vừa nãy cố ý diễn cho Hà Quyền nhìn lập tức thu liễm, đi tới kéo tay Trịnh Chí Khanh nhẹ nhàng lắc lắc.

"Chí Khanh, anh giận?" Hấn biết vâng lời mà dựa tới trên người hôn phu, "Anh đừng giận em, em chính là rất không cảm giác an toàn..... Mặc dù đính hôn là ba sắp xếp, nhưng em lần đầu gặp anh đã thích, anh lại luôn ôn hòa như vậy..... Chí Khanh, em thật sự mỗi ngày đều cần nghe anh nói yêu em mới có thể an tâm....."

Trịnh Chí Khanh giơ tay lên kéo vai Lạc Quân Hàm ôm vào trong ngực, bất đắc dĩ cười cười: "Tôi không tức giận, Quân Hàm, nhưng cậu sắp đầy 23 rồi, không thể cứ giống trẻ con giở tính khí. Mỗi ngày nói yêu cậu không thành vấn đề, nhưng không cần nói cho người khác nghe, đúng không?"

Lạc Quân Hàm gật gật đầu, giơ tay lên ôm lấy eo Trịnh Chí Khanh. "Vậy..... Sinh nhật em anh định tặng cái gì?"

"Em nói."

"Tự mình đòi rất không ý nghĩa, chính là muốn anh tốn tâm tư chuẩn bị."

"Em biết con người anh không đủ lãng mạn, cũng đừng làm khó dễ anh được chứ." Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một chút, "Như vậy, chờ hôm sinh nhật em, anh dẫn em tới trường học cũ của anh xem xem, sau đó nếm thử đồ ăn vặt trên đường sau trường học."

"Không đi." Lạc Quân Hàm lập tức xụ mặt, "Cầm đồ ở trên đường vừa đi vừa ăn, rất không có dáng vẻ giáo dưỡng."

Trịnh Chí Khanh cứng họng. Kỷ niệm vui vẻ nhất của anh và Hà Quyền hồi đó chính là sau khi tan tiết tự học buổi tối tới phố ăn vặt, cơ hồ mỗi lần đều sau khi đóng cổng mới về, đành phải leo tường vào ký túc. Khi đó thanh xuân niên thiếu, không buồn không lo, chuyện cần lo lắng nhất là bị quản lý ký túc tóm được về muộn quá 3 lần khấu trừ học bổng.

Nhưng hiện tại không giống, anh đeo trách nhiệm phải gánh. Hai năm trước xuất hiện sự kiện vaccine giả, mặc dù vaccine xướng thuốc nhà bọn anh sản xuất không có bất cứ vấn đề gì cũng toàn bộ bị triệu hồi tiêu hủy, giá cổ phiếu xuống dốc không phanh, mất xích tài chính suýt nữa đứt rời. May mà cha của Lạc Quân Hàm ra tay cứu giúp, giúp nhà bọn họ vượt qua một kiếp.

Hôn ước là cha hai nhà thương lượng, vì tương lai có hợp tác chặt chẽ hơn. Ban đầu Trịnh Chí Khanh cũng không đồng ý, cha cũng không ép anh, chỉ nói vì quan hệ giữa hai nhà, gặp một lần, được hay không hẵng nói. Trịnh Chí Khanh gặp mặt Lạc Quân Hàm lúc đó đang ở Newyork du lịch với bạn, không nghĩ tới cảm giác vẫn được - Anh đối với người hoạt bát luôn rất có hảo cảm, mà Lạc Quân Hàm vừa vặn là kiểu tính cách này.

Chỉ là dần dần, anh phát hiện tính tình Lạc Quân Hàm có chút lớn, nhưng nghĩ đối phương còn nhỏ tuổi, anh cũng không so đo.

Nghĩ tới Hà Quyền hồi đó, tính tình kia thật sự không phải bình thường, ý thức bảo vệ của bản thân mạnh không nói còn có chút kiêu ngạo tự phụ, so ra Lạc Quân Hàm chỉ là thiếu gia bị chiều hư mà thôi.

"Chí Khanh?" Thấy Trịnh Chí Khanh hồi lâu không nói lời nào, Lạc Quân Hàm gõ gõ vai anh, "Nghĩ gì thế?"

"Không có gì." Trịnh Chí Khanh ấn nút thang máy, "Đi thôi, tôi đưa cậu về khách sạn."

Nghe thế, Lạc Quân Hàm nghiêng đầu bĩu môi - Thật là cổ hủ, sắp 2 năm rồi, cũng không biết qua đêm với người ta.

"Em có bạn học tới bên này chơi." Hần nói, "Em vốn không muốn hẹn với bọn họ, nhưng anh nếu không thể bồi em, vì thì đưa em tới đi."

Chân mày Trịnh Chí Khanh hơi động, hỏi: "Hẹn ở đâu?"

"FIX."

"Lại tới night club?"

Lạc Quân Hàm dẹt miệng: "Anh biết mấy đứa bạn em mà, chỉ thích đi night club HIGH."

Trịnh Chí Khanh không thích Lạc Quân Hàm đi night club chơi, nhưng bạn của Lạc Quân Hàm đều giống hần, toàn là một đám siêu cấp phú nhị, phú tam đại, cuộc sống về đêm phần lớn thích ngâm mình trong night club. Duy nhất để anh yên tâm chính là, Lạc Quân Hàm cũng không thích rượu, sẽ không để mặc mình uống đến đầu óc choáng váng bị người xa lạ kéo đi.

Đi vào thang máy, anh dặn dò Lạc Quân Hàm: "Vậy cậu trước 12h phải về khách sạn, đến khách sạn gọi điện thoại cho tôi."

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền rất ít đi night club, nhưng hiện tại thật muốn tìm một chỗ uống một chén.

Làm việc liên tục nhiều ngày như vậy, ban ngày buổi tối hôm nay lại bị người yêu hiện tại của người yêu cũ chọc điên nhiều lần, cậu phải lau sạch mấy ký ức không vui trong đầu. Ca hát hăng say nhảy nhót nóng bỏng cộng thêm cocktail độ cao, Hà Quyền rất nhanh đã khiến cho thân thể kể cả đại não cùng tan vào trong cuồng hoan của đám người cô độc này.

"Chưa từng gặp anh ở đây, tới lần đầu?" Bartender đưa lên một chén Mojito cho Hà Quyền tỉnh táo ngồi bên quầy bar.

"Huh? Tôi không gọi cái này." Hà Quyền kỳ thực không uống bao nhiêu, cậu đối với rượu luôn luôn có độ, chỉ là vừa bị một đám sinh viên đại học lôi kéo tới sàn nhảy nhảy một lát, âm thanh vô cùng đỉnh tai nhức óc dẫn đến có chút ù tai.

Bartender khẽ mỉm cười, nói: "Vị tiên sinh kia mời."

Theo ánh mắt của bartender, Hà Quyền nhìn thấy một người đàn ông số tuổi ước chừng xấp xỉ mình, đang ngồi ở vị trí cách cậu 5 cái ghế tựa quầy bar giờ chén rượu lên ra hiệu với cậu. Hà Quyền dùng ngón tay gõ nhẹ quầy bar tỏ vẻ cảm ơn, đồng thời rút lót chén rượu ở bên dưới chén ra úp ngược trên quầy bar, ý tứ chính là "Cảm ơn rượu anh mời, nhưng tôi không muốn nói chuyện."

Người đàn ông bắt đắc dĩ nhún vai một cái, quay đầu quăng ánh mắt tới nơi khác.

Từ trong áo khoác móc ra bao thuốc, Hà Quyền rút ra một điếu ngậm lên môi, hỏi: "Có gạt tàn không?"

Bartender xòe tay, chỉ chỉ ký hiệu cấm hút thuốc vừa treo tới trong quầy bar. Hà Quyền vẫy vẫy tay, để bartender trông chỗ ngồi và rượu của cậu, xuyên qua đám người từ cửa sau đi ra ngoài đến trong ngõ hẻm hút thuốc lá. Cậu bình thường rất ít hút thuốc lá, trong túi quần đặt bao thuốc hai tháng cũng không chắc hút hết, chỉ là uống rượu sẽ muốn một điếu.

Trong cửa ngoài cửa hai tầng trời, bên trong đình tai nhức óc điên dại nhảy loạn, bên ngoài gió lạnh xào xạc chỉ có tiếng còi lẻ tẻ truyền đến. Sương khói từ đầu ngón tay cháy tản ra, Hà Quyền tựa vào trên tường, ngửa mặt thở ra khói cùng với hơi nước. Trong bầu trời đêm ngưng tụ một tầng mây mỏng, che chắn ánh sao, trăng sáng cũng núp sau tầng mây mờ hồ phản xạ quầng sáng.

Trịnh Chí Khanh, ha. Hà Quyền nhắm mắt lại, cau mày định gạt bỏ bóng người trong đầu ra. Mùi thuốc lá và mối tình đầu giống nhau, khổ sở, thuần hương, có thể khiến người hồi vị. Vui vẻ và nước mắt trở thành dấu vết vĩnh viễn không lau được trong ký ức, ai có thể thoát khỏi vui thích lúc mới ném thử trái cấm?

Một điếu thuốc hút xong, Hà Quyền nhìn đồng hồ, gần 11h. Đang định đẩy cửa về quầy bar tính tiền rồi đi, cậu đột nhiên nghe thấy một đầu khác ngõ hẻm truyền đến giọng nói: "Đừng nghĩ lừa người, tao nhưng vừa từ Mỹ về, hàng tốt dạng gì mà chưa gặp.

Âm thanh này khiến Hà Quyền giật mình trong lòng. Cậu dừng bước, nương vách tường nhô ra cạnh cửa ngăn cản thân thể, hơi thò đầu nhìn về phía nơi âm thanh phát ra. Quả nhiên, cậu không nghe lầm, mặc dù đã đổi quần áo tiêu chuẩn night club, nhưng đây tuyệt đối là Lạc Quân Hàm.

Đối diện Lạc Quân Hàm còn đứng thẳng cha ăn mặc đáng vẻ lưu manh, vừa nhìn đã không phải người đứng đắn. "Đây nhưng là hàng tốt nhất hiện tại, một chút tác dụng phụ không có, chỉ HIGH."

Nhận lấy một túi đồ nhỏ nhanh chóng nhét vào trong túi áo, Lạc Quân Hàm lấy ra cuộn tiền nhét vào trong tay đối phương, xoay mặt rời đi. Hà Quyền xa xa trông thấy hắn từ một cửa khác tiến vào trong night club, vội vàng đẩy cửa ra đi vào. Cậu ở trong đám người cuồng hoan trên sàn nhảy tìm kiếm, nhìn thấy Lạc Quân Hàm đang cùng nam nhân trẻ tuổi ăn mặc cũng hợp thời trang cơ hồ mặt dán mặt mà dựa vào nhau, cùng với, từ trên đầu lười nhau chia sẻ "hàng" vừa cầm được.

Hà Quyền lúc Lạc Quân Hàm chuyển tầm mắt qua ý thức mà quay lưng tránh, sau đó vội vàng tới quầy bar, uống một hơi cạn sạch nửa ly Mojito còn dư lại, đem cái chén không nặng nề hướng lên quầy bar -

Trịnh Đại Bạch, vị hôn phu này của anh thật đủ "đơn thuần" a!

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sáng sớm họp thường kỳ, Hà Quyền ngồi ở bên bàn hội nghị dùng tài liệu chán mặt, thỉnh thoảng nhìn lên Trịnh Chí Khanh một cái. Cậu xoắn xuýt một đêm rốt cuộc cần nói chuyện này với đối

phương hay không, nhưng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không nên nói. Đây là chuyện riêng của người ta, hơn nữa, vạn nhất Trịnh Chí Khanh biết Lạc Quân Hàm cần thuốc chỉ là không muốn quản? Bất quá dùng hiểu rõ của cậu đối với Trịnh Chí Khanh, người này đối với loại chuyện này luôn luôn là không tha thứ. Nhưng người ta đi Mỹ nhiều năm như vậy có lẽ cởi mở hơn cũng nói không chừng, đúng không?

Giống như là cảm nhận được tầm mắt của Hà Quyền, ánh mắt Trịnh Chí Khanh bỗng nhiên chuyển hướng bên cậu. Hà Quyền lập tức dịch văn kiện ngăn trở mặt, viện trưởng trên bục nói cái gì một chữ cũng không nghe lọt.

"Chủ nhiệm Hà, tối hôm qua ngủ không ngon?" Sau khi tan họp, Hàn Tuấn ở trong hành lang đuổi theo Hà Quyền, chỉ chỉ mép dưới vành mắt cậu, "Có quầng thâm."

"À, lâu dưới nửa đêm có người cãi nhau." Hà Quyền dịch tầm mắt, "Không sao đâu, tôi buổi trưa ở phòng làm việc ngủ lát là ổn."

Hàn Tuấn từ trong túi móc ra kẹo que bỏ vào trong túi áo khoác trắng của Hà Quyền: "Ngủ không đủ để tụt huyết áp, cậu đề phòng chút."

"Chủ nhiệm Hàn anh đừng luôn coi tôi là trẻ -" Ánh mắt Hà Quyền lướt qua bả vai Hàn Tuấn chống lại tầm mắt Trịnh Chí Khanh, thế là lời nói một nửa lại mất kệt. Cậu vừa định cúi đầu đi ra, trên đồng hồ trí năng bỗng hiển thị tin tức của trung tâm điều trị gấp gọi vào, theo sát đồng hồ của Hàn Tuấn cũng kêu.

Hai người vội vã chạy tới điều trị gấp, bác sĩ trung tâm điều trị gấp thấy bọn họ vừa tới lập tức nói: "Chủ nhiệm Hà, chủ nhiệm Hàn,

máy bay trực thăng 15 phút sau đến, bệnh nặng."

"Tình huống gì." Hà Quyền vừa đi về phía phòng giải phẫu vừa hỏi.

"Sản phụ đột phát suy tim, thời gian mang thai chỉ có 26 tuần." Bác sĩ điều trị gấp nhanh chóng nói rõ tình huống.

Hàn Tuấn vừa nghe liền nhú mào: "Thông báo NICU, chuẩn bị nhận sinh non."

Trước khi trừ độc thay quần áo phẫu thuật Hà Quyền nhanh chóng quét mắt bệnh án mà bệnh viện đối phương gửi tới, mào nhú là còn chặt hơn Hàn Tuấn, "Thai nhi một khi mổ ra, mạch máu mất đi áp lực tim đột nhiên khôi phục cung cấp máu, người lớn vẫn phải chết."

"Lúc trước không phải có một tình huống tương tự, cậu dùng ống bơm giải phẫu thay thế thai nhi đề động mạch chủ, lần này không được?" Hàn Tuấn vừa rửa tay vừa hỏi.

"Lần đó cũng là được ăn cả ngã về không, không có cách nào." Hà Quyền túm khăn mềm qua lau bọt trên cánh tay, "Hi vọng kỳ tích vẫn có thể phát sinh lần nữa đi."

Tiêu độc xong, Hà Quyền xoay người để cho hộ sĩ đeo bao tay cho đồ giải phẫu. Hàn Tuấn đứng ở vị trí nghiêng phía sau cậu, chú ý tới lông mi cậu hơi run, bèn nói: "Chủ nhiệm Hà, chúng ta không phải thần, thất bại cũng không cần trách cứ bản thân."

Hà Quyền ngẩng đầu lên, hít thật sâu một hơi.

"Tôi vô ý thành thần, chỉ muốn cứu thêm 1 mạng."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 6

Edit + Beta: Vịt

9h vào 8h ra ngoài, Hà Quyền sắp ở trong phòng giải phẫu 11 tiếng. Quá trình đặt ống bơm nén cực kỳ chậm, mỗi một chút thả ra phải chờ trái tim thích ứng lượng máu chảy về, sau đó lại tiếp tục. Từ phòng giải phẫu ra ngoài, lúc Hà Quyền ngồi vào trên ghế băng thay giày phát hiện chân đều sưng lên.

Về khu bệnh lại kiểm tra phòng một vòng, Hà Quyền thay quần áo tan làm đã gần 10h. Mệt mỏi không muốn lái xe, cậu đứng ở cửa bệnh viện, chuẩn bị gọi một chiếc xe về nhà. Đang chờ ven đường, con xe Porsche của Trịnh Chí Khanh chậm rãi dừng tới trước mặt cậu.

Cửa sổ xe hạ xuống, Trịnh Chí Khanh hỏi cậu: "Em hôm nay không lái xe?"

"Quăng ở gara, đứng 11 tiếng, đau chân." Gió lạnh đêm đầu đông thổi qua, Hà Quyền rụt vai lại, "Chuyên vụ của anh đủ bán mạng, vừa nhậm chức mới mấy ngày đã tăng ca đến 10h."

"Có rất nhiều bệnh án và tài liệu nhân viên phải xem." Trịnh Chí Khanh hơi hơi nghiêng đầu xuống, "Lên xe, tôi đưa em."

"Miễn đề." Hà Quyền giơ tay lên dùng để bày tỏ cự tuyệt, "Thiếu gia kia của ngài tôi không chọc nổi, lúc này nếu để hấn ở trên xe anh

nhìn thấy lộn tóc, còn không đăng ký đầy số chủ nhiệm một tháng của tôi?"

"Quân Hàm chỉ là tính tình trẻ con, không tới mức tùy hứng như vậy." Trịnh Chí Khanh duỗi tay đẩy cửa xe ra, "Lên đi, hiện tại bên ngoài sắp gần 0 độ rồi."

Quả thật rất lạnh. Hà Quyền hít hít mũi, cân nhắc chốc lát vẫn là ngồi vào trong xe. Vừa ngồi lên ghế phụ cậu đã cảm thấy dưới hông cần thứ gì, lấy ra vừa nhìn, là kính râm.

"Nè, kính của anh." Cậu đưa kính râm tới.

Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu nhìn một cái, nói: "Đó là của Quân Hàm, chắc là buổi sáng rơi trên xe tôi. Em vội về nhà không? Nếu không vội, tôi trước đưa trả cái này cho cậu ấy."

"Anh chờ lát về nhà mang cho cậu ta không được?" Hà Quyền khiêu mi.

"Cậu ấy ở khách sạn, không ở nhà tôi, chúng tôi vẫn chưa ở chung."

"Ú, ngài lúc nào thì biến thành thánh nhân?" Hà Quyền nghiêng đầu ở góc độ Trịnh Chí Khanh nhìn không thấy trợn mắt trắng.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Xí, năm đó hận không thể ở chỗ nào đó trong thư viện không có ai phải làm một phát, lúc này lại học được quý trọng tiểu tình nhân.

"Tôi không phải thánh nhân." Trịnh Chí Khanh hơi hiện ra nụ cười xấu hổ, "Tôi và Quân Hàm coi như là hôn sự trong nhà sắp xếp cho, ban đầu cũng không cảm thấy hai bên quá thích hợp, tôi cảm thấy nếu tương lai không phải xác định thì không nên ràng buộc quá sâu..... Sau đó từ từ ở chung, tôi phát hiện mình thật sự thích cậu ấy, nhưng đã đợi lâu như vậy, không bằng đợi đến kết hôn hẵng nói."

Hà Quyền cắn cắn môi, hỏi: "Vậy anh hỏi đó lúc ở cùng một chỗ với tôi sao không suy nghĩ chu toàn như vậy?"

"Tôi khi đó..... Cho rằng có thể ở cùng em cả đời." Trịnh Chí Khanh thở dài, "Em bây giờ thế nào, có xác định với ai không?"

"Người được đề cử quá nhiều, không biết chọn ai." Hà Quyền hất cằm lên.

Trầm tư chốc lát, Trịnh Chí Khanh hỏi: "Trong những người này có phải cũng bao gồm chủ nhiệm Hàn khu 4?"

Buổi sáng họp xong anh nhìn thấy Hàn Tuấn nhét kẹo vào trong túi quần Hà Quyền.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Gì? Biểu tình Hà Quyền giống như bị giam vào nhà kho đặt sâu riêng, nhưng cậu lại đột nhiên ý thức được không thể ở trước mặt người yêu cũ hạ giá, bèn nói: "Có lẽ vậy, bất quá tôi không hiểu rõ y lắm, cũng biết cha y ở Nam Phi khai thác mỏ vàng."

"Tôi xem qua tài liệu của y." Trịnh Chí Khanh trầm xuống âm thanh, "Y ở khoa phẫu thuật thần kinh bệnh viện Trung Tâm làm 10

năm, sau đó chuyển tới khoa ngoại sơ sinh. Tôi không nghĩ thông chính là, vì sao có người nguyện ý vứt bỏ khoa tốt như phẫu thuật thần kinh chuyển tới một lĩnh vực gần như ở trong nước là con số 0 để làm tiên phong."

"Anh nói không sai, phẫu thuật thần kinh là tinh tế nhất trong ngoại khoa, nhưng khoa ngoại sơ sinh cũng vậy mà, mạch máu của trẻ sơ sinh không to hơn sợi tóc bao nhiêu, y làm cái này phù hợp." Hà Quyền hơi bĩu môi, "Nhiều lắm là 10 năm nữa, y sẽ trở thành nhân vật cấp đỡ đầu trong nghề."

Trịnh Chí Khanh hít sâu một cái, nói: "Ừ", cũng chỉ có người như vậy mới xứng với em."

"Trịnh Đại Bạch, cảm ơn, ngài khỏi phải thay tôi nhọc lòng vấn đề chung thân đại sự, tôi tự trong lòng có suy tính." Hà Quyền vứt cho anh mắt trắng "Có bệnh".

"A Quyền, tôi thật lòng hi vọng em có thể hạnh phúc."

Trịnh Chí Khanh vừa nói, mở âm thanh trên xe. Hà Quyền vừa nghe, vẫn là ca khúc hồi 10 năm trước bọn họ học đại học thích nghe. Cậu quay mặt sang nhìn kiến trúc thụt lùi hai bên đường phố, yên lặng thờ dài.

Dừng xe tới gara lòng đất của khách sạn, Trịnh Chí Khanh cùng với mắt kính mà Hà Quyền đưa cho mình, lập tức đi xuống. Hà Quyền mở điện thoại ra nhận mail, đang nhìn, vị trí đỗ xe trống đối diện "Xoạt" một cái đỗ vào một chiếc xe đua. Cậu bị đèn xe chói một cái, theo bản năng mà cau mày ngẩng đầu nhìn bên đó một cái, nhất thời mím miệng thành đường thẳng tắp.

Người trên ghế phụ là Lạc Quân Hàm, mà mở cửa xe cho hẳn chính người thanh niên hôm qua ở sàn nhảy khiêu vũ với hẳn. Hai người vừa xuống xe liền ở đó ôm gặm, khiến Hà Quyền nhìn tới tóc đều dựng thẳng lên. Cậu vội vàng leo về phía ghế lái, muốn tới cửa khách sạn đón Trịnh Chí Khanh liền đi, đừng quay đầu lại để cho Trịnh Chí Khanh đứng phải lại đánh nhau với người ta.

Trước kia từng xảy ra loại chuyện này, mấy người trong khoa cùng ra ngoài ăn cơm, bàn cách vách có một người uống nhiều, tới lời kéo Hà Quyền nhất định phải uống cùng gã một chén, còn động tay động chân. Trịnh Chí Khanh hai lời không nói, lên chân liền đạp con sâu rượu kia gục xuống, kết quả hai bên đánh một trận, suýt chút nữa toàn bộ vào đồn công an. Cũng chính là từ lần đó Hà Quyền mới biết được, hóa ra Trịnh Chí Khanh người này mặc dù bình thường nhìn rất ôn hòa, nhưng kỳ thật cũng có tì khí.

Không đợi Hà Quyền bò đến trên ghế lái, Trịnh Chí Khanh đã từ cửa lớn khách sạn đi ra, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Lạc Quân Hàm. Nghe thấy chuông điện thoại ở gara yên tĩnh đột ngột mà vang lên, Trịnh Chí Khanh đồng thời cũng nhìn thấy hình ảnh hôn phu ôm người đàn ông khác.

Lạc Quân Hàm vội vàng đẩy người đàn ông cánh tay còn quấn ngang hông ra, tâm hoảng ý loạn hỏi: "Chí Khanh..... Sao anh tới đây? Không phải nói..... Tặng ca?"

"Tôi tới đưa cho cậu cái này!"

Vừa nói, Trịnh Chí Khanh ném kính râm trong tay tới dưới chân Lạc Quân Hàm, xoay mặt căm tức nhìn nam xe đưa vừa ôm ôm ấp áp với Lạc Quân Hàm. Nam xe đưa trên dưới đánh giá Trịnh Chí

Khanh một phen, duỗi tay lại một cái ôm eo Lạc Quân Hàm, giường cầm hỏi: "Ông chú chú là ai hả?"

Lạc Quân Hàm vội vàng giơ tay lên đẩy gã ra, nhưng đối phương giống như muốn khiêu khích điểm máu chốt của Trịnh Chí Khanh, tay siết tới cực chặt.

Một giây sau, một màn năm đó cách kính chắn gió Porsche tái hiện trước mắt Hà Quyền - Trịnh Chí Khanh sải bước tiến chân dài nhấc lên, "Rầm" liền đạp nam xe đua bay ra ngoài. Nam xe đua bị đạp mông lung, nằm trên mặt đất hồi lâu không động đậy, ngay cả kêu cũng không kêu được.

Lạc Quân Hàm cũng bị dọa ngu, hắn chưa từng thấy Trịnh Chí Khanh tức giận như thế. Trịnh Chí Khanh trong ấn tượng của hắn luôn là thân sĩ thận trọng, quan tâm, nho nhã lễ độ, lời nói nặng cũng không dễ dàng nói một câu, càng đừng nhắc chân liền đạp người!

Hà Quyền vừa nhìn cái này vội vàng xuống xe. Trịnh Chí Khanh hỏi đó là Vua Slam Dunk của đội tuyển trường, sức đùi căn bản không cần phải nói, nam xe đua mỗi ngày ngâm night club đâu chịu được anh đạp như vậy, vạn nhất đá nguy hiểm tính mạng còn phải đền mạng thật quá không đáng làm.

Cậu xông tới túm cánh tay Trịnh Chí Khanh: "Anh điên à! Nơi công chúng đánh người, không sợ vào đồn?"

Trịnh Chí Khanh không để ý tới cảnh cáo của Hà Quyền, chỉ vào cái người trên mặt đất hỏi Lạc Quân Hàm: "Cậu từng lên giường với gã?"

Lạc Quân Hàm dùng sức lắc đầu, theo sát Hà Quyền cảm giác được cơ bắp trên cánh tay lôi kéo dưới tay nổi lên -

"Nói thật!"

Bị rống tới bả vai run lên, Lạc Quân Hàm cắn chặt môi suy nghĩ ứng đối. Hà Quyền nhìn thấy tay Trịnh Chí Khanh mở ra lại nắm thành quyền, hiển nhiên là đang nhẫn nại cơn tức giận cực độ.

"Hai năm rồi, Quân Hàm, tôi không chạm vào một đầu ngón tay cậu, cậu dựa vào cái gì đối với tôi như vậy?" Trong cổ họng Trịnh Chí Khanh giống như là muốn xé ra máu.

"Tôi không..... Không để cho anh đụng!" Phản bác của Lạc Quân Hàm hơi lộ vẻ sức mạnh không đủ, đột nhiên hắn khóa ánh mắt trên người Hà Quyền, quay đầu chất vấn ngược Trịnh Chí Khanh: "Anh ta sao lại ở trên xe anh? Anh ta muốn làm gì?"

Hây! Hà Quyền nghe liền tức giận, tâm nói ông đây mệt cả ngày còn phải xen vào chuyện nát của các người, nếu không phải tôi cảnh tỉnh nhân kia của cậu phải bị Trịnh Đại Bạch đánh vào phòng bệnh nặng!

"A Quyền chỉ là đi nhờ xe thôi!" Răng Trịnh Chí Khanh vang kèn kẹt, "Chăm dứt ở đây, Quân Hàm, tôi sẽ nói với cha cậu là cậu đề xuất chia tay, nếu như cậu còn muốn chừa chút mặt mũi cho mình thì đừng ở chỗ cha cậu nói hươu nói vượn!"

"Tôi nói hươu nói vượn cái gì? Nói anh và người yêu cũ dư tình chưa dứt?" Khuôn mặt xinh đẹp kia của Lạc Quân Hàm lộ ra vẻ có chút vắn vẹo, "Trịnh Chí Khanh, anh mắt nào nhìn thấy tôi cùng

người khác lên giường? Hiện tại vì cái người thêm mấy tuổi nữa cũng có thể để tôi gọi cha này, anh muốn chia tay với tôi!?"

"Chát!"

Hà Quyền xoay tay lại liền cho Lạc Quân Hàm một cái tát, lần này chẳng những đánh Lạc Quân Hàm mông lung, ngay cả tức giận tan mát quanh thân Trịnh Chí Khanh cũng bị cậu rút đi không ít.

Lạc Quân Hàm trừng mắt bùm mặt, âm thanh run rẩy hỏi: "Anh dám đánh tôi?"

"Có gì không dám? Cậu đã muốn gọi tôi là cha, tôi con mẹ nó hôm nay thay cha cậu quản cậu!" Hà Quyền duỗi tay từ trong túi áo của Lạc Quân Hàm cầm ra túi thuốc viên đủ mọi màu sắc giơ lên trước mặt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu để cho cha ruột của cậu biết cậu uống cái này, xem ông ta không đánh chết cậu!"

Trịnh Chí Khanh sau khi nhìn thấy thuốc kia tức giận trong mắt bị chán ghét thay thế.

Biểu tình Lạc Quân Hàm rắc rối phức tạp mà nhìn Hà Quyền, hiển nhiên hắn không rõ đối phương tại sao lại biết trong tay mình có thuốc. Hà Quyền cũng không giải thích, ném thuốc tới trên mặt đất giẫm lên hung hăng nghiền nát, xoay mặt đi tới cửa ra gara.

Mẹ kiếp, không trách được mỗi lần Trịnh Đại Bạch đều lên chân đạp, đánh người tay đau.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 7

Edit + Beta: Vịt

"A Quyền!"

Trịnh Chí Khanh đuổi theo Hà Quyền, lôi cậu liền đi về phía bên kia xe mình. Hà Quyền mạnh mẽ hất tay Trịnh Chí Khanh ra, giận dữ nói: "Trịnh Đại Bạch! Từ lúc nhìn thấy anh ông đây chưa từng trải qua một ngày an ổn! Tôi cảnh cáo anh! Sau này cách tôi xa chút!"

Trịnh Chí Khanh ngần ra, một lát sau nói: "Túi của em vẫn trên xe tôi."

"....."

Hà Quyền hầm hừ trở lại bên cạnh Porsche, kéo mở cửa xách balo xuống xoay người rời đi. Đi ngang qua Lạc Quân Hàm chán nản ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu gối khóc, cậu đột nhiên trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời. Nói cho cùng hẳn không phải loại người lòng dạ ác độc, mặc dù tính tình thiếu gia của Lạc Quân Hàm phải trị, nhưng đánh người ta xong bản thân cậu cũng cả người run rẩy theo.

Không chỉ là tức, nhiều hơn là cảm giác áy náy mà tổn thương người khác mang đến.

Hà Quyền vừa ra khỏi bãi đỗ xe quẹo vào đường dành cho người đi bộ xe của Trịnh Chí Khanh đi theo lên, bánh xe cơ hồ nghiền nát bánh răng cửa đường lớn. Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, Trịnh Chí Khanh ngữ điệu trầm thấp mà yêu cầu cậu: "Lên xe, tôi đưa em về."

"Trịnh Đại Bạch anh không nghe hiểu tiếng người à?" Hà Quyền xoay người đối diện bánh xe đá "rầm" một cái, "Bảo anh cách xa ông đây chút!"

Kết quả một đạp này của cậu khiến bản thân phiền toái - Bánh xe vẫn đang chuyển động, mặc dù tốc độ cực kỳ chậm nhưng vẫn chệch trọng tâm của cậu, người lập tức ngồi "Bịch" trên mặt đất

Trịnh Chí Khanh nhanh chóng phanh xe đi xuống, kéo Hà Quyền từ trên mặt đất dậy trên dưới trái phải nhìn: "Ngã hồng rồi hả?"

"Đã nói đừng phải anh là không có chuyện tốt mà! Cút đi!" Hà Quyền xấu hổ giận dữ đan xen, mãnh liệt đẩy Trịnh Chí Khanh ra, không nghĩ tới cú ngã vừa rồi bị trật mắt cá chân, nhất thời đau đến đầu cậu ngã vào trong ngực Trịnh Chí Khanh.

Trịnh Chí Khanh vừa nhìn dáng vẻ đối phương cau mày gập đầu gối trái lên biết ngay Hà Quyền bị trật chân.

Năm đó Hà Quyền sau khi ngã xuống Dã Trường Thành mất cá chân trái bị tật, dây chằng tam giác lỏng, đi đất phẳng có khi cũng có thể trọ chân. Có lần lúc xuống cầu thang chỉ hơi giẫm lệch một chút đã bị trọ, chân trái sưng tới ngay cả giày cũng không đi được. Cả tuần đều là Trịnh Chí Khanh cõng cậu từ ký túc tới phòng học lên lớp, biến thành cảnh tượng, lúc ấy không biết có bao nhiêu nam sinh bị người yêu mình gõ đầu nhắc "Anh xem sức lực của bạn trai người ta!"

Trên chân đau bút rút, Hà Quyền nhất thời không mở miệng mắng người được, hít khí cong người đỡ lấy đầu gối. Trịnh Chí Khanh ngồi xổm người xuống, đưa tay kiểm tra một phen, nói: "Xương không sao, hẳn vẫn là bệnh cũ, ngày mai đến viên chụp X-quang xem xem."

"Tôi coi như là chịu thua rồi, Trịnh Đại Bạch, thật là -" Hà Quyền chau mày, "Anh trước thu thập cục diện rồi rầm kia của anh hăng nói, tôi không cần anh bận tâm, không có anh 10 năm nay tôi cũng trải qua rất tốt, nhưng mẹ nó anh về rồi tôi không phải bị sỉ nhục chính là bị thương!"

Trịnh Chí Khanh trầm mặc một hồi, nói: "Xin lỗi, A Quyền, khiến em chê cười rồi."

"Tôi nhưng không cười nổi." Hà Quyền sắc lại nói, "Hãy thương xót, cách xa tôi chút, tôi còn muốn sống thêm mấy ngày."

Đứng lên, Trịnh Chí Khanh một tay đỡ cánh tay cậu một tay cầm balo rút dưới đất lên, "Tôi đảm bảo, bắt đầu từ ngày mai tuyệt không xâm nhập vào bán kính cuộc sống của em, nhưng hôm nay em đừng bướng bỉnh, để tôi đưa em về."

"Đừng, tôi tự gọi xe là được." Hà Quyền từ trong tay anh túm túi qua, nhảy dựa vào trên cây ven đường, lấy điện thoại ra gọi xe.

Xe taxi gần khách sạn rất nhiều, chưa tới 2 phút đã có một chiếc xe dừng đến ven đường. Trịnh Chí Khanh vừa muốn nhắc tay đỡ lại bị một cái lờm của Hà Quyền tay dừng giữa không trung, đành phải nhìn đối phương nhảy ngồi vào trong taxi.

Lúc này điện thoại trong túi quần rung lên, anh vừa nhìn là Lạc Quân Hàm gọi tới, nhíu mày trực tiếp cúp.

"Ú, chủ nhiệm Hà, chân anh sao thế?"

Mắt thấy Hà Quyền khập khiễng đi tới phòng làm việc công cộng, bác sĩ gây mê Tần Phong khơi lông mày.

"Đừng nhắc nữa, toàn con mẹ nó kỳ quặc." Hà Quyền khoát khoát tay, cầm lấy một xấp bản bệnh án trên bàn lật xem, để làm chuẩn bị cho kiểm tra phòng.

"Tôi cũng cảm thấy kỳ quặc." Tần Phong bấu môi, từ trên bàn cầm bình thuốc nước trị thương lên, "5 phút trước chuyên vụ Trịnh vừa đưa cái này tới, tôi hỏi anh ta cho ai, anh ta nói ai cần cho người đó."

"Quảng đi!" Hà Quyền lật bản bệnh án tới vang "Xoạt xoạt".

Tần Phong vội vàng cầm thuốc nước trong tay: "Quảng đi tiếc lắm, đây là sản xuất ở Nam Dương, chuyên trị gân cốt đau nhức bị thương, lúc trước đi Indonesia chơi mang về hai chai dùng hết rồi, anh không cần tôi cầm đi nhé."

"Tùy tiện, nói chung đừng để tôi thấy nữa!" Hà Quyền đang nói, nhíu mày, "Đoan Mộc!"

"Dạ!" Thực tập sinh Đoan Mộc Hoán nghe thấy triệu hồi vội vàng từ trên ghế xoay nhảy lên, vui vẻ mà chạy tới bên cạnh cậu, "Chủ nhiệm Hà, chuyện gì?"

Hà Quyền vỗ bản bệnh án hỏi: "Lượng nước tiểu của giường 8 sao ít vậy, cậu hôm qua dùng thuốc gì?!"

"Là..... Là mấy cái ngài hôm qua xét duyệt....." Đoan Mộc Hoán cẩn thận đáp.

Tần Phong vừa thấy Hà Quyền bắt đầu dạy dỗ người lập tức nắm chặt bình thuốc men theo mép chuồn khỏi phòng làm việc, nếu không sẽ phải chờ ma âm xuyên lỗ tai. Quả nhiên, hắn đã sắp đi tới chỗ hộ sĩ vẫn có thể nghe thấy Hà Quyền ở đó ồn ào "Ban ngày mới tăng lên hơn 200 chút cậu cũng không biết trước khi tan làm xin thêm thuốc? Chức năng thận cũng không kiểm tra! Cậu sáng nay tới làm cái gì?"

"Thôi xong, 80% Đoan Mộc lại phải khóc đi kiểm tra phòng." Tần Phong bấu bấu môi với y tá trưởng Tiền Việt, "Chủ nhiệm Hà của ta cũng không nhanh chóng tìm bạn tình hạ chút tà hỏa kia đi."

Nốt ruồi khóe mắt Tiền Việt hơi nhắc lên: "Anh cho rằng ai cũng giống anh, tên cũng không hỏi đã lên giường."

"Cái này thật oan uổng tôi, tên dù gì cũng phải hỏi, chính là tội gì cầm thẻ căn cước của người ta đi xác định thật giả mà thôi." Tần Phong nhún vai một cái, "Người không phong lưu uổng phí tuổi trẻ mà."

"Cái tuổi này của cậu già hơn thiếu niên chút rồi." Tiền Việt từ trong khu hộ sĩ đẩy xe thuốc ra, "Đừng ở đây cản trở, tôi phải đi thay thuốc."

"Nè nè, cái này cho cậu." Tần Phong bỏ bình thuốc trị thương kia vào trong túi áo y tá của hắn, "Cậu lúc trước không phải nói dùng tốt? Vừa lúc lại kiếm được 1 bình, vội vàng mang đến cho cậu."

"Ở đâu ra?"

"Không cần biết, anh Tần của cậu tôi đây chính là lộ tử dã (*)."

((*) lộ tử dã: chỉ những người có nhiều biện pháp làm việc)

Tiền Việt lắc lắc đầu, đẩy xe đựng đầy túi truyền dịch vào phòng bệnh.

Lạc Quân Hàm không ngừng gọi điện thoại, Trịnh Chí Khanh dứt khoát kéo người vào sổ đen. Lần này anh không cách nào tiếp tục dùng đối phương trẻ tuổi không hiểu chuyện để thuyết phục bản thân, cho dù không tại chỗ bắt gặp Lạc Quân Hàm lên giường với người khác, nhưng chuyện lạm dụng thuốc đã chạm đến điểm mấu chốt của anh.

Nhớ ngày đó anh tham gia thi đấu toàn quốc bị thương, xương cổ tay bị gãy, xương gãy đâm ra da đau đến lặn lội cũng không dám để cho bác sĩ dùng morphine cho mình ngừng đau chỉ sợ bị nhiễm thuốc nghiện. Trong nhà mở nhà máy thuốc, anh đối với nguyên lí tác dụng của thuốc càng rõ ràng, bất kỳ đồ kích thích trung khu thần kinh nào cũng sẽ khiến cho người ta càng lún càng sâu.

Nhưng Hà Quyền làm sao biết Lạc Quân Hàm có thuốc?

Vấn đề này quấy nhiễu Trịnh Chí Khanh cả đêm, mà kết luận anh cho ra cuối cùng là, Hà Quyền ở trường hợp nào đó vừa vận nhìn thấy. Nhưng ngoại trừ lúc trước đưa Lạc Quân Hàm tới FIX, anh cũng không nghĩ ra hai người này còn có thể đụng mặt ở đâu. Anh cũng không phải kỳ quái Hà Quyền sẽ đi night club, dù sao từ hồi đi học đối phương chính là người thích náo nhiệt.

Chỉ bất quá tới night club ngoại trừ uống rượu nhảy nhót, còn có một nhóm người là vì tìm kiếm điểm ngộ. Anh hoàn toàn có thể

tưởng tượng, người tướng mạo tinh xảo lại mặt mang hoa đào như Hà Quyền ngồi xuống bên quầy bar có thể dẫn tới bao nhiêu ong bướm. Bất quá Hà Quyền có cuộc sống của mình, anh không có tư cách quơ tay múa chân.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Điện thoại di động ở trên bàn rung lên, gọi tới hiển thị là "Trịnh Chí Kiệt", Trịnh Chí Khanh xoa lông mày, nhận điện thoại.

"Chào buổi sáng, anh."

"Quân Hàm gọi điện thoại cho anh, nói các em cãi nhau, xảy ra chuyện gì?" Âm thanh Trịnh Chí Kiệt nghe có chút mệt mỏi - Hắn vừa xuống máy bay, lệch múi giờ vẫn chưa đổi lại.

Trịnh Chí Khanh cân nhắc tìm từ, nói: "Em quyết định chia tay với cậu ta."

"Chia tay?" Âm lượng Trịnh Chí Kiệt đột nhiên cất cao, "Tại sao?"

"Đừng hỏi, em không muốn nói."

"Chí Khanh, chuyện em và Quân Hàm đính hôn đã lên tin tức, em hiện tại lý do gì cũng không có đã nói muốn chia tay? Chỗ bác Lạc em muốn giải thích thế nào? Chỗ ba em muốn giải thích thế nào?"

Trịnh Chí Khanh tức giận nói: "Em bắt gặp cậu ta và người đàn ông khác ở chung một chỗ!"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, hỏi: "Trên giường?"

"..... Không phải."

"Vậy em nghĩ thêm cho kỹ, anh lần này bay đến Mỹ chính là ký với bên bác Lạc hợp đồng thành lập công ty liên kết sản xuất thuốc, mục tiêu trong vòng năm năm đưa ra thị trường, ký với người đầu tư thỏa thuận đánh cược 7 trăm triệu, nếu như ngưng hẳn hợp tác sau này liên lụy đến bao nhiêu vấn đề không cần anh nhiều lời."

"Nhưng đây không phải lỗi của em, anh!"

"Thị trường tư bản mắc kệ lỗi của ai, chỉ nhận tiền!" Sau khi thốt ra lời, Trịnh Chí Kiệt thả chậm ngữ điệu, "Chí Khanh, Quân Hàm quả thật bị bác Lạc làm hư, nhưng em phải rõ ràng, bác ấy chỉ có độc đinh Quân Hàm, cho dù Quân Hàm phạm phải sai lầm thiên đại, bác ấy cũng sẽ không tàn nhẫn quyết tâm đi trách móc con mình."

"Anh, lúc này em còn có việc khác, em không muốn nói nữa, chỗ cha em sẽ cho ông ấy giải thích hợp lý, về phần chỗ bác Lạc..... Em đoán Quân Hàm sẽ không quá phận." Trịnh Chí Khanh đề xuống khó chịu ở ngực, "Nếu như cậu ta lại gọi cho anh, anh cứ nói anh cũng không liên lạc được với em."

Đầu bên kia điện thoại lại là trầm mặc thời gian dài.

"Bên Đại Chính thế nào?" Trịnh Chí Kiệt chuyển hướng đề tài, "Anh xem báo cáo biểu thị lợi nhuận hơn nửa năm giảm gần 10%, Chí Khanh, cha ký thác kỳ vọng với em, đừng để ông ấy thất vọng."

"Em biết."

"Vậy trước tiên như vậy, có tình huống liên hệ kịp thời."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Trịnh Chí Khanh dùng sức bóp bóp sống mũi, hướng phía sau dựa tới trên lưng ghế ngửa mặt nhìn trần nhà.

Cũng tốt, anh nghĩ, hiện tại xảy ra vấn đề chia tay dứt khoát cũng giống như anh cả của anh kết hôn rồi lại ly hôn phải tới. Hồi đó lúc phát sinh sự kiện vaccine giả nếu không phải quyền cổ phần thu về trong tay vợ chồng Trịnh Chí Kiệt, dòng tiền mặt của nhà máy thuốc không tới mức lập tức giảm đến mức cần tìm ngoại viện.

Đột nhiên dưới lầu truyền đến tiếng còi cảnh sát, anh nhanh chóng đứng dậy hất cửa chớp ra, nhìn thấy có xe cảnh sát lái vào cửa lớn bệnh viện. Anh lao ra phòng làm việc, vội vàng chạy tới thang máy. Nhìn thấy viện trưởng cũng ở đó chờ thang máy, Trịnh Chí Khanh hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Viện trưởng đầy mặt lo lắng.

"Chủ nhiệm Hà khu 3 bị người nhà bệnh nhân đánh, vừa báo cảnh sát."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 8

Edit + Beta: Vịt

Tình huống của Hà Quyền cũng không có hồng bét như tưởng tượng, cậu che thái dương ngồi trên ghế xoay trong phòng làm việc, dáng vẻ giống như đụng vào đồ vật gì, không có vết máu và bất kỳ ngoại thương nào mà mắt thường có thể nhìn thấy. Đám anh em đã thương người kia bị trưởng đội bảo an Sát Mực đè xuống đất, một tay vặn ngược tới sau lưng, còn không ngừng gào thét. Trịnh Chí Khanh rất muốn đi qua xem xét tình trạng vết thương của Hà Quyền, nhưng nghĩ đến Hà Quyền hôm qua cự người ngoài ngàn dặm, thái độ hận không thể đừng nhìn thấy anh nữa, đành phải trước tiên cùng viện trưởng xử lý thằng cha đã thương người kia.

Cháu trai bị đè trên mặt đất nhìn thấy cảnh sát càng hăng hái, la hét muốn Hà Quyền đền mạng.

"Đây là bệnh viện, cấm lớn tiếng ồn ào!"

Đồn công an tới là người quen cũ của viện trưởng, Cừ Kiếm Anh, dẫn theo cảnh sát phụ trợ. Hai người vừa đứng trên hành lang, Cừ Kiếm Anh mở ghi chép chấp pháp ra, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Viện trưởng và anh là chân trước sau đến, cũng không biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì, vội vàng từ phòng làm việc gọi hộ sĩ Sài Tiểu Quyên của phòng khám bệnh VIP ra, để cô miêu tả với cảnh sát chuyện đã qua, bởi vì là cô báo cảnh sát.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tiểu Quyên nhìn người nhà bị Cừ Kiếm Anh quát câm miệng, tức giận bất bình nói: "Người này đẩy chủ nhiệm Hà một cái, chủ nhiệm Hà ngã xuống bị góc bàn đập vào đầu. Như vậy chủ nhiệm Hà vẫn không quên vội vàng sắp xếp chuyện người bệnh không chịu ở viện, người này quá không có đạo lý!"

"Vì sao xảy ra xung đột."

"Vậy phải hỏi chủ nhiệm Hà, tôi nghe thấy trong phòng có tiếng động mới xông vào."

Cừ Kiếm Anh đi về phía phòng làm việc, tới bên cạnh Hà Quyên đứng lại: "Chủ nhiệm Hà, có thể nói chuyện chứ? Nếu không có vấn đề, xin hãy nói rõ ràng chuyện đã xảy ra."

Hà Quyên thả tay xuống gật gật đầu. Trịnh Chí Khanh đi theo Cừ Kiếm Anh cùng tiến vào nhìn thấy trên thái dương đối phương có một khối máu ứ đọng, nhất thời nhíu mày, hai tay không tự chủ được nắm thành nắm đấm.

"Người bệnh tháng trước lúc tới kiểm tra sinh sản phát hiện cuống rốn quấn cổ 3 vòng, cái này rất nguy hiểm, thai nhi có khả năng nghẹt thở, tôi đề nghị ở lại viện chờ sinh, một khi có bất kỳ tình huống gì có thể kịp thời mổ ra. Nhưng người nhà cảm thấy ở nhà thuận tiện, nói dù sao nhà cũng cách gần, có vấn đề gọi 120 là được. Tôi xem địa chia của bọn họ, quả thực, ở phố bên cạnh, nếu như phát sinh vấn đề cấp cứu đến kịp."

Hà Quyền nói nặng nề nhú mày, động tác này kéo đau vết thương ở thái dương cậu, thế là lại nhếch nhếch miệng nói tiếp: "Kết quả đêm qua người bệnh đau bụng cả đêm cũng không đến khám gấp, nói cái gì mà nghĩ hôm nay là kiểm tra sinh sản, dù sao đau không gắt tới lúc đó lại khám. Nhưng chờ bọn họ hôm nay tới, tôi con mẹ nó vừa nghe tim thai đều không còn, hỏi bọn họ là muốn phá thai hay là muốn mổ, sau đó người nhà liền nóng nảy, máng tôi lang băm. Thật sự là vấn đề của tôi, tôi nhận, hấn đi khiếu nại, để cho ủy ban đạo đức chữa bệnh thu hồi giấy phép của tôi cũng được. Nhưng bọn họ lần trước trước khi đi tôi đã dặn đi dặn lại, bất kỳ, bất kỳ tình huống nào cũng phải lập tức cho nhập viện, còn in một tờ hạng mục công việc chú ý cho bọn họ."

"Cho nên các cậu liền cãi nhau?"

"Lúc ấy vẫn chưa, loại chuyện này tôi không phải lần đầu gặp. Ngài nghĩ, chưa được hơn 30 tuần, sốt ruột tức giận thương tâm khổ sở cần phát tiết miệng là nhân chi thường tình. Hấn ở đó máng, tôi vội vàng sắp xếp cho bệnh nhân thủ tục nằm viện. Tôi tranh chấp với hấn là bởi vì hấn muốn dẫn người bệnh đi, tới bệnh viện khác, nói ở viện chúng tôi khám nói không chừng còn phải chết người. Hấn không suy nghĩ chút, vừa đăng ký lại xếp hàng vừa không có giường, hiện tại nhưng là kỳ cao điểm, giờ phải lúc nào mới có thể làm được? Trong 72 tiếng không xử lý độc tố sẽ xâm nhập máu, như vậy ngay cả người lớn cũng sẽ có nguy hiểm!"

Nhân viên y tế ở đó đều tỏ vẻ đồng ý quyết sách của Hà Quyền.

Cừ Kiếm Anh gật gật đầu, chỉ ngoài cửa lại hỏi: "Đúng là hấn đẩy cậu? Nếu như cậu quyết định khởi tố, phải nghiệm thương, ra tư pháp giám định báo cáo."

"....." Hà Quyền muốn nói lại thôi, cậu ngẩng mắt nhìn thấy ánh mắt hỏi thăm của Trịnh Chí Khanh, trợn mắt trắng quay mặt đi, "Hắn cũng không đẩy tôi, chính là hắn túm cánh tay người yêu hắn, tôi đỡ lấy, trọng tâm không vững tự ngã."

"Á?" Tiểu Quyên vừa nghe liền không phớt lờ nữa, "Chủ nhiệm Hà, anh không nghe thấy người đó ở trên hành lang mắng anh thế nào hả? Phần mộ tổ tiên cũng sắp để hắn lật tung rồi, anh còn muốn bảo vệ hắn như vậy?"

"Ý cô là tôi nói dối?" Hà Quyền nhìn chằm chằm cô nàng, "Làm rõ quá trình xảy ra chuyện chưa mà cô đã báo cảnh sát?"

Tiểu Quyên lúc này thật sự oan ức, hốc mắt nén tới đỏ bừng, xoay mặt khóc chạy ra ngoài. Viện trưởng ngược lại hiểu dụng ý của Hà Quyền, vội vàng nói với Cừ Kiếm Anh: "Đều là hiểu lầm, hiểu lầm, cái kia, lão Cừ, vào phòng làm việc của tôi uống chén trà đi?"

"Không được, hôm nay là làm việc không phải tán gẫu, phải dựa theo phép tắc làm việc, chỗ đội trưởng Sát vẫn đề người đấy, tôi tới lấy khẩu cung nên lấy."

Cừ Kiếm Anh nói, lại cùng đồng nghiệp trở về hành lang, viện trưởng cũng vội vàng theo qua.

Bọn người ra khỏi phòng rồi, Trịnh Chí Khanh đi tới bên cạnh Hà Quyền, cẩn thận mà khuyên nhủ: "Đi chụp X-quang đi, mặc dù bên ngoài nhìn sưng không lợi hại, nhưng sợ có xương bên trong tổn thương."

"Không cần anh nhắc nhở, tôi chính là bác sĩ, nghiêm trọng hay không trong lòng mình đều biết." Hà Quyền chống bàn đứng lên -

Cương lại chút uy, "Chuyện này nói trắng ra vẫn là trách anh, nếu không phải hôm qua tôi đau chân chỉ có thể một chân vát vã, hôm nay không tới mức ngã lên góc bàn. Cho nên, cảm ơn, Trịnh Đại Bạch, sự quan tâm của anh tôi không cần, chỉ nhờ anh - CÁCH, TÔI, XA, CHÚT!"

Trong mắt Trịnh Chí Khanh toát ra vẻ bị thương, anh tại lúc Hà Quyền khập khểnh đi ngang qua bên cạnh đột nhiên giơ tay lên tóm lấy cánh tay đối phương, hỏi: "Hận tôi như vậy?"

Một cái không rút cánh tay ra được, Hà Quyền nhìn tay Trịnh Chí Khanh tóm trên cánh tay, giận tái mặt. "Không, tôi đây không mang thù, lại nói anh cũng không đáng để tôi hận. Chia tay tôi đề cập, anh nếu tới bây giờ vẫn không cam tâm, ra cửa quẹo phải, thang máy lên tầng 5, khoa tâm thần tìm bác sĩ Trương Trương Phương chuyên trị uất ức tiền sản hậu sản, báo tên tôi không cần đăng ký."

Trịnh Chí Khanh bị cậu chen hòng hồi lâu không kịp phản ứng, chờ lấy lại tinh thần, Hà Quyền đã đi tới phòng khám chữa bệnh. Anh đuổi theo ra ngoài cửa, nhìn thấy Hà Quyền đang nằm nhoài ở bục khám bệnh VIP, dùng kẹo que Hàn Tuấn cho đỡ hộ sĩ Tiểu Quyền khóc tới thương tâm.

"Được rồi, đừng khóc nữa bà cô, tôi không phải nhằm vào cô." Hà Quyền bóc giấy gói kẹo ra, đưa kẹo que tới trước mặt Tiểu Quyền, "Người kia đã mất con rồi, nếu bởi vì chút vết thương nhỏ như vậy của tôi chịu án tạm giam vài ngày, cuộc sống của người một nhà còn vượt qua được không? Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đúng không? Nào, cầm lấy kẹo, không khóc mà, mắt khóc sưng lên sẽ không xinh đẹp nữa."

Tiểu Quyên chùi chùi nước mắt từ trong tay Hà Quyền cướp lấy kẹo, bĩu miệng nhỏ nói: "Vừa nãy dọa chết tôi, nhìn ngài ôm đầu quỳ gối ở đó, tôi còn tưởng hấn phóng cho ngài cái gáo."

"Phóng gáo không tới mức, bắt quá thật sự đựng phải có chút mạnh, bà cô, chờ ngài ăn xong kẹo, làm phiền cầm cho túi nước đá?" Hà Quyền đỡ trán tỏ vẻ cháng váng, "Ui da, trước tiên cho cái ghế, choáng."

Không đợi Tiểu Quyên đứng dậy, Trịnh Chí Khanh từ khu chờ khám bên cạnh mang ghế da tới phía sau cậu, ấn ấn vai cậu ra hiệu cậu ngồi xuống. Hà Quyền ngồi vào trên ghế, trở mặt với Trịnh Chí Khanh nói: "Làm gì, tâm linh trẻ thơ trong sáng của anh bị thương, cần ăn chút ngọt để vui vẻ tâm tình?"

Trịnh Chí Khanh không nói chuyện, anh cũng không nói qua được Hà Quyền, 10 năm trước đã là như vậy. Đồng dạng, sự thiện lương của Hà Quyền cũng giống như trong trí nhớ anh. Ra cửa queo phải, Trịnh Chí Khanh ngược lại không tới lầu 5 tìm bác sĩ Trương, mà là từ tòa khám bệnh ra ngoài đến bên khám gấp, hỏi hộ sĩ khám gấp xin túi chườm nước đá cầm về cho Hà Quyền.

Đưa mắt nhìn Trịnh Chí Khanh rời đi, Tiểu Quyên dùng cùi chỏ đụng đụng Hà Quyền, nói, "Nè, chủ nhiệm Hà, sao tôi cảm thấy chuyên vụ Trịnh mới tới này của ta có ý với anh hả?"

Hà Quyền vốn bị đựng thái dương vừa giật giật đã đau, nghe thấy lời này càng đau. "Kẹo que không nhét được miệng cô đúng không? Cầm tới!" Cậu phồng mặt, làm bộ muốn đoạt kẹo trong tay Tiểu Quyên.

Tiểu Quyên vội vàng nhét kẹo vào trong miệng.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trong 12 tiếng đồng hồ cùng một vị trí 2 lần, chân Hà Quyền đến chiều đã sưng tới không có cách nào chạm đất. Tiền Việt thấy cậu vịn tường nhảy đi, không biết tìm đâu ra gậy để cho cậu chống, đỡ cậu về phòng làm việc. Ở trên ghế hạ mông xuống, Hà Quyền vừa nhìn máy tính vừa lắc đầu.

"Sao thế, chủ nhiệm Hà, anh mấy hôm nay số lần lắc đầu đều nhiều hơn mấy tháng gần đây." Tiền Việt thấy cậu tâm tình không tốt, quyết định tán gẫu với cậu chút. Lúc trước Đoan Mộc Hoán cũng từng nhờ hấn giúp Hà Quyền thư thái, bởi vì chủ nhiệm Hà vừa không vui về thực tập sinh đã xui xẻo. Toàn bộ mọi người khu bệnh đều từng ăn mắng của Hà Quyền, chỉ có Kiều Xảo và Tiền Việt có thể chỉ lo thân mình.

"Hiệu ứng bướm bướm." Hà Quyền nói, "Thất cả chuyện hăm tôi trải qua mấy hôm nay đều là có liên quan tới nhân quả."

Nốt ruồi khóe mắt Tiền Việt khẽ động. "Cánh bướm vỗ từ 10 năm trước?"

Có câu nói trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, nhất là lúc truyền bát quái, tường này đã rải đầy lỗ thủng giống như lưới đánh cá. Trong bệnh viện có mấy sư ca sư tử sư đệ sư muội của Hà Quyền, cậu và Trịnh Chí Khanh hồi đó ở trường quả thực là một đôi kim đồng (*) phù hợp, không ai không biết hai người bọn họ từng yêu đương. Tiền Việt cũng không phải người thích nghe ngóng bát quái, nhưng hấn hiểu đạo lý - Cùng người yêu cũ làm đồng nghiệp, tuyệt đối có thể ở trong chuyện "Tâm tình giống như ngồi cáp treo" xếp tới tiền tam (**).

((*) kim đồng: "kim đồng" trong kim đồng ngọc nữ

(**) tiền tam: nó là quy luật chu kỳ kinh nguyệt)

Hai cái khác là yêu đương và cãi nhau chia tay.

"Y tá trưởng Tiền, anh lúc đi đóng cửa giúp tôi, cảm ơn."

Hà Quyền giơ tay lên đập mắt, nói thêm hơn nửa câu, nhức đầu.

"Được, chờ cậu muốn tán gẫu, biết phòng làm việc của tôi ở đâu. À, đúng rồi, cái này cho cậu, trị thương rất tốt." Tiền Việt vừa nói, từ trong túi áo y tá lấy ra bình thuốc nước Tàn Phong cho buổi sáng thả vào bên cạnh máy tính của Hà Quyền.

Mắt thấy thuốc nước lượn một vòng lại trở về trong tay, Hà Quyền dở khóc dở cười.

Tiền Việt vừa đi ra đã là 5 phút, Kiều Xảo trực tiếp đẩy cửa đi vào, mặc đồ giải phẫu nằm trên sofa. Không đợi Hà Quyền mở miệng, Kiều Xảo giơ tay lên: "Yên lặng, nửa tiếng sau gọi chị."

Hà Quyền ngoan ngoãn yên lặng. Hôm qua Kiều Xảo cả ca đêm, tháng 11 đúng lúc kỳ cao điểm của sinh con, bác sĩ trực ban không thể nào ngủ yên ổn mấy tiếng, một hơi bận đến buổi chiều là tình trạng bình thường. Có đôi khi cậu cảm thấy có lỗi với chị họ, lúc trước Kiều Xảo ở bệnh viện sản khoa khác đã làm đại chủ nhiệm khu sinh rồi, là cậu quán lấy để người ta tới đây cùng thành lập khu sinh 3. Nếu nói dùng lý lịch của Kiều Xảo làm chủ nhiệm khu 3 tuyệt không vấn đề, nhưng ý của cô là, đã đi ăn máng khác, vậy thì nhiều tiền ít việc gần nhà thế nào cũng đã chiếm được hai cái, cho nên kiên quyết không làm chủ nhiệm. Trên thực tế đãi ngộ của bệnh

viện cho Kiều Xảo cao hơn Hà Quyền chút, đây là Hà Quyền tranh thủ cho cô.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Vừa đến nửa tiếng, Hà Quyền đánh thức Kiều Xảo. Cậu cũng muốn để cho đối phương ngủ thêm lát, nhưng nửa tiếng sau là tới thời gian thuốc mê hồi phục của bệnh nhân, bác sĩ mổ chính phải đi kiểm tra phòng dặn dò. Tới phòng làm việc của cậu ngủ có phúc lợi kèm theo, tỉnh dậy có thể làm ly cafe.

"Em thấy giải phẫu chị vừa làm là cái người ung thư cổ tử cung giường 12, tình huống thế nào?" Hà Quyền hỏi, bọn họ luôn dùng bàn công việc để khiến cho lẫn nhau khôi phục tỉnh táo.

"Trong phẫu thuật làm sinh thiết 2 lần, diện tích tế bào ung thư ăn mòn quá lớn, để bảo vệ tính mạng, lấy toàn bộ." Kiều Xảo ngáp một cái, giơ tay lên lau đi ẩm ướt khóe mắt, "Mới 26, không có con, lúc chị trên đường ra ngoài nói với người chồng phương án thay đổi giải phẫu, nghe cha mẹ chồng ở bên cạnh nhắc tới để cho con trai ly hôn."

"Đệt!" Hà Quyền đmn chán ghét loại người bỏ đá xuống giếng này.

"Chồng hần cũng không tệ lắm, luôn nói với chị, chỉ cần giữ được mạng những cái khác không sao hết." Kiều Xảo cũng rót ly cafe cho Hà Quyền.

Nhận lấy cafe, Hà Quyền cười lạnh nói: "Làm bác sĩ, ngày ngày gặp sinh tử, làm bác sĩ sản khoa, ngày ngày gặp sinh tử không nói,

còn con mẹ nó chứng kiến tính người."

"Nè, đầu cậu sao thế?" Kiều Xảo lúc này mới chú ý tới máu ứ đọng ở thái dương Hà Quyền, "Đụng đầu vậy?"

Kể đầu đuôi câu chuyện với Kiều Xảo một lần, cuối cùng Hà Quyền hăm hừ nói: "Trịnh Đại Bạch này khắc em mà, chị xem hấn mới về mấy ngày, em chân què đầu cũng bị đụng, còn có vị hôn phu kia, con mẹ nó tức chết ông!"

"Hai người bọn họ không phải đã chia tay sao? Cậu bây giờ lại độc thân, không tính gương vỡ lại lành với hấn?"

Hà Quyền trợn mắt trắng với cô. "Ngựa tốt không ăn lại cỏ, chính là cả thế giới chết còn lại mình hấn, em cũng tuyệt đối không cùng hấn kéo dài gen loài người."

"Cậu hồi đó không phải còn muốn giữ lại con của người ta?" Kiều Xảo khinh thường mà bĩu môi.

"Đó cũng là con em được chứ?"

Hà Quyền vừa nói xong liền nghe thấy có người gõ cửa, thế là không nhịn được đáp: "Vào đi!"

Trịnh Chí Khanh đẩy cửa vào, phía sau còn đi theo hai người mặc quần áo bảo hộ. Kiều Xảo lập tức mím miệng thành một đường thẳng, lén lút quan sát biểu tình Trịnh Chí Khanh, xem chừng anh hấn không nghe thấy đối thoại của mình và Hà Quyền.

"Có chuyện gì?" Hà Quyền cau mày nhìn Trịnh Chí Khanh.

"Phòng làm việc của ban nằm viện phải luân phiên sửa chữa, vách ngăn dỡ toàn bộ, đều dùng kính mờ." Trịnh Chí Khanh giải thích xong, dẫn dò hai người cùng tiến vào tính toán kích cỡ. Kỳ thực loại chuyện này không cần một chuyên vụ như anh tự mình dẫn người, nhưng một là anh người này làm gì cũng cực kỳ nghiêm túc, thân lực thân vi, hai là, anh muốn xem xem Hà Quyền thế nào.

"Ha ha ha ha." Hà Quyền cười khan, "Chuyên vụ vừa tới đã quyết đoán cái cách a, toàn bộ thủy tinh, đây không phải người nhà bệnh nhân nhét phong bì ai cũng nhìn thấy?"

Trịnh Chí Khanh bày ra thái độ giải quyết việc chung: "Dùng thủy tinh ngăn là để tăng thêm không gian và thấu độ sáng, điều hòa nóng lạnh truyền nhanh, giảm bớt dùng điện, bảo vệ môi trường lại tiết kiệm, ngoài ra, văn bản quy định của bệnh viện không cho nhận phong bì."

"Ngựa không ăn cỏ đêm không béo, tôi cũng không phải tiểu khai (*) của công ty niêm yết, không cho nhận phong bì, tôi bao giờ mua nổi Porsche?" Hà Quyền liếc Trịnh Chí Khanh.

((*) tiểu khai = phú nhị đại)

Đau chân, đau đầu, nhưng không đau miệng a.

Biết Hà Quyền là cố ý chế nhạo mình, Trịnh Chí Khanh ho nhẹ một tiếng, vừa định nói chuyện đột nhiên nhìn thấy công nhân kéo thước cuộn bằng thép dựng nghiêng vào sơ đồ phân phổ thần kinh thân thể con người treo phía sau Hà Quyền, khung ảnh thủy tinh dựng sơ đồ chiếu vào đầu Hà Quyền sắp đập xuống. Anh phản xạ có điều kiện mà xông tới che chở Hà Quyền ở dưới thân, một giây

sau khung thủy tinh "Xoảng" mà kê sát trên lưng ghế ngồi của Hà Quyền, dọa Kiều Xảo tới kinh hô một tiếng.

Sợ bóng sợ gió một hồi.

Trịnh Chí Khanh thở phào nhẹ nhõm, thẳng người hỏi: "A Quyền, em không -"

"Trịnh Đại Bạch anh rút ngay cho ông!"

Hà Quyền quả thực tức giận - Trịnh Chí Khanh vừa nhào tới ly cafe cậu cầm trong tay vùng đầy bàn phím notebook, máy tính trong nháy mắt màn hình đen ngòm.

Còn hình như có một tiếng "Bụp" ngắn.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 9

Edit + Beta: Vịt

Nếu không phải Kiều Xảo ngăn, Hà Quyền đã vồ laptop tới trên đầu Trịnh Chí Khanh. Hai công nhân đều nhìn ngốc - chủ nhiệm khu bệnh dám động thủ với chuyên vụ, đây phải là tài nghệ nghiệp vụ cao bao nhiêu mới dám phạm thượng như vậy?

Trịnh Chí Khanh vốn còn muốn nói cái gì để trấn an Hà Quyền, nhưng bị cái nháy mắt của Kiều Xảo, đành phải từ phòng làm việc của Hà Quyền rút lui tới trên hành lang, vừa chỉnh sửa cà vạt bị Hà Quyền túm xiêu vẹo vừa nghe bên trong truyền ra tiếng chửi "Chị đừng cản! Hôm nay không đánh chết sao chối kia em không phải họ Hà". Lòng tốt làm chuyện xấu, cũng khó trách Hà Quyền tức giận. Nhưng đối với Trịnh Chí Khanh mà nói không sao cả, Hà Quyền vốn là tính tình pháo đốt, anh nhiều năm trước đã quen. Và làm anh cảm thấy vui mừng chính là, vừa nãy Hà Quyền thuận tay cầm ném anh là lọ thuốc trị thương buổi sáng đưa đến phòng làm việc.

Trịnh Chí Khanh vừa đi vừa gọi điện thoại cho ban công trình kêu người tới giúp Hà Quyền sửa máy tính, chạm mặt Hàn Tuấn vội vàng tới đây, hai người chênh lệch chiều cao, Trịnh Chí Khanh bị bả vai Hàn Tuấn đụng phải một cái. Lần này đụng còn rất mạnh, điện thoại của Trịnh Chí Khanh bị đụng rơi xuống đất, anh xoay người lại nhặt lên, kết quả Hàn Tuấn đoạt trước mặt anh nhặt lên.

"Xin lỗi, chuyên vụ Trịnh." Hàn Tuấn trả lại điện thoại cho anh, trong nụ cười không có chút áy náy nào, "Vừa từ bên ngoài về, nghe nói chủ nhiệm Hà bị thương đầu, lo lắng tới thăm cậu ấy."

Nhìn thấy trên màn hình điện thoại xuất hiện một vết nứt, Trịnh Chí Khanh cau cau mày, đặt điện thoại lại trong túi quần. Anh cao hơn Hàn Tuấn nửa cái đầu, tầm mắt không cùng một vị trí, từ lễ phép nói chuyện hơi hơi cúi đầu: "Cậu ấy không sao."

Tiếng mắng của Hà Quyền quanh quẩn trong hành lang, trung khí mười phần vừa nghe đã cực kỳ có tinh thần.

"Nghe ra."

Hàn Tuấn đương nhiên là nhìn thấy vết nứt kia, bèn bổ sung nói: "Điện thoại tính là của tôi, chuyên vụ, anh sửa xong đưa giấy tờ tới phòng làm việc của tôi là được."

"Không cần, trong nhà còn có cái mới." Trịnh Chí Khanh giơ tay lên ra hiệu, cũng không ở lại thêm, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Tuấn ở sau lưng anh khẽ câu lên khóe miệng. Đây là người mà Hà Quyền từng thích, thoát nhìn ngược lại rất có phong độ. Khả năng khiến người ta chỉ mặt gọi tên mắng, hẳn là làm nhiều chuyện phá hoại?

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Kiều Xảo ra cửa Hàn Tuấn vào cửa, hai người đối mặt, lên tiếng chào hỏi lẫn nhau sát người mà qua. Hà Quyền vừa thấy Hàn Tuấn đi vào cũng ngượng ngùng không mắng nữa, cứng nhắc nuốt khẩu khí xuống, cầm khăn giấy lên lau mặt bàn giống như trút giận. Lau

lau, một cây kẹo que đưa tới khóe miệng, cậu há mồm ngậm, bấu bấu môi với Hàn Tuấn.

Hàn Tuấn cũng không nói chuyện, giúp cậu lau xong bàn, sau đó cầm laptop tí tách nước lên đặt thành chữ "V" ngược trên bề cửa sổ. Chờ hai công nhân kia đo xong kích cỡ đi ra ngoài, Hàn Tuấn mới nói với Hà Quyền: "Tới đây chút, tôi xem vết thương."

Vừa thấy Hà Quyền phải vịn đồ nhảy từ sau bàn ra, y vội vàng giơ tay lên đỡ người tới trên sofa ngồi xuống, "Chân sao thế?"

"Bệnh cũ, dây chằng tam giác lỏng, hôm nay tẹo chút." Hà Quyền vẽ mặt sống không thể thương mà mút kẹo que.

"Vết thương trên đầu rụng lúc nào?" Hàn Tuấn nhìn thấy trên bàn có bình thuốc trị thương, thuận tay cầm lên vặn mở nắp bình.

"10h sáng."

Gật gật đầu đổ chút nước thuốc ở trên bàn tay xoa, Hàn Tuấn giơ tay lên úp vào vết bầm trên trán Hà Quyền, cũng không xoa, mà là để nước thuốc nương nhiệt độ trên bàn tay chậm rãi thấm vào da. Té ngã và bị trật trong vòng 12 giờ phải đắp lạnh, trước tiên thu lại mạch máu mảnh bị vỡ lại, sau đó mới xoa nắn tan ứ đọng. Ban đầu đã bắt đầu xoa, diện tích máu bầm mở rộng, ngày mai Hà Quyền phải bị mất gấu trúc.

Mùi thuốc xông tới Hà Quyền nheo mắt lại, lẩm bầm "Còn tiếp tục như vậy tôi sẽ từ chức, không được liên lụy tới mạng."

"Vậy cậu muốn đi đâu? Tôi với cậu cùng chuyển công tác." Hàn Tuấn cười nói.

"Đừng, anh tới NICU giúp trẻ con sao? Lại nói, cả nước cũng không tìm ra khu bệnh nhi điều kiện thiết bị tốt hơn." Hà Quyền vỗ vỗ cánh tay Hàn Tuấn, "Anh cứ làm thật tốt, tương lai nhất định có thể nâng tới Phó viện trưởng."

"Tôi không có hứng thú với làm quan, cậu biết mà." Hàn Tuấn thu tay lại ngồi xổm người xuống, tuột ống quần Hà Quyền lên, sau khi nhìn thấy vết sưng khác thường trên mắt cá chân cậu hơi nhú mày.

Phát hiện Hàn Tuấn sắp cởi giày giúp mình, kẹo que trong miệng Hà Quyền suýt nữa rơi ra, vội vàng bắt đầu ngăn cản y: "Ê ê ê! Anh đừng ra tay!"

"Không tín nhiệm trình độ nghiệp vụ của tôi?" Hàn Tuấn khiêu mi nhìn về phía Hà Quyền, "Bác sĩ khoa nhi nhưng là bác sĩ toàn khoa, cậu cho rằng tôi chỉ biết cầm dao phẫu thuật?"

"Không có ý tứ kia." Hà Quyền vội vàng cướp lấy thuốc trong tay đối phương, "Tôi đây toàn thân đều thịt ngựa, sợ đụng vào, anh vẫn là để tôi tự làm đi."

Nghe vậy, hầu kết Hàn Tuấn chậm rãi lặn một cái. Toàn thân đều là thịt ngựa, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp mà nói chính là nhạy cảm. Hà Quyền mỗi lần bị chọt nốt ruồi trên gáy phản ứng đều lớn như vậy, vậy tới trên giường phải là bộ dáng có bao nhiêu câu người thú tính đại phát?

Nghĩ tới đây, Hàn Tuấn khó giải thích được dấy lên lòng đố kị đối với Trịnh Chí Khanh - Người anh em kia nhất định mở mang qua.

Cưỡng chế không vui trong lòng, Hàn Tuấn nói: "Chân như vậy, buổi tối tan làm đừng lái xe, tôi đưa cậu về nhà."

Hà Quyền hất rơi giày, đổ lên trên tay chút nước thuốc, đắp lên bên chân xoa nói: "Tôi tối nay cả ca đêm, lại nói sang số tự động lại không cần chân trái."

"Như vậy còn trực ban?" Hàn Tuấn cười cười, "Thật sự có khám gấp, để hộ sĩ dùng xe lăn đẩy cậu tới?"

Hà Quyền bữu môi: "Tôi kiểm tra phòng xong liền ngủ ở phòng quan sát khám gấp."

"Vậy tôi cũng chuyển ca, gặp phải bệnh nặng cũng dễ có người cũng cậu vào phòng mổ."

"Ý gì? Nói tôi mập?" Hà Quyền vừa định nói "Mập đấy, ăn gạo nhà anh à", đột nhiên ý thức được trong miệng mình còn ngậm kẹo que người ta cho, bèn nuốt ngụm nước miếng xuống.

"Không có, nếu không cũng sẽ không cho cậu kẹo ăn." Hàn Tuấn đứng lên, "Còn có gì muốn giúp? Nếu không tôi về khu bệnh trước."

"Làm việc của anh đi, máy tính của tôi treo rồi vừa lúc nghỉ ngơi lát."

"Được, vậy cậu chú ý chút, đừng bị thương nữa."

Đưa mắt nhìn Hàn Tuấn rời đi, Hà Quyền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự nhủ lại con mẹ nó không phải tôi thích bị thương.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hơn 1h sáng sớm, Hà Quyền đang làm ổ trong phòng quan sát khám gấp ngủ tới ngáy o o mãi, đột nhiên bị hộ sĩ khám gấp lắc tỉnh.

"Người tai nạn xe bị thương, chủ nhiệm Hà!"

Hà Quyền trong nháy mắt tỉnh táo, cầm gậy gác đầu giường chống chạy tới phòng cấp cứu khám gấp. Người được xe cứu thương đưa tới, nghe bác sĩ theo xe nói, người bị thương ở nhà có dấu hiệu sắp sinh, chồng lái xe tới bệnh viện trên đường vượt đèn đỏ, lúc đi qua giao lộ bị một xe tải lớn ở hướng khác đi tốc độ bình thường đụng chặn ngang. Cũng may xe tải lớn phanh kịp, xe nhỏ không bị lật lắn đi.

Người bị thương không phải kiểm tra sinh sản ở Đại Chính, trong tay Hà Quyền không có bất kỳ tài liệu nào của đối phương, đành phải trước tiên sắp xếp hộ sĩ rút máu làm kiểm tra khẩn cấp cần thiết. Người bị thương cũng không phải nặng, nhưng sắc mặt tái nhợt mồ hôi đầm đìa, nằm trên giường lăn uốn tới uốn lui, nhìn qua cực kỳ thống khổ. Hà Quyền nhắc tay vừa sờ phát hiện vị trí đáy cung rất cao cũng kèm thêm đè nén mãnh liệt, lập tức có dự cảm xấu.

"Đẩy sang kia làm siêu âm B, tôi nghi cuồng sớm đã sớm bong."

Hình ảnh Doppler xác nhận suy đoán của Hà Quyền - Không nói nhảm, mổ.

Đi theo giường lăn chạy tới phòng giải phẫu, Hà Quyền không nghĩ tới ở thang máy đụng phải Trịnh Chí Khanh. Trịnh Chí Khanh phải họp qua điện thoại với bên Mỹ, bởi vì liên quan tới lịch giờ ở lại tới tận bây giờ, vừa muốn về nhà. Anh vừa thấy có bệnh nặng, hỏi rõ tình huống sau đó nói với Hà Quyền: "A Quyền, tôi làm đi, chân em như vậy đâu đứng bàn mổ được."

"Anh được?" Hà Quyền cau mày.

"Không yên lòng em có thể đứng cạnh nhìn."

Trịnh Chí Khanh vừa nói, nói lỏng cổ áo cởi cà vạt xuống vo lại bỏ vào trong túi áo khoác, động tác thông dong ánh mắt trầm ổn. Điều này làm cho Hà Quyền không khỏi nghĩ tới dáng vẻ chuyên chú nín thở ngưng thần của đối phương năm đó ở trên sân lúc quăng bóng phạt. Đã sớm mơ hồ xuất hiện ở trong đầu, giống như vui sướng từng trải vẫn còn mới mẻ như ngày hôm qua.

"A Quyền?" Trịnh Chí Khanh giơ tay lên đỡ cửa thang máy, "Nghĩ gì thế, thang máy đến rồi."

Hà Quyền chống gậy di chuyển ra thang máy, đi vào phòng giải phẫu khu thay đồ, mở tủ thay đồ của mình ra. Trịnh Chí Khanh cầm bộ đồ giải phẫu thích hợp với chiều cao của mình, cởi áo ra sau đó hỏi Hà Quyền: "Tôi không có tủ của mình, có thể trước đặt quần áo trong tủ của em hay không?"

Hà Quyền nghiêng đầu, ánh mắt vừa lúc đụng vào cơ ngực rộng rãi của Trịnh Chí Khanh, hình ảnh nhiều không thể tả xông phá ký ức phủ bụi dâng lên.

Cậu lập tức dịch mắt nói: "Vật phẩm có giá trị mất rồi không có trách nhiệm."

"Không có vật gì có giá trị." Trịnh Chí Khanh cởi đồng hồ ra, đặt áo sơ mi đã gấp gọn vào trong tủ của cậu.

Hà Quyền quét mặt đồng hồ, co rút khóe miệng: "Á, Vacheron Constantin, cái này hông phải vật có giá trị?"

"Đồ đại chúng mà thôi, ở châu Âu mua, rẻ hơn yết giá trong nước rất nhiều." Trịnh Chí Khanh lột xong áo, lại bắt đầu cởi dây lưng thay

quần.

Ép buộc mình không nhìn đường cong cơ bắp mạnh mẽ của đối phương, Hà Quyền yên lặng niết niết thịt mềm trên eo.

Mẹ nó, rảnh rồi phải đi phòng gym.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Chờ Hà Quyền từ phòng giải phẫu ra ngoài báo bình an với người chồng trên đầu khâu mấy mũi kia, đối phương tại chỗ liền quỳ xuống với cậu, khiến cậu vội vàng ném gậy đỡ người: "Đừng cảm ơn tôi, cũng không phải tôi mổ chính, lại nói hiện tại cũng không thình hành cái này, ngài đừng vô được ai cũng quỳ với người đó."

Hộ sĩ phòng giải phẫu ôm đứa nhỏ ra thấy có người quỳ xuống với Hà Quyền, "Xì" một tiếng bật cười, "U, đây là sao đây? Năm mới phát bao lì xì nha chủ nhiệm Hà."

"Tôi còn chờ người khác phát bao lì xì cho tôi đây." Hà Quyền vất vả kéo người từ trên mặt đất dậy, "Nhanh lên, ôm con anh, 6 cân 2 lạng (~ hơn 3kg), hơi nhẹ thiếu oxi, không có vấn đề quá lớn. Chờ xuất viện lái xe về thì ngàn vạn đừng vượt đèn đỏ nữa nhá, đâu có ai như anh, tiễn vợ con xuống dưới xe tải."

Đối phương nhận lấy đứa nhỏ, nước mắt ào cái rơi xuống. "Tuyệt đối không vượt đèn đỏ nữa, tôi vừa..... Tôi vừa nãy chính là khẩn trương quá..... Không để ý liền....."

Thấy người vừa quỳ vừa khóc, Hà Quyền cũng không nhẫn tâm mắng nữa, cũng chỉ là thiện ý mà nhắc nhở: "Gặp chuyện không thể rối loạn, thật sự xảy ra chuyện anh không phải hối hận chết?"

"Vâng vâng, nhất định, nhất định." Người kia lau mặt, nhìn quanh về phía phòng giải phẫu, "Người yêu tôi em ấy..... Em ấy lúc nào có thể ra ngoài?"

"Còn đang khâu, anh chờ lát nữa." Hà Quyền xoay người giao cho hộ sĩ, "Gọi điện thoại cho hộ sĩ khu 3, bảo sắp xếp 2 người tới đón giường lăn."

Cậu cầm lấy gậy xoay người trở về phòng giải phẫu. Thấy cậu đi vào, Trịnh Chí Khanh vừa khâu vừa nói: "Ngồi kia nghỉ lát, chân như vậy còn chạy tới chạy lui."

"Cũng không nghĩ trách ai?"

"Trách tôi."

Bác sĩ gây mê ở bên cạnh nghe được đối thoại của bọn họ, giương mắt nhìn hai bên. Hà Quyền không định thêm tài liệu bất quái cho đồng nghiệp, thậm chí dò nhìn động tác dưới tay Trịnh Chí Khanh, chẹp miệng nói: "Ú, kỹ thuật không tệ, còn biết thắt một tay."

"Khoa ngoại chấn thương của John Hopkin xếp thứ nhất toàn nước Mỹ." Trịnh Chí Khanh bình tĩnh mà tiếp nhận khen ngợi, "Chủ nhiệm là xuất thân khoa ngoại chỉnh hình, đối với khâu cực kỳ nghiêm khắc, tôi năm đầu công tác không ít bị hấn mắng."

"Nghiêm sư xuất cao đồ." Hà Quyền gật gật đầu, "Tôi hồi thực tập ở bệnh viện trung tâm, cũng ngày ngày bị chủ nhiệm chửi như chó."

"Cho nên em mới có thành tích ngày hôm nay."

"Stop, đừng tưởng võ mông ngựa tôi 2 câu là có thể miễn ân cừu, vẫn là câu kia, anh cách tôi xa chút, tay già chân già của tôi không chịu giầy vò được."

Ánh mắt bác sĩ gây mê lại bắt đầu lại bắt đầu phiêu giữa 2 bọn họ
- Ủm, nhất định có bất quái.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cũng may là chủ nhật, Trịnh Chí Khanh nhin nửa đêm, về nhà tắm xối qua liền đi ngủ. Hơn 10h bị điện thoại đánh thức, Trịnh Chí Kiệt gọi tới, nhắc anh đừng quên về nhà ba mẹ ăn tối. Thành thật mà nói anh thật sự quên rồi, vừa vào bệnh viện công việc sự vụ bận rộn, hơn nữa chuyện bên Lạc Quân Hàm, trong đầu không nhét được thứ khác.

Vừa lúc hôm nay trở về nói chuyện chia tay với cha, anh nắm chặt điện thoại đỡ trán. Đây là việc lớn, phải thận trọng, trong giới xã giao của cha anh cơ hồ không ai không biết tin tức đám hỏi của hai nhà Trịnh Lạc. Hiện tại đột nhiên nói chia tay, cha và bác Lạc khẳng định phải bới gốc vấn đề, mà anh cũng chưa chuẩn bị xong một lý do trình bày.

Khẳng định không thể nói Lạc Quân Hàm ở bên ngoài làm bậy làm loạn còn cần thuốc, để Lạc Quân Hàm tự thừa nhận với cha hẳn thì được, nhưng lời này nếu từ miệng anh nói ra khiến Lạc gia mất hết mặt mũi, nhất định sẽ bị đối phương ghi hận.

Buồn ngủ hoàn toàn không còn, Trịnh Chí Khanh lật người ngồi dậy, bóp sống mũi nhìn chằm chằm điện thoại. Vết nứt màn hình điện thoại nghiêng sâu kia, xem ra là vỡ lớp bảo vệ. Anh bóc lớp

bảo vệ ra đặt vào tủ đầu giường, kết quả phát hiện màn hình cũng nứt, vẫn may không có rò rỉ. Khó giải thích được, anh có loại cảm giác Hàn Tuấn là cố ý đụng - Chẳng lẽ đối phương biết mình là người yêu cũ của Hà Quyền, cố ý khiêu khích?

Không không. Lắc lắc đầu, Trịnh Chí Khanh vắng suy nghĩ ầu trĩ này ra khỏi đại não. Cũng không phải học sinh nữa, không phục là đánh. Hơn nữa, lập trường của Hà Quyền rất rõ ràng, vạch rõ ranh giới với anh, nhìn dáng vẻ kia hận không thể ở cửa phòng làm việc dán lên bảng thông báo "Trịnh Đại Bạch và chó không được đi vào."

Bất quá..... Trịnh Chí Khanh giờ tay lên ụp vào mắt.

Lúc ở trong phòng thay đồ nhìn thấy tấm lưng lỏa lồ kia của Hà Quyền, đường eo lõm sâu kia khỏe khoắn mà gợi lên dục hỏa anh đè nén đã lâu.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Dừng xe tới ven đường, Trịnh Chí Khanh xuống xe thuận đường đi xuống thềm đá đi thông vào biệt thự. Biệt thự xây ở bờ biển, ra cửa chính là bãi cát, mái nhà ngang hàng với mặt đường. Phía sau biệt thự là hai hàng cây cao xanh um tươi tốt, bốn mùa thường xanh, cũng vừa vắn che chắn cửa sổ đối diện nền đường tới kín đáo, đảm bảo riêng tư của chủ nhà.

Trịnh Chí Khanh vừa vào sân, hai con chó Dublin nằm nhào bên hồ cá liền dựng lỗ tai lên. Hai con Dublin này đều có chứng nhận huyết thống, hồi đó Trịnh Chí Kiệt tốn nhiều tiền từ Thụy Điển mua về, lại đặc biệt mời người từng huấn luyện quân khuyến tới huấn luyện. Lúc trước có đám trộm cắp trộm hết biệt thự xây dọc bờ biển

này, duy chỉ tới nhà bọn họ, bị chó đuổi tới lên cây. Hai con Dublin tận trung với cương vị, ở dưới gốc cây một mực phòng thủ tới lúc cảnh sát đến.

Mặc dù bọn chúng nhận ra Trịnh Chí Khanh, biết anh là một phần tử trong căn nhà này, nhưng vẫn duy trì tư thái cảnh giác. Chủ yếu là Trịnh Chí Khanh rất ít về, bọn chúng không quen với anh. Nếu như là người ngoài, chỉ cần dám nói chuyện ngỗ khí nặng chút với bất kỳ thành viên nào trong nhà, bọn chúng đều sẽ nhe răng nhợn ra.

Người nào nuôi chó đó, Trịnh Chí Khanh cho rằng như vậy. Anh của anh chính là kiểu tính cách không tha cho bất cứ ai mạo phạm quyền uy của mình, cho nên chó nuôi ra cũng vậy.

Giao món quà nhỏ xách trong tay cho chị Mai bảo mẫu tới mở cửa, Trịnh Chí Khanh nhận được một cái khiêu mi của đối phương: "Nhị thiếu, sao cậu hôm nay không cùng đến với Lạc thiếu?"

"Chia tay rồi." Đối mặt với chị Mai lớn lên từ hồi sơ sinh với mình, Trịnh Chí Khanh luôn là có lời nói thẳng.

"Ú! Đây là nói chuyện thế nào." Chị Mai sửng sốt, vội vàng hạ giọng, "Chị nói nè, Lạc thiếu hôm nay là tới cùng đại thiếu."

Chân mày Trịnh Chí Khanh trong nháy mắt vặn vào nhau: "Lạc Quân Hàm cũng ở đây?"

"Ở phòng khách nói chuyện với bà chủ đấy." Chị Mai túm túm ống tay áo của anh, "Cậu nhưng đừng gây lộn với đại thiếu nhà, cậu biết bà chủ sợ nhất nhìn thấy hai anh em các cậu tranh chấp."

Một hơi chấn ở ngực Trịnh Chí Khanh không lên không xuống, xoay mặt làm bộ muốn đi.

"Chí Khanh, em muốn đi đâu?" Trịnh Chí Kiệt từ trong phòng khách đi ra ngoài, đứng trên hành lang gọi em trai, "Đã về nhà rồi sao không vào cửa?"

Quay người lại, sắc mặt Trịnh Chí Khanh hơi giận: "Anh, anh có chút quá mức rồi!"

"Chị Mai, hai anh em chúng tôi nói chuyện, chị bận việc của chị đi."

Trịnh Chí Kiệt khua khua tay. Chị Mai vừa nhìn trăn thế này, vội vàng chui về phòng bếp. Kể từ sau khi Trịnh Chí Kiệt tiếp nhận nhà máy thuốc, nói chuyện còn mạnh hơn Trịnh lão gia tử. Cũng khó trách, nhà máy thuốc là ở trong tay hắn đưa ra thị trường, mặc dù chị Mai không hiểu nơi này phải trải qua bao nhiêu sóng gió, nhưng nhìn dáng vẻ lão gia tử nhắc tới con cả liền vô cùng tự hào, cô có thể hiểu Trịnh Chí Kiệt đã không phải là bé trai năm đó lồi kẻo góc tạp dề của cô hỏi cô đòi đồ uống lạnh nữa.

Đuổi chị Mai ra, Trịnh Chí Kiệt đi ra khép hờ cửa sau lưng lại, nói với em trai: "Anh nghe Quân Hàm nói hết rồi, nó cũng biết mình sai rồi..... Chí Khanh, làm đàn ông phải có độ lượng, chút chuyện nhỏ đã muốn chia tay, không cảm thấy quá vô trách nhiệm?"

"Chuyện nhỏ?" Trịnh Chí Khanh thật sự bị anh ruột mình chọc cười, "Em một đầu ngón tay cũng không chạm vào cậu ta, cậu ta lại ở trước mặt mọi người ôm ôm ấp ấp với người đàn ông khác, em con mẹ nó nếu đến muộn, vậy thật sự ở trên giường tóm được cậu ta!"

Trên mặt Trịnh Chí Kiệt không có một tia biểu tình. "Không phải chưa ở trên giường tóm được sao? Chí Khanh, anh cũng nghe Quân Hàm nói, em đối với Hà Quyền kia vẫn nhớ mãi không quên, cho nên ở trên vấn đề này hai người các em là tám lạng nửa cân, ai cũng đừng chỉ trích ai, đến đây chấm dứt, chuyện này coi như đã qua."

Trịnh Chí Khanh tức giận nói: "Không liên quan tới Hà Quyền! Em với cậu ấy hiện tại chỉ là đồng nghiệp mà thôi, cũng không có bất kỳ ý nghĩ gì!"

"Anh còn không hiểu em?" Trịnh Chí Kiệt lắc lắc đầu, "Đừng quên, anh ban đầu tóm em từ sân bay về trường 3 lần, cũng là em là em trai ruột của anh, nếu không anh con mẹ nó đã quất chết em! Tiện hay không hả? Cậu ta đã đá em, em còn muốn liều lĩnh về nước tìm cậu ta! Đi làm gì? Muốn ngay mặt bị cậu ta nhục nhã?"

"-" Cơ mặt Trịnh Chí Khanh rõ ràng căng chặt, hai tay không tự chủ được nắm thành quyền, "Anh căn bản không hiểu tình yêu là thế nào, chính là tên cuồng khố chế tuyệt đối! Trịnh Chí Kiệt! Khó trách ngay cả người ôn hòa như anh Vũ cũng không chịu được muốn ly hôn với anh!"

"Chát!"

Trịnh Chí Kiệt trợn mắt nhìn, trở tay quất em trai một cái tát vang dội.

.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 10

Edit + Beta: Vịt

Thuốc Trịnh Chí Khanh cho thật đúng là rất có tác dụng, chỉ một chủ nhật, thái dương Hà Quyền cũng không tím nữa đi đứng cũng lưu loát. Nhưng, đây vốn chính là sức khỏe cậu nên có, cho nên cậu kiên quyết không định vì vậy mà cảm ơn Trịnh Đại Bạch. Ngược lại có thể đi nói tiếng cảm ơn với chủ nhiệm Hàn, ít nhất người ta không xoa cậu thành mặt gấu trúc.

Sáng sớm thứ 2 thần thanh khí sáng mà đi làm, lái xe vào gara đậu xong xe, Hà Quyền vừa nhìn thấy Trịnh Chí Khanh từ trên Porsche xuống lập tức tâm tình lại không thể nào đẹp đẽ nữa. Xuống xe, cậu vốn định gật đầu với đối phương coi như chào hỏi, kết quả vừa nhấc mắt nhìn thấy khoe miệng Trịnh Chí Khanh có vết thương màu đỏ tím, không nhịn được hỏi: "Anh đánh nhau với ai?"

"Anh tôi." Trịnh Chí Khanh hời hợt nói, "Không phải đánh nhau, tôi không đánh trả."

Trịnh Chí Kiệt à. Hà Quyền ở góc độ Trịnh Chí Khanh nhìn không thấy bĩu môi. Cậu gặp qua ông anh kia một lần. Hồi đó Trịnh Chí Khanh phải ra nước ngoài, Trịnh Chí Kiệt tìm cậu nói một lần, cậu mới biết Trịnh Chí Khanh còn có anh ruột. Cậu một chút cũng không kỳ quái hai anh em ruột này sẽ xung đột, bởi vì Trịnh Chí Kiệt thật sự là loại người dục khổng chế cực mạnh.

Thành thật mà nói, nhân tố quan trọng mà cậu quyết định chia tay với Trịnh Chí Khanh đương nhiên là tin tức đối phương không sớm nói với cậu tự mình muốn ra nước ngoài, nhưng thật sự khiến cậu triệt để hết hi vọng đối với đoạn tình cảm này vẫn là bởi vì cuộc nói chuyện của Trịnh Chí Kiệt và cậu. Trịnh Chí Khanh đột nhiên nói muốn xuất ngoại làm cậu ứng phó không kịp, cho dù muốn cùng đối phương ra ngoài học nghiên cứu cũng không kịp xin trường học. Huống chi khi đó cậu vì thoát khỏi bàn tay của Tề Gia Tín, học đều là nộp đơn xin vay, ra nước ngoài học cũng không thực tế.

Nghiêm trọng này đã kích lòng tự ái của cậu, mà càng khiến cậu nổi giận chính là, Trịnh Chí Kiệt đột nhiên xuất hiện cho cậu hai lựa chọn: Một, cùng Trịnh Chí Khanh ra nước ngoài học, chi phí Trịnh gia gánh toàn bộ, điều kiện là từ bỏ ngành y khoa chuyển học tài chính, như vậy tương lai mới có thể giúp Trịnh Chí Khanh; hai, chia tay với Trịnh Chí Khanh, Trịnh gia sẽ đền bù cậu một khoản "Phí tổn thất thanh xuân", số tiền tuyệt đối đủ để cậu trả hết nợ tiền trợ học cũng có thể dùng toàn bộ số tiền mua một căn nhà nhỏ ở thành phố với giá phòng lúc đó.

Hà Quyền khi đó mặc dù không biết trong nhà Trịnh Chí Khanh có nhiều tiền, nhưng dù gì cũng biết gia cảnh của đối phương hậu đãi. Nhưng thế thì sao? Dùng tiền mua cậu? Nhà cậu không có tiền sao? Tòa nhà dạy học mà Trịnh Đại Bạch ngày ngày đi học còn là nhà bọn họ quyên nữa chứ! Lui một vạn bước nói, cho dù cậu thật sự không có tiền cũng không tới lượt người khác bố thí!

Thế là cậu liền đối Trịnh Chí Kiệt một câu "Buồn nôn người đây phải không? Cho dù cho tôi chút tiền rách, tôi phải mang ơn đội nghĩa với Trịnh gia các anh, phải con mẹ nó các anh nói cái gì là cái đó?"

Trịnh Chí Kiệt lớn hơn bọn họ gần 10 tuổi, bị một sinh viên đại học đối xử như vậy, trên mặt lúc đó có chút không nhịn được. Nhưng hắn cũng không phát tác, chỉ là "Thiện ý" mà nhắc nhở Hà Quyền cậu có quyền lợi cự tuyệt tiếp nhận điều kiện, hơn nữa tốt nhất đừng để Trịnh Chí Khanh biết nội dung cuộc nói chuyện này. Nếu không tính tình bướng bỉnh kia của Trịnh Chí Khanh nổi lên không chịu ra nước ngoài, tiền đồ có thể hủy trong tay Hà Quyền.

Hà Quyền hận nhất bị người uy hiếp, xoay mặt liền đi tìm Trịnh Chí Khanh trút giận. Cậu vốn tức tới lời đều đánh tới trên niêm mạc khoang miệng, nhưng vừa vào phòng của Trịnh Chí Khanh, nhìn thấy hành lý hộ chiếu cùng với thư thông báo trúng tuyển đặt ở đó, lại đột nhiên ý thức được, nếu như mình thật sự nói ra điều kiện của Trịnh Chí Kiệt, Trịnh Chí Khanh vạn nhất làm ầm ĩ với trong nhà chẳng phải muốn đi đường cù giữa cậu và Tề Gia Tín?

Đường ai nấy đi thôi, cậu quyết định, sau đó lúc Trịnh Chí Khanh hỏi cậu "Anh trai anh nói gì với em?" ôm lấy eo đối phương, vui mặt thật sâu vào lòng ngực rộng rãi kia.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

"A Quyền, chân em không sao rồi chứ?"

Âm thanh của Trịnh Chí Khanh kéo Hà Quyền về thực tế. Hà Quyền lúc này mới kịp phản ứng đã đi tới thang máy, cậu háng giọng một cái, nói: "À, ít nhất không cần chống gậy."

"Tôi vẫn là kiến nghị em chữa trị chút, nếu không cứ treo như vậy, chờ tuổi lớn hơn chút biến thành vết thương cũ kinh niên, rất chịu tội."

Hà Quyền phân biệt rõ lời của đối phương, hỏi: "Tôi hiện tại rất già?"

"Chúng ta cùng tuổi, muốn già cũng là cùng nhau già." Trịnh Chí Khanh cười cười, không cần thận kéo đau vết thương bầm khoe miệng hơi cau mày.

Đáng! Để anh cũng nếm thử chút mùi vị mang thương ra trận. Hà Quyền trợn mắt trắng đi vào thang máy, cậu mới sẽ không hỏi hai anh em Trịnh gia là bởi vì cái gì mà nổi lên xung đột, không có chuyện gì miễn tìm không thoải mái cho mình.

9h sáng họp, Hà Quyền bởi vì xử lý tình huống bệnh đột phát mà đến trễ, vào phòng vừa nhìn liền thấy còn lại chỗ trống giữa Trịnh Chí Khanh và Hàn Tuấn, cậu suy nghĩ một chút không đi tới. Viện trưởng nói được một nửa, đột nhiên phát hiện Hà Quyền tựa vào trên tường nghe hán nói, bèn cau mày hỏi: "Chủ nhiệm Hà, sao không tìm chỗ ngồi?"

"Viện trưởng ngài đứng nói chuyện tôi ngồi không lẽ phép."

Hà Quyền vừa nói xong liền dẫn tới một mảnh ánh mắt đàng đàng sát khí. Cũng phải, người ta đều ngồi nghe viện trưởng nói chuyện, cậu lại vừa nói như vậy rất không lẽ phép. Nhưng mọi người đều sau khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cậu lựa chọn tha thứ cho cậu - Chủ nhiệm Hà không có ý xấu, chính là miệng gây tổn thương chút, người lớn lên đẹp trời sinh mang theo lệnh bài miễn tội.

"Ngồi xuống, tôi thấy cậu đứng mệt." Viện trưởng chỉ về phía chỗ trống giữa Trịnh Chí Khanh và Hàn Tuấn.

Hà Quyền vô cùng không vui mà đi tới ngồi xuống, sau đó dịch dịch cái ghế về phía bên Hàn Tuấn. Cách Trịnh Chí Khanh xa chút, vạn nhất đèn huỳnh quang đỉnh đầu đột nhiên nện xuống thì sao đây?

Trịnh Chí Khanh sau khi nghe thấy động tĩnh dịch ghế nhẹ nhàng mở miệng thở dài.

Lúc trước bị tát xong anh suýt chút nữa ra tay với Trịnh Chí Kiệt, nhưng vừa nghĩ đối phương dù thế nào cũng là anh cả, hơn nữa lời mình nói quả thực chọt trúng xương sườn mềm của đối phương, cho dù đang nổi nóng không lựa lời nói cũng là anh đuối lý. Huống chi cha mẹ đều đi ra, khẳng định là chị Mai gọi. Nếu anh ở ngay trước mặt 2 cụ đánh anh ruột, ít nhất phải chọc tức một người vào viện.

Nhưng khẩu khí này thật sự nghẹn trong lòng khó chịu, anh muốn gọi điện thoại cho Hà Quyền, không vì gì khác, cho dù nghe âm thanh đối phương cũng có thể thoải mái chút. Trước kia chính là như vậy, anh gặp phải thất bại chỉ cần nghe Hà Quyền ở bên cạnh gào thét tùy tiện tán gẫu vô căn cứ một hồi, trong lòng lập tức thoải mái hơn nhiều.

Nhưng thực tế thì, Hà Quyền hiện tại không có nghĩa vụ làm giáo viên phụ đạo tâm lý cho anh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sau khi tan họp Hà Quyền và Hàn Tuấn cùng nhau đi ra ngoài, chưa tới thang máy đồng hồ trí năng của Hàn Tuấn đã kêu lên. Đỉnh đầu Hà Quyền không sao, liền cùng đi khám gấp. Đến đó vừa nhìn,

trời ạ, nhân viên vệ sinh ở trong toilet phát hiện đứa nhỏ, nhưng người sinh con lại không thấy tung tích, cuống rồn đều là dùng răng cắn đứt.

Hàn Tuấn vội vàng kiểm tra thân thể đứa bé, đội trưởng Sát tới đây sau khi xác nhận là sơ sinh bị vứt bỏ lập tức báo cảnh sát, kiểm tra giám sát, tìm kiếm tung tích song thân. Trong bệnh viện thỉnh thoảng có thể gặp phải trẻ sơ sinh bị vứt bỏ, lúc trước Sát Mục ở trong thùng rác cửa lớn nhặt được 1 bé trai. Đứa bé đó có bệnh tim bẩm sinh, tâm thất thiếu hụt, kỳ thực có thể bổ sung, nhưng chi phí cực kỳ đắt. Sau đó là nhân viên y tế trong viện quyên tiền, Hàn Tuấn miễn phí phí giải phẫu và phí trị liệu, làm xong giải phẫu nhóc con ở trong NICU nằm 3 tháng mới hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Đứa nhỏ kia được Sát Mục nhận nuôi, năm ngoái đi nhà trẻ, miệng nhỏ vô cùng ngọt, gặp ai cũng gọi, lớn lên xinh đẹp, cực kỳ khiến người thích.

Đáng ghét chính là, cha mẹ ruột quay lại tìm, nói là bà nội vứt, trước khi bà cụ qua đời mới nói thật với con trai con dâu. Cha mẹ ruột vì tranh giành quyền nuôi dưỡng kiện Sát Mục lên tòa án, đoạn thời gian đó hành hạ Sát Mục tới gầy không ra hình dạng. Có một ngày Hà Quyền tan làm muộn chạy tới thang máy chuyên dụng kiểm tra, cậu lười chờ nhiều người liền đi cầu thang bộ, đụng phải Sát Mục một mình ngồi trên bậc cầu thang khóc.

Hà Quyền nhìn Sát Mục như vậy cũng cảm thấy xót xa. Cậu chưa từng thấy đối phương yếu ớt như vậy, trước kia Sát Mục đều là hình tượng ngạnh hán trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc. Dù sao an ninh của Đại Chính cũng không phải phương pháp tùy tiện huấn luyện mấy cái là có thể đi làm, mọi người đều là lính giải ngũ. Đồng phục an ninh cũng giống như kiểm an sân bay,

mặc lên đầm tới đầu, không biết còn tưởng là cảnh sát phòng chống bạo lực.

Chỉ là Hà Quyền có thể làm không nhiều, đó dù sao cũng là cha mẹ ruột của đứa nhỏ, hướng chi cảnh sát cũng xác định đứa nhỏ thật sự không phải bọn họ vớt. Cậu giới thiệu giúp Sát Mục một luật sư không tệ, mặc dù đến cuối cùng cũng không thể tranh thủ quyền nuôi dưỡng tới tay, nhưng ít ra tranh thủ được quyền thăm hỏi mỗi tuần 1 lần.

Từ đó trở đi cậu và Sát Mục liền quen thuộc, sau đó cậu phát hiện Sát Mục là người rất nghĩ khí, bình thường chuyện lớn chuyện nhỏ cần hỗ trợ chưa từng từ chối. Hai hôm trước cậu bị người nhà đẩy ngã đụng vào góc bàn, Sát Mục đi vào một chữ cũng không hỏi, đi lên tháo cánh tay của cháu trai kia.

Lúc này nhìn Sát Mục đang câu thông tình huống với Cừ Kiếm Anh, Hà Quyền không nhịn được cảm khái - Điều con mẹ nó gen giống nhau, con người đội trưởng Sát sao có thể là đàn ông có năng lực vậy chứ?

"Sinh non, khoảng 34 tuần, bề ngoài đứa nhỏ nhìn không có bất kỳ thiếu sót nào, chỉ số sinh mạng cũng ổn định, nhiệt độ hơi thấp, bệnh vàng da cấp độ nhẹ." Hàn Tuấn đi tới bên cạnh Hà Quyền, thấy cậu không có phản ứng với lời của mình, bèn gõ gõ vai đối phương hỏi: "Cậu nhìn gì thế?"

"Nhìn nam thần của tôi." Hà Quyền nhún vai một cái, "Tỷ lệ 7% thân thể, kiếp này của tôi không có mong đợi rồi."

"Đội trưởng Sát á." Hàn Tuấn cười lắc đầu, "Hắn ở trong phòng làm việc treo bao cát, không có chuyện gì liền đánh, nếu không lúc

sửa chữa phòng làm việc mới cậu cũng treo một cái trong phòng?"

"Miễn đi, bao cát đánh tôi còn nhiều hơn."

Hà Quyền đang nói, đột nhiên nhìn thấy có bảo an vọt vào khám gấp hô to: "Tới giường! Chỗ bồn hoa có người ngất xỉu, máu chảy không ngừng!"

Tính nhạy cảm của nghề nghiệp khiến Hà Quyền ý thức được người này 8 phần chính là cái người lên sinh con trong toilet, vội vàng kêu hộ sĩ đẩy giường chạy ra. Tới nơi vừa nhìn, quả nhiên, trên người toàn là máu, người đã rơi vào cơn sốc thiếu máu, mặt trắng như tờ giấy.

Thừa dịp lúc bác sĩ khám gấp cấp cứu, Hà Quyền lục khắp balo tùy thân của người kia, xem có thể tìm thấy thông tin của người nhà hay không. Lấy máu xét nghiệm kết quả hiển thị chức năng đông máu của người bệnh có chướng ngại, sau khi cuống rốn bong ra dẫn tới xuất huyết nhiều.

Có giấy chứng nhận từ trong quần áo nhét trong bọc rơi ra, Hà Quyền khom lưng nhặt lên, mở ra vừa nhìn nhất thời chửi ra một câu "Đệt".

"Chỗ đông người, không chế tâm tình." Hàn Tuấn ghé tới, kết quả chính mình cũng suýt nữa chửi ra.

"Đưa nhỏ trong phòng cấp cứu mới 16."

Hà Quyền giơ thẻ học sinh nói.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 11

Edit + Beta: Vịt

Không liên lạc được với người giám hộ của đứa nhỏ tên Trần Nhiễm kia, Hà Quyền trước sắp xếp nó ở phòng đơn ở khu sinh 3. 16 tuổi, bản thân nó vẫn là con nít, mặc dù vô luận từ mặt đạo đức hay là mặt luật pháp mà nói nó đều phạm lỗi, ai có thể lại nhẫn tâm trách móc nặng nề nó chứ?

Để xác nhận quan hệ của sơ sinh bị vứt bỏ và Trần Nhiễm, Hà Quyền để cho Đoàn Mộc lấy mẫu DNA khẩn cấp đưa đi kiểm tra. Lão Cừ bên kia quyết định tạm không lập án, chờ Trần Nhiễm tỉnh hỏi rõ ràng tình huống rồi nói sau. Mặc dù có khả năng 99% là nó vứt bỏ đứa nhỏ, nhưng không loại bỏ khả năng 1% nó đi tìm kiếm trợ giúp. Vứt bỏ là trọng tội, mặc dù Trần Nhiễm vị thành niên đứa nhỏ cũng không bị thương, nhưng chỉ cần định tính, nó ít nhất phải lưu án.

Trần Nhiễm cho đến buổi chiều hôm sau mới mở mắt, còn có chút mơ hồ, mắt máu quá nhiều khiến trên mặt trắng như tờ giấy. Hộ sĩ đứng thông báo Hà Quyền nói người đã tỉnh, cậu vội vàng từ phòng chờ sinh chạy lên lầu, vừa vào phòng, nhìn thấy Trịnh Chí Khanh ngồi bên giường bệnh đang nói chuyện với Trần Nhiễm, Cừ Kiếm Anh thì chờ ở cửa.

"Trần Nhiễm, em vị thành niên, cần người giám hộ của em có mặt, như vậy cảnh sát mới có thể tiến hành hỏi thăm em, hi vọng em có thể cung cấp phương thức liên lạc cho bọn họ." Trịnh Chí Khanh lúc nói chuyện nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, anh hồi ở Mỹ làm luật sư pháp viện từng gặp rất nhiều đứa nhỏ cùng đường.

"Tôi nói các anh có thể chờ lát nữa rồi hỏi không?" Hà Quyền đi tới bên giường, "Tôi trước xem tình huống của cậu ấy."

Trịnh Chí Khanh đứng dậy cùng Cừ Kiếm Anh rút lui khỏi phòng, cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Một lát sau, Hà Quyền ở bên trong gọi bọn họ đi vào. Trịnh Chí Khanh phát hiện trên mặt Trần Nhiễm có vẻ đờ ửng không bình thường, đoán có lẽ thủ tục kiểm tra của Hà Quyền vừa rồi khiến nó cảm thấy xấu hổ.

Được rồi, anh nghĩ, đừng ép đứa nhỏ này.

"Nếu như em hiện tại không muốn liên hệ cha mẹ, như vậy căn cứ theo quy định pháp luật, có thể để một người có tư cách luật sư đảm nhiệm người giám hộ tạm thời của em để tiếp nhận tra hỏi của cảnh sát." Trịnh Chí Khanh chỉ chỉ mình, "Anh làm cho em, em đồng ý chứ?"

Đôi môi mím chặt của Trần Nhiễm rốt cục mở ra: "Em sẽ..... Ngồi tù sao?"

Liếc mắt nhìn nhau với Cừ Kiếm Anh, Trịnh Chí Khanh cầm lấy chén nước mang theo ống hút trên bàn đưa tới bên miệng khô khốc của Trần Nhiễm. "Trước uống chút nước, đói không? Anh đi mua ít đồ ăn cho em?"

Trần Nhiễm uống một hớp, sau đó lắc lắc đầu, ánh mắt hơi hoảng sợ nhìn Cừ Kiếm Anh mặc cảnh phục.

"Lão Cừ, tới phòng làm việc của tôi ngồi lát đi, hai hôm trước vừa nhận hộp trà ngon." Hà Quyền gọi Cừ Kiếm Anh, cậu đoán cảnh sát ở chỗ này Trần Nhiễm cũng không nói được gì. Trước hết để cho Trịnh Đại Bạch thân quen với Trần Nhiễm lại nói, không phải dọa ngốc rồi ai sẽ ném đũa nhỏ?

Cừ Kiếm Anh hiểu dụng ý của Hà Quyền, bèn đi theo cậu ra khỏi phòng bệnh.

Chờ trong phòng chỉ còn lại mình và Trần Nhiễm, Trịnh Chí Khanh cười nói: "Anh tên là Trịnh Chí Khanh, em có thể gọi tên của anh, hoặc gọi anh là anh Trí Khanh, nhưng đừng gọi chú, như vậy anh sẽ giận."

Ý cười trong mắt Trần Nhiễm lóe nhanh rồi biến mất, rất nhanh lại bị ưu sầu thay thế. Nó nghiêng đầu nhìn về phía giường sơ sinh trống rỗng, cẩn thận hỏi: "Em không..... Không hại chết nó chứ?"

"Không có, nó rất tốt, ở khu sơ sinh, có bác sĩ và hộ sĩ xuất sắc đang chăm sóc nó."

Trịnh Chí Khanh đang nói, Tiền Việt gõ gõ cửa đi vào, đặt mấy thanh socola trên tủ đầu giường. "Chủ nhiệm Hà bảo tôi đưa tới, cậu ấy phải ăn chút gì, nếu không người không có chút sức lực nào." Hắn nhẹ giọng dặn dò Trịnh Chí Khanh.

Gật gật đầu, Trịnh Chí Khanh bóc ra giấy gói một viên socola đưa tới khoe miệng Trần Nhiễm. Trần Nhiễm vừa ăn socola vừa khóc, nhìn Tiền Việt lắc đầu đi ra phòng bệnh. Phòng khám bệnh bên kia

14-15 đã đi nạo thai đã đủ để bọn họ thỗn thức rồi, giờ lại lòi ra 16 đã sinh con ở toilet, thật không biết tiết giáo dục kỳ dậy thì trong trường học dạy thế nào.

Chờ tâm tình Trần Nhiễm bình phục một chút, Trịnh Chí Khanh hỏi nó: "Em không hi vọng để cha mẹ biết, như vậy có muốn thông báo cho bạn trai em hay không?"

Trần Nhiễm nắm chặt chần đơn, nín hồi lâu mới nói: "Em đều..... Không biết tên thật của anh ấy..... Em với anh ấy..... Là..... Chơi game điện thoại quen biết..... Chỉ gặp mặt một lần..... Nhưng sau đó thì không gọi được điện thoại cho anh ấy nữa....."

"Không cần cảm thấy xấu hổ, anh sẽ không làm bất kỳ đánh giá gì với em." Trịnh Chí Khanh ở trong lòng thở dài, "Gặp gỡ với ai là quyền lợi của em, Trần Nhiễm, nhưng đứa nhỏ không phải chuyện của cá nhân em, người kia, cậu ta có trách nhiệm gánh vác nghĩa vụ nuôi dưỡng, cho nên vô luận là acc game cũng được hay là số điện thoại, hoặc là các phương thức liên lạc internet khác cũng được, em lát nữa cung cấp hết cho cảnh sát, bọn họ sẽ tìm được cậu ta, được chứ?"

Trần Nhiễm gật gật đầu, trợn mắt nhìn trần nhà: "Em sau khi phát hiện muốn đi làm giải phẫu, nhưng bác sĩ nói chức năng đông máu của em có vấn đề, không có chữ ký của người nhà không thể làm..... Em không dám nói cho cha em biết, ông ấy sau khi biết nhất định sẽ đánh chết em."

"Sẽ không." Trịnh Chí Khanh an ủi nó, "Mặc dù anh không quen cha em, nhưng anh tin, ông ấy sẽ không cam lòng đánh em."

"Ông ấy thật sự sẽ!" Trần Nhiễm kích động ngồi dậy - Xem ra socola này rất có tác dụng.

Trịnh Chí Khanh vội vàng ấn nó nằm lại xuống, khuyên nhủ: "Hiện tại vẫn không thể dậy, sẽ choáng."

"Cha em trước kia cực kỳ thương em." Trần Nhiễm vừa nói vừa lau nước mắt, "Kể từ sau khi mẹ em ly hôn với ông ấy, cả người cha em liền thay đổi, ngày ngày uống rượu, tính tình cũng tồi tệ tới rồi tinh rồi mù, em hơi nói sai một câu ông ấy liền đánh em, còn ném đồ..... Ông ấy nói mẹ em là đồ đê tiện, có lỗi với ông ấy, nói nếu như em không học hành cẩn thận cho ông ấy nở mày nở mặt, còn không bằng bóp chết thằng nhãi do đồ đê tiện sinh ra em đây! Người kia..... Ba của đứa nhỏ..... Anh ấy nói anh ấy sẽ dẫn em đi, nhưng ai biết sau đó em không liên lạc được với anh ấy!"

Mi tâm Trịnh Chí Khanh nhú chặt. Có gia đình như vậy, chẳng trách Trần Nhiễm sẽ ở trên người người bên ngoài tìm kiếm thừa nhận và an ủi, thậm chí không tiếc dùng thân thể của mình làm tiền đặt cược. Một bước sai từng bước sai, chuyện phát triển đến nước này, cha của Trần Nhiễm gánh vác trách nhiệm không thể trốn tránh.

Vỗ vỗ cánh tay Trần Nhiễm, Trịnh Chí Khanh trầm giọng nói: "Vậy em hôm nay là sao? Tại sao muốn sinh con ở toilet cũng không cầu giúp đỡ từ bác sĩ?"

"Hôm qua..... Có chút xuất huyết....." Trần Nhiễm dùng sức nuốt ngụm nước miếng, "Em sợ, nghĩ hôm nay tới khám chút..... Lúc ở trên hành lang chờ gọi tên, đột nhiên rất muốn đi toilet, nhưng đi vào liền đau, không đứng dậy nổi..... Em sợ bị người phát hiện báo cho cha em liền chịu đựng, kết quả không nghĩ tới..... Đầu óc em đều

trống rỗng, chuyện sau đó cũng không nhớ được, lại mở mắt thì đã nằm ở đây....."

"Được, anh hiểu, em lát nữa đúng sự thật nói rõ tình huống với cảnh sát Cù là được, không cần lo lắng chuyện ngồi tù." Trịnh Chí Khanh lại bóc miếng socola cho nó, "Ngoài ra xét thấy em là trẻ vị thành niên, vô luận thế nào cũng phải báo cho cha em, yên tâm, có anh ở đây, ông ấy dám động thủ với em anh nhất định sẽ để cho ông ấy vì vậy trả giá thật lớn."

Trần Nhiễm mím môi ngậm socola, khó khăn gật gật đầu.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nói xong với bên Trần Nhiễm và Cù Kiếm Anh, Trịnh Chí Khanh gõ mở cửa phòng làm việc của Hà Quyền, nói với cậu Trần Nhiễm muốn xem con.

"Không ôm ra được, ở trong lồng ấp đấy, tôi vừa xem xong trở về." Hà Quyền vừa nói vừa lấy di động ra, "Bất quá tôi đã chụp hình, chờ lát đưa cho cậu ấy nhìn."

Kỳ thực không cần Hà Quyền nói Trịnh Chí Khanh cũng biết cậu vừa từ khu sơ sinh về - trong miệng ngậm kẹo que đấy. Cũng chỉ chủ nhiệm Hàn có thể làm chuyện này, anh nghĩ, ngoại trừ bác sĩ khoa nhi, ai không có chuyện gì ở trong túi mỗi ngày giấu kẹo que chứ!

Bất quá trẻ sơ sinh có thể ăn kẹo que sao?

"Sao em cứ ăn kẹo vậy?" Anh hỏi Hà Quyền.

"Lúc trước có lần ở trong phòng giải phẫu 17 tiếng, ra ngoài liền ngã trên hành lang." Hà Quyền khiêu khích mà nhìn Trịnh Chí Khanh, "Sau đó, kẹo que đảm bảo đủ."

"Chủ nhiệm Hàn thật là có tâm a."

"Thuận tay mà thôi, y không phải bác sĩ khoa nhi sao."

"Khoa nhi sơ sinh, em từng thấy ai cho trẻ con mới sinh ra ăn kẹo que chưa?"

Hà Quyền vừa nghĩ, đúng nha, Trịnh Đại Bạch nói có đạo lý. Không, chờ chút, lại không ăn kẹo nhà anh, quản được sao?

"Tôi nói Trịnh Đại Bạch, anh có phải có bệnh hay không?" Hà Quyền gập ngón tay gõ gõ mặt bàn, "Tôi ăn kẹo que của ai mắc mớ gì dây thần kinh anh đau? Hai ta có quan hệ sao?"

Trịnh Chí Khanh cứng họng.

Thấy anh không nói chuyện cũng không rời đi, Hà Quyền đứng lên đi ra ngoài: "Tôi phải đi tuần phòng, nhường chút."

"Ừm, tôi cũng phải đi - A Quyền!"

Mặc dù chân trái có thể bước đi nhưng không chịu nổi cả ngày chạy các tầng, chân trái Hà Quyền không dám dùng sức chân phải nhấc không đủ cao vấp phải khung cửa, đụng ngay vào ngực Trịnh Chí Khanh. Cậu còn theo bản năng giơ tay tóm, mạnh mẽ mà ôm lấy eo Trịnh Chí Khanh.

Cách lần trước cậu ôm eo Trịnh Chí Khanh như vậy đã 10 năm trước rồi, mặc dù trên quần áo có mùi nước hoa nhàn nhạt, nhưng

xem lẫn trong đó, vẫn là mùi vị quen thuộc của anh, cứ như vậy ôm eo Trịnh Chí Khanh, mặt chôn ở ngực người ta ngây người.

"A Quyền....." Trịnh Chí Khanh nắm cánh tay cậu, hầu kết lẫn lẫn, "Em..... Lại trọ chân?"

Hà Quyền trong nháy mắt tỉnh táo, vội vã đẩy Trịnh Chí Khanh ra, xoay mặt quát Đoan Mộc đang định lén lút cầm điện thoại chụp bắt quái -

"In cho tôi một tờ A4 "Trịnh Đại Bạch và chó không được đi vào" dán lên cửa!"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 12

Edit + Beta: Vịt

Từ phòng làm việc ra ngoài, Hà Quyền xoay người trốn vào trong phòng thay thuốc, ôm lấy cánh tay lưu lại nhiệt lòng bàn tay của Trịnh Chí Khanh ngồi bệt trên mặt đất, gập đầu gối tận lực co rúc lại. Tuổi trẻ cuồng nhiệt đã từng chân thực mà in dấu vào trong từng tế bào, tĩnh lặng nhiều năm lại bị mùi vị trên người Trịnh Chí Khanh hết thảy kích phát ra, khiến cả người cậu không nhịn được run rẩy.

Ký ức chính là tên lừa đảo, đem thứ rõ ràng đã sớm nên quên đi giấu ở chỗ sâu tầng tầng bao bọc. Giống như rượu đỏ được cất giữ mấy thế kỷ trong tầng hầm của tu viện, một khi bị rút đi nút bần liền lập tức tản mát ra mùi hương thuần nồng đậm khiến người ta khát vọng.

Không chỉ là mùi vị, Hà Quyền vùi mặt thật sâu vào đầu gối.

Trịnh Chí Khanh khi đó sẽ dùng ngón tay mơn trớn môi cậu, cạy mở hàm răng cắn chặt kia ra phóng thích âm thanh cậu. Biết rõ cậu sợ ngứa còn cố ý dùng vụn râu trên cằm cọ hõm vai cậu, lúc cậu giãy dụa hôn cần cổ cậu lưu lại chút dấu hôn li ti. Mồ hôi thuận theo da thịt bị ánh mặt trời hôn thành màu lúa mạch trượt xuống, nhỏ tới trên ngực cậu lại thuận theo rung động mà lăn xuống biến mất trong vải vóc mềm mại.

Mùi vị, nhiệt độ, xúc giác, cho dù là đại não lựa chọn quên đi, thân thể lại nhớ hết thấy.

"Má ôi! Dọa tôi giết mình!"

Âm thanh đột nhiên xuất hiện dọa Hà Quyền suýt nữa nhảy lên, chỉ là cậu không có thần kinh vận động nhanh nhẹn như vậy, nhưng trong mấy giây đứng lên. Bị cậu dọa giết mình cũng dọa cậu giết mình là Tang Đình Đình, hộ sĩ xinh đẹp nhất của toàn khu bệnh, giọng cực kỳ lớn, tính cách đanh đá.

Một tay bưng khay thuốc một tay vỗ lồng ngực phập phồng ù ù, Tang Đình Đình chớp mắt to oán giận cậu: "Chủ nhiệm Hà sao anh cuộn tròn ở đây, tôi còn tưởng trong phòng không có ai chứ, vừa quay người nhìn thấy người sống, suýt nữa úp cái khay lên đầu anh!"

Thái dương Hà Quyền căng chặt gân xanh - thật con mẹ nó là ngũ hành tương khắc với Trịnh Chí Khanh, suy nghĩ một chút cũng không được. Bình thủy tinh đầy cái khay này nếu nện xuống, đầu đừng muốn nữa.

"Tôi chính là tìm nơi yên tĩnh." Cậu vội vã giải thích, "Cô làm việc, tôi ra ngoài trước."

"Nè! Chủ nhiệm Hà, chờ chút." Tang Đình Đình tiến tới bên cạnh cậu, thần thần bí bí hỏi: "Anh và chuyên vụ Trịnh rất quen?"

"Hơn 10 năm trước quen, sao thế?" Hà Quyền cau mày.

"À, vậy anh ấy hiện tại độc thân sao?"

"....." Hai lông mày của Hà Quyền đều sắp bện thành Trung Quốc (中国) rồi, "Muốn biết đáp án, tự mình đi hỏi."

"Ai dè chủ nhiệm Hà! Tôi sao không biết xấu hổ trực tiếp đi hỏi chứ!"

Tang Đình Đình giả bộ thẹn thùng mà vỗ một cái trên lưng Hà Quyền, rất nguy hiểm vỗ cậu máu ra khỏi miệng - Lực tay của đám hộ sĩ này thật sự không thể xem nhẹ. Hà Quyền ho một tiếng, dẫu miệng nói: "Anh ta độc thân hay không lại không hỏi báo với tôi, thế nào, cô có ý nghĩ?"

"Tôi tết âm lịch sang năm kết hôn rồi, có thể có ý nghĩ gì." Tang Đình Đình quơ quơ nhẫn kim cương trên tay với cậu, "Là em họ tôi, Tang Đào, anh từng gặp, cùng vào với đám Đoan Mộc, hiện tại ở khu bệnh nhi đi theo chủ nhiệm Hàn thực tập đấy."

"Tang Đào là em họ cô hả?"

Tang Đình Đình gật gật đầu.

Hà Quyền đối với người này thật sự có ấn tượng, gương mặt con nít, nhìn là một đứa nhỏ rất ngoan ngoãn. Vốn là phân bọn họ tới khu sinh 3, kết quả Tang Đào lần đầu tiên vào phòng sinh, nhìn người ta sinh con mặt hấn trắng bệch, râm một cái ngất đi. Hà Quyền vừa thấy vậy, liền muốn cho Tang Đào lui về, là Hàn Tuấn sau khi xem qua thành tích của Tang Đào muốn người đi, vừa lúc chỗ y thiếu thực tập sinh.

"Tang Đào thích Trịnh Đại - Ấc, chuyên vụ Trịnh?"

Lúc trước Lạc Quân Hàm dùng thân phận "Hôn phu" khiêu khích Hà Quyền, cậu ngoại trừ tức giận không có ý khác, nhưng trước mắt

lại khó giải thích được cảm thấy ngực xuất hiện một trận đau.

"Em trai tôi tên đó á, cực kỳ hướng nội, nó mới sẽ không nói đâu." Tang Đình Đình bĩu môi, "Mấy hôm trước không phải chuyên vụ tới phòng làm việc khu bệnh nhi dẫn người đo kích cỡ sao, tôi vừa lúc đi đưa bệnh án cho chủ nhiệm Hà, nhìn thấy Tang Đào thò ra mà nhìn chăm chăm sau lưng chuyên vụ, chút tiểu tâm tư kia toàn bộ viết trên mặt."

"Nhưng chuyên vụ Trịnh thích tính cách hướng ngoại hoạt bát." Hà Quyền cũng không biết mình con mẹ nó rốt cuộc tại sao muốn giải thích cái này.

Chân mày Tang Đình Đình khời một cái: "Chủ nhiệm Hà, anh đây không hiểu rồi, khẩu vị của đàn ông sẽ thay đổi, duy nhất không đổi là, vĩnh viễn đều sẽ ở trên người người yêu mới tìm kiếm bóng dáng của mối tình đầu."

"Tôi cũng là nam được chứ."

Hà Quyền cảm thấy khó chịu. Cũng không phải bởi vì Tang Đình Đình nói cậu không hiểu đàn ông, mà là cậu làm sao cũng không có cách nào ở trên người Lạc Quân Hàm tìm ra bóng dáng của mình. Trước không nói tới tướng mạo, chỉ nói cách đối nhân xử thế, cậu đối đãi với người chanh chua vậy sao?

"Ai u, tán dóc với khuê mật quen, thuận mồm đó, chủ nhiệm anh đừng nóng giận." Tang Đình Đình nhè nhẹ vỗ vỗ miệng, "Chuyện này anh lo giúp tôi chút, chờ nghe ngóng rõ ràng tình huống của chuyên vụ, anh đưa tin cho tôi."

"Cô thấy tôi cả ngày rảnh rỗi đúng không?"

"Đâu phải chứ, ài, cha mẹ Tang Đào đều là bác sĩ, rất bận, nó từ nhỏ ở nhà chúng tôi lớn lên, giống như em trai ruột của tôi, chủ nhiệm anh giúp đỡ chút." Tang Đình Đình túm tay cậu dùng sức lắc lắc, khuôn mặt xinh đẹp treo vẻ mặt điềm đạm đáng yêu.

"Biết rồi." Hà Quyền bắt đầu rút tay ra, "Nói trước, tôi chỉ giúp nghe ngóng, có được hay không, nhìn bản thân anh ta."

"Chủ nhiệm Hà anh tốt nhất!"

"Rời rồi rồi, nhanh đi làm việc, tôi thấy người bệnh ở bên ngoài chờ đã lâu."

Từ trong phòng thay thuốc đi ra, Hà Quyền đứng ở trên hành lang dùng sức thở dốc một hơi - Trịnh Đại Bạch số anh đào hoa không tệ ha, mới đến mấy ngày đã được người để ý!

Trịnh Chí Khanh vừa vào thang máy đột nhiên hắt hơi một cái.

Hà Quyền đánh chết cũng sẽ không chủ động đi tìm Trịnh Chí Khanh, cho nên chuyện Tang Đình Đình nhờ cậu kéo dài 2 ngày. Tới lúc Trịnh Chí Khanh dẫn theo bên thi công đến xem địa điểm, cậu mới đột nhiên nhớ tới chuyện này. Thừa dịp mấy người phụ trách bên kia đang thảo luận kế hoạch xây dựng, cậu đứng tới bên cạnh Trịnh Chí Khanh, hạ giọng nói: "Buổi trưa cùng ăn bữa cơm, quán trà đối diện cổng sau."

Trịnh Chí Khanh không hề nghĩ ngợi liền gật đầu.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi trưa tới quán trà tìm ghế dài gần cửa sổ, Hà Quyền ngồi đó vừa lật menu vừa chờ Trịnh Chí Khanh. Trước khi tan làm Trịnh Chí Khanh bị Phó viện trưởng gọi tới, gửi tin nhắn bảo cậu chờ chút, nói mình khả năng sẽ đến muộn chút. Kết quả đều gần 1h rồi người mới xuất hiện, lại hại Hà Quyền tại giờ cao điểm dùng cơm chiếm ghế dài lâu đến một tiếng bị nhân viên phục vụ nhà hàng quăng vô số khinh bỉ.

"Xin lỗi, có liên quan tới thứ tự thi công phải kế hoạch tỉ mỉ, sợ ảnh hưởng công việc của bọn em." Ở đối diện Hà Quyền ngồi xuống, Trịnh Chí Khanh ngoắc ngoắc tay với nhân viên phục vụ, "Gọi món."

"Không cần, tôi gọi xong rồi." Hà Quyền cười khan với nhân viên phục vụ quăng khinh bỉ tới, "Có thể để nhà bếp làm rồi, mỹ nữ."

Người được loại tướng mạo xuất chúng này của Hà Quyền gọi là "mỹ nữ", đối phương lập tức ở trong lòng tha thứ cậu làm lỡ chuyện kiếm tiền của nhà hàng.

Không tới 2 phút bữa ăn đã lên, đoán chừng là nhà bếp đã sớm làm xong vẫn luôn đặt ở đó, cũng may ít nhất vẫn nóng. Trịnh Chí Khanh vừa thấy món ăn Hà Quyền gọi cho mình, cười cười nói: "Gà Kung Pao, em vẫn nhớ anh thích ăn cái này."

"Muốn quên cũng khó, hồi đó ít nhất đã ăn cùng anh hơn trăm phần gà Kung Pao." Hà Quyền bấu môi, trộn cơm chiên hải sản trong đĩa, vừa ăn vừa nói: "Nè, hỏi anh, anh với Lạc Quân Hàm kia, triệt để đứt rồi sao?"

Trịnh Chí Khanh vốn đói tới dạ dày kêu ùng ục, vừa nghe lời này lập tức thêm ăn giảm đi, thờ dài nói: "Tôi kiên quyết muốn đứt,

nhưng trong nhà không cho, tôi với anh tôi vì chuyện này nổi tranh chấp."

"Trịnh Chí Kiệt này đầu óc có u đi? Anh đều bị đội nón xanh rồi còn bảo anh nhịn?" Hà Quyền còn thiếu chữi câu "ĐM" ra, "Vậy ba mẹ anh nói thế nào?"

Trịnh Chí Khanh lắc lắc đầu. "Mẹ tôi không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỗ ba tôi..... Ông ấy và anh tôi ý kiến nhất trí, nói tôi không ở trên giường bắt được người ta thì không nên chuyện bé xé ra to."

"ĐM!" Hà Quyền cuối cùng chữi ra lời thô tục, "Anh là con đẻ sao?"

"Em nếu nhìn thấy ba tôi thì biết, ngay cả DNA cũng không cần kiểm tra."

"Miễn đề, tôi xung khắc với người nhà anh." Hà Quyền vội vàng lắc đầu, "Vậy làm sao đây, anh dây dưa với bọn họ?"

"Tôi nói rõ với cha và anh tôi rồi, muốn tôi và Lạc Quân Hàm kết hôn là không thể nào, dù sao anh tôi cũng ly hôn hơn 2 năm rồi, muốn kết thì để anh ấy kết đi." Trịnh Chí Khanh hiếm thấy treo biểu tình việc không liên quan đến mình.

Hà Quyền khiêu mi. "Anh trai anh không cho anh thêm cái tát?"

"Ngay trước mặt ba tôi, anh ấy không dám ra tay, lúc trước là ở trong sân đánh tôi."

"Ừa, nhanh ăn, đợi lát nữa nguội."

"Sao em đột nhiên nghĩ tới hỏi tôi chuyện này?" Trịnh Chí Khanh hỏi.

Hà Quyền đang phồng quai hàm nhai cơm, dáng vẻ kia ở trong mắt Trịnh Chí Khanh cực kỳ giống con hamster tích thức ăn ở trong nang cơ má mà trước kia bọn họ nuôi trong ký túc xá. Hồi đó lúc còn ở cùng nhau anh đã thích nhìn dáng vẻ Hà Quyền ăn đồ, đáng yêu tới có tội.

Nuốt xuống đồ trong miệng, Hà Quyền hơi ngời thẳng thân thể, nói: "Có người nhìn trúng anh, bảo tôi giúp nghe ngóng chút anh có phải độc thân hay không."

Trịnh Chí Khanh ngay cả dục vọng hỏi là ai nhìn trúng mình cũng không có, anh chỉ cảm thấy mát mát. Còn tưởng là Hà Quyền muốn hiểu rõ tình huống của anh, không nghĩ tới Hà Quyền là thay người khác hỏi.

"Sau này ai hỏi em nữa, cứ nói tôi đã đính hôn."

Trịnh Chí Khanh tức giận nói. Lại túm qua tờ giấy ăn dùng sức lau giọt nước nhỏ trên mặt bàn.

"Nếu tôi nói, anh nhanh chóng tìm một người cũng vừa lúc để ba anh và anh trai anh hết hi vọng."

"Mệt mỏi, không muốn tìm."

"Cố chấp."

"Em hiểu tôi, tôi không phải người dễ dàng có thể tập trung vào trong một phần tình cảm."

Hà Quyền xùy cười: "Ú, hồi đó hai ta cũng chưa nói mấy câu anh lại 3 ngày đã tìm tôi lên giường rồi."

"Đó là bởi vì tôi từ ngày đưa tin đã bắt đầu thích em rồi!"

Lời Trịnh Chí Khanh buột miệng ra âm thanh quá lớn, dẫn tới bàn trước sau đều nhìn về phía bọn họ. Hà Quyền giờ nĩa ngậy ở đó, hồi lâu không thể lấy lại tinh thần. Lời như vậy trước kia Trịnh Chí Khanh cho tới bây giờ chưa từng nói với cậu, lúc bọn họ ở cùng nhau nhiều hơn là thảo luận tương lai, ai cũng không nhắc tới.

Nhưng vô luận bọn họ miêu tả tương lai có bao nhiêu tốt đẹp, cũng cuối cùng đều hóa thành bọt nước.

"Ngày đó tới Dã Trường Thành, xe lập tức sắp lái rồi, là tôi phát hiện em không thấy." Trịnh Chí Khanh nghĩ lời đã ra khỏi miệng, vậy dứt khoát đổ ra tất cả ủy khuất của mình, "Bọn họ nói trời sắp tối rồi, có dã thú thường lui tới không an toàn, vẫn là phải liên hệ đội cứu hộ tìm kiếm, tôi sợ em xảy ra chuyện liền một mình đi trước tìm em..... Tôi rất may mắn bản thân làm quyết định như vậy, nếu không khả năng thật sự sẽ cùng em sát vai mà qua..... Chuyện ra nước ngoài cũng đã nói với em, trước đó tôi cũng không biết, là anh tôi sau khi sắp xếp xong hết thảy mới nói cho tôi biết, chỉ giữ lại cho tôi thời gian làm visa hộ chiếu..... Em tức giận, không chịu đi cùng tôi, tôi có thể hiểu, tôi bảo em chờ tôi, em đã đáp ứng, nhưng chờ sau khi tôi đến Mỹ em gửi mail cho tôi nói chia tay....."

Anh giờ tay bóp hai bên thái dương, dùng sức lắc lắc đầu. "Tôi muốn quay về đối diện với em nói rõ ràng, nhưng anh tôi giấu hộ chiếu của tôi đi, tôi không có cách nào xuất cảnh, ở sân bay bị tóm 3 lần! Em biết đoạn thời gian đó tôi trải qua thế nào không? Tôi tụt 30 cân (= 15kg), A Quyền, em có thể tưởng tượng chiều cao của tôi chỉ

còn lại 120 cân (= 60kg) là gầy thành dạng quỉ gì không? Mẹ tôi tới trường thăm tôi còn tưởng tôi hít thuốc phiện."

Hà Quyền rũ mắt xuống, mím chặt môi. Cậu đương nhiên có thể tưởng tượng ra Trịnh Chí Khanh sẽ là bộ dáng quỉ gì, nhưng đau lòng cũng không đại biểu cậu có thể tha thứ đối phương. Ra nước ngoài không phải sự lựa chọn của bản thân Trịnh Chí Khanh sao? Không ai cầm súng ép anh lúc ấy liền rời đi, nếu như anh ở lâu hơn 1 năm, bọn họ cùng nhau dựa vào cố gắng của bản thân thi được thì đã không có mấy chuyện rắc rối phía sau rồi!

"A Quyền, nói những lời này cũng không phải muốn để em thương hại tôi, chỉ là hi vọng em có thể hiểu, đối với tình cảm, tôi là người nghiêm túc." Trịnh Chí Khanh từ trong ví rút ra hai tờ trăm đồng nhét vào trong kẹp da hóa đơn, "Rất vui có thể cùng em ăn cơm, nhưng nếu như sau này vẫn là loại chuyện tương tự, làm ơn đừng mời tôi."

Nói xong, anh cầm lấy áo khoác đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, cơm trước mặt một hạt không động.

Hà Quyền giống như thiếu oxy thở gấp một hơi, hô: "Phục vụ! Đóng gói!"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 13

Edit + Beta: Vịt

Buổi trưa không ăn thoải mái, buổi chiều lại tới khu sinh 2 đi theo cấp cứu người bệnh tắc mạch nước ối 7 tiếng, tinh thần khẩn trương cao độ dẫn tới axit dạ dày phân bố quá độ. Hà Quyền sau khi người bệnh thoát khỏi nguy hiểm triệt để không nhìn được, tay cũng không kịp rửa đã vọt vào phòng vệ sinh trút toàn bộ nước chua thiêu đốt mình mấy tiếng ra ngoài.

Nhìn Hà Quyền hốc mắt đỏ bừng trên tóc còn tí tách giọt nước, chủ nhiệm Cao khu 2 trêu chọc nói: "Chủ nhiệm Hà, hẳn sẽ không có tình hình chứ?"

Nhận lấy bệnh án thực tập sinh đưa tới ký, Hà Quyền bắt đầu lắc đầu: "Nếu thật sự có tình hình, hoặc là tôi nửa đêm bị người ngủ không phát hiện, hoặc tôi chính là mang thai Na Tra."

Đều là khoa sinh non, nói chuyện cũng không nhiều kiêng kỵ. Chủ nhiệm Cao biết Hà Quyền đây là biểu thị mình có khoảng thời gian không sinh hoạt tình dục rồi, thế là cười chế giễu cậu: "Vậy cậu còn chọn lựa như vậy, chị giới thiệu cho cậu bao nhiêu người rồi? Ai không phải nhân trung long phượng, chỉ một góc cũng không thể vào mắt thần của Hà đại chủ nhiệm cậu."

"Chị thật là thấp hươu cao (*) đi." Hà Quyền cầm bút lại trong túi ngực, từ dưới bàn móc ra hai lon Red Bull, khui ra đưa cho chủ

nhệm Cao một lon, "Khỏi phải nói nhân trung long phượng, ngay cả Lữ Bố đến cũng không thể khiến tính tình này của em hành hạ thành Xích Thố, tới lúc đó phải hận tới đốt nhà các chị không chừng."

((*) thấp hương cao: tỏ lòng thành kính với ai đó)

"Không nhất định, cậu gặp được người thật sự thích liền biết thu liễm, chị nhưng là người từng trải." Chủ nhệm Cao uống ngụm đồ uống, hòa hoãn tinh thần. Vừa rồi cấp cứu một đường sinh tử, cũng không khiến cô quá khẩn trương.

Hà Quyền ngồi liệt trên ghế một hơi uống nửa lon, lúc này mới coi như là tìm về chút khí lực, chậm rãi nói: "Vậy chị tốt nhất đừng cứ giới thiệu cho em mấy loại kiểu ly dị, góa, độc thân đến 50 vẫn chưa kết hôn gì đó, được không?"

"Tuổi lớn mới sẽ thương người, đã kết hôn mới hiểu được bao dung thế nào, sự nghiệp toàn là tự mình dốc sức làm ra, về ngoài cũng không tệ, chị lại không đào hố cậu." Chủ nhệm Cao giả vờ xụ mặt.

"Không phải nói chị đào hố em, ý em là, dù gì cũng phải có tiếng nói chung chứ. Em ngày nào cũng ở viện làm mấy chuyện vớ vẩn này, không có tiếng nói chung với mấy "nhân sĩ thương nghiệp thành công" kia."

"Cậu đều không gặp mặt lần 2, ở đâu ra thời gian đi sâu hiểu rõ có tiếng nói chung hay không."

"Lời không hợp nửa cậu á, chị Cao."

"Được, vậy giới thiệu cho cậu nghề y dược, ông chủ nhà máy thuốc của chồng chị, cũng mới ngoài 40, tiêu chuẩn cao phú soái,

cậu nhất định có thể thích."

"Lại là ly hôn?" Hà Quyền đầy mặt biểu tình "Em không cần đâu".

"Ly gần 3 năm rồi, đã sớm cắt đứt sạch sẽ, cũng không có con, giống với độc thân chưa kết hôn. Chị có ảnh, nếu không cậu xem trước chút?"

Hà Quyền tâm nói em không xem chị cũng phải làm a. Nhắc tới sở thích ham mê của chủ nhiệm Cao chính là làm bà mối cho người ta, nhất là nhắc tới chuyện giới thiệu đối tượng cho cậu mất liên pháp sáng lấp lánh, giống như có thể gả cậu từ trong tay mình ra coi như là làm rạng rỡ tổ tông. Hà Quyền biết đối phương là hảo tâm, hướng chi lại là tiền bối, cậu ngại không nể mặt cự tuyệt. Cậu lúc vừa tới Đại Chính thành lập khu sinh 3 chủ nhiệm Cao làm giúp cho cậu không ít, hiện tại coi như đáp lễ, bồi đối phương vui vẻ.

"À..... Vậy..... Xem chút?"

Chủ nhiệm Cao đầy lòng vui mừng mà ấn mở điện thoại, còn cố ý zoom ảnh lớn cho cậu nhìn, "Cái người đứng cạnh chồng chị, gần 1m9 đấy, cậu không phải nói thích cao?"

Thò đầu vừa nhìn, Red Bull Hà Quyền vừa uống vào trong nháy mắt bị adrenaline tăng cao tiêu hao hầu như không còn. Mặc dù chỉ có duyên gặp một lần 10 năm trước, nhưng cậu lập tức nhận ra con mẹ nó cao phú soái 1m9 là Trịnh Chí Kiệt.

"Người này tướng mạo hung quá, vừa nhìn đã tính tình không tốt." Hà Quyền tâm nói lúc này nhất định phải không nể mặt cự tuyệt, lần đó nói chuyện với đối phương cậu sau đó cũng không biết mơ ác mộng bao nhiêu lần.

"Trịnh tổng người này rất nghiêm khắc, nhưng đó cũng chỉ là trên công việc." Chủ nhiệm Cao đầu biết có bao nhiêu chuyện xưa, tiếp tục thay Trịnh Chí Kiệt nói tốt, "Lần trước chồng chị đi công tác Hồng Kông với hấn, bị cảm nóng tới gần 40 độ, Trịnh tổng bao phòng bệnh đặc biệt đắt nhất của St. Mary để cho anh ấy ở, trước trước sau sau tốn 6-7 chục vạn, một phen tiền cũng không để nhà bọn chị móc. Cậu nghĩ, Trịnh tổng đối đãi nhân viên đều có thể hào phóng như thế, vậy tương lai đối với vợ mình không phải sung lên trời hả!"

Hà Quyền cố nén khinh bỉ, hỏi: "Thật sự được sung lên trời, vợ cũ của hấn tại sao còn cam lòng ly hôn?"

"....."

Chủ nhiệm Cao đột nhiên cảm thấy Hà Quyền nói rất có lý.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Về khu bệnh kiểm tra phòng xong, Hà Quyền đem phần gà Kung Pao buổi trưa đóng gói về ném trong tủ lạnh nhỏ - đã biến thành cơm đĩa gà Kung Pao - ném vào lò vi ba mấy phút, lửa cơm xong thu dọn đồ đạc tan làm. Tới gara, cậu nhìn thấy Trịnh Chí Khanh ngồi trên ghế lái Porsche, mở đèn xe ở bên trong xem văn kiện.

Trịnh Chí Khanh cũng nhìn thấy cậu, nhanh chóng mở cửa xe đi xuống, trước mặt cậu 2 bước đứng lại.

"Tan làm không về nhà anh ở đây làm gì?" Hà Quyền cau mày.

"Chờ em." Trịnh Chí Khanh cân nhắc chốc lát, lại nói: "Buổi trưa thái độ của tôi không tốt, muốn xin lỗi em."

Hà Quyền vung chìa khóa xe lắc đầu: "Đừng nói xin lỗi, là tôi không nên đáp ứng người nhờ vả thay anh giới thiệu đối tượng, tiện thể báo, vừa nãy chủ nhiệm cao khu 2 còn muốn giới thiệu đối tượng cho tôi đấy."

"Em đáp ứng?" Trong lòng Trịnh Chí Khanh nín lại.

"Tôi có mấy cái mạng dám đáp ứng? Anh biết người chị Cao giới thiệu cho tôi là ai không?"

"Ai?"

"Trịnh Chí Kiệt." Hà Quyền tỏ vẻ kinh hãi mà rụt vai lại, "Tôi vừa xem ảnh suýt chút nữa bẻ góc bàn xuống."

Biểu tình Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ cổ quái, giống như đang nén cười. Hà Quyền lờm anh một cái, đang định cất bước rời đi, đột nhiên nghe thấy trong dạ dày trống rỗng truyền ra tiếng "ùng ục".

"Anh chưa ăn tối à?" Hà Quyền đột nhiên nhớ tới mình vừa nãy mới ăn bữa trưa của người ta.

Trịnh Chí Khanh lắc lắc đầu. "Vốn muốn tới phòng làm việc tìm em, nhưng nghe nói em ở khu 2 cùng cấp cứu, không biết sẽ tới mấy giờ liền trước về xe chờ, sợ bỏ lỡ không dám đi ăn cơm."

"Trịnh Đại Bạch anh ngu à, không biết gọi đồ ăn ngoài lên xe ăn?"

"Điện thoại cũ rơi vỡ rồi, điện thoại mới đổi chưa cài đặt phần mềm gọi cơm."

"Cài một cái đi, chuyện tốn mấy phút!"

"Vừa không cảm thấy đói." Trịnh Chí Khanh hơi câu khóe miệng lên, "Vẫn luôn nghĩ phải nói với em thế nào."

Hà Quyền khinh bỉ ra tiếng: "Được rồi, anh nhanh ăn cơm đi, tôi phải về nhà ngủ, sáng mai phải tới bệnh viện Trung Tâm họp."

"Hội thảo mấy vấn đề nóng của khoa sản?"

"Ừm."

"Tôi cũng phải đi." Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một chút, "Tôi đưa em về, sáng mai lại tới đón em, chờ họp xong cùng về."

Hà Quyền vội vàng né ra bên cạnh: "Khởi đi, tôi tự có xe, Porsche kia của ngài tôi không ngồi nổi, giá cao quá."

Lần trước ngồi một hồi tẹo chân đặng đầu, lại lần nữa e phải gãy tay!

Trịnh Chí Khanh cũng không miễn cưỡng, hơi nhường ra vị trí, nhìn Hà Quyền ngồi vào Volvo. Anh đợi hồi lâu, phát hiện đối phương vẫn chưa khởi động xe, bèn đi tới gõ gõ cửa xe thủy tinh. Hà Quyền đẩy cửa xe ra xụ mặt với Trịnh Chí Khanh: "Tôi phát hiện anh thật sự khất tôi, xe này sáng sớm vẫn tốt, hiện tại không khởi động được!"

"Tôi xem chút."

Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, xe xảy ra vấn đề Trịnh Chí Khanh luôn luôn tự mình giải quyết, trừ khi cần đổi đồ mới tới quán sửa chữa. Volvo anh cũng lái qua, loại xe khác nhưng phương thức thao tác đều không khác lắm. Anh ra hiệu Hà Quyền xuống, sau đó

tự mình ngồi vào ghế bấm bàn đạp phanh xe đề khóa khởi động xuống - Chỉ là bảng đồng hồ lóe lóe, động cơ lại không động tĩnh.

"Xe này của em mua mấy năm rồi?"

"Hơn 2 năm."

"Thay ắc quy chưa?"

"Chưa."

"Vậy hẳn là bình ắc quy hết điện, ngày mai để quán sửa chữa tới đổi cái mới, sang số tự động không có cách nào đây." Từ trong xe xuống, Trịnh Chí Khanh đóng cửa xe trả lại chìa khóa cho Hà Quyền, "Đi thôi, tôi đưa em về."

Hà Quyền nhận lấy chìa khóa xe, dẫu miệng nói: "Điện xe này của tôi không phải anh phóng sạch chứ?"

"Em muốn nghĩ như vậy tôi cũng không ngăn được."

Trịnh Chí Khanh cười cười, xoay người lại kéo cửa xe ghế phụ Porsche ra cho cậu. Hà Quyền vừa lên xe liền vội vàng thắt đai an toàn - Mọi việc đều có khả năng, đừng chờ lúc đèn đỏ để người từ phía sau đổi lên lại võ cửa kính chắn gió cậu.

Trịnh Chí Khanh ngồi xong sau đó duỗi cánh tay tới ghế sau móc móc trong túi áo khoác, thu tay lại xòe ra mấy viên kẹo đóng gói đẹp đẽ trong lòng bàn tay cho Hà Quyền.

Chân mày Hà Quyền nháy lên, hỏi: "Coi tôi là trẻ con 3 tuổi?"

"Lúc em ngậm kẹo cũng không nhìn ra 30." Trịnh Chí Khanh thả kẹo vào trong tay cậu, "Cái này kỳ thực là nhãn hiệu trước kia em

thường ăn, nhưng hiện tại hãng đã bị vốn nước ngoài thu mua, đổi bao bì."

Hà Quyền bóc một viên ném vào trong miệng.

"Ừm..... Không phải mùi vị trước kia, cũng không khó ăn."

Trịnh Chí Khanh tự mình cũng ngậm một viên, cả ngày chỉ một bữa sáng thể trạng này của anh thật sự có chút không chống đỡ được, phân biệt rõ mùi vị nói: "Tôi cảm thấy không có gì khác nhau, là em ăn kẹo khác nhiều rồi, khẩu vị trở nên xoi mói hơn mà thôi."

"Anh mắt nào nhìn thấy tôi ăn nhiều kẹo?" Hà Quyền trợn mắt với anh.

Ánh mắt dời xuống liếc thịt mềm trên bụng Hà Quyền bị đai an toàn xiết ra, Trịnh Chí Khanh cuối cùng vẫn là lựa chọn câm miệng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Họp xong về bệnh viện, Trịnh Chí Khanh chân trước vào phòng làm việc, chân sau trợ lý đã tới gõ cửa.

"Chuyên vụ, ngài có khách, ở phòng khách đợi gần 1 tiếng rồi."

"Tôi không nhớ chiều nay hẹn người." Trịnh Chí Khanh cố ý mở điện thoại ra xác nhận lịch trình của mình.

"Hắn nói là thân thích của ngài, họ Hòa, Hòa của hòa miêu."

(hòa miêu: cây mạ)

Vừa nghe cái này, Trịnh Chí Khanh vội vàng đi tới phòng khách. Anh chỉ biết 1 họ Hòa, Hòa Vũ, chồng cũ của Trịnh Chí Kiệt.

Nhắc tới Hòa Vũ nhưng là đại công thần của Trịnh gia bọn họ, nhà máy thuốc có thể thuận lợi đưa ra thị trường, ngoại trừ triển khai hoạt động của Trịnh Chí Kiệt, chuyên phương diện kiểm toán tài vụ toàn dựa vào Hòa Vũ làm. Y từng là người kiểm toán của PricewaterhouseCoopers, tham dự nhiều hạng mục của công ty niêm yết, kinh nghiệm phong phú, giai đoạn chuẩn bị đưa ra thị trường được Trịnh Chí Kiệt đào tới nhận CFO của nhà máy thuốc.

(CFO: giám đốc điều hành)

PricewaterhouseCoopers: Đây là công ty kế toán uy tín nhất thế giới)

Lúc nghe nói Trịnh Chí Kiệt muốn kết hôn với Hòa Vũ, Trịnh Chí Khanh còn rất giật mình. Theo đối tượng gặp gỡ trước kia của anh trai anh mà nhìn, muốn kết hôn cho dù không tìm con của đại cổ đông dầu mỏ Trung Đông, thế nào cũng phải là kiểu siêu mẫu hoặc là minh tinh diễn nghệ, tóm lại chính là hoặc là có tiền hoặc là có sắc.

Nhưng xuất thân của Hòa Vũ cực kỳ bình thường, cha mẹ đều là giáo sư, nhiều lắm coi như là trung lưu. Còn có tướng mạo của y, không nói ném trong đám người không tìm ra được, dù sao không thể nào so được với Hà Quyền. Người ngược lại rất tốt, khả năng là nguyên nhân xuất thân làm kiểm toán, đối với chuyện gì cũng rất nghiêm túc, cực kỳ có trật tự, đối đãi người ôn hòa còn cực kỳ hiếu thuận trưởng bối. Sau khi kết hôn từ đầu đến cuối đều ở với cha mẹ chồng, chưa từng nhắc tới yêu cầu muốn ra ngoài sống riêng với Trịnh Chí Kiệt.

Lúc tán gẫu nói tới đề tài này, Trịnh Chí Kiệt từng hết sức đặc ý nói với em trai: "Hòa Vũ mặc dù nhìn qua giống như đóa cúc non nở ven đường, nhưng khi em hiểu đủ cậu ấy, sẽ phát hiện cậu ấy kỳ thực là một cây mạn châu sa hoa (*) diễm lệ."

((*) mạn châu sa hoa là tên khác của hoa bỉ ngạn màu đỏ)

Trịnh Chí Khanh học y, không có văn nghệ như anh trai anh học quảng cáo sau đó lại học quản lý. Vì thế anh còn cố ý lên mạng tìm ảnh của mạn châu sa hoa, mới biết hóa ra đó chính là hoa bỉ ngạn nở 3 bên bờ trong truyền thuyết. Mạn châu sa hoa trên thực tế quả thực rất diễm lệ, nhất là lúc nở thành 1 mảnh, khắp nơi đỏ thắm, thật sự có kích động dẫn người xinh đẹp một thân.

Bất quá, từ lúc biết sau khi kết hôn Trịnh Chí Kiệt yêu cầu Hòa Vũ bỏ chức vụ công ty không xuất đầu lộ diện ra ngoài nữa, anh biết ngay đoạn hôn nhân này nhất định sẽ xảy ra vấn đề - Đóa hoa kiều diễm như vậy, đâu chịu được chỉ nở rộ trong một tác vương trời đất.

Sau đó mặc dù Hòa Vũ ly hôn với anh trai anh, nhưng cùng với anh vẫn có liên hệ. Ngày lễ ngày tết sẽ gọi điện thoại thăm hỏi lẫn nhau một tiếng, chờ anh về nước thăm người thân cũng sẽ hẹn nhau ăn bữa cơm, mỗi lần đều sẽ nhờ anh mang theo chút quà cho vợ chồng Trịnh gia.

Từ chỗ Trịnh Chí Khanh biết được mình ly hôn xong rút lui cổ quyền làm hại nhà máy thuốc vào lúc trải qua sự kiện vaccine giả suýt nữa phá sản, trong lòng Hòa Vũ vẫn luôn rất băn khoăn. Trịnh Chí Khanh hiểu, đây thuần túy là bản thân anh trai anh sĩ diện gây ra. Nếu dựa theo đối nhân xử thế của Hòa Vũ, nếu biết lúc ấy Trịnh gia khó khăn như vậy chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chuyện anh lần này về nước Hòa Vũ biết, còn nói rảnh rồi gặp mặt ăn bữa cơm tụ tập, kết quả về lâu như vậy anh vẫn chưa liên lạc với người ta, về tình về lý đều nói không được. Mang theo đầy bụng áy náy, anh đẩy cửa phòng khách ra, đi tới ghế sofa đối diện Hòa Vũ ngồi xuống.

"Xin lỗi, anh Vũ, còn để anh chạy tới -"

Trịnh Chí Khanh nói một nửa lại mắc kẹt, há miệng hỏi lâu không khép lại - Bụng Hòa Vũ thoát nhìn ít nhất 36 tuần rồi.

Sắp có thể nhìn thấy a mi đan của em chồng cũ, Hòa Vũ cười cười nói: "Là anh không biết xấu hổ, chưa gọi điện thoại trước đã tới."

"Ặc..... Anh kết hôn sao không báo với em một tiếng, cũng dễ chuẩn bị quà." Trịnh Chí Khanh ở trong lòng gõ gõ trống nhỏ. Anh trai anh khẳng định không biết chuyện này, nếu không sớm điên rồi, hồi đó lúc Hòa Vũ nhắc tới ly hôn anh trai anh cũng điên một lần.

"Anh không kết hôn." Biểu tình Hòa Vũ hơi có vẻ lúng túng, "Là con của anh trai em."

Nghe vậy, Trịnh Chí Khanh cảm giác mình e rằng sắp điên.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 14

Edit + Beta: Vịt

Trịnh Chí Khanh kéo dài tới một phút mới hồi vị lại được.

"Không có nghe anh trai em nhắc tới....."

Y khô cằn mà cười - Không sai, anh trai cậu ấy e vẫn chưa biết đi. Hồi đó kết hôn nhiều năm như vậy cũng không có con, lúc này đột nhiên có, anh trai cậu ấy rốt cục có thể rửa sạch vết nhơ bị người nói ngảm "Không được", còn không phải để mọi người đều biết sao?

"Chí Kiệt không biết, anh cũng không định nói với anh ấy. Em hiểu anh ấy, anh ấy có thể trở thành chủ xí nghiệp thành công, nhưng không thể làm được một người cha tốt." Hòa Vũ bình tĩnh mà nhìn anh, "Hồi đầu năm anh đại diện công ty tới Frankfort họp, vừa lúc chạm mặt Chí Kiệt, chỉ là qua đêm rất đơn thuần, cũng không phải tình cũ cháy lại."

"Em có thể..... Hiểu....." Trịnh Chí Khanh cắn răng nói chuyện, "Nhưng..... Anh Vũ, lời của em khả năng anh không thích nghe, trước tiên nói xin lỗi với anh..... Đây dù sao cũng là cháu của Trịnh gia bọn em, cho dù không nói với anh trai em cũng nên để cho ba mẹ em biết."

Trong mắt Hòa Vũ lộ ra bất đắc dĩ. "Chí Khanh, khẩu khí em hiện tại nói chuyện giống y anh trai em. Nên cái nọ nên cái kia, các em dựa vào cái gì thay người khác quyết định?"

Trịnh Chí Khanh không phản bác được, nếu như không phải Hòa Vũ nói ra, anh còn chưa từng ý thức được mình kỳ thực cũng có dục không chế.

Hồi phục ngữ điệu, Hòa Vũ nói tiếp: "Anh hi vọng em có thể giữ bí mật, bị Chí Kiệt biết nhất định sẽ tranh giành quyền nuôi dưỡng với anh. Anh tới đây là bởi vì bác sĩ sản khoa của anh đề cử nói có một bác sĩ tên là Hà Quyền, Chí Khanh, em quen với cậu ấy chứ?"

"Quan hệ của em với A Quyền không khác anh với anh trai em lắm, chỉ bất quá bọn họ không phải kết hôn rồi ly hôn." Trịnh Chí Khanh thẳng thắn nói, "Đúng, em với cậu ấy rất quen, cần thiết có thể giới thiệu giúp anh."

Hòa Vũ hơi thở phào: "Hồi đó kết hôn với Chí Kiệt rất lâu không có con, anh đi bệnh viện kiểm tra, phát hiện tử cung, đã làm giải phẫu, chuyện này em biết chứ?"

Trịnh Chí Khanh gật gật đầu.

"Hồi hơn 20 tuần kiểm tra sinh sản phát hiện cuống rốn phát triển ở trên vết thương, lúc ấy bác sĩ đã đề nghị anh đi bỏ đứa nhỏ." Hòa Vũ nhẹ giọng thở dài, "Anh đổi bệnh viện, bên đó nói có thể chờ xem chút, tới hôm qua lúc đi, bác sĩ nói cuống rốn đâm quá sâu, rất nguy hiểm, đề cử anh tới đây tìm bác sĩ Hà Quyền."

Dùng sức xoa cằm, Trịnh Chí Khanh nhíu mày. "Quả thực rất nguy hiểm, anh Vũ, em nói thật, loại tình huống này gọi là cuống rốn

thực nhập (*), cuống rốn thông qua giải phẫu vết sẹo xuyên qua cơ sở và mạch máu cùng nhau phát triển, hậu sản bong khó khăn rất dễ dẫn tới xuất huyết nhiều, lượng máu ra lúc bong có thể trong nháy mắt đã đạt đến một nửa lượng máu thân thể con người, nhẹ thì tử cung cắt toàn bộ, nặng thì tính mạng khó giữ."

((*) tui không rành về y lắm nên không biết ở Việt Nam mình gọi là gì, nhưng cái này tiếng anh gọi là Placenta accreta)

"Bác sĩ đã nói đại khái với anh, anh có chuẩn bị tâm lý." Hòa Vũ gật gật đầu, "Bất kể nói thế nào, đây là quyết định anh làm, anh nguyện ý gánh chịu tất cả hậu quả, em chỉ cần sắp xếp giúp anh."

"Chờ chút, em xem A Quyền hiện tại bạn không."

Trịnh Chí Khanh đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại, ở trong điện thoại đơn giản nói rõ tình huống với Hà Quyền, nhưng cũng không nói với đối phương quan hệ của Hòa Vũ và Trịnh Chí Kiệt.

"Điên rồi hả!" Hà Quyền ồn ào với điện thoại, "Placenta accreta còn dám muốn, không sợ đột nhiên vỡ ra máu nhiều mấy phút là chết nghèo sao!"

"Em lúc trước không phải từng làm mấy giải phẫu tương tự sao?" Trịnh Chí Khanh bị cậu ồn ào tới ù tai, "Anh ấy nghe danh tới tìm em, em nếu hiện tại không vội thì tới phòng tiếp khách tầng hành chính trước hiểu rõ tình huống cụ thể, được chứ?"

"Chờ đấy! Giờ liền qua!"

Hà Quyền hàm hừ mà cúp điện thoại - Chỉ cần có liên quan tới Trịnh Đại Bạch thì con mẹ nó không có chuyện tốt!

Xem xong tất cả báo cáo kiểm tra Hòa Vũ mang đến, Hà Quyền cắn răng nhin không phát tác, đẩy Trịnh Chí Khanh tới hành lang, thấp giọng nói: "Anh vừa nhìn thấy chứ, đã xuyên thấu rồi, cuống rồn lập tức sẽ xâm phạm bàng quang, anh ấy chẳng những gặp phải ra máu nhiều, còn có thể phát sinh tắc nước ối và suy thận, anh là có bao nhiêu "yêu" tôi mới con mẹ nó ném cho tôi phiền phức lớn như vậy!?"

Nghe được Hà Quyền nghiêng rằng nghiêng lợi chữ "yêu" kia, Trịnh Chí Khanh đương nhiên biết cậu là nói mát. Chuyện cho tới bây giờ, anh đành phải nói thẳng thân phận Hòa Vũ ra, cuối cùng dùng ánh mắt mong đợi nhìn Hà Quyền.

Hà Quyền giơ tay lên chỉ vào lỗ mũi Trịnh Chí Khanh: "Anh gọi Trịnh Chí Kiệt đến cho tôi, tôi trước buộc garo anh ta rồi nhận vụ này!"

"Anh Vũ không muốn để anh tôi biết chuyện đứa nhỏ, lo anh tôi sẽ tranh đoạt quyền nuôi dưỡng với anh ấy." Trịnh Chí Khanh báo cáo chi tiết.

Hà Quyền trong nháy mắt hiểu Hòa Vũ. Nếu như cậu hỏi đó có cơ hội lựa chọn cũng sẽ giữ lại con của Trịnh Chí Khanh, chỉ tiếc không có duyên phận kia. Cậu quay đầu xuyên thấu qua cửa thủy tinh nhìn về phía Hòa Vũ ngồi trong phòng tiếp khách, thở dài.

"Hôm nay cứ tiếp nhận nằm viện, phải từ bệnh viện Trung Tâm mời khoa can thiệp và chủ nhiệm ngoại khoa tiết niệu tới đây hội chẩn mới có thể quyết định phương án giải phẫu, đây nhất định là ca giải phẫu liên hiệp lớn."

Trịnh Chí Khanh gật gật đầu: "Mời người tốt nhất đến, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, chi phí do cá nhân tôi chịu."

"Nói nhảm, cháu nhà lão Trịnh các anh không bỏ tiền chẳng lẽ để bệnh viện bỏ hả? Cũng không phải một cổ đông cha anh." Hà Quyền vặc lại nói: "Tiên sư, thật con mẹ nó là hai anh em ruột!"

"Huh?" Trịnh Chí Khanh không hiểu nửa câu sau của Hà Quyền ý là gì.

Ý thức được mình suýt nữa nói lỡ miệng, Hà Quyền nhất thời nghẹn lại. Cậu không thể để cho Trịnh Chí Khanh biết chuyện đứa nhỏ, là cậu hành hạ đứa nhỏ, từ ngày đó xảy ra chuyện cậu đã nhận định ông trời là dùng chuyện này trừng phạt cậu.

Trừng phạt cậu vì bảo vệ tôn nghiêm của mình mà lựa chọn từ bỏ tình yêu.

Trầm mặc chốc lát, Hà Quyền hỏi ngược lại: "Con của anh trai anh, anh tính tiền cho anh ta, anh ta đánh anh uống phí rồi đi?"

"A Quyền, em là con một, tôi không biết nên hình dung với em thế nào loại tình nghĩa giữa anh em." Trịnh Chí Khanh bắt đầu dĩ cười cười, "Mặc dù bọn tôi thường xuyên sẽ nổi tranh chấp, nhưng anh ấy dù sao cũng là anh trai tôi, ràng buộc thân tình không cách nào cắt đứt. Lại nói tôi là vì mặt mũi anh Vũ, anh ấy cam nguyện nguy hiểm lớn như vậy giữ lại con của anh trai tôi, tôi nếu không vì anh ấy làm chút gì, về tình về lý đều không nói được."

Hà Quyền đầy mặt khinh thường mà nói: "Nè, đừng dát vàng lên mặt anh trai anh nhé, Hòa Vũ khẳng định không phải là vì anh trai anh mới giữ, đó cũng là con của người ta."

Trịnh Chí Khanh dịch dịch con người, hỏi: "Sao em biết anh ấy nghĩ cái gì?"

"Tôi -" Hà Quyền theo bản năng mà cắn cắn phía trong môi, "Tôi ngày nào cũng làm cái này! Có gì không biết!?"

"Cũng phải." Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, "Được, vậy không làm lỡ em nữa, tôi đi nói với anh Vũ, lát dẫn anh ấy tới khu 3 làm thủ tục nằm viện."

Hà Quyền phát phát tay, ra hiệu anh mau cút.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc kiểm tra phòng Hà Quyền nhìn thấy Hòa Vũ đang viết chữ lên bảng dính y tế, sau đó xé từng cái xuống dán lên đồ cá nhân. Cậu liếc một cái, người tốt, nét chữ vuông vắn, giống như chữ in vậy, cái này nếu không phải luyện nghiêm túc mấy năm khẳng định không viết ra được."

Kỳ thực Hòa Vũ ở là phòng gia đình, bên ngoài còn có phòng khách nhỏ, ngoại trừ nhân viên y tế người khác cũng không vào được, không cần lo lắng đồ cá nhân bị lẫn. Tính cách người này có chút nghiêm túc quá đáng, cậu nghĩ.

"Anh viết chữ thật đẹp." Hà Quyền cầm lấy chén giữ ấm nhìn nhìn trái phải, so với cái này, chữ của cậu quả thực là nhện giăng chân. Bất quá bác sĩ viết chữ đều như vậy, nhìn giống như mật mã.

"Thói quen rồi, chữ trên biên lai tài vụ phải rõ ràng hợp quy tắc." Hòa Vũ không để lại dấu vết mà đánh giá Hà Quyền - Lớn lên thật

đẹp, khó trách Trịnh Chí Khanh sẽ thích, "Chủ nhiệm Hà, nghe Chí Khanh nói, các cậu từng qua lại?"

Hà Quyền nhin xuống xem thường - Trịnh Đại Bạch anh cái tên ngốc, không có chuyện gì tự mình phân tán bát quái ra ngoài làm gì!

"Chuyện hồi đại học, đều đã qua bao năm." Hà Quyền cười khan, vội vàng kéo đề tài khác, "Đúng rồi, Hòa Vũ, người trong nhà anh lúc nào tới? Tôi cần thảo luận với người nhà phương án giải phẫu, lúc làm giải phẫu cũng phải có người ký đơn đồng ý."

"Bàn với tôi là được, chữ ký tôi tự mình ký." Hòa Vũ bình tĩnh mà nhìn cậu, "Cha mẹ tôi đều sắp 70 rồi, thân thể không tốt lắm, không chịu được việc này, chị tôi ở nước ngoài, không muốn bởi vì chuyện này phiền chị ấy."

Hà Quyền trợn mắt: "Vậy ai đến chăm sóc anh? Anh đây nhưng là giải phẫu lớn, không được nửa tháng đừng nghĩ có thể tự lo liệu cuộc sống, lại nói tới lúc đó còn có con đấy!"

"Tôi đã thuê xong hộ lý rồi."

Hà Quyền cực kỳ muốn nhắc nhở Hòa Vũ, chăm sóc của người nhà và hộ lý tuyệt đối không thể nào giống nhau. Nhưng tình huống thực tế chính là như vậy, anh ấy khẳng định không thể thông báo Trịnh Chí Kiệt tới đây. Ông anh kia khốn khiếp, cậu không chút nghi ngờ đối phương dám ở trong phòng bệnh nhắc tới chuyện quyền nuôi dưỡng, đây thật sự chính là đòi mạng Hòa Vũ.

Thành thật mà nói, nếu không phải sợ Hòa Vũ cảm thấy cậu quá bát quái, cậu thật sự muốn hỏi đối phương hỏi đó làm sao sẽ coi trọng hàng như Trịnh Chí Kiệt. Khẳng định không phải bởi vì Trịnh

Chí Kiệt có tiền, như Hòa Vũ, vừa nhìn chính là bản thân có bản lĩnh thật sự, chủ kiến lại lớn, không cần lệ thuộc bất cứ ai. Dĩ nhiên, cậu và Trịnh Chí Kiệt chỉ gặp mặt một lần, không thể dĩ thiên khái toàn (*). Trịnh Chí Kiệt có thể ôm người như Hòa Vũ đến bên cạnh, tất nhiên là có chỗ khiến Hòa Vũ động tâm.

((*) dĩ thiên khái toàn: dùng thiên vị để khái quát toàn bộ)

Nói không chừng là đại khí sống tốt, nếu không làm sao ly hôn còn có thể làm ra thẳng cu. Suy tính đến gen kế thừa giống nhau của anh em Trịnh gia, Hà Quyền cảm thấy ngược lại có loại khả năng này.

"Như vậy, lát nữa để y tá trưởng Tiền của chúng tôi cho anh số điện thoại, chuyên gia mẹ và bé chuyên nghiệp, cũng biết chăm sóc anh thế nào." Bình thường mà nói bác sĩ tuyệt sẽ không đề cử với bệnh nhân loại phục vụ này, sợ khiến người ta nói bệnh viện tự lập dịch vụ dựa vào cái này kiếm ra tiền. Hà Quyền tâm nói dù sao Trịnh Đại Bạch bỏ tiền, nên tiêu thì phải để anh ta tiêu.

Trên mặt Hòa Vũ cười cảm kích: "Cám ơn, chủ nhiệm Hà, khiến cậu phiền hà."

"Tôi nhưng không phải vì hai anh em Trịnh gia đâu, tôi là đau lòng anh, mạo hiểm lớn như vậy còn tự mình gánh chịu." Hà Quyền vừa nhìn số liệu giám sát tim thai vừa bĩu môi.

"Phật nói: Mọi chuyện đều có định số." Hòa Vũ bình thản như nước nói, "Nhân mình gieo xuống, đương nhiên phải gánh chịu quả xuất hiện."

"Anh tin Phật?" Hà Quyền hỏi.

Hòa Vũ gật gật đầu.

"Ú, vậy có phải để hộ sĩ chuẩn bị đồ chay cho anh hay không?"

"Không cần, tôi không quy y, cũng không phải người tin Phật đều ăn chay."

"Vậy thì tốt, anh sau giải phẫu này phải bổ sung protein và sắt, nếu không ăn thịt thì phải ngày ngày truyền dịch dinh dưỡng, chứa kali, tiêm vào mạch máu đau lắm." Hà Quyền ở tên bảng ký tên xuống, "Được, tôi trước đi tới phòng khám bệnh, có việc ấn chuông, ít xuống đất."

"Chủ nhiệm Hà?"

"Hửm?"

Hòa Vũ từ dưới gối lấy ra quyển 《Kinh Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật》 đưa cho cậu: "Tôi thấy cậu đi đường vội vội vàng vàng, nói chuyện cũng nhanh, lúc rảnh đọc kinh Phật có thể tĩnh tâm."

"Làm bác sĩ đều như vậy, tính tình nóng vội, chậm sợ tai nạn chết người." Hà Quyền ngượng ngùng cười cười, đưa tay nhận lấy kinh Phật, "Cám ơn, tôi nhất định xem."

Nhét kinh Phật vào trong túi áo blouse, Hà Quyền xoay người ra cửa đi về phía thang máy. Lúc chờ thang máy cậu không cố chuyện gì ở đó nghĩ - Tính cách ôn hòa của Hòa Vũ hẳn là có liên quan tới tín Phật, rất tốt, mình cũng xem kinh Phật chút, miễn cho mỗi ngày bị người nói tính khí táo bạo.

Cửa thang máy vừa mở, Hà Quyền vừa định bước chân trước mặt liền đụng vào bó hoa hồng. Hay lắm, ăn đầy mồm nước.

"Tôi nói anh người này đi sao không nhìn -"

Ngửa mặt thấy rõ người đụng vào mình, âm thanh Hà Quyền nhất thời mắc kẹt.

Trịnh Chí Kiệt! Hắn đến làm gì!?

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 15

Edit + Beta: Vịt

Trịnh Chí Kiệt cũng nhận ra Hà Quyền, ánh mắt thoáng ngưng lại chốc lát, sau đó quăng tiếng "Xin lỗi" liền muốn đi tới phòng bệnh khu 3. Một giây sau, Hà Quyền mở hai tay ra chặn hấn trên hành lang.

"Anh tới khu bệnh của tôi làm gì?" Hà Quyền cường điệu nhấn mạnh từ "Của tôi".

Trịnh Chí Kiệt 1m89, Hà Quyền 1m76. Hai hình ảnh đứng một chỗ này mặc dù không tới mức khoa trương giống như Chihuahua chống lại ngao Tây Tạng, nhưng hiển nhiên Hà Quyền cũng không thể tạo thành bất kỳ cảm giác áp bức nào. Trịnh Chí Kiệt rũ mắt nhìn Hà Quyền, trước mặt hiện ra khuôn mặt trẻ tuổi và bướng bỉnh của đối phương 10 năm trước.

"Thăm." Hấn nói.

Hà Quyền cười lạnh: "Anh muốn thăm ai hả? Đừng nghĩ đục nước béo cò, bệnh viện quy định người không phận sự không cho vào khu bệnh, quay đầu mất đồ tính cho ai?"

Giữa lông mày nhợt nhạt xuất hiện vết cau, Trịnh Chí Kiệt trầm giọng nói: "Tôi tới thăm Hòa Vũ, chủ nhiệm Hà, phiền nói với tôi số phòng bệnh của em ấy."

Nghe vậy, trên cánh tay Hà Quyền leo đầy ớn lạnh - Trịnh Chí Kiệt ở trên người Hòa Vũ gắn định vị hả? Vừa làm xong thủ tục ở viện không đến 2 tiếng, hệ thống bộ phận nằm viện cũng còn chưa lựa lại đâu hần làm sao đã xuất hiện!

Khẽ nheo mắt lại, Hà Quyền hỏi: "Sao anh biết Hòa Vũ nhập viện?"

"Đây là việc nhà của tôi, không ở trong phạm vi quản hạt của cậu, chủ nhiệm Hà." Trịnh Chí Kiệt cũng cố ý cường điệu "Của tôi" kính lại Hà Quyền.

Thái dương Hà Quyền nhất thời nổi gân xanh. Nè! Tính tình nóng này của ông đây, anh con mẹ nó anh vẫn coi tôi là sinh viên à! Lại nói, trạng thái kia của Hòa Vũ, nếu nhìn thấy anh tâm tình kích động dẫn tới co thắt, tử cung lại con mẹ nó rách chính là một xác hai mạng!

"Miễn là người vào khu sinh 3 liền quy về tôi quản, Trịnh Chí Kiệt, tôi để lời ở đây, anh dám vào khu 3 một bước, tôi đảm bảo để anh bò ra ngoài!" Vừa nói, cậu quay đầu hướng hộ sĩ đứng bên kia hô to: "Tiền Việt! Gọi đội trưởng Sát dẫn 5 bảo an lên!"

Tiền Việt vừa nghe sửng sốt, dẫn 5 người, đây là tiết tấu muốn kéo bè kéo lũ đánh nhau?

"Hà Quyền, cậu cho rằng bảo an dám đánh cổ đông?" Sắc mặt Trịnh Chí Kiệt hơi trầm xuống, ngữ điệu cũng trở nên sắc bén.

Hà Quyền cười thật: "Tôi từng xem danh sách cổ đông, anh đoán sao? Họ Trịnh chỉ có hai, cha anh và em trai anh. Cho dù anh là thân

thích của cổ đông, đội trưởng Sát cho mặt mũi cũng nhiều lắm là không đánh mặt."

Bó hoa hồng trên tay Trịnh Chí Kiệt truyền đến tiếng giấy gói bị nắm chặt. Hắn căn bản không quan tâm có phải cần động thủ hay không, nhưng ở bệnh viện nhà mình mở đánh nhau với bảo an, truyền đi chẳng phải để cho bạn bè trên thương trường chê cười?

Sau khi cân nhắc, hắn thả chậm ngữ điệu hỏi Hà Quyền: "Cậu vì sao muốn cản tôi?"

"Hòa Vũ không muốn gặp anh."

"Em ấy mang thai con tôi, em ấy cản tôi, lúc như này không cậu vấn đề em ấy muốn hay không muốn."

"Mặt lớn thật, không phải đã ly hôn? Sao anh biết nhất định là của anh? Anh ấy chính miệng thừa nhận với anh?"

"Vậy còn có thể là của ai!?"

Một tiếng này của Trịnh Chí Kiệt rống tới Hà Quyền chấn động toàn thân, theo sau đám Tiền Việt từ chỗ hộ sĩ bên kia lao ra, ở bên cạnh Hà Quyền làm thành một vòng bảo vệ nhỏ.

"Tiên sinh, xin anh an tĩnh, đây là khu bệnh nằm viện, không cho phép lớn tiếng ồn ào." Tiền Việt lo lắng người cao lớn này ra tay với Hà Quyền, đứng giữa hai người bọn họ ngăn cách, "Ngoài ra, hoa cũng không được mang vào phòng bệnh, trẻ sơ sinh kháng thể kém, phấn hoa dễ gây ra miễn cảm."

"Tặng cậu!"

Trịnh Chí Kiệt một tay nhét hoa hồng vào trong ngực Tiền Việt, xoay người tới cuối hành lang gọi điện thoại cho Trịnh Chí Khanh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đối với sự xuất hiện của Trịnh Chí Kiệt, Trịnh Chí Khanh lộ ra vẻ còn khiếp sợ hơn Hà Quyền, khiến Hà Quyền cũng không làm sao không biết xấu hổ ồn ào với hắn, liền tượng trưng mà uy hiếp hai câu liền về phòng khám bệnh. Dẫn ông anh về trong phòng làm việc của mình tầng hành chính, Trịnh Chí Khanh đầy mặt xoắn xuýt hỏi hắn: "Sao anh biết Hòa Vũ ở Đại Chính?"

"Lúc trước tới bệnh viện mà người bạn mở bàn chuyện, nhìn thấy em ấy tới đó khám bệnh, anh liền thuê thám tử tư." Trịnh Chí Kiệt trả lời không có chút nào ý thẹn nào, dường như thăm dò đời tư người khác là chuyện cực kỳ bình thường, "Em ấy ở phòng chờ VIP sản khoa, anh rất cực biết được em ấy tới nơi như vậy là làm gì."

Trịnh Chí Khanh cảm giác ót giống như mọc thêm tim, nhảy không ngừng. Đây đúng là chuyện Trịnh Chí Kiệt có thể làm được, nắm trong tay hết thảy đối với hắn mà nói quan trọng giống như hô hấp. Chuyện ly hôn anh vẫn canh cánh trong lòng, đều sắp 3 năm rồi cũng không thấy hắn qua lại với ai nữa.

"Cho nên kỳ thực anh đã sớm biết chuyện anh Vũ mang thai."

"Đúng, anh tính toán ngày, hắn là ngày đó ở Frankfurt."

"Xin anh đừng, anh, em không muốn nghe chi tiết." Trịnh Chí Khanh giơ tay lên đỡ thái dương, "Vậy anh tại sao sớm không tìm anh ấy, giờ sắp sinh mới xuất hiện?"

Trong nụ cười tự tin của Trịnh Chí Kiệt mang theo ngạo mạn rõ ràng: "Hòa Vũ người đó rất cố chấp, không tới lúc yếu ớt nhất tuyệt sẽ không gỡ xuống phòng bị. Lúc em dẫn em ấy làm thủ tục nằm viện, trình thám ở bên cạnh các em, đang gọi điện thoại cho anh."

Trên cánh tay Trịnh Chí Khanh nổi một tảng rùng mình. Anh dùng sức nhớ lại cảnh tượng lúc đó, thật sự không tưởng tượng ra ai bên cạnh sẽ là thám tử tư. Như vậy càng không thể để cho anh trai anh gặp mặt với Hòa Vũ, nếu không thực sự chọc tức Hòa Vũ xảy ra nguy hiểm.

Thấy anh không nói chuyện, Trịnh Chí Kiệt hỏi: "Hà Quyền tại sao muốn cản anh?"

"Tình huống của anh Vũ không tốt lắm, Hà Quyền sợ anh ấy nhìn thấy anh kích động xảy ra chuyện."

"Không tốt lắm?" Trịnh Chí Kiệt hơi khom người về trước, giữa lông mày cau thành đường nếp nhăn sâu.

"Placenta accreta."

"Rất nguy hiểm?"

Trịnh Chí Kiệt không phải là xuất thân học y dược, thuốc sản xuất của nhà máy thuốc cũng phần lớn không liên quan tới sản khoa, lại không có con, cho nên hẳn cũng không hiểu rõ thứ phương diện chuyên nghiệp.

Gật gật đầu, Trịnh Chí Khanh nói rõ nguy hiểm mà Hòa Vũ gặp phải với đối phương, cuối cùng bồi thêm một câu: "Anh, nghe lời khuyên của em, đừng đi tranh giành quyền nuôi dưỡng, anh Vũ đánh bạc sinh mệnh để giữ đứa nhỏ này, anh nếu còn tranh giành

với anh ấy vậy cũng thật - Thôi vậy, lời khó nghe em không nói, tự anh suy nghĩ."

"Anh biết, ở trong mắt các em, anh chính là tên khốn triệt đầu triệt đuôi." Trịnh Chí Kiệt chặt chẽ nhìn tay mình nắm thành quyền, "Sớm biết như vậy anh con mẹ nó đã không chờ đến hôm nay mới đến, nên để cho em ấy vào lúc phát hiện liền xoá sạch."

"Anh, đó là quyết định của bản thân anh Vũ, anh ngàn vạn đừng nói với anh ấy lời như vậy, sẽ chỉ khiến anh ấy đối với anh càng thất vọng." Trịnh Chí Khanh khuyên nhủ, "Mặc dù tình huống rất nguy hiểm, nhưng có A Quyền ở đây, cũng không cần lo lắng quá."

Ngửa mặt lên, Trịnh Chí Kiệt hỏi: "Hà Quyền là tốt nhất?"

Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một chút nói: "Dùng tài nghệ trong nước mà nói, em ấy ở lĩnh vực sản khoa nam có thể xếp đến top 5 đi."

"Mời người xếp thứ nhất tới, không quan tâm tốn bao nhiêu tiền!"

"_"

Trịnh Chí Khanh ghen hòng trần trối, tâm nói hiện tại dạy dỗ anh trai anh học được tôn trọng người khác không biết còn kịp hay không.

Cùng Trịnh Chí Kiệt vặc nhau một trận ở trong khu bệnh, toàn thân Hà Quyền thoải mái, người bình thường tới phòng khám bệnh cũng không mang theo khuôn mặt tươi cười hôm nay lại dương quang xán lạn. Tiểu Quyền thấy cậu cười ha ha mà đi vào, vội hỏi: "Chủ nhiệm Hà, nhật được kim cương hả?"

Hà Quyền giương cằm nói: "Cho nên nói mấy tiểu nha đầu các cô, chỉ coi trọng niềm vui vật chất, niềm vui tinh thần quan trọng hơn, hiểu chứ?"

Tiểu Quyên tâm nói vật chất cũng không vui tôi đi đâu tìm niềm vui tinh thần?

"Còn lại mấy số?" Hà Quyền ghé tới lật lật danh sách đăng ký.

"Ngài bệnh này khám một nửa chạy mất, bác sĩ Cảnh thay ngài khám 5 người, còn lại 2." Tiểu Quyên hướng khu chờ bấu bấu môi, "Đều là dựa theo tiến độ kiểm tra sinh sản."

Hà Quyền gật gật đầu. "Nói với Cảnh Tiêu, buổi tối tôi mời anh ấy ăn cơm."

"Tự ngài nói với bác sĩ Cảnh đi, anh ấy vừa phát cáu xong, tôi không dám vào."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Còn có thể là chuyện gì, đụng phải tra nam chứ sao." Tiểu Quyên hạ giọng, "Người bệnh từ khám gấp chuyển tới, triệu chứng sinh non, lúc bác sĩ Cảnh kiểm tra phát hiện trên người đối phương có vết thương, lúc ấy đã cáu, mắng người nhà đưa bệnh nhân tới một trận, còn muốn báo cảnh sát."

"Tiên sư nó, người như thế nên trực tiếp bắn chết!" Hà Quyền nghe tới trực tiếp tuốt tay áo, "Cảnh Tiêu cũng quá khách khí, sao không gọi đám Sát Mục lên thu thập một trận cháu trai đánh người kia?"

"Cháu trai kia căn bản không tới, đưa người bệnh tới là vợ chồng biểu tử hay đường tử (*)." Tiểu Quyên suy nghĩ một chút, "Tôi vừa nghe, nói trong nhà cháu trai kia cực có tiền, người bệnh ngăn bác sĩ Cảnh sống chết không cho báo cảnh sát."

((*) biểu tử với đường tử đều là chị họ, nhưng "biểu tử" là kiểu chị họ ruột, con của cô dì chú bác ruột; còn "đường tử" là chị họ kiểu họ rộng hơn chút, kiểu có dây mơ rễ má từ đời ông bà)

"Có tiền thì con mẹ nó có thể đánh người? Còn có vương pháp hay không!" Hà Quyên cau mày.

Hai người đang nói, cửa truyền đến tiếng hỏi thăm thô lỗ: "Úc Siêu có ở đây không?"

Tiểu Quyên vừa nghe, vội vàng níu tay áo Hà Quyên, nhỏ giọng nói: "Úc Siêu chính là người bị đánh kia."

Hà Quyên quay đầu lại đánh giá thằng nhãi toàn thân đều là nhãn hiệu nổi tiếng kia, nhìn thế nào cũng cảm thấy quen mắt - Chờ chút! Đây không phải nam xe đua hồi đó ở bãi đỗ xe bị Trịnh Đại Bạch một cước đạp nằm xuống sao!?

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 16

Edit + Beta: Vịt

"Gọi đội trưởng Sát dẫn người đi lên trước ở ngoài chờ."

Thấp giọng dặn dò xong Tiểu Quyên, Hà Quyên đi tới bên cạnh nam xe đưa đứng lại. Khởi hỏi, đã lập lại một màn đã chứng kiến ở bãi đậu xe ngày đó, cậu hoàn toàn có thể xác định đối phương chính là tra nam đánh người - Bên ngoài hèn nhất về nhà giờ khốn khiếp, người như thế thiếu trừng trị. Theo lý thuyết người bệnh bị đánh không liên quan tới cậu, nhưng thế đạo lòng người, cậu hôm nay vẫn phải quản chuyện này.

Hà Quyên hất cằm lên hỏi: "Đây là khu khám chữa bệnh, loại người không phận sự không được đi vào, cậu và Úc Siêu quan hệ gì?"

"Tôi là bạn trai em ấy!" Nam xe đưa đối với Hà Quyên một chút ấn tượng cũng không có, ngày đó sau khi bị Trịnh Chí Khanh một cước nằm trên mặt đất thở cơ mà.

"Ú, vậy vừa lúc, cậu nhanh báo cảnh sát đi, Úc Siêu bị người đánh, nghiêm trọng lắm." Hà Quyên giả bộ không biết chuyện, chỉ cây dâu mắng cây hòe: "Cháu trai kia quá không phải thứ gì, có khả năng đi đánh quyền kích thủ hạ, ra tay với người mang thai, quả thực là một tên tra. Tôi nói, loại rác rưởi này không nên ra đời, hỏi đó cha hấn nên bắn lên tường, sự ra đời của hấn chứng tỏ tuyệt đối

là thư xin lỗi của nhà máy bao cao su! Sống lãng phí lương thực, chết lãng phí thổ địa, nửa chết nửa sống còn lãng phí không khí!"

Tiểu Quyên ở bên cạnh nín cười tới nước mắt đều sắp ra. Trên mặt nam xe đua giống y cái khay đồ màu, trộn một khối đều đen, cơ hàm thỉnh thoảng giật giật.

Trong lòng Hà Quyên cười thầm, tiếp tục chọc giận đối phương: "Cậu nhưng ngàn vạn đừng cẩu, có vấn đề đi con đường pháp luật giải quyết. Úc Siêu đi nghiệm thương, cậu nhanh chóng thừa dịp thời gian này báo cảnh sát. Chúng tôi và đồn công an đều người quen cũ, quay về tôi nói với bọn họ, chờ bắt người trước tạm giam trong phòng, để cho mấy kẻ tái phạm trong đó giáo dục cháu trai kia làm người thế nào!"

Mặt trưởng thành màu gan heo, nam xe đua giơ tay túm cổ áo Hà Quyên kéo tới trước chân, hỏn hển rống với cậu: "Con mẹ nó anh nói đủ chưa?!"

Hà Quyên mặt không đổi sắc mà chỉ chỉ phía sau hắn. Nam xe đua cau mày quay đầu lại, còn chưa kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì đã bị Sát Mực một quyền đực mông lung. Ngay giữa sống mũi, Hà Quyên nghe thấy tiếng biết ngay xương mũi gãy. Chỉnh lý lại cổ áo bị túm nhãn, cậu nháy mắt với Sát Mực.

"Cháu trai này không làm bị thương cậu chứ?" Sát Mực liếc tên đàn ông nằm trên mặt đất bụm mặt lăn lộn, quay đầu lại nhìn nhìn Hà Quyên.

Hà Quyên cười lắc lắc đầu, ngồi xổm người xuống ngẩng ngẩng cảm với nam xe đua: "Nè, người anh em, mùi vị bị đánh thế nào? Cậu nghe kỹ cho ông đây, trên thế giới này không phải không có ai

có ai có thể quả cậu, cha mẹ cậu không dạy được cậu bên ngoài tự nhiên có người dạy, học phí còn con mẹ nó đắt lắm đấy!"

"Các người - các người -" Nam xe đua há miệng phun bọt máu mãi - máu mũi chảy ngược vào trong miệng rồi, sủi giống như chó nhà có tang, "Các người đánh người! Tôi muốn - kiện - kiện các người!"

"Ra cửa quẹo trái 800 mét, cửa lớn đồn công an mở phía nam, bên cạnh chính là tòa án, không kiện cậu là cháu trai!" Hà Quyền cười lạnh, "Cả sảnh chờ khám này đều có thể làm chứng là cậu ra tay trước, thuận tiện lúc cậu báo án cũng nói rõ với chú cảnh sát, vết thương trên người Úc Siêu là con mẹ nó ai đánh!"

Sau đó cậu quay đầu phân phó Tiểu Quyền: "Gọi điện thoại cho khám gấp, không nhận người này, cứ nói chủ nhiệm Hà nói."

"Vâng ạ!"

Tiểu Quyền vui rạo rức mà cầm điện thoại lên.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trịnh Chí Khanh đang nghĩ cách cản Trịnh Chí Kiệt đừng đi gặp Hòa Vũ, kết quả phòng khám VIP bên kia gọi điện thoại đến tìm anh, nói chủ nhiệm Hà lại nổi xung đột với người nhà bệnh nhân, cảnh sát đều tới gọi anh xuống xử lý vấn đề. Vừa nghe là chuyện của Hà Quyền Trịnh Chí Khanh lập tức ngồi không yên, lại không dám để anh trai anh rời khỏi tầm mắt mình, đành phải kéo Trịnh Chí Kiệt cùng tới phòng khám VIP. Trịnh Chí Kiệt ngoại trừ chuyện gặp Hòa Vũ không có chút hứng thú nào, nhưng chuyện liên quan tới danh

dự bệnh viện, hấn vẫn là chìm khí xuống đi theo em trai tới phòng khám bệnh.

Nam xe đưa cũng không dám báo cảnh sát, là chị họ hấn mang Úc Siêu kiểm tra xong quay về nhìn thấy em trai mặt đầy máu, một câu không hỏi đi lên liền gọi 110. Cô gái này vừa nhìn đã không phải lương thiện, ở trong đại sảnh đợi khám bệnh VIP nói nhao nhao, công bố muốn mua lại bệnh viện sau đó đuổi Hà Quyền và Sát Mực.

Hà Quyền ngay cả xem thường cũng lười cho cô ta, vừa lúc nhìn thấy hai anh em Trịnh gia đi vào, cậu hì hì vui vẻ, nói với chị họ kia: "Mua bán tới rồi, bệnh viện này của nhà bọn họ, cô nói giá với bọn họ."

Chị họ vội vàng xoay người, cô ta 1 mét năm mấy, nói chuyện với anh em Trịnh gia phải ngẩng cổ ngẩng mặt lên mới được: "Các người là lãnh đạo bệnh viện này?"

Trịnh Chí Khanh trước liếc nhìn Hà Quyền, xác nhận bị thương không phải đối phương, bèn gật đầu với người phụ nữ kia: "Tôi là chuyên vụ bệnh viện sản khoa Đại Chính, luật pháp chủ quản liên quan sự vụ, họ Trịnh, có vấn đề gì, ngài có thể nói với tôi."

"Vấn đề lớn lắm! Các người đây là bệnh viện rắm chó gì? Bác sĩ không chữa bệnh lại ra tay đánh người!?" Chị họ người không cao khí tràng lại không thấp, chỉ về phía nam xe đưa, hai mắt tròn tròn xoe: "Lão Phùng gia chúng tôi chỉ có một độc đinh Phùng Khải này, làm hỏng nó dùng cái gì bồi thường!?"

Bệnh viện rắm chó? Trịnh Chí Kiệt khẽ cau mày.

"Chờ chút, tôi trước hiểu rõ tình huống."

Trịnh Chí Khanh ra hiệu cô cho mình mấy phút, sau đó câu thông với đám Hà Quyền Sát Mực còn có Cừ Kiếm Anh. Hà Quyền vừa nói kéo thấp người Trịnh Chí Khanh, kê lổ tai đối phương để cho anh cần nhận nhận thức Phùng Khải kia rốt cuộc là ai. Trịnh Chí Khanh hí mắt nhìn nhìn Phùng Khải - Mặc dù mặt đã sưng lên nhưng anh vẫn nhận ra là thằng nhãi bị mình một cước đập bay - nhất thời trong mắt hiện lên một tia tức giận.

Nhưng trước mắt không phải lúc báo thù riêng, mặc dù Phùng Khải túm cổ áo Hà Quyền trước, nhưng đây rõ ràng là tình hình. Nếu như đối phương thật sự tổ cáo pháp luật, không nói cái khác, đám người có tiền rảnh rỗi này, Hà Quyền và Sát Mực e là bị luật sự của đối phương làm phiền đều có thể phiền chết.

Tức đã vung rồi người cũng đã dạy dỗ rồi, về phần chuyện bạo hành gia đình, nếu như Úc Siêu kiên trì không lập án, bọn họ cũng hết cách.

Suy nghĩ chốc lát, Trịnh Chí Khanh nói với chị họ kia: "Cô Phùng, tôi vừa biết đại khái chút tình huống, cô xem như vậy giải quyết thế nào - Cô dẫn Phùng Khải tới bệnh viện khác trị thương, chi phí do Đại Chính gánh, đây là danh thiếp của tôi, cô có thể liên hệ trực tiếp với tôi."

Anh lấy danh thiếp ra đưa tới.

Chị họ một cái kéo danh thiếp qua liền xe, hàm hừ mà làm ầm: "Nhà chúng tôi thiếu chút tiền chữa trị này? Hả? Các người đánh người đánh sông? Có tin bà đây mua lại bệnh viện này cho chúng mày cắt hết đi hay không!"

"Cô muốn mua Đại Chính?" Từ bắt đầu nghe thấy "Bệnh viện rầm rộ" Trịnh Chí Kiệt đã đề ép lửa, hiện tại danh tiếng của em trai bị xé, đối với hắn mà nói không khác gì xé mặt mình. Dựa vào khí phách vô số lần đối mặt nhà đầu tư kinh nghiệm xảo quyết vấn đề, hắn trong nháy mắt chế trụ đối phương -

"Từ lúc sáng lập tới nay, Đại Chính đầu tư tổng cộng hơn 2.3 tỷ, lưu lượng hàng năm 700 triệu, dựa theo quy ước ngành nghề định giá tiền lãi 5 năm, cộng tổng 5.8 tỷ, toàn ngạch chi trả - cô mua nổi, tôi nhất định bán!"

Người Phùng gia có lẽ là bình thường quả hồng mềm bóp quen, thành linh xông ra người như Trịnh Chí Kiệt, chị họ nhất thời vấp chân. Cô ta vội vàng nháy mắt với chồng mình, để hắn vặc lại Trịnh Chí Kiệt. Chồng chị họ tâm nghĩ 5.8 tỷ vặc thế nào? Đây nói rõ là khoe của với bọn họ.

"Không mua nổi?" Trịnh Chí Kiệt cười lạnh, "Vậy thì phiền dẫn em trai cô ra ngoài, Đại Chính là bệnh viện tư nhân, không làm từ thiện."

Lúc mọi người giằng co, Úc Siêu vẫn luôn ngồi trên ghế đứng dậy kéo tay áo chị họ, nhỏ giọng nói: "Chị, mình đi thôi, em mệt rồi....."

"Đều tại mày!" Chị họ hung hăng quăng y một câu, xoay người bảo chồng đỡ Phùng Khải ngồi bệt trên đất dậy.

Hà Quyền vừa thấy thái độ cô ta đối với Úc Siêu liền muốn mắng chửi người, lại bị Trịnh Chí Khanh một cái nắm lấy cổ tay. "Thanh quan khó đoạn việc nhà, cậu ấy nếu không khổ tâm sẽ không nhận phần ủy khuất này."

"Được, chuyện nhà người ta tôi mặc kệ, nói của tôi." Hà Quyền xoắn miệng, giương mắt lườm Trịnh Chí Khanh, "Bệnh viện một năm kiếm nhiều tiền như vậy, có phải nên tăng lương cho tôi hay không? Tôi còn muốn đổi xe Ferrari đấy."

Trịnh Chí Khanh vừa định giải thích "Anh tôi há miệng em ngàn vạn đừng tin" liền nghe thấy Trịnh Chí Kiệt nói -

"Hà Quyền, cậu có thể bảo vệ cha con Hòa Vũ bình an, tôi tặng cậu một chiếc Ferrari."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 17

Edit + Beta: Vịt

Hà Quyền đánh chết cũng sẽ không chịu thừa nhận mình bị Ferrari mua chuộc, lại nói cậu cũng không dám muốn, đồ của Trịnh gia bất tự không hợp với cậu.

Trịnh Chí Kiệt ngồi trong phòng làm việc chuyên vụ không đi, rất có một bộ tinh thần không gặp được Hòa Vũ thì cảm rỗi ở đây. Trịnh Chí Khanh không có cách với anh trai anh, đành phải thương lượng với Hà Quyền như thế nào mới có thể tránh cho lúc Hòa Vũ nhìn thấy Trịnh Chí Kiệt tâm tình quá mức kích động. Hà Quyền một chút cũng không muốn chen vào chuyện của Trịnh gia, nhưng tình huống thực tế là, Hòa Vũ quả thật cần phải có người ở bên cạnh chăm sóc, cho dù không cần chăm sóc, ủng hộ trên tinh thần cũng rất cần thiết.

Nhưng Trịnh Chí Kiệt hiện tại lại là gánh nặng tinh thần của Hòa Vũ.

Hai người ở hành lang bên ngoài phòng làm việc nói thầm, viện trưởng từ trong phòng làm việc ra ngoài nhìn thấy bọn họ, hỏi: "Sao vẫn chưa tan làm?"

"Tôi ca đêm." Hà Quyền cười híp mắt nhìn viện trưởng, "Viện trưởng, tôi nghe nói viện ta một năm kiếm 700 triệu, tăng chút tiền lương đi mà."

"Hả?" Cầm viện trưởng suýt nữa nện lên bàn chân, "Tên khốn khiếp nào nói với cậu viện ta một năm kiếm nhiều tiền như vậy?"

"Anh trai của chuyên vụ Trịnh." Hà Quyền lé mắt về phía Trịnh Chí Khanh.

Viện trưởng chạy là thượng sách, vừa đi vừa nghĩ có thể thu hồi 3 chữ "Tên khốn khiếp" kia hay không. Ngoắc ngoắc tay với bóng lưng viện trưởng, Hà Quyền xoay mặt nói với Trịnh Chí Khanh: "Nếu không như vậy, Trịnh Đại Bạch, anh trước khuyên anh trai anh về, tôi hôm nay ca đêm, buổi tối lúc kiểm tra phòng tán gẫu với Hòa Vũ chút rồi lại nói?"

"Anh ấy chắc chắn sẽ không đi." Trịnh Chí Khanh lắc đầu.

"Vậy làm sao? Anh tới hậu cần cầm tới cho anh ta một cái túi ngủ?" Hà Quyền "Xí" một tiếng, "Cho rằng có nhóc thôi là có thể quên hết ân oán trước kia? Hồi đó lúc ly hôn với người ta sao không nghĩ tới có thể có hôm nay."

Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ khó xử nói: "Là anh Vũ nhắc tới ly hôn trước, anh trai tôi ban đầu sống chết không đồng ý."

"Rốt cuộc vì sao muốn ly hôn?" Trong đôi mắt to của Hà Quyền tràn đầy tò mò.

"Phiên bản tôi nghe là như vậy." Trịnh Chí Khanh nhớ lại một phen, "Anh Vũ nói anh ấy từ lúc kết hôn chưa từng ở nhà trải qua giao thừa với cha mẹ, năm ấy muốn đón cha mẹ anh ấy cùng trải qua với cha mẹ tôi, anh tôi có ý tứ là cha mẹ anh Vũ không quen với thân thích nhà chúng tôi, tới bất tiện, liền nói ăn tết niên xong cùng anh Vũ về nhà, qua 12h lại quay lại."

Lông mày Hà Quyền cao thấp đan xen: "Anh trai anh quá không tôn trọng người!"

"Anh Vũ cũng cảm thấy như vậy, cho nên ngày đó giao thừa sáng sớm đã ra ngoài không thấy quay về, anh tôi gọi điện thoại một ngày tìm anh ấy, gần ăn tối mới gọi được, đâu biết anh Vũ đã cùng cha mẹ đến Thái Lan..... Anh tôi người đó em biết đấy, một khi người hoặc chuyện không ở trong phạm vi khống chế của mình liền nổi giận, sau đó anh ấy làm một chuyện phá hoại."

"Không phải tới Thái Lan ngăn anh Vũ?"

"Bét bát hơn. Anh ấy tìm quan hệ thông báo với đại sứ quán trú ở Thái, nói anh Vũ mang theo cơ mật công ty xuất cảnh, yêu cầu bên kia chế trụ người."

"** má, anh trai anh quá khôn!"

Giọng nói của Hà Quyền có chút lớn, quanh quẩn trên hành lang trống rỗng. Trịnh Chí Kiệt ở trong phòng nghe rõ ràng, có việc cầu người lại không dễ phát tác, bèn ở trong lòng tháo dỡ một bánh Ferrari.

Trịnh Chí Khanh nhún vai. "Cho nên, anh Vũ sau khi trở về nói gì cũng phải ly hôn với anh ấy, lúc đó tôi ở Mỹ, cụ thể bên trong lại phát sinh chuyện gì cũng không rõ lắm, dù sao cuối cùng cũng ly."

"Vậy còn làm ra đứa nhỏ? Hòa Vũ sao không triệt để đoạn tuyệt sạch sẽ với thằng anh khôn của anh?" Mặt Hà Quyền cau lại.

Ferrari lại thiếu một bánh xe.

"Tôi nghe ý tứ anh Vũ là, tình cảm còn đó, nhưng không thể sống với nhau." Trịnh Chí Khanh bắt đầu dĩ thời dài, "Ngoại trừ thỉnh thoảng làm chuyện phá hoại, anh tôi bình thường đối với anh Vũ thật sự không thể xoi mói. Trước khi chưa kết hôn, chiều mỗi ngày 4h nhất định có một bó hoa hồng đưa tới phòng làm việc của anh Vũ, sau khi kết hôn anh Vũ từ chức về nhà, hoa hồng ngày ngày tặng tới nhà. Không cần biết có bao bận rộn, chỉ cần anh Vũ muốn đi ra ngoài du lịch anh ấy khẳng định đi cùng. Cũng không làm công chứng tài sản trước khi kết hôn, lúc ly hôn cỗ phần nhà máy thuốc trong tay anh ấy, tất cả tài sản danh nghĩa trực tiếp chia một nửa cho anh Vũ, cỗ phiếu và tài sản danh nghĩa của anh Vũ anh ấy một phân tiền cũng không cần. Là tôi khởi thảo đơn ly hôn cho anh ấy, vừa nhìn số tiền chia tôi lúc ấy ngốc luôn."

"Ha, có thể quay phim hào môn máu chó 8h." Hà Quyền trợn trợn mắt, "Trịnh Đại Bạch, anh nói hai ta lúc ấy nếu không phải chia tay mà là ly hôn, anh có thể cũng không suy tính trực tiếp chia cho tôi một nửa gia sản hay không?"

Trịnh Chí Khanh cười cười nói: "Tôi lúc đó danh nghĩa một xu cũng không có, gia huấn nhà chúng tôi là, có bản lĩnh dựa vào tự mình kiếm, không bản lĩnh mới ăn ông đây."

"Ừm, vẫn may chia rồi, nếu không tìm một tên nghèo rách mồng tơi tôi còn phải mất tiền."

"Tôi hiện tại có tiền rồi."

"Ông đây không hiếm lạ."

Cửa lớn phòng làm việc từ bên trong vạn mở, Trịnh Chí Kiệt hướng 2 người trầm mặt hỏi: "Các cậu muốn để tôi chờ bao lâu nữa

mới có thể gặp Hòa Vũ? Có rảnh ở đây tán gẫu bát quái tại sao không nhanh chóng đi làm việc?"

"Gấp cái gì mà gấp, đây là địa bàn của ông đây, anh cũng không phải lãnh đạo của tôi, dựa vào cái gì ra lệnh cho tôi? Lại nói, Hòa Vũ là bệnh nặng độ nguy cao, tôi không phải hiểu rõ tình huống rồi mới đi nói với anh ấy? Thật sự xảy ra chuyện, khóc chính là anh!"

Hà Quyền ưỡn ngực tới giống như gà trống gáy, chọc Trịnh Chí Kiệt tới hận không thể đưa cậu một đồng linh kiện Ferrari để cậu tự ghép thành xe.

Đi ngang qua khu hộ sĩ, Tàn Phong nhìn thấy Tiền Việt cầm lấy bình phun nhỏ "Phịt phịt" phun lên một bó hoa hồng hết sức xinh đẹp, ghét tới chua loét hỏi: "Ai tặng cho em?"

"Người nhà mang đến, tôi thấy rất đẹp, ném đi đáng tiếc." Tiền Việt liếc hẩn một cái, "Cho dù là tặng cho tôi, cũng không liên quan đến anh."

Tàn Phong đưa tay rút cành hoa hồng khẽ ngửi, cười nói: "Em biết tôi thích em, tại sao luôn cái thái độ cự người ngoài ngàn dặm này?"

"Anh không phải thích tôi, anh chỉ là muốn lên giường với tôi mà thôi." Tiền Việt nhét bình phun nhỏ vào phía dưới bàn hộ sĩ, sau đó đẩy xuống cánh tay khoác lên bàn của Tàn Phong, "Lúc nào lừa tới tay lúc đó mới cam tâm."

Tàn Phong khẽ nhú mày: "Tôi ở trong mắt em chính là loại người này?"

"Không chỉ tôi, anh ở trong mắt mọi người ở đây đều là loại người này." Tiền Việt vén tấm chắn bên cạnh bàn ra, nhưng Tần Phong lại chặn ở đó, "Nhường chút, lập tức tan làm, tôi phải đi kiểm tra phòng."

Hơi nhường người ra, Tần Phong lúc Tiền Việt sát qua người mình mà qua đột nhiên túm lấy cánh tay đối phương, thấp giọng nói: "Tiền Việt, cho tôi cơ hội, tôi đảm bảo sẽ không khiến em thất vọng."

Lắc lắc đầu, Tiền Việt hất tay Tần Phong từ trên cánh tay ra: "Xin lỗi, anh ở chỗ tôi không có độ tin tưởng gì đáng nói."

Tần Phong đưa mắt nhìn Tiền Việt biến mất ở khúc rẽ hành lang, yên lặng thở dài. Đột nhiên sau lưng bị vỗ mạnh một cái, trái tim suýt nữa từ trong miệng nhảy ra. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Tang Đình Đình khời lông mày xinh xắn nghiền ngẫm mà cười với mình.

"Tần đại soái ca, lại ở chỗ y tá trưởng của chúng tôi chịu thua?"

"Y tá trưởng của các cô quá khó theo đuổi." Tần Phong vuốt ngực, "Tôi nói nè bà cô, cô lần sau nhẹ chút được không, thân thể nhỏ này của tôi không chịu nổi lực tay kia của cô."

Tang Đình Đình bĩu môi: "Toi công cao hơn mét 8, không có tiền đồ. Này, nói nghiêm túc, anh đừng hành hạ nữa, trong lòng y tá trưởng của chúng tôi có người."

"Ai?" Tần Phong lập tức trợn mắt.

"Không nói với anh." Tang Đình Đình hất cằm lên, "Một chút máu không ra, còn muốn hỏi thăm tin tức?"

"Được, bà cô, ngài quyết định, đợi lát tan làm đi đâu?"

"Khà khà, Hải Đế Lao nhé, Tiểu Quyên đặt xong vị trí rồi, còn có mấy cô nương khu bệnh, chỉ thiếu một người tính tiền."

"Được, vậy ta ở Hải Đế Lao gặp." Tàn Phong xoay người đi về phía phòng thay đồ.

Tang Đình Đình ở phía sau hần hô: "Chồng tôi và Tang Đào cũng đi á!"

"Cô gọi toàn bộ viện mình không trực ban hôm nay đi cũng được!"

Thật phung phí, Tang Đình Đình bữu bữu miệng nhỏ.

Người anh em này ngày ngày cưỡi một cái xe đạp đi làm, mỗi ngày vác xe đạp leo đến lầu 6 khóa trong hành lang, mọi người đều cười hần sợ mất như vậy không bằng đi một chiếc xe dùng chung. Tang Đình Đình tán gẫu với hôn phu nhắc tới chuyện này, đối phương liền bảo cô chụp ảnh chiếc xe lại. Nhìn tấm ảnh, vị hôn phu nói với cô nhãn hiệu xe này là MARMOT, giá phải mười mấy vạn một chiếc, chỉ cái ghế xe đã hơn 3 ngàn. Tất cả linh kiện bao gồm khung xe sơn phun toàn bộ nhập khẩu, hồng hóc còn phải tìm chuyên gia sửa, chẳng trách Tàn Phong mỗi ngày vác lên vác xuống.

Cam lòng tốn mười mấy vạn mua xe đạp điều kiện trong nhà tám phần sẽ không kém, Tàn Phong người cũng đẹp trai, Tang Đình Đình còn động tâm tư tác hợp Tang Đào và Tàn Phong. Nhưng Tàn Phong hoa danh lan xa, tóm ai trêu ghẹo người đó, vừa nghĩ tới tính cách hướng nội kia của Tang Đào, cô lại cảm thấy đây là đưa dê vào miệng cọp.

Vị hôn phu nói giỡn, liên quan đến chung thân đại sự của Tang Đào, cô liền tiến vào trạng thái mẹ vợ sớm hơn 20 năm.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cửa thang máy vừa mở, Hà Quyền bước chân muốn ra ngoài, không nghĩ tới trực tiếp bị một bang hộ sĩ khu bệnh chặn lại. Chen ra thang máy, cậu đề lại cửa thang máy, giờ cầm lên với các cô nương: "Sao thế hả, giống như lửa cháy đến nơi vậy."

Tang Đình Đình nói: "Buổi tối Tần Phong mời khách, Hải Đế Lao, chủ nhiệm, anh đi không?"

"Nè, các cô cứ thừa dịp tôi ca đêm sa đọa!" Hà Quyền ra vẻ bất mãn, "Không đi không đi, Hải Đế Lao có gì ngon, xông mùi lẩu đầy người."

"Mùi nước tiêu độc dễ ngủi hả?" Tang Đình Đình dẫu môi.

"Được được, đi nhanh lên, uống ít thôi, ngày mai ai đi làm không tinh thần tôi cho người đó tới phòng thay thuốc đọi."

Hà Quyền buông tay ra, nhìn cửa thang máy ở trước mặt chậm rãi đóng lại. Quay người lại, cậu phát hiện Tiền Việt đã thay xong quần áo đeo túi đứng đó, bèn hỏi: "Cậu không đi cùng bọn họ?"

"Không được, buổi tối tôi còn có lớp."

"Cậu năm nay thi chức danh không qua?"

"Trình độ học vẫn không đủ, khoa chính quy phải 7 năm, cho dù đã cầm được hộ sĩ chủ quản tuổi nghề cũng phải 5 năm, tôi còn

thiếu mấy tháng."

Hà Quyền tiếc mà lắc lắc đầu: "Cậu trình độ nghiệp vụ cao, đáng tiếc bị khuôn sáo trói buộc."

"Từ từ đi, tôi cũng không vội." Nốt ruồi khóe mắt Tiền Việt hơi giương lên, "Tôi vừa tới phòng bệnh của Hòa Vũ xem qua, huyết áp hơi cao chút, 140, bắt quá dựa theo tuổi anh ta mà nói, cũng coi như bình thường."

"Vậy cũng phải chăm để ý, trạng thái kia, ngại mất cái cũng có thể tạo thành hậu quả không thể cứu vãn."

"Đã dặn dò ca đêm rồi, hai tiếng ghi chép số liệu một lần."

"Một tiếng, cậu khỏi cần quản, đợt lát tôi đi dặn dò."

Vừa lúc thang máy tới, Tiền Việt gật đầu với cậu: "Ngày mai gặp, chủ nhiệm Hà."

"Ngày mai gặp."

Cảnh Tiêu từ trong thang máy đi ra, vừa thấy Tiền Việt muốn tiến vào nhanh chóng giơ tay lên chặn lại cửa thang máy. Tiền Việt vội vàng nhìn hẩn một cái, nói tiếng "Cám ơn" cúi đầu vội vàng vào thang máy. Chờ cửa thang máy đóng lại, Cảnh Tiêu hỏi Hà Quyền: "Chủ nhiệm, y tá trưởng Tiền có phải có ý kiến gì với tôi hay không? Chưa bao giờ nhìn thẳng tôi."

Hà Quyền nghiêng đầu trợn mắt trắng - Cậu ta ngượng chứ sao.

Cảnh Tiêu hồi vừa vào viện dẫn tới oanh động không nhỏ. Cha hẩn là quan to hệ thống vệ sinh thành phố, bản thân lại là điển hình

của "Trong nhà có bối cảnh còn cố gắng" - du học sinh về, trên tiền sĩ, bác sĩ phó chủ nhiệm, tuổi còn trẻ đã có thể tự mình làm việc quan trọng. Ngay cả người xoi mói như Hà Quyền cũng chịu giao phòng khám bệnh cho hắn trông giùm, cũng không trách y tá trưởng Tiền luôn luôn không gọn sóng sẽ hiếm thấy lộ ra tâm tư.

Tiền Việt thích Cảnh Tiêu là Hà Quyền nhìn ra, cậu cũng biết Tiền Việt chậm chạp không chịu đâm thủng lớp giấy bảo vệ kia là vì - Cảnh Tiêu thích nữ, dù sao quan niệm chủ yếu của xã hội vẫn là "Nam nữ phối hợp làm việc không mệt". Ngoài ra bởi vì vấn đề kết cấu sinh lý, cho nên nam giới có gen ẩn X cũng không phải có thể sinh con, hoặc là nói không dễ mang thai như vậy. Cho nên tuyệt đại đa số cha mẹ vẫn có khuynh hướng để con trai cưới vợ chân chính hơn, miễn cho tương lai không có con còn phải cứ chạy tới bệnh viện.

Mặc dù như thế, nhưng Hà Quyền vẫn khích lệ Tiền Việt nói lời trong lòng ra ngoài, thành và không thành luôn tốt hơn giữ kín. Nhưng Tiền Việt chính là loại người, thà yên lặng thích, cũng không nguyện đâm rách lớp bảo vệ sau đó không đến được với nhau còn khiến nhau lúng túng. Hà Quyền đối với cái này tỏ vẻ không hiểu, không thành người yêu còn không thờ được sao?

Đến lúc Trịnh Chí Khanh xuất hiện, Hà Quyền mới coi như chân chính hiểu suy nghĩ của Tiền Việt - Rất lúng túng, nhưng không tới mức thờ cũng lao碌.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 18

Edit + Beta: Vịt

Buổi tối kiểm tra phòng, Hà Quyền cố ý giữ lại phòng Hòa Vũ tới cuối cùng, như vậy có nhiều thời gian tán gẫu một lát. Trời nam biển bắc tán gẫu một hồi, Hà Quyền từ từ dời đề tài tới trên người Trịnh Chí Kiệt.

"Hòa Vũ, anh từng nghĩ qua không, nếu tương lai đưa nhỏ hỏi anh tình huống của một phụ huynh khác, anh sẽ trả lời thế nào?"

Hòa Vũ đang dán thẻ tên lên trang phục tiểu hòa thượng mà con nít mặc, nghe nói như thế, dừng tay lại nhìn về phía TV treo trên tường thất thần, sau đó cúi đầu tiếp tục việc trong tay, nói: "Không biết, vẫn chưa nghĩ tới."

Hà Quyền liếc thẻ tên, nhất thời cảm thấy hấp dẫn - "Quan Quan", mặc dù chỉ là nữ danh, nhưng rõ ràng là chữ "Trịnh" tách ra. Cậu không trực tiếp vạch trần tâm tư Hòa Vũ, mà là đổi cách nói: "Quan quan sư cụ, tại hà chi châu (*). Là dựa theo cái này đặt tên cho đứa nhỏ?"

(Đây là một bài thơ tình nổi tiếng trong "Kinh Thi": Quan quan thư cụ/Tại hà chi châu/Yểu điệu thục nữ/Quân tử hảo cầu. Dịch: Chim thư cụ họa tiếng/Hót trên cồn bãi sông/Như cô gái dịu hiền/Sánh đẹp đôi quân tử. Nguồn dịch: HOÀNG NGUYỄN CHƯ'ÔNG. Chim thư cụ còn gọi là "sư cụ" nghĩa là con chim gáy)

Hòa Vũ nhưng cười không nói.

Chỗ có Hà Quyền ở tuyệt sẽ không tẻ ngắt, cậu tỏ vẻ bất quái hỏi: "Anh đã chịu qua đêm với Trịnh Chí Kiệt rồi, không nghĩ tới khả năng sẽ có con?"

"Từ lúc tôi ở chung với anh ấy đến khi ly hôn, 7 năm, không có con, ai sẽ nghĩ tới lần đó....." Hòa Vũ cũng là bất đắc dĩ, "Mệnh trung chú định, dù sao tôi cũng không có ý định kết hôn nữa, có con, cha mẹ cũng sẽ không tiếp tục ngày ngày thúc dục tôi tìm đối tượng."

"Có tiền có con không cần nhọc lòng tìm một nửa khác, đây con mẹ nó của thực là nhân sinh như mộng ảo." Hà Quyền nói xong vội vàng che miệng lại - Không nhớ được lâu, lại ở trong phòng bệnh nói thô tục.

Hòa Vũ cũng không để ý, cười cười với cậu: "Chủ nhiệm Hà, cậu cũng có thể trải qua cuộc sống như vậy, tìm gen chất lượng tốt là được."

"Thôi đi, mấy kho gen kia, chỉ một tấm ảnh, còn là từng P, ai biết trong nhà có bệnh sử di truyền gì?" Hà Quyền vẻ mặt kinh hãi, "Tôi từng gặp qua, trẻ sơ sinh trong ống nghiệm, dùng t*ng trùng kho gen, đưa nhỏ sinh ra bẩm sinh mất thính giác, tra ra, bệnh di truyền. Rất nhiều lúc kiểm tra sinh sản gen bệnh sàng lọc không ra, thật sự sinh ra mới có thể phát hiện. Sau đó người bệnh tố cáo trung tâm gen, phải bỏ ra mấy trăm vạn bồi thường. Nhưng có cái tác dụng gì, nhà bọn họ vốn có tiền, cũng không thiếu chút này, xui xẻo không có con."

Nghe thế, Hòa Vũ phì cười mà lắc lắc đầu, nói: "Ý của tôi cũng không phải bảo cậu tới kho gen tìm, dùng điều kiện của cậu, thanh niên tuổi tài chọn bó lớn."

"Tôi bận lắm, sinh cũng không ai trông giúp tôi, không cần."

"Cha mẹ cậu đều vẫn đi làm?"

"Bọn họ năm tôi 12 tuổi đã qua đời, tôi là ông bà ngoại nuôi lớn."

"A? Xin lỗi....."

"Đừng để ý, coi như tôi chưa nói." Hà Quyền mắt nhìn thấy số liệu giám sát tim thai chập chờn mạnh chút, vội vàng trấn an đối phương, "Số tuần hiện tại của anh rất dễ khiến cơ thể tử cung, nhất định phải duy trì tâm tình tốt."

Hộ sĩ ca đêm gõ gõ cửa đi vào, đặt thùng đồ ăn xách trong tay xuống, nói: "Chủ nhiệm, vừa có người đưa đồ ăn tới khu hộ sĩ, nói là đưa tới phòng bệnh này cho anh."

Hà Quyền nhìn bao bên ngoài - Triều Hải Lâu, một quán đẳng cấp một bát mì bán hơn 300 - hỏi: "Ai đưa?"

"Đưa đồ ăn nói, đặt cơm chính là tiên sinh họ Trịnh."

Hà Quyền vội vàng tiếp lời: "À, Trịnh Chí Khanh à, được rồi, đồ để đây cô nhanh đi đi."

Trịnh Chí Khanh có thể có phần tâm này? Khởi hỉ, nhất định là con mẹ nó Trịnh Chí Kiệt đặt. Hà Quyền trong lòng mắng - Cháu trai, anh chờ, đợi lên lầu thu thập anh! Ông đây chết bao nhiêu tế bào

não vì có thể để hai người bình tĩnh mà mặt đối mặt, con mẹ nó anh gấp rút hiển cái ân cần gì!

Mở thùng đồ ăn kia ra nhìn một cái, Hòa Vũ khẽ nhú mày.

"Chủ nhiệm Hà, hỏi cậu chuyện này."

"Huh?"

"Chí Khanh có phải nói chuyện của tôi với anh cậu ấy rồi không?"

Trái tim Hà Quyền vù cái vọt tới cổ họng.

"Đừng nói nhảm! Trịnh Đại Bạch, nỗi oan này anh nhất định phải gánh! Chút đánh rắm này cũng không gánh vác nhồi anh sau này còn lẫn lộn cái lông!"

Hà Quyền hằm hừ mà cúp điện thoại, đứng trên hành lang chờ Trịnh Chí Khanh dẫn anh trai anh xuống.

So với chuyện hăm dọa để cho Hòa Vũ biết Trịnh Chí Kiệt thông qua thám tử tư để giám sát mình, Hà Quyền có khuynh hướng để cho đối phương coi Trịnh Chí Khanh thành thằng cha "bội bạc" để đối xử hơn. Huống chi Hòa Vũ người ta tỏ vẻ hiểu, đã nói đến Đại Chính đã làm xong chuẩn bị bị bán đứng, ai bảo người ta là hai anh em ruột chứ.

Tay chân tình thâm, xí!

Trịnh Chí Khanh chịu tiếng xấu tới mặt đều đen. Hà Quyền chặn hai anh em ở hành lang, tỉ mỉ dằn dò Trịnh Chí Kiệt một phen, trọng điểm cường điệu không được nhắc tới thám tử tư không được nhắc

tới quyền nuôi dưỡng. Cậu còn thêm mắm thêm muối nói lại một lần Hòa Vũ đối mặt tính nguy hiểm, nói tới mặt Trịnh Chí Kiệt cũng đen.

"Nói tóm lại, anh muốn vợ con bình an vô sự thì im miệng, anh ấy nói gì anh cứ nghe, hiểu chưa?!" Hà Quyền truyền đạt tới hậu thư.

Trịnh Chí Kiệt ngoại trừ gật đầu không còn sự lựa chọn của hắn. Chờ hắn vào phòng bệnh, Trịnh Chí Khanh liền cùng Hà Quyền ở bên ngoài trông chừng. Phòng bệnh hiệu quả cách âm kém, bên trong nói gì chỉ cần không phải kê tai nói nhỏ bên ngoài căn bản cũng có thể nghe được. Cũng không phải bọn họ bát quái, cần phải nghe lời lằng lẽ của hai người người ta, mà là sợ vạn nhất Trịnh Chí Kiệt mất kiểm soát có thể kịp thời ngăn cản.

Vào nhà kéo ghế ở bên giường ngồi xuống, Trịnh Chí Kiệt lặng yên nhìn Hòa Vũ - Khuôn mặt bình thường hơi có vẻ tiêu tụy, nhưng ở trong mắt hắn lại là tốt đẹp không thể nào nói rõ. Hắn cầm lấy tay đối phương đang sửa sang áo tiểu hòa thượng, nhẹ nói: "Hòa Vũ, cho anh cơ hội một lần, anh đảm bảo sẽ không để em thất vọng nữa."

Hòa Vũ rút tay về cầm lên dịch tẩy rửa tiêu độc đặt đầu giường bóp lên tay, ngay mặt mà xoa xoa, sau đó nói: "Anh từ bên ngoài vào không rửa tay, đừng đụng vào đồ trẻ con, bẩn."

Vải vóc bả vai Trịnh Chí Kiệt rõ ràng căng chặt, cắn răng thu tay lại, nắm tay đặt lên đầu gối.

"Tôi vừa thấy là cháo trai trứng của Triều Hải Lâu, biết ngay là anh gọi." Hòa Vũ cũng không nhìn hắn, trong ngữ điệu cũng không có bất kỳ tâm tình nào, "Chí Kiệt, nói thật, tôi cũng không thích ăn cái này lắm, cũng không hiểu tại sao anh lần nào đi cũng phải gọi."

Trịnh Chí Kiệt trầm giọng nói: "Vậy sao, anh cho rằng em thích, lần đầu dẫn em tới Triều Hải Lâu ăn cơm, em uống 3 bát."

"Đó là bởi vì tôi biết ngày đó phải uống rượu, phải ở trong dạ dày chứa chút đồ." Hòa Vũ mím môi, "Anh vốn như vậy, tự cho là đúng, cũng không quan tâm hỉ ác chân chính của tôi, chỉ tin đồ mình tận mắt nhìn thấy..... Chí Kiệt, tôi tin anh yêu tôi, nhưng dục khổng chế của anh quá mạnh mẽ, nói chuyện với anh tôi phải cẩn thận, muốn làm gì cũng phải suy tính anh có vui hay không, cuộc sống như vậy thật sự quá mệt mỏi."

"Anh sau này sẽ không khổng chế em nữa. Em muốn đi làm việc, không thành vấn đề. Chỉ cần là em muốn, bất cứ chuyện gì anh cũng có thể thỏa mãn em." Trịnh Chí Kiệt nghiêng người về phía trước, "Hòa Vũ, đừng giận đối với anh nữa, em rõ ràng trong lòng vẫn có anh, lúc ở Frankfort, em kích động giống như lần đầu tiên ở cùng với anh."

Hòa Vũ một tay cầm đồ sơ sinh vào trong tay, giương mắt nhìn chằm chằm Trịnh Chí Kiệt nói: "Tôi là người trưởng thành, có nhu cầu bình thường, cho dù hôm đó thay người tôi cũng kích động như vậy."

Nếu đặt vào trước kia Trịnh Chí Kiệt đã sớm nhảy dựng lên rằng to "Anh xem ai dám đụng vào em!", nhưng nghĩ tới uy hiếp của Hà Quyền trước khi vào cửa, hắn chỉ có thể nuốt xuống máu lẫn với nước bọt dồn nén trên lợi. Điều là nói nhảm, hắn tự mình an ủi, cũng không tin còn có người đàn ông nào có thể làm cho Hòa Vũ kích động giống như lúc ở cùng với hắn.

Nghĩ như vậy, đường hô hấp của Trịnh Chí Kiệt hơi thông thuận chút. Hắn đứng dậy đi tới phòng vệ sinh rửa tay hai lần, lại cố ý ỉm

vào ngực làm ấm, đi ra ngoài lại lần nữa ngồi xuống.

"Anh vô ý chọc em tức giận, Hòa Vũ, chỉ là muốn làm hết trách nhiệm làm cha." Hấn nói, "Hà Quyền và Chí Khanh đều nói tình huống rất nguy hiểm, đừng cậy mạnh, vì con và bản thân em, hãy cho phép anh ở lại chăm sóc các em, được chứ?"

"Không, cảm ơn, trên thực tế trước khi con ra đời tôi đều không muốn gặp lại anh nữa." Hòa Vũ quyết đoán cự tuyệt, "Anh đã biết, tôi có thể ở trên giấy khai sinh viết tên anh, về phần những quyền lợi khác -"

Trịnh Chí Kiệt giơ tay lên ra hiệu y không cần nói tiếp. "Yên tâm, anh cái gì cũng không tranh giành, cũng sẽ không xuất hiện nữa, trừ khi em gọi anh đến. Anh hiện tại chỉ một yêu cầu, để cho anh....." Hấn dừng lại chốc lát, ánh mắt nhu hòa mà nhìn về phía gò lên dưới chăn đơn, "Để anh sờ chút được không?"

Hòa Vũ rũ mắt thờ dài, một lát sau gật gật đầu.

Thành kính mà úp tay lên, nhận thấy được rung động sống động truyền đến trong lòng bàn tay, hốc mắt Trịnh Chí Kiệt nóng lên, nhanh chóng nghiêng mặt đi hít sâu một hơi ngừng lại nước mắt. Lúc chưa chân chính cảm nhận sinh mạng sống này, hấn còn có thể cố giả bộ không sao cả, chấp nhận những hứa hẹn ngay cả bản thân hấn cũng không biết có thể tuân thủ kia hay không. Nhưng bây giờ, vừa nghĩ tới có thể sẽ bỏ qua từng chớp mắt hạnh phúc trưởng thành của thân sinh cốt nhục của mình, hấn thật sự không chống đỡ được.

"Hòa Vũ -" Một tay ôm người vào trong ngực, Trịnh Chí Kiệt vội vàng mà biểu lộ tiếng lòng, "Coi như anh cầu xin em, trở về! Sau

này em nói cái gì làm cái gì anh cũng sẽ không phản đối, anh đảm bảo sẽ làm một người cha tốt, chỉ cần em chịu -"

Hòa Vũ đột nhiên dùng sức đẩy hẳn ra, cắn chặt môi cong nửa người dưới. Trịnh Chí Kiệt mắt thấy trên chăn đơn thăm ra một mảnh dấu vết màu thẫm, nhất thời trong lòng trống rỗng. Cũng thời gian vài giây, máy giám sát vang lên báo động, Hà Quyền "Rầm" đẩy cửa xông tới, đẩy Trịnh Chí Kiệt tới bên cạnh, vén chăn đơn lên vừa nhìn nhanh chóng ấn chuông gọi.

Trịnh Chí Kiệt thấy bác sĩ hộ sĩ ào ào xông tới một đồng, vội vàng túm lấy cánh tay Hà Quyền, lo lắng hỏi: "Em ấy sao thế!?"

Hắt tay Trịnh Chí Kiệt ra, Hà Quyền rống với Trịnh Chí Khanh -

"Trịnh Đại Bạch! Đuổi tên khốn này ra cho tôi!"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 19

Edit + Beta: Vịt

***** Chương mới chào đón năm mới *_*

Chỗ tốt của bệnh viện là, có kho máu, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà bác sĩ sản khoa lúc trước của Hòa Vũ đề cử cậu tới Đại Chính. Nhưng nhóm máu AB chỗ nào cũng thiếu, nhất là máu lúc ứng đối xuất huyết nhiều cần lượng sử dụng lớn. Hà Quyền sợ đến lúc đó không đủ dùng, buổi chiều lúc nhận Hòa Vũ nằm viện cậu đã xin trạm máu thành phố, yêu cầu điều 20 túi máu tới đây. Bên kia hẹn nói sáng hôm sau đưa đến, không nghĩ tới buổi tối đã xảy ra chuyện.

Kiểm tra chứng thực, phần trên vách tử cung bị cuống rốn đâm vào bởi vì mạch máu mảnh nhỏ vỡ dẫn tới xuất huyết. Hà Quyền cho rằng không thể đợi thêm nữa, vội vàng gọi điện thoại cho Kiều Xảo gọi người về, lại gọi điện thoại cho chủ nhiệm khoa can dự của bệnh viện Trung tâm đến xuống dao.

Trong kho chỉ có 6 túi máu, trong lòng Hà Quyền không chắc chắn, giục trạm máu thành phố khẩn cấp điều phối. Lúc trừ độc cậu đột nhiên nhớ tới Trịnh Chí Khanh là nhóm máu AB, lập tức chạy đến ngoài phòng giải phẫu hô to: "Trịnh Đại Bạch, anh không phải nhóm máu AB? Nhanh lên, trước đi rút 400 ml dự bị."

"Tôi cũng nhóm máu AB." Trịnh Chí Kiệt nói, "Thiếu bao nhiêu, rút của tôi."

Hà Quyền vừa thấy hắn đã tức, hận không thể cầm dao giải phẫu găm người lên tường: "Thiếu 8 ngàn! Rút sạch anh cũng mẹ nó không đủ dùng!"

Trịnh Chí Kiệt chán nản, không chờ nói ra đã bị em trai kéo đi rút máu. Rút xong 400 hắn thấy hộ sĩ muốn rút kim, nhanh chóng nắm lấy tay tiểu cô nương người ta, nói: "Tiếp tục rút, tôi cao, chịu được."

Hộ sĩ đâu dám tiếp tục chứ, nhưng không rút người này lại không buông tay, khiến cô nàng gập đổ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn. Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh khoát khoát tay, nói: "Rút thêm 200, tôi cũng vậy."

Lấy thêm ra mấy túi máu, Hà Quyền lúc này tính toán trong lòng chút. Không đủ cũng không sao, Trịnh Chí Kiệt không phải đã nói sao, rút, rút sạch là được. Kiều Xảo thấy cậu đắc ý râu ria cũng vênh lên, hỏi: "Uống lộn thuốc? Phẫu thuật lớn như vậy cậu còn cười?"

Hà Quyền vừa đeo bao tay vừa nói: "Đây gọi là quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, hôm nay em vặt lại Trịnh Chí Kiệt mấy lần ghen không ra lời, sướng!"

"Hiện tại chú trọng quân tử báo thù, ngay tại chỗ liền báo, cậu không xem phim truyền hình đều motif này?"

"Em đâu có thời gian xem phim, đi toilet cũng phải mấy giây."

"Ày, 2 vị, buôn dưa làm xong hăng buôn, ta trước tiên thảo luận phương án phẫu thuật?" Chủ nhiệm Tiết khoa can dự mà bệnh viện

Trung tâm mời tới cười cười với bọn cậu, "Chủ nhiệm Hà, lâu lắm không gặp, cậu vẫn hoạt bát như vậy."

"Coi như ngài khen tôi." Hà Quyền đeo khẩu trang, nhìn độ cong mắt là biết cười có bao nhiêu vui vẻ, "Kế hoạch của tôi là như này, chủ nhiệm Kiều mổ, ngài cắt động mạch, còn lại giao cho tôi."

Chủ nhiệm Tiết khiêu mi nói: "Nói ra thật là đủ đơn giản."

"Ngài là chuyên gia, không cần tôi nói nhảm nhiều."

"Chủ nhiệm Hà, cậu hồi ở bệnh viện trung tâm cái miệng này chính là ngọt có tiếng."

Kiều Xảo âm dương quái điều mà tiếp một câu: "Ha ha, sau khi tới Đại Chính biến thành cay độc có tiếng rồi."

"Bệnh viện Trung tâm toàn là trâu lớn, em tổn thương được người ta sao." Hà Quyền phản đối. Cậu xoay người nói với Hòa Vũ: "Giải phẫu là bán tê, mổ ra có thể nhìn thấy con, ngàn vạn đừng ngủ mất nhé!"

"Cám ơn....." Hòa Vũ đeo mặt nạ dưỡng khí, nói chuyện có chút mơ hồ.

Hà Quyền vỗ vỗ vai y tỏ ý mình nghe thấy.

Cửa phòng giải phẫu vừa mở, Trịnh Chí Kiệt xoay cái đứng lên, khiến Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh bởi vì rút 600 ml máu mà buồn ngủ kinh hãi trong nháy mắt thanh tỉnh.

"Ai là người nhà của Hòa Vũ?"

Kỳ thực ở cửa là hai anh em Trịnh gia chờ ở đó, hộ sĩ quen loại phương thức báo tin vui này: "Con gái, 5 cân 7 lạng." (~ 2,3kg)

Thấy ông anh đứng trời tròng, Trịnh Chí Khanh đẩy đẩy cánh tay hấn: "Anh, đi ôm con đi, ngơ cái gì?"

Trịnh Chí Kiệt chợt phản ứng lại, bước chân dài hai bước xông tới, giơ tay lên đón lấy em bé quần trong tã lót. Hấn người cao lớn, nhóc con hơn 5 cân trực tiếp được đặt trong lòng bàn tay. Hấn không dám động, sợ làm bị thương sinh mạng nhỏ này, chỉ là cúi đầu tỉ mỉ nhìn ngũ quan rất giống mình kia. Hồi lâu sau hấn chớp mắt, giọt nước mắt trực tiếp nện vào trong vải vóc mềm mại.

"Hộ sĩ, Hòa Vũ sao rồi?" Trịnh Chí Kiệt căn bản không ý thức được mình khóc, lúc nói chuyện mới nghe thấy giọng mũi của mình nồng đậm.

Hộ sĩ đối với một người cha ôm con sẽ khóc thành mít ướt thấy nhưng không thể trách: "Chủ nhiệm Hà nói, còn phải 2-3 tiếng nữa, bảo các anh trước chăm sóc đứa nhỏ."

"Chí Khanh, em trước mang đứa nhỏ về phòng bệnh, gọi điện thoại cho ba mẹ, bảo bọn họ nhanh tới đây." Trịnh Chí Kiệt cẩn thận mà giao con gái tới trong tay em trai, "Anh ở đây chờ Hòa Vũ đi ra."

Trịnh Chí Khanh nhận lấy đứa nhỏ, cẩn thận nhìn nhìn, nói: "Ừm, cháu gái mình xinh thật."

"Nói nhảm, con gái của anh!"

Trịnh Chí Kiệt lau mắt, nhân tiện trước khi cửa phòng giải phẫu đóng lại nhìn quanh bên trong một cái.

Vợ chồng Trịnh gia một giờ sau chạy đến bệnh viện, có vài nhân viên y tế ở trong cuộc họp thường niên từng gặp vợ chồng chủ tịch, nhìn thấy hai người Trịnh Kiến Bình và Hứa Viện nửa đêm xuất hiện đều tỏ vẻ kinh ngạc. Trịnh Kiến Bình nhìn xong cháu gái, tới bên ngoài phòng giải phẫu cùng đợi với Trịnh Chí Kiệt. Lại đằng đằng 2 tiếng trôi qua, cửa phòng giải phẫu vẫn chưa mở ra.

Trịnh Kiến Bình chặn một hộ sĩ từ trong phòng giải phẫu nhanh chóng đi ra hỏi: "Cô nương, bên trong tình huống thế nào."

Hộ sĩ không biết ông, cũng không rảnh giới thiệu lẫn nhau, chỉ là vội vã nói một câu "Tôi phải đi lấy túi máu" liền gấp gáp chạy vào thang máy. Trái tim Trịnh Chí Kiệt đập chồm một chút liền nhấc lên, bắt đầu ở khu chờ đi qua đi lại. Trịnh Kiến Bình bị thân hình cao lớn của con trai lắc lư tới quáng mắt, trầm giọng nói: "Ngồi xuống, Chí Kiệt, nhớ, bất luận gặp gặp bất cứ chuyện gì cũng phải giữ bình tĩnh."

"Ba! Hòa Vũ ở bên trong mạng treo một đường, con không bình tĩnh được!"

"Sớm biết hôm nay, có gì hồi đó!" Trịnh Kiến Bình khẽ nhíu mày, "Ly hôn rồi mới làm đứa bé xuất hiện, còn làm tới thảm hại như vậy, hồi đó sống tốt với Hòa Vũ không phải chuyện gì cũng không có? Trịnh Chí Kiệt, con nghe kỹ cho ba, không mang cháu gái của ba và Hòa Vũ về Trịnh gia, anh cũng đừng về!"

Trịnh Chí Kiệt không phản bác được. Hòa Vũ đối với vợ chồng Trịnh gia giống như cha mẹ ruột của mình, nhưng mà hần, đối với cha vợ và mẹ vợ mặc dù tiền bạc không nói, nhưng cũng không từ chân chính trong lòng coi đối phương là người nhà của mình. Cũng

bởi vì như vậy, hấn với tại lúc Hòa Vũ đề xuất để cho cha mẹ tới nhà đón giao thừa nói ra lời như vậy, còn thự cho là sắp xếp ổn.

Hấn thừa nhận mình phạm lỗi, nguyện ý đón nhận tất cả trừng phạt, nhưng hiện tại nằm ở trong phòng giải phẫu đổ máu lại là Hòa Vũ, cái này không công bằng!

Hộ sĩ từ trong thang máy đi ra, xách 2 túi máu vọt vào phòng giải phẫu. Một lát sau, Kiều Xảo lại lao ra, cầm lấy điện thoại ồn ào với bên kia: "Không phải nói kho máu thành phố cho 6 túi! Sao vẫn chưa tới?! Cái gì? Bệnh viện Phụ Chúc xin mất rồi? Đại Chính xin trước, sao có thể để bọn họ nửa đường cuỗm đi?! Người bị thương tại nạn xe cộ?! Mạng người của chúng tôi không phải mạng sao!?"

Trịnh Chí Kiệt tuốt tay áo lên đưa cánh tay tới trước mặt Kiều Xảo: "Rút tiếp của tôi."

"Gây loạn cái gì!?" Kiều Xảo hung dữ lườm hấn một cái, cô nghe nói hai anh em Trịnh gia rút 600 rồi, rút tiếp không chừng lát nữa phải cấp cứu ai đấy. Cô đột nhiên thấy Trịnh Kiến Bình cũng ở đây, nhanh chóng gật đầu với đối phương một cái: "Giám đốc Trịnh."

Trịnh Kiến Bình giơ tay lên: "Chủ nhiệm Kiều, tình huống thế nào?"

"Lượng xuất huyết đã đạt tới 2800 ml, hiện tại chỉ còn lại 2 túi máu, chỗ chủ nhiệm Hà vẫn chưa hoàn toàn bóc cuống rốn cũng không dám tiếp tục động." Chân mày Kiều Xảo vặn vào nhau.

"Đừng vội, tôi nghĩ cách." Trịnh Kiến Bình lấy điện thoại ra, gọi cú điện thoại ra ngoài, "Tần lão, là tôi, Kiến Bình đây, nửa đêm quấy rầy thật xấu hổ quá..... Là chuyện như vậy, con dâu tôi sinh con, xuất

huyết nhiều, máu không đủ, ông xem có thể điều giúp mấy túi tới không?"

Ông che ống nghe, hỏi Kiều Xảo: "Nhóm máu gì? Muốn bao nhiêu?"

"Nhóm AB RH+, 5-6 túi khá đảm bảo."

Gật gật đầu, Trịnh Kiến Bình tiếp tục câu thông với đối phương, chờ cúp điện thoại, ông nói với Kiều Xảo: "Một tiếng nữa sân bay máy bay trực thăng tầng thượng nhận túi máu."

"Tốt quá rồi!"

Kiều Xảo rút cục thở phào nhẹ nhõm, vội vàng về phòng giải phẫu tìm Hà Quyền báo tin vui."

Trải qua chiến đấu hăng hái 6 giờ, Hà Quyền từ phòng giải phẫu đi ra ngoài trời đều sắp sáng rồi. Máu toàn thân Hòa Vũ cơ hồ được thay một lần, còn không tính máu y tợ thân vận chuyển lại. Hà Quyền từng xử lý ca bệnh nguy hiểm hơn, nhưng cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện phương án giải phẫu cũng chưa định đã phải liên hợp phẫu thuật, khoản nợ này cậu định trở về tính toán với Trịnh Chí Kiệt.

Nhìn chằm chằm Hòa Vũ từ phòng giải phẫu đi ra ngoài chuyển vào ICU, Hà Quyền xoay mặt đi kiểm tra tình huống đứa nhỏ. Vào phòng gia đình nhìn thấy Trịnh Chí Khanh nằm trên ghế salon phòng khách nhỏ ngủ mất, cậu đi tới một cước đá trên tay vịn đập cho người tỉnh dậy.

"Trong phòng nhiều người như vậy đều là ai hả?" Hà Quyền tâm nói ông đây con mẹ nó đứng 6 tiếng cũng không nói buồn ngủ đây

anh ngược lại ngủ ngon quá.

Trịnh Chí Khanh rút máu đương nhiên sẽ buồn ngủ, ngáp nói: "Ba tôi, mẹ tôi, kia là chị Mai, bảo mẫu của nhà tôi."

"Ô, chủ tịch cũng tới? Vậy tôi lát lại tới."

"Không sao, tôi gọi bọn họ ra ngoài, em kiểm tra trước, kiểm tra xong nhanh về ngủ."

"Không vội, tôi hiện tại rất phấn khích, không buồn ngủ." Hà Quyền nói, ngáp khẽ - Vụ ngáp này lây truyền, cậu là thấy Trịnh Chí Khanh ngáp không ngừng, không nhin được.

"Còn nói không buồn ngủ." Trịnh Chí Khanh một cách tự nhiên mà nâng tay giúp cậu lau ẩm ướt khóe mắt, "Đừng cậy mạnh, ban ngày còn phải đi làm đấy."

Hà Quyền ban đầu không kịp phản ứng, mấy giây sau mới ý thức được Trịnh Chí Khanh sờ mặt mình. Trên mặt đột nhiên nóng lên, cậu lui về sau nửa bước, ánh mắt cảnh giác mà nhìn chằm chằm đối phương. Trịnh Chí Khanh cũng phát hiện hành động của mình có chút thất lễ, vội nói: "Ngủ lơ mơ, xin lỗi."

"Được rồi anh ngủ tiếp, tôi đi kiểm tra phòng."

Hà Quyền xoay người đi vào phòng bệnh. Đến Đại Chính nhiều năm như vậy, cậu một lần họp thường niên cũng không tham gia, cũng chưa tham dự hội nghị thường kỳ của ban giám đốc, đương nhiên không nhận ra Trịnh Kiến Bình. Nhưng chỉ cần nhìn một cái cậu biết ngay đây là ba Trịnh Đại Bạch, thật sự ngay cả DNA cũng không cần nghiệm.

"Chủ nhiệm Hà, lần này làm phiên cháu." Trịnh Kiến Bình nắm tay Hà Quyền dùng sức lắc lắc, "Sau này trên công việc sinh hoạt có bất kỳ cần hỗ trợ nào cháu cứ việc nói, Chí Kiệt Chí Khanh bọn nó không giải quyết được, trực tiếp tìm ta."

"Nên vậy, giám đốc Trịnh, về phần đề nghị của ngài, nói thật, cháu đây không thích phiên toái người khác."

Hà Quyền ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng lười xếp, cũng không thể trách cậu, thật sự quá mệt. Lại nói, ấn tượng của cậu đối với Trịnh Kiến Bình từ lúc nghe Trịnh Chí Khanh nói để anh tiếp nhận Lạc Quân Hàm đã suy giảm lớn, đâu có làm cha như vậy!

Trịnh Kiến Bình hơi sững sốt, ông chưa từng thấy sau khi biết thân phận của mình còn có thể cự tuyệt đề nghị của ông, huống chi ngay cả tiếng "Cám ơn" cũng không có. Bất quá ông sớm nghe viện trưởng nhắc tới Hà Quyền, nói cậu trình độ nghiệp vụ cao tính khí lớn, thường nổi xung đột với người nhà bệnh nhân.

Hôm nay vừa thấy, quả thật danh bất hư truyền.

Bà Trịnh không để lại dấu vết mà đánh giá Hà Quyền một phen, lúc đối phương gật đầu với mình tỏ ý cáo từ bày ra một khuôn mặt tươi cười. Chờ sau khi Hà Quyền ra khỏi phòng bà đi tới phòng khác, lại làm tỉnh con trai thứ 2 vừa nằm xuống.

"Chí Khanh, Hà Quyền này có phải cái người mà con hỏi đại học qua lại hay không?"

=====

Ui ui hay quá lần đầu tiên tui gặp được bộ sinh tử sinh ra bé gái

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 20

Edit + Beta: Vịt

Trịnh Chí Khanh vốn buồn ngủ không mở nổi mắt, vừa nghe mẹ hỏi cái này, miễn cưỡng chống mí mắt lên.

"Dạ, sao mẹ biết?"

"Hồi anh vừa đến Mỹ gây thành như vậy, làm mẹ của anh, tôi đương nhiên phải tra rõ ràng là vì sao."

Hồi đó nhìn thấy Trịnh Chí Khanh bị tình cảm hành hạ gây như hít ma túy, ai làm mẹ không đau lòng? Hứa Viện từ hồi đó đã đối với Hà Quyền hận đến nghiến răng nghiến lợi, lúc này rốt cục nhìn thấy người thật bà nhất định phải thay con trai đòi lại công đạo. Người ngoài đều nói Trịnh phu nhân mệnh tốt, ở nhà chỉ phụ trách giúp chồng dạy con, chuyện ngoài rìa một cũng cũng không để tâm. Nhưng bọn họ cũng không nghĩ chút, không phải người phụ nữ nội tâm đủ mạnh mẽ hơn nữa có thể mắt nhìn lục lộ tai nghe bát phương, sao có thể giữ được gia nghiệp lớn như vậy và ông chồng phong lưu phòng khoáng?

Mọi người đều cho rằng tính tình Trịnh Chí Kiệt là giống Trịnh Kiến Bình, kỳ thực hẳn giống Hứa Viện mới đúng.

Trịnh Chí Khanh chỉ coi trong lòng mẹ anh có chút oán khí, nhắm mắt lại khoát khoát tay nói: "Được rồi, mẹ, chuyện bao nhiêu năm

trước rồi, không nhắc tới nữa mà, để con ngủ lát, thật sự buồn ngủ không mở nổi mắt rồi."

"Đợi lát nữa ngủ tiếp." Hứa Viện vỗ vỗ tay con trai, "Mẹ hỏi anh, anh chia tay với Quân Hàm, có phải là âm ỉ với Hà Quyền?"

"Mẹ -" Trước mặt mẹ ruột Trịnh Chí Khanh không cần giữ hình tượng gì cả, bịch một cái lật người ôm lấy đệm dựa, dùng sau lưng hướng về phía Hứa Viện, "Chuyện giữa con và Lạc Quân Hàm không có chút liên quan nào với A Quyền, xin mẹ, để con ngủ, 9h còn phải đi làm."

Trịnh Chí Khanh nói là lời thật, nhưng ở trong tai Hứa Viện lại là anh đang bảo vệ Hà Quyền. Hiểu con không ai bằng mẹ, hồi đó con trai bảo bố bị hành hạ thành cái xác khô cũng không nói xấu Hà Quyền một câu. Bây giờ về nước chưa được mấy ngày đã chia tay với hôn phu còn sống chết không hợp lại, không phải bởi vì Hà Quyền còn có thể là bởi vì ai?

Hứa Viện hiểu qua bao nhiêu người? Vừa nhìn vẻ chân cao khí ngang ai cũng không để vào mắt kia của Hà Quyền, bà không chút nghi ngờ Trịnh Chí Khanh ở trước mặt đối phương phải là con lừa nghe theo. Như vậy tương lai nếu vào cửa Trịnh gia, còn không phải ngày ngày vung sắc mặt với cha mẹ chồng? So ra tính tình thiếu gia tuy nói hơi lớn chút của Lạc Quân Hàm, nhưng ở trước mặt bà cũng không dám lỗ mãng, ở chỗ Trịnh Chí Khanh cũng là thái độ thuận mi thuận mắt. Tính khí từ thói quen có thể giáo dục, nhưng loại ngạo khí trời sinh mang theo trong xương cốt của Hà Quyền chỉ có cắt đứt mới có thể trị!

Đem chăn đơn sạch sẽ gấp ở trong làn bên ghế sofa đắp lên cho con trai út đã lâm vào ngủ say, Hứa Viện vỗ lưng anh chậm rãi mở

miệng thở dài.

Đừng tưởng cửa Trịnh gia dễ vào, Hà Quyền, tôi chờ xem.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi sáng 10 số khám bệnh khám xong, Hà Quyền tới ICU thăm Hòa Vũ, đúng lúc đụng phải Trịnh Chí Kiệt. Cậu đoán Trịnh Chí Kiệt là vận dụng quan hệ của cha, liền ăn vạ trong ICU không đi, bác sĩ hộ sĩ cũng không ai dám đuổi hắn. Hòa Vũ còn đang ngủ, dựa theo lượng mất máu của y, dự đoán phải chiều ngày thứ 2 mới có thể tỉnh.

"Thời gian thăm hỏi 1 ngày chỉ nửa tiếng thôi, anh đây là không tuân theo quy định." Hà Quyền vừa xem bệnh án vừa uy hiếp Trịnh Chí Kiệt, "Đừng tưởng coi giữ ở đây bày tỏ trung thành là chuyện tốt, anh vi khuẩn đầy người, lây bệnh cảm mạo cho Hòa Vũ làm sao đây? Máu cả người anh ấy đều thay lại, kháng thể cực thấp chỉ sợ lây nhiễm."

Nghĩ ở trên phần Hà Quyền cứu hai cha con Hòa Vũ, Trịnh Chí Kiệt mạnh mẽ đè xuống khẩu khí, hỏi: "Cậu thích màu gì?"

"Hả?"

"Ferrari, cậu muốn màu gì."

"Ú, thật sự cho hả."

"Tôi luôn nói là làm."

Hà Quyền xùy cười: "Nhận tâm ý, anh cho tôi, tôi cũng không nuôi nổi, bảo hiểu một năm mấy chục vạn."

"Cái này cậu không cần lo, tôi sẽ phụ trách."

"Nè..... Nói thật, đồ của Trịnh gia các anh tôi không cần nổi, hồi trước ngồi xe em trai anh hại tôi treo chân đụng đầu, giờ nếu lái Ferrari anh tặng ra đường, tôi sợ bị đụng." Hà Quyền vội vàng khoát tay, "Như vậy thà không bằng để anh nợ tôi nhân tình."

Trịnh Chí Kiệt trầm giọng nói: "Tôi ghét nợ nhân tình."

"Đây cũng không phải anh nói là được." Hà Quyền để bản bệnh án xuống, vén chăn đơn trên người Hòa Vũ ra tiến hành bắt mạch, "Không tệ, dấu hiệu sinh tồn đều rất ổn định, đáy tử cung cũng thấp xuống, không có tiếp tục ra máu, nếu như không xuất hiện triệu chứng lây nhiễm sốt cao, hẳn khoảng 3 ngày có thể ra ICU. À, đúng rồi, Trịnh Chí Kiệt, anh đừng chỉ ngồi đây, đi nộp tiền, vào ICU một ngày phải 1-2 vạn đấy."

Trịnh Chí Kiệt coi rút khóe miệng hỏi: "Cậu cho rằng, tôi thân là lão tổng công ty niêm yết, sẽ thiếu phí khám chữa bệnh ở bệnh viện nhà mình?"

"Cũng nói không chừng, thiên hạ rộng lớn không thiếu cái lạ, lại nói bệnh nhân nợ phí, khu bệnh chúng tôi cũng trừ tiền thưởng theo." Hà Quyền trợn trợn mắt, "Em trai anh lúc trước nói anh ta chịu, nhưng chính chủ đã tới, vậy thì ai nên trả người đó trả."

Trịnh Chí Kiệt đành chịu, lấy điện thoại ra định gọi bảo thư ký tới bệnh viện nộp tiền, kết quả bị Hà Quyền tóm được cơ hội: "Chờ chút! Trong ICU không được dùng di động, ra ngoài gọi!"

"....."

Vừa đi ra ngoài Trịnh Chí Kiệt vừa vận khí - Ferrari này phải mua, tiêu tiền tiêu tai!

Trịnh Chí Khanh không có sức lực phấn khởi sau khi có được thiên kim của anh trai anh, hơn nữa lại một hơi bị rút 600, thêm ngủ kéo dài mấy ngày không thể tránh được. Lúc họp Hà Quyền thấy anh buồn ngủ gật đầu mãi, đưa tay捏o ðuôi anh. Trịnh Chí Khanh "Hừ" một tiếng, trong nháy mắt tỉnh táo.

Lúc này ðừng nói ðồng nghiệp, ngay cả viện trưởng cũng ngừng phát biểu, dùng ánh mắt "loại này" nhìn anh hỏi: "Chuyên vụ Trịnh, cậu có ý kiến với phát ngôn của tôi?"

"Không có, xin lỗi, ngài tiếp tục." Trịnh Chí Khanh nghiêng ðầu nhìn về phía Hà Quyền, thấy ðối phương cười giống như chuột trộm ðược pho mát, ðành phải bắt ðắc dĩ lắc lắc ðầu.

Trước kia lúc anh ði học buồn ngủ, Hà Quyền sẽ dùng chiêu này ðể gọi tỉnh anh. Hồi ðó anh một bên học một bên còn phải tham gia huấn luyện ðội bóng rổ trường, lúc nhiều tiết một ngày chỉ có thể ngủ 3-4 tiếng, ði học luôn ngủ gà ngủ gật. Sau khi qua lại với Hà Quyền anh ở ngoài trường thuê nhà, cũng ðỡ Hà Quyền tới thư viện học còn phải chiếm chỗ trước. Hà Quyền không muốn bị bạn cùng phòng nói xấu, muộn lăm cũng phải về ký túc ngủ, có khi Trịnh Chí Khanh về quá muộn cậu ði trước. Nhưng bất kể Trịnh Chí Khanh mấy giờ về, trong phòng bếp nhỏ của phòng trọ luôn sẽ có một phần cơm gà Kung Pao ðược giữ ấm.

Cúi ðầu viết xuống hàng chữ, Trịnh Chí Khanh cầm lấy vở tới dưới mặt bàn viết cho Hà Quyền nhìn - 【Muốn ăn cơm gà Kung

Pao của quán sau trường, tan làm cùng đi?】

Hà Quyền liếc một cái, bấu môi, rút bút từ ngực túi ra, viết: **【Vào học truyền giấy hả? Anh mấy tuổi rồi?】**

【Hai ta cùng tuổi.】

【Không phải cùng tuổi đâu, dựa theo âm lịch tôi lớn hơn anh 1 tuổi.】

【À, đúng, em 1 năm sinh nhật 2 lần, một lần muốn ăn kem ly bánh ngọt, một lần muốn ăn bánh ngọt tiramisu.】

【Xấu hổ quá, năm đó khiến anh tổn kém.】

【Cho nên em phải mời tôi ăn cơm gà Kung Pao.】

【Hôm nay ca đêm, mai hẵng nói.】

【Tôi tối nay phải họp qua điện thoại với cổ đông bên Mỹ, cũng tăng ca.】

【Vừa lúc, ăn khuya anh mời.】

【OK.】

Kiều Xảo ngồi đối diện bọn họ, mắt nhìn hai con người này ở dưới mặt bàn giờ trò, trong lòng tuôn ra một cỗ mùi vị nói không ra lời. Cô vẫn hi vọng nhìn thấy hai người này có thể gương vỡ lại lành, dù sao, trừ Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền không chân chính yêu thêm bất cứ ai nữa.

Nhưng thế dịch thời di, thời gian mười năm, cũng không biết bọn họ còn có trái tim hồi đó hay không.

1h sáng, Hà Quyền cuộn tròn trên sofa phòng làm việc ngủ say, đột nhiên bị điện thoại thức tỉnh vội vàng mặc áo blouse lên chạy thẳng tới khám gấp. Trước khi vào khám gấp cậu nhìn thấy dưới lối đi xe cứu thương đỗ một hàng 5 chiếc xe Mercedes-Benz, biển số xe đều là nổi liền.

Vào đại sảnh, Hà Quyền hỏi: "Tình huống gì?"

Bác sĩ theo xe cứu thương nhanh chóng đưa ghi chép cho cậu: "30 tuần, màng thai sớm rách, đứa nhỏ sinh trên xe cứu thương, có hô hấp khó khăn rất nhỏ, vừa chuyển vào NICU."

"Sinh trên xe cứu thương?" Hà Quyền sửng sốt, tốc độ này cũng nhanh quá nhỉ?

"Ừm, từ thành phố Lâm chuyển tới, lái gần 2 tiếng."

"À, người lớn tình hình thế nào?"

"Cuống rốn đọng lại, gần 1 tiếng vẫn chưa thấy ra."

Hà Quyền nhanh chóng lật xem bệnh án mấy lần, hướng khu hộ sĩ khám gấp la: "Lập tức làm siêu B cho người được xe cấp cứu đưa tới, tôi xem tình huống, này, người nhà đâu?"

"Đều ở phòng cấp cứu."

"Đều? Tới mấy người?"

"Chủ nhiệm Hà tự ngài xem đi....."

Hà Quyền nhú nhú mày đẩy cửa lớn phòng cấp cứu ra, giương mắt vừa nhìn nhất thời lờ lững - Trong phòng cấp cứu chen chúc một đám đại hán vạm vỡ, Hà Quyền đếm có 10 người, đứng thành

một bức tường người. Vừa nghe thấy tiếng đẩy cửa còn đồng loạt quay đầu nhìn sang, trên mặt mỗi người đều mang theo hung tướng.

Không trách được hộ sĩ không dám đuổi người, Hà Quyền nghĩ, một dãy Mercedes-Benz ở cửa đoán chừng chính là của đám người này lái tới. Bất quá cậu mới mặc kệ đám người này lai lịch gì, cũng không tin bọn họ dám ở đây giương oai: "Toàn bộ chen ở đây làm gì? Phòng cấp cứu sản khoa, không sinh con đâu ra ngoài!"

10 người vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm Hà Quyền. Lúc này phía sau bức tường người tỏa ra tiếng trầm thấp: "Dựa theo bác sĩ nói mà làm."

Bức tường người từ ngang biến thành thẳng, lúc "gạch tường" ra khỏi phòng mỗi người đều cẩn thận đánh giá Hà Quyền một phen.

"Cậu là chủ nhiệm Hà?" Âm thanh trầm thấp lại lần nữa vang lên. Hà Quyền nghiêng đầu vừa nhìn, cũng là người đàn ông tướng mạo hơi lộ vẻ cường ngạnh. Mặc dù không có nhiều nếp nhăn nhưng tóc hoa râm, một kiểu ông chú trung niên, nhìn tuổi phải hơn 40. Hà Quyền nhớ trên bệnh án viết tuổi của người bệnh tên Đồng Dục Thanh là 21, bèn hỏi: "Đúng, là tôi, ngài là cha của Đồng Dục Thanh?"

Khóe mắt đối phương rõ ràng co rút chút.

"Tôi là chồng em ấy."

=====

Ui dà sugar daddy nè. Bộ này tập hợp nhiều kiểu công thụ tui thích ghiaaaa. Lại còn sinh bé gái nữa

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 21

Edit + Beta: Vịt

Không khí trong phòng nhất thời hơi có vẻ lúng túng.

Liếc nhìn bé trai thanh tú trên giường đẩy, lại nhìn nhìn "ông xã" nét mặt mang theo hung tướng trước mắt, trong đầu Hà Quyền trong nháy mắt hiện lên ý nghĩ "Đại ca xã hội đen cường bức thiếu nam nhà lành". Nếu không gọi an ninh tới đây trước tiên theo dõi? Cuồng rón động lại rất nguy hiểm, dễ ra máu nhiều dẫn tới shock xuất huyết, cấp cứu không được cậu cũng không phải chưa từng gặp. Vạn nhất lát người bệnh thật sự xảy ra chuyện gì, đám người này ra tay đập bệnh viện con mẹ nó nát.

Người đàn ông ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ trầm mặc: "Bác sĩ của chúng tôi nói, điều kiện chữa bệnh và kỹ thuật của Đại Chính là tốt nhất, cho nên mới đi ô-tô hơn 300 km chạy tới. Không cần biết bao nhiêu tiền, người lớn đưa nhỏ đều giữ lại cho tôi."

"Cái này không cần ngài yêu cầu, chức trách hàng đầu của bác sĩ chính là cứu tử phù thương." Hà Quyền vén chăn đơn lên, vừa bắt mạch vừa quan sát trên người người bệnh có vết thương nổi bật hay không.

Vẫn ổn, là cậu quá lo lắng. Da dẻ Đồng Dục Thanh bóng loáng mà đầy co dãn, mơ hồ có thể nhìn thấy đường cong cơ bụng. Thoạt nhìn cuộc sống trải qua không tệ, trong lúc mang thai còn có thể tập

thể hình. Bất quá cái này cũng rất có khả năng chính là nguyên nhân màng thai rách sớm, vắc nặng dẫn tới cơ bụng lực nén quá lớn dẫn tới tử cung co mạnh, nếu không cũng sẽ sinh sớm vậy.

Cơ mà tối muộn còn tập, không cần ngủ?

"Nước vỡ lúc mấy giờ?" Cậu hỏi.

Người nọ nói: "Khoảng 10 rưỡi."

"Cậu ấy làm gì? Nâng tạ?"

"....."

Vừa nhìn sắc mặt đối phương trong đèn mang theo chút đỏ, Hà Quyền nhất thời hiểu được, không nhịn được trách: "Mang thai còn không biết tiết chế? Cậu ấy ít tuổi không hiểu chuyện, anh tuổi này cũng không hiểu?"

Người nọ trầm mặc không nói chuyện, xoay người đi ra phòng cấp cứu, không tới 2 phút lại quay lại, trong tay nhiều thêm hòm công văn. Hắn kéo rèm vải không thấm nước màu lam quây quanh bên giường lại, ở trong phòng cấp cứu người đến người đi ngăn ra không gian khá tư mật. Gãy nút khóa trên hòm, hắn xoay hòm bày ra đồ vật bên trong cho Hà Quyền - Đây một hòm tiền mặt, nhìn phải cỡ 50 vạn.

"Chủ nhiệm Hà, tôi nghe nói cậu là tốt nhất, nhờ cậu."

Dưới tay Hà Quyền vừa lúc ấn tới chỗ đau của Đồng Dục Thanh, đối phương chợt "A" một tiếng. Tiếng kêu này khiến sắc mặt người đàn ông trong nháy mắt khẩn trương, buông hòm ra vọt tới đầu

giường, cong người đỡ thái dương Đồng Dục Thanh không ngừng an ủi.

Hòm trực tiếp nện trên mặt đất, tiền bên trong rớt ra hơn nửa, ngoài rèm nhất thời vang lên tiếng la kinh ngạc: "Ôi đệt! Chủ nhiệm Hà! Lần đầu thấy đẻ ra tiền!"

Hà Quyền túm mở rèm, hỗn hển rống với người đàn ông kia: "Kêu người của anh vào lấy tiền đi! Nộp tiền tới chỗ thu phí nộp! Đưa tôi làm gì! Ở đây có quản chế, muốn hại tôi mất giấy phép phải không!?"

"Ngài đừng giận, coi như tôi không hiểu quy củ."

Người nọ hướng ngoài cửa búng tay, vèo vèo vọt vào 3 cục "gạch tường", nhanh chóng gom tiền tán loạn trên mặt đất vào trong hòm, chưa đến một phút đã lại biết mất ngoài phạm vi tầm mắt của Hà Quyền.

Hà Quyền tâm nói ông đây hôm nay thật con mẹ nó mở rộng tầm mắt, từng thấy nhét phong bì chưa từng thấy nhét hòm. Ánh mắt cậu nghi ngờ đánh giá đối phương - Người anh em này hẳn không phải buôn thuốc phiện chứ?

Hình ảnh Doppler hiển thị cuống rốn vẫn đầy đủ mà bám vào trên vách tử cung, Hà Quyền thảo luận với bác sĩ khám gấp phương án trị liệu, đem chồng của Đồng Dục Thanh - hắn tự giới thiệu mình là Lưu Gia Thắng - gọi sang một bên nói chuyện. Không cần biết người nhà làm gì, cứu người quan trọng hơn.

"Cậu ấy sinh quá nhanh, thể lực tiêu hao quá lớn, co thắt sau sinh dùng lực dẫn tới cuống rốn động lại, hiện tại có 2 phương án:

Một, tôi động tay bóc đi, nhưng có thể dẫn tới ra máu nhiều, cần trước tiên tiến hành trị liệu động mạch tắc máu ở hai bên, nhưng cho dù như vậy cũng không dám đảm bảo trong quá trình xử lý sẽ xuất hiện shock thiếu máu hay không; hai, dùng thuốc dẫn xuống, nhưng quá trình này khả năng cần mấy ngày, cũng có khả năng cần mấy tháng, cuống rốn đọng lâu dài có thể dẫn tới bên trong khoang lây nhiễm, độc tố xâm nhập máu dẫn tới ung thư máu biến chứng suy kiệt nhiều khí quan, vẫn rất nguy hiểm."

Lưu Gia Thắng khẽ nhú mày, hỏi: "Không có phương án thứ 3?"

"Lấy toàn bộ tử cung, nhưng đây không phải phương án trị liệu, mà là sự lựa chọn cuối cùng vì bảo vệ tính mạng." Hà Quyền gãi gãi mái tóc vốn xoắn, "Nếu anh quyết định không được thì gọi người nhà cậu ấy, các anh cùng nhau thương lượng quyết định. Hiện tại tính mạng cậu ấy triệu chứng coi như ổn định, ngược lại có thời gian suy nghĩ."

Lưu Gia Thắng lắc lắc đầu. "Cha mẹ em ấy đều không còn nữa, chỉ có tôi là người nhà."

"Ừm, hiện tại lại thêm đứa con."

"Đúng rồi, vừa nãy chỉ để ý đưa Dục Thanh tới khám gấp, đứa bé thế nào? Tôi có thể nhìn chút chứ?"

"Vừa vào NICU khẳng định không xem được, anh chờ tôi -" Hà Quyền hô với khu hộ sĩ, "Triệu Nguyệt, gọi điện thoại cho khu sơ sinh, kêu trực ban tới đây một chuyến, cứ nói người nhà muốn biết tình hình đứa nhỏ."

Mấy phút sau, Tang Đào vội vã chạy tới.

"Chủ nhiệm Hà, ngài tìm tôi."

"À, vị này là cha của đứa nhỏ vừa được đưa vào NICU, cậu nói rõ tình huống." Hà Quyền chỉ chỉ Lưu Gia Thắng.

Đối mặt với Lưu Gia Thắng không giận tự uy, biểu tình trên khuôn mặt con nít kia của Tang Đào nhất thời căng chặt, lắp ba lắp bắp nói: "Phổi..... Phổi phát dục không hoàn toàn, cần phụ trợ..... Phụ trợ hô hấp..... Cân nặng..... Quá..... quá nhẹ, chỉ có 1 nghìn 200 gam..... Ặc....."

(Móa nó sao không nói là 1,2kg đi lại còn bày đặt đổi ra gam -.-)

"Chờ chút." Lưu Gia Thắng giơ tay lên ra hiệu, xoay người hạ giọng nói với Hà Quyền: "Chủ nhiệm Hà, có thể đổi bác sĩ chăm sóc con tôi hay không? Người này trẻ tuổi quá, thoát nhìn kinh nghiệm chưa đủ."

"Anh coi đây là chợ bán thức ăn chọn cải trắng hả? Non hay không nhìn rau già." Hà Quyền trợn mắt trắng, "Bác sĩ Tang chỉ là không giỏi ngôn ngữ, nghiệp vụ không thành vấn đề, anh nếu không yên tâm, xe cứu thương vẫn chưa đi đâu, tiếp tục đưa tới chỗ khác! Nhưng tôi phải nhắc nhở anh, chu vi 1 nghìn cây số không tìm được nơi có khu sơ sinh điều kiện tốt hơn Đại Chính đâu."

Lưu Gia Thắng phải rất nhiều năm không gặp phải loại người dám nói như vậy với hắn như Hà Quyền, nhưng mạng của vợ con đều ở trong tay người ta, hắn cáu giận cũng chỉ có thể tìm phiên toái cho mình. Hít sâu một hơi, hắn xoay người lại cầm tay Tang Đào, ngữ khí thành khẩn nói: "Bác sĩ Tang, vô luận thế nào cũng phải cứu sống con tôi, dùng thuốc tốt nhất, bất kể giá nào."

"Ngài..... Ngài yên tâm..... Chúng tôi..... Chúng tôi sẽ tận lực....."

Tay Tang Đào bị Lưu Gia Thắng nắm chặt ra mồ hôi mãi.

Hà Quyền nhắc nhở: "Nè, Lưu tiên sinh, anh nhưng ngàn vạn đừng cầm hòm tới khu sơ sinh đưa tiền nữa nhé, chủ nhiệm bên kia không tốt tính như tôi đâu, tới lúc đó trực tiếp báo cảnh sát."

Cậu tính tình tốt?

Tang Đào và Lưu Gia Thắng đồng thời ở trong lòng trợn mắt trắng.

Trịnh Chí Khanh kết thúc cuộc họp qua điện thoại, bóp sống mũi xót trướng gọi điện thoại cho phòng làm việc của Hà Quyền, xem đối phương có muốn đi ăn khuya hay không. Điện thoại không ai nhận, anh đoán Hà Quyền hẳn tới khám gấp rồi, bèn tới khám gấp tìm người. Nhìn thấy một dãy Mercedes-Benz liên số và một bức tường người dựng ở cửa đại sảnh khám gấp, cơn buồn ngủ của Trịnh Chí Khanh bỗng chốc bị đè xuống không ít.

Anh đi tới bên cạnh Hà Quyền đang ở khu hộ sĩ xem đơn xét nghiệm, hỏi: "Đám người này tới làm gì?"

"Tới đây còn có thể làm gì, sinh con đó." Hà Quyền cầm bút ở trên danh sách đánh dấu mấy mục không đạt chỉ tiêu, đưa cho Triệu Nguyệt, "Giường 3 thêm albumin, huyết áp cao như vậy trưởng nước nặng như vậy, chỉ dựa vào thuốc lợi tiểu tiếp tục thế nào?"

Triệu Nguyệt bĩu môi: "Chủ nhiệm Hà, albumin hơn bảy trăm một ống, toàn bộ tụt tụt, người nhà không chịu dùng."

"Ai là chồng, gọi đến tôi mắng hần!" Hà Quyền hàm hừ nói, "Sinh con bước qua hai giới âm dương, đòi hần lên nằm thử xem?"

"Phải, chủ nhiệm Hà, tôi đi mắng, ngài nếu mở giọng, tôi sợ người nhà phải nhảy lầu." Triệu Nguyệt vội vàng gom đơn cầm lấy đứng dậy.

Hà Quyền lờm: "Tôi cay nghiệt như vậy?"

"Em rất thiện lương, chính là miệng lợi hại chút." Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh ngắt lời, "Đi thôi, đi ăn chút gì, đã nói ăn khuya tôi mời."

"Đúng á, tôi đói thật sự, cơm tối cũng không kịp ăn, phẫu thuật xong ở phòng làm việc ngủ thẳng tới 1h." Hà Quyền sờ sờ dạ dày, xẹp lép.

"Muốn ăn gì?"

Quán cháo ở cửa đi, hơn nửa đêm cũng không ăn được đồ nhiều dầu mỡ."

Hai người vừa nói vừa đi tới ngoài đại sảnh khám gấp, cửa tự động vừa mở, gió lạnh ào cái thổi xuyên áo blouse của Hà Quyền. Trịnh Chí Khanh thấy cậu rụt vai, cởi áo khoác ra phủ lên cho cậu.

"Anh không lạnh?" Áo gió dài quá gồi tới trên người Hà Quyền sắp phủ bàn chân rồi.

"Tôi cảm không sao hết, nhưng em không thể ngã xuống." Trịnh Chí Khanh kỳ thực vẫn ổn, áo khoác tây trang thuần lông dê có thể chắn gió, áo lót lông dê bên trong bảo vệ trước ngực sau lưng cũng không cảm thấy lạnh lắm, "Tôi kỳ thực vẫn luôn muốn đề ra, khu sinh 3 hiện tại cũng chỉ có 3 bác sĩ chủ nhiệm em, Kiều Xảo và Cảnh

Tiêu, y sĩ nhập viện cũng chỉ có 3. Em xem, bác sĩ Phương nghỉ sinh, mấy người các em cũng mệt chết, phải vội vàng thêm người."

"Tôi không biết mệt?" Hà Quyền bắt đắc dĩ cùng cực, "Sẵn lòng ở khoa sinh non vốn ít, sẵn lòng làm sản khoa nam càng ít, tôi moi người khắp nơi, tìm tới mức viện trưởng người ta cũng đề phòng tôi giống như đề phòng cướp. Nè, khoan hẵng nói các viện trưởng khác, chủ nhiệm Phan và chủ nhiệm Cao khu 1 khu 2 vừa thấy tôi vào khu của các cô ấy, đã hận không thể dán trên ót bác sĩ khu bệnh một tờ giấy "Vật phần cá nhân, Hà Quyền chớ gần"."

Trịnh Chí Khanh bị chọc cười, đưa tay vì Hà Quyền đẩy cửa lớn phòng ăn.

Gọi ít cháo hoa thức ăn, Trịnh Chí Khanh đập vỡ bóc xong hột vẹt muối, bỏ vào đĩa nhỏ đẩy tới trong tay Hà Quyền. Hà Quyền ngẩng đầu nhìn anh một cái, dẹt miệng dùng muỗng sứ khoét miếng trứng vẹt ngâm vào trong cháo.

Trước kia không cảm thấy trong nhà Trịnh Chí Khanh có tiền, cũng là bởi vì Hà Quyền ở trên người đối phương không nhìn thấy dấu hiệu được nuông chiều từ bé. Trong ấn tượng của cậu, con cái của nhà có tiền trên căn bản năng lực tự gánh vác là số 0, cũng tỷ như cha cậu. Nghe cha nói, trước khi cậu ra đời, cha cậu cái gì cũng ném vào máy giặt, siêu điện cũng có thể dùng tới chập điện. Có lần không dễ dàng nói muốn học nấu cơm, còn suýt nữa đốt nhà bếp. Chỉ cần mẹ ra ngoài diễn, hai người bọn họ ở nhà đảm bảo bữa nào cũng gọi bên ngoài.

Sau đó song thân không còn, Hà Quyền bị Tề Gia Tín mang về nhà mới biết được tại sao sẽ nuôi ra được đứa con như cha cậu. Trong nhà 3 bảo mẫu, ngoại trừ tắm rửa đánh răng ăn cơm đi toilet

là chuyện của mình, những cái khác toàn bộ có người làm thay. Tề Gia Tín chỉ cần ông đọc sách, cái gì khác cũng không cần làm. Hà Quyền từ 12 tuổi đã không tới trường, chỉ là đăng ký học tịch (*), mỗi ngày ở nhà do gia sư giảng bài.

((*) học tịch: sổ ghi tên cũng như tư cách của học sinh ở một trường nào đó)

Ban ngày giáo viên dạy văn hóa, buổi tối ông ngoại còn theo dõi cậu học thuộc sách cổ thuốc Trung y, hoạt động khóa ngoại chính là tới quán Trung y mà trong nhà mở học châm cứu với lão sư phụ. Một năm 365 ngày, chỉ có sinh nhật và tết âm lịch có thể nghỉ. Nếu không cậu tại sao sau đó 1 năm muốn trải qua 2 ngày sinh nhật, cũng là bởi vì Tề Gia Tín không cho cậu ăn bánh ngọt, sinh nhật chỉ có mì thọ.

Cậu không có bạn bè cùng tuổi, ngoại trừ Kiều Xảo thỉnh thoảng tới làm khách với ông bà còn thuận tiện có thể nói với cậu mấy câu. Cậu bị cấm dùng điện thoại, dùng máy tính cũng bị gia sư coi chừng, ở bên cạnh Tề Gia Tín cậu tương đương với ngồi tù 6 năm. Cậu biết đây là kích thích mà cha cậu mất đi để lại cho ông ngoại, hận không thể chăm chăm nhìn cậu mới được, sợ không cẩn thận trong nhà lại sinh ra nghịch tử, tương lai lại người đầu bạc tiền người đầu xanh.

Nhưng cậu dù sao cũng là người, có quyền lợi theo đuổi cuộc sống của riêng mình.

Hà Quyền cuối cùng vẫn là ngỗ nghịch ý nguyện của Tề Gia Tín, lúc điền nguyện vọng lén đăng ký Tây y lâm sàng, mà không phải dựa theo hi vọng của ông ngoại cậu, tới học viện quản lý Đông y

được học quản lý xí nghiệp, hoặc là chuyên ngành quản lý của trường điều chế thuốc.

Để lại trên bàn thẻ ngân hàng mà bà ngoại giấu ông ngoại nhét vào trong túi, Hà Quyền một mình một người tới trường đăng ký. Nhiều năm như vậy, ngoại trừ bà ngoại qua đời, cậu không trở lại căn nhà kia nữa.

=====

Trời ơi tui cứ nghĩ tuần sau phải vác mông đi thực tập dạy học sinh mà mệt kinh khủngggggg

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 22

Edit + Beta: Vịt

Ăn khuya xong trở về, tới cửa bệnh viện bọn họ nhìn thấy có chiếc xe đỗ ở cổng, tài xế ngồi trong xe tranh chấp với bảo an trực cổng.

Trịnh Chí Khanh bước nhanh tiến lên hỏi thăm: "Tình huống gì?"

Bảo an tức giận bất bình: "Người này đụng hỏng xà ngang, tôi bảo hắn xuống xe hắn còn chửi người!"

"Tôi nói chờ đưa người yêu tôi vào rồi đi ra giải quyết cái này!" Tài xế đỏ mặt tía tai rống.

Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu vừa nhìn, trên chỗ ngồi phía sau nằm một người đang lăn qua lăn lại. "Để hắn vào trước, chuyện bồi thường nói sau." Anh khua khua tay, ra hiệu bảo an để xe vào. An ninh vừa thấy chuyên vụ lên tiếng, lập tức từ trong cổng đi ra giờ xà ngang lên.

"Mấy người làm cha bây giờ á, tố chất tâm lí quá kém." Hà Quyền ở bên cạnh bĩu môi, "Còn có cái người lần trước anh mỗ, vượt đèn đỏ đưa vợ con tới dưới bánh xe tải."

Trịnh Chí Khanh cười cười nói: "Lần đầu làm cha, khó tránh khỏi khẩn trương kích động luống cuống tay chân."

"Xí, nói như anh đã trải qua vậy."

"Có thể tưởng tượng được, người thấy biển không sợ như anh tôi lúc đón con gái cũng sợ sệt, tôi không cho rằng tôi tới lúc đó có thể mạnh hơn anh ấy bao nhiêu."

"Đừng chỉ tưởng tượng, trước tìm được người chịu sinh con cho anh hãy nói."

Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu nhìn Hà Quyền một cái, vừa định nói chuyện đột nhiên nghe thấy chỗ đậu xe truyền đến một tiếng thét kinh hãi - "Bác sĩ! Bác sĩ đến! Cứu mạngg!"

Nghe thấy tiếng kêu cứu, Hà Quyền chạy còn nhanh hơn Trịnh Chí Khanh, tốc độ kia rõ ràng là chạy tới khám gấp luyện ra được. Chạy tới bên cạnh xe, Trịnh Chí Khanh vừa nhìn, là chiếc xe vừa dừng phải cửa vào gara vượt qua xà. Tài xế đang luống cuống đứng bên cạnh xe, mà Hà Quyền đã tiến vào ghế sau kiểm tra tình huống.

"Thế nào?" Trịnh Chí Khanh mắt nhìn Hà Quyền đắp áo khoác gió của mình tới trên đùi người bệnh.

"Cửa tử cung mở toàn bộ, cuống rốn rụng xuống, vị trí chằm sau, tôi có thể thử xoay một chút." Trong áo blouse của Hà Quyền luôn chuẩn bị bao tay, sau khi kiểm tra xong cậu giơ tay từ chỗ ngồi phía sau bò xuống, nói với người chồng: "Anh, tới khám gấp gọi 2 hộ sĩ ra, mang theo túi sinh sản cấp cứu, hiện tại không thể động đến cậu ấy, cuống rốn bị động có thể dẫn tới thai nhi nghẹt thở, phải sinh ở trong xe."

"Tôi đi gọi người." Trịnh Chí Khanh thấy người chồng dường như 1 chữ cũng không nghe lọt, quảng lại lời xoay người chạy về phía

khám gấp.

Chỉ chốc lát, Triệu Nguyệt mang theo túi cấp cứu và một hộ sĩ khác đẩy giường lăn chạy tới, vừa nhìn điệu bộ này vội vàng kéo ra một bên cửa xe ghế sau khác, rống với người chồng: "Tới đây! Ôm nửa người trên của người yêu anh, đứng ngu đấy làm gì!?"

Bị Trịnh Chí Khanh vỗ sau lưng, người chồng mới kịp phản ứng, nhanh chóng theo chỉ thị của Triệu Nguyệt tiến vào trong xe. Triệu Nguyệt tiến vào ghế lái phụ, nằm nhoài trên lưng ghế rút máu cho bệnh nhân khẩn cấp mang đi kiểm tra.

Cũng chỉ thời gian mười mấy phút, Hà Quyền nghiêng đầu hô to: "Chí Khanh! Thông báo NICU chuẩn bị nhận đứa bé!"

Trịnh Chí Khanh nhanh chóng gọi điện thoại cho bên kia, cúp điện thoại, anh đột nhiên ý thức được chuyện - Vừa nãy Hà Quyền hình như không gọi anh là Trịnh Đại Bạch?

Hà Quyền nâng tay đi vào đại sảnh khám gấp, Lưu Gia Thắng vừa thấy cậu đi vào nhanh chóng nghênh đón. Đang định nói chuyện lại thấy trên áo blouse của Hà Quyền nhiễm không ít vết máu, bèn dừng bước tránh đường, định chờ cậu tẩy rửa xong lại nói. Hà Quyền không chỉ áo blouse, quần áo cũng căn bản vứt bỏ, đành phải từ phòng giải phẫu khám gấp cầm bộ đồ giải phẫu mặc vào. Phòng làm việc có chuẩn bị quần áo dùng, nhưng xem ra cậu chốc lát vẫn không đi được.

Trên áo khoác gió của Trịnh Chí Khanh cũng toàn là máu, vừa nãy lúc người bệnh được giường lăn đẩy tới Hà Quyền nhìn thấy Trịnh Chí Khanh lắc đầu ném áo vào trong thùng rác đánh dấu "Rác thải chữa bệnh". Đối với cái này Hà Quyền không chút cảm thấy áy

náy nào, bệnh viện 1 năm kiếm nhiều tiền cho đám giám đốc viện như vậy, cống hiến Giorgio Armani tính là rắm thôi!

Triệt để dọn dẹp sạch sẽ ra ngoài, Hà Quyền khắp đại sảnh tìm Lưu Gia Thắng, quay một vòng thấy đối phương đang nói chuyện với Trịnh Chí Khanh. Cậu đi tới, hỏi: "Các anh quen biết?"

Trịnh Chí Khanh giải thích: "Nhà của ba mẹ tôi là hạng mục của công ty bọn anh Thắng, lúc giao nhà là anh Thắng đích thân dẫn người tới nghiệm thu."

À, làm bất động sản ha, khó trách giàu có như vậy đi nhét hòm. Hà Quyền nghiêng đầu liếc nhìn một hàng tường người thẳng tắp ở cửa đại sảnh, trợn mắt trắng. Nhưng làm bất động sản cần thiết phải làm như Hội Hắc Xiên (*)?

((*) Hắc Xiên hình như là một kiểu chơi bài lừa thì phải)

"Chủ nhiệm Hà, tôi vừa nghĩ, cứ dựa theo ngài nói mà làm, mau sớm xử lý." Lưu Gia Thắng thành khẩn nói, "Tôi năm nay 48 rồi, cũng coi như già sắp chết, Dục Thanh em ấy còn trẻ, không thể nói vì tôi mà hủy hoại cả đời em ấy."

"Được, lát để hộ sĩ dẫn anh tới khu sinh 3 làm thủ tục nhập viện, ban ngày trước tiên làm trị liệu ban đầu, quan sát 24h, không có xuất huyết và sốt cao có thể bóc cuống rốn." Hà Quyền vừa nói chỉ một ngón tay về phía cửa: "Đám người kia không được đi theo, trở về lại dọa sợ người bệnh của khu bệnh tôi."

Lưu Gia Thắng mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Dục Thanh lúc trước từng bị bắt cóc 1 lần, từ đó về sau tôi không dám để bên cạnh em ấy thiếu người. Dục Thanh là con trai độc nhất của đại ca, đại ca trước

khi đi cố ý dặn tôi phải chăm sóc tốt em ấy, nếu em ấy thật sự xảy ra chuyện gì, tôi chết cũng không có mặt mũi gặp đại ca."

Hà Quyền không cố nén, lông mày vặn vào nhau - Đâu má, đại ca dài đại ca ngắn này, vắn điệu còn con mẹ nó là Hội Hắc Xiên! Chờ chút, Lưu Gia Thắng là chồng của Đồng Dục Thanh, nhưng lại gọi cha của Đồng Dục Thanh là đại ca, vai vế có chút loạn đi? Đừng nói Đồng Dục Thanh xảy ra chuyện, chính là không xảy ra chuyện gì, dựa theo cách chăm sóc con bạn cũ của Lưu Gia Thắng, đại ca gã dưới suối vàng có thể nhắm mắt?

"Anh Thắng, hành lang bệnh viện đều có giám sát, anh có thể để bảo tiêu ở phía dưới trông chừng, cậu Đồng ở chỗ chúng tôi tuyệt đối an toàn." Trịnh Chí Khanh kiên nhẫn khuyên đối phương, "Khu bệnh đều là chờ sinh và vừa sinh xong, hơn nữa ngoại trừ người nhà người ngoài một mực không được đi vào, ngài cứ yên tâm."

"Cậu hai đã nói vậy, tôi liền yên tâm." Lưu Gia Thắng vỗ vỗ cánh tay Trịnh Chí Khanh, "Nghe nói cậu sắp kết hôn, mở rượu nhất định phải gửi thiệp cho anh già nhé."

Trịnh Chí Khanh ho khan một tiếng, nói: "Còn sớm."

"Được, vậy cậu làm việc trước." Lưu Gia Thắng cầm tay Hà Quyền, "Chủ nhiệm Hà, vừa nãy đắc tội nhiều, ngài tha thứ, lão Lưu tôi là người thô kệch, không hiểu quy củ."

Hà Quyền nặn ra nụ cười nghề nghiệp với đối phương.

Chờ Lưu Gia Thắng vào phòng cấp cứu với Đồng Dục Thanh, Trịnh Chí Khanh hỏi Hà Quyền: "Gã vừa làm gì?"

"Nhét cho tôi một hòm tiền mặt, xấp xỉ 50 vạn." Hà Quyền bày ra khuôn mặt bất đắc dĩ, "Người anh em này rốt cuộc làm gì?"

"Nghe cha tôi nói, lão đại Đồng là khởi nghiệp từ sòng bạc ngầm, sau đó bị điều tra, là Lưu Gia Thắng này thay hắn gánh tội ngồi tù 7 năm. Sau khi ra ngoài lão đại Đồng liền mở cho gã công ty kiến trúc, mấy năm nay làm phong sinh thủy khởi, mấy hạng mục khu biệt thự bờ biển toàn là gã làm." Trịnh Chí Khanh dừng một chút, "Tôi nhớ lão đại Đồng hình như là qua đời năm ngoái, lúc đó cậu Đồng vẫn ở Mỹ, cậu ta và Lạc Quân Hàm là bạn học."

"Đừng ở trước mặt tôi nhắc tới cái tên đó, một lát hột vẹt muối nhảy ra đấy." Hà Quyền đầy mặt không vui.

"Xin lỗi." Trịnh Chí Khanh tràn ngập áy náy, "A Quyền, quá khứ đã qua, tôi -"

Hà Quyền giơ tay lên ra hiệu anh dừng lại: "Qua hay không là chuyện của mình anh, không cần nói với tôi, tôi cũng sẽ không lại giới thiệu đối tượng cho anh."

"Hiểu rồi." Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ khó khăn gật gật đầu.

"Được, tôi về phòng làm việc ngủ đây, sáng mai còn khám bệnh cả buổi sáng, anh cũng về sớm nghỉ ngơi, ngủ ngon."

Hà Quyền nói xong, ngáp đi ra đại sảnh khám gấp, trước khi ra cửa lại quét bức tường người kia một cái - Còn không nhanh biến, không thấy dọa sợ người bệnh không dám tiến vào à!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trước khi gần về phòng làm việc cậu lại tới phòng Hòa Vũ quay một vòng. Buổi tối Hòa Vũ mới từ ICU về phòng bệnh thường, Trịnh Chí Kiệt 3 ngày không ngủ, lúc này đang nằm trên sofa ngủ như đã chết. Đứa nhỏ mặc dù chưa đầy tháng nhưng điểm đánh giá sơ sinh rất cao, không cần vào NICU, vẫn luôn ở trong phòng gia đình do chuyên gia chăm sóc sơ sinh chiếu cố.

Hà Quyền thấy Hòa Vũ cũng ngủ, liền rón rên mà cần bản ghi chép, nung ánh đèn đêm yếu ớt lướt một lần số liệu. Xác nhận hết thấy bình thường, cậu vừa định đi, đột nhiên nghe thấy giữa giường sơ sinh truyền đến tiếng rên của tiểu bảo bảo. Cậu khom lưng ôm lấy nhóc con ở trong khuỷu tay lắc lư, rất nhanh đã lại đỡ đứa nhỏ ngủ.

Mới thời gian 3 ngày, mặt mũi của tiểu cô nương đã thanh tú, vừa nhìn đường nét ngũ quan lớn lên giống Trịnh Chí Kiệt, nhưng nhìn kỹ cái mũi nhỏ cái miệng nhỏ kia quả thực là giống như một khuôn đúc ra với Hòa Vũ. Từ lúc tiến vào sản khoa đến bây giờ, Hà Quyền không biết đỡ đẻ qua bao nhiêu trẻ sơ sinh, nhưng chưa bao giờ nhìn con của người khác đau lòng. Nhưng nhìn thấy đứa nhỏ kết thừa huyết mạch Trịnh gia này, cậu không cách nào không tưởng tượng, nếu như hồi đó con của mình có thể sinh ra, có thể lớn lên giống cô bé hay không.

Mũi hơi chua xót, Hà Quyền cúi đầu ở trên trán tiểu cô nương nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn.

"Chủ nhiệm Hà....." Âm thanh suy yếu của Hòa Vũ ở sau lưng vang lên.

Hà Quyền nhanh chóng quay người lại: "Xin lỗi, đánh thức anh, em lập tức đi ngay."

"Không sao..... Anh chỉ như vậy..... Lúc ngủ lúc tỉnh....." Hòa Vũ mím môi, "Phiền cậu..... Ôm con bé tới đây..... Anh muốn xem nó chút....."

"Anh vẫn truyền thuốc giảm đau, nhất định sẽ mở màng một đoạn thời gian." Hà Quyền ôm bảo bảo tới bên giường, đưa đến trước mặt Hòa Vũ, "Tiểu nha đầu này, em dám cam đoan, tương lai tuyệt đối có tư cách tham gia cuộc thi sắc đẹp Miss World."

Hòa Vũ hơi cúi lên khoe miệng, chậm rãi giơ tay lên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: "Quan Quan..... Con phải cảm ơn chú Hà..... Là chú ấy cứu mạng con....."

"Tên của Quan Quan là gì?"

"Hòa Vũ Tịch..... Mẹ chồng tìm người coi..... Nha đầu này ngũ hành thiếu nước..... Trong tên phải có."

"Theo họ của anh?" Hà Quyền hơi có vẻ kinh ngạc.

"Ừ..... Chí Kiệt nói, Quan Quan là anh quên mình đổi lấy..... Theo họ anh....." Trong nụ cười của Hòa Vũ hạnh phúc tràn đầy, "Anh ấy cảm thấy có lỗi với cha mẹ anh..... Hi vọng có thể thông có việc này..... Để bày tỏ áy náy của anh ấy."

Hà Quyền khiêu mi - Không dễ dàng ha, Trịnh đại thiếu trong xương một bộ gia trưởng phong kiến thậm chí ngay cả họ của cháu gái trưởng Trịnh gia cũng chịu nhường, quả thực có thể thưởng hẳn một bông hồng nhỏ.

"Cho nên anh định tha thứ cho anh ta?"

"Xem đi..... Người này á..... Tính tình nóng nảy..... Không phải nói sửa là sửa....."

"Đúng, khảo nghiệm anh ta thêm đoạn thời gian, một chút lao tâm đã có cô con gái xinh đẹp, quá tiện nghi anh ta....."

"Chủ nhiệm Hà....."

"Gọi em là Hà Quyền là được....."

"Ừ..... Hà Quyền..... Anh cảm thấy..... Cậu và Chí Khanh, hai các cậu..... Rất thích hợp..... Không suy nghĩ một chút..... Quay lại từ đầu?"

Hà Quyền sụp mặt: "Tình huống giữa em và Trịnh Chí Khanh không giống anh và Trịnh Chí Kiệt, các anh là tình cảm còn đó, nhưng em và Trịnh Chí Khanh đã xa cách 10 năm, cơ hồ giống như 2 người xa lạ, không phải nói quay lại từ đầu là có thể tìm được cảm giác lúc trước."

"Thật sự?" Hòa Vũ vỗ nhẹ cánh tay cậu, "Nhưng anh thấy..... Ánh mắt Chí Khanh nhìn cậu..... Cũng không phải như nhìn người xa lạ..... Hà Quyền..... Nó thật sự rất ưu tú..... Cậu cũng thế..... Hai người các cậu đều rất đáng được đối phương quý trọng....."

Hà Quyền bất đắc dĩ cười cười. Thôi vậy, cậu nghĩ, Hòa Vũ đeo ống giảm đau, trong đầu giống như keo dán, chờ sau khi triệt để tỉnh táo bình thường ngay cả mình nói gì cũng không nhớ được.

=====

Hôm nay tôi chính thức đi thực tập rồi các cô ạ .= nên trong vòng 5 tuần tới tui sẽ hơi bận. Đến tuần thứ 6 (tức là khoảng tuần

trước 26/3) mới sẽ rảnh lại. Tới lúc đó sẽ ra chap đều đều hơn ^^

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 23

Edit + Beta: Vịt

**** Long time no come backkkk

Bệnh viện tư nhân và bệnh viện công lập khác biệt lớn nhất là ở, thái độ của nhân viên y tế đối với bệnh nhân và người nhà không giống. Cũng không phải nói thái độ của bác sĩ hộ sĩ bệnh viện công lập không tốt, mà là bọn họ luôn quá tải vận hành, thật sự không rảnh đi bận tâm cảm thụ của mỗi người bệnh. Bệnh viện tư nhân mặc dù cũng có thể chữa bệnh bảo hiểm, nhưng bởi vì các mục chi phí đều cao, chi phí trị liệu cần thiết cùng loại bệnh của bệnh nhân nhiều hơn gấp đôi bệnh viện công lập, tự nhiên cũng không nhiều người đến như vậy.

Phần lớn điều kiện trong nhà người bệnh cũng không tệ, chỉ có số rất ít là bệnh viện nhỏ không cách nào chữa trị chuyển tới công lập không có giường lại đành phải chuyển tới Đại Chính. Đối với loại bệnh này, Đại Chính có một hệ thống cứu trợ đầy đủ, đây cũng là viện trưởng hao hết tâm lực đánh cờ với đa phương tranh thủ được. Trịnh Kiến Bình vì thế đặc biệt thành lập một quỹ, chính phủ giúp đỡ đồng thời tiếp nhận quyên góp tư nhân, mục đích là vì trợ giúp những gia đình khó khăn thực hiện ước mơ có một đứa con.

Quỹ vào lễ cảm ơn hàng năm đều sẽ tổ chức một buổi tiệc rượu từ thiện, khen ngợi nhân viên y tế ưu tú trong viện, đồng thời công

khai gậy quỳ. Hà Quyền chưa bao giờ tham gia, mặc dù năm nào cũng ở trong danh sách khen ngợi.

"Chủ nhiệm Hà, ngài năm nay lại không đi ạ?" Tiểu Quyên vào phòng đưa bệnh án, vừa thấy Hà Quyền ném thư mời quỳ vào thùng rác.

"Đi làm gì? Tôi còn cần bọn họ biểu dương?" Hà Quyền khinh thường mà trợn mắt, "Không đi không có nghĩa là tôi không có ái tâm, tiền thưởng tôi có thể quyền hết."

"Nghe nói tiệc rượu từ thiện năm nay là chuyên vụ Trịnh chủ trì, ngài không đi nịnh bợ anh ấy?"

"Tôi nợ anh ta?"

"Ui dà! Chủ nhiệm Hà ngài nhẹ chút!" Cái người được cậu bắt mạch đau tới kêu to 1 tiếng, "Đây là bụng người, không phải da heo luyện tay!"

"Được rồi được rồi, lúc sinh thì kêu như quỳ sắp phải mổ, đã sớm nói với cậu mổ xong đau ở phía sau." Hà Quyền xoay người đi rửa tay, "Nè, Phương Mặc, cậu nghỉ sinh còn lại bao lâu? Tôi thấy cậu khỏe mạnh nhanh nhẹn, sớm về đi làm đi."

"Chủ nhiệm, ngài e không phải bệnh Alzheimer rồi chứ, tôi tháng trước vừa sinh xong." Phương Mặc nằm ở đó thở, vừa nãy Hà Quyền khám đau hấn suýt nữa cắn lưỡi tự vẫn, "Trước khi sinh còn làm giải phẫu với ngài đấy."

"Đúng nhờ, cậu ở trên bàn giải phẫu vỡ nước." Hà Quyền cười khan, "Bất quá cậu cũng biết, thật sự thiếu người, bác sĩ nằm viện khu bệnh chỉ có cậu, Trần Mạnh và Thời Hâm Hạo. Trước không nói

mấy chủ nhiệm chúng tôi có bao mệt mỏi, chỉ nói 2 người bọn họ, Trần Mạnh hôm qua sốt cũng không dám đi, truyền dịch xong làm việc tiếp. Vợ Thời Hâm Hạo ở chờ sinh khu 1 đấy, muốn nhìn chồng mình một cái còn phải gọi điện thoại cho khu hộ sĩ giúp."

"Ài, bác sĩ cũng không phải nghề vất kiệt người." Phương Mặc che vết đau từ trên giường kiểm tra xuống, Tiểu Quyên ghé qua muốn xem ảnh đứa nhỏ, thế là hấn trực tiếp móc di động ra cho cô. "Chủ nhiệm, anh vừa nói như vậy, em cũng không biết mở miệng thế nào."

Hà Quyên treo biểu tình "Ông đây đã sớm hiểu rõ tất cả", cười lạnh nói: "Muốn từ chức phải không? Không có cửa!"

"Vậy ngài nói tôi làm thế nào? Cha mẹ em vẫn chưa về hưu, cha mẹ chồng cũng bảy mấy rồi, ai trông con? Ném con cho bảo mẫu? Vạn nhất đụng phải người lòng dạ hiểm độc giống như Hàng Châu kia thả nắm lửa, em tìm ai khóc?"

"Bảo chồng cậu từ chức." Tiểu Quyên ở bên cạnh lăm bắm một câu.

Phương Mặc cười khở: "Bà cô, anh ấy là cảnh sát, ngày nhập chức đó đã coi như bán cho quốc gia rồi, bận tới giống như trong nhà không có người như anh ấy vậy, cha mẹ chồng em đều nói mình coi như không có đứa con này. Ngày sinh Tiểu Bảo nhà bọn em, anh xem anh ấy đến chứ? Đến giờ rồi, ném con trong phòng chuyên gia mẹ bé để anh ấy tìm, anh ấy tuyệt đối không nhận ra ai là con anh ấy."

"Tôi thấy cũng không bận lắm, không thì thời gian rảnh đâu tạo đứa nhỏ?" Hà Quyên bĩu môi.

"Chủ nhiệm anh có chút nhân tính được không?" Phương Mặc thật sự không có cách mở miệng với Hà Quyền, "Bạn hơn nữa còn không thể rút thời gian về nhà ngủ một giấc sao?"

Hà Quyền trêu chọc hần: "Về nhà ngủ, hay là ngủ với cậu?"

Phương Mặc đột nhiên mặt sừng tới đỏ bừng.

"Nè nè, các anh đừng coi như không có thiếu nữ thuần khiết chưa lập gia đình không có bạn trai tôi đây mà nói nhảm nhé." Tiểu Quyên kháng nghị nói.

Hà Quyền cười to, chỉ vào tấm bảng "Sân khoa VIP" ngoài cửa nói: "Tiểu Quyên Quyên, nào, anh Quyền phổ cập cho cô chút, chúng ta đây là sân khoa, chuyên trách giúp người xử lý ngoài ý muốn xảy ra trong quá trình ngủ."

Tiểu Quyên không thể nào thừa nhận nói: "Cái này sao có thể là ngoài ý muốn, chuyện bao tốt đẹp."

"Cô hỏi Phương Mặc có phải ngoài ý muốn hay không, hỏi vừa kết hôn nói thế nào, trong vòng 3 năm không được có con." Hà Quyền nhìn về phía Phương Mặc, "Tết âm lịch cưới nhỉ? Giờ vừa qua mồng 1 tháng 10 con cũng đẻ rồi."

Mắt trắng của Phương Mặc sắp trợn ra xanh rồi: "Chủ nhiệm, em không từ chức, chuyện con cái em nghĩ cách giải quyết, ngài tiết kiệm chút nước bọt."

"Ày, cái này đúng." Hà Quyền cười híp mắt đưa bệnh án đã in tới, "Hết thầy bình thường, về nghỉ ngơi thật tốt."

Nghĩ ngợi thật tốt? Phương Mặc tâm nói anh là hận không thể tôi hiện tại liền thay áo blouse quay về đi làm mới đúng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền ném thư mời, cũng không phải toàn bộ mail Trịnh Chí Khanh gửi. Mail yêu cầu buổi chiều trước khi tan việc báo tên nhân viên tham dự cùng với tất cả nhân viên có mặt, đợi đến gần 5h, Trịnh Chí Khanh vẫn chưa nhận được mail Hà Quyền hồi đáp, đành phải tới khu bệnh tìm cậu ngay mặt xác nhận.

Phòng làm việc bắt đầu sửa sang rồi, Hà Quyền hiện đang tạm dọn tới một phòng bệnh làm việc. Nhìn thấy Trịnh Chí Khanh đi vào, cậu nói thẳng: "TÔI, KHÔNG, ĐI!"

Trịnh Chí Khanh sớm đoán được sẽ nghe như vậy, bèn túm ghế xoay qua ngồi đối diện cậu, bình tâm tĩnh khí khuyên nhủ: "A Quyền, trình độ nghiệp vụ của em cao, kinh thường dựa vào nhân vật lớn trong giới, tôi hiểu, nhưng trường hợp xã giao cần thiết tốt nhất vẫn là có mặt, nếu không người khác sẽ nói em cậu tài kinh người."

"Ai thích nói gì thì để bọn họ nói đi, trên mặt người khác lắm mồm tôi còn có thể khâu được hay sao?" Hà Quyền ngay cả xem thường cũng lười xem, cũng không rảnh, xin thuốc dùng đêm của hơn 40 giường khu bệnh vẫn chưa xem xét xong đâu.

Khẽ mỉm cười, Trịnh Chí Khanh hỏi: "Nếu như không muốn lấy thân phận chủ nhiệm khu bệnh tham gia, em có nguyện ý làm bạn của tôi góp mặt? Tôi vốn mời mẹ tôi, nhưng bà ấy phải theo cha tôi."

"Tôi cùng anh? Mấy ý nghĩa, không có bạn thì còn không thể tham dự tiệc rượu hả?" Hà Quyền ký tới mỗi tay, ngữ khí càng không kiên nhẫn.

"Loại tiệc rượu này giống như đi thăm đồ buổi lễ trao giải vậy, mình đi cực kỳ chướng mắt, bình thường đều sẽ mang theo bạn cùng nhau."

"Vậy tôi càng không đi, vạn nhất khiến người khác hiểu lầm chẳng phải tổn hại danh dự tôi?"

"....." Trịnh Chí Khanh khẽ nhú mày, "Tôi không quá quắt vậy chứ....."

Hà Quyền dừng bút, giương mắt nhìn Trịnh Chí Khanh, nói: "Anh là chuyên vụ bệnh viện, lại là cổ đông, cậu hai Trịnh gia, làm sao sẽ quá quắt? Vấn đề là ở, tôi là chủ nhiệm khu bệnh, lời ông tiếng ve truyền đi vậy cũng không phải tôi cậy tài khinh người nữa, không chừng còn nói tôi là dựa vào thân thể thượng vị. Trịnh Đại Bạch, tôi đây mặc dù không thích làm khâu quan hệ nhân tế, nhưng tôi không phải không hiểu nhân tình thế sự. Anh hãy thương xót, cách tôi xa chút, đêm qua nếu không phải ăn khuya với anh, quần áo trên người tôi cũng không tới nỗi báo hỏng."

Trịnh Chí Khanh nhớ tới cái Giorgio Armani mình, hơi mặc niệm vài giây.

"Tôi mời thầy tôi đến, chủ nhiệm trung tâm khám gấp của John Hopkin, Steven Lee, em lúc trước không phải viết một thiên luận văn phát biểu quan điểm với ông ấy? Lần này ông ấy đến, em có vấn đề có thể ngay mặt thỉnh giáo ông ấy." Trịnh Chí Khanh vốn nghĩ chính

là ngày đó tiệc rượu cho Hà Quyền một kinh hỉ, nhưng nhìn thái độ dầu muối không vào của cậu, đành phải sớm lộ ra át chủ bài.

Hà Quyền động tâm, Trịnh Chí Khanh nhìn ra. Trong đôi mắt to kia rắc rối phức tạp mà đan xen vui sướng và sầu lo, rõ ràng là đang cân nhắc hơn thiệt. Trịnh Chí Khanh cho rằng Hà Quyền không muốn tham dự loại tiệc rượu này là vấn đề tính cách, đương nhiên cũng có nhân tố phương diện này, nhưng kỳ thật mấu chốt chính là, Hà Quyền không muốn chạm mặt với ông ngoại. Lần đầu tiên nhìn thấy trên danh sách khách quý có tên Tề Gia Tín Hà Quyền đã ném thư mời, hàng năm ném đi, năm nay vẫn vậy.

"Tôi cho Steven xem ca bệnh từng qua tay em, ông ấy cũng rất muốn hàn huyên với em chút." Trịnh Chí Khanh lại đẩy cậu một cái.

"....." Hà Quyền giơ tay lên chống thái dương, "Trịnh Đại Bạch, anh đã sớm tính toán xong phải không?"

Trịnh Chí Khanh vội vàng giải thích: "Thật không phải tôi cố ý, tôi cũng buổi sáng mới biết được chuyện Steven được mời đến tham dự hạng mục thành lập liên hiệp khám chữa bệnh của bệnh viện Trung Tâm và John Hopkin, trên danh sách thư mời khách quý cũng không kịp in tên ông ấy."

"Được, tôi đi, nhưng không phải làm bạn của anh, tôi phải cùng chị tôi. Anh nếu thiếu bạn, để tôi bảo chị tôi cho anh mượn chồng chị ấy, dù sao anh cũng quen, Đào Tấn Thịnh."

"Không phiền học trưởng, anh tự đi là được."

Trịnh Chí Khanh cũng không muốn lôi kéo tay đồng đội đội bóng rổ trước kia đi vào hội trường.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 24

Edit + Beta: Vịt

Sáng sớm kiểm tra phòng, Hà Quyền nhìn thấy Đồng Dục Thanh chiều hôm trước vừa làm giải phẫu xong đã có thể dựa vào đầu giường ngồi dậy, trong lòng không khỏi cảm khái trẻ tuổi chính là tốt. Cách vách có tình huống gần như vậy, 34 tuổi, làm giải phẫu xong 3 ngày rồi vẫn chưa bò dậy nổi. Thật vất vả để ông xã đỡ xuống đất đi vài bước, vừa tới cửa phòng bệnh đã không đi được nữa, mồ hôi trên mặt ra như mưa.

Hiện tại số tuổi sinh con bình quân càng ngày càng cao, điều kiện xã hội lớn. Không nói người bệnh, ngay cả bác sĩ hộ sĩ bệnh viện cũng rất nhiều năm qua 30 vẫn chưa muốn có con. Đều biết tuổi càng lớn nguy hiểm càng cao, nhưng chịu thôi, khu sinh 3 nghỉ mất Phương Mặc, đám Hà Quyền bận tới chỉ có thể nghỉ 8 tuần. Nếu nghỉ thêm 1 tuần, những người khác phải bãi công kháng nghị.

"Tình huống tốt hơn nhiều so với dự đoán." Kiểm tra xong, Hà Quyền lấy bao tay xuống bóp dịch trừ độc lên tay, vừa xoa vừa dặn dò Đồng Dục Thanh, "Ăn ít đồ dễ tiêu hóa, mì vụn rồi cháo đều có thể, rau quả đừng ăn, nhu động ruột sẽ kích thích tử cung co rút, sợ dẫn tới xuất huyết."

"Cám ơn anh, chủ nhiệm Hà." Đồng Dục Thanh mặc dù trẻ tuổi, nhưng ngôn từ thần thái còn thành thục hơn tuổi thật, "Tôi nghe anh

Thắng nói, lúc trước có nhiều mạo phạm, tôi lại thay anh ấy nói xin lỗi với anh, thật sự xấu hổ quá."

Hà Quyền khoát khoát tay: "Không nhắc tới cái đó, tôi biết hấn cũng là sốt ruột. Sau này đừng làm chuyện này nữa, bệnh viện khác tôi không dám nói, Đại Chính tuyệt không có ai nhận phong bì. Tới chỗ chúng tôi đối xử bình đẳng, không cần biết có tiền hay không có tiền, chữa thế nào thì chữa thế đó."

Đồng Dục Thanh dùng ánh mắt nhìn kỹ đánh giá Hà Quyền một phen, quay đầu nhìn Lưu Gia Thắng, chuyển cho đối phương một ánh mắt. Lưu Gia Thắng lập tức gật đầu chào hỏi với Hà Quyền, không nói một lời ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa phòng.

Thằng cha này, Hà Quyền tâm nói, nghe lời thật, chỉ nhìn ánh mắt cũng biết ra lệnh cái gì.

"Chủ nhiệm Hà, làm lỡ mấy phút của anh." Đồng Dục Thanh chỉ xuống ghế sofa bên cạnh giường đơn, "Ngồi xuống nói."

Hà Quyền câu khóe miệng: "Không cần, tôi đứng là được, quen rồi, bên bàn mổ đứng mấy tiếng."

"Được, vậy tôi nói ngắn gọn - Anh biết Lạc Quân Hàm chứ?"

Vừa nghe cái tên này dạ dày Hà Quyền co rút mãi, nhất thời xịu mặt, hỏi ngược lại: "Cậu quen với hấn?"

Đồng Dục Thanh cười nhạt: "Quân Hàm là học trưởng của tôi, hồi vừa vào trường rất chiếu cố tôi, mặc dù tôi chỉ ở đó học 1 năm, nhưng quan hệ với anh ấy cũng không tệ lắm. Anh đã gặp anh ấy nên biết người đó tính tình gì, đánh gãy răng anh ấy căn bản nuốt không trôi."

"Sao, hán muốn trị tôi?" Suy tính đến bối cảnh Đồng gia, Hà Quyền cho rằng mình đoán được sẽ không sai.

"Cũng không phải nói trị anh, chính là muốn dọa anh chút." Đồng Dục Thanh tỏ ý cậu không cần tức giận, "Tôi cũng không cự tuyệt rõ, nhưng chưa cho anh ấy câu trả lời chính xác. Chủ nhiệm Hà, Quân Hàm hồi mới ra đời là khó sinh, anh ấy sống sót, nhưng..... bác Lạc sau đó mặc dù lại tái giá, nhưng không có con cái khác. Quân Hàm là vợ cả sinh, đừng nói bác Lạc chiều anh ấy, ngay cả cha kế cũng rất chiều anh ấy, cảm thấy anh ấy đáng thương đối xử với anh ấy như ruột thịt. Trừ anh ra, chưa có ai đánh anh ấy."

Hà Quyền hít sâu một hơi lại chậm rãi thở ra. Đứa trẻ vừa sinh ra đã thiếu cha thiếu mẹ đương nhiên đáng thương, cậu khoa sinh non hiểu cái này nhất. Bình thường mà nói trẻ con như vậy sẽ xuất hiện 2 loại vận mệnh: Một, bị người không để ý, từ nhỏ chịu hết lạnh nhạt; hai, được coi thành người chết kéo dài sinh mệnh, để ở trong nhà chiều tới vô pháp vô thiên.

Lạc Quân Hàm hiển nhiên là người sau, nhưng Hà Quyền cũng không cho rằng mình có thể từ đó dễ dàng tha thứ hành động của đối phương, càng sẽ không vì cái bạt tai kia nói xin lỗi.

"Đối với anh hoặc Trịnh Chí Khanh mà nói, anh ấy rất quá đáng, nhưng anh ấy đối với bạn bè quả thực không đủ nói. Cha từ nhỏ đã dạy tôi phải trọng tình nói đạo nghĩa, nhân tình tôi nợ Quân Hàm tất nhiên phải trả, nhưng anh là ân nhân cứu mạng của tôi, cho nên -" Đồng Dục Thanh hơi khựng lại, "Tôi đảm bảo với anh, chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không nhúng tay, chỗ anh Thắng cũng sẽ truyền lời xuống, bất cứ ai cũng không được phép động vào anh. Anh yên tâm, Quân Hàm ra tiền nhiều hơn nữa, cũng không ai dám cãi lệnh của anh Thắng."

Hà Quyền hừ một tiếng: "Khỏi phiền, có chuyện gì tôi sẽ tìm cảnh sát."

"Chủ nhiệm Hà, người trong ngành làm việc, cảnh sát không tóm được nhược điểm." Đồng Dục Thanh thẳng tắp nhìn về phía Hà Quyền, "Tôi sở dĩ nói với anh chuyện này, là bởi vì anh Thắng nói với tôi anh không nhận tiền của anh ấy, tôi cảm thấy anh ngay thẳng, đáng để tôi bảo vệ."

Hà Quyền nghiêng đầu cười cười nói: "Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo (*), nếu Lưu Gia Thắng mời tôi đến nhà đỡ đở, 50 vạn tôi đảm bảo xách đi."

((*) Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo: Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý.)

"Vậy thì lần sau mời anh đến nhà."

"Đừng lo lắng quá, mặt ngoài vết thương của cậu phải một đoạn thời gian dài, mặc dù không phải mổ nhưng gần như vậy, tốt nhất chờ 2 năm lại có."

"Rõ." Đồng Dục Thanh gật gật đầu, "Còn có, chủ nhiệm Hà, Quân Hàm nói buổi trưa đến thăm tôi, anh xem anh có cần tránh chút không?"

"Đây địa bàn của tôi, tôi dựa vào cái gì tránh cậu ta?" Mắt Hà Quyền trợn to nửa mặt.

Đồng Dục Thanh hơi ngẩn ra: "Xin lỗi, tôi lỡ lời."

"Cái này không phải nhằm vào cậu..... Tôi trước tiên kiểm tra phòng tiếp, còn mười mấy giường đấy." Hà Quyền nhìn đồng hồ,

"Có muốn gọi Lưu Gia Thắng vào giúp cậu không?"

"Anh ấy hiện tại hẳn đi thăm con rồi, không cần làm phiền."

"Được, có việc gì ần chuông. À đúng rồi, lầu dưới để lại 2 bảo tiêu là được, những người khác thì để bọn họ đi trước. Khá lắm, trong đại sảnh cấm một bức tường người, mọi người đều phải đi vòng."

Đồng Dục Thanh lấy điện thoại ra, bấm số sau đó nói: "Đại Dũng, bảo các anh em về trong xe chờ, các người thêm phiền cho bệnh viện..... Lệnh của anh Thắng? Vậy cậu nói tôi biết anh Thắng nghe ai?..... Ai con mẹ nó là chị dâu của các cậu! Đừng nói nhảm cút nhanh lên!"

Cúp điện thoại, Đồng Dục Thanh thay khuôn mặt cười với Hà Quyền: "5 phút, bọn họ đảm bảo cút đi."

Hà Quyền khô cần nặn ra nụ cười, nghĩ thầm tôi hỏi 21 tuổi hình như chỉ có thể hung với một mình Trịnh Chí Khanh nhỉ?

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mặc dù ở trên búa bọc bọt biển, nhưng động tĩnh lắp đặt đục tường trong phòng làm việc vẫn ít nhiều sẽ có ảnh hưởng. Không ngừng có người nhà người bệnh ở phòng bệnh gần khu làm việc tới chỗ hộ sĩ khiếu nại, nói trẻ con bị ồn không ngủ được khóc oa oa, người yêu của hậu sản cũng không được nghỉ ngơi đủ. Tiền Việt giải thích cả buổi nói đục tường chỉ thời gian 1 ngày, nhưng người ta nói tiêu nhiều tiền như vậy đến Đại Chính sinh con là nghĩ nơi này hoàn

cảnh tốt, như bây giờ còn không bằng về bệnh viện công lập ngủ hành lang.

Hà Quyền đi phẫu thuật, Kiều Xảo và Cảnh Tiêu ở phòng khám bệnh, Tiền Việt không có cách, đành phải gọi điện thoại cho Trịnh Chí Khanh, gọi chuyên vụ tới đây xử lý tranh cãi. Trịnh Chí Khanh sớm suy tính đến sẽ có người khiếu nại ảnh hưởng tạp âm, đã chuẩn bị xong biện pháp ứng đối: Phòng bệnh gần khu làm việc giảm phí giường ngủ, khám chữa bệnh và hộ lý 3 ngày, cùng với, nếu quả thực có người không ở nổi nữa nhất định phải đi, Đại Chính chịu trách nhiệm phối hợp sắp xếp bệnh viện khác, hơn nữa phải xe riêng đưa qua.

Đám người nhà vừa nghe cái này thì không làm loạn nữa, tiêu ít mấy ngàn đồng, nhin một ngày là qua, cùng lắm thì ôm con đỡ người yêu xuống lầu phơi nắng. Chờ người nhà giải tán hết, Tiền Việt ở trên máy tính tính toán khoản hụt, nhíu mày với Trịnh Chí Khanh: "Chuyên vụ, hai phòng 3 người một phòng 2 người, 8 giường, 3 ngày nhưng gần 3 vạn đấy."

"Sau khi khu làm việc đổi thành vách thủy tinh có thể tiết kiệm điện khoảng 30%, 3 vạn đồng chia ra mấy tháng là hồi lại." Trịnh Chí Khanh cười cười, "Còn có thể ngăn ra cho 3 bác sĩ chủ nhiệm mỗi người một gian làm việc, cậu cũng có phần, y tá trưởng Tiền, tôi cảm thấy rất có lời."

Tiền Việt hài lòng mà "ừ" một tiếng: "Rốt cục không cần ở trong phòng chứa đồ làm việc, miễn cho tôi viết ghi chép trực ban cứ có người vào cầm bông thấm nước."

"Các cậu đều là lực lượng trung thành của bệnh viện, chỉ có hoàn cảnh công tác của các cậu thoải mái, tâm tình vui vẻ mỗi ngày đều

cười xán lạn với người bệnh, Đại Chính mới có tương lai."

Tang Đình Đình ghé tới nói: "Chuyên vụ, tôi phải nói với chủ nhiệm Hà chút, anh ấy nếu có một nửa thương cảm cấp dưới của ngài, cái miệng này của chúng tôi phải toét tới gáy."

"Chủ nhiệm Hà thích quát người là vì đảm bảo không xảy ra sự cố chữa bệnh, chỉ điểm này, các cô cậu cũng nên cảm tạ cậu ấy." Ngử khí Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ sùng nịch, "Tỷ lệ khiếu nại khu 3 thấp nhất, tôi cho rằng đây là công lao của chủ nhiệm Hà."

"Ú, chuyên vụ, làm việc thì không có công lao hả?" Tang Đình Đình chu miệng nhỏ.

"Có, đều có, cuối năm nay thưởng tất cả hộ sĩ gấp đôi, vừa ý chưa?"

"Oaaa, chuyên vụ, anh còn thiếu em gái chứ? Cái loại đâm chút nhỏ giọt chút cũng không đau ý."

"Đình Đình, đi làm việc, người sắp kết hôn thận trọng chút." Tiền Việt nói giơ cằm về phía sau Trịnh Chí Khanh, "Chuyên vụ, hình như có người tìm ngài."

Trịnh Chí Khanh xoay người lại, nhìn thấy Lạc Quân Hàm đứng sau anh, an tĩnh mà chờ anh nói xong lời với người khác. "Cậu đến thăm Đồng thiếu?" Trịnh Chí Khanh khẽ nhú mày.

Lạc Quân Hàm gật gật đầu, cẩn thận hỏi: "Cậu ấy ở phòng nào?"

"Đồng Dục Thanh ở phòng 1 nhỉ, y tá trưởng Tiền?" Trịnh Chí Khanh giải quyết việc chung hỏi.

"Đúng, cuối hành lang, quẹo trái."

Tiền Việt không để lại dấu vết mà đánh giá Lạc Quân Hàm một phen - Nhìn thấu cách ăn mặc chính là thiếu gia nhà có tiền, viên kim cương đính trên tai trái ít nhất 3 cara, quần áo cũng nhất định là cắt thủ công, bao trọn hết từng đường cong trên người tới gần như hoàn mỹ.

Thấy Lạc Quân Hàm vẫn đứng đó không chịu đi, Trịnh Chí Khanh nói: "Vừa lúc tôi cũng muốn đi thăm Đồng thiếu, cậu đi theo tôi."

Chờ 2 người kia đi xa, Tang Đình Đình thấp giọng hỏi: "Y tá trưởng, tiểu soái ca kia là ai thế? Nhìn qua rất quen với chuyên vụ."

"Nghe nói chuyên vụ có hôn phu, nói không chừng chính là cậu ấy đó." Tiền Việt cúi đầu nói.

"Á? Vậy Tang Đào của chúng ta chẳng phải một chút hi vọng cũng mất?" Tang Đình Đình ảo não vung tay một cái, "Lúc trước nhờ cậu chủ nhiệm Hà hỏi giúp, kết quả đến bây giờ cũng không có tin, tôi đoán cậu ấy hỏi ra được sợ đã kích tôi liền không nói."

Tiền Việt liếc cô nàng một cái. Bảo Hà Quyền đi nghe ngóng đời tư của Trịnh Chí Khanh? Cô thật là biết chọn người.

Bên ngoài phòng bệnh 1, Trịnh Chí Khanh vừa muốn giơ tay lên gõ cửa, đột nhiên nghe thấy Lạc Quân Hàm ở phía sau nói -

"Chính Khanh, em đoán anh đời này cũng không tha thứ cho em, cho nên em hôm nay tới ngoại trừ thăm Đồng thiếu, còn muốn trả nhẫn đính hôn cho anh."

Trịnh Chí Khanh quay người lại, nhìn chăm chăm Lạc Quân Hàm, trong đôi mắt nhu tình như nước ngày xưa chỉ có hững hờ. Lạc Quân Hàm sắp bị ánh mắt kia lạnh thấu, hơi rụt vai lại. Không muốn nhìn bộ dáng tội nghiệp kia của cậu, Trịnh Chí Khanh rời ánh mắt nhìn về phía cửa sổ cuối hành lang, nói: "Quăng đi, tôi cảm về cũng không làm gì."

Lạc Quân Hàm đột nhiên đỏ vành mắt, ngón tay thon dài chặt chẽ xoắn vào nhau. Hắn không nghĩ tới Trịnh Chí Khanh vậy mà một chút tình cũ cũng không niệm, thậm chí ngay cả lời trong nhà cũng không nghe dứt khoát kiên quyết muốn đoạn tuyệt với hắn. Hắn phạm sai lầm, nhưng tội không đáng chết, Trịnh Chí Khanh dựa vào cái gì phán tử hình đoạn quan hệ này? Lúc trước hồi ở Mỹ làm luật sư pháp viện, cho dù chút lợi ích Trịnh Chí Khanh cũng muốn vì người ủy thác của mình tranh thủ, làm sao không khoan dung được lỗi lầm của hắn!

Lặng lẽ rút chiếc nhẫn trên ngón trái vô danh ra, Lạc Quân Hàm cắn cắn môi, nói: "Ý của anh Chí Kiệt là..... Trước đừng công khai chuyện này, chờ hạng mục hợp tác phía anh ấy và cha em tới đúng chỗ hăng....."

"Tùy các cậu, tôi dù sao cũng không nói khắp nơi." Trịnh Chí Khanh lấy khăn tay ra đưa tới trong tay đối phương, "Đừng khóc, để Đồng thiếu nhìn thấy không lễ phép."

Nước mắt đảo quanh hốc mắt Lạc Quân Hàm tí tách rơi xuống một viên nện vào trên tay anh, khiến trong lòng Trịnh Chí Khanh cũng không óc tư vị lắm. Hai năm qua anh làm tất cả mà một người bạn trai hợp cách nên làm, nhưng kết quả nhận được cái gì? Thời gian và tình cảm bỏ ra tất cả đều trong một đêm tan thành mây khói, nhưng cái này thật sự chỉ là lỗi của một mình Lạc Quân Hàm sao?

Không, Trịnh Chí Khanh than nhẹ, tình yêu cũng không nên chỉ là một mực nuông chiều và sủng nịch, Chỉ là anh từ lúc bắt đầu đã không nghĩ tới phải thay đổi Lạc Quân Hàm, cũng chưa từng đề xuất với đối phương bất kỳ yêu cầu nào, thậm chí ngay cả cái vã cũng không có. Không yêu cầu không hi vọng, cho nên đây căn bản không phải tình yêu, anh tự lừa mình dối người bao lâu nay, ắt phải vì vậy trả giá đắt.

Việc đã đến nước này, hảo tự hảo tán đi.

Nhét khăn tay vào trong tay Lạc Quân Hàm, Trịnh Chí Khanh lau đi giọt nước mắt trên tay, nhẹ giọng hỏi: "Cậu còn có liên hệ với người kia không?"

Lạc Quân Hàm ngần ra, ngẩng mặt nhìn anh hỏi: "Ai?"

"Thì ngày đó..... Cái người ở gara bị tôi đập nằm xuống."

"Không..... Không có..... Em cũng không biết hắn tên gì....."

"Vậy là tốt nhất, người đó có gia đình, hơn nữa hắn không phải thứ tốt gì, cậu cho dù chơi đùa một chút cũng đừng tìm loại người cặn bã đó."

"Biết rồi." Trong mắt Lạc Quân Hàm hơi dấy lên một tia ánh sáng hi vọng, hắn cảm thấy Trịnh Chí Khanh vẫn quan tâm mình, "Chí Khanh, chúng ta..... Sau này còn có thể làm bạn chứ?"

Trịnh Chí Khanh không có trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, mà là yêu cầu: "Cậu sau này không thể tiếp tục cắn thuốc nữa, nếu như bị bác Lạc biết, bác ấy khổ sở lắm."

"Sẽ không nữa....." Lạc Quân Hàm dùng khăn tay lau đi nước mắt treo trên cằm, nhỏ giọng hỏi: "Em khả năng..... Qua một thời gian phải về Mỹ rồi, đến lúc đó..... Anh có thể đến sân bay tiễn em chứ?"

"Xem thời gian của tôi, nếu như không kịp, tôi cũng sẽ sắp xếp xe tiễn em."

"Xin - xin lỗi, Chí Khanh!" Lạc Quân Hàm đột nhiên khóc lên, mãnh liệt nhào vào trong ngực đối phương ôm chặt lấy eo Trịnh Chí Khanh, "Em thật sự rất thích anh! Anh tha thứ cho em một lần được không! Em sau này không chọc anh giận nữa! Em thật sự chưa lên giường với người khác, xin anh tin em!"

Trịnh Chí Khanh bị cảm xúc đột nhiên bộc phát ra này khiến cho sửng sốt, phản ứng lại nhanh chóng giơ tay lên tách cánh tay Lạc Quân Hàm ra: "Quân Hàm, Quân Hàm cậu đừng như vậy, tôi cũng không phải không tha thứ cho cậu, chỉ là tôi -"

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân cắt đứt lời Trịnh Chí Khanh - Hà Quyền mặc đồ giải phẫu, đội một đầu tóc xoắn vốn có bị mũ giải phẫu đè loạn, biểu tình dưới phản quang âm tình khó đoán.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 25

Edit + Beta: Vịt

**** Uii chương này siêu siêu dài làm tui lờ mắt kế hoạch đăng
=. = Thôi coi như bù đắp những ngày tui không đăng được =)))))))))

"Chuyên vụ Trịnh, người nhà muốn thương lượng với viện, người ở bên ngoài ICU chờ đấy, anh xử lý xong chuyện riêng tốt nhất lập tức tới!"

Quảng lại lời, Hà Quyền quay đầu rời đi. Trịnh Chí Khanh vừa nhìn, nhanh chóng tóm cánh tay quấn ngang hông của Lạc Quân Hàm ra, đuổi theo Hà Quyền tóm lấy cổ tay đối phương, định giải thích một màn lúc nãy: "A Quyền! Chuyện không phải như em nghĩ -"

"Buông tay!" Hà Quyền mạnh mẽ hét ra, "Một lớn một nhỏ trong ICU đang con mẹ nó dựa vào máy tuần hoàn ngoài sống! Ông đây không rảnh nghe chuyện vớ vẩn của anh!"

Bệnh nguy hiểm hiển nhiên quan trọng hơn chuyện cá nhân, Trịnh Chí Khanh không tới mức không phân rõ nặng nhẹ. Anh bước nhanh theo sau Hà Quyền, hỏi: "Tình huống gì?"

"Bầu 31 tuần, bởi vì cảm mạo phát sốt nhập viện, ở bệnh viện khác chữa 1 tuần, sốt cao không lui, kiểm tra phát hiện tim bị vi khuẩn nhiễm, hôm nay đột phát suy tim được xe cấp cứu đưa đến

Đại Chính." Đi vào thang máy, Hà Quyền nhanh chóng tiến hành nói rõ, "Sóng siêu âm hiển thị cân nặng dự đoán của thai nhi chưa đến 3 cân (~1,5 kg), tôi tìm Hàn Tuấn đến hội chẩn, anh ấy cho rằng nếu như trực tiếp mổ đưa vào NICU e rằng rất khó sống. Nhưng nếu không mổ cơ thể người lớn gánh vác quá nặng, nếu chịu đựng thêm vài ngày tới lúc cân nặng thai nhi vượt qua 3 cân cực kỳ khó khăn. Tôi nói với người nhà hồi lâu, bọn họ sống chết muốn tôi đảm bảo lớn nhỏ đều không có vấn đề, tôi không đảm bảo được, cho nên, anh đi nói với bọn họ đi."

Trịnh Chí Khanh nhanh chóng sơ qua hiện trạng một lần, hỏi: "Nếu như mổ, người lớn đảm bảo có thể sống?"

"Hắn trước kia tim không có vấn đề, chính là vi khuẩn cảm mạo dẫn tới, nếu như trong quá trình lọc máu không xuất hiện chướng ngại chức năng đông máu, không biến chứng nhiều khí quan suy kiệt, sống sót ngược lại không thành vấn đề."

"Còn đưa con?"

"Hàn Tuấn nói, tình huống như thế, khả năng sống sót thấp hơn 30%."

"....." Trịnh Chí Khanh cân nhắc chốc lát, gật gật đầu, "Được, tôi đi nói, em chuẩn bị văn kiện để người nhà ký, tất cả hậu quả để tôi chịu trách nhiệm."

Hà Quyền đột nhiên đập mạnh cửa thang máy một cái, chửi: "Đều sợ gánh trách nhiệm! Bệnh nguy hiểm toàn con mẹ nó đưa tới Đại Chính!"

"Đừng vậy, A Quyền." Trịnh Chí Khanh đưa tay ngăn cản cậu, "Nếu thang máy rớt, hai ta phải cùng tuổi cùng tháng cùng ngày chết."

"Nghĩ hay lắm!" Cửa thang máy vừa mở, Hà Quyền lập tức bước nhanh ra ngoài.

Đi về phía hành lang ICU, Trịnh Chí Khanh bình tĩnh nói: "Tôi không cho rằng nhận ca nặng là chuyện xấu, chỉ có trải qua ca bệnh nặng đủ nhiều mới có thể tích lũy kinh nghiệm."

"Ý anh là, tôi còn phải cảm ơn Đại Chính cho tôi cơ hội tích lũy kinh nghiệm?" Hà Quyền dành thời gian liếc Trịnh Chí Khanh một cái.

"Đó cũng bởi vì trình độ chuyên ngành của em cao, người khác muốn cơ hội này còn không tranh thủ được."

"Trịnh Đại Bạch, anh hôm nay ăn cứt ong mật hả." Hà Quyền cau mày từ trên kệ hành lang khu bệnh ICU xách xuống cái áo blouse ném cho Trịnh Chí Khanh, "Giấu Giorgio Armani của anh đi, mặc như vậy thể diện bác sĩ đâu?"

Trịnh Chí Khanh mặc áo blouse lên, tay áo có chút ngắn, cúi đầu vừa nhìn thể ngực, Hà Quyền. Lúc này anh không khỏi nghĩ đến năm đó ở trong nhà trọ cạnh trường, dáng vẻ Hà Quyền tắm xong mặc T-shirt của anh..... Vặt áo thùng thình cơ hồ che đến đầu gối, tay áo xắn 3 khúc mới có thể lộ tay ra. Hà Quyền khi đó thân hình yếu ớt, lúc rụt trên ghế ôm bát ăn cơm cả người đều bị giấu vào trong quần áo. Cậu sẽ túm cổ áo tới dưới mũi người một cái, sau đó tỏ vẻ khoa trương mà nhăn mặt nói đều là mùi thối của Trịnh Chí

Khanh. Mà Trịnh Chí Khanh bình thường sẽ ném Hà Quyền tới trên giường, tới lúc chiếc áo đó thật sự nhiễm mùi lẫn nhau.

Giấy niêm phong trong ký ức bởi vì mất đi trôi buộc mà bị triệt để xé bỏ, Trịnh Chí Khanh nhìn về Hà Quyền sau lưng mình, cổ họng chậm rãi lặn. Bọn họ từng yêu nhau như vậy, dường như là một đôi hạnh phúc nhất trên thế giới.

"A Quyền." Anh nói, "Sau khi xử lý xong chuyện này, tôi muốn nói chuyện với em chút."

Cửa tự động ở trước người Hà Quyền theo tiếng mà mở, nhìn người nhà lo lắng đang đợi, cậu nghiêng đầu nói -

"Đừng nói nhảm! Cứu người trước!"

Sắp xếp người đưa Lạc Quân Hàm về khách sạn, Lưu Gia Thắng làm nóng khăn lông ngồi vào bên giường, giúp Đồng Dục Thanh lau. Vừa nãy gã nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài phòng bệnh đi mở cửa, kết quả phát hiện Lạc Quân Hàm một mình đứng ở cửa khóc. Mặc dù có gặp mặt gần Lạc Quân Hàm một lần, nhưng gã biết, vị Lạc thiếu này là bạn của Đồng Dục Thanh.

"Anh Thắng, tối nay anh tới khách sạn chuyển, dẫn Quân Hàm ăn bữa cơm." Đồng Dục Thanh nói, "Anh ấy từ nhỏ được người trong nhà chiều hư, chưa từng bị tủi thân."

"Nhân sinh mà, dù sao cũng phải trưởng thành, chịu tủi thân mấy lần là được rồi." Lưu Gia Thắng ý vị thâm trường nói, "Em trước chú ý bản thân đi, như vậy rồi còn bận tâm người khác."

"Vậy anh nói, em như vậy tại ai?"

Lưu Gia Thắng giương mắt nhìn người yêu trẻ tuổi cười khở:
"Mình bây giờ đóng cửa nói nhé, đêm đó nếu em không ghẹo anh, cũng không tới mức..... Haizz, đều tại anh, được chưa?"

"Tại anh ý chí không kiên định."

"Trở về còn phải dâng hương với đại ca, mấy hôm nay nằm mơ luôn mơ thấy anh ấy."

"Mơ thấy ba em tìm anh tâm sự?"

"Tâm sự? Ba em là người dùng miệng giải quyết vấn đề sao?"
Lưu Gia Thắng dùng ngón trỏ điểm vị trí huyệt Thái Dương mình một cái, "Một câu cũng không nói đã nhằm vào anh làm một súng."

Đồng Dục Thanh cười đến cong người mãi, Lưu Gia Thắng sợ cậu động tĩnh quá lớn rung rách mặt ngoài vết thương chảy máu, nhanh chóng lấy tay giữ bụng dưới đối phương. Cười đủ rồi, Đồng Dục Thanh ngử điệu ngạo mạn hỏi: "Nếu như ba em còn sống, anh dám nói với ông ấy chuyện hai bọn mình không?"

"Đại ca đã sớm nhìn ra, cho nên mới đưa em đi Mỹ. Nghĩ tới phần anh thay ông ấy ngồi tù 7 năm, không một súng bắn chết anh rồi."

"Em còn tưởng bởi vì chuyện em bị bắt cóc, ông ấy cảm thấy em ở lại trong nước quá nguy hiểm mới đưa em ra ngoài." Lông mi Đồng Dục Thanh khẽ động, "Anh lúc đó có phải cũng định từ bỏ?"

Lưu Gia Thắng trầm mặc một hồi, khó khăn gật gật đầu: "Anh lớn hơn em quá nhiều, cũng không biết có thể cùng em bao lâu."

Đột nhiên, Đồng Dục Thanh túm cổ áo Lưu Gia Thắng, nặng nề cắn lên môi đối phương. Lưu Gia Thắng khẽ nhú mồm, trong miệng nhất thời tản ra vị rỉ sắt. Buông răng ra, Đồng Dục Thanh duỗi lưỡi liếm đi vết máu nhiễm trên môi, mắt nguy hiểm mà nheo lại.

"Nghe, Lưu Gia Thắng." Y giờ tay ấn dẫu rằng rỉ máu ngoài miệng đối phương, chậm rãi bôi ra màu đỏ tươi, "Thiếu khẩu khí, sống lâu mấy năm, nếu không em để con anh gọi người khác là ba!"

Cầm lấy tay Đồng Dục Thanh, Lưu Gia Thắng mút sạch máu tươi trên ngón tay y, lạnh lùng cười một tiếng.

"E rằng không ai có tư cách này."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Người bệnh không cách nào rời khỏi ICU, Hà Quyền chỉ có thể ở bên giường bệnh thực hiện mổ tử cung sinh giải phẫu. Vốn nên là Kiều Xảo và Hà Quyền bắc bục tiến hành giải phẫu, nhưng bên khám gấp lại có tình huống, Cảnh Tiêu ở phòng khám bệnh cũng không đi được, cuối cùng cậu quyết định để Trịnh Chí Khanh lên. Cậu người này là như vậy, không quan tâm có gì khác, chuyện nghề nghiệp tuyệt không trộn lẫn tình cảm cá nhân.

Xét thấy người bệnh liên tục máy tuần hoàn ngoài, để ngừa huyết áp không ổn dẫn đến shock, lúc mổ phải chậm, nhưng lúc khâu nhất định phải nhanh. Hàn Tuấn chờ ở bên cạnh, tùy thời làm xong chuẩn bị cấp cứu trẻ sơ sinh. Hết thủy chuẩn bị đầu đầy, Hà Quyền nhìn Trịnh Chí Khanh đứng đối diện, sau khi đối phương cho mình một cái gật đầu tính khích lệ nhận lấy dao phẫu thuật hộ sĩ đưa tới.

"Huyết áp 115/77, độ bão hòa oxy máu 97, nhịp tim 108." Tàn Phong không dè dặt nhìn chằm chằm số liệu, đây là chức trách thân là bác sĩ gây mê của hắn, "Chủ nhiệm Hà, chậm chút thôi, đừng một dao xoẹt tuổi phun ra ngoài."

"Ngậm cái mỏ quạ đen của cậu lại!" Hà Quyền thấp giọng mắng.

Thấy Tàn Phong và Hà Quyền cười giỡn với nhau tới tùy ý, Trịnh Chí Khanh hỏi: "Các cậu quen biết lâu lắm rồi?"

"Phải 10 năm rồi đấy." Tàn Phong suy nghĩ một chút, "Hai bọn tôi cùng nằm vào bệnh viện Trung Tâm thực tập, đến Đại Chính tôi cũng là theo đuôi cậu ấy. Hồi đó tôi và chủ nhiệm Hà đã nói, nếu đến 40, cậu ấy chưa gả tôi chưa cưới, thì quay quần với nhau."

"Tàn Phong, cậu không nói chuyện không ai bảo cậu câm đâu." Hà Quyền trong lúc cấp bách bốt thời giờ lườm hắn một cái.

Kỳ thực không cần Hà Quyền lườm, ánh mắt Trịnh Chí Khanh và Hàn Tuấn nhìn Tàn Phong cũng không quá đúng. Bất quá Tàn Phong cũng là nói chút thôi, cho dù hắn tóm ai trêu cũng sẽ không thật sự trêu Hà Quyền. 10 năm trước Hà Quyền ở bên bàn phẫu thuật sản thai hắn cũng ở đó, từ hồi đó, hắn đó đối với Hà Quyền sinh ra một loại tình cảm không nói rõ lên lời, luôn cảm thấy mình có trách nhiệm bảo vệ đối phương. Cho nên lúc nghe nói Hà Quyền chuyển chỗ làm tới Đại Chính thành lập khu sinh 3 cần bác sĩ gây mê, hắn liền đệ đơn từ chức với chủ nhiệm.

Nhưng đây cũng không phải tình yêu, Tàn Phong tự nghĩ hiểu. Hắn là đau lòng sự quật cường của Hà Quyền, cũng bội phục tính chuyên nghiệp của đối phương. Nhắc tới mấy năm nay hắn trong muôn hoa chiếc lá không dính người, chân chính động tâm chỉ có

Tiền Việt, đáng tiếc đối phương thích là Cảnh Tiêu cứng đầu cứng cổ kia.

"Không tệ, nặng hơn dự đoán."

Hà Quyền vừa nhấc tay là biết đứa nhỏ phải hơn 3 cân, tiếng khóc cũng có, điều này khiến cậu nói lỏng một hơi dài. Hàn Tuấn lập tức nhận lấy công việc tẩy rửa trẻ sơ sinh, cấu chân nhỏ của đứa trẻ để nó khóc thêm mấy tiếng hô hấp, tới lúc da nổi lên màu hồng hào.

"Đánh giá trẻ sơ sinh hẳn có thể tới 6 điểm, tôi thấy có thể sống." Hàn Tuấn để cho hộ sĩ ôm đứa nhỏ ra cho người nhà nhìn một cái, "Chủ nhiệm Hà, tôi về NICU trước."

"Bạn việc của anh đi."

Hà Quyền xoay mặt trợ giúp Trịnh Chí Khanh hoàn thành khâu. Lẽ ra tay cậu coi như khá nhanh, nhưng tốc độ của Trịnh Chí Khanh nhanh hơn, cơ hồ không cần cậu giúp. Kỳ thực Hà Quyền sớm trước kia đã biết, dùng năng lực của Trịnh Chí Khanh nếu như chuyên chú về ngoại khoa, khoa ngực hoặc khoa thần kinh tùy tiện chọn, nếu không tại sao bệnh viện Trung Tâm chỉ cho bọn họ danh sách thực tập ngoại khoa lần đó rơi vào trên người Trịnh Chí Khanh. Là sự rời đi của Trịnh Chí Khanh để cho Hà Quyền có thể bắt được cơ hội thực tập ở bệnh viện Trung Tâm, cũng vì vậy cho cậu cái mỹ danh "Hà một dao".

"Trịnh Đại Bạch, tới sản 3 làm đi, tôi cho anh tiền lương hàng năm 60 vạn." Hà Quyền trêu chọc anh.

"Ừm, nghe rất có sức hấp dẫn." Trịnh Chí Khanh cười cười, "Còn phúc lợi khác hay không?"

"Có chủ nhiệm tốt như tôi chẳng lẽ không phải phúc lợi?"

Trịnh Chí Khanh thu chặt một đường khâu cuối cùng, giương mắt nhìn về phía Hà Quyền: "Chủ nhiệm nếu tiếp nhận theo đuổi, tôi có thể nghiêm túc suy nghĩ chút."

Hà Quyền quay đầu nói với hộ sĩ đang kiểm kê dụng cụ giải phẫu: "Cho cái túi khâu, có cái miệng thiếu khâu."

"Xấu hổ quá, chủ nhiệm Hà, kiểm kê xong rồi, ngài muốn dùng phải chờ ca tiếp theo." Hộ sĩ cười híp mắt đáp lại cậu - So với chủ nhiệm khu bệnh, vẫn là chuyên vụ không đắc tội được.

Mặc dù đeo khẩu trang, nhưng nhìn cơ mặt di chuyển cũng biết Hà Quyền đang bĩu môi.

Đưa cho Hà Quyền một lon Red Bull, Trịnh Chí Khanh ngồi vào trên sàn nhà bên cạnh cậu, sau khi chuẩn bị tìm từ một hồi nói: "A Quyền, nói chuyện chút?"

"Chờ lát, tôi trước trả lời tin cho chị Kiều Xảo." Hà Quyền lướt màn hình điện thoại, gửi đi tin nhắn sau đó cậu nhấp Red Bull uống một hơn nửa lon, "Nói đi, tôi nghe."

"Lạc Quân Hàm là tới trả nhẫn đính hôn cho tôi."

"Ừa."

"Tôi không muốn."

"Ừa."

"Vừa nãy cậu ấy tâm tình có chút mất kiểm soát, nhưng hai bọn tôi thật sự triệt để kết thúc rồi."

"Ừa."

"....."

Đợi một lát thấy Trịnh Chí Khanh không nói chuyện, Hà Quyền nghiêng đầu nhìn anh nói: "Tiếp tục, tôi nghe đây."

"Em không phản bác tôi, tôi cũng không biết nên nói gì." Trịnh Chí Khanh cười khở, anh đã nghĩ kỹ rất nhiều loại phương án giải thích, kết quả một cái cũng không dùng tới.

"Tôi đã nói, chuyện này không liên quan tới tôi, anh thích nói thì tôi nghe, không cần thiết phản bác." Hà Quyền nhẹ xùy một tiếng, "Trịnh Đại Bạch, anh sẽ không vừa thất tình đã muốn vội tìm nhà dưới tiếp tục chứ? Cũng được, phương pháp tốt nhất chữa khỏi thống khổ thất tình chính là mở ra một đoạn tình yêu mới, có thể hiểu được. Bất quá hai chúng ta không chơi được, anh có công phu quấy rầy tôi, không bằng gửi mail cho toàn nhân viên công khai tin tức mình độc thân, tôi đoán chừng ít nhất phải mười mấy người ngưỡng mộ gửi ảnh cho anh."

Trịnh Chí Khanh ở trong lòng thở dài. 10 năm rồi, cảnh còn người mất, nỗi khổ hồi đó sau khi nhìn thấy mail chia tay làm anh khắc cốt ghi tâm, nhưng đối với Hà Quyền mà nói, có lẽ chỉ là một đoạn trải qua nhân sinh rất bình thường mà thôi. Nhưng anh có thể đợi, chỉ cần bên cạnh Hà Quyền không có ai anh có đủ kiên nhẫn. Nhớ ngày đó anh lặng yên nhìn bóng lưng Hà Quyền lâu như vậy mới nhận được một cơ hội thổ lộ tiếng lòng, còn lần này, anh có dũng khí chủ động tranh thủ.

"Trừ em ra, tôi không tiếp nhận được ai khác nữa." Trịnh Chí Khanh chăm chú nhìn mắt Hà Quyền, "A Quyền, trừ khi em chân

tâm thật ý yêu một người khác, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ."

Lông mi mắt khẽ run, Hà Quyền theo bản năng tránh tầm mắt, nói: "Thật sự không thể nào, Chí Khanh, đừng lãng phí thời gian."

Trịnh Chí Khanh rũ mắt nhìn về phía mặt đất nhiễm tia sáng lạnh lẽo, trầm mặc một lát sau hỏi: "Trong lòng em..... Có phải có người không thể nào quên hay không?"

Hà Quyền đột nhiên kích động, đứng lên trên cao nhìn xuống mà nhìn Trịnh Chí Khanh: "Trịnh Đại Bạch, anh tốt rồi cuộc coi tôi là gì? Lúc có hôn phu ở trước mặt tôi show ân ái, thất tình rồi lại chạy tới tìm tôi nói tiền duyên? Tôi là thùng rác? Để anh tùy tiện nhét vào bên trong tình cảm không có chỗ ký thác?!"

Trịnh Chí Khanh sửng sốt, nhanh chóng đứng dậy giải thích: "Tôi không phải ý kia, A Quyền. 10 năm trước sau khi nhận được mail chia tay em gửi, khả năng duy nhất tôi có thể nghĩ được chính là em có người yêu khác."

"Anh thôi lắm!"

Hà Quyền chột quảng nửa lon Red Bull còn dư lại vào trên người Trịnh Chí Khanh, chất lỏng bắn ra làm ướt đồ giải phẫu của anh. Nhìn vệt màu đậm từ từ lan ra, thân thể Hà Quyền không khống chế được run rẩy. Trịnh Chí Khanh thấy cậu run tới không bình thường, trán lại thấm ra mồ hôi, nhanh chóng giơ tay đỡ lấy vai đối phương.

"A Quyền? Em sao - Này!"

Một cái chớp lấy thân thể Hà Quyền mềm xuống, Trịnh Chí Khanh lập tức ôm ngang cậu lên vọt vào ICU gọi người đến giúp.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Chậm rãi mở mắt ra, Hà Quyền tốn chút sức lực mới điều chỉnh tiêu điểm tầm mắt.

"Cậu uống Red Bull hả, đường máu sao thấp thành như vậy." Âm thanh Kiều Xảo từ bên cạnh thổi qua.

Hà Quyền lại nhắm mắt lại, sờ mò nhỏ kim truyền dịch trên tay ra ném qua một bên. "Mấy giờ rồi?" Cậu hỏi.

"8h20, thế nào, có hẹn phải đi?" Kiều Xảo xé miếng băng dính y tế quấn lên bông thấm nước dính chặt lỗ kim thay cậu, "Trịnh Chí Khanh ở bên ngoài chờ lâu rồi đấy, có muốn gọi vào hay không."

"Không muốn thấy anh ta." Hà Quyền từ trong kẽ răng nặn ra âm thanh, "Tức chết em."

"Chị nghe cậu ta nói rồi." Kiều Xảo bắt đắc dĩ buông khoe miệng xuống, "Nói thật, người ta nghĩ như vậy cũng không sai, cậu một chút gợi ý cũng không cho đã nói chia tay, là ai cũng sẽ nghĩ lung tung."

Hà Quyền vặc lại nói: "Bản thân anh ta làm gì trong lòng không nghĩ xem? Nhất định muốn em nói vậy mới hiểu!?"

"Đừng ồn với chị, chị không có nghĩa vụ làm thùng xì hơi của cậu." Kiều Xảo liếc cậu một cái, "Chị biết, lần ranh kia trong lòng cậu không qua đi được, cũng 10 năm rồi, cậu không thể cứ nghĩ đến chuyện đó. A Quyền, nghe một câu của chị, nói rõ với cậu ta, cậu cũng coi như có giải thích với chính mình."

Hắt đầu qua, Hà Quyền mím chặt môi không nói một lời. Nhìn bộ dạng bướng bỉnh kia, Kiều Xảo lắc lắc đầu, ém kỹ chặn đơn cho cậu sau đó đứng lên: "Chị về nhà trước, còn phải dỗ cháu cậu ngủ, tối hôm nay cậu cứ ở ICU đi, nếu đói, trên bàn có cháo."

Hà Quyền vén chặn đơn lên phủ mình từ đầu đến chân.

Thấy Kiều Xảo từ trong ICU đi ra, Trịnh Chí Khanh đón cô đi tới, hỏi: "Chị Kiều Xảo, A Quyền đã tỉnh chưa?"

"Tỉnh rồi, đang cẩu tăng huyết áp đấy." Kiều Xảo hơi có vẻ mệt mỗi khệp tóc lại, trách: "Chí Khanh, cậu kia hôm nay của cậu thật sự không nên nói, A Quyền là người thế nào cậu không biết sao? Nó sao có thể bởi vì tìm tâm hoan mà chia tay với cậu?"

"Em biết, chị, đều là lỗi của em, em sẽ xin lỗi cậu ấy." Trịnh Chí Khanh thở dài một hơi.

Kiều Xảo rút cục vẫn mềm lòng, cô không hy vọng nhìn thấy hai con người vốn nên ở chung một chỗ cứ vậy bỏ qua nhau: "Cậu cũng đừng nghĩ lung tung, A Quyền sở dĩ chia tay với cậu, nguyên nhân quan trọng nhất chính là cảm thấy không nhìn thấy tương lai. Nó lúc đó điều kiện gì cậu không phải không biết, không lấy được toàn bộ giải căn bản không ra được, cậu ngày về chưa định, bảo nó chờ thế nào?"

"Nhưng em nói để cậu ấy đi cùng em mà, chi phí căn bản không cần cậu ấy lo lắng!"

"Má ôi, thật sự không trách A Quyền gọi cậu là Đại Bạch!" Kiều Xảo học bộ dạng Hà Quyền trợn mắt trắng, "Sao cậu cũng không hiểu, nó không muốn nhận bất kỳ bố thí nào, chính là muốn dựa vào

sự cố gắng của mình để dốc sức làm. Chị vẫn nói với cậu, Trịnh Đại Bạch, nhà A Quyền không phải không có tiền, cả 3 tòa nhà dạy học trong trường chính là nhà bọn họ quyền. Nó là vì đổi lấy con đường nhân sinh tự do mà bỏ qua tất cả nên thuộc về nó! Cậu nhắc đến tiền với nó, nó không đẩy cậu từ tòa dạy học xuống đã là chân ái!"

"....."

Trịnh Chí Khanh ngán ngủi mà thở ra, đầu lắc lư theo bóng trên mặt đất. Anh hiện tại triệt để hiểu rồi, Hà Quyền sở dĩ thất vọng với anh, là bởi vì anh không thể giống như đối phương, chống lại trong nhà vì anh lập con đường nhân sinh tốt. Anh luôn cho rằng Hà Quyền là cô nhi cha mẹ mất sớm, phải dựa vào khoản vay học tập mới có thể học được trường y. Anh nhớ giữa bọn anh lần đầu nổi tranh chấp cãi nhau chia tay, cũng là bởi vì anh thấy Hà Quyền vì sinh hoạt phí, tối muộn còn muốn ngồi xe từ đầu này thành phố đến đầu kia đi làm gia sư cho người ta. Anh lặng lẽ nhét 1 ngàn đồng vào trong ngăn kéo ký túc đối phương, dẫn tới Hà Quyền bộc phát ra tức giận mà lúc ấy anh nhìn hoàn toàn không cách nào hiểu.

Anh cho rằng đó là biểu hiện đau lòng đối phương, nhưng đối với Hà Quyền mà nói, đó rõ ràng là một phần bố thí.

"Dĩ nhiên, A Quyền cũng có vấn đề của nó, lòng tự ái cao ngất, tính tình bướng bỉnh như vậy đương nhiên phải chịu thiệt." Kiều Xảo dụ ngữ khí, "Chí Khanh, chị không thể nói A Quyền những năm này không trải qua người khác, nhưng nó thật sự không yêu ai giống như yêu cậu. Cậu nếu có tâm, thì cẩn thận mềm hóa tính tình nó, nó không phải trong lòng không có cậu, chỉ bất quá -"

Thấy Kiều Xảo nói một nửa lại nuốt vào, Trịnh Chí Khanh truy hỏi: "Chỉ bất quá cái gì?"

"Thôi, chị hôm nay nói đủ nhiều rồi, những lời này cậu nhưng ngàn vạn đừng đi chứng thực với nó, nếu không nó khẳng định không nhận bà chị này đâu." Kiều Xảo khoát khoát tay, "Chị khuyên cậu hôm nay cũng đừng vào tìm chửi, để nó ngủ ngon một giấc, ngày mai không phải có tiệc rượu sao, đến lúc đó gặp mặt lại nói."

Trịnh Chí Khanh luôn luôn khiêm tốn tiếp nhận đề nghị của Kiều Xảo. Cậu quay đầu lại nhìn cửa ICU đóng chặt, xoay người cùng Kiều Xảo đi tới thang máy.

Hà Quyền ngủ cũng không an ổn, hàng loạt mộng cảnh tầng tầng đan xen vào nhau, tới mức cậu cũng không phân rõ được mình rốt cuộc là đang mơ hay đang ở thực tại -

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Chủ nhiệm Trưởng khoa gây mê bệnh viện Trung Tâm nhìn Hà Quyền đang bê xấp sách dày ngời ở góc phòng làm việc chăm chú, cười hỏi cậu: "Hà Quyền, ca giải phẫu hôm nay của Phó viện trưởng cậu đi cùng?"

"Vâng ạ, giải phẫu cấy ghép tim, em phải nhanh ôn tập lại một lần tất cả kiến thức liên quan, vạn nhất Phó viện trưởng nêu vấn đề, không đáp được ông ấy đuổi em về trường." Hà Quyền vừa nói trở tay dấm dấm thất lực. Cũng không biết có phải nguyên nhân quá mệt hay không, cậu mấy hôm nay eo mỗi muốn chết.

"Giải phẫu dự tính 7 tiếng, cậu sớm ăn chút gì, nhưng đừng ăn no quá, buồn ngủ." Chủ nhiệm lòng tốt nhắc nhở cậu, "Trả lời không được vấn đề chưa chắc bị đuổi về trường, nếu đứng bên bàn mổ

ngáp cả ngày ảnh hưởng công việc Phó viện trưởng ông ấy thật sự có thể nổi giận với cậu."

"Đừng nói, em đợt này thật đúng là ngủ không tỉnh." Hà Quyền khịt khịt mũi, "Vừa phải viết bệnh án vừa phải theo khám bệnh vừa phải tới khu nằm viện, em một ngày chỉ có thể ngủ 3-4 tiếng."

"Không tệ rồi, cậu xem chủ nhiệm Vương trung tâm khám gấp, thường xuyên một ngày một đêm không chợp mắt."

"Em sao hồi đó lại muốn chọn ngoại khoa chứ....."

"Hiện tại hồi hận kịp đó, tôi nghe chủ nhiệm Cao khoa nội thần kinh nói, cậu cũng có hứng thú với nội thần kinh, vấn đề đề cập đều rất đáng tham khảo."

Hà Quyền dùng sách chặn nửa mặt, nhỏ giọng hỏi: "Em nếu hiện giờ thẳng thắn với anh ấy em chỉ là luận văn muốn xen lẫn trong thần văn anh ấy có thể đánh em không?"

"Sẽ không, nhưng anh ta người đó nhỏ mọn, có thể sẽ ở chỗ viện trưởng nói xấu cậu."

"Há?"

"Giờn đó, coi như anh chưa nói nhe."

"Em tốt nghiệp nếu có thể ở lại viện mình là tốt rồi." Hà Quyền để sách xuống, chống bàn đứng lên, chân đã tê rần. "Mục tiêu của em chính là vào khoa ngoại ngực."

Chủ nhiệm Trương gật gật đầu. "Ừ, tôi cảm thấy cậu không thành vấn đề, các phòng nhiều thực tập sinh như vậy, tính ra cậu lanh lợi

nhất."

"Chủ nhiệm, vậy ngài xem tôi có cơ hội ở lại không?" Tần Phong xách bữa sáng và cafe đi vào, vừa đặt cafe lên bàn đã bị Hà Quyền cướp đi.

"Hỏi ông nội anh ta á, ông ấy là viện trưởng." Chủ nhiệm Trương liếc thực tập của mình một cái, "Bất quá Tần Phong, tôi nhưng nói với cậu, ở trong khoa tôi không có hoàng thân quốc thích, cậu nếu phạm lỗi, tôi lập tức đuổi cậu về."

"Cái này ngài yên tâm, em tuyệt đối sẽ không làm mất mặt ngài." Tần Phong cười hì hì nói, "Chủ nhiệm, ca hôm nay của Phó viện trưởng, để em cũng đi cùng lát nhé."

"Cậu đi làm loạn cái gì?"

"Em chỉ đi 1 tiếng, đoạn kết cuối cùng, giúp kiểm kê dụng cụ, được không?"

Chủ nhiệm Trương nhú mày: "Vậy cũng không có việc cậu làm mà."

"Mở mang kiến thức chút mà, em vẫn chưa từng theo giải phẫu cấy ghép tim đâu, cho dù theo đoạn cuối cũng có thể ra ngoài khoe khoang tý, tán gái toàn dựa vào cái này."

Đang muốn chế giễu Tần Phong hai câu, chủ nhiệm Trương đột nhiên nghe thấy Hà Quyền "ừm" một tiếng, mắt thấy cậu che miệng vọt vào trong phòng vệ sinh riêng của phòng làm việc. Bên trong truyền đến một trận tiếng nôn mửa, một lát sau Hà Quyền vành mắt đỏ chống tường từ bên trong đi ra.

"Đừng bụng rỗng uống cafe, kích thích phân bố axit dạ dày, tới lúc đó dạ dày hỏng hết." Chủ nhiệm Trương đưa cho cậu một hộp khăn giấy, "Người Trung Quốc bữa sáng vẫn là uống sữa đậu nành đi, mấy người trẻ tuổi các cậu á, một chút cũng không hiểu được đạo dưỡng sinh."

Hà Quyền nhặt nhẽo nặn ra nụ cười, rút ra mấy tờ khăn giấy lau mặt lung tung, ngồi vào trên ghế nâng sách lên tiếp tục đọc. Tàn Phong từ trong túi bữa sáng móc bánh bao đậu ra nhét vào tay cậu, nói: "Ăn cái này, nếu không chờ vào phòng mổ không chịu được."

Yên lặng nhai bánh bao đậu, Hà Quyền phát hiện mình một chữ cũng không xem vào.

Thời gian giải phẫu kéo dài hơn dự đoán 4 tiếng, mãi tới 10h tối mới kết thúc. Kiểm kê xong dụng cụ giải phẫu, Tàn Phong đi tới bên cạnh Hà Quyền đã trốn trong góc cuộn tròn nửa tiếng, ngồi xổm xuống hỏi: "Thế nào, kích thích chứ?"

Hà Quyền cau mày gật gật đầu.

"Cậu sao thế? Mặt trắng như vậy? Tụt huyết áp?" Tàn Phong nhìn trạng thái Hà Quyền không đúng lắm, vội vươn tay lau trán cậu - Hay lắm, tóc cũng ướt rồi.

"Không phải..... Tôi đau eo....." Hà Quyền cắn răng muốn đứng lên, nhưng trên đùi một chút sức cũng không có, "Giúp cái, Tàn Phong, kéo tôi....."

Tàn Phong nhanh chóng đỡ cánh tay Hà Quyền kéo người từ mặt đất dậy, vừa định đỡ cậu đi ra liền nhìn thấy chỗ Hà Quyền vừa

ngồi có một bãi máu. Hắn quay đầu, phát hiện trên quần Hà Quyền cũng có máu, nhất thời trong lòng sợ.

"Hà Quyền! Đâu ra nhiều máu vậy hả?!"

"Máu? Tôi không biết....."

Lời còn chưa nói xong, trước mắt Hà Quyền tối sầm, theo thân thể Tần Phong trượt xuống chân. Tần Phong dùng sức đỡ thân thể cậu, hô về phía ngoài phòng giải phẫu: "Người đến giúp một tay! Hà Quyền ngất rồi!"

Bị tiếng rít của dụng cụ đánh thức, Hà Quyền mở mắt ra, giờ tay lên đỡ trán đầy mồ hôi lạnh. Bên cạnh có người bệnh trên giường mất nhịp tim, lập tức có mấy đồng nghiệp xông tới thực hiện cấp cứu. Tiếng bước chân huyên náo và mệnh lệnh cấp cứu xen lẫn với nhau, khiến thái dương Hà Quyền tưởng đau không thôi.

Cậu chống người dậy xuống giường, choàng lên cái áo blouse vắt cuối giường đi ra ICU. Trên hành lang lạnh lẽo, sàn nhà phản xạ ánh sáng trắng không chút sức sống nào. Cậu đi vài bước, dựa vào trên tường che miệng lại, nước mắt không ngăn được mà chảy xuống. 10 năm rồi, mỗi lần mơ tới hết thấy phát sinh đêm đó, cậu đều giống như một lần nữa trải qua nỗi đau khoan tim.

Người khác hỏi Hà Quyền tại sao muốn chọn sản khoa, cậu luôn trả lời là "Nhiều tiền". Chỉ có Kiều Xảo biết, cậu là vì bù đắp vết thương trong lòng, thông qua cứu vãn con của người khác để giảm bớt áy áy và hối hận của mình. Khi đó kỳ thực cậu đã sớm xuất hiện triệu chứng, chỉ là luôn không để trong lòng. Dù sao làm pháo chia tay đêm đó Trịnh Chí Khanh ở giây phút cuối cùng rút thân ra rồi,

nhưng làm sinh viên y cậu rõ ràng hơn bất cứ ai, làm như vậy cũng không phải bảo vệ trăm phần trăm.

Cậu hồi hận đêm đó đi tìm Trịnh Chí Khanh, hồi hận dưới tình huống không có bao còn quán lấy đối phương lẫn giường cả đêm, hồi hận ôm tâm tình may mắn không để ý đủ loại dấu hiệu. Khiến cậu không cách nào quên được chính là, chuyện này còn bị ông ngoại biết. Hóa ra cậu sau khi đến bệnh viện Trung Tâm thực tập, Tề Gia Tín thỉnh thoảng hỏi thăm viện trưởng Tần về tin tức của cậu, cho nên cậu vừa xảy ra chuyện viện trưởng Tần lập tức báo cho Tề Gia Tín.

Tất cả kiêu ngạo của cậu đều vào lúc mở mắt nhìn thấy ông ngoại tan thành tro bụi. Cậu biết, ở trong mắt Tề Gia Tín, cậu giống với người cha không ra hồn kia, cả đời chưa kết hôn đã có con, mất hết thể diện gia tộc. Đáng buồn hơn chính là, ba cậu hồi đó còn có người yêu ở bên cạnh ủng hộ, nhưng cậu không có gì hết.

Cậu cảm thấy đây đều là cậu gieo gió gặt bão, lựa chọn duy nhất chính là quật cường đến cùng, đem lòng tự tôn vụn nát chấp lại về nguyên dạng. Quãng thời gian rất dài sau đó cậu cũng không có nhìn ánh mắt khác thường của các đồng nghiệp, đem toàn bộ tinh lực đều vùi vào trong học tập và công việc. Một bên công việc một bên học thêm thi chức danh, liều mạng trở thành bác sĩ chủ nhiệm trẻ tuổi nhất từ trước đến giờ trong hệ thống.

Cậu tính khí lớn, nhưng ai cũng nói cậu có tư cách kiêu ngạo.

5h chiều, Kiều Xảo đào Hà Quyền từ trên giường đẩy vào phòng tắm.

"Bà đây hôm nay có thể đi giày cao gót rồi, Hà Quyền, cậu nếu dám mang cái đầu tóc bần cùng chị tham dự tiệc rượu từ thiện, cẩn thận chút cho chị!" Trang điểm tinh xảo của Kiều Xảo đều sắp bị Hà Quyền chọc tức nhoe nhoét, giờ 5h rồi còn ỳ trên giường không dậy!

"Chị, chị biết em thiếu ngủ lắm không." Âm thanh Hà Quyền hòa với tiếng nước chảy truyền tới, "Thật vất vả nghỉ ngơi một ngày, còn chưa ngủ thỏa thuê."

Kiều Xảo vừa lục tủ quần áo của Hà Quyền tìm âu phục cho cậu vừa hỏi: "Cậu đêm qua không nằm yên ở ICU, chạy đi đâu?"

"Nửa đêm có cấp cứu, ồn chết người, em liền về nhà." Hà Quyền quần khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra, tóc ướt nhẹ nhỏ tí tách mãi, vừa thấy Kiều Xảo xách âu phục màu đỏ rượu ra vội nói: "Nè nè, không mặc cái đó, tay áo dài quá."

"Vậy cậu muốn mặc cái nào?" Kiều Xảo lườm cậu một cái - Úi da má ôi, bụng này của Hà Quyền giống như đã có vậy.

"Cái này." Hà Quyền xách ra một bộ âu phục đen, "Áo sơ mi và nơ chị xem phối thế nào đi, khuy măng sét và đồng hồ đều trong ngăn kéo, em đi sấy khô tóc trước."

Kiều Xảo kéo ngăn kéo, lấy khuy măng sét ra ở ống tay áo sơ mi đã lựa chọn so so, nói: "A Quyền, đợt lát gặp ông Tề, cậu đừng làm mặt lạnh, hơn 80 người, cậu chọc ông ấy tức xảy ra nguy hiểm."

"Ông cụ ấy á, khẩu khí tích đủ 8 phần có thể sống lâu hơn em đấy, ai chọc tức ai xảy ra nguy hiểm vẫn chưa biết đâu." Hà Quyền hừ lạnh một tiếng.

"Nói nghiêm túc với cậu, nghe mẹ chị nói ông ấy quăng thời gian trước đập vỡ giá, ài, cậu nhưng ngàn vạn đừng giận ông ấy, ông ấy nói gì cậu cứ nghe."

"Vâng, em cũng không phải trẻ con nữa."

Hà Quyền sấy tóc xong đi ra, nghiêng nghiêng đầu với Kiều Xảo: "Chị, chị ở phòng khách chờ em nhé, dưới khăn tắm không mặc quần lót."

"Xí, cậu hỏi quần tã chị đã biết cậu, cái gì mà chưa thấy." Kiều Xảo mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn lắc lư eo nhỏ tới phòng khách, ngồi trên sofa tiện tay cầm lấy một quyển tạp chí trên bàn lật xem.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mười mấy phút sau, Hà Quyền âu phục thẳng thớm đứng trước mắt cô, gương cầm hỏi: "Thế nào, tặng thể diện cho chị không?"

Kiều Xảo hài lòng gật gật đầu. Cái gọi là người dựa vào quần áo, cho dù là tướng mạo quần bao tải cũng đẹp như Hà Quyền, thay âu phục cắt vừa người cũng không khỏi khiến người ta hai mắt tỏa sáng. Cái bộ dáng dụ người này, cô nghĩ, đợi đến hội trường, không chừng có bao nhiêu "ruồi" tới vây quanh.

Bất quá không sao, cô mang theo "Sứ giả bảo vệ hoa" tới.

Xuống lầu nhìn thấy Porsche của Trịnh Chí Khanh, phản ứng đầu tiên của Hà Quyền là tại chỗ di chuyển về phía sau, trở về trên lầu ngủ tiếp. Kiều Xảo đâu cho cậu chạy trốn, cầm gót giày sắc nhọn làm uy hiếp nhét cậu vào ghế lái phụ Porsche. Hà Quyền dùng biểu

tình "Em là em ruột chị sao" đưa mắt nhìn theo Kiều Xảo ngồi vào trong BMW mà ông xã nhà mình lái.

"A Quyền, chuyện hôm qua, tôi xin lỗi." Trịnh Chí Khanh thành khẩn nói xin lỗi với cậu.

"Tôi con mẹ nó vẫn là lần đầu bị anh chọc tức ngất đi đấy, thật ngũ hành tương khắc với anh." Túm dây an toàn qua, Hà Quyền hung hăng cài lên, "Được rồi đừng nói nhảm, lái xe, nếu không tới trễ đấy."

Khởi động xe, Trịnh Chí Khanh vừa lái vừa nói: "Đây hình như là lần đầu tôi thấy em mặc âu phục chính thức, thật không tệ."

"Đi làm đều mặc như anh, cứu người thế nào?" Hà Quyền liếc anh một cái. Bác sĩ đi làm mặc quần áo phải thoải mái thế nào, nếu mặc áo sơ mi quần tây sát người như trong phim truyền hình làm việc, gặp phải lúc cấp cứu mang người từ trên giường lăn xuống li quần đảm bảo bục ra.

"Tôi rốt cục là nhân viên hành chính, kiêm chức cứu người."

"Không được tán dóc, nhìn kỹ đường."

Trịnh Chí Khanh bắt đầu dĩ im lặng. Anh làm xong chuẩn bị bị Hà Quyền ghét một đoạn thời gian, bắt quá không sao, anh biết Hà Quyền là miệng dao găm tâm đầu hủ.

Đến nơi Hà Quyền mới nhớ tới mình sớm quăng thư mời vào thùng rác rồi, đành phải dựa vào Trịnh Chí Khanh cò mặt dẫn cậu vào hội trường chính. Trịnh Chí Kiệt ở bệnh viện cùng Hòa Vũ, năm nay vắng mặt, nếu không bình thường đều là hắn đảm nhiệm chủ trì hội nghị. Trịnh Chí Khanh muốn dẫn Hà Quyền đi ngồi bàn chủ, kết

quả Hà Quyền chết cũng không đồng ý, chỉ muốn ngồi bên cạnh Kiều Xảo.

Tề Gia Tín ngồi chỗ bàn chủ đất, cậu mới sẽ không tới tìm chửi.

Hứa Viện nhìn thấy con trai út kéo tay Hà Quyền vào bàn, trên mặt mặc dù không biểu hiện ra, nhưng trong lòng hết sức không thoải mái. Trịnh Kiến Bình thấy vợ không nói gì, bèn dưới mặt bàn đung đung tay bà, ra hiệu bà tâm sự với đám Tề Gia Tín và viện trưởng Tần, nếu không ngồi không có chút lúng túng.

Xoay mặt nhìn về phía Tề Gia Tín, Hứa Viện mặt mỉm cười: "Tề lão, tinh thần ngài thật không tệ, không biết còn tưởng ngài mới 60 đấy."

Tề Gia Tín khách khí nói: "Bà Trịnh mới là có thuật trú nhan, tôi thấy bà 20 năm nay cũng không thay đổi."

Hứa Viện trời sinh một bộ dung mạo ôn nhuận như ngọc, bảo dưỡng lại tốt, đứng với con cả giống như một đôi chị em. Bà hào phóng cười cười, ngoắc ngoắc tay với Trịnh Chí Khanh, ra hiệu anh tới chào hỏi với các trưởng bối. Mặc dù đang ngồi toàn là ngôi sao sáng trong nghề, nhưng Trịnh Chí Khanh hàng năm ở nước ngoài, hai bên không quen thuộc, hôm nay là lần đầu tiên anh xuất đầu lộ diện ở trường hợp xã giao.

Giới thiệu cho con trai út một vòng, Hứa Viện hỏi: "Chí Khanh, con không phải dẫn bạn tới sao? Người đâu?"

"Vừa nãy còn ở..... À, bên kia, con đi gọi cậu ấy đến đây." Trịnh Chí Khanh bước nhanh đi tới bên cạnh Hà Quyền đang tâm sự với

Steven Lee, nói xin lỗi với thầy của mình, lôi kéo Hà Quyền đi về phía bàn chủ.

"Làm gì?" Hà Quyền vừa thấy phải tới bàn chủ, lập tức giống như lớn lên từ trên thảm, sống chết kéo không động.

Trịnh Chí Khanh đâu biết cậu đang kháng cự cái gì, vẻ mặt ôn hoà nói: "Đi chào hỏi với cha mẹ tôi, thuận tiện giới thiệu mấy tiền bối trong nghề cho em quen."

Mẹ nói, trốn thế nào cũng không trốn thoát phải không!?

Hà Quyền rụt cằm lại, bắt đắc dĩ theo sát Trịnh Chí Khanh đi tới bên bàn chủ, sau khi gật đầu với vợ chồng Trịnh gia chào hỏi nhìn về phía Tề Gia Tín. Cậu buông phía trong môi cắn chặt ra, cung kính mà gọi "Ông ngoại". Kết quả cả bàn đó ngoại trừ viện trưởng Tần, đều bị tiếng "Ông ngoại" này làm cho khiếp sợ tới tột cùng.

"Tề lão..... Đây....." May mà Trịnh Kiến Bình ít nhiều trải qua sóng to gió lớn, nội tâm lúc này cũng không cách nào bình tĩnh - Lúc trước luôn có lời đồn nói cháu ngoại của Tề Gia Tín ở nước ngoài định cư, không nghĩ tới ở trong bệnh viện của ông làm việc!

Hứa Viện dùng khăn tay đập bên môi che giấu sự kinh ngạc của mình. Bà còn tưởng Hà Quyền là cây cỏ dại, không nghĩ tới vậy mà là hậu duệ của Tề gia thế gia Trung y. Thả nào kiêu ngạo như vậy, hóa ra có người cho chỗ dựa.

"Giám đốc Trịnh, tôi phải cảm ơn ông tổ chức buổi tiệc rượu này, nếu không e rằng chết cũng không gặp được cháu ngoại một lần." Ánh mắt Tề Gia Tín ở Hà Quyền qua lại, "A Quyền, mấy năm không gặp, cháu lớn lên càng ngày càng giống cha cháu."

Ngay trước mặt các tiền bối, Hà Quyền không tiện phát tác. Người ngoài không biết lời của Tề Gia Tín là ý gì, cậu nhưng lòng dạ biết rõ. Không phải muốn nói cha cậu dựa vào mặt ăn cơm mềm của ông ấy sao? Nhưng cha cậu đến chết cũng chưa từng chiếm tiện nghi một phân tiền của Tề gia được chứ!

"Cái đó..... Cháu đi phòng vệ sinh chuyển."

Hà Quyền cũng mặc kệ những người khác biểu tình gì, sai bước đi ra ngoài hội trường. Trịnh Chí Khanh nhìn ra cậu là kiếm cơ rời đi, đuổi theo sau. Ở khúc rẽ hành lang chặn Hà Quyền lại, Trịnh Chí Khanh hơi kinh ngạc hỏi: "Em là cháu ngoại của Tề Gia Tín?"

"Muốn xét nghiệm DNA không?" Hà Quyền tức giận nói.

"Không phải, tôi..... Tôi có chút giật mình." Trịnh Chí Khanh vừa nói đột nhiên nở nụ cười, anh cũng không thể bán đứng Kiều Xảo, hướng chỉ anh thật sự rất giật mình sự thật Hà Quyền là người Tề gia, "Tôi luôn cho rằng trong nhà em rất nghèo."

"Không sai, tôi trước kia rất nghèo, sau khi ông ấy đuổi ba tôi ra khỏi nhà, tôi liền không còn quan hệ với Tề gia." Hà Quyền cười lạnh, "Ông ấy hồi đó ép ba tôi đánh tôi, tôi bây giờ còn có thể gọi ông ấy một tiếng ông ngoại, là nể ông ấy cho tôi một phần tư gen!"

Trịnh Chí Khanh hơi ngẩn ra, một lát sau giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Hà Quyền, khuyên nhủ: "Dù sao cũng là người già, hơn 80 tuổi rồi, em sau này rảnh vẫn đi thăm ông ấy nhiều chút đi."

Hà Quyền liếc mắt đao: "Câm miệng! Trịnh Đại Bạch, đừng dạy tôi làm người thế nào!"

"Chí Khanh, khách khứa đến đông đủ rồi, qua 10 phút nữa con phải lên bục đọc diễn văn, nhanh về hội trường đi."

Hứa Viện không so đo ra ngoài trễ bao lâu, nghe thấy Hà Quyền vặc lại con trai út trong bụng nhất thời khó chịu khó chịu - Cậu hay lắm Hà Quyền, con trai tôi nuôi lớn, dựa vào cái gì để cậu rống? Ở trước mặt mọi người hôi to gọi nhỏ, không cảm thấy mất thể diện? Thật không hổ là đứa nhỏ hoang dã lớn lên bên ngoài, một chút giáo dục cũng không có!

Trịnh Chí Khanh nhìn đồng hồ, quay đầu dặn Hà Quyền dừng giận nữa, lập tức đi trở về. Hà Quyền kỳ thực cũng không muốn về hội trường, nhưng ở trước mặt một trong những người tổ chức, cậu lại cảm thấy cứ đi như vậy thật sự thất lễ, đành phải gật đầu với Hứa Viện, làm xong chuẩn bị trở về chịu đựng 2 tiếng.

"Chủ nhiệm Hà, mượn một bước nói chuyện?"

Hứa Viện ở sau lưng gọi cậu lại. Hà Quyền quay đầu lại, không hiểu ra sao nhìn đối phương. Cậu chưa từng hỏi Trịnh Chí Khanh tình huống trong nhà, cũng không hiểu rõ làm người của Hứa Viện. Nhìn trang phục và khí chất tất nhiên là phu nhân danh môn, chỉ là ánh mắt dường như có thể xuyên thấu lòng người kia khiến cậu mơ hồ có loại dự cảm xấu.

"Không cần khẩn trương, tôi không phải dùng thân phận phu nhân chủ tịch nói chuyện với cậu." Hứa Viện vừa nói vừa trên dưới đánh giá mấy lần - Nếu nói đáng đáp ngược lại xứng với con trai bà, chính là cái tính tình này, đứa con bà khổ sở nuôi lớn cũng không phải làm trâu làm ngựa cho người ta. "Là chuyện của Hòa Vũ, tôi vẫn chưa chính thức nói cảm ơn cậu."

Không đợi Hà Quyền khách khí một câu "Không cần cảm ơn", Hứa Viên nói tiếp: "Mặc dù nó và Chí Kiệt đã ly hôn, nhưng tôi vẫn cần đối đãi với nó giống như con đẻ. Đứa bé đó cực kỳ hiếu thuận, vô luận đi đâu cũng nhớ mang quà về cho tôi. Trước kia lúc có nó bên cạnh, chuyện trong nhà tôi một chút cũng không cần phiền lòng, nó đều sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Quần áo Chí Kiệt ra ngoài mỗi ngày nó từ tối hôm trước đã chuẩn bị xong, còn dựng tâm hơn người làm mẹ tôi đây. Nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, nghe đã khiến người thoải mái..... Chủ nhiệm Hà, nhờ có cậu cứu nó một mạng, cũng cứu cháu gái tôi. Tôi nghe Chí Kiệt nói, nó muốn tặng cậu một chiếc Ferrari để bày tỏ tâm ý, tôi liền nói nó quá tục khí, chủ nhiệm Hà cháu gia đại nghiệp đại lại không thiếu cái này. Còn không bằng để đứa nhỏ nhận cậu làm cha nuôi, hai nhà chúng ta hợp thành một nhà, ân càng thêm thân, không biết ý cậu thế nào?"

Hà Quyền nghe tới buồn cười, không phải cao hứng, tức. Cái này rõ ràng là nói với cậu Hòa Vũ ở trước mặt bà biết điều nghe lời bao nhiêu, đối với chồng ôn nhu quan tâm bao nhiêu. Khỏi phải hỏi, nhất định là nghe thấy cậu vừa nãy ồn ào với Trịnh Chí Khanh. Nhưng cậu cũng không phải con dâu Trịnh gia, không đáng ngoan ngoãn nghe lời với bọn họ.

"Bà đừng khách khí, tôi từng tiếp nhận mấy trăm đứa nhỏ, nhận cha nuôi hết, tiền lì xì tết âm lịch cũng có thể khiến tôi phá sản." Hà Quyền đề ép tính tình bày ra nụ cười nghề nghiệp, "Ferrari tôi cũng không cần, không phải tôi không thiếu, đồ tốt ai không thích? Thật sự là đồ của Trịnh gia các người xung khắc với tôi, không dám muốn, sợ liên lụy đến mạng. Không tin bà có thể hỏi con trai bà, lần trước ngồi Porsche của anh ta một lần, tôi què nửa tháng, hiện tại đứng lâu cái chân này vẫn đau đấy."

Ánh mắt Hứa Viện khẽ nhúc nhích. Nghe ý này của Hà Quyền, không có ở cùng với Trịnh Chí Khanh. Nhưng không ở cùng còn hung với Trịnh Chí Khanh thành như vậy, nếu thật sự ở cùng nhau, còn không phải cười trên cổ con trai bà làm mưa làm gió.

"Chủ nhiệm Hà, tôi là chân tâm thật ý muốn cảm ơn cậu." Ánh mắt Hứa Viện xoắn xuýt nhìn cậu, "Nếu không chờ Hòa Vũ xuất viện, tôi làm chủ mời cậu bữa cơm, Triều Hải Lâu, cũng mời cả Tề lão."

Hà Quyền tâm nói bà đây là thêm ngọt ngào cho tôi sao? Vừa nãy ở bàn chủ, lời của Tề Gia Tín kẻ ngu mới không nghe ra quan hệ giữa bọn họ có vấn đề.

Hứa Viện chỉ coi như không nhìn thấy biểu tình dần nặng của Hà Quyền, cười nói: "Vậy thì coi như quyết định, chủ nhiệm Hà, chỗ Tề lão tôi đi mời. Tôi biết cậu bận, thời gian cậu quyết, tới lúc đó để Chí Khanh nói với bọn tôi một tiếng là được, nhưng nhất định phải cho tôi cơ hội này bày tỏ tâm ý đó."

Tục ngữ có câu đưa tay không đánh người tươi cười, lại là phu nhân chủ tịch đích thân mời, Hà Quyền nếu tiếp tục một mực từ chối đó chính là làm kiêu.

"Chờ bận rộn qua đợt này, Trịnh phu nhân, bây giờ là kỳ đỉnh điểm sinh con, lại sắp một bác sĩ khu sản xin nghỉ sinh, chúng tôi cơ hồ không có thời gian rảnh."

"Không vội, còn nhiều thời gian." Hứa Viện gật gật đầu, bỗng tỏ vẻ kinh ngạc nói: "Chủ nhiệm Hà, không thấy cậu đeo nhẫn cưới, vẫn độc thân sao? Tuổi này rồi nên nắm chắc, nếu không loáng cái

đến 40, làm gì cũng vất vả. Cậu xem Hòa Vũ, sinh đứa bé suýt nữa đòi mạng."

"Không thích hợp, không kiên nhẫn."

"Điều kiện của cậu tốt như vậy, khẳng định không thể tạm bợ." Hứa Viện minh khen ám chê, "Người trẻ tuổi bây giờ đều chạy theo cá tính, lấy mình làm trung tâm, cũng không nghĩ, ai mà không phải cha mẹ nuôi, dựa vào cái gì phục dịch bọn họ, phải chứ?"

Hà Quyền sắp nghẹn hồng rồi.

"Chủ nhiệm Hà, mai mới cho cậu tôi phải làm, cậu cứu hai mạng Trịnh gia chúng tôi, tôi thúc đẩy cho cậu đoạn nhân duyên tốt." Biểu tình Hứa Viện hơi có vẻ đắc ý, "Cậu nói đi, thích kiểu gì."

Hà Quyền đút tay vào túi quần, cúi đầu hé miệng cười cười, một lát sau giương mắt nhìn về phía Hứa Viện - Trịnh Đại Bạch, mẹ anh đây là sợ tôi kèn kẹt Trịnh gia các anh, muốn vu oan giá họa tôi phải không? Thật sự coi anh là người gặp người thích hoa gặp hoa nở? Cho không tôi cũng mẹ nó không thêm! Được, không phải thêm ngọt ngọt sao, ai không biết chứ!

"Tôi thích cao." Cậu nghiêm túc nói, "Dựa theo tiêu chuẩn Trịnh Chí Khanh là được."

Nụ cười của Hứa Viện trong nháy mắt cứng trên mặt.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 26

Edit + Beta: Vịt

Kiều Xảo tỏ vẻ kinh ngạc Hà Quyền còn chịu quay về hội trường. Nghi thức đã bắt đầu, Trịnh Chí Khanh đang trên bục đọc diễn văn. Lúc này ở bên dưới bàn tán xôn xao có chút không lễ phép, cho nên cô tận lực đè thấp âm thanh nói chuyện với Hà Quyền: "Chị tưởng cậu trực tiếp đi rồi."

"Phu nhân chủ tịch chặn trên hành lang, em đi thế nào?" Hà Quyền bưng chén rượu lên uống một ngụm Champagne, "Dù sao ông già không tới mức ở trường hợp như này khiến lẫn nhau khó chịu, ông ấy coi mặt mũi còn quan trọng hơn mạng."

"Phu nhân chủ tịch tìm cậu? Bà ta muốn làm gì?"

"Vì chuyện của Hòa Vũ gửi lời cảm ơn em, ngoài ra còn muốn giới thiệu đối tượng cho em."

"Bà ta sao đột nhiên nghĩ tới giới thiệu đối tượng cho cậu?" Kiều Xảo hơi cau mày.

"Ra oai phủ đầu, sợ em bắt cóc con trai bà ta." Hà Quyền hơi giễu cợt, ánh mắt bay về phía Trịnh Chí Khanh đọc diễn văn - Mạch suy nghĩ rõ ràng ngôn từ dí dỏm, thỉnh thoảng dẫn tới dưới đài vang lên từng trận tiếng cười. Ừm, không hổ là từng làm luật sư, trường

hợp như này còn có thể nói chậm rãi, trọng điểm là trong tay không cầm bản thảo, toàn bộ dựa vào hiện trường phát huy.

Kiều Xảo trêu chọc nói: "Thoạt nhìn mẹ chồng tương lai của cậu không dễ trêu nhỉ."

"Đâu ra mẹ chồng tương lai, em với Trịnh Đại Bạch đời này cũng không thể." Hà Quyền trợn mắt, "Bà ta đây chỉ là mặt ăn củ cải nhạt lo nghĩ."

"Chị thấy không hử. Trịnh Chí Khanh thực sự hạ quyết tâm muốn cướp cậu về, chị không tin cậu có thể chịu được."

"Nếu đặt vào 10 năm trước anh ta giả vờ đáng thương bán manh em có thể sẽ mềm lòng, nhưng thế đạo hiện giờ, ai rời đi ai không sống được?"

Kiều Xảo hoàn toàn không cách nào tưởng tượng Trịnh Chí Khanh cao mét 9 bán manh là dạng gì, tám phần không khác gì hiện trường tai nạn xe. Phải nói Hà Quyền toàn thân cao thấp là miệng cứng nhất, cô cũng không cần đánh cược với Hà Quyền, chỉ cần Trịnh Chí Khanh quán chặt lấy đuôi tới cùng không buông, đảm bảo khiến cậu chịu thua. Hồi đó hai tên này làm ồn chia tay bao lần? Lần đó không phải Trịnh Chí Khanh ở dưới lầu ký túc xá đứng một đêm, Hà Quyền liền phải bữa sáng ăn vào bụng lời thề độc "Em hòa hảo với Trịnh Đại Bạch nữa chính là cún con".

Trịnh Chí Khanh rút cục cầm giấy lên đọc, danh sách khen thưởng, đầu tiên chính là tên Hà Quyền. Hà Quyền nghe thấy mình bị điểm tên, đột nhiên nhớ tới chưa chuẩn bị cảm nghĩ đoạt giải. Cậu trong một mảnh tiếng vỗ tay đi lên bục, nhận lấy cúp thủy tinh "Diệu

thủ nhân tâm" màu vàng Trịnh Chí Khanh đưa tới trong tay, chớp chớp mắt về phía dưới đài - Dù sao cũng phải nói cái gì.

"Cảm ơn khích lệ, cùng với, hi vọng các vị đang ngồi đây quyên nhiều tiền."

Nói xong, Hà Quyền hướng dưới đài cúi một cái, chống lại ánh mắt kinh ngạc của mọi người trở lại chỗ ngồi của mình. Kiều Xảo vỗ đùi cậu lắc đầu mãi: "Cậu cũng quá thực tế, tùy tiện mấy câu khiêm tốn không được hả?"

"Em làm nhiều việc như vậy dựa vào cái gì phải khiêm nhường, lại nói đây vốn là tiệc từ thiện, bảo bọn họ quyên nhiều chút tiền có vấn đề?" Hà Quyền bĩu môi.

"Cậu định quyên bao nhiêu."

"Quyên hết tiền thưởng."

"Chỗ đó 2 vạn."

"Chị, em nhưng là người có xe cho thuê nhà cho thuê, hai vạn đồng để lại cho vay lãi được không?"

"Nhận lỗi với ông ngoại, về làm quản lý Hoa Y Đường, còn lo nhà cho thuê xe cho thuê?"

"Vậy chị còn không bằng giết em đi."

"A Quyền, chị cậu thương cậu còn không kịp, sao cam lòng giết cậu?" Đào Tấn Thịnh - Ông xã của Kiều Xảo - ở bên cạnh cười tiếp lời, "Mấy câu vừa nãy của cậu, anh quyên 10 vạn, cố gắng dùng chút lực non yếu."

Hà Quyền nuốt xuống Champagne trong miệng, giơ lên ngón cái với đối phương: "Anh rể thật là có ái tâm, giải thưởng hôm nay em cầm nên trao cho anh."

"Đừng khen anh ấy, anh rể cậu chính là vô cùng hào phóng." Kiều Xảo cười gõ vai chồng một cái, ngữ khí nói chuyện mang theo chút mùi vị giáo huấn, "Chị không phải ngăn cậu quyền tiền, nhưng sau này phải thương lượng với chị một tiếng rồi hẵng quyết định."

"Ui, quên mất gửi mail cho tiên sinh phòng kế toán." Đào Tấn Thịnh tỏ vẻ chột dạ, nhanh chóng cầm tay vợ vào trong lòng bàn tay vỗ nhẹ, "Phu nhân chớ giận, vi phu đảm bảo lần sau tuyệt không tái phạm."

"Nè nè, hai người đừng ở trước mặt cậu độc thân em đây show ân ái." Hà Quyền nói chua loét.

Kiều Xảo giấu cợt nói: "Cậu đáng đời độc thân, mấy năm theo đuổi cậu như vậy không phải một đại đội cũng có một hàng, ai bảo cậu cứ dùng cảm chọn người."

"Đúng thế, A Quyền, phó tổng công ty bọn anh lúc trước giới thiệu cho cậu, người rất tốt, cậu cũng không hài lòng."

Hà Quyền nghe vậy xoay con người, sống chết không nhớ nổi "Người rất tốt" mà Đào Tấn Thịnh nói là ai.

Tiệc rượu gần tới kết thúc, Hà Quyền không có ý định đón xe Trịnh Chí Khanh về nhà, vừa thấy có người bắt đầu rời đi, lập tức giục Đào Tấn Thịnh và Kiều Xảo đi. Vừa định vào thang máy, Kiều Xảo đột nhiên gõ gõ vai Hà Quyền, ra hiệu cậu quay đầu lại. Hà Quyền xoay mặt vừa nhìn, Tề Gia Tín đang chống gậy đi tới.

"Ông Tề." Kiều Xảo lễ phép gật đầu chào hỏi với Tề Gia Tín. Đào Tấn Thịnh chưa từng gặp Tề Gia Tín, nhưng nhìn thái độ cung kính của vợ, cũng lên tiếng chào hỏi theo.

Tề Gia Tín giơ tay lên, nói: "Kiều Xảo, ta có mấy câu muốn nói chuyện riêng với A Quyền chút."

"Vâng, A Quyền, bọn chị tới trong xe chờ cậu." Kiều Xảo vỗ vỗ vai Hà Quyền, ra hiệu cậu thái độ tốt chút.

Hà Quyền bắt đầu nghiêng đầu trợn mắt trắng, rất không tình nguyện theo Tề Gia Tín đi tới đối diện ghế salon đại sảnh ngồi xuống. Lúc này cậu mới để ý bên cạnh Tề Gia Tín còn đi theo người, khoảng 40 tuổi, khí chất trầm ổn trên mặt khôn khéo, thân hình thẳng tắp giống như quân nhân, màu da hơi sạm nhưng màu mắt lại nhạt khác hẳn với người thường.

"Vị này là CEO hiện giữ của Hoa Y Đường, Âu Dương Thiều Hoa." Tề Gia Tín thay bọn họ giới thiệu lẫn nhau, "Âu Dương, đây là cháu ngoại ta, Hà Quyền."

Âu Dương Thiều Hoa từ trên sofa hơi thò người, hướng Hà Quyền vươn tay. Hà Quyền giơ tay lên bắt giả dối với đối phương một cái, mím miệng chờ nghe dạy bảo. Mấy năm không gặp, Tề Gia Tín dường như già hơn 20 tuổi, cậu cũng thành thực hơn trước kia nhiều, sẽ không ở trước mặt mọi người nổi xung đột với ông ngoại.

"Nghe nói, cháu mấy năm nay làm rất tốt, ở trong giới có chút danh tiếng." Ngữ điệu Tề Gia Tín bằng phẳng nói.

Chân mày Hà Quyền hơi động - Không đúng, ông ngoại nhưng cho tới bây giờ chưa từng khen cậu một câu, theo cách trước kia,

vừa mở miệng là phải đả kích lòng tự tôn của cậu tới vỡ thành 8 mảnh.

Không đợi Hà Quyền nói tiếp, Tề Gia Tín chuyển đề tài: "Âu Dương hai năm nay vận hành công ty đưa ra thị trường thay đổi chế độ, A Quyền, cháu nên về nhà hỗ trợ."

"Cháu chỉ biết cầm dao giải phẫu, quản lý xí nghiệp hoàn toàn không hiểu." Hà Quyền lạnh lùng đáp lại, "Xí nghiệp lớn đều là người quản lý chuyên nghiệp làm, cháu cũng không xen vào được."

Tề Gia Tín khẽ cau mày, quăng ánh mắt về phía Âu Dương Thiệu Hoa. Âu Dương tiếp lời, nói: "Cậu Hà, ông Tề có ý là, cho cậu một phần cổ phần, đứng hàng hội đồng quản trị, tương lai cũng dễ danh chính ngôn thuận tiếp nhận vị trí chủ tịch."

"Tôi lại không phải họ Tề, trong cổ đông nhiều họ Tề như vậy, có thể phục tôi?" Hà Quyền hừ một tiếng.

"Cái đó râu ria, Hà thiếu, hết thầy có tôi tới phối hợp." Âu Dương kiên nhẫn khuyên cậu, "Hoa Y Đường là tâm huyết cả đời của ông Tề, mà cậu là trực hệ duy nhất của ông ấy, về tình về lý, công ty này cũng nên do cậu tới thừa kế."

Trực hệ duy nhất? Hà Quyền cười lạnh. Cậu rất muốn hỏi Tề Gia Tín chút, năm đó là ai cứng rắn kéo cha cậu tới bệnh viện muốn bỏ cậu? Là ai báo cảnh sát nói cha cậu là tội cường gian, hại cha cậu ở trong trại tạm giam bị mấy tội phạm chân chính kia đánh chỉ còn nửa cái mạng? Là ai ngay cả tang lễ con ruột của mình cũng cự tuyệt có mặt. Là ai, lúc cậu mất đi đứa con, cần người thân quan tâm an ủi nhất, lại còn trách cậu "Làm ra dã chủng giống như ba mày!?"

Thu hồi suy nghĩ, Hà Quyền giương mắt nhìn về phía ông ngoại. "Cháu đây phúc mỏng, nhiều tiền ít tiền, không đói chết là được, về phần làm chủ tịch -" Cậu đứng lên, ngạo mạn hát cảm. "Ông ngoại, ngài đừng quên, cha cháu, chính là bị ngài gọi là tên đàn ông lừa đảo, hận không thể ông ấy chết 1 vạn lần mới được - cháu cũng là trực hệ duy nhất của ông ấy, trên người chảy dòng máu bị ông coi thường!"

"Hà Quyền!" Tề Gia Tín mạnh mẽ giậm quả trượng, "Đừng tưởng cháu bây giờ cứng cáp rồi thì dám nói chuyện với ông như vậy!"

Âu Dương nhanh chóng đứng dậy chặn tầm mắt hai người. "Cậu Hà, thân thể ông Tề hiện giờ không bằng lúc trước, xin ngài không chế tâm tình."

"Nếu muốn sống lâu mấy năm, sau này tốt nhất đừng tìm tôi!"

Hà Quyền nói xong phủ tay liền đi, ở bên cạnh Tề Gia Tín cậu cảm giác hô hấp khó khăn!

Nhìn bóng lưng Hà Quyền, sắc mặt Tề Gia Tín âm trầm tới đáng sợ. Âu Dương ngồi vào sofa an ủi ông nói: "Ông Tề, ngài đừng giận, tính tình Hà thiếu ở trong giới đã lớn nổi tiếng, cậu ấy sớm muộn gì cũng sẽ hiểu dụng tâm lượng khổ của ngài."

"Đứa nhỏ này bướng bỉnh giống như ba nó." Tề Gia Tín lắc lắc đầu, "Âu Dương, cái tính tình này, cậu dám theo đuổi?"

Âu Dương cười nhạt một tiếng.

"Ông Tề, tôi hồi làm quân y mưa bom bão đạn đều bò qua, tính tình Hà thiếu mạnh hơn nữa, cũng sẽ không đau bằng đạn găm trên

người."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Thứ hai đi làm, Hà Quyền sáng sớm đã bị Trịnh Chí Khanh chặn ở cửa phòng làm việc.

"Có gì nói nhanh, tôi phải đi kiểm tra phòng." Hà Quyền cắn ống hút sữa đậu nành, đầy mặt bực mình. Lúc trước sau khi từ hội trường rời đi Trịnh Chí Khanh đã truy đuổi cú điện thoại tới hỏi cậu tại sao một mình đi trước, sau đó cậu trút toàn bộ hỏa chưa trút hết với Tề Gia Tín tới trên người đối phương, hướng điện thoại ồn ào 10 phút. Là Kiều Xảo không nghe nổi nữa một cái cướp lấy điện thoại, nói với Trịnh Chí Khanh "A Quyền uống nhiều quá chị trước đưa nó về" trực tiếp cắt đứt.

"Tôi tới qua về chỗ ba mẹ qua đêm, ở trong phòng tìm thấy cái này." Trịnh Chí Khanh giống như hiến vật quý giao một quyển sổ bìa cứng cho Hà Quyền.

Hà Quyền vừa nhìn bìa đã biết là cái gì. Sổ dán tranh ảnh của cậu, bên trong đều là ảnh cậu trước kia chụp, cùng với một vài bài văn ghi chép tâm tình. Lúc đó thích chụp ảnh, ban đầu là chụp phong cảnh, từ sau khi xác định quan hệ với Trịnh Chí Khanh, chụp toàn là ảnh người.

Mở ra bìa cứng, ảnh trên trang bìa trong khiến lông mi mắt Hà Quyền khẽ run - Đó là trận bóng rổ buổi chiều mùa hè, trong nháy nam nhân mặc đồ thể thao nghiêng đầu vẫy mồ hôi, ống kính trung thực mà ghi lại đường cong cơ bắp hoàn mỹ mà cương nghị của anh.

Dưới tấm ảnh có một hàng chữ: Đại Bạch nhà tui.

"Tôi còn tưởng anh đã ném rồi." Hà Quyền không được tự nhiên bấu môi, "Giữ nó làm gì?"

"Quà sinh nhật của tôi, tại sao phải ném?" Ánh mắt Trịnh Chí Khanh nhu hòa mà nhìn Hà Quyền, "Lại nói chុပ် đều là tôi, coi như lưu lại ký ức đối với thanh xuân."

"Tự mình trộm nhớ lại là được, đưa cho tôi xem là ý gì?" Hà Quyền vừa trợn mắt trắng vừa hút sữa đậu nành.

Trịnh Chí Khanh mím miệng cười cười, nói: "Thử xem có thể khiến em nhớ tới từng mê luyến tôi bao nhiêu."

"Khụ khụ - cần chút mặt mũi! Ai con mẹ nó mê luyến anh! Khụ khụ -" Hà Quyền lại suýt nữa phun sữa đậu nành đầy người Trịnh Chí Khanh, khiến mình ho khan mãi.

Trịnh Chí Khanh ôn nhu vỗ vỗ sau lưng cậu, đồng thời chú ý tới đầu tai đối phương hơi đỏ lên. Trong ấn tượng của anh, Hà Quyền là người dễ xấu hổ, có lúc xù lông thuần túy là vì che giấu bối rối trong lòng, từ "thẹn quá hóa giận" cực kỳ tinh chuẩn mà nói rõ biểu hiện nào đó của Hà Quyền.

"Cuốn sổ này tôi chờ lúc nào tìm chỗ không có ai đốt đi!"

Hà Quyền kẹp đồ dưới cánh tay, bước nhanh tới khu bệnh. Trịnh Chí Khanh đâu cam lòng để cậu đốt, nhanh chóng đuổi theo làm bộ muốn tóm lại. Hà Quyền lách người, dùng vai đẩy cửa khu bệnh ra, vừa vào suýt nữa bị mùi hoa nồng nặc chạm mặt mà đến đánh lui.

"Đây là đưa vào phòng nào!?" Hà Quyền bịt mũi, hơi kinh hãi mà nhìn hoa uất kim hương bày đầy khu hộ sĩ. Đóa hoa đỏ thắm điểm lệt tới lóa mắt, vừa nhìn là biết giống cực kỳ ưu tú.

"Tặng anh, chủ nhiệm Hà." Tiền Việt từ trong đồng hoa vươn tay, đưa cho cậu một tấm thẻ, "Tôi chờ lát gọi anh mang tới phòng làm việc của anh."

Hà Quyền tròn mắt hốc mồm, sửng sốt lát mới nhớ tới cúi đầu nhìn thẻ. Thẻ màu đen, bên trên có một hàng chữ màu bạc, không phải tiếng Anh Hà Quyền không xem hiểu.

Suy nghĩ một chút, Hà Quyền giương mắt nhìn về phía Trịnh Chí Khanh: "Đây là anh làm?"

"Không, muốn tặng tôi trực tiếp đưa tới phòng làm việc của em."

Trịnh Chí Khanh cau mày, rút tấm thẻ trong tay Hà Quyền, anh phải xem xem tình địch là ai. Không có chữ ký, chỉ có một câu tiếng Pháp viết tay. Trịnh Chí Khanh hồi học luật học thêm tiếng Pháp, bởi vì rất nhiều công pháp quốc tế xuất bản lần đầu đều dùng tiếng Pháp định ra. Vừa nhìn câu kia, chân mày anh vặn lại chặt chẽ - Vous êtes encore plus beau de intérieur que de extérieur, ý là, bên trong của bạn còn đẹp hơn bề ngoài.

(tui cũng chả biết bà tác giả viết đúng hay sai nữa =))))))

Hà Quyền khơi lông mày hỏi: "Anh xem hiểu? Ai tặng?"

"Không ký tên, chỉ là câu trích, ném đi, vô dụng." Trịnh Chí Khanh thuận tay ném thẻ vào thùng rác.

"Nè nè! Anh sao ném lung tung đồ người khác hả!" Hà Quyền ngược lại không đi nhặt, đã không ký tên cầm về cũng vô dụng, "Tiếng gì? Viết gì thế?"

"Tiếng Pháp, cảm ơn mà thôi."

Một hơi của Trịnh Chí Khanh chặn ở ngực không lên không xuống.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 27

Edit + Beta: Vịt

Bát quái của Đại Chính dựa vào không khí làm chất môi giới, dùng tốc độ âm thanh truyền bá. Còn chưa tới thời gian ăn trưa, toàn bộ bệnh viện đều biết chủ nhiệm Hà khu sinh 3 sáng sớm nhất được hoa đầy phòng. Không biết ai rảnh không việc gì làm còn thật sự đếm hoa, tổng cộng 365 bông, số lượng này đại biểu tiếng Hoa nói là "Ngày ngày yêu em".

Hà Quyền ghét mùi nồng, không để Tiền Việt đưa vào phòng làm việc. Nhưng khu hộ sĩ cũng không bày được, đành phải chia cho đồng nghiệp khu bệnh. Tiểu Quyên nghe nói chủ nhiệm tản hoa vội vàng đi cướp mấy cành, cắm vào trong bình hoa lấp lánh đặt trên bục khám bệnh khu bệnh VIP.

"Chủ nhiệm Hà, tôi vừa kiểm tra, đây gọi là uất kim hương đen, một cành rất đắt." Tiểu Quyên một bộ ngữ khí hăm mộ ghen tỵ, "Thấp nhất cũng phải 10."

Hà Quyền hừ lạnh nói: "10 đồng còn đắt? Chợ đêm một bông hoa hồng còn dám bán 20 đấy."

"Đô la, chủ nhiệm Hà, dựa theo tỷ hối hôm nay, anh nhận hoa 2 vạn 3 nghìn đồng."

"Gì? Vậy tôi ắt phải tra ra người kia là ai, lần sau đừng tặng hoa, giảm giá."

"Chủ nhiệm, anh cũng quá không lắng mạn....."

"Lắng mạn có thể làm cơm ăn?"

"Hữu tình nước uống no mà."

"Vậy vì sao đám tiểu nha đầu các cô xử đối tượng, còn phải trước xem người ta có nhà cưới hay không?" Hà Quyền bữu môi, đặt văn kiện đã ký xong vào trên bục khám bệnh, "Rảnh rồi đừng tán dóc, người kia hẹn 10 rưỡi đến giờ còn chưa tới, gọi điện thoại chưa?"

"Gọi mấy cuộc rồi, không ai nhận."

Tiểu Quyên lại gọi thử một lần, vẫn vang lên đến khi tự động cúp. Cô bắt đắ dĩ nhún vai với Hà Quyền một cái, xoay mặt ở trên máy tính kiểm tra có phương thức liên hệ khác hay không. Gặp phải tình huống như thế, Hà Quyền không khỏi có chút lo lắng. Cậu 300 số, cho dù tạm thời có việc không đến được cũng sẽ gọi điện thoại để hẹn thời gian khác. Lần gần đây nhất gặp phải tình huống lỡ hẹn, là người bệnh ra ngoài với người trong nhà, ngã một cái xuất hiện triệu chứng sinh non được xe cấp cứu đưa tới viện lân cận, chồng người bệnh lúc tới Đại Chính làm thủ tục chuyển viện nói.

Hà Quyền nhìn đồng hồ, gần 12h, bèn nói với Tiểu Quyên: "Như vậy, cô gửi tin nhắn tới số lưu dự trữ, bảo bọn họ kịp thời liên hệ với viện ta. Cũng đừng ở đây lè mề, trước đi ăn cơm."

"Vâng, à, chờ chút, chủ nhiệm, có thêm một số, vừa từ khám gấp chuyển tới." Tiểu Quyên in thông tin bệnh ra, "Doãn Hiểu Quân, 23

tuổi, ghi chú..... Ú, đây là một người bệnh tự kỷ."

Hà Quyền sững sốt, tự kỷ cũng biết làm chuyện đó?

Đưa người bệnh tới không chỉ cha mẹ hắn, còn có Cừ Kiếm Anh của đồn công an. Hà Quyền vừa thấy đồng chí lão Cừ tới, lập tức trong lòng níu lại. Cậu đoán Doãn Hiểu Quân này e là cái gì cũng không hiểu, để người ta chiếm tiện nghi. Bởi vì cậu chưa từng xử lý bệnh tự kỷ, bèn gọi điện thoại đến khoa thần kinh lâu 5, mời bác sĩ Trương xuống hội chẩn.

Cảm xúc cha mẹ Doãn gia khá kích động, lúc mẹ Doãn câu thông với bác sĩ Trương tình hình của con trai ghen ngào mấy lần. Hà Quyền thì hướng Cừ Kiếm Anh hiểu rõ tình huống, biết được Doãn Hiểu Quân sáng sớm bị cha mẹ dẫn tới đồn công an báo án, yêu cầu điều tra rốt cuộc là ai vô sỉ bỉ ổi như vậy, vậy mà ăn hiếp một người bệnh tự kỷ.

Doãn Hiểu Quân yên lặng ngồi ở trên sofa khu chờ VIP, dường như hết thấy phát sinh quanh mình không liên quan tới hắn. Nếu như không phải trước đó biết tình hình Doãn Hiểu Quân, Hà Quyền hoàn toàn không tưởng tượng ra thanh niên trắng nõn này sẽ là người bệnh tự kỷ. Ánh mắt hắn cũng không trống rỗng đại ra, dung mạo không khác người bình thường, trên người cũng sạch sẽ gọn gàng.

"Có thể để tôi làm kiểm tra giúp cậu chứ?" Hà Quyền ngồi vào bên người Doãn Hiểu Quân, nhẹ giọng hỏi dò.

Doãn Hiểu Quân không có bất kỳ đáp lại nào, chỉ là lẳng lặng nhìn chằm chằm phía trước. Hà Quyền sờ sờ túi, hầy, vừa nãy nên tới chỗ Hàn Tuấn đòi kẹo mút là tốt rồi. Cậu giương mắt theo ánh

mắt Doãn Hiểu Quân nhìn về phía trước, chú ý tới đối phương nhìn chằm chằm hẳn là hoa uất kim hương đen Tiểu Quyên bày trên bục khám bệnh.

Hà Quyên chỉ chỉ bình hoa, hỏi: "Tôi lấy một cành cho cậu?"

Con người đen nhánh của Doãn Hiểu Quân hơi giật giật, vẫn không trả lời. Hà Quyên đứng dậy đến chỗ bục khám bệnh, từ trong bình hoa rút cành uất kim hương ra, lau đi giọt nước trên thân hoa sau đó đưa cho Doãn Hiểu Quân. Doãn Hiểu Quân rút cục có chút phản ứng, hắn cầm lấy hoa, đặt vào dưới mũi người người.

"Thơm." Hắn nói, giống như đang đối thoại với không khí.

"Chủ nhiệm Hà, ngài đến đây." Bác sĩ Trương nghiêng đầu với Hà Quyên, gọi cậu ra một bên, "Căn cứ theo miêu tả của cha mẹ Doãn Hiểu Quân, tình hình của hắn ở trong bệnh tự kỷ coi như là khá nhẹ. Hắn có một công việc chính thức, ở siêu thị làm nhân viên quản lý hàng, có thể tự mình đi làm tan làm, mỗi ngày cố định ngồi xe bus cùng một thời gian. Cho nên, tôi cho rằng hắn có năng lực nhận thức. Mặc dù hắn khả năng không rõ hàm nghĩa của hành vi tình dục, nhưng hắn đối với tình huống trước mắt của mình hắn có chút hiểu rõ."

"Tôi phải trước kiểm tra cho cậu ấy." Hà Quyên nhún vai, "Bên lão Cừ phải làm DNA lấy bằng chứng, tôi nghĩ làm trích nước ối, nhưng sợ người bệnh không phối hợp."

"Tôi trước câu thông với cậu ấy xem sao." Bác sĩ Trương đi tới bên cạnh Doãn Hiểu Quân, ngồi xổm xuống, mặt mỉm cười mà khen hoa trong tay hắn, "Đẹp thật đấy, Hiểu Quân, cậu thích hoa sao?"

Doãn Hiểu Quân chớp chớp mắt, dao động ánh mắt tới một bên. Đây là triệu chứng điển hình của người bệnh tự kỷ, cự tuyệt giao tiếp, người bên cạnh rất khó đi vào thế giới nội tâm của hắn. Bác sĩ Trương suy nghĩ một chút, chỉ vào Hà Quyền nói: "Cậu bị bệnh rồi, đại ca ca kia là bác sĩ, cậu ấy có thể khám bệnh giúp cậu, chờ khám bệnh xong, tôi lấy thêm cho cậu một cành hoa, được chứ?"

Bảo vệ hoa tới ngực, Doãn Hiểu Quân lẩm bẩm: "Tiểu bảo bảo thích hoa, nó cử động."

Bác sĩ Trương hơi ngần ra, quay đầu lại nhìn về phía Hà Quyền đầy mặt biểu tình được mở ra cánh cửa thế giới mới.

Trong phòng khám chữa bệnh VIP có máy Doppler, Hà Quyền dưới sự đi cùng của mẹ Doãn làm kiểm tra cho Doãn Hiểu Quân.

"Khoảng 20 tuần, ngoài mặt nhìn không có bất kỳ thiếu sót gì, làm tiếp sàng lọc bệnh đái tháo đường thai kỳ đi, còn phải thử máu, tôi chờ lát nữa thông suốt cho cậu ấy -"

"Bác sĩ, đứa nhỏ này chúng tôi không giữ lại." Mẹ Doãn cắt đứt lời Hà Quyền, "Cũng không biết đâu ra đứa con hoang!"

Hà Quyền đối với từ "con hoang" nhạy cảm cực độ, lập tức sắc mặt khế biến. Cậu hít sâu một hơi, lấy bao tay xuống kéo mẹ Doãn đến một bên, nói: "Người bệnh đối với sự tồn tại của thai nhi có nhận thức, đề nghị của tôi là, các người tốt nhất khơi thông với cậu ấy chút, nếu như cưỡng chế phá thai, tôi sợ sẽ tạo thành tổn thương với tình trạng tinh thần cậu ấy."

"Nó biết cái gì? Tôi hỏi nó cả đêm, nó cũng không nói ra rốt cuộc là ai làm chuyện tồi tệ này!" Mẹ Doãn vừa gấp vừa tức, "Sớm biết

đã không để nó đi làm, tôi muốn đi kiện siêu thị kia!"

Hà Quyền kiên nhẫn khuyên nhủ: "Bà trước bình tĩnh, trước mắt mà nói, thân thể người bệnh quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Thai nhi 20 tuần nếu như bỏ, không khác lắm với sinh ra không quá lớn, cần tiêm trợ sản để mở miệng tử cung và kẽ xương. Lấy hiện trạng của Hiểu Quân mà nhìn, tôi cảm thấy cậu ấy rất khó phối hợp với công việc của bác sĩ. Bà đã sinh con, những cái khác không cần tôi nhiều lời."

"Vậy làm sao đây? Để nó sinh đứa con hoang? Nó như vậy làm sao làm cha, ngay cả bản thân cũng không chăm sóc được!"

Hà Quyền cắn cắn bên trong môi, cưỡng chế không vui trong lòng - Con hoang, cậu hận thấu từ này.

"Tiểu bảo bảo, không phải, con hoang." Doãn Hiểu Quân nằm ở trên giường kiểm tra đột nhiên mở miệng, "Tiểu bảo bảo, là của Ba Ba và Hiểu Quân."

(Ba ở đây nghĩa là "sóng" không phải là "cha". Bình thường trẻ con nói "ba ba" chệch đi thành "bo bo". Nhưng ở đây là tên riêng)

Mẹ Doãn nghe vậy sắc mặt đại biến, run rẩy môi lắm bầm tự nói: "Vậy mà là Khương Ba....."

Hà Quyền hoàn toàn không hiểu logic của người bệnh tự kỷ, cũng không ai hiểu. Nhưng cậu có thể xác định, năng lực nhận biết của Doãn Hiểu Quân hơn nhiều những người khác.

"Khương Ba là ai?" Cậu hỏi mẹ Doãn.

"Đồng nghiệp siêu thị Hiếu Quân, cũng là người bệnh tự kỷ, trạng thái tốt hơn Hiếu Quân chút, có thể làm nhân viên thu ngân." Mẹ Doãn vịn bàn ngồi xuống, giơ tay lên gõ ngực, "Đứa nhỏ chết tiệt kia, nó ngày ngày ở trạm xe chờ Hiếu Quân, quả nhiên là không yên lòng!"

Hà Quyền có chút vui mừng, đây rõ ràng là yêu đương mà, hơn nữa e là tình yêu hồn nhiên ngây thơ nhất thế giới. Hai người hoàn toàn không chịu nhân tố quấy nhiễu bên ngoài, hai người tuyệt đối sạch sẽ thuần túy, thông qua một loại phương thức không ai biết được thành lập nhịp cầu khơi thông.

"Đừng nóng giận, đã biết là ai làm, nhanh đi đòi phí nuôi dưỡng." Hà Quyền rót cho mẹ Doãn chén nước, "Hỏi bà vấn đề, siêu thị tại sao lại thuê nhiều người bệnh tự kỷ như vậy?"

Nhận lấy chén giấy, mẹ Doãn thở dài một hơi nói: "Bọn nó có chứng nhận người tàn tật, xí nghiệp thuê người tàn tật chiếm tổng nhân số nhân viên nhất định là có thể giảm thuế. Hơn nữa bọn nó tiền lương thấp, làm việc không phàn nàn, lại ít phạm lỗi, dùng tốt hơn người bình thường. Nếu không phải vì để cho Hiếu Quân tiếp xúc với xã hội nhiều, tôi mới không để nó đi làm. Cậu xem, hiện tại biến thành như vậy, bọn nó còn cần người chăm sóc đấy, chờ mấy già chúng tôi không còn, đứa nhỏ tương lai ai quan tâm?"

"Bà vẫn chưa đến 50 đi? Yên tâm, có thể nhìn thấy cháu trai trưởng thành. Tự kỷ lại không di truyền, tương lai Hiếu Quân bọn họ già rồi cũng có người chăm sóc, bà không phải càng yên tâm?" Hà Quyền lau đi chất tiếp âm trên bụng Doãn Hiếu Quân, đỡ người dậy, nhìn hẩn nghiêm túc từ dưới lên trên cài từng nút áo sơ mi, "Cậu ấy không phải năng lực tự lo liệu rất mạnh sao, nói không chừng tương lai tự mình cũng có thể nuôi con."

"Cậu cũng không biết, để dạy nó thành như bây giờ, tôi với cha nó tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết." Mẹ Doãn khoát khoát tay, "Cái này, không nhắc nữa. Bác sĩ, cậu làm chứng nhận, tôi phải tìm cha Khương Ba nói chuyện, làm sao dạy ra được thằng nhãi như vậy được!"

"Bình tĩnh mà nói, đều là thông gia." Hà Quyền đóng dấu lên tờ chứng nhận kia, ghim lại đưa cho đối phương, "Tình huống Hiểu Quân đặc thù, xác định cần đưa nhỏ này, ở chỗ tôi kiểm tra sinh sản, phí đăng ký toàn bộ miễn. Tới trực tiếp đến bác khám bệnh bảo hộ sĩ gọi tôi là được, tôi buổi sáng hai tư sáu đều ở đây. Những lúc khác có tình huống khẩn cấp, đến khám gấp tìm hộ sĩ gọi tôi, tôi họ Hà, Hà Quyền."

Mẹ Doãn cảm kích cầm tay Hà Quyền nói: "Bác sĩ Hà, cậu thật là người tốt."

"Đừng khách khí, bà nuôi lớn đứa bé như vậy cũng không dễ dàng."

Hà Quyền đưa hai mẹ con ra phòng khám bệnh, dặn Tiểu Quyên lập hồ sơ lưu bệnh án cho bọn họ. Tiểu Quyên sau khi làm xong thông báo với cậu người lúc trước không tới rồi cục liên lạc được, nói là công ty có việc không xin nghỉ được, điện thoại quăng trên bàn làm việc một mực không nghe điện thoại.

Thở phào nhẹ nhõm, Hà Quyền vừa nhìn đồng hồ đều gần 1h rồi, lúc này mới cảm thấy đói.

"Quyên nhi, ăn cơm chưa? Cùng nhau?"

"Ăn rồi, vừa nãy chuyên vụ Trịnh tới gọi anh ăn cơm, thấy anh vẫn ở trong phòng khám bệnh liền đi ra ngoài mua 2 phần, em đánh ánh sáng của anh." Tiểu Quyên từ dưới bực khám bệnh xách ra túi giữ ấm, khơi lông mày, "Cơm lươn mỡ bò, đặt cơm đổi diện "Sơn Khi Gia", 98 đồng một suất. Chủ nhiệm Hà, em thấy chuyên vụ Trịnh thật sự rất không tệ, nếu không anh theo đi."

"98 đồng đã theo, anh Quyên của cô đâu rẻ mạt vậy!"

Hà Quyên nhận lấy túi giữ ấm. Không quan tâm ai đưa, dù sao cậu đã đói tới ngực dán lưng rồi, không ăn phí hoài. Trong phòng khám bệnh không thể ăn đồ, Hà Quyên kéo ghế ngồi vào bực khám bệnh, mở hộp cơm ra đang định ăn, điện thoại trong túi rung lên, lấy ra vừa nhìn, gọi tới hiển thị là một dãy số lạ.

"Ai đó?" Hà Quyên vừa nhét cơm vào miệng vừa hỏi.

"Âu Dương Thiều Hoa, cậu Hà, nhận được uất kim hương tôi đưa đến chưa?"

Hà Quyên suýt nữa cắn gãy thìa nhựa.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 28

Edit + Beta: Vịt

***** Lâu lắm tui mới edit bộ này

Gần tới lúc tan làm, Hà Quyền nhận được tin nhắn Trịnh Chí Khanh gửi đến: 【Mời em ăn tối, có thời gian chứ?】

Động động ngón tay, Hà Quyền trả lời: 【Có hẹn rồi, anh phải lấy số xếp hàng.】

【Ai? Cái người tặng em hoa uất kim hương?】

【Anh, quản, được, sao.】

Chưa đến 5 phút, Trịnh Chí Khanh gõ cửa tiến vào. Đầu tiên là dùng ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm hoa uất kim hương đen cắm trong bình nước khoáng trên bàn của Hà Quyền, sau đó ngồi vào trên ghế đối diện cậu. Không đợi Trịnh Chí Khanh mở miệng, Hà Quyền khoát tay: "Nè, tôi bây giờ là độc thân, ra ngoài với ai là tự do của tôi, lại không động chạm đến ranh giới pháp luật và đạo đức, cũng không có gánh nặng tâm lý, cho nên, Trịnh Đại Bạch, thu hồi trái tim thủy tinh của anh lại, đừng có dùng cái ánh mắt hận không thể xé người này nhìn tôi."

Trịnh Chí Khanh khẽ nheo mắt lại, thu tâm tình vào đáy mắt: "Tôi không cho rằng tặng uất kim hương là có thể làm em cảm động, A

Quyền, người kia là ai?"

"Người bên ông già." Hà Quyền nghiêng người hướng phía trước chống cánh tay lên mặt bàn, trên mặt mang theo nụ cười nghiền ngẫm: "Âu Dương Thiệu Hoa, biết không?"

"Tôi biết hẳn." Trịnh Chí Khanh khẽ nhú mày, "Chuyên ngành quản lý, một trong những công thần đưa nhà máy thuốc nhà anh ra thị trường, sau khi khóa tài khoản bán cổ phần liền tới máng khác. A Quyền, anh tôi nói tâm công danh lợi lộc của người này rất nặng, người như vậy em muốn tiếp xúc?"

"Ở sau lưng người khác nói xấu cũng không phải hành động sáng suốt." Hà Quyền hừ nhẹ một tiếng, "Trịnh Đại Bạch, anh trước kia không phải coi ai cũng là người tốt sao, lúc này lại cảm thấy người ta tâm công danh lợi lộc nặng liền không phải người tốt?"

"Tôi nghi ngờ ý đồ hẳn tiếp cận em."

Hà Quyền giơ tay lên xoa xoa cằm, híp mắt nói: "Cám ơn anh nhọc lòng thay tôi, thật sự, tôi cực kỳ cảm động."

Trịnh Chí Khanh đương nhiên có thể nghe ra Hà Quyền là đang nói mát, anh rũ mắt xuống, thờ dãi nói: "A Quyền, cho tôi chút thời gian, để anh bù đắp cho em sai lầm lúc trước phạm phải."

"Anh không sai, Trịnh Chí Khanh, nói cho cùng anh cũng chỉ bất quá là đưa ra lựa chọn mà một đứa nhỏ nghe lời nên làm." Hà Quyền xòe tay ra, "Anh hoàn toàn có thể tiếp tục làm con trai ngoan hiếu thuận, tìm một bạn đời có thể khiến cha mẹ vui như Hòa Vũ, mà không phải kiêu mở miệng là có thể chọc tức chết người như tôi."

"Nhưng bản chất của em là thiện lương, A Quyền, cha mẹ tôi không phải người chỉ nhìn quan niệm."

Hà Quyền ở trong lòng trợn mắt trắng cực lớn. Cậu sẽ không ở trước mặt Trịnh Chí Khanh nói xấu Hứa Viện, đó là mẹ ruột người ta, cậu vẫn chưa ngu tới mức đi khiêu chiến quan hệ máu mủ trực hệ. Lại nói, cậu và Trịnh Chí Khanh lại không ở cùng nhau, chọn ám sát Hứa Viện ngược lại lộ vẻ cậu không tôn trọng trường bối.

Lúc này điện thoại của Âu Dương gọi đến, nói với Hà Quyền mình ở dưới lầu chờ cậu. Cởi áo blouse xuống thay áo khoác, Hà Quyền khoát khoát tay với Trịnh Chí Khanh: "Sáng mai gặp, chuyên vụ, lúc đi nhớ đóng cửa giúp tôi nhé."

Trịnh Chí Khanh đưa mắt nhìn theo Hà Quyền đi ra phòng làm việc, một lát sau cậu đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn đối phương ngồi vào một chiếc Lincoln Navigator màu xám đậm. Hai tay chậm rãi nắm thành quyền, cơ bắp trên mặt Trịnh Chí Khanh căng chặt lại, hít sâu mấy lần mới khó khăn đè xuống ghen tỵ sôi trào trong lòng.

Âu Dương Thiệu Hoa, anh muốn từ chỗ Hà Quyền đạt được cái gì?

Nhận lời mời của Âu Dương, Hà Quyền đương nhiên không phải bị uất kim hương mà đối phương tặng làm cảm động, điểm này Trịnh Chí Khanh ngược lại nói không sai. Nhưng lựa chọn của Âu Dương khiến cậu cảm thấy tò mò với người này. Uất kim hương là hoa mà cha cậu thích nhất, hồi bé vô luận cuộc sống trong nhà trải qua túng thiếu thế nào, cha cậu luôn sẽ đảm bảo trong bình hoa có một cành uất kim hương tươi.

Hà Quyền lúc đó còn bé cũng không hiểu uất kim hương tại sao quan trọng như vậy, còn từng vì vậy mà giận đối với cha, cũng bởi vì đối phương cầm tiền vốn nên mua kem cho cậu đi mua hoa. Tới khi cậu lớn lên, lúc mới biết yêu cảm nhận được dễ chịu của tình yêu, mới hiểu được đó là cách bày tỏ tình cảm của cha.

Cậu tin tình yêu của cha là chân thành, mà không phải dạng như Tề Gia Tín cho rằng, là vì ăn cơm mềm của cha cậu. Bà ngoại thương con và cháu ngoại lặng lẽ đưa tiền qua mấy lần, đều bị cha cậu trả lại, dường như chỉ cần nhận lấy một phân tiền, liền sẽ chạm vào thành kiến mà cha vợ đối với mình.

"Cậu Hà, muốn ăn gì?"

Câu hỏi thăm của Âu Dương kéo Hà Quyền trở lại thực tế, cậu khép menu lại, nói: "Anh quyết định là được, tôi chưa từng tới quán này."

"Vậy thì chọn phần ăn tối của thương nhân là được, lại mở chai Anjou Rose." Âu Dương dặn dò nhân viên, "Phải hàng chuẩn, đừng cầm hàng rẻ tiền lừa Hà thiếu của chúng tôi."

Nhân viên cười nói: "Xem ngài nói kìa, ngài Âu Dương, chỗ chúng tôi đâu ra hàng rẻ tiền."

Chờ nhân viên đi ra, Hà Quyền hơi bất mãn nói: "Ngài Âu Dương, mời tôi uống rượu mà phụ nữ uống, anh có ý gì?"

"Vô ý mạo phạm, Hà thiếu, nhưng em tùy thời có thể nhận được điện thoại cứu viên bệnh nặng khám gấp, tôi cho rằng rượu nhẹ chút thích hợp với em hơn." Âu Dương cười nhạt, "Cám ơn em đã tiếp

nhận lời mời của tôi, thành thật mà nói, em có thể đáp ứng thật sự khiến tôi có chút ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn? Tôi sao không nhìn ra, người giống như anh, không phải tất cả đều nắm trong lòng bàn tay?" Hà Quyền khiêu mi.

"Người giống như tôi?" Mười ngón tay Âu Dương giao nhau đặt trên bàn, đầu ngón tay phải chậm rãi ma sát đuôi nhẫn đeo trên ngón trái, "Em cho rằng, tôi là loại người gì?"

"Nói không tốt, nhưng cho tôi cảm giác rất khôn khéo." Hà Quyền nhìn thẳng vào đôi mắt với màu mắt nhạt khác thường kia, "Đoán không lầm, anh hẳn là hỗn huyết nhỉ?"

"Một phần tư Pháp, một phần tư Việt Nam, một phần hai Trung Quốc."

"Thả nào anh biết viết tiếng Pháp."

"Đồng nghiệp của tôi biết, tôi chỉ biết tiếng Anh và chút tiếng Đức, hồi đi học từng làm bài tập cùng với du học sinh Đức, học theo cậu ấy."

Âu Dương gật gật đầu, dùng tiếng Đức nói: "Ich freue mich, Sie kennen zu lernen."

"Vielen Dank!" Hà Quyền nói xong vội vàng cười khoát tay, "Bao năm không đụng tới rồi, nói thêm nữa sẽ mất mặt."

(Tui không biết tiếng Đức nên gg translate sang tiếng Anh nè =)))
Theo thứ tự 2 người nói nhé. "Nice to meet you!" - "Many thank.")

"Sao thế được? Em phát âm rất chuẩn. Tôi ở Munich có căn hộ, nếu có cơ hội, mời em qua bên đó nghỉ."

"Cám ơn nhé, lúc nào loài người ngừng sinh sản tôi có thể có thời gian nghỉ phép."

Âu Dương ngưng tầm mắt, nhìn như tùy ý nói: "Hà thiếu, kỳ thực em hoàn toàn có thể trải qua một cuộc sống khác — Tài chính tự do, thời gian tự do, có đủ thời gian và tiền bạc đi cảm thụ thế giới này."

"Tôi biết ngay mà, anh là ông ngoại phái tới thuyết phục tôi." Hà Quyền thu liễm ý cười, cậu hiện giờ xác định trăm phần trăm, tặng uất kim hương tuyệt đối là chủ ý của Tề Gia Tín, "Hồi đó lúc ba tôi mang thai tôi bị ông ngoại đuổi ra khỏi nhà, kể từ lúc đó, tiền của Tề gia không có liên quan tới tôi nữa rồi. Tôi hiện tại cũng có dư tiền đi cảm thụ thế giới, nhưng tôi thiên về dùng thời gian giải trí để cứu vớt sinh mạng hơn."

Đang nói, nhân viên bưng bình rượu đã mở đến, rót vào hai ly đế cao dài nhỏ chất lỏng màu hồng đào.

"Lòng nhân ái của thầy thuốc," Âu Dương bưng chén rượu sủi bọt tinh mịn lên, biểu đạt kính ý với Hà Quyền, "Người có thể chống lại sự hấp dẫn của tiền bạc, tôi vẫn thật sự chưa từng gặp."

"Đó là bởi vì anh không biết ba tôi, nếu ông ấy cúi đầu với tiền, hiện tại hẳn còn sống." Khẽ cụng chén rượu, Hà Quyền nhấp ngụm rượu sau đó gật gật đầu, "Ngài Âu Dương, xin hãy chuyển lời với ông ngoại tôi, chúc chủ tịch ông ấy thích cho ai thì cho, dù sao tôi khẳng định không cần."

Âu Dương để chén xuống, nói: "Trên thực tế, đây là trách nhiệm của em, Hà thiếu. Xí nghiệp gia tộc cải chế đưa ra thị trường cũng không phải chuyện dễ dàng, lúc này kéo theo lợi ích của rất nhiều người. Ông Tề hi vọng người tiếp nhận vị trí của ông ấy có đủ thông minh và quyết đoán, hiển nhiên thành viên gia tộc hiện hữu cũng không thể để cho ông ấy vừa lòng."

"Anh có thể đó, tôi thấy, ông ngoại rất tín nhiệm anh." Hà Quyền dùng ánh mắt soi nhìn đối phương.

"Nhưng tôi dù sao cũng là người ngoài, cho dù ông Tề thừa nhận năng lực của tôi, tôi cũng không thể làm trái lại ý kiến gia tộc để tôi làm người thừa kế." Âu Dương khẽ nghiêng người về phía trước, kéo gần khoảng cách với Hà Quyền, "Nếu như tôi kết hôn với em, cục diện liền hoàn toàn khác."

"Kết hôn?" Hà Quyền trong nháy mắt biểu tình giãm phải cắt chó, "Tôi thân với anh lắm à?"

Âu Dương dựa vào lưng ghế phía sau, vẻ mặt thả lỏng cười: "Sau khi kết hôn chúng ta có đủ thời gian để hiểu lẫn nhau."

"Chờ tý, anh có thể tiếp nhận hôn nhân không có tình yêu?" Hà Quyền rốt cục hiểu tại sao ngay cả người như Trịnh Chí Kiệt cũng sẽ đánh giá tâm công danh lợi lộc của Âu Dương nặng, thật đúng là một chút cũng không nói sai.

"Không, Hà thiếu, mặc dù tôi nói lời khó nghe trước đó rồi, nhưng tôi hi vọng em hiểu một chuyện." Ngữ khí Âu Dương hết sức thành khẩn, "Tôi hoàn toàn có thể sau khi công ty đưa ra thị trường đến khi cổ phiếu bỏ lệnh cấm bán cổ phần hưởng thụ nhân sinh, mặc kệ xí nghiệp sau này rốt cục sẽ phát sinh thành dạng gì. Tôi sở dĩ lựa

chọn ở lại Hoa Y Đường, lý do duy nhất chính là em. Mặc dù chúng ta chỉ gặp mặt 2 lần, nhưng tôi sớm trước đó đã biết đến sự tồn tại của em. Thành thật mà nói, trừ em ra, tôi không cho rằng còn có người khác xứng với tôi."

"Anh người này thật đủ tự phụ!" Hà Quyền thật sự chưa từng gặp phải người như vậy, "Vậy anh cảm thấy tôi tốt chỗ nào? Tôi sửa."

Âu Dương cười nói: "Chỗ nào cũng tốt, giống như câu tôi viết trên tấm thiệp lúc tặng hoa — Bên trong em còn đẹp hơn bề ngoài."

Há! Hà Quyền vừa nghe liền trợn mắt. Trịnh Đại Bạch anh lừa tôi, không phải nói viết trên thẻ là câu cảm ơn sao!?

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Từ trong phòng làm việc của Hà Quyền đi ra, Trịnh Chí Khanh tới phòng bệnh Hòa Vũ ở tìm Trịnh Chí Kiệt, hỏi dò về chuyện Âu Dương Thiều Hoa. Càng nghe trong lòng anh càng buồn phát sợ — Tên Âu Dương lảng tử 10 phần, khoảng thời gian ở nhà máy thuốc làm việc thay phải 7-8 bạn trai bạn gái. Từ nhân viên bình thường đến trung tầng đến quản lý cấp cao, chỉ cần hấn vừa ý không có ai không đến được tay, thất thủ duy nhất chính là Hòa Vũ. Vì chuyện Hòa Vũ mà Trịnh Chí Kiệt suýt nữa đánh nhau với hấn, ngay cả công ty đưa ra thị trường cũng bắt chấp muốn loại bỏ Âu Dương. Sau đó là Trịnh Kiến Bình ra mặt hòa giải hai người mới nhịn xuống khó chịu, cổ phiếu vừa bỏ lệnh cấm Âu Dương lập tức rút sạch cổ phần rời khỏi nhà máy thuốc.

Vì thế sau khi cưới Trịnh Chí Kiệt phải nhốt Hòa Vũ ở trong nhà, đặt ở bên ngoài bị người nhòm ngó.

Hòa Vũ nghe Trịnh Chí Kiệt ở đó cảm phần trào dâng kể với em trai tình cảnh lúc ấy, không nhịn được thổ tào nói: "Anh trai em chính là nhỏ mọn, mấy đồng nghiệp ăn cùng nhau bữa cơm anh ấy cũng nghi thần nghi quỷ."

"Ăn cơm xong hấn ai cũng không đưa chỉ đưa em về nhà, yên tâm thế nào?" Trịnh Chí Kiệt đặt con gái lên vai, vừa vỗ nắc sữa vừa hừ lạnh.

"Trịnh Chí Kiệt, anh nói đạo lý tí đi, hồi đó em vẫn chưa đáp ứng ở cùng với anh đó." Hòa Vũ xoay mặt nhìn về phía Trịnh Chí Khanh, đầy mặt bất đắc dĩ, "Anh trai em canh dưới lầu nhà anh, xe của Âu Dương vừa dừng, anh ấy không nói hai lời đã lôi người từ trong xe xuống."

Trịnh Chí Kiệt trợn mắt: "Nếu không phải em cản, anh đã đánh thằng nhãi kia răng rơi đầy đất rồi."

"Em phải cản, thật sự động thủ, thua thiệt nhất định là anh."

"Anh đánh nhau chưa từng thua! Không tin em hỏi em trai anh!"

Trịnh Chí Khanh cười khan một tiếng: "Vâng, Taekwondo của anh em mấy năm đó cũng không phải luyện uống."

"Tuyệt đối không giống." Hòa Vũ lắc lắc đầu, "Âu Dương từ nhỏ lớn lên ở trại tị nạn, sau đó lại làm lính nhiều năm như vậy, ra tay đánh người có bao nhiêu độc?"

Trịnh Chí Kiệt suy nghĩ lời của Hòa Vũ một phen, một lát sau nheo mắt lại — Tán gẫu nhiều quá nhỉ, ngay cả chuyện hồi bé của người ta cũng biết. Nhưng hấn sợ chọc Hòa Vũ không vui, đành

phải nuốt nước chua lại trong bụng, cúi đầu dùng chóp mũi cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

Đưa tay ôm con gái vào ngực, Hòa Vũ nói: "Không tán dóc nữa, các anh đi đi, Quan Quan buồn ngủ rồi, nhiều người con bé không ngủ được."

Trịnh Chí Kiệt vội vàng nháy mắt với em trai, mình lại giống như mọc ra trên sofa không chịu dời ỗ. Bị ông anh từ trong phòng bệnh đuổi ra, Trịnh Chí Khanh ôm cánh tay cắm rễ trên hành lang suy nghĩ hồi lâu, quyết định tới dưới lầu nhà Hà Quyền đợi. Nếu không thể nhìn tận mắt Hà Quyền lên lầu, anh tối nay đừng hòng ngủ.

Từ trên màn hình notebook dịch chuyển tầm mắt, Trịnh Chí Khanh bấm bấm sống mũi, nghiêng đầu nhìn thời gian đồng hồ trên màn hình — 9h20. Hà Quyền vẫn chưa về nhà, bữa cơm này ăn gần 3 tiếng. Anh vô số lần đề xuống kích động muốn gọi điện thoại cho Hà Quyền, vẫn nhịn tính khí ngồi trong xe chờ.

9h40, Lincoln màu xám đậm rốt cục xuất hiện, nhìn thấy Hà Quyền một mình xuống xe, Trịnh Chí Khanh mới thu tay đặt trên cửa xe lại. Nhắm mắt lại dựa ở đó thuận khí một lát, anh dùng sức lau mặt, khởi động xe đang định đi, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có người gõ cửa sổ xe.

Hà Quyền thối mặt lườm người từ trong xe đi xuống, căn bản không cho đối phương cơ hội mở miệng, bắn liên thanh: "Anh có bệnh hả, Trịnh Đại Bạch! Theo dõi tôi? Sao không học anh trai anh thuê thám tử tư, tự theo dõi không mệt hả? Đã rảnh vậy thì tới khám gấp trực ban đi! Người khác đều bận không rảnh ngủ anh vậy mà không biết xấu hổ nói yêu —"

Bị đè gáy đè eo dúi vào trong ngực, Hà Quyền sửng sốt một chút chột giơ tay lên đẩy ra. Lực cánh tay Trịnh Chí Khanh cách xa cậu, tay ghì trên người cậu không chút nào chịu buông lỏng. Nhưng giây phút cuối cùng anh vẫn đổi chủ ý, chỉ chặt chẽ ôm người vào trong ngực, cắn răng nhìn xuống khát vọng bành trướng đến cực hạn kia.

"A Quyền, đừng đối với tôi như vậy." Anh khẩn cầu nói, "Em đánh tôi mắng tôi cũng được, làm ơn đừng — đừng dẫn vật tôi!"

Hà Quyền sắp bị anh nhấc lên khỏi mặt đất rồi, sống chết lại không giãy ra được, hỗn hển gào lên: "Ít tự mình đa tình! Tôi đâu ra thời gian rảnh dẫn vật anh! Trịnh Đại Bạch anh nếu không buông tay tôi quát anh đó!"

"Nhị thiếu, anh nghe thấy yêu cầu của Hà thiếu chứ." Âm thanh Âu Dương ở sau lưng Hà Quyền vang lên. Hắn vừa thấy Hà Quyền không đến cửa thang lầu mà đi tới đường đối diện liền không đi nữa, vừa thấy Trịnh Chí Khanh siết Hà Quyền vào trong ngực lập tức xuống xe.

Trịnh Chí Khanh giương mắt nhìn về phía Âu Dương, hai ánh mắt chứa địch ý cách không khí chạm vào nhau. Anh buông tay siết trên người Hà Quyền ra, ngược lại cầm cổ tay đối phương, lạnh lùng đáp lại: "Đây là chuyện giữa tôi và A Quyền, không liên quan đến anh."

"Tôi hiện tại làm việc vì Tề gia, nhị thiếu, đừng làm tôi khó xử." Âu Dương lúc nói chuyện giơ tay lên, một cái kéo lỏng bao tay da trên ngón tay ra, lấy xuống bỏ vào trong túi áo khoác. Trên mặt hắn mang theo ý cười nói với Hà Quyền: "Hà thiếu, tay em phải cầm dao phẫu thuật, phải bảo vệ cẩn thận, việc đánh người giao cho tôi."

"Tôi muộn rồi đừng tìm không vui!" Hà Quyền cau mày đẩy tay Trịnh Chí Khanh ra, "Nhanh về nhà đi, mai còn phải đi làm đấy!"

Âu Dương và Trịnh Chí Khanh đều không động đậy, Hà Quyền nhìn trái phải, dứt khoát vung tay lên lầu. Mắt không thấy tâm không phiền, đánh vỡ đầu cũng không liên quan đến cậu.

Bên ngoài đồn công an không phải dán khẩu hiệu sao — Không nên đánh nhau, đánh thua nằm viện đánh thắng ngồi tù.

Thấy Hà Quyền đi rồi, Âu Dương che dấu ý cười, xoay người đi về phía xe mình.

"Âu Dương." Trịnh Chí Khanh từ sau lưng gọi hắn lại, "Tôi biết anh là hạng người gì, mặc kệ mục đích của anh là gì, cách xa A Quyền chút, đừng vọng tưởng em ấy sẽ mặc anh định đoạt!"

Ổn định bước chân, Âu Dương quay đầu đi, tùy ý nói —

"Vô ý mạo phạm, nhị thiếu, nhưng anh căn bản không biết tôi là hạng người gì."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi sáng vốn chỉ có một ca giải phẫu, bên khám gấp lâm người nhét cho một ca, Hà Quyền từ phòng giải phẫu đi ra đã gần 2h. Hàn Tuấn đang định đi phẫu thuật, thấy bộ dạng đói rũ kia của cậu vội vàng từ trong túi lấy kẹo mút ra đưa cho cậu. Ngậm kẹo mút, Hà Quyền hai tay ôm ngực, nhắm mắt tựa vào cửa tủ chậm chậm chờ đường máu tăng trở lại. Lông mi dài nhẹ nhàng rung động, trên mặt dần dần khôi phục huyết sắc.

"Nghe nói hôm qua có người tặng cậu hoa mấy trăm nghìn?" Hàn Tuấn vừa thay quần áo vừa hỏi.

"Lời đồn đáng sợ thật." Hà Quyền mở mắt ra, bĩu môi, "Mấy nghìn đồng lại có thể đồn thành mấy trăm nghìn."

Hàn Tuấn không cho là đúng cười cười: "Ai hào phóng vậy hả, chuyên vụ Trịnh?"

Hà Quyền rút ngón tay ra lắc lắc, tránh đề tài này: "Anh phải đi phẫu thuật gì?"

"Uốn động mạch phổi, từ tỉnh ngoài chuyển đến, lát nữa Phó viện trưởng Quý xuống cùng làm."

"Lão Quý về rồi?" Hà Quyền cảm khái nói, "Thời gian trôi nhanh thật, nháy mắt đã một năm."

"Hôm qua đã về rồi, cậu không nhìn thấy hấn?"

"Tôi hôm qua đến phòng khám là giải phẫu, đâu có thời gian đến tòa hành chính lắc lư."

"Phơi đen thật đấy, thật không hổ ở gần xích đạo một năm."

"Vậy sao? Tôi còn tưởng người đó phơi cũng không đen được chứ, trắng như Vampire vậy."

"Sân bay không chịu vận chuyển quan tài, không phơi thành tro đã coi như vận khí tôi tốt." Âm thanh Quý Hiền Lễ theo cửa tự động mở ra truyền đến.

Hà Quyền nhanh chóng ngậm miệng, đầy mặt cười xấu xa bị tóm được. Người chân chính có thể khiến Hà Quyền bội phục không

nhiều lắm, Quý Hiền Lễ coi như là một. Khu sơ sinh chính là hấn thành lập, vô luận dựa theo lý lịch hay là dựa theo kỹ thuật Quý Hiền Lễ đều là tiền bối hoàn toàn xứng đáng. Hội chữ thập đỏ quốc tế chiêu mộ làm bác sĩ biên giới, hấn đi một cái là một năm, tới Trung Mỹ cung cấp chữa trị cứu trợ cho dân bản xứ.

"Chủ nhiệm Hà, cảm ơn uất kim hương của cậu nhé." Quý Hiền Lễ cười cười với Hà Quyền.

"Này, mình đừng nhắc đến chuyện này nữa được không?" Hà Quyền đổi bên kẹo que ở trong miệng, hất cằm đánh giá Quý Hiền Lễ, "Đen tỳ, không khoa trương như anh nói đâu, chủ nhiệm Hà."

Hàn Tuấn nhún vai một cái.

"Đen tỳ đẹp, miễn bị người khác nói là Vampire."

"Lỗi của tôi, sau này không nói nữa." Hà Quyền xoay người thay quần áo, "Được rồi các anh mau lên, tôi phải về phòng làm việc nghỉ lát, đứng 5 tiếng, đau chân."

"Đúng rồi, chủ nhiệm Hà, dự toán sang năm cậu làm chưa?" Hàn Tuấn nhắc nhở cậu, "Hôm nay là ngày cuối cùng."

"** mé! Quên sạch luôn!" Kẹo que suýt nữa từ trong miệng Hà Quyền rớt xuống, "Ghét báo cáo dự toán nhất, mỗi lần làm cái đó toàn phải vất hết óc. Lão Quý, tôi có thể thuê thư ký không?"

"Tôi cũng không có thư ký." Quý Hiền Lễ lờm cậu một cái.

Hà Quyền xụ mặt, lẩm bầm "Phiền chết người" đi ra phòng thay đồ đi chờ thang máy về khu bệnh. Cửa thang máy vừa mở, cậu nhìn

thấy Trịnh Chí Khanh đứng bên trong. Trịnh Chí Khanh cũng không nói chuyện, giơ tay lên ấn sáng nút tầng 6 giúp cậu.

Trầm lặng ở trong không gian thang máy nhỏ hẹp lên men, Trịnh Chí Khanh nín một hồi đột nhiên hỏi: "Tôi thấy em hình như không vui?"

"Phải làm báo cáo dự toán, hôm nay hết hạn, tôi còn một chữ chưa động đây." Hà Quyền rất không vui.

Trịnh Chí Khanh rũ mắt, không nói nữa.

Trở lại phòng làm việc mở máy tính ra, Hà Quyền lôi bản dự toán ra, hướng một dãy dài Sheet phía dưới bảng Excel nuốt khan mấy ngụm nước miếng. Kiều Xảo vì trốn dự toán không chịu làm chủ nhiệm khu, có thể biết thứ này đáng ghét thế nào. Hàng năm làm dự toán cũng có thể hành hạ Hà Quyền sống dở chết dở, mấy trăm hạng mục chi tiết phải hạch toán, đủ khiến cậu nghi ngờ mình đến cùng có phải xuất thân khoa học hay không. Khó chịu gãi gãi mái tóc xoắn từ trước đến giờ, Hà Quyền thật sự ước gì hiện tại Thiên Hàng Thần Bình giúp cậu làm xong thứ vớ vẩn này.

Tiếng gõ cửa vang lên, Trịnh Chí Khanh đẩy cửa đi vào, đặt một suất cơm lên bàn cậu.

"Em đi ăn cơm, tôi làm dự tính giúp em."

Cái bảng Excel ở trong mắt Hà Quyền giống như kẻ thù kia, đối với Trịnh Chí Khanh mà nói lại giống như cấp dưới nghe lời. Chuyên vụ Trịnh còn tự mang theo bàn phím nhỏ rời 9 ô số. Tay trái anh lật biên lai chi tiêu dày cộp năm ngoái, mắt nhìn chăm chăm con số phía trên, thỉnh thoảng liếc màn hình một cái, hoàn toàn không nhìn

thao tác tay phải nhập vào, trình độ thuần thục nghiêm nhiên cừ như kế toán bộ tài vụ.

"Anh sẽ không đang học luật với y còn thi tiến sĩ kế toán đây chứ?" Hà Quyền bê hộp cơm đứng phía sau Trịnh Chí Khanh nhìn anh làm việc, gạo trong miệng suýt nữa phun lên màn hình máy tính.

"Không có, là trước khi nhập chức Đại Chính, anh Vũ giới thiệu tôi đến sở sự vụ học 3 tháng." Trịnh Chí Khanh móc ngược một xấp biên lai đã dùng xong ở trên bàn, tiếp tục chiến đấu xấp tiếp theo, "Tôi hồi trước ngày nào cũng tăng ca chính là vì lướt toàn bộ số liệu tài vụ 5 năm nay một lần."

Nuốt xuống đồ trong miệng, Hà Quyền bưng chén lên, làm bầm: "Ừm..... Hòa Vũ còn khen anh ưu tú với tôi....."

"Anh Vũ quá khen." Trịnh Chí Khanh khiêm nhường cười cười.

Kỳ thực không cần Hòa Vũ nói, Hà Quyền đương nhiên biết Trịnh Chí Khanh có bao ưu tú. Nhớ ngày đó Trịnh Chí Khanh vừa phải tham gia đội bóng rổ huấn luyện và thi đấu lại vừa phải đi học làm thí nghiệm viết báo cáo, vậy mà còn có thể ổn định nằm trong top 3 khoa, hằng năm cầm học bổng hạng nhất. Bệnh viện Trung Tâm chọn thực tập sinh, khoa ngoại chỉ có một danh sách, cả khoa có một nửa người tranh giành, cũng bao gồm Hà Quyền trong đó. Thành tích thi vấn đáp thi viết Trịnh Chí Khanh xếp thứ nhất, Hà Quyền thứ hai. Lúc ấy cậu thật lòng cao hứng thay Trịnh Chí Khanh, được tuyển trúng giống mình.

"A Quyền, dự toán lúc trước của em làm thiếu rồi." Trịnh Chí Khanh mở mục 【Tiền lương nhân lực và chi phí bảo hiểm xã hội】 , "Bệnh viện gánh phần bảo hiểm xã hội của nhân viên em không tính

vào, trên thực tế phần này phải chiếm 40% tổng chi phí nhân lực. Tôi hỏi trước lúc xét báo cáo đã phát hiện, không có hội nhắc em."

Hà Quyền ngạc nhiên: "Tôi nói mấy năm nay siêu chi hàng năm thế nào, giám đốc tài vụ cũng không nhắc nhở tôi một tiếng."

"Ai dám chọc vào em." Trịnh Chí Khanh bất đắc dĩ cười cười.

"Chẳng ai hoàn mỹ, tôi đương nhiên sẽ phạm sai lầm." Hà Quyền phản đối, "Có sai thì sửa không có lỗi thì cố gắng hơn, hoan nghênh chỉ ra chỗ sai."

"Được, vậy em nhìn đây, công thức này —"

Lúc Hà Quyền cong người ghé đến nhìn màn hình tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, bèn thuận miệng đáp lại câu "Vào đi". Người đến đẩy cửa vừa nhìn, nói: "Ui, Quyền Quyền, bạn hả?"

Hà Quyền quay đầu, trong kinh ngạc xen lẫn chút mừng rỡ.

"Dì Vương! Sao dì đến đây?"

"Có bà chị nhờ dì tìm hộ bác sĩ khám bệnh của con dâu, dì đi tìm Hàn Tuấn nhà dì, người khu bệnh nói nó đi phẫu thuật rồi. Dì nghĩ, dù sao chuyện này cuối cùng cũng phải tìm cháu liên tục tiếp tới. Không quấy rầy chứ?" Vương Hân vừa nói, giương mắt tỉ mỉ đánh giá Trịnh Chí Khanh ngồi trước bàn làm việc.

"Không quấy rầy không quấy rầy, dì ngồi đi, cháu pha trà cho dì." Hà Quyền nhanh chóng lên tiếng, "À đúng rồi, đây là chuyên vụ Trịnh của viện chúng cháu, Chí Khanh, vị này là mẹ của chủ nhiệm Hàn."

"Cháu chào dì." Trịnh Chí Khanh cung kính gật đầu chào hỏi với đối phương.

"Chuyên vụ? Là lãnh đạo nhỉ?" Vương Hân gật gật đầu, ngồi xuống sofa, trên mặt tươi cười nhìn như tùy ý nói: "Cậu nên nói với nhà Hàn Tuấn nhà chúng tôi, lớn rồi, ngày nào cũng giống như lớn lên trong bệnh viện vậy, cũng không biết nhanh cưới vợ về nhà, tôi muốn ôm cháu không ngủ được."

Trịnh Chí Khanh cười khan.

"Dì Vương, loại chuyện này dì tìm chuyên vụ Trịnh nói vô dụng, anh ấy vẫn ế đấy. Phải đến khu 2 tìm chủ nhiệm Cao, đó là bà mai nổi danh viện chúng cháu." Hà Quyền đun nước, vừa xé túi trà vừa cười tán dóc với Vương Hân, "Lại nói con trai di điều kiện quá tốt, khó tìm."

Vương Hân đặt Prada xách ở khuỷu tay xuống trên bàn trà trước mặt Hà Quyền, đôi môi đánh đỏ tươi bữu mãi: "Điều kiện tốt cháu còn chướng mắt, Quyền Quyền, dì chờ uống trà con dâu cháu pha đấy."

Hà Quyền xé tung tóe túi trà, vội vàng ngồi xổm xuống gom lại. Dưới tay Trịnh Chí Khanh rối loạn, giá trị dự toán biến thành âm.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 29

Edit + Beta: Vịt

Thu dọn xong lá trà đầy đất, Hà Quyền xoay người từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra túi trà Ô Long, xé mở đổ vào trong tách trà, dùng nước sôi rửa qua một lượt pha xong rót cho Vương Hân.

"Dì Vương, không phải cháu chương mắt con trai dì, hai bọn cháu đều là chủ nhiệm khu, bận đến nỗi coi nhà là khách sạn, thời gian này không cách nào qua."

Vương Hân bưng chén trà lên, lưu lại vết son môi bên trên: "Theo như cháu nói, chủ nhiệm khác vẫn chưa kết hôn? Dì thấy nha đầu Kiều Xảo không phải sống rất tốt, con trai cũng 3 tuổi rồi."

"Dì đừng nói vậy, lúc chị ấy kết hôn với anh rể cháu, anh rể cháu đã từ chức ở bệnh viện đến xí nghiệp rồi mà, luôn phải có một người hi sinh." Hà Quyền nói, nhìn thấy hộp cơm vẫn đặt trên bàn, vội vàng thu dọn ném vào thùng rác.

"Đừng cứ ăn đồ bên ngoài, Quyền Quyền, toàn là dầu cống rãnh." Vương Hân cau cau mày, vươn cánh tay đeo vòng tay phỉ thúy bóng loáng ra vỗ vỗ tay Hà Quyền, "Cháu nếu nguyện ý làm con dâu dì, dì lập tức bảo Hàn Tuấn từ chức về nhà. Máy tòa núi vàng trong nhà, không đủ cho các cháu ăn sao? Chút tiền lương làm bác sĩ còn không đủ tiền xăng một năm của nó."

Trịnh Chí Khanh đang nhập dự tính tiền lương tháng vào bảng biểu trên tay ngừng chút. Anh giương mắt nhìn về phía Vương Hân từ đầu đến chân châu quang bảo khí, chợt nhớ đến Hà Quyền từng nhắc tới, nhà Hàn Tuấn ở châu Phi có mỏ vàng.

"Ngàn vạn đừng, dì Vương, bao nhiêu đứa trẻ chờ chủ nhiệm Hàn cứu mạng đấy, con trai dì làm bác sĩ cũng không phải vì kiếm tiền." Hà Quyền cười tiếp trà giúp bà.

Vương Hân năm xưa theo chồng ở châu Phi lăn lộn, năng nổ hướng ngoại nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện cũng không cố kỵ: "Ngốc, theo gót ba nó, đi làm nhiều năm như vậy, tiền quyền còn nhiều hơn tiền kiếm. Nếu không phải dì đây làm mẹ trợ cấp, nó đã ra đường cái ăn xin. Vốn tưởng nuôi đến 18 coi như xong chuyện, giờ sắp nuôi đến 38 rồi cũng không thấy điểm cuối."

"Anh ấy quyền tiền cũng là vì tích phúc cho dì, có con trai hiếu thuận như vậy dì nên vui thăm chứ, dì cứ nuôi anh ấy như hồi 18."

"Ui chao, Quyền Quyền, cái miệng nhỏ này của cháu sao ngọt vậy." Vương Hân đầy lòng thích thú nhìn Hà Quyền, ánh mắt cũng mang theo cười.

Hà Quyền kịp thời dẫn dắt đề tài đi: "Đúng rồi, dì không phải nói tìm cháu có việc?"

"À, xem dì kìa, tuổi tác lớn, tán dóc là quên mất chính sự." Vương Hân từ trong túi lấy ra bản bệnh án, "Quyền Quyền, cháu xem cho dì, kết hôn 5 năm cũng không có con."

Hà Quyền nhận lấy bệnh án, từng cái lật xem đơn xét nghiệm, ảnh báo cáo cùng với thư chẩn đoán bệnh của bác sĩ, cuối cùng cậu

chep chep miệng nói: "Người bệnh là sa tử cung hậu vị, đã dính liền với vách trực tràng, tình huống như này khó mang thai, mang thai còn dễ lưu."

"Có cần phẫu thuật không?"

"Cái này cũng không cần phẫu thuật, ừm..... Vậy đi, cháu sáng mai ở phòng khám, dì dẫn người đến, tốt nhất là cả hai vợ chồng, kiểm tra căn bản không cần làm, chủ yếu là dặn bọn họ vài mục chú ý. Thời gian là, giữa 11 rưỡi đến 12h đi, bình thường khoảng thời gian đó đều khám xong hết rồi."

"Vừa lúc, trưa mai dì mời cháu ăn cơm."

"Không cần không cần, dì khỏi khách khí với cháu, lại nói chuyện nhà cửa của cháu vẫn chưa cảm ơn dì đâu ạ."

Hà Quyền mua là nhà theo kỳ hạn, mất thấy nhà lúc trước thuê sắp đến kỳ nhưng nhà đầu tư còn chưa giao phòng. Lúc cậu tán gẫu nhắc đến với Hàn Tuấn một câu, kết quả hôm sau nhà đầu tư liền phái người đưa chìa khóa tới. Hóa ra khu nhà cậu mua, nhà đầu tư là ông xã của bà chị Vương Hân, Hàn Tuấn cũng mua một căn trong đó, vừa nghe cậu nói tên khu nhà là biết.

"Việc gọi cú điện thoại, có gì mà cảm ơn." Vương Hân bĩu môi, "Dì của cháu á, cái tính tình này, chiếu cố được bao nhiêu đều sẵn lòng giúp, không vừa mắt, đưa tiền cũng không phản ứng. Dì nói với cháu, vừa nãy dì đến phòng làm việc của Hàn Tuấn, nhìn thấy có người tên Tang gì đó..... Dù sao cũng là bác sĩ nhỏ cực kỳ trẻ tuổi, nói chuyện với người nhà lao lực, giọng ấp a ấp úng, dì cũng sốt ruột thay cậu ấy."

"Tang Đào à, cậu ấy như vậy, hướng nội, thành tích ở trường rất tốt, chủ nhiệm Hàn phá lệ tuyển cậu ấy vào khu bệnh làm thực tập sinh." Hà Quyền nói, nhớ tới chuyện lúc trước Tang Đình Đình nói Tang Đào thầm mến Trịnh Chí Khanh, quay mặt nhìn Trịnh Chí Khanh vẫn luôn bị coi là không khí một cái.

Cảm nhận được tầm mắt của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh từ trên màn hình dịch chuyển lực chú ý, khẽ mỉm cười với đối phương. Vương Hân ở bên cạnh nhìn thấy hai người bọn họ mắt đi mày lại, trong lòng nhất thời gõ hồi chuông báo động. Bà lần đầu nhìn thấy Hà Quyền đã thích, cảm thấy dáng vẻ đẹp mắt lại hợp tính với mình, vẫn luôn khuyến khích con trai tóm lấy Hà Quyền. Đáng tiếc con trai gây thất vọng, hơn một năm cũng không thể dẫn người về nhà ăn bữa cơm.

Chẳng lẽ Hà Quyền thích chuyên vụ Trịnh này? Vương Hân nghĩ. Con người Trịnh Chí Khanh có vẻ tinh thần, lại là thân phận lãnh đạo, mặc dù không biết gia thế bối cảnh thế nào, nhưng nhìn quần áo chắc hẳn điều kiện không tệ. Nếu người như vậy cạnh tranh với con trai bà, thật đúng là khó nói cuối cùng rơi vào nhà nào.

Không được, làm mẹ phải cho con chỗ dựa.

Vương Hân cố ý đề cao âm điệu chút, nói: "Quyền Quyền, cháu nếu sáng mai không rảnh, vậy thì chủ nhật đến nhà dì ăn bữa cơm đi, dì đích thân xuống bếp."

"Cháu đến trước Nguyên Đán cũng không nghỉ." Hà Quyền cười khổ, "Dì thật sự đừng phiền hà, rảnh rồi cháu mời dì ăn cơm, chỗ dì đặt."

"Tuổi dì lớn lắm rồi, cháu một ngày kéo dài một ngày, quay đầu lại dì cũng nhắm mắt rồi không ăn được bữa cơm của cháu nữa." Vương Hân giả vờ trách cứ.

"Sẽ không đâu, lại nói dì còn trẻ, một nếp nhăn cũng không có, nhìn giống như chị chủ nhiệm Hàn vậy."

"Quyền Quyền, cháu còn miệng ngọt vậy nữa, dì nên trời cháu đi đăng ký kết hôn với Hàn Tuấn đó."

"Vậy thì không được đâu, dì, ép duyên không có hiệu lực pháp luật."

"Được rồi, người trẻ tuổi các cháu đầu óc linh hoạt, dì không nói lại cháu, Quyền Quyền, dì đi trước nhé, tài xế vẫn ở bên dưới chờ đấy." Vương Hân đứng dậy nhìn về phía Trịnh Chí Khanh, "Chuyên vụ, ngài bận việc nhé."

Trịnh Chí Khanh đứng lên, thay Vương Hân kéo cửa ra: "Dì đi thông thả."

"Cháu tiễn dì xuống lầu." Hà Quyền nói, cùng Vương Hân đi ra khỏi phòng làm việc.

Đóng cửa lại, Trịnh Chí Khanh ngồi trở lại trên ghế, nhìn màn hình máy tính lắc lắc đầu. Anh cho tới giờ cũng không biết Hà Quyền còn có một mặt như vậy, mềm mại thảo hỉ. Anh từng luôn cẩn thận né tránh sự sắc sảo lộ ra của Hà Quyền, cũng kiên định cho rằng bao dung tức là tất cả đối phương cần có.

Thật là trẻ tuổi không biết yêu.

Đưa mắt nhìn theo Bentley của Vương Hân rời đi, Hà Quyền quay lại về phòng làm việc. Dựa theo tốc độ của Trịnh Chí Khanh, hôm nay chắc là không cần thức đêm, nếu khám gấp không xảy ra chuyện, khoảng trước 8h là có thể về nhà.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đồng hồ trí năng nhắc nhở điện thoại gọi vào, Hà Quyền nhắc cổ tay vừa nhìn, cất bước chạy về phía khám gấp.

Thật con mẹ nó không kìm nhắc tới được.

"Ê! Chủ nhiệm Hà! Nhìn chút đi!"

Vọt vào phòng cấp cứu khám gấp, nếu không phải bị Triệu Nguyệt cản lại Hà Quyền suýt nữa giẫm vào máu.

"** mé! Đâu ra nhiều máu vậy?" Vừa nãy Hà Quyền ở đại sảnh nhìn thấy mấy cảnh sát, đoán chừng đưa tới không phải bệnh nghiêm túc gì.

"Trúng đạn, vừa đưa vào phòng giải phẫu, anh nhanh đi xem xem." Triệu Nguyệt quét mắt với mấy cảnh sát sắc mặt âm trầm cầm cộc bên ngoài, hạ giọng nói: "Nghe nói là buôn ma túy, thật liều mạng, đã tháng này rồi còn dám chơi bắn nhau với cảnh sát."

Hà Quyền ngẩn người, hỏi: "Bắn chỗ nào?"

"Trên eo."

"**!"

Không kịp hỏi thêm, Hà Quyền nhanh chóng tiêu độc chạy vào phòng giải phẫu. Coi như đưa nhỏ mạng lớn, chụp X quang biểu thị đầu đạn cách tử cung còn có mấy milimet. Nhưng mạch máu xung quanh bị kéo rách, phải trước tiên lấy đạn ra.

"Chủ nhiệm Hà, mổ chứ?" Bác sĩ Tiết của khám gấp hỏi Hà Quyền.

"Mổ, nếu không thuốc gì cũng không có tác dụng." Hà Quyền vừa nói vừa dùng siêu âm B đo kích cỡ thai nhi, "Phải 2.5kg rồi, không thành vấn đề."

"Vậy phải chờ tôi trước lấy đầu đạn ra, vị trí này cần gây tê toàn bộ."

"Bảo Tàn Phong xuống gây tê, đừng chưa lấy xong đầu đạn đã ngộp chết con."

Bị thương trúng đạn vẫn có ý thức mơ hồ, nghe thấy lời Hà Quyền hấn mạnh liệt ngộ ngoạ một cái, dọa sợ nhân viên y tế bên bàn mổ rồi rít rút lui.

"Đừng giày vò nữa! Giờ cứu cậu với con đây!" Hà Quyền đưa tay vỗ vỗ chân người kia, thử để đối phương bình tĩnh lại, "Đến bệnh viện mặc kệ cậu làm gì, bác sĩ đều sẽ tận lực cứu cậu, cậu phải phối hợp với công tác của chúng tôi, nghe thấy không?"

Đôi môi mất hết huyết sắc của người kia run lên, Hà Quyền khom lưng ghé tới, nghe thấy hấn đứt quãng nói: "Không cứu được..... Con..... Tôi..... Để các anh..... Tuần táng....."

Hà Quyền nghe vậy chân mày không tự chủ được nhăn lại — Giỏi lắm, mạng đã giao trong tay người khác rồi, còn mẹ nó dám uy

hiếp bác sĩ.

"Hắn nói gì thế?" Bác sĩ Tiết hỏi.

"Không nghe rõ." Hà Quyền thẳng người, "Nhanh lên, gọi Tàn Phong xuống, máu nhỏ giọt lên sàn nhà rồi."

Tàn Phong từ phòng phẫu thuật khu nằm viện trực tiếp đi tới, vào phòng vừa thấy tình huống này cũng trước tiên ngậy ra một lúc. Gây tê toàn bộ đáp dụng cho sinh mổ khẩn cấp, bình thường chỉ cần có thể bán gây tê đều bán gây tê, nếu không đưa nhỏ ra ngoài hô hấp khó khăn không nói rõ được rốt cục là gây mê hay là bản thân có vấn đề. Đứng thấy Tàn Phong bình thường cà lơ phát phơ ngay cả chủ nhiệm khoa gây mê cũng nhờn được, thật sự có tình huống, Hà Quyền vẫn tín nhiệm hắn nhất.

Lúc chờ bác sĩ Tiết lấy đầu đạn, Hà Quyền vừa theo dõi ảnh X quang vừa lẩm bẩm: "Đứa nhỏ này thật là mạng lớn, đạn găm vào trong chút nữa cuống rốn phải bị bắn thủng."

"Tôi vừa nghe cảnh sát đưa hắn tới nói, hắn là bị lựu đạn bắn trúng, xung lượng đạn không lớn như vậy." Bác sĩ Tiết nói, "Mọi người gục xuống hết, cảnh sát đi qua mới phát hiện trong bụng còn có một người, lúc ấy cũng dọa hết hồn bọn họ."

Tàn Phong lắc lắc đầu: "Hà có gì chứ, làm gì mà không phải kiểm tiền, cứ phải buồn ma túy? Cho dù vì con cũng đừng nổ súng với cảnh sát chứ."

"Tóm được chính là tử hình, liều cá chết lưới rách chứ sao." Hộ sĩ bên cạnh bĩu môi.

"Cũng phải xem tình tiết nghiêm trọng chứ?"

"Không phải 50 gam là đủ tử hình?"

Bác sĩ Tiết dùng kim cầm máu vừa cầm đến trong tay chỉ chỉ người trên bàn mổ, nói: "Tôi nghe cảnh sát gọi điện thoại, nói không ở trên xe hán phát hiện bất kỳ ma túy gì, chỉ là mồi, trùm buôn chân chính sớm chạy rồi."

"Tiết Vĩ, tay anh nhanh lên chút, tim thai xuống đến 102 rồi." Hà Quyền nhắc nhở.

"15 phút."

Hà Quyền gật gật đầu, lại sắp xếp hồ sơ thông báo với bác sĩ khu sơ sinh đến đây. 3 tiếng, 2 ca giải phẫu kết thúc. Bé trai 5 cân 1 lạng (~ 2.6kg), vừa ra đời đã được ôm tới khu sơ sinh tiến hành chăm sóc. Hà Quyền từ phòng giải phẫu đi ra ngoài, một cảnh sát ngầm canh giữ bên ngoài chìa phù hiệu cảnh sát ra với cậu.

"Đội trưởng chi đội 3 đại đội phòng chống ma túy, Vệ Đồng, ngài là chủ nhiệm Hà?"

Hà Quyền liếc phù hiệu cảnh sát, gật gật đầu, giương mắt nhìn về phía đối phương. So với người nằm bên trong, cậu cảm thấy tướng mạo của Vệ Đồng giống tội phạm hơn. Râu ria xồm xoàm, mắt lộ hung quang, khóe mắt trái có vết sẹo kéo dài đến rìa tai.

"Nghỉ phạm lúc nào có thể chuyển viện?" Giọng nói của Vệ Đồng vừa nghe chính là bị khói hun khàn, cách xa hơn 1 mét Hà Quyền cũng có thể ngửi thấy mùi thuốc lá trên người hán tràn ra.

"Chuyển viện? Hán vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm đâu! Trong 7 ngày tuyệt đối không thể động, có một động mạch bị rách, may đưa đi bác sĩ kịp thời, nếu không thực sự một xác hai mạng."

Mày rậm của Vệ Đồng vặn lên: "Hắn là trọng phạm, chạy trốn các cậu có thể chịu trách nhiệm?"

"Chạy? Hắn 1 tuần có thể ngồi dậy đã là kỳ tích rồi!" Hà Quyền cười lạnh, "Chúng tôi từng tiếp nhận tội phạm, các anh có thể phái người thay phiên ở trong phòng bệnh trông chừng, tôi sẽ phối hợp với đội trưởng Sát Mực bên bảo an phối hợp công việc với các anh, hắn —"

"Sát Mực làm việc ở đây?" Biểu tình Vệ Đồng thay đổi.

"Đúng, các anh quen biết?"

Trong mắt Vệ Đồng hiện lên cảm xúc rắc rối phức tạp, một lát sau hắn hít sâu một hơi, cũng không trực tiếp trả lời nghi vấn của Hà Quyền: "Tôi cần sắp xếp hai người ở đây, chủ nhiệm Hà, nghi phạm đã từng làm lính đánh thuê, tố chất thân thể tốt hơn người bình thường, thời kỳ dưỡng bệnh của hắn tuyệt đối sẽ ngắn hơn cậu dự tính."

"Được, tôi bảo hộ sĩ để giường xếp ở trong phòng bệnh." Hà Quyền suy nghĩ một chút, "Đúng rồi, đưa nhỏ các anh muốn sắp xếp thế nào? Hết thầy bình thường, bình thường mà nói ba ngày có thể xuất viện."

"Chúng tôi không có tin tức người thân của nghi phạm, hắn đưa đến viện phúc lợi."

"Vậy à..... Đáng thương thật."

"Không có cách nào, cũng không thể đưa vào ngục giam."

"Vậy trước tiên để ở bệnh viện đi, tôi đánh tiếng với bác sĩ khoa nhi. Các anh sớm liên hệ với người thân của nghi phạm, tốt nhất là có thân nhân có thể nhận nuôi."

"Cám ơn." Vệ Đồng gật gật đầu, "Phòng làm việc của đội trưởng Sát ở đâu?"

"Tôi dẫn anh đi nhé, gặp phải loại chuyện này chủ nhiệm khu bệnh cũng phải gánh trách nhiệm."

Hà Quyền cười cười hữu hảo với đối phương, cậu rất muốn nhìn phản ứng lúc gặp người quen của nam thần.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 30

Edit + Beta: Vịt

*** Làm bộ này lượng từ chuyên ngành của tui nhiều hơn hẳn
=)))))) Mỗi chương lại nhắc đến bệnh nhân ở ngành nghề khác nhau
-.-

Ngoại trừ lúc trước ở trong cầu thang nhìn thấy một lần Sát Mực vì mất con nuôi mà khóc rống, Hà Quyền chưa từng thấy bộ dáng tâm tình lộ ra ngoài của hắn nữa. Nhìn thấy Vệ Đồng, nét mặt Sát Mực lộ ra hơi xoắn xuýt. Trên mặt Vệ Đồng thì cảm xúc càng phức tạp, giống như trong phiên muộn trộn lẫn chút áy náy.

Sát Mực đứng lên, lưng thẳng tắp, hỏi: "Có chuyện gì?"

Hà Quyền đơn giản rõ ràng mà thuật lại sự tình một lần, sau đó tự động ngồi vào sofa, vênh hai chân. Sát Mực chỉ vào một bên khác ghế sofa, nói với Vệ Đồng: "Ngồi xuống rồi nói, chi đội trưởng Vệ."

Vệ Đồng ngồi vào sofa, hai tay dường như không biết đặt đâu xoa xoa chân, một lát sau lấy ra một bao thuốc.

"Nơi này cấm hút thuốc." Sát Mực trở tay gõ gõ ký hiệu cấm hút thuốc dán trên tường, "Muốn hút thì ra ngoài hút."

"Xin lỗi." Vệ Đồng lúng túng cất thuốc lại trong túi, ánh mắt dao động khắp nơi, "Đội trưởng Sát, có thể hăng ngày điều hai bảo vệ

đặc biệt phụ trách cửa ra vào khu bệnh nghi phạm ở chứ?"

"Khu bệnh chỉ có một cửa ra vào, cửa có giám sát 24h, người của anh sẽ theo dõi." Sát Mực rót hai chén nước đưa cho Hà Quyền và Vệ Đồng mỗi người một chén.

Hà Quyền chú ý tới, Sát Mực lúc đưa cốc giấy cho Vệ Đồng cố ý né tránh tiếp xúc ngón tay. Cậu bình thường đối với đời sống riêng tư của người khác không có hứng thú gì, nhưng cũng phải chia người, nam thần thì đương nhiên phải chú ý đặc biệt. Thành thật mà nói, cậu thật sự muốn biết là nhân tài không sợ chết nào dám của Sát Mực.

"Phòng bệnh ở tầng mấy?" Vệ Đồng hỏi.

"Tầng 6."

"Trên cửa sổ có lan can bảo vệ chứ?"

"Tầng 6 lan can bảo vệ cái quái gì, toàn là trẻ sơ sinh lại không bò ra được." Hà Quyền trợn mắt.

Vệ Đồng lắc đầu: "Vậy không được, phải ở ngoài cửa sổ phòng bệnh của Mạnh Giáp lắp thêm lan can bảo vệ bằng inox, hắn có thể tay không leo độ cao 5-6 tầng."

"Người đó tên Mạnh Giáp à, tên thật có ý nghĩa." Hà Quyền tâm nói tôi leo cầu thang 6 tầng cũng thở gấp.

"Căn cứ vào tình báo của năm vùng, Mạnh Giáp là người gốc Hoa vùng quả cảm, tên Myanmar là do chúng tôi dịch thẳng theo phát âm ẩn cho hắn." Vệ Đồng rút cục đặt ánh mắt tới trên người

Sát Mực, "Em biết năng lực của mấy lính đánh thuê quả cảm rồi đấy, Mạnh Giáp được cho là nhân tài kiệt xuất trong đó."

"Tôi nói hấn vừa nãy làm sao dám uy hiếp muốn cả bệnh viện tuần táng chứ." Hà Quyền bĩu môi, cũng quăng ánh mắt về phía Sát Mực, "Đội trưởng Sát, anh trước kia làm gì?"

"Cảnh sát vũ trang đóng quân ở bên giới Trung Quốc - Myanmar." Sát Mực hắng giọng một cái, "Công việc chủ yếu là phối hợp với cảnh sát bắt giữ buôn lậu ma túy."

"Cho nên hai các anh quen biết?" Hà Quyền âm thầm cảm khái — Nam thần ở đây là đội trưởng bảo an quả thực là mai một nhân tài.

Vệ Đồng do dự chút, gật gật đầu. Biểu tình Sát Mực hơi có vẻ không được tự nhiên, ngữ điệu cũng nhạt nhẽo: "Chuyện lắp đặt lan can bảo vệ phải được trong viện phê, bất quá anh không cho rằng hấn có thể leo xuống, tường ngoài khu nằm viện khá nhẵn."

"Vẫn cứ xin đi, ăn chắc chút, chi phí bên bọn em ra." Vệ Đồng thở dài, "Bọn em truy đuổi hơn 700 cây số, không nghĩ tới là con mồi, nhưng cũng không tính là làm công toi một trận, Mạnh Giáp là tình nhân của nghi phạm mục tiêu Ngô Tiên Ca, hiện tại lại có thêm đứa bé, hấn sớm muộn gì cũng lộ đầu."

"Chờ chút, anh gọi điện thoại." Sát Mực cầm điện thoại để bàn lên án số nội tuyến, "Lão Quý, tới phòng làm việc của anh một chuyến, cảnh sát cần trong viện phối hợp công việc."

Quý Hiền Lễ vẫn mặc đồ giải phẫu, thoạt nhìn là từ phòng giải phẫu trực tiếp bị gọi xuống. Hà Quyền chú ý tới, vừa nghe thấy tên

Vệ Đồng, biểu tình của đồng chí lão Quý trong nháy mắt cứng lại trên mặt, ngay cả bắt tay theo lễ phép cũng không bắt.

Công việc của cảnh sát phải phối hợp, Quý Hiền Lễ sau khi nghe qua Sát Mục thuật lại tình huống lúc này quyết định ở ngoài phòng bệnh lắp thêm lan can bảo vệ. Phòng giải phẫu bên kia gọi điện thoại tới giục, Quý Hiền Lễ đứng dậy cáo từ, trước khi ra khỏi phòng còn dùng ánh mắt khác thường nhìn Vệ Đồng một cái.

Hà Quyền cũng đi theo ra khỏi phòng, lúc chờ thang máy lặng lẽ hỏi: "Lão Quý, anh cũng biết chi đội trưởng Vệ kia?"

"Trước kia từng nghe nói, hôm nay lần đầu gặp." Quý Hiền Lễ nghiêng đầu nhìn về phía Hà Quyền, "Hắn là chồng trước của Sát Mục."

Hà Quyền giật mình há miệng.

"Có thể nhìn thấy a-mi-đan rồi đó, chủ nhiệm Hà."

"Không phải, chờ chút, chuyện này sao anh biết?"

Quý Hiền Lễ câu khóe miệng: "Giữa tôi và Sát Mục không có bí mật."

"** mé, lão Quý, anh và Sát Mục?"

"Không sai, tôi và Sát Mục."

Hà Quyền giơ tay lên vịn vai Quý Hiền Lễ: "Hỏi anh một vấn đề, anh sống sót thế nào từ trên giường anh ấy xuống?"

"Chủ nhiệm Hà, tôi cho rằng cậu không thích bát quái." Quý Hiền Lễ dắt cậu vào thang máy, "Đến tầng mấy?"

"Trước tiên đi theo anh, tôi muốn nghe bát quái." Hà Quyền đứng thẳng người, đầy mặt không cam lòng, "Hai người các anh đã lâu lắm rồi hả? Sát Mực cho tới bây giờ chưa từng nhắc đến với tôi."

"Trước khi tôi ra nước ngoài nhắc đến với anh ấy, anh ấy nói chờ tôi về nước hãy nói. Xa nhau 1 năm xem sao, khảo sát xem 2 bên có phải người không thể thiếu trong sinh mệnh đối phương hay không."

"Không nghĩ tới nam thần của tôi lại như vậy....." Hà Quyền vốn muốn nói "Thiếu nữ ôm ấp tình cảm", nhưng lại cảm thấy từ này không dích dáng chút gì tới Sát Mực, bèn miễn cưỡng nuốt xuống, "Anh ấy đáp ứng anh?"

Quý Hiền Lễ đắc ý cười cười: "Chờ tết âm lịch ăn kẹo cưới."

"Tôi muốn làm phù rể." Hà Quyền trợn mắt, "Chờ tôi ngày mai rảnh phải tra hỏi Sát Mực thật kỹ, tôi còn tưởng anh ấy vẫn độc thân đó."

"Vốn có Đồng Đồng ở đây, anh ấy không định kết hôn, đáng tiếc..... Anh ấy nói với tôi, kiện tụng quyền nuôi dưỡng nhờ có cậu giúp."

"Hầy, cũng không giúp được gì, chỉ giới thiệu luật sư cho anh ấy." Hà Quyền tiếc hận bĩu môi, "Nhanh kết hôn đi, nhân lúc còn có thể, sinh một đứa của mình."

Quý Hiền Lễ rũ mắt xuống, lắc lắc đầu.

"Sát Mực từng bị thương, không có khả năng gì đâu."

Thấy Vệ Đồng vẫn ngồi trên sofa không định đi, Sát Mực hỏi: "Anh sắp tan làm rồi, em còn muốn ở bao lâu?"

"Em hôm nay không đi, đợi lát nữa đến phòng bệnh giám sát Mạnh Giáp." Vệ Đồng dùng nắm đấm đỡ ở miệng, dùng sức ho hai tiếng.

Sát Mực lại rót chén nước đưa cho hắn: "Đã từng này tuổi rồi, ít hút thuốc thôi."

Vệ Đồng gật gật đầu, cẩn thận hỏi: "Anh buổi tối có việc gì không? Nếu không..... Cùng nhau ăn bữa cơm? Lâu vậy rồi không gặp, muốn tán gẫu với anh chút."

"Ăn cơm miễn đi, có lời gì nói ở đây là được." Sát Mực cúi đầu nhìn chăm chăm viên bao kim loại lấp lánh trên giày, "Năm ngoái anh nghe chiến hữu nói em và Lâm Tường cũng chia tay rồi, sao thế?"

"Hầy, tính chất công việc của em anh cũng biết đấy, mười ngày nửa tháng không ở nhà, thật vất vả về lại cãi nhau." Vệ Đồng giương mắt nhìn về phía gò má Sát Mực, "Anh thế nào rồi, có bầu bạn rồi sao?"

"Ừ." Sát Mực đáp một tiếng.

"Là Phó viện trưởng họ Quý lúc nãy sao? Em thấy ánh mắt hắn nhìn em không đúng lắm."

"Đúng, là anh ấy."

"Hắn đối với anh tốt chứ?"

Sát Mực ngẩng đầu, xoay mặt chống lại tầm mắt Vệ Đồng, nói: "Tốt lắm, hơn nữa căn bản không quan tâm anh đã trải qua cái gì."

Vệ Đồng há miệng, âm thanh lại nghẹn trong cổ họng, vết sẹo khóe mắt căng tới phát sáng. Trầm mặc kéo dài hồi lâu, Vệ Đồng thở dài nói: "Em cũng chưa từng để ý, Sát Mực, tất cả đều nên kết thúc vào lúc em nhét viên đạn vào trong đầu tên buôn ma túy kia. 14 năm, em vẫn luôn không hiểu được anh tại sao muốn ly hôn với em."

"Em chỉ là ngoài miệng nói không để ý, nhưng trong lòng thì sao?" Biểu tình Sát Mực hết sức bình thản, "Anh ở bên viện nằm 14 ngày, em tổng cộng tới 3 lần, nói không quá 10 câu. Vệ Đồng, anh ở cùng em 8 năm, trong lòng em nghĩ thế nào anh hiểu."

"Em chỉ là không biết nên nói gì, cũng sợ làm tổn thương anh!" Vệ Đồng âm âm đứng dậy, "Khi đó vẫn đang săn lùng tung tích của tên buôn ma túy, thân phận nằm vùng của anh còn chưa công khai. Em mỗi lần đến bệnh viện thăm anh đều là làm trái quy định, là lão đội trưởng thay em chịu tiếng xấu với phía trên mới không xử phạt em..... Em biết, anh cần có người ở bên cạnh ủng hộ, nhưng em — em lúc ấy thật con mẹ nó muốn không làm nữa, lại thấy anh như vậy, em nói với chính mình, không giết chết tên kia anh vĩnh viễn không an toàn!"

Ánh mắt Sát Mực khẽ nhúc nhích, chậm rãi thở dài ngậm khí đã tích trong lồng ngực nhiều năm. Tất cả không cam lòng và bướng bỉnh, cuối cùng đều thoải mái.

"Cám ơn em." Hắn cười nhìn về phía Vệ Đồng, "Làm tất cả vì anh."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Thấy Hà Quyền vừa vào phòng đã từ trong tủ ôm sách ra lật, Trịnh Chí Khanh hỏi cậu: "Em tìm gì thế?"

"Tìm ca bệnh." Hà Quyền nhanh chóng xem mục lục, "Này, Trịnh Đại Bạch, anh đã làm phẫu thuật khơi thông động mạch buộc garo chưa?"

Trịnh Chí Khanh lắc lắc đầu.

"Tôi cũng chưa." Hà Quyền vừa xem sách vừa lẩm bẩm, "Trình độ chữa bệnh của bệnh viện thành phố nhỏ vùng biên giới hơn 10 năm trước, đoán chừng không khác lắm với trạm y tế hiện giờ?"

"Chắc vậy." Trịnh Chí Khanh nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Em rất cuộc muốn làm gì?"

"Giúp nam thần của tôi chút, chữa trị động mạch bị ghim hơn 10 năm trước."

"Hơn 10 năm? Vậy khẳng định đã thoái hóa dính lại rồi, rất khó tự do ra ngoài." Trịnh Chí Khanh vừa nói đột nhiên ý thức được gì đó, "Nam thần của em? Ai?"

Ngắc đầu, Hà Quyền dùng ánh mắt khinh thường nhìn Trịnh Chí Khanh: "Nam thần của tôi chính là đội trưởng Sát, cái người lần trước làm gãy sống mũi tình địch của anh."

"Đó không phải tình địch của tôi....."

Hà Quyền xụ mặt, nghĩ thầm cứ phải nói là cái người đội nón xanh cho anh anh liền cao hứng?

"Ặc..... Dự toán làm xong rồi, em qua xem còn có vấn đề gì không." Trịnh Chí Khanh đưa con chuột không dây cho Hà Quyền, "Em sang năm làm tiếp, cứ trực tiếp điền vào là được, công thức tôi đều lưu cho em hết rồi."

"Huh? Sang năm anh không làm giúp tôi nữa?" Hà Quyền cúi người xuống, di động con trỏ mở từng Sheet ra kiểm tra.

Trịnh Chí Khanh sửng sốt, một lát sau nhẹ nói: "Nếu như em cần, đương nhiên có thể."

"Nhất định cần! Chỉ nhập số liệu thôi đầu ngón tay tôi đã rút gân rồi."

Đùi Hà Quyền dán vào tay vịn ghế ngồi, mà tay Trịnh Chí Khanh khoát bên trên, nhiệt độ lẫn nhau cách vài vóc mỏng manh chậm rãi truyền đến. Trịnh Chí Khanh hàng năm duy trì vận động, vì tuần hoàn tốt cho nên tay rất nóng, không lâu lắm Hà Quyền cũng cảm giác được trên đùi như kề sát với lò sưởi, bèn hơi bất mãn cau mày.

"Nè, bỏ móng vuốt ra."

Trịnh Chí Khanh nhìn chăm chú gò má Hà Quyền bị màn hình máy tính chiếu sáng, trong lồng ngực tràn đầy phiền muộn. Đột nhiên anh cầm cánh tay Hà Quyền, đứng dậy kéo người đến bên tường, úp tay lên gò má đối phương. Cúi đầu, anh nhẹ giọng hỏi: "Trước kia tôi làm báo cáo giúp em đều có phần thưởng, hôm nay không có sao?"

"Làm việc tốt không cầu hỏi báo." Hà Quyền quay đầu sang bên cạnh, dùng âm thanh của mình che giấu tiết tấu máu phi nhanh, "Trịnh Đại Bạch, đừng nghĩ giờ âm mưu quỷ kế gì dựa vào tiếp xúc thân thể tìm về cảm giác lúc xưa với tôi, đó đều là diễn xuất trong phim truyền hình lừa gạt con gái."

"Em xác định?" Trịnh Chí Khanh nghiêng người về phía trước, phun hơi thở nóng bên tai Hà Quyền, "Không muốn thì đẩy tôi ra."

Hà Quyền theo bản năng rút cổ lại, giơ tay lên chống ở ngực Trịnh Chí Khanh định đẩy người ra. Trịnh Chí Khanh không có bất kỳ ý tứ rút lui nào, vẫn như cũ đè Hà Quyền giữa mình và vách tường. Cho dù khắp người Hà Quyền gai nhọn, anh cũng không sợ bị đâm tới máu tươi đầm đìa.

"Tự anh nói đấy."

Anh giữ cầm Hà Quyền, khiến đối phương nhìn thẳng vào hai mắt mình, ái ý nồng đậm từ lồng ngực bắn ra —

"Mối tình đầu, khó quên nhất."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 31

Edit + Beta: Vịt

Đôi môi gần trong gang tấc, ngay cả hô hấp cũng mê hoặc.

Mắt Hà Quyền vào lúc tay Trịnh Chí Khanh phủ trên má chậm rãi nhắm lại. Chặt đứt thị giác khiến cho những giác quan khác trở nên càng thêm nhạy bén, nhiệt độ và mùi vị quen thuộc không chút kiêng kỵ xâm nhập, khiến cậu giống như bị bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng, bỗng dưng thở không ra hơi.

Trong nháy mắt cánh môi chạm nhau, Hà Quyền đột nhiên tăng thêm lực trên tay, khó khăn lắm kéo ra được khoảng cách hai bên. Cậu mở mắt ra, lông mi khẽ run: "Trịnh Đại Bạch, hai chúng ta không thể nào, anh đừng làm vô vị — Ừm!"

Đôi môi cực nóng ngăn chặn tất cả âm tiết, Trịnh Chí Khanh không tiếp tục cho Hà Quyền cơ hội lần thứ 2 cự tuyệt mình, thu tay lại giam giữ sau lưng đối phương dùng sức dụi vào trong ngực. Trái ngược với lực cứng rắn siết trên người, môi lưỡi Trịnh Chí Khanh lại ôn nhu, giống như trong trí nhớ Hà Quyền vậy.

"Trịnh chuyên — Ặc! Xin lỗi!"

Đột nhiên nghe thấy âm thanh Tang Đào, Hà Quyền cũng không biết sức lực ở đâu ra, đẩy Trịnh Chí Khanh ra, mắt tự nhiên mà hô

hấp đứng bên tường nhìn Tang Đào còn không biết làm sao hơn cậu.

Mẹ nó, quên đóng cửa!

Khuôn mặt vốn trắng nõn của Tang Đào lúc này trướng đỏ bừng, vành mắt cũng hơi đỏ. Y đã xoay người muốn đi, lại quay đầu lại lắp bắp nói: "Khu trẻ em có thiếu..... thiếu phí, liên lạc..... liên lạc không được người nhà, khu y tế gọi điện thoại nói..... nói..... nói phải cùng chuyên vụ..... chuyên vụ báo cáo..... Em tìm..... tìm cả buổi..... mới..... mới biết..... ngài ở..... ở đây....."

(Thề mỗi lần dịch đến câu thoại của ẻm này mà thấy cứng vlllll. Mong em sớm tìm được công của đời mình =))))))

Trịnh Chí Khanh đang chỉnh cà vạt, ngữ điệu vững vàng mà nói với Tang Đào: "Biết rồi, tôi lát qua."

Tang Đào không nói nữa, xoay mặt vội vã rời đi. Hà Quyền vừa nhìn cái đức hạnh giống như không có chuyện gì kia của Trịnh Chí Khanh, trong lòng hết sức cọ lửa: "Anh phải đi xin lỗi với Tang Đào!"

"Tại sao?" Trịnh Chí Khanh ngăn người.

Trong điều lệ của bệnh viện không viết không được hôn môi trong phòng làm việc.

"Cậu ấy thích anh, lúc này khẳng định tìm chỗ khóc rồi!"

"....."

Trịnh Chí Khanh không nghĩ tới, dưới trạng thái ở trên môi vẫn lưu lại nhiệt độ và nước bọt lẫn nhau, Hà Quyền vậy mà có thể nhắc

tới loại chuyện này với anh.

Tần Phong từ trong thang máy đi ra, đối diện đụng ngực với Tang Đào. Hắn theo bản năng giơ tay lên đỡ lấy cánh tay đối phương, câu "Nhìn người chút đi" sau khi nhìn thấy đầu mũi và hốc mắt đỏ bừng cứng nhắc kệt lại.

"Ai bắt nạt cậu?" Tần Phong cau mày kéo Tang Đào đến hành lang, "Người nhà bới móc?"

"Không có, không phải." Tang Đào hít hít mũi, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc.

"Vậy đây là theo ai à? Bị chủ nhiệm Hàn mắng?"

Tần Phong không nhìn được người khóc nhất, thấy người thương tâm khổ sở đã muốn khuyên 2 câu, trời sinh lòng nhiệt tình. Có khi còn dễ tới mức liền có người ôm ấp tình cảm. Mặc dù hắn thật sự không muốn dựa vào cái này để làm điểm ngộ, nhưng kết quả vẫn rớt xuống danh tiếng phong lưu lãng tử.

"Thật sự..... Không sao cả....." Tang Đào vội vàng giơ tay lên lau mặt. Vừa nãy nhìn thấy cái gì y tuyệt đối sẽ không truyền đi, chỉ là nghĩ đến người mình thầm mến thích Hà Quyền, y ngay cả tranh thủ chút dũng khí cũng không có nữa.

Thấy Tang Đào khẳng khẳng không nói Tần Phong cũng không truy hỏi nữa, trở tay ấn thang máy giúp y, lại bồi thêm một câu: "Có uất ức thì nói với anh Tần Phong, giấu trong lòng dễ mắc bệnh, nghe chưa?"

Tang Đào gật gật đầu, vừa thấy cửa thang máy mở ra vội vàng đi vào. Tần Phong xoay người đi chưa được 2 bước, lại thấy Trịnh Chí

Khanh về mặt ngưng trọng đối diện đi tới.

"Chuyên vụ, lại tăng ca?" Hấn cười chào hỏi đối phương.

"Ừ, phải đến khu sơ sinh chuyển." Trịnh Chí Khanh nghiêng người gạt đầu một cái với hấn, đưa tay ấn thang máy.

Huh? Tần Phong nhìn chằm chằm sau lưng Trịnh Chí Khanh, chân mày nhẹ nhàng khơi lên. Tới khu sơ sinh? Vậy xem ra vừa nãy Tang Đào là tới tìm Trịnh Chí Khanh, nói như vậy, Tang Đào là bị anh làm khóc? Nhưng Trịnh Chí Khanh ở sản 3 làm gì nhỉ? Ngoại trừ đến tìm Hà Quyền, đoán chừng cũng không có chuyện gì khác.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Gõ mở cửa phòng làm việc tạm thời của chủ nhiệm, Tần Phong đi vào, nhìn thấy mặt Hà Quyền bị ánh sáng màn hình máy tính chiếu hơi dữ tợn.

"Sao không bật đèn hả? Tiết kiệm như vậy." Ấn công tắc điện, Tần Phong khom lưng từ trong hòm góc tường vớ lấy lon Red Bull ngồi vào ghế sofa, "Chủ nhiệm Hà, Tang Đào làm hỏng việc?"

Hà Quyền từ trên màn hình dịch chuyển tầm mắt, hỏi ngược lại: "Tang Đào nói với cậu cái gì?"

"Không có, tôi vừa nãy thấy cậu ấy khóc vào thang máy, sau đó lại gặp chuyên vụ Trịnh nói muốn đến khu sơ sinh, còn tưởng bên đó xảy ra chuyện." Tần Phong nghe ra ngữ khí Hà Quyền có chút không vui.

Hà Quyền vừa nghe chuyện mình bị Trịnh Chí Khanh găm không có bị truyền đi, hơi thở phào: "Bên khu sơ sinh có đứa nhỏ nợ phí, không liên lạc gia đình được, cậu ấy khả năng..... Hơi sốt ruột."

"Ừm, đứa nhỏ Tang Đào kia rất thích nhọc lòng thay người khác." Tần Phong gác chân lên bàn trà, duỗi thẳng chân thả lỏng. Liên tục 4 ca giải phẫu, ngồi cũng ê.

"Tôi thấy cậu rất thích nhọc lòng thay người khác." Hà Quyền nói, quơ lấy cái bánh mì nhỏ có vỏ bọc vớt xuống trên người Tần Phong, "Vẫn chưa ăn tối nhỉ?"

Tần Phong thông thả xé mở giấy bọc, nói: "Tôi từ 1h đến bây giờ, gần 7 tiếng rồi, toilet cũng chưa đi một lần."

"Chúc năng thận không tệ nhỉ."

"Thử chút không?"

"Biến đề!"

Tần Phong kéo khóe miệng chế nhạo Hà Quyền: "Tôi nói, cậu cũng nên tìm bầu bạn đi, ghen thêm nữa sẽ mắc bệnh."

Hà Quyền lại quăng bánh mì chặn miệng Tần Phong. Cậu đang lướt qua từng mục dự toán một, mặc dù Trịnh Chí Khanh đã làm xong giúp cậu, nhưng cậu là người phụ trách khu bệnh, vẫn phải tỉ mỉ xem xét số liệu. Nhưng cậu thật sự không tinh tâm nổi, mặc dù chỉ là thời gian mấy giây, nhưng cảm giác Trịnh Chí Khanh hôn cậu vẫn lưu lại khóe miệng bên môi.

"Cái người tặng hoa uất kim hương kia thế nào?" Hiển nhiên bánh mì không chặn được miệng Tần Phong.

"Chả ra sao, chỉ là một tên cuồng tự đại."

"Vậy không quá thích hợp với cậu."

"Có thể nói tiếng người không?" Hà Quyền lờm Tần Phong một cái, "Ăn xong uống xong thì mau rút đi, tôi đang bận đây này."

"Tôi hôm nay ca đêm, còn định ở chỗ cậu cọ nhờ sofa đó."

"Cố gắng lên, thi qua chức danh, có phòng làm việc riêng của mình không gì tốt hơn."

"Cậu còn không hiểu tôi? Không ôm chí lớn, được chăng hay chớ, cuộc sống này á, được một ngày thì coi như một ngày. Dù sao ông cụ nhà chúng tôi nói, gia sản tôi với em gái tôi mỗi người một nửa, đủ để tôi thực hiện ước mơ chu du khắp thế giới."

Từ trên màn hình dịch chuyển tầm mắt, Hà Quyền nhìn chăm chăm Tần Phong, nghiêm túc hỏi: "Vậy chờ cậu kết hôn có con, cũng không nghĩ thay bọn chúng?"

"Tôi không kết hôn đâu, kết có tác dụng gì, còn phải ly." Tần Phong cười khở một cái, "Giống cha mẹ tôi vậy, ly dị cũng coi là kẻ thù, cần gì chứ?"

Hà Quyền lắc lắc đầu: "Ba mẹ cậu đó cũng chỉ là trường hợp, không thể dùng để khái quát toàn bộ. Lại nói, cậu không phải thích Tiền Việt sao, không muốn vì cậu ấy ổn định?"

"Cho nên tôi không sống chết theo đuổi cậu ấy không buông, không cho người ta được hạnh phúc, cũng đừng làm tên khốn khiếp không phải sao."

"Coi như cậu có lương tâm."

Hà Quyền gửi mail dự toán đi, đứng dậy thu dọn đồ trên bàn. Rót cục xong việc, về nhà ngủ.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Xem qua tài liệu đưa nhỏ nợ phí, Trịnh Chí Khanh gọi số điện thoại mà người nhà để lại, gọi 3 cuộc cũng không ai nhận nghe. Căn cứ vào tài liệu hiển thị, đưa nhỏ sinh ở khu sinh 1 Đại Chính, bởi vì mẹ ruột chứng giật kinh phong cấp độ nặng tiền kỳ phải mổ ra lúc 32 tuần. Lúc nhóc con ra đời cân nặng quá nhẹ, kèm theo hô hấp và hệ tiêu hoá phát triển chưa đầy đủ, luôn ở trong lồng ấp NICU, chi phí gần 30 vạn. Lúc mẹ xuất viện chỉ nộp 10 vạn tiền thế chấp, hiện tại đưa nhỏ có thể ra khỏi lồng ấp rồi, người nhà lại không thấy bóng dáng.

"Lần ghi chép thăm bệnh cuối cùng là ngày nào?" Trịnh Chí Khanh hỏi Tang Đào.

Tang Đào vẫn luôn cúi đầu, nghe thấy Trịnh Chí Khanh hỏi nhanh chóng mở ghi chép thăm bệnh ra, âm thanh hơi có vẻ mất tự nhiên nói: "Ngày đó mẹ bé xuất viện, sau đó thì không ai tới nữa. Nửa tháng trước đã bắt đầu nợ phí, ban đầu gọi điện thoại còn được, nói trong nhà nhiều việc, không qua được, chờ lúc đón con kết toán. Bắt đầu từ hôm qua, gọi thế nào cũng không ai nhận."

"Khả năng đang gom tiền, đợi thêm 2 ngày, về phần đưa nhỏ, nên chăm sóc thế nào thì chăm sóc thế đó." Trịnh Chí Khanh để tài liệu qua một bên, ho nhẹ một tiếng nói: "Chuyện lúc nãy..... Tôi xin lỗi, hi vọng cậu đừng để trong lòng."

"Không..... Không sao....." Tang Đào rút vai lại, nói chuyện lại bắt đầu cà lăm, "Ngài..... Ngài yên tâm, em sẽ không..... sẽ không khắp nơi..... khắp nơi nói....."

"Cám ơn." Trịnh Chí Khanh muốn vỗ vỗ cánh tay đối phương để bày tỏ cảm tạ, nhớ tới Hà Quyền nói Tang Đào thích mình, lại cảm thấy không ổn, bèn đặt xuống cái tay giơ lên.

Tang Đào dùng hết dũng khí ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn tú biểu tình ôn hòa của Trịnh Chí Khanh, cắn cắn môi hỏi: "Chuyên vụ..... ngài..... ngài và chủ nhiệm Hà..... là..... một đôi?"

Y cần một câu trả lời khẳng định để làm cho mình hết hi vọng.

"Nói thật, tôi không xác định qua hôm nay em ấy còn sẽ để ý đến tôi hay không nữa." Trịnh Chí Khanh khó xử cười cười, "Là tôi đường đột."

Vành mắt Tang Đào lại hơi đỏ. Y biết mình hoàn toàn không cùng cấp bậc với Hà Quyền, không thể tranh. Mặc dù trong lòng đang rỉ máu, nhưng vẫn nghĩ một đằng nói một nẻo: "Ngài ưu tú như vậy, chủ nhiệm Hà..... chủ nhiệm Hà anh ấy nhất định sẽ thích ngài."

"Cậu cũng rất ưu tú, bác sĩ Tang, tôi xem qua hồ sơ cá nhân và báo cáo thực tập của cậu, đánh giá của chủ nhiệm Hàn đối với cậu rất cao." Trịnh Chí Khanh chân thành khích lệ y, "Làm tốt lắm, nhân tài khoa ngoại sơ sinh khan hiếm, không cần mấy năm cậu có thể tự mình làm việc quan trọng."

"Tôi..... Miệng tôi ngốc..... Người nhà thường xuyên..... khiêu nại tôi....." Tang Đào nói, lại chôn mặt xuống. Y hâm mộ Hà Quyền nhanh mồm nhanh miệng chết đi được, nói chuyện với ai cũng

không sợ hãi, gặp phải chuyện dựa theo lý để tranh biện, cho dù đụng phải người nhà không nói đạo lý cũng có thể văng lại đối phương tới á khẩu không nói được.

"Từ từ thôi, tôi hồi vừa vào bệnh viện thực tập cũng nói sai mãi. Cho bản thân lòng tin, câu thông với người nhà nhiều, ngôn ngữ cũng tư duy theo, cần rèn luyện, không ai trời sinh đã có mồm miệng khéo léo." Trịnh Chí Khanh nhắc cổ tay nhìn đồng hồ, "Được rồi, có tình huống kịp thời báo với tôi, 8h rồi, cậu nhanh tan làm về nhà."

"Tôi phải chờ chủ nhiệm Hàn kiểm tra phòng xong mới có thể tan việc, ngài đi trước đi."

"Được, mai gặp."

"Mai gặp."

Đưa mắt nhìn theo Trịnh Chí Khanh rời đi, Tang Đào yên lặng thở dài — Tư vị cầu mà không được, thật đau khổ.

3h sáng, Tiền Việt bị đồng hồ báo thức đánh thức, rửa mặt bắt đầu kiểm tra phòng ban đêm. Làm y tá trưởng y vốn không cần trực ca đêm, nhưng trong khu bệnh có trọng phạm, đêm khuya người tĩnh các y tá không dám đi kiểm tra phòng thay thuốc. Thế là y chủ động đổi ca đêm với một người, tự mình chống chọi.

Khu bệnh thỉnh thoảng có tiếng khóc của trẻ con truyền ra, Tiền Việt rất nhạy cảm với mấy âm thanh này, cơ hồ vừa nghe là biết đứa nhỏ này đói bụng hay tã bẩn không thoải mái. Mấy nhóc con vẫn chưa biết tiếng người kia chỉ biết dùng tiếng khóc để nói nhu cầu của mình với song thân, nghe nhiều y dĩ nhiên có thể phân biệt được.

Tiền Việt rất thích trẻ con, hồi đó vốn ứng tuyển y tá trưởng khu sơ sinh Đại Chính, lúc phỏng vấn bị Hà Quyền chọn trúng. Kỳ thực Hà Quyền căn bản không phải trong ban phỏng vấn, là ngày đó Tiền Việt phỏng vấn có một người bệnh ở cửa bệnh viện sinh con, Hà Quyền đỡ đẻ cho người đó. Y cởi áo khoác ra giờ lên che chắn cho người ta, kết quả phỏng vấn còn tới trễ. Sau khi xong việc y hỏi thăm Hà Quyền tòa nhà phỏng vấn ở chỗ nào, Hà Quyền vừa nghe y tới nộp đơn vào y tá trưởng liền hỏi y mấy vấn đề, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Hàn Tuấn nói "Người này tôi muốn" — Hoàn toàn chưa từng hỏi ý tứ bản thân Tiền Việt.

Nhưng Tiền Việt cũng không hối hận tới sinh 3, y thường thức làm người của Hà Quyền, càng bội phục tính chuyên nghiệp của đối phương. Mặc dù tính tình Hà Quyền lớn, động tý là nổi giận, nhưng chưa từng xoi mói y. Tiền Việt đối xử với mọi người tính cách ôn hòa chừng chạc, thế cho nên đồng nghiệp trong khu bệnh có việc đều trước tới tìm y, coi y là làm vùng đệm với chủ nhiệm.

Đẩy xe thuốc, Tiền Việt và Vệ Đồng ở trên hành lang không hẹn mà gặp. Vệ Đồng gật đầu với y một cái, hỏi: "Y tá trưởng Tiền, xung quanh đây có quán ăn 24h không? Tôi mua cho đồng nghiệp chút đồ ăn, đi một ngày một đêm chưa ăn gì."

"Ra cửa chính quẹo phải có quán cháo." Tiền Việt nhẹ giọng trả lời.

"Cám ơn." Vệ Đồng đi về phía trước hai bước, lại quay người lại, "Cũng mang về cho cậu một phần nhé."

"Không cần đâu, lát nữa là ăn sáng rồi."

"Được, vất vả rồi."

"Đúng rồi, chi đội trưởng Vệ, chủ nhiệm Hà cố ý dặn dò, hi vọng các anh đừng ở trong khu bệnh để người nhà và người bệnh nhìn thấy sủng, sợ dọa bọn họ."

"Chúng tôi nhất định chú ý." Vệ Đồng đảm bảo với y.

Gật đầu chào hỏi với đối phương, Tiền Việt đẩy xe về phía trước. Cần thay thuốc nước không nhiều, nhưng trong đó có tên Mạnh Giáp kia. Tiền Việt gõ gõ cửa, người phụ trách trông coi Mạnh Giáp không có trả lời. Y nắm tay nắm cửa, cửa không có khóa. Đẩy cửa đi vào, y nhìn thấy trên giường bệnh cạnh giường bệnh trống không, trong phòng vệ sinh ngược lại có động tĩnh.

"Thay thuốc." Y thông báo với người bên trong một tiếng.

Trong phòng bệnh có đèn sàn, mặc dù lờ mờ nhưng cũng đủ thấy rõ đơn thuốc ghi chép trên bảng. Đôi túi truyền dịch rỗng, y nhìn về phía Mạnh Giáp đang ngủ, lại nhìn nhìn tay bị còng ở rào chắn bên giường, do dự chút đưa tay kéo chắn xuống.

Nhưng dưới chắn đơn lộ ra không phải khuôn mặt Mạnh Giáp, mà là cảnh sát vốn nên trông chừng Mạnh Giáp — Tiền Việt cả kinh, cùng lúc đó cảm giác được ngang hông bị vật cứng chĩa vào.

"Đừng lên tiếng! Đạn đã lên nòng!" Giọng nói Mạnh Giáp khàn khàn uy hiếp y, "Dẫn tao đi tìm con tao, tao liền thả mày một con đường sống!"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 32

Edit + Beta: Vịt

Hà Quyền ngủ vốn không sâu, vẫn luôn nằm mơ thấy Trịnh Chí Khanh, cho nên lúc điện thoại vang lên cậu không tốn chút sức lực nào mở mắt. Cậu đoán là khám gấp, cũng không nhìn là ai gọi tới, nhận điện hỏi: "Sao thế?"

"A Quyền, đã xảy ra chuyện, tôi hiện tại đi đón em, 10 phút nữa đến dưới lầu nhà em." Trịnh Chí Khanh nói xong liền cúp điện thoại.

Nghe thấy tiếng Trịnh Chí Khanh trong đầu Hà Quyền mông lung chút, nhất thời cho rằng mình vẫn đang trong mộng. Cậu nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, 4h kém mấy phút, lúc này có thể khiến chuyên vụ gọi điện thoại đến khẳng định không phải bệnh khám gấp. Vội vàng đứng dậy rửa mặt, Hà Quyền mặc đồ ngủ quần áo khoác, chỉ cầm điện thoại và chìa khóa liền lao xuống lầu.

Sáng sớm mùa đông nhiệt độ đã gần 0 độ, Hà Quyền sau khi lên xe vẫn lạnh cóng run mãi. Trịnh Chí Khanh chỉnh nhiệt độ điều hòa cao, giẫm chân ga một cái khiến lưng Hà Quyền đập mạnh trên lưng ghế.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!?" Hà Quyền vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

Trịnh Chí Khanh nhìn qua cũng chưa kịp xử lý bản thân, tóc tai bình thường chải cẩn thận tỉ mỉ lúc này rơi lả tả trên trán, quần áo cũng là tùy tiện tròng vào, áo khoác cũng không mặc.

"Tần Phong trúng đạn, đang cấp cứu, Mạnh Giáp ép Tiền Việt, ở trong phòng sơ sinh giằng co với cảnh sát." Vừa nói, anh dùng tốc độ 120 vượt đèn đỏ.

"Cái gì!?" Hà Quyền khiếp sợ đến tột đỉnh, "Hắn ta sao có thể dậy được!? Buổi chiều vừa làm giải phẫu xong! Lúc này mới mấy tiếng, thuốc mê hắn còn chưa lui!"

"Sát Mực đoán Mạnh Giáp khả năng có thói quen dùng thuốc lâu, đối với thuốc mê có lực chịu đựng, qua nhanh."

"VẬY..... vậy Tần Phong sao lại trúng đạn? Bắn vào đâu? Có nguy hiểm tính mạng không!?"

"Tình huống cụ thể Sát Mực chưa nói, chỉ biết là bụng bị thương, ít nhất lúc hắn gọi điện cho tôi Tần Phong vẫn còn sống."

Trịnh Chí Khanh đạp phanh xe mạnh mẽ xoay vô lăng, thân xe gần như trôi vào lối rẽ, may mà Hà Quyền thắt đai an toàn không đập vào cửa xe. Cậu khẩn trương thở không ra hơi, không khỏi hít ngậm lớn.

"Tiền Việt thì sao? Cậu ấy không sao chứ?"

"Trước mắt không sao, nhưng trong tay Mạnh Giáp có súng, cho nên —" Trịnh Chí Khanh dừng một chút, "A Quyền, đến bệnh viện em đi làm phẫu thuật cho Tần Phong, bên Tiền Việt tôi sẽ câu thông với cảnh sát đảm bảo an toàn của cậu ấy."

"Mẹ nó đây gọi là chuyện gì chứ!"

Hà Quyền nặng nề đập cửa sổ xe.

Tay súng bắn tỉa của SWAT (*) vào vị trí, nhưng không tìm được cơ hội đánh gục Mạnh Giáp. Cửa chớp của phòng sơ sinh toàn bộ bị kéo, căn bản không nhìn thấy người bên trong ở vị trí nào. Trịnh Chí Khanh kéo Vệ Đồng từ trong đám cảnh sát ra, mạnh mẽ yêu cầu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt không thể nổ súng.

((*) SWAT (Special Weapons And Tactics): Đội chiến thuật và vũ khí đặc biệt)

"Trẻ con đầy phòng, đạn không có mất, anh có thể gánh trách nhiệm?" Thay đổi thái độ bình thản thường ngày, ngữ khí Trịnh Chí Khanh sắc bén mười phần.

Trong mắt Vệ Đồng trải đầy tia máu, xuất hiện tình huống thế này hẳn cũng bất ngờ. Thái độ hùng hổ dọa người của Trịnh Chí Khanh khiến hắn nổi cáu: "Anh cho rằng tôi muốn sắp xếp tay súng bắn tỉa!? Mạnh Giáp chết rồi sẽ không có ai biết tung tích của Ngô Tiên Ca nữa! Thời gian 4 năm! 3 mạng nằm vùng liên toàn bộ con mẹ nó uống phí hết!"

Trịnh Chí Khanh có thể hiểu được không dễ dàng của cảnh sát phòng chống ma túy, nhưng tình hình trước mắt đáng chú ý hơn. Anh giơ tay chỉ về phía phòng sơ sinh, tận lực ổn định ngữ điệu: "Đồng nghiệp của tôi ở trong tay hắn, còn có 16 đứa bé. Anh có tinh lực gào với tôi, không bằng suy nghĩ cứu người thế nào!"

Mày rậm của Vệ Đồng vặn chặt, vết sẹo khoe mắt căng tới phát sáng, hai tay chống trên đai lưng nôn nóng đi tới đi lui. Mấy phút

sau, hắn nói với cấp dưới của mình: "Nói với Mạnh Giáp, đổi con tin, tôi vào, để hắn trước tiên thả đứa nhỏ, tất cả điều kiện đều có thể thương lượng."

Cấp dưới trợn tròn mắt: "Đâu đâu được, thủ lĩnh! Hắn đã mong anh chết, anh còn đưa mình tới trước họng súng!"

"Khỏi nói nhảm! Nhanh chóng đi!"

"Chờ chút." Trịnh Chí Khanh ra hiệu cảnh sát kia không vội đi, "Nếu hắn đáp ứng đổi con tin, tôi có thể đi. Tôi không thù không oán với hắn lại là bác sĩ, hắn cần dùng tôi, tất nhiên sẽ không uy hiếp đến tính mạng tôi."

"Không được!" Vệ Đồng quả quyết cự tuyệt, "Anh là dân thường, dựa theo quy định không thể tham dự vụ án!"

"Nếu không thì tôi đi đi, tôi là quân dự bị, không tính là dân thường." Sát Mục buông tay vẫn ôm trước ngực ra, đi tới trước mặt bọn họ, "Tôi ở trong giám sát xem qua thân thủ của hắn rồi, hiểu nội tình của hắn, hắn hiện tại đã suy yếu đến cực điểm, tôi có thể tìm cơ hội chế phục hắn."

Con người Vệ Đồng đều sắp trợn ra, trên mặt rất rõ ràng bày chữ "Không".

"Đội trưởng Sát, không thể để anh đi mạo hiểm, tôi từng học Taekwondo, có năng lực chế phục hắn." Trịnh Chí Khanh cũng không đồng ý, "Chi đội trưởng Vệ, nói với lãnh đạo các anh một tiếng, tất cả hậu quả tôi nguyện ý tự chịu trách nhiệm."

"Không được không được." Vệ Đồng khoát khoát tay, "Tôi cảm ơn các anh, nhưng vẫn là tôi đi."

"Vệ Đồng, đây không phải lúc sinh anh hùng, một khi Mạnh Giáp cho rằng chạy trốn vô vọng, tất nhiên sẽ kéo theo anh đem lưng." Sát Mục bình tĩnh phân tích khả năng xuất hiện tình huống, "Chuyên vụ Trịnh, mặc dù Mạnh Giáp rất suy yếu, nhưng hắn được huấn luyện khiến thần kinh của hắn thành lập phản xạ có điều kiện. Anh có thể xem giám sát, Tần Phong là từ sau lưng hắn đánh lên, dưới tình huống đã siết chặt hai cánh tay hắn bị hắn trong chớp mắt tránh thoát nổ súng bắn trúng, thời gian 0h mấy giây mà thôi."

Nói xong, Sát Mục nhìn 2 người không cách nào phản bác hắn, cởi gậy chống bạo động buộc trên đùi ra giao cho cấp dưới của Vệ Đồng: "Nhóc con, cầm giúp, lát nhớ trả tôi."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trần viện trưởng không ngừng ra mồ hôi hột, hộ sĩ ở bên cạnh cách một lát lại lau mồ hôi giúp ông. Mặc dù chưa tổn thương đến cơ quan nội tạng quan trọng, nhưng bởi vì khoảng cách gần trúng đạn, xung lượng đạn khổng lồ, tốc độ xoay tròn cực cao, ruột Tần Phong cơ hồ bị bắn vỡ một nửa. Khắp nơi đều là điểm xuất huyết, đèn phẫu thuật mờ mờ. Vừa nghe cháu ruột ân sư xảy ra chuyện, mồ hôi của viện trưởng từ lúc nhận điện chưa từng ngừng rơi, hiện tại đồ giải phẫu đã ướt đầm.

Hà Quyền đi vào liền tiếp nhận công việc của một bác sĩ khám gấp khác, không phải đối phương không đáng được tín nhiệm, mà là tay cậu nhanh hơn. Vạn hạnh trong bất hạnh, động mạch bụng không bị rách, lượng xuất huyết không đủ trí mạng, cộng thêm cấp cứu kịp thời, cái mạng này của Tần Phong coi như được bảo vệ.

"Thiếu một đoạn ruột, cậu ấy sau này không cần vì giữ dáng mà rầu rĩ nữa rồi, ăn liều mạng cũng không béo được." Hà Quyền lên tiếng đánh vỡ không khí khẩn trương ngưng trọng trong phòng giải phẫu.

Viện trưởng cười khan một tiếng. "Chủ nhiệm Hà, sao cậu không nói, không bị thương thận đối với cậu ấy mà nói mới là may mắn lớn nhất?"

"Cậu ấy coi như là thấy việc nghĩa hăng hái làm, tôi chưa chút khẩu đức." Hà Quyền nghiêng đầu để hộ sĩ lau mồ hôi, cậu cũng khẩn trương, "Thằng ngốc, cũng không biết tìm đồ từ phía sau quăng tới, giờ tay liền ôm lấy, chút lực tay kia còn không bằng tôi đâu."

Cậu vừa nghe đại khái, nghe nói là Tần Phong từ trong phòng vệ sinh trên hành lang đi ra, nhìn thấy Tiền Việt bị Mạnh Giáp đẩy đi về phía trước, xông lên ôm lấy Mạnh Giáp kết quả trúng đạn.

"Chắc là lúc ấy cũng bối rối, có bao nhiêu người có thể đựng phải chuyện này?" Viện trưởng vừa nói, "leng keng" một tiếng ném đầu đạn được tìm ra vào trong khay.

"Chờ cậu ấy tỉnh lại, tôi phải cười nhạo cậu ta." Hà Quyền vừa nói hít hít mũi, trái tim đặt xuống, hốc mắt chua xót, "Cái đồ thiếu tâm nhãn."

"Tôi cũng không dám gọi điện thoại cho Tần lão, chỉ báo cho cha Tần Phong, người đang ở Chicago, nói bắt chuyến bay gần nhất quay về."

"Tuổi tác kia của viện trưởng Tần không chịu được cái này, có thể không để ông ấy biết là tốt nhất." Hà Quyền thở dài, "Tôi thấy ông cụ ấy cả đời hành y tế thế, cứu người vô số, tích đức hành thiện bảo vệ con cháu Tần gia bọn họ. Lần trước Hòa Vũ làm giải phẫu, hơn nửa đêm, nhờ có viện trưởng Tần phối hợp, từ kho máu thành phố bên cạnh hỗ trợ điều máu tới."

"Đồ đệ của Tần lão khắp thiên hạ, ai cũng muốn bán mặt mũi cho ông ấy." Viện trưởng gật gật đầu, "Lúc tôi theo Tần lão thực tập, Tần Phong còn chưa cao đến cạnh bàn đầu, khắp nơi chui dưới váy hộ sĩ."

"Há? Cậu ta từ nhỏ đã phóng túng vậy?" Hà Quyền suýt chút nữa cắt đứt mấy centimet ruột non.

"Ba mẹ ly hôn sớm, thiếu hụt tình mẹ."

"Ặc..... Tôi sao cảm thấy đây là thiên tính."

Hà Quyền vừa nói, lé mắt liếc Tần Phong đeo mặt nạ dưỡng khí một cái.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tần Phong được đưa vào ICU, Hà Quyền từ phòng giải phẫu đi ra nhìn thấy Tiền Việt và Trịnh Chí Khanh đều chờ trên hành lang, lập tức xông tới ôm lấy Tiền Việt.

"Cậu không sao thật sự tốt quá." Cậu buông tay ra, trên dưới quan sát Tiền Việt, ừm, một chút trầy da cũng không có.

"May mà có đội trưởng Sát, anh ấy thay tôi ra ngoài tự mình vào làm con tin, tại chỗ chế phục Mạnh Giáp." Trên mặt Tiền Việt lo lắng, "Tần Phong thế nào rồi? Có nguy hiểm tính mạng hay không?"

"Gieo họa ngàn năm, không chết được." Thần kinh căng thẳng triệt để thả lỏng, Hà Quyền phát hiện mình có chút run run.

"Đều tại tôi không cẩn thận, nếu sớm phát hiện tình huống chút, cũng không tới nỗi hại Tần Phong....." Tiền Việt rũ mắt xuống, một giọt nước mắt tràn qua điểm lệ trượt xuống, "Tôi nợ anh ấy một mạng."

Hà Quyền xoa xoa cánh tay Tiền Việt an ủi: "Nếu tôi nói là tự anh ta ngu, bên cạnh có bình chữa cháy, quơ lấy nện người không phải mạnh hơn tay?"

"Chủ nhiệm Hà....." Tiền Việt dùng ánh mắt "Xin anh đừng tổn thương người" nhìn cậu.

"Được rồi, tôi đi rửa mặt, còn phải đến phòng khám." Hà Quyền thả lỏng cười cười, "Trời sáng rồi, Tiền Việt, cậu nhanh về nhà đi, nghỉ ngơi cẩn thận 2 ngày, chuyện công tác đừng lo, tôi sắp xếp."

"Tôi đến ICU, Tần Phong phải có người chăm sóc."

"Xong rồi, cứu giúp không vô ích, cậu ta phải vui chết đi được."

Trong mắt Tiền Việt ngưng lại một tia ngưng ngừng, xoay mặt nói với Trịnh Chí Khanh tiếng "Tôi đi trước " liền vội vã rời đi. Hà Quyền dùng bả tay gõ gõ trán, ngửa mặt nhìn Trịnh Chí Khanh mặt đầy mệt mỏi, hỏi: "Mạnh Giáp đâu?"

"Trực tiếp áp tải đến bệnh viện nhà tù rồi, hấn thật sự vô cùng nguy hiểm." Ánh mắt Trịnh Chí Khanh hơi buồn lờng, "Đã suy yếu như vậy rồi, trên người kéo theo một đồng ống, còn đánh nứt xương sườn Sát Mục."

"Gì cơ!? Nam thần của tôi bị thương!? Không được tôi phải đi thăm anh ấy!" Hà Quyền cất bước muốn đi.

"Em đừng đi, phó viện trưởng Quý ở đây." Trịnh Chí Khanh túm cánh tay cậu, thuận thế ôm người vào trong ngực.

Hà Quyền lập tức vùng vẫy: "Trịnh Đại Bạch, anh còn dám hôn tôi tôi cắn đầu lưỡi anh á!"

"Em sẽ không đâu, muốn cắn hôm qua đã cắn." Trịnh Chí Khanh ôm lấy thân thể ấm áp của Hà Quyền, áp sát đối phương run rẩy vào trong ngực, "Tôi chỉ ôm em chút thôi, không làm gì khác."

Hà Quyền sụp vai bán dựa tới trên người đối phương, nghe nhịp tim mạnh mẽ mà có lực trong lồng ngực, an tâm nhắm mắt lại.

Kiều Xảo cả buổi sáng đều đang xử lý khiếu nại của người nhà. Tiếng súng nửa đêm, kinh sợ đến cả khu bệnh. Vừa nghe nói trong khu bệnh còn nhận tội phạm vào, mọi người đều không dĩnh dáng, la hét yêu cầu chuyển viện, rút tiền, bồi thường phí tổn thất tinh thần. Kiêu Xảo bị làm ồn tới to đầu, giải thích thế nào cũng không thông.

Lưu Gia Thắng nghe thấy tiếng ồn ào trên hành lang liền đi ra ngoài, nhìn thấy Kiêu Xảo bị đám người nhà kích động bao vây, lập tức gọi hết cấp dưới đến. 10 đại hán vạm vỡ, cách mấy bước lại ở

trên hành lang đứng một người, trận chiến giống như thiết giáp khiến đám người nhà thành công ngậm miệng lại.

"Các vị, tôi đảm bảo các vị đều an toàn." Lưu Gia Thắng vỗ vỗ tay, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, "Phát sinh chuyện như vậy cũng không phải chủ ý của bệnh viện, lại nói cho dù là tội phạm cũng có nhân quyền, bệnh viện chữa bệnh cứu người, không có gì đáng trách. Người yêu và con tôi đều là bệnh viện này cứu, chắc hẳn các người cũng vậy, cho nên, xin đừng làm khó dễ bác sĩ nữa, không chừng ngày nào đó lại nhờ bọn họ cứu mạng đấy, đúng không?"

Lưu Gia Thắng nói chuyện có lý, cộng thêm trong ngữ điệu hẳn mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, cho nên phần lớn người nhà sau khi oán trách mấy câu liền giải tán, còn lại mấy người ở đó làm phiền Kiều Xảo. Trịnh Chí Khanh lúc này cũng xuống, vừa cùng viện trưởng họp khẩn cấp xong, thương lượng công việc quan hệ xã hội nguy cấp.

"Không tín nhiệm Đại Chính có thể chuyển viện, tôi chịu trách nhiệm sắp xếp." Trịnh Chí Khanh nói với mấy người nhà kia, "Về phần yêu cầu khác, các người có thể đi con đường pháp luật. Ở trước tính mạng ai cũng bình đẳng, làm bác sĩ, đạo đức nghề nghiệp yêu cầu chúng tôi không thể đối với bệnh nhân chọn ba lựa bốn."

Đám người nhà nhìn nhau, vẫn có hai người kiên trì chuyển viện. Trịnh Chí Khanh lập tức sắp xếp xe, lại gọi điện thoại cho các bệnh viện khác tiến hành phối hợp. Bên ngoài còn có một đôi phóng viên chờ anh đi ứng phó, mấy hôm nay bận rộn chết.

"Ai u, ai nghĩ có thể xảy ra loại chuyện này." Kiều Xảo giơ tay lên quạt gió cho mình, đầu sắp bị làm ầm nổ tung.

Lưu Gia Thắng đưa cho cô một tấm danh thiếp: "Bác sĩ Kiều, lại có loại chuyện này, gọi điện thoại cho tôi, gọi cái là đến ngay."

Kiều Xảo nhận lấy danh thiếp, theo lễ tiết cười cười với đôi phương, tâm nói ngài mau xách đồng bảo tiêu này đi, đặt ở đây dọa người lắm.

Xuống phòng khám, Hà Quyền đến ICU thăm Tần Phong. Người vẫn chưa tỉnh, Tiền Việt trông coi bên cạnh, cách một lát lại dùng tấm bông ẩm dính chút nước lau môi giúp hắn. Hệ tiêu hoá bị thương phải cấm ăn cấm nước, cấm NG tube (*) và duy trì oxi khiến miệng khô càng nhanh, nếu như không phải Tiền Việt tỉ mỉ chăm sóc, trên môi Tần Phong lúc này đã nứt toác ra rồi.

((*) NG tube: ống thông mũi - dạ dày)

Lật lật bản ghi chép, Hà Quyền dặn dò Tiền Việt: "Đi ngủ lát đi, tôi thấy quầng mắt đen của cậu rồi."

"Chờ anh ấy tỉnh tôi hẵng ngủ." Tiền Việt dùng vải xô ẩm nhẹ nhàng lau đi vết máu khô trên cánh tay Tần Phong lúc đặt ống trung tâm lưu lại, "Vẫn may anh ấy còn sống, nếu không tôi sẽ áy náy cả đời."

Hà Quyền mím môi, nói: "Kỳ thực..... Tần Phong là thật tâm thích cậu, chuyện cha mẹ ly hôn dẫn tới cậu ấy đối với hôn nhân không có lòng tin mới luôn để yên bình không tiếp tục, nếu cậu có thể..... Ừm, tôi cảm thấy Tần Phong nhất định sẽ đối với cậu vô cùng tốt."

Tiền Việt thở dài nói: "Cảm kích không phải là yêu, chủ nhiệm Hà, trong lòng tôi đã có người, như vậy đối với Tần Phong mà nói không công bằng."

"Nhưng Cảnh Tiêu chỉ thích nữ." Hà Quyền nhỏ giọng nói thầm, "Tiền Việt, tôi với Tần Phong quen biết 10 năm rồi, làm bạn bè, tôi phải nói, cậu ấy nếu thật sự muốn đào tìm móc phổi đối tốt với ai, người đó tuyệt đối vô cùng hạnh phúc."

"Tôi tin." Tiền Việt gật gật đầu.

"Được, nên nói tôi đều nói rồi, cậu suy nghĩ cẩn thận. Dù gì người ta cũng là vì cứu cậu bị bắn thương, nếu cậu ấy tỉnh liền cầu hôn với cậu, cậu ngàn vạn đừng lập tức cự tuyệt nhé, tôi không muốn con mẹ nó cấp cứu cậu ta lần nữa đâu."

"Yên tâm, chủ nhiệm Hà, tôi có chừng mực."

Hà Quyền xoay mặt đi thăm người bệnh của mình, sau khi xác nhận hết thấy bình thường từ ICU đi ra, định về phòng làm việc chợp mắt một lát. Buổi chiều còn có hai ca giải phẫu, không dám buồn ngủ.

Vừa vào phòng làm việc, nhìn thấy người ngồi trên sofa, chút buồn ngủ của Hà Quyền mất ráo.

Âu Dương đứng lên, nói với cậu: "Tôi nghe nói Đại Chính ban đêm xảy ra vụ bắn súng, qua thăm em xem thế nào."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 33

Edit + Beta: Vịt

Đưa tay không đánh người mặt cười, Hà Quyền không có lý do đuổi Âu Dương ra, hướng chỉ người ta còn mang theo đồ. Cậu nhìn cái hộp màu bạc đặt trên bàn trà, trên nắp hộp in chữ JAEGER LECOULTRE.

Jaeger-LeCoultre, tính sơ giá thì phải 3 tháng lương không công của cậu.

Âu Dương cầm lấy hộp đưa cho cậu, nói: "Nghĩ rằng em có lẽ bị sợ, thời gian gấp gáp, cũng không biết em có thích không, cầm cho hài lòng."

"Đồ tốt ai không thích?"

Hà Quyền trong ánh mắt hơi có vẻ kinh ngạc của Âu Dương từ trong túi áo blouse lấy găng tay ra đeo vào, sau đó mới nhận lấy cái hộp mở nắp hộp ra lấy đồng hồ ra thưởng thức.

Mặt đồng hồ màu bạc, vỏ đồng hồ màu hồng vàng, phối màu vừa nhu hòa lại tinh tế.

"Hà thiếu, cậu đây là....." Âu Dương tỏ vẻ không hiểu với hành động cậu đeo găng tay.

"À, sợ dính dấu vân tay, quay về anh không dễ trả lại." Hà Quyền thu đồng hồ lại trong hộp, trả lại cho Âu Dương, "Không có công thì không thụ lộc, Âu Dương tiên sinh, lại nói tôi phải đeo đồng hồ trí năng, cứu người nhận điện thoại 2 cái này không thể bỏ lỡ."

Cậu quơ quơ Apple Watch trên cổ tay trái với Âu Dương. "Mỗi hơn 4 nghìn, còn không thấm nước, lúc cấp cứu bắn máu lên xối nước là xong việc."

"Công ty Apple nên thuê em làm người phát ngôn, đảm bảo bán còn tốt hơn hiện tại." Âu Dương cười lắc lắc đầu, "Hà thiếu, đồ đã tặng ra ngoài thì không có đạo lý lấy về, chiếc đồng hồ này, em nếu không thích —"

Hắn tiện tay ném hộp đựng đồng hồ vào trong thùng rác cạnh bàn trà. Hà Quyền nhanh chóng nhặt cái hộp lên — May mà trong thùng rác là túi rác mới thay, không làm bẩn cái hộp — Mặt lập tức xụ xuống: "Âu Dương, anh có ý gì? Uy hiếp tôi?"

Âu Dương không sao cả nhún vai một cái: "Tôi tính tình như vậy, ở chung lâu với em thành quen."

"Tính tình này của anh không cách nào ở chung!" Hà Quyền rầu rĩ, nếu không phải sợ làm rơi vỡ đồng hồ cậu đã ném lên mặt Âu Dương.

"Hà thiếu, tôi quý trọng, nhất định sẽ nâng trong lòng bàn tay, nhưng thứ vô dụng —" Âu Dương kéo dài âm, khước miệng nhẹ nhàng câu lên, "Giữ lại chớ có mất, không bằng ném cho thoải mái."

Hà Quyền đột nhiên nhớ tới hồi đó Lạc Quân Hàm nói quần áo mình mặc xong liền ném, khó giải thích được có loại kích động muốn giới thiệu người yêu cũ của người yêu cũ cho vị theo đuổi cuồng vọng này — Hai người nhất định có không ít tiếng nói chung.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Xong giải phẫu, Hà Quyền nghe nói Tần Phong tỉnh nhanh chóng chạy tới ICU, nhìn thấy Hàn Tuấn cũng ở đây. Thuốc mê của Tần Phong chưa lui, người mơ mơ màng màng. Hàn Tuấn lấy ra 10 tờ tiền giấy hỏi hần là 100 hay 50, đáp đúng liền cho hần.

Tần Phong run rẩy giơ ngón giữa đang kẹp máy giám sát ở đầu lên.

"Chủ nhiệm Hàn, đừng giỡn cậu ta nữa, lát vết thương rách anh cấp cứu?" Hà Quyền nhẹ nhàng vén một góc băng gạc lên xem xét vết thương, "Tần Phong, mạng của tiểu tử cậu khá lớn, lệch chút thôi là thận này cậu có thể phải phế đi một quả."

Trên mặt nạ dưỡng khí thờ ra một lớp sương mù, ánh mắt tan rã của Tần Phong dao động khắp nơi, giống như đang tìm người. Hà Quyền tất nhiên biết hần muốn tìm ai, vừa nãy ở cửa ICU gặp cha của Tần Phong Tần Lục Không nói chuyện với Tiền Việt, là Tần Lục Không để Tiền Việt về trước nghỉ ngơi.

"Tiền Việt vừa mới đi, trông cậu cả ngày rồi." Hà Quyền vỗ vỗ tay Tần Phong, "Cậu ấy không có chuyện gì đâu, cậu không cần lo lắng."

Tần Phong nhắm mắt lại, khẽ nhú mày, hàm hồ nói tiếng "Đau".

Hà Quyền hơi vén mặt nạ dưỡng khí của hắn lên, cười hỏi:
"Người yêu vừa đi đã kêu đau, đau chỗ nào, tôi chữa cho cậu."

"Vai..... phải..... vai....." Tần Phong đau đớn khó nhin, gương mặt tuấn tú tái nhợt hơi có vẻ vụn vẹo.

"Thuốc giảm đau liên tục đây." Hàn Tuấn hơi điều chỉnh lượng thuốc đưa vào, ngẩng đầu nhìn về phía Hà Quyền, "Lúc giải phẫu ghim tay rồi nhĩ, nếu không lát nữa chụp X-quang cho cậu ấy?"

Giải phẫu ổ bụng phần lớn là mông cao vai thấp, sợ bệnh nhân trượt xuống phải dùng đai trói cánh tay lại, thỉnh thoảng gặp thời gian trói quá dài dẫn đến máu chảy không thông dẫn đến đau đớn sau phẫu thuật.

"Không cần, chờ Tiền Việt đến, cậu ta không đau nữa đâu." Hà Quyền ghét bỏ bĩu môi.

"Đau..... thật..... mẹ....." Tần Phong nghiến răng phun ra, "Mày —"

Vừa thấy Tần Phong đau đến nghiến răng nghiến lợi, Hà Quyền cũng không giỡn với hắn nữa, lập tức bắt mạch vai hắn, nhưng cũng không phát hiện có dị thường gì.

Tần Lục Không đi đến bên giường, nhìn con trai đầy mặt thống khổ, hỏi: "Thằng nhãi đau chỗ nào?"

"Vai phải....." Hà Quyền gạt đầu chào hỏi đối phương.

Tần Lục Không kiểm tra hết vai Tần Phong, suy nghĩ chốc lát khép 5 ngón tay lại, dùng sức đè xuống xương ngực con trai kiểm vị trí nhô lên chéch về bên phải — Tần Phong lập tức đau đến thân thể

chợt bắn lên. Hà Quyền và Hàn Tuấn ở bên cạnh đều nhìn u mê, tâm nói đây là cha ruột sao?

"Lúc các cháu phẫu thuật, làm chương bụng nhân tạo?" Tần Lục Không hỏi.

Hà Quyền lấy lại tinh thần, gật gật đầu: "Vâng, lúc dò vị trí đạn dùng."

"Carbon dioxide dùng để ép phổi nhân tạo kích thích thần kinh cơ hoành, đau đớn phóng xạ đến bả vai. Chuyện xác suất nhỏ, để nó tự vượt qua." Tần Lục Không lúc này lại giống như cha ruột, đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán con trai đau chảy ra, "Cho nó miếng dán giảm đau Fentanyl (*), trước 24h chịu đựng qua là không đau vậy nữa."

Hà Quyền lập tức sắp xếp hộ sĩ đến phòng thuốc lấy thuốc. Fentanyl thuộc về thuốc cần quản lý cấp 1, phải có chữ ký của chủ nhiệm mới có thể dùng, dùng xong còn phải trả lại phòng thuốc tiêu hủy. Ở trên miếng dán ký xong tên, Hà Quyền đích thân dán, chưa đầy một lát Tần Phong đã an ổn ngủ thiếp đi.

Từ trong ICU đi ra ngoài, Hà Quyền mời Tần Lục Không đến phòng làm việc của mình nghỉ ngơi một lát. Từ Chicago bay về phải mười mấy tiếng, máy bay hạ cánh liền chạy thẳng đến bệnh viện thăm con, người gần 60 tuổi trên mặt hiện đầy mệt mỏi.

Uống trà Hà Quyền pha, Tần Lục Không khen: "Chủ nhiệm Hà, trà không tệ."

"Chú Hà, gọi tên cháu là được, tiếng "chủ nhiệm" của chú cháu không gánh được."

Hà Quyền xấu hổ cười. Tần Lục Không là con dao đệ nhất của ngoại khoa ngực bệnh viện Trung Tâm, hồi đó Hà Quyền muốn báỉ ông làm thầy, song cuối cùng vẫn chuyển sang khoa sản. Nói cho cùng khoa sản cũng thuộc phạm vi ngoại khoa, nhưng chịu nhiều trách nhiệm hơn bác sĩ ngoại khoa khác — Dưới tay bác sĩ sản khoa là 2 cái mạng, lại còn sinh đôi sinh đa bào thai thì càng khỏi phải nói.

"Cháu tuyệt đối gánh được." Tần Lục Không đặt chén trà xuống, buồn bã nói: "Tiểu Phong thường nói với chú chuyện của cháu, cháu không đến khoa ngoại ngực thật đáng tiếc."

"Chữa bệnh cứu người, ở khoa nào cũng giống nhau hết." Hà Quyền bẻ miếng socola nhét vào miệng, buổi trưa không ăn cơm, Âu Dương chọc tức no rồi.

Tần Lục Không gật gật đầu, hỏi: "Người tên Tiền Việt kia, là người của khu cháu?"

"Vâng, y tá trưởng." Hà Quyền che miệng nhai đồ.

"Nó và Tiểu Phong, hai bọn nó..... làm người yêu à?"

Hà Quyền suýt nữa cắn phải đầu lưỡi. Giờ phải nói thế nào? Nói con trai chú thích người ta nhưng người ta không thềm hấn? Không được, dù nói thế nào Tần Phong chịu một súng này cũng là vì Tiền Việt, ông cụ nếu biết Tiền Việt không thích Tần Phong khẳng định không vui.

"Cũng..... cũng không tính là vậy đi." Hà Quyền gãi gãi mái tóc xoắn tự nhiên, đại não cấp tốc vận chuyển tìm từ thích hợp, "Vẫn chưa chọc rách lớp giấy cửa sổ đâu, y tá trưởng Tiền da mặt mỏng."

"Thằng nhóc Tiểu Phong kia, quá tùy tính, chỉ thiếu người quản. Chú thấy Tiền Việt không tệ, nói chuyện làm việc có trật tự, tính tình cũng ổn..... Chủ nhiệm Hà, cháu tốn sức nhiều chút, tác hợp cho hai bọn nó."

Hà Quyền tâm nói cháu tốn sức không ít, nói cả một toa xe lửa, nhưng không thể vì trong lòng Tiền Việt đã có người. Phải nói Cảnh Tiêu cũng là tên đầu gối, hận không thể cả khu bệnh đều nhìn ra Tiền Việt thích hắn, chỉ có hắn không biết. Bất quá Cảnh Tiêu không có ý nghĩ gì với nam, cho dù Tiền Việt biểu hiện rõ ràng hơn 8 phần cũng sẽ không nghĩ đến phương diện kia.

"Chuyện này còn phải xem bản thân bọn họ, cháu cùng lắm chỉ cổ vũ thôi." Hà Quyền cười khan.

"Ừ, tình cảm là chuyện của 2 người, người bên cạnh cũng khó xen vào." Tần Lục Không nhìn Hà Quyền, "Chủ nhiệm Hà, cháu còn chưa ổn định à?"

"Cháu từ sáng đến tối ngoại trừ phòng giải phẫu chính là phòng bệnh, đâu có thời gian yêu đương, chờ nao rảnh hẵng nói."

Tần Lục Không khoát khoát tay: "Bác sĩ tuổi càng lớn càng bận, kinh nghiệm nhiều, người bệnh đều thích tìm cháu."

"Vậy cứ độc thân đi."

"Ông ngoại cháu không vội?"

Nhắc đến Tề Gia Tín, Hà Quyền cảm thấy socola lưu lại trên đầu lưỡi ngọt tới phát đắng.

"Cháu họ Hà, không liên quan đến họ Tề."

"Tề lão hơn 80 rồi, có vài lỗi cháu cũng không thể để một trưởng bối như ông ấy nhận." Tàn Lục Không thở dài, "Cháu đó, giống y cha cháu, đều là tính tình bướng bỉnh. Hồi đó Tề Tranh nếu chịu thua, cũng sẽ không sớm như vậy đã — ài!"

Hà Quyền cắn chặt bên trong môi, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Cha cháu nếu nhận thua, sẽ không có cháu."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Ca đêm buổi tối, Hà Quyền tuần phòng xong lại đến ICU thăm Tàn Phong. Bác sĩ ICU nói với cậu, lúc hơn 7h Tàn Phong đột nhiên sốt cao, lạnh run mình tới giường cũng run, nhiệt độ lên đến 40 độ, hai túi kháng sinh cường lực đặt xuống mới hạ được nhiệt độ. Sau khi mổ bị cảm là điểm mấu chốt, nhất là trúng đạn. Chế phẩm kim khí sẽ dẫn đến bệnh uốn ván, hoặc dẫn đến bệnh phù dị ứng tắc nghẽn đường hô hấp, cho nên mới để Tàn Phong ở ICU thời khắc giám sát dấu hiệu sinh mệnh.

Tiền Việt có lẽ chỉ ngủ 2-3 tiếng đã lại tới trông Tàn Phong, Hà Quyền nhìn không khỏi có chút đau lòng. Nhưng cậu cũng không có gì để nói, trong lòng Tiền Việt áy náy, dùng cách này để giảm bớt cảm giác mang tội.

Trịnh Chí Khanh bận rộn cả ngày, hỗ trợ cảnh sát kết thúc công việc, tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, cùng với ứng phó kiểm tra tạm thời của các bộ ngành chức năng, gần 10h mới coi như xả hơi. Anh cả ngày không ăn cơm rồi, rảnh cái là nhanh chóng đến ICU thăm Tàn Phong. Hà Quyền thấy anh đi vào, không nói chuyện

cũng chỉ gật đầu một cái. Trịnh Chí Khanh lại có lời muốn nói với Hà Quyền, anh buổi trưa lúc bị phóng viên cản ở đại sảnh, nhìn thấy xe Âu Dương.

Cả người Tần Phong khó chịu, người lại mơ hồ, nhất định muốn rút NG tube ra, bị Hà Quyền quát mấy tiếng mới an tĩnh lại. Hấn ủy khuất rưng rưng lắm lắm "Tôi muốn tìm mẹ tôi", ở đây giờ tính trẻ con. Em gái Tần Lan cũng từ nước ngoài về gấp, thấy anh trai như vậy đau lòng trốn đến bên cạnh khóc.

Hà Quyền ra hiệu Trịnh Chí Khanh đi an ủi Tần Lan, mình thì tiếp đó cùng Tiền Việt ở bên giường đỡ Tần Phong. Trịnh Chí Khanh đi tới bên cạnh Tần Lan, lấy khăn tay ra đưa cho cô.

"Đừng lo, anh trai em căn bản đã thoát khỏi kỳ nguy hiểm, ngày kia là có thể trở lại phòng bệnh thường."

Tần Lan dùng khăn tay lau đi nước mắt dưới hốc mắt, mím cái miệng xinh xắn lại, nhẹ nói: "Cám ơn anh, làm phiền các anh."

"May mà có cậu ấy, nếu không phải hành động của cậu ấy, bảo vệ cũng không phát hiện được khu bệnh xảy ra chuyện." Trịnh Chí Khanh định dời đi lực chú ý của cô nàng, "Này, em và anh trai em không giống nhau nhỉ, đẹp hơn cậu ấy."

Tần Lan nín khóc mỉm cười, lau nước mắt đã trượt đến cằm nói: "Em và Tần Phong cùng cha khác mẹ, em lớn lên giống mẹ em, anh ấy giống mẹ anh ấy."

"Nhưng anh thấy tình cảm của các em rất tốt."

"Vâng, anh ấy rất quan tâm em, hồi học tiểu học, trong lớp có nam sinh cứ thích túm đuôi sam của em, anh ấy liền xách người ta

đến bãi tập đánh cho một trận..... Lên cấp 2, em học vật lý không tốt, bị giáo viên xách lên phòng dạy dỗ, anh ấy chạy đến phòng làm việc vỗ bàn giáo viên yêu cầu đối phương nói xin lỗi..... Hồi đại học có bạn trai, anh em mua chuộc người trong ký túc người ta, thời khắc giám sát hướng đi của bạn trai em, sợ anh ấy bên ngoài có lỗi với em....." Tần Lan cười lắc lắc đầu, "Ngay cả cha em cũng nói, anh ấy làm anh trai còn tẫn trách hơn cả cha."

"Rất tốt." Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, "Anh trước kia cũng từng có một cô em gái, đáng tiếc sinh ra đã bị bệnh thận, chỉ sống được 9 tháng. Cho nên cha mới lập bệnh viện này, hy vọng có thể để cho càng nhiều đứa trẻ khỏe mạnh ra đời, lớn lên."

Trong mắt Tần Lan lóe ra vẻ thương tiếc.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cùng một thời gian, khách sạn Hilton.

Lạc Quân Hàm tắm xối đi ra ngoài, cầm lấy điện thoại đang sạc điện ở đầu giường trả lời tin nhắn chồng chất như núi. Nhìn thấy tin nhắn cha kể hỏi y và Trịnh Chí Khanh rốt cuộc định bao giờ kết hôn, Lạc Quân Hàm nhất thời tâm phiền ý loạn. Y kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, hung hăng ném chiếc nhẫn DE BEERS mà Trịnh Chí Khanh đặt làm kia về phía cửa sổ sát đất. Chiếc nhẫn đập vào trên thủy tinh lại bắn trở lại, rơi vào trên mặt thảm lông lạc đà vàng nhạt trước chân y.

Điện thoại vang lên, số lạ.

"Hello?" Y vừa nghe điện vừa khom lưng nhặt chiếc nhẫn kia lên.

"Lạc thiếu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là Âu Dương Thiệu Hoa, bạn làm ăn của cụ nhà."

Âm thanh Âu Dương từ trong ống nghe vững vàng truyền ra.

"Tôi không quen anh." Lạc Quân Hàm chưa từng tiếp xúc chuyện làm ăn, đối với người này lần đầu nghe thấy.

"Không sao, mạo muội quấy rầy, là muốn cùng cậu tán gẫu về vị hôn phu Trịnh nhị thiếu của cậu."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 34

Edit + Beta: Vịt

**** Bộ này cũng comeback rồi đâyyyyyyy

"Anh còn có em gái à? Trước đây chưa từng nghe anh nhắc tới."

Ngồi trong quán cháo 24h, Hà Quyền nói với Trịnh Chí Khanh ngồi đối diện. Cậu nghe thấy cuộc nói chuyện của Trịnh Chí Khanh và Tàn Lan, cảm thấy giật mình.

"Chuyện thương tâm không nhắc đến cũng được. Vừa nghe Tàn Lan nói đến chuyện Tàn Phong, hơi cảm khái."

Trịnh Chí Khanh vừa nói, ngừng đầu chào hỏi với đồng nghiệp ăn xong muốn rời đi, lại tiếp tục xì xụp húp cháo. Một ngày chưa ăn, thể trạng nhân cao mã đại không chịu nổi, giờ này về nhà cũng lười bật bếp, ở bên ngoài tạm một bữa. Anh vốn muốn nhân cơ hội hỏi chuyện buổi trưa nhìn thấy xe Âu Dương, nhưng lại sợ chọc Hà Quyền giận, bèn dứt khoát nuốt lời xuống cùng với cháo.

Hà Quyền gật gật đầu, lặng yên gặm ngô. Cậu cũng không phải đói, đi xuống trả tiền đóng gói mang đồ ăn về, coi như bữa khuya sớm.

"Người trong nhà cũng chưa từng nhắc đến, sợ khiến ba mẹ tôi thương tâm. 9 tháng, ba tôi khắp nơi tìm danh y, cũng không thể

cứu lại được." Trịnh Chí Khanh bóc trứng luộc nước trà, giơ lên trước mặt Hà Quyền hỏi cậu ăn không.

Hà Quyền lắc lắc đầu, hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Hồi tôi 9 tuổi, nhà chúng tôi khá có quy luật, 10 năm sinh một đứa."

"Trẻ em mắc bệnh thận đừng nói hơn 20 năm trước, hiện tại cũng chưa chắc có thể sống được đến 3 tuổi."

"Đúng vậy, đoạn thời gian đó, mẹ tôi vì em gái, một miếng đồ bỏ muối cũng không ăn." Trịnh Chí Khanh cười chua xót, "Bà ấy người xinh đẹp như vậy, phù chân chỉ thể đi dép, vẫn kiên trì nuôi sữa mẹ không dám dứt sữa bột, nếu không em gái ngay cả 6 tháng cũng không sống qua được."

"Làm mẹ sẽ mạnh mẽ mà." Hà Quyền có chút đồng tình Hứa Viện, đừng nói nuôi con 9 tháng, ngay cả đứa nhỏ cậu chưa từng gặp mặt kia, hiện tại nhớ tới cũng vẫn không khỏi đau lòng.

"A Quyền?" Thấy Hà Quyền giơ ngơ ngần người, Trịnh Chí Khanh nhẹ nhàng gõ cánh tay cậu, "Nghĩ gì thế?"

"Hả? À, tôi đang nghĩ..... Bên Hàn Tuấn năm ngoái làm một ca giải phẫu cấy ghép thận trẻ 2 tuổi, đáng tiếc thất bại, đứa trẻ không chịu được phản ứng thải ghép." Hà Quyền dờn ánh mắt, khụt khịt mũi ghen trở lại hơi nước ngưng tụ trong hốc mắt, "Rất đáng tiếc."

"Quá nhỏ, lúc tôi ở nước ngoài cũng từng đi theo một ca, thuốc kháng thải ghép tốt nhất, cũng không được."

"Không chữa thì chết, chữa thì sống không bằng chết, ài —" Hà Quyền thở dài, cái ngó không gặm được, tiện tay để xuống, "Hai hôm trước còn có người bệnh đái tháo đường thai kỳ nói với tôi, "Chủ nhiệm Hà, tôi thấy con người ta chạy đầy đất, sao lại dễ dàng vậy, mà chúng tôi lại sinh vất vả như vậy"..... Kỳ thực tôi cũng cảm thấy buồn, hiện tại sinh con làm sao khó như vậy? Tôi là sinh ở nhà, hình như cũng chưa từng kiểm tra sinh sản. Tôi sinh ra còn hòa lẫn máu, bệnh vàng da cấp độ nặng, ba tôi nói với tôi, ông ấy lúc đó tưởng là mình sinh ra hạt xoài."

Trịnh Chí Khanh suýt nữa cười phun trứng luộc nước trà trong miệng lên mặt Hà Quyền — Coi như là biết được cái miệng độc này của cậu là giống ai.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lạc Quân Hàm fix hẹn gặp mặt Âu Dương. Trước công chúng, lắm thầy nhiều ma, là nơi tốt để gặp mặt người lạ. Y đã lâu không đến night club rồi, chính xác mà nói, từ sau sự kiện ở gara, y không đến nơi như này nữa. Hồi đó Trịnh Chí Khanh vừa về nước đã bận rộn đến sở sự vụ học, vào Đại Chính thì không ngừng tăng ca, y không có ai cùng đến night club chơi, kết quả chơi ra chuyện lúc trước.

Tên buôn thuốc thấy Lạc Quân Hàm quen mắt liền sáp lại chào hàng, bị Lạc Quân Hàm lườm đi mất. Âu Dương ít tới chỗ như vậy, nhưng hắn nhìn ra thằng nhãi lồi kéo làm quen với Lạc Quân Hàm không phải thứ gì tốt.

"Không cần để ý đến tôi, Lạc thiếu, tôi đây rất cởi mở." Hắn giơ chén rượu với Lạc Quân Hàm.

"Cai rồi, cũng không phải thứ gì tốt." Lạc Quân Hàm chỉ gọi chén nước soda, lúc nói "chính sự" không uống rượu, "Ngài Âu Dương, anh muốn từ chỗ tôi nhận được thứ gì?"

"Một cơ hội." Âu Dương nói, nhìn quanh một vòng, "Chỗ này quá ồn, Lạc thiếu, đổi chỗ? Tôi biết một hội sở không tệ, buôn bán 24h, tuyệt đối đảm bảo bí mật khách hàng."

Lạc Quân Hàm không vội đáp lại, mà nhìn chằm chằm Âu Dương quan sát đối phương. Người này có thể có được số điện thoại y, hẳn có chút nhân mạch, tự nhiên không phải thứ làm xằng làm bậy. Y trước khi đến ở trên mạng tìm kiếm tên "Âu Dương Thiệu Hoa", nhảy ra rất nhiều thông tin về hắn thân là ngành quản lý, cả một trang dài đều là từ ngữ khen ngợi. Trọng điểm là, đối phương vẫn ở nhà máy thuốc Trịnh thị giữ chức vị cao. Nhưng Lạc gia gia đại nghiệp đại, tâm phòng bị không thể không có.

Thấy Lạc Quân Hàm không nói chuyện, Âu Dương tùy ý cười cười, mở điện thoại ra, hiển thị số điện thoại lưu bên trong với đối phương: "Đây là số máy bàn phòng làm việc cụ nhà, ở Mỹ bây giờ là buổi trưa, có muốn gọi điện qua báo cáo với ông ấy chút không, nói cậu ở cùng với tôi?"

"Không cần." Lạc Quân Hàm xác nhận số, đứng lên, "Đi thôi, tới chỗ mà anh nói."

Hai người đi ra cửa lớn night club, trên đường đến gara, Lạc Quân Hàm nhìn thấy có cô gái rõ ràng là uống nhiều bị hai thằng cha kéo về phía trước. Giày cao gót của cô gái kia còn rơi một chiếc, nhưng người kéo cô hiển nhiên không quan tâm, không chút thương hoa tiếc ngọc, tùy ý cô bước cao bước thấp đi.

Hai người kia nhất định là "Kéo thi thề", Lạc Quân Hàm khẳng định. Loại người này chuyên môn ở trong night club quán bar làm ồ, chỉ cò có cô gái uống nhiều rơi lại một mình, ra tay kéo đi, một đêm xuân.

Lúc này thường chỉ cần có người nói chuyện, là có thể để cô nàng đáng thương này thoát khỏi bị ra tay.

"Hey! Đó là bạn tôi, các người muốn dẫn cô ấy đi đâu?" Lạc Quân Hàm lên tiếng ngăn cản, cũng tiến lên đẩy một thằng cha trong đó ra, đưa tay ôm eo mảnh khảnh của cô nương.

Một người khác nhìn bộ dạng Lạc Quân Hàm mảnh mai không chịu nổi đánh, hoàn toàn không để ý vào trong mắt, ngược lại thu chặt tay kéo cô gái trở lại bên người: "Thằng nhãi, đừng tìm chuyện, con mẹ nó mày là bạn gì của cô ấy? Mày biết cô ấy tên gì sao?"

Lạc Quân Hàm ngẩn ra, trước đây ở night club khác cũng từng gặp phải người như thế, nhưng không kiêu ngạo như vậy, cậu hoặc là bạn cậu chỉ cần lên tiếng ngăn cản đối phương lập tức liền chạy trốn. Nói không chừng người ta thật sự quen biết? Nhưng nhìn thái độ bọn họ đối xử với cô gái này, cho dù quen biết cũng không an tâm.

Âu Dương kéo Lạc Quân Hàm về phía sau, chắn trước người y, hỏi cô gái kia: "Cô à, cô biết hai người bọn họ chứ?"

Cô gái kia say quá mức, cũng không trả lời vấn đề của Âu Dương, chỉ rầm rì nói: "Tôi muốn..... về nhà....."

"Ông chú, mày góp náo nhiệt cái gì?" Người đàn ông vừa bị Lạc Quân Hàm đẩy ra vẻ lớn lối bày bộ dạng hung tướng, giơ tay lên xô

vai Âu Dương, "Biết đây là ai không? Đây là Cầu thiếu đại danh đỉnh đỉnh, con đường này là cha anh ấy bao, không nhận ra anh ấy — ui cha! Đau đầu đau —"

Ngón tay thẳng cha kia suýt nữa bị Âu Dương bẻ gãy, đau đến đầu gối quỵ xuống gào to. Lạc Quân Hàm căn bản không thấy rõ động tác Âu Dương, nhưng y cảm nhận được hơi thở hung hãn tản mát ra trên người Âu Dương.

Người đàn ông được gọi là Cầu thiếu vừa thấy gặp phải người luyện võ, nhanh chóng buông tay cô gái trên tay ra, lui về sau 2 bước nói: "Mày mày mày..... Mày đừng đi! Mày chờ đấy! Tao gọi người đến!"

Lạc Quân Hàm vội đón lấy thân thể xụi lơ của cô gái.

Âu Dương buông tay ra, vổ vổ bụi bẩn không tồn tại trên áo, lạnh lùng nói với "Cầu thiếu": "Tốt nhất gọi cả bố mày đến, tao cũng thay bố ông ta dạy dỗ con trai."

Mất thấy hai tên kia tiến vào một chiếc xe đua Honda đã lái ít nhất 10 năm, Lạc Quân Hàm đỡ cô nương say rượu quay đầu nhìn về phía Âu Dương, cau mày hỏi: "Anh rốt cuộc là ai?"

Âu Dương cười khế.

"Tôi đoán, tôi có lẽ là người tốt."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cho Tiền Việt ăn cơm xong, Hà Quyền nắm chắc thời gian về phòng làm việc ngủ. Ban đêm không chắc có bao nhiêu khám gấp,

có thể ngủ thì nhanh chóng ngủ. Đám người bọn họ đã sớm luyện ra được, chỉ cần nằm xuống là có thể ngủ.

Mất ngủ là cái gì?

Nhưng Hà Quyền hôm nay nằm trên sofa nửa tiếng vẫn chưa ngủ được, mấy lần muốn ngủ lại lập tức tỉnh táo lại. Cậu trở mình, trong bóng tối mơ hồ nhìn thấy vỏ hộp Jaeger-LeCoultre. Mục đích của Âu Dương rất rõ ràng, chính là quyền khống chế Hoa Y Đường, kết hôn với người thừa kế trên danh nghĩa bất quá là để cho địa vị của mình càng vững chắc.

Đồng hồ 20 vạn nói ném là ném, Hà Quyền ở trong lòng cười lạnh, người này thật đúng là có thể vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào.

Cậu thật lòng không thích giao thiệp với người như vậy, quá mệt mỏi, thời thời khắc khắc phải đề phòng. Loại người như Âu Dương mỗi một câu nói ra, mỗi một quyết định làm ra đều có mục đích, cuộc sống này trôi qua thế nào? Thành thật mà nói, mặc dù Trịnh Chí Khanh sẽ không hờ tị là đòi cậu vui vẻ, nhưng ít nhất làm người vô tư, không cần đề phòng, ở chung một chút cũng không vất vả.

** mẹ! Hà Quyền trong lòng thầm mắng. Từ lúc bị Trịnh Chí Khanh gặm một cái, thật sự con mẹ nó mở mắt nhắm mắt đều là anh ta. Chỉ cần trong đầu không có chuyện khác, ký ức quá khứ liền sẽ rõ ràng. Một ngày vợ chồng trăm ngày ân huệ, hai người bọn họ cũng không biết "ngày" qua bao nhiêu lần rồi, có rất nhiều thứ quả thực là in sâu vào trong tế bào, muốn quên cũng không quên được.

Không phải nói thân thể con người 7 năm là thay tế bào toàn thân một lần sao? Sao vẫn mẹ nó mang theo thừa kế?

Càng nằm càng không nằm yên, Hà Quyền dứt khoát từ trên sofa trở mình dậy, lấy điện thoại ra xem Wechat. Cậu chỉ sticky post quan trọng của mấy bạn bè và đồng nghiệp, tin tức khác rất ít để ý. Nhất là mấy group bạn học, group đồng nghiệp, group người bệnh, mấy phút không xem là mấy chục tin tức, cậu luôn trực tiếp xóa đi.

Group bạn đại học chưa đọc thông báo đã là ".....", Hà Quyền vừa định xóa, bỗng nhiên chú ý tới tin cuối cùng là **【Nhiệt liệt chào đón nam thần về đơn vị】** của lớp trưởng cũ đăng, bèn di tay click vào xem. Bên trên tin lớp trưởng đăng, là thông báo vào group của Wechat tên là **【Không biết tôi trắng chỗ nào】**.

Trịnh Chí Khanh.

Hà Quyền tròn mắt, gửi bông hoa trong gói emo không bắt mắt nhất, hệ thống tự có tổ vẽ chào đón người mới. Cậu vừa gửi liền sôi nổi, bên dưới rào rào bùng nổ một mảnh —

【Má ôi! Hà Quyền xác chết vùng dậy rồi!】

【Là ai đến mà nổ ra được cả Hà Quyền vậy?】

【Nhất định là Trịnh Đại Bạch, nhìn tên là biết.】

【Hai bọn họ chưa kết hôn sao?】

【Lầu trên, hai bọn họ chia tay rồi.】

【+1】

【+2】

【+10086】

Hà Quyền leave group. Chưa tới nửa phút, lớp trưởng lại kéo cậu lại. Còn nhắn tin riêng với cậu nói đừng giận, hồi đi học đã nên biết đám cháu trai này là đức hạnh gì. Hà Quyền đang phiền, đám người kia lại lần lượt bám theo cậu hồi tới hồi lui, cậu phát cáu nhắn cho toàn bộ thành viên một câu 【Ông đây ca đêm, cầm con mẹ nó hết mồm đi!】

Tất cả đều từng ở bệnh viện, ai không biết ca đêm hành hạ người, thế là mọi người lập tức yên tĩnh lại. Một lát sau, có một người tên là 【Cho người hoa hồng tay có dư hương】 add friend Hà Quyền. Hà Quyền vừa nhìn thông báo xác nhận, là Thiệu Tuấn Thăng trước kia ở trong khoa đứng top 5.

Thiệu Tuấn Thăng là người duy nhất trong số bọn họ thông qua kỳ thi tuyển viên chức thi vào ngành public health, hình như chức vị hiện tại còn rất cao. Từ hồi đi học cậu đã biết người này tương lai nhất định sẽ đi theo con đường làm quan, vẫn luôn là chủ tịch hội học sinh.

【Tìm tôi có việc?】 Hà Quyền hỏi hần.

【Cuối tuần tôi sẽ đến viện các cậu làm điều tra, Hà Quyền, về việc xét duyệt chức danh bác sĩ chủ nhiệm của cậu, căn cứ vào tài liệu hiện hữu thể hiện, không phù hợp quy định】

Gì vậy?

Hà Quyền suyt chút nữa quăng di động.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 35

Edit + Beta: Vịt

Một đêm không có khám gấp, nhưng Hà Quyền cũng không ngủ yên. Đến giờ đi làm vội vàng đến tìm viện trưởng, hỏi về chức bác sĩ chủ nhiệm của mình rốt cuộc có vấn đề chỗ nào. Viện trưởng lật qua lật lại bản sao tài liệu xét duyệt của cậu xem hồi lâu, cuối cùng xoa cằm nói: "Có thể là trong thời gian cậu học cao học coi như là nghỉ việc, không thể liệt vào niên hạn làm việc?"

Hà Quyền lập tức nổi giận: "Bệnh viện Trung Tâm ở ngay cạnh trường bọn tôi, từ ký túc đi ra leo tường là đến tôi nghỉ việc cái rắm ấy! Đi làm đi học là quan trọng nhất, có khi buổi tối còn phải thức đêm làm số liệu, đoạn thời gian đó tôi một ngày cũng chưa từng nghỉ ngơi!"

"Ờ..... Chủ nhiệm Hà cậu trước tiên đừng gấp." Viện trưởng chỉ thiếu nước bung dù, "Tổ kiểm tra công tác bên trên đến cũng là lệ cũ, tài liệu của mọi người đều phải kiểm tra, nhất là bệnh viện tư nhân, cực kỳ nghiêm khắc, cũng không phải nhằm vào cậu, cậu cất tim vào bụng đi."

"Không phải nhằm vào tôi?" Hà Quyền lật wechat Thiệu Tuấn Thăng gửi đến cho viện trưởng nhìn, "VẬY GIẢI THÍCH THẾ NÀO?!"

Viện trưởng đeo kính vào nhìn cẩn thận, biểu tình lộ ra hơi xoắn xuyết: "Đây là ai gửi cho cậu?"

"Sở Y tế tỉnh." Hà Quyền cố ý hỏi lớp trưởng cũ về công việc hiện tại của Thiệu Tuấn Thăng.

Viện trưởng suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Cậu có phải đắc tội người này không?"

"Tôi ngày nào cũng ngoại trừ bệnh viện chính là bệnh viện, đâu ra thời gian đắc tội với người ta!?" Mặt Hà Quyền phồng như bánh bao, "Chuyện này ngài phải làm rõ cho tôi, nếu tôi hạ chức, bệnh viện cứ đợi bồi thường tiền đi!"

Không cần Hà Quyền nói, viện trưởng đương nhiên càng rõ ràng sau khi cậu hạ chức sẽ mang đến cho bệnh viện bao nhiêu tổn thất. Để phòng trừ bệnh viện tư nhân treo đầu dê bán thịt chó, xét duyệt chức danh bác sĩ hết sức nghiêm ngặt. Trên bảng viết rõ ràng chính là bác sĩ chủ nhiệm, kết quả trên thực tế là bác sĩ phó chủ nhiệm? Đây là hành động lừa gạt, tiền phạt thấp nhất là 30 cao nhất là 50 lần. Chỉ cần chứng cứ xác thực, trực tiếp phạt bạn cũng không có thương lượng. Bình thường là bệnh viện ứng ra, sau đó sẽ từ từ khấu trừ bác sĩ.

Viện trưởng lấy máy tính ra cạch cạch cạch ấn mấy cái, trở tay che vị trí tim.

"Chủ nhiệm Hà, cậu..... tiền phạt gần 1 trăm triệu đó....."

"Cái quái gì mà 100 triệu?" Hà Quyền cướp lấy máy tính, sau khi bấm mấy cái bản thân cũng thay đổi sắc mặt.

Một ca 300, một tuần 30 ca, một năm 52 tuần, dựa theo 50 lần tiền phạt tính toán, lại nhân với niên hạn 4 năm..... Trong phòng làm việc viện trưởng kéo dài trầm mặc hồi lâu.

Hà Quyền lần đầu thiết thân cảm nhận được áp lực đến từ tiền bạc.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc Hà Quyền vào phòng Trịnh Chí Khanh đang gọi điện thoại, anh giơ tay ra hiệu Hà Quyền ngồi xuống chờ chút, đứng dậy đến bên cửa sổ tiếp tục nói chuyện điện thoại. Hà Quyền ngồi đó run chân, đợi khoảng 10 phút mới đợi được Trịnh Chí Khanh xoay người lại.

"Sao thế?" Vốn Hà Quyền chủ động đến tìm mình Trịnh Chí Khanh còn rất cao hứng, nhưng vừa nhìn sắc mặt đối phương liền biết có chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn.

Hà Quyền nói lại sự tình với anh một lần, lại lấy bản sao tài liệu xét duyệt chức danh của mình ra cho đối phương xem. Trịnh Chí Khanh không hiểu rõ quá trình và quy định xét duyệt chức danh trong nước lắm, bèn lại gọi điện cho bạn ở cục Y tế thành phố, dưới gợi ý của đối phương kiểm tra đối chiếu từng tờ một.

"Trước mắt mà nhìn, không có vấn đề gì." Cúp điện thoại, Trịnh Chí Khanh giải thích rõ với Hà Quyền, "Nếu như có, cũng chỉ là vấn đề niên hạn công tác, viện trưởng đoán không sai, nhưng phía trên không viết rõ trong thời gian em học cao học rời cương vị, cho nên tôi không cho rằng sẽ ảnh hưởng đến đánh giá chức danh của em."

Hà Quyền cau mày: "Muốn chết, thật sự hạ chức tôi, tôi phải ở Đại Chính là không công hơn 1 thế kỷ mới đủ đóng tiền phạt."

"Thế này, tôi hôm nay dành thời gian đến cục Y tế, xem văn kiện đánh giá chức danh chính thức là quy định thế nào." Trịnh Chí Khanh gom đủ tài liệu cất kỹ, "Yên tâm đi, A Quyền, thật sự không được thì cùng bọn họ lên tòa, bọn họ đã thông qua đánh giá của em, muốn thu hồi cũng không dễ như vậy."

"Anh làm thay tôi à?" Hà Quyền bĩu môi.

"Ừ, tôi làm thay em." Trịnh Chí Khanh cười cười với cậu, "Đừng quên tôi cũng là tiến sĩ luật."

"Hệ thống pháp luật Anh Mỹ lại không giống với hệ thống pháp luật Đại Lục." Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Hà Quyền ít nhiều vẫn hơi an tâm chút. Từ hồi đi học Trịnh Chí Khanh đã giống như sự tồn tại hậu thuẫn của cậu, gặp phải bất cứ phiền phức gì đối phương cũng có thể hỗ trợ giải quyết. Anh cũng là người mà Hà Quyền duy nhất dựa vào, không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào.

"Trịnh Đại Bạch, anh biết Thiệu Tuấn Thăng chứ?" Hà Quyền hỏi.

"Không có thâm giao gì, bắt nghe nói hần người này rất chính trực, nếu chỉ là trình tự điều tra bình thường, hần sẽ không làm khó dễ em." Trịnh Chí Khanh vừa nói lấy điện thoại ra, "Tôi trước nói chuyện với hần, xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

"Vẫn là đừng, phải nói chuyện thì tôi tự nói chuyện với hần." Hà Quyền khoát khoát tay, "Không muốn làm như kiểu tôi nhờ người tìm quan hệ đi cửa sau cho mình."

"Tôi không nhắc đến chuyện của em, nói chuyện khác, như vậy chờ lúc hần đến kiểm tra đỡ lúng túng." Trịnh Chí Khanh vẫn add

friend Wechat Thiệu Tuấn Thắng, chắc là đối phương đang bận, chưa lập tức accept.

"Được, tôi đi làm việc, hành hạ tôi cả đêm ngủ không ngon." Hà Quyền đứng dậy duỗi lưng mỏi, đồ giải phẫu kéo lên, lộ ra cái bụng mềm mại trắng nõn.

Trịnh Chí Khanh nhìn chằm chằm mảng da thịt lộ ra bên ngoài không dè dặt, cho đến lúc Hà Quyền quát to một tiếng "Anh nhìn cái gì đấy!" mới vội vàng quay đầu đi, dựa vào cạnh bàn dùng văn kiện xếp thành chồng che chắn vị trí eo trở xuống.

Nhìn cứng rồi, nguy hiểm.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi sáng không có ca khám bệnh không có giải phẫu, Hà Quyền nhân lúc có thời gian làm bệnh án. Bệnh án đều là thực tập sinh viết, hơn nữa hiện tại trên căn bản dùng máy tính, bệnh án giống nhau copy paste, không giống đám Hà Quyền hồi thực tập còn phải viết tay. Phần lớn bác sĩ viết chữ rồng bay phượng múa đọc giống như thiên thư, lại toàn là bệnh án viết. Hà Quyền hồi thực tập ở bệnh viện Trung Tâm, nhiều nhất một ngày viết bệnh án 30 nghìn chữ, phá hủy triệt để kiểu chữ hợp quy tắc mà Tề Gia Tín coi chừng viết chính tả phương thuốc cổ truyền thuốc Đông y luyện ra được.

Tia được lỗi sai, Hà Quyền gọi điện thoại gọi Đoàn Mộc vào phòng làm việc, mắng một chập đầy đầu. Một thực tập sinh khác Bàn Hải thấy Đoàn Mộc khóc đi ra, lại nghe thấy Hà Quyền ở trong đó gọi mình hơi không quá dám vào.

"Chủ..... chủ nhiệm....." Trong lòng bàn tay Bàng Hải tứa mồ hôi.

Hà Quyền cũng không ngẩng đầu nhìn Bàng Hải, vứt một đồng đơn thuốc in ra đến trước mặt hắn. "Tự mình xem, không tìm ra vấn đề thì cứ đứng đấy."

Đầu óc Bàng Hải mông lung, từ 9 rưỡi đứng đến 11h, mồ hôi ra mấy tầng, sống chết cũng không nhìn ra lỗi của mình.

"Chủ nhiệm..... em....."

"Cậu cái gì?" Hà Quyền vừa đi ra kiểm tra phòng quay lại, trở về vừa nhìn đức hạnh của Bàng Hải là biết hắn chưa tìm ra được vấn đề ở đâu.

Bàng Hải run lẩy bẩy nói: "Em chưa..... tìm ra được lỗi....."

"Bàng Hải, cậu là sư đệ của tôi, theo lý thì, làm sư ca nên bao bọc cậu, nhưng cậu nếu phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, tôi con mẹ nó trả lại cậu về trường để cậu về lò tu luyện lại!" Hà Quyền kéo đơn thuốc trong tay Bàng Hải qua, giơ lên trước mặt hắn trợn mắt, "Sinh 3 lúc nào thì có bệnh nhân nữ? Hả? Cậu xem xem! 13 đơn, toàn bộ giới tính con mẹ nó là nữ! Bản mẫu của cậu không tệ nhỉ, copy paste rất thuận tay, sao cậu không copy hết tên người bệnh thành "Hà Quyền" đi hả!?"

(Sinh 3 ở đây không phải là mang thai 3, mà là khu sinh số 3)

"Em xin lỗi em xin lỗi! Chủ nhiệm Hà, em sau này không bao giờ phạm phải loại sai lầm cấp thấp này nữa! Không không, em sau này không bao giờ phạm lỗi nữa!"

Nếu không phải dưới đầu gối đàn ông có vàng, Bằng Hải thực sự quỳ xuống với Hà Quyền. Mục giới tính hệ thống mặc định là nữ, lúc hần điền đơn đầu tiên quên sửa lại, kết quả tất cả bản mẫu phía sau sai hết. Vừa chỉ nhìn sử dụng thuốc không kiểm tra thông tin người bệnh, sai sót cấp thấp như thế cũng khó trách Hà Quyền sẽ cáu lớn như vậy.

"Chép điều lệ bệnh viện 3 lần! Không chép xong buổi trưa không được ăn cơm! Còn có Đoan Mộc, bảo cậu ta cũng chép 3 lần!"

Điều lệ 10 nghìn chữ, 3 lần 30 nghìn chữ, Hà Quyền tâm nói phải con mẹ nó cho mấy bông hoa trong nhà ấm các cậu lĩnh hội cực khổ năm đó của ông đây chút!

Lửa nhịn một đêm tản đi một nửa, Hà Quyền bưng chén cafe ngồi vào trên sofa tâm tư trống rỗng nghỉ ngơi đại não. Đột nhiên nhìn thấy Jaeger-LeCoultre đặt lên bàn, cậu suy nghĩ chút, quơ lấy chạy thẳng đến phòng bệnh Hòa Vũ.

Mượn hoa hiến Phật, dù gì năm đó cũng suýt chút nữa thành người một nhà.

Hòa Vũ kiên quyết không nhận.

"Cậu cứu tôi một mạng, tôi còn chưa bày tỏ lòng biết ơn với cậu, sao cậu còn tặng đồ cho tôi?"

"Tôi nói thật nhé, vật này tôi cầm..... đâm tay. Tặng ai cũng không cảm thấy thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có anh..... anh đừng ghét bỏ, đồ mới, tôi chưa từng đeo."

Hà Quyền cười khan một tiếng, cúi đầu nhấp ngụm cafe."

"Đồng hồ đất như vậy làm sao lại ghét bỏ." Hòa Vũ buổi chiều sẽ xuất viện, đồ đã thu dọn xong. Y đặt hộp đồng hồ vào trên tủ đầu giường, hỏi: "Ai tặng cậu, Trịnh Chí Kiệt?"

"Anh ta tặng tôi tôi đã nhận rồi!" Hà Quyền xùy tiếng nói, "Anh hẳn không quen đâu, là một người tên Âu Dương Thiệu Hoa."

Ánh mắt Hòa Vũ bình tĩnh.

"Tôi cũng biết." Y nói, "Hắn có phải là uy hiếp cậu, đồ không cần liền ném hay không?"

"Đã ném một lần rồi! Bất quá là túi rác sạch, mới thay, một chút đồ bẩn cũng không có!" Hà Quyền xoay con người, "Anh với Âu Dương rất quen thuộc?"

"Âu Dương từng ở nhà máy thuốc Trịnh thị làm CEO, công ty đưa ra thị trường có một phần công lao của hắn."

Hà Quyền gật gật đầu: "Thả nào hiện tại Hoa Y Đường đưa ra thị trường cũng tìm hắn, người này trâu lắm nhỉ?"

"Hắn trước đây là quân y hải quân, hình như còn là một bộ đội tác chiến đặc chủng. Sau khi đổi nghề vào xí nghiệp thuốc nước ngoài, từ đại diện nhà máy thuốc làm lên, công trạng huy hoàng, team quản lý cũng rất xuất sắc. Trước khi Chí Kiệt đào hắn đến nhà máy thuốc Trịnh thị, hắn ở công ty nước ngoài có thể cầm được lương hàng năm hơn nghìn vạn." Hòa Vũ nói, lộ ra chút kính nể, "Âu Dương là người tài giỏi, đối ngoại am hiểu dẫn nhập vốn, đối nội phong cách quản lý cứng rắn. Tôi làm báo cáo đẹp hơn nữa, tỷ số lợi nhuận không đủ cũng không ra thị trường được. Khoảng thời gian hắn ở Trịnh thị công trạng cực tốt, nếu như hắn không rời khỏi

nhà máy thuốc, hồi gặp phải sự kiện vắc-xin phòng bệnh giả Trịnh thị không đến nổi vay tiền Lạc gia."

"Vậy hẳn tại sao muốn rời Trịnh thị?"

Hà Quyền hỏi.

Hòa Vũ cười cười nói: "Người khác đều nói hẳn là vì tôi và Chí Kiệt giận đối, kỳ thật không phải vậy, Âu Dương người đó quá rõ mình rốt cuộc muốn cái gì. Hẳn cùng tuổi với Chí Kiệt, đều là phái cứng rắn, một núi không thể có 2 hổ. Âu Dương không phải là người cam tâm khuất phục dưới người khác, hẳn muốn triệt để khống chế Trịnh thị, nhưng có thân phận đại công tử Trịnh gia của Chí Kiệt chần ở đó, trần nhà này hẳn không phá được.

"Vì tiền?" Hà Quyền khẽ cau mày.

"So với tiền, Âu Dương coi trọng quyền hơn." Hòa Vũ thở dài một cái, "Hẳn có dã tâm, có hoài bão, không phải một người tầm mắt hạn hẹp chỉ nhìn chăm chăm vào thời gian ngắn trước mắt. Hẳn từng nhắc đến với tôi, thề phải tạo ra một đế chế thương mại có thể kéo dài trăm năm, mà không phải nói đưa xí nghiệp ra thị trường kiếm tiền, về phần sau này phát triển như thế nào cũng không quản. Nhưng hẳn xuất thân bản hàn, làm nghề quản lý vĩnh viễn đều phải chịu khống chế từ ban giám đốc, cho nên —"

Y dừng một chút, nhìn chăm chú vào mắt Hà Quyền: "Hà Quyền, tôi biết cậu là cháu ngoại của Tề lão chủ tịch Hoa Y Đường, Chí Khanh nói hết với tôi rồi, không đoán nhầm, Âu Dương cầu hôn với cậu rồi, đúng không?"

Hà Quyền dẹt miệng gật gật đầu.

"Vậy tôi nhiều lời chút." Hòa Vũ bình tĩnh gật đầu, "Âu Dương đó, hẳn không phải người xấu, nhưng hẳn có thể vì đạt được quyền lực hy sinh rất nhiều thứ, cái này đương nhiên bao gồm cả tình yêu. Nhưng hẳn thật sự có thể đưa xí nghiệp lên đỉnh, Hà Quyền, tôi khả năng rất có trách nhiệm mà nói, giao Hoa Y Đường cho Âu Dương, Tề gia —"

"Tôi không phải người Tề gia, tôi họ Hà!" Hà Quyền chẳng quan tâm lễ phép hay không, lên tiếng cắt đứt Hòa Vũ, "Ba tôi bị ông ngoại tôi từ trong nhà đuổi ra, ông ngoại còn đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ấy, cũng bởi vì ba tôi không chịu bỏ tạp chủng tôi đây. Ông ấy báo cảnh sát nói ba tôi là tội phạm cưỡng gian, hại ba tôi bị bắt vào trại giam giam 3 tháng cho đến lúc điều tra kết thúc. Đánh phạm nhân cưỡng gian là hoạt động tiêu khiển hàng ngày của mấy tội phạm trong trại giam, ba tôi ở trong đó bị đánh què chân còn phá tướng. Ông ấy là ca sĩ đó, sau khi ra ngoài còn có công ty quản lý nào chịu ký với ông ấy? Ba tôi lúc sinh tôi ra cũng không có tiền đi bệnh viện, đành phải tự ở nhà sinh. Tôi sinh ra, hòa lẫn máu, vàng như người tàn tật. Cha tôi vì cứu tôi đi bệnh viện bán máu, cách một ngày đi một lần, còn không dám đến cùng một chỗ sợ bị người ta nhận ra không rút cho! Tôi chính là con cháu Hà gia, con cái sau này của tôi cũng họ Hà, tôi không thể khiến ông ấy thất vọng đã cầm máu đổi lại cái mạng này cho tôi!"

Hòa Vũ trong nháy mắt ngẩn ra, vành mắt khế đỏ. Một lát sau y cầm tay Hà Quyền, đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve: "A Quyền, cậu rất may mắn, có song thân yêu cậu như vậy. Cậu sở dĩ có thành tựu hôm nay, là phải cảm ơn tình yêu mà bọn họ cho cậu. Nhưng huyết thống dù sao cũng là huyết thống, nếu như Tề lão cần cậu cứu mạng, chẳng lẽ cậu thật sự nhẫn tâm không cứu ông ấy sao?"

Hà Quyền mím chặt môi, không nói tiếng nào.

"Cậu là người vô cùng thiện lương, A Quyền, tôi nhìn ra được." Hòa Vũ kéo cậu ngồi xuống bên cạnh, "Hơn nữa cậu lớn lên đẹp như vậy, không yêu đương thật oanh liệt chẳng phải lãng phí? Chuyện Âu Dương cậu cũng không cần băn khoăn quá nhiều, muốn theo đuổi được cậu, hẳn phải trước qua được cửa Chí Khanh. Để bọn họ thích đánh thì đánh, đánh lòi óc cũng không phải chuyện của cậu, đúng không?"

Hà Quyền cau khóe miệng, nghiêng đầu nhin cười. Hòa Vũ lấy đồng hồ ra chụp lên tay, cười nói: "Đồng tôi nhận, bắt quá tôi phải nói rõ, cần chết phải nói là cậu tặng. Nếu không để Trịnh Chí Kiệt biết, anh ấy phải trước tiên đánh nhau với Âu Dương một trận. Vóc người trắng trẻo đẹp dễ như vậy, nội tâm còn nhỏ hơn kim tiêm."

"Hai các anh chuẩn bị phục hôn?" Hà Quyền nhìn đồng hồ trên cổ tay Hòa Vũ, ừm, đồ tốt đeo đúng là tăng khí chất.

"Giờ chưa định, xuất viện trước tiên về chỗ ba mẹ tôi, anh ấy muốn đi theo tôi cũng không cản, dù gì cũng là con gái anh ấy, thay tã pha sữa cũng không thể tôi làm một mình đi?"

"Anh không thuê chuyên gia mẹ bé?"

"Không, vừa lúc mài mòn tính tình thôi kia của Chí Kiệt." Hòa Vũ nháy mắt với cậu một cái, "Trước mặt con, anh ấy cũng không dám nói lớn tiếng."

"Vỏ quýt dày có móng tay nhọn."

Hà Quyền cười uống sạch cafe đã sớm nguội.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Từ cục Y tế tra xong tài liệu đi ra, Trịnh Chí Khanh ngồi vào trong xe, mở di động ra xem lướt tin tức, phát hiện Thiệu Tuấn Thăng đã accept lời mời kết bạn của anh. Anh vội vàng gửi tin nhắn qua chào hỏi, lập tức, tin nhắn của Thiệu Tuấn Thăng đã rep lại.

【Lâu lắm không gặp, Chí Khanh, về nước lúc nào thế?】

【Vừa về không lâu. Cậu sao rồi, giờ ở đó thăng chức?】

【Vẫn là ngành đó, còn cậu?】

Trịnh Chí Khanh do dự một chút, trả lời: 【Trong nhà mở bệnh viện.】

【Đại Chính hả? Nói như vậy, cậu giờ là đồng nghiệp với Hà Quyền?】

Cái này không nhắc đến cũng phải nói ra, Trịnh Chí Khanh cau mày. Anh vừa xem qua văn kiện chính thức, dựa theo quy trình mà nói bình xét cấp bậc của Hà Quyền không có vấn đề, nhưng cậu thật sự lên chức quá nhanh, thật sự muốn bám, có rất nhiều chỗ có thể xoi mói.

Bên kia gửi số điện thoại qua: 【Gọi điện thoại nói đi, tôi đoán cậu muốn hỏi về chuyện Hà Quyền.】

Kết nối điện thoại, Trịnh Chí Khanh khách sáo nói chuyện hai câu, trực tiếp cắt vào đề tài chính: "Tôi vừa ở cục Y tế thành phố kiểm tra văn kiện tương quan, đánh giá chức danh của A Quyền

không có không tuân theo quy định, không biết bên trên có văn kiện mới hay không?"

"Cậu vì cậu ấy còn cố ý chạy đến cục Y tế?" Bên kia truyền đến tiếng cười của Thiệu Tuấn Thắng, "Chí Khanh à, hai các cậu không phải đã chia tay rồi sao?"

"A Quyền là đại chủ nhiệm khu của viện bọn tôi, lực lượng nòng cốt, cậu ấy xảy ra vấn đề bệnh viện cũng xui xẻo theo." Trịnh Chí Khanh giải quyết việc chung nói, "Nếu là tiền phạt, phải rút lợi nhuận 2 năm của bệnh viện, không có cách nào nói với cổ đông."

"Bệnh viện phải gánh tiền phạt thay cậu ấy?"

"Khẳng định, cho dù cuối cùng quyết định giáng chức cũng không phải là bởi vì A Quyền cố ý lừa bệnh viện, tiền phạt đương nhiên phải do phía bệnh viện chịu."

"Trời ạ." Âm thanh Thiệu Tuấn Thắng nghe mang theo chút tiếc hận, "Trịnh Chí Khanh, cậu thật sự là người hiền lành, cậu ấy đã đối với cậu như vậy cậu còn bảo vệ cậu ấy như vậy."

Như vậy? Trịnh Chí Khanh ngẩn người, sau đó ý thức được đối phương là nói mình bị Hà Quyền đá, cười khan một tiếng nói: "Tuổi trẻ mà, ai mà không có tính khí."

"Nhưng tính khí hơn nữa cũng không thể trút giận lên đứa nhỏ chứ."

Đối phương sắc bén mà khinh thường theo ống nghe đánh vào đại não Trịnh Chí Khanh, trào ra một mảnh bạch quang. Anh lập tức siết chặt tay nắm vô lăng, dồn dập chấn vấn: "Đứa nhỏ? Đứa nhỏ nào?"

"....." Bên kia trăm mặc, hồi lâu cũng không có động tĩnh.

Nếu như Trịnh Chí Khanh lúc này nhìn gương chiếu hậu, liền sẽ phát hiện vẻ mặt mình có bao dũ tợn: "Thiệu Tuấn Thăng! Cậu nói rõ ràng cho tôi!"

"Tôi cho rằng..... cho rằng cậu biết....." Tiếng nuốt nước miếng, "Hồi đó..... cậu vừa đi không lâu..... tôi liền nghe nói..... Hà Quyền vì giữ được danh sách thực tập..... cố ý đem đứa nhỏ..... phá....."

Huyền não ngoài cửa xe trong nháy mắt tĩnh lặng, trước mắt Trịnh Chí Khanh một mảnh đen đỏ.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 36

Edit + Beta: Vịt

Mở mắt ra lại híp lại, Lạc Quân Hàm tốn chút thời gian mới khiến đại não chuyển động. Lăn lộn cả đêm đến hừng sáng mới nhắm mắt, cho dù trẻ tuổi, cũng không chịu nổi thể lực tiêu hao quá sức.

"Mấy giờ rồi?" Y hỏi người đứng trước cửa sổ sát đất quan sát thành phố.

"Bốn rưỡi, tôi đang định gọi em."

Âu Dương từ trước cửa sổ sát đất xoay người, tên mặt động lại nụ cười nhàn nhạt.

Bọn họ không đến hội sở Âu Dương nói. Sau khi đưa cô gái say rượu vào đồn công an, Âu Dương vào lúc Lạc Quân Hàm mở cửa xe ôm lấy eo đối phương.

"Đừng nghĩ tới vị hôn phu của em, Lạc thiếu, hắn đã sớm di tình biệt luyến." Âu Dương dùng ánh mắt lộ liễu miêu tả đường cong tinh xảo trên mặt Lạc Quân Hàm, từ lúc nhìn thấy Lạc Quân Hàm đưa tay ra cứu giúp cô gái say rượu kia, thiếu gia cưng chiều trong truyền thuyết liền gọi lên hứng thú của hắn.

(Ờ thôi, 2 con người chuyên dùng thủ đoạn để đạt mục đích đến với nhau là hợp ní rồi đó =))))))

"Tôi biết, Hà Quyền mà." Lạc Quân Hàm giơ tay lên giữ lấy cánh tay Âu Dương thu ở bên eo, lạnh lùng nhìn đôi con ngươi nhạt màu dấy lên dự niệm kia, "Anh làm nhục tôi, còn muốn để tôi lên giường cùng anh?"

Âu Dương cúi lên khước miệng, ghé sát bên tai y đem hô hấp cực nóng ủi bên trên hạt kim cương phát sáng rực rỡ kia: "Tôi sẽ không để em thất vọng, Lạc thiếu, đảm bảo có thể khiến em quên đi cậu hai Trịnh gia."

Ánh mắt Lạc Quân Hàm ngưng lại, cười cười tự giấu nói: "Tôi không quên được, bởi vì căn bản không thể quên."

Âu Dương trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên cười to ra tiếng. Hắn ôm lấy Lạc Quân Hàm chống người trên cửa xe, từ dưới lên trên nhìn.

"Hắn vô năng sao? Vật báu như vậy đặt ở bên cạnh, vậy mà nhìn được?"

"Bỉ chi tỳ sương, ngô chi mật đường (*)." Lạc Quân Hàm khép lại hai tay giữ chặt quai hàm đường cong cương nghị của Âu Dương, "Trong lòng anh ấy chỉ có Hà Quyền, đương nhiên sẽ coi như không nhìn thấy tôi."

((*) bỉ chi tì sương, ngô chi mật đường: Giá trị của một vật đối với người khác nhau thì sẽ khác nhau, đối với người khác là thạch tín, nhưng đối với mình lại là đường mật)

"Quả thực là tên khốn mà, vậy mà để cho Lạc thiếu em chịu uất ức như vậy."

"Tôi đáng đời, giá phải trả của bốc đồng."

"Sssh —" Âu Dương dùng chóp mũi cao thẳng nhẹ nhàng cọ qua hai cánh môi kia, lạnh nóng chạm nhau, hai người đồng loạt căng thẳng thân thể.

"Lạc thiếu, ở chỗ tôi, em muốn tùy hứng thế nào cũng được."

Lạc Quân Hàm mím môi, cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng nhạt màu kia của Âu Dương. Đã không thể nào với Trịnh Chí Khanh, vậy tối nay, tùy hứng thêm lần nữa.

Áo sơ mi trắng trên người Âu Dương từng nút áo đều không cài, mở rộng lộ ra làn da màu nâu nhạt. Lạc Quân Hàm nhìn chăm chú cơ bắp chắc nịch khỏe mạnh đường cong rõ ràng kia, tầm mắt dừng ở trên vết sẹo hình tròn bị đạn bắn trúng lưu lại dưới xương quai xanh.

Suốt một đêm, y không nhớ mình hôn qua vết sẹo kia bao nhiêu lần. Âu Dương lớn hơn y 20 tuổi, nhưng thể lực lại vượt xa y. Chỗ lợi hại của người đàn ông này vẫn ở đó, kinh nghiệm của hán phong phú, hoàn toàn hiểu được làm thế nào để người phía dưới tận tình hưởng thụ.

Thành thật mà nói, Lạc Quân Hàm cho tới giờ chưa từng trải qua tình dục sung sướng như vậy, thế cho nên cổ họng kêu khàn cũng không có chút cảm giác nào. Âu Dương đưa cho y một cốc nước, nhìn y uống xong sau đó cất cốc, cầm lấy đồng hồ trên tủ đầu giường đeo lên cổ tay.

"Muốn đi?" Lạc Quân Hàm kéo chăn đơn bao lấy dấu vết loang lổ trên người.

"Ừ, hẹn người ta 6h bàn chuyện." Âu Dương kéo cổ áo lên nhìn thoáng qua, sau khi xác nhận không có vết bẩn cài từng cúc áo lại, "Tối mai tôi rảnh, cùng nhau ăn bữa cơm đi."

Rũ mắt xuống, Lạc Quân Hàm nhàn nhạt nói: "Không cần, tình một đêm mà thôi, không cần làm chính thức như vậy."

"Hơi tổn thương người đó Lạc thiếu, tôi còn tưởng ít nhất có thể khiến em nhớ mãi không quên chứ." Âu Dương vừa cười vừa cài khuy măng sét, dựng cổ áo cầm cà vạt khoát trên sofa qua đối diện gương to thất cẩn thận, "Tôi gọi cho em phục vụ phòng, khoảng 5 rưỡi đưa lên, căn phòng này tôi thuê đến trưa mai, em ăn xong có thể ngủ tiếp."

"Âu Dương."

"Hửm?"

"Bị đạn bắn trúng là cảm giác gì?"

Tay Âu Dương dừng lại chốc lát, từ trong gương nhìn Lạc Quân Hàm quăng ánh mắt về phía mình, nói: "Ngạt thở, cảm giác cận kề cái chết."

"Đau không?" Ánh mắt Lạc Quân Hàm khẽ động.

"Phút chốc ban đầu rất đau, nhưng lập tức cũng chỉ còn lại bản năng cầu sinh." Âu Dương thắt chặt cà vạt, vững vàng che kín vết sẹo, "Lạc thiếu, điện thoại của tôi em lưu lại, bất kỳ thời gian nào, chỉ cần muốn tôi làm, đều có thể gọi."

"Tôi là anh tìm, Âu Dương, anh nói, yêu cầu một cơ hội." Lạc Quân Hàm chống người dậy, cầm hộp thuốc lá đặt trên tủ đầu

giường qua, bắn nắp bật lửa ra châm, vừa hít một hơi đã bị sặc đến ho khan.

"Không biết hút thì đừng hút, cũng không phải thứ gì tốt." Đi tới từ trong tay y túm thuốc qua, Âu Dương tự mình ngậm lấy, chậm rãi thở ra khói thuốc, "Tôi tìm em, là muốn hiểu rõ một vài chuyện về cậu hai Trịnh gia, nhưng hiện tại..... Hai người đã chia tay rồi, tôi cũng không nên tiếp tục đào vết thương của em."

Lạc Quân Hàm giương mắt, hỏi: "Anh muốn biết cái gì?"

Âu Dương cười khế: "Tất cả những gì em biết, cách làm người của hắn, nguyên tắc xử sự của hắn, ưu điểm, khuyết điểm và xương sườn mềm của hắn."

"Anh muốn đối phó anh ấy." Lạc Quân Hàm dùng ngữ khí khẳng định.

"Chính xác mà nói là đánh bại hắn." Âu Dương ngồi vào bên giường, vỗ vỗ tay Lạc Quân Hàm, "Hà Quyền là người thừa kế của Hoa Y Đường, tôi cần một tờ hôn ước với cậu ấy để thực hiện ý nghĩ của mình."

"Lại là Hà Quyền." Lạc Quân Hàm cười lạnh, y rút lại tay ôm lấy cánh tay mình, "Anh ta rốt cuộc tốt chỗ nào? Tại sao mọi người đều muốn anh ta?"

"Đừng nghĩ như vậy, ít nhất đối với tôi mà nói, lực hấp dẫn của em lớn hơn chút." Vừa nói, Âu Dương liền muốn hôn miệng Lạc Quân Hàm.

Lạc Quân Hàm nghiêng đầu né tránh, bày ra tư thế cự tuyệt. "Tôi sẽ không giúp bất cứ ai đối phó với Trịnh Chí Khanh, tôi từng yêu

anh ấy, cho dù anh ấy không yêu tôi, tôi cũng sẽ không ở sau lưng anh ấy đâm một dao."

Âu Dương gật gật đầu, trong mắt cũng không mất mát. Hắn đứng dậy xách áo tây trang và áo khoác vắt ở trên giường quý phi, sau khi mặc xong đứng ở cuối giường nhìn Lạc Quân Hàm vành mắt đỏ ngầu.

"Em hoàn toàn không giống với trong truyền thuyết, Lạc thiếu, vô luận tương lai em ở bên ai, đều là người kia may mắn."

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Lạc Quân Hàm xoay người nhào vào trong gối, khóc thở không ra hơi.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Làm xong một ca sinh mổ nhau tiền đạo (*), lúc Hà Quyền đi ra phòng giải phẫu đựng phải Kiều Xảo vừa xong một ca giải phẫu khác, hai người vừa nói chuyện vừa cùng đi ra ngoài. Kiều Xảo nghe nói chuyện chúc danh của Hà Quyền, liền an ủi cậu đừng quá lo lắng, nói đều là bạn cũ, chắc sẽ không làm khó cậu.

((*) Nhau tiền đạo là tình trạng xảy ra khi một phần hoặc tất cả bánh nhau nằm vắt ngang qua cổ tử cung thay vì bám cao hơn trên thành tử cung của người mẹ. Nhau tiền đạo thường được chẩn đoán qua các lần siêu âm, có khi ngay cả trước khi người mẹ có bất kỳ triệu chứng nào)

"Khó nói, em và Thiệu Tuấn Thăng vốn không thân quen."

Hà Quyền ấn mở nút cửa lớn phía ngoài khu vực giải phẫu, vừa bước ra một chân, trước mắt "thoát cái" thân ảnh cao lớn chặn lại.

Không đợi cậu kịp phản ứng, đã bị Trịnh Chí Khanh nắm lấy cổ tay kéo vào trong lối an toàn.

"Trịnh Đại Bạch anh uống nhầm thuốc?" Tránh khỏi tay Trịnh Chí Khanh, lòng mày Hà Quyền đan xen cao thấp.

Trịnh Chí Khanh căn bản không nhớ rõ mình lái xe về bệnh viện thế nào, không xảy ra tai nạn coi như là vạn hạnh. Anh ở bên ngoài phòng giải phẫu đợi hơn 1 tiếng, tâm tình vốn đã hơi bình phục xuống sau khi tận mắt nhìn thấy Hà Quyền lại xuất hiện phập phồng dữ dội. Anh hít sâu mấy lần, gơ 2 tay lên đặt trước ngực, há miệng, lại không lên tiếng.

"Nói chuyện đi, câm à?" Hà Quyền cho rằng Trịnh Chí Khanh tra được quy định gì bất lợi với mình, lập tức không khỏi hơi vội, "Anh đến cục Y tế tra được cái gì?"

Hầu kết Trịnh Chí Khanh chuyển động biên độ lớn, anh giống như hạ quyết tâm túm lấy cánh tay Hà Quyền, tận lực bình tĩnh hỏi: "A Quyền, em có phải có chuyện rất quan trọng không nói với tôi hay không?"

"Huh? Anh hỏi tôi gửi tiết kiệm ở ngân hàng bao nhiêu à?" Hà Quyền hỏi ngược lại. Cậu đương nhiên biết Trịnh Chí Khanh không phải hỏi cái này, nhưng cậu cũng không đoán ra đối phương đột nhiên nghiêm túc là muốn hỏi cái gì.

Mạch máu thái dương Trịnh Chí Khanh cũng căng chặt, dứt khoát nói thẳng: "Tôi nghe nói, hai chúng ta từng có con?"

**** mẹ!**

Hà Quyền bị những lời này đánh mông lung, ngây người tại chỗ, hiện tại cậu cảm thật — Ai nói? Là con mẹ thằng khốn nào lưỡi dài như vậy? Chuyện 10 năm trước lại còn có thể bới ra!

Bởi vì cậu lúc đó là ở trong phòng giải phẫu xảy ra chuyện, cho nên người ở phòng giải phẫu đều biết. Về phần những người khác biết được thế nào, Hà Quyền một chút cũng không muốn truy cứu, càng không có sức đi truy cứu. Tóm lại ít nhất có nửa người bệnh viện Trung Tâm đều biết, có thực tập sinh mới tới bởi vì đứng bàn mổ 11 tiếng dẫn đến sảy thai. Cậu quá phong mang tất lộ, đến mức mặc dù người khác nói là "Thực tập sinh mới đến", nhưng kỳ thực đều chỉ rõ chính là Hà Quyền. Thời gian khoảng 2-3 năm, chuyện liên quan đến cậu còn bị những người khác mang ra "giáo dục" nhóm thực tập sinh mới, nói trước ca giải phẫu lớn tốt nhất trước tiên kiểm tra mang thai hay không, không biết rằng chuyện cười trong miệng lại là đau đớn vĩnh viễn không khép lại được của người khác.

Sau đó còn có sự đệ tìm cậu hỏi thăm, hỏi đến cùng là chuyện của học trưởng nào. Hà Quyền đã là bác sĩ thường trú hai lời không nói, đem lỗi sai mà tiểu tử kia từng phạm phải đánh máy in ra đầy một tờ A4 đập lên bàn chủ nhiệm, quay về gửi người đến nhà xác nhìn thi thể một tuần.

Vốn chỉ là nóng nảy, nhưng cậu từ đó trở đi mọc gai nhọn khắp người.

"A Quyền? Là thật sao?" Thấy Hà Quyền ngẩn người không nói chuyện, Trịnh Chí Khanh siết chặt lực trên tay, ngữ khí cũng trở nên có chút hùng hổ dọa người, "Con tôi, em tại sao không nói cho tôi!?"

Hà Quyền giằng mạnh ra, lui về sau nửa bước quát đối phương: "Nói với anh có ích gì! Anh mẹ nó ở Mỹ, anh về được sao!?"

"Cho nên em không cần nói?" Trịnh Chí Khanh ngộp tới mức chỉ có thể dùng miệng hô hấp, trong miệng khô đắng tột cùng, trong lồng ngực quặn đau khó nhin, "So với con chúng ta, đối với em mà nói, danh sách thực tập quan trọng hơn?"

"Cái gì!?" Hà Quyền theo bản năng quay đầu qua, cậu cho rằng mình nghe nhầm, "Liên quan quái gì đến danh sách thực tập!?"

Trịnh Chí Khanh dùng sức nhắm mắt lại, cưỡng chế oán hận trong lồng ngực, mở mắt ra nói: "Tôi nghe nói, em vì giữ lại danh sách thực tập, cố ý phá đứa bé!"

"Chát!"

Kiều Xảo đẩy cửa đi vào, giơ tay hung hăng cho Trịnh Chí Khanh cái tát vang dội, thoáng chốc trên khuôn mặt tuấn tú để lại dấu tay rõ ràng. Vừa nhìn thấy Trịnh Chí Khanh vẻ mặt không đúng kéo Hà Quyền đi, Kiều Xảo không yên lòng đi theo đến cạnh cửa lối thoát hiểm nghe bọn họ nói chuyện. Chờ lúc nghe thấy Trịnh Chí Khanh dùng lời đồn đại không biết nghe đâu được kia chát vắn Hà Quyền, cô rất cục không nhin được —

"Trịnh Đại Bạch, cậu nghe cho kỹ, cái tát này bà đây 10 năm trước mẹ nó đã muốn đánh cậu!"

Lúc này không chỉ Trịnh Chí Khanh bị đánh ngất ra, ngay cả Hà Quyền cũng sững sờ, kịp phản ứng nhanh chóng đi lên kéo Kiều Xảo, Cũng không phải đau lòng Trịnh Chí Khanh bị đánh — Nếu không phải Kiều Xảo ra tay nhanh, cậu phải trước tiên cho tên ngu

này một cái vả. Mà Kiều Xảo nhỏ bé, muốn đánh Trịnh Chí Khanh 1m9 thật sự tổn sức. Huống chi cậu chưa từng thấy Kiều Xảo bộc phát ra cảm xúc kịch liệt như vậy, sợ chọc tức chị họ.

Hà Quyền ôm eo Kiều Xảo kéo cô từ lối thoát hiểm vào trong thang máy.

"Con mẹ nó cậu có biết A Quyền là người thế nào không!? Con mẹ nó cậu có não không! Con mẹ nó cậu — A Quyền cậu buông chị ra!" Tiếng mắng của Kiều Xảo bị cửa thang máy chặn lại. Cô tránh khỏi kiếm chế của Hà Quyền, không cam lòng vén tóc mái rơi lả tả trước mặt, thở hồng hộc quay lưng hai tay ôm ngực khó chịu.

"Chị, có giám sát, đừng giằng co." Mười ngón tay Hà Quyền chống trước mặt, cơ hồ là nhờ cậy Kiều Xảo, "Miệng nhiều người xói chảy vàng, lời đồn em từng nghe còn khó nghe hơn thế rất nhiều."

"Cái này cũng có thể tin, loại gì vậy!" Kiều Xảo vừa nói lại muốn ấn nút tầng giải phẫu — Không được, cát tát lúc này không đủ độc, phải cởi giày quật Trịnh Chí Khanh mới hả giận — Lại bị Hà Quyền duỗi tay ra tóm lấy cánh tay.

"Chị đánh chết anh ta, con của em cũng không về được."

Cáu giận của Hà Quyền sau khi nhìn thấy Kiều Xảo vớ tổ ngược lại bị ép xuống. Chuyện này từ đầu đến cuối cậu cũng không trách Trịnh Chí Khanh chút nào, nhân mình gieo xuống, quả ra thế nào cũng phải nuốt xuống. Về phần người khác nói thế nào, chỉ cần không phải ngay trước mặt cậu khiêu chiến điểm máu chốt của cậu, toàn bộ không rảnh quan tâm.

"A Quyền, chị không phải muốn cậu thương tâm, nhưng Trịnh Đại Bạch cậu ta — Cậu ta không có đạo lý!" Kiều Xảo thấy Hà Quyền không nổi giận càng đau lòng, "Dung lượng não tỉ lệ nghịch với chiều cao cậu ta sao? Mẹ nó không động não xem, nếu muốn bỏ đã bỏ, đéo ai còn đến bệnh viện phá thai!"

"Anh ấy á, nhất định là bởi vì bỗng dưng nghe thấy chuyện này, đầu óc u mê không nghĩ được gì, đã nói với chị là anh ta ngốc mà." Hà Quyền nhìn cửa thang máy mở ra, đẩy Kiều Xảo đi về phía phòng làm việc, "Bớt giận đi, chị, em cũng không giận."

Đoan Mộc và Bằng Hải đối diện đi tới vừa thấy sắc mặt chủ nhiệm Kiều còn khó coi hơn chủ nhiệm Hà hồi trưa, nhanh chóng tự động tránh đường, hận không thể tìm 2 cành cây giấu mình lại. Vào phòng ngồi lên sofa, khẩu khí Kiều Xảo vẫn chưa thở ra được, đập mạnh một cái lên bàn trà.

"Nè nè, đây đều là tiền." Hà Quyền vội vươn tay đỡ lấy bình trà lão đảo sắp đổ, ngồi xổm trước mặt Kiều Xảo kéo tay cô đặt lên mặt xoa, làm mặt quỷ với đối phương.

Kiều Xảo bị cậu chọc tức đến cười, rút tay ra dùng sức vò tóc xoắn tự nhiên của đối phương: "Dù sao mấy hôm nay đừng để chị nhìn thấy cậu ta, gặp một lần đánh một lần."

"Ha, vậy em phải tìm cho chị cây gậy, dùng hiểu biết của em với Trịnh Đại Bạch, chưa tới 5 phút anh ta đã phải —"

Không đợi Hà Quyền nói xong, Trịnh Chí Khanh đẩy cửa đi vào, mang theo dấu tát trong đỏ lộ trắng, vẻ mặt chột dạ.

Nếu không phải Hà Quyền ngăn, Kiều Xảo đã quăng đồ có thể quơ được trên bàn trà lên người Trịnh Chí Khanh, cuối cùng còn ném chiếc giày lên người anh. May Kiều Xảo không ném trúng Trịnh Chí Khanh, nếu không đảm bảo nện vào mặt. Đứng ở đó không nói một lời tùy ý Kiều Xảo phát tiết, Trịnh Chí Khanh đợi cô ném mệt, mới cẩn thận mở miệng.

"Chị, em muốn..... Nói chuyện riêng với A Quyền chút."

Kiều Xảo cúi lên giống y Hà Quyền, thậm chí còn nhiều chữ hơn cậu: "Cút! Chút thông minh kia của cậu không có tư cách gọi tôi là chị!"

Cơ mặt căng chặt lên, Trịnh Chí Khanh dùng ánh mắt cầu trợ nhìn về phía Hà Quyền. Anh bị Kiều Xảo đánh tỉnh táo, bình tĩnh lại lập tức ý thức được mình bị lời đồn quấy đục đầu óc. Nhưng chuyện đùa nhỏ trăm phần trăm là thật, anh phải biết đến cùng xảy ra chuyện gì, càng muốn biết Hà Quyền lúc ấy vì sao phải một mình chịu đựng tất cả.

Hà Quyền quá hiểu rõ Trịnh Chí Khanh, hôm nay nếu không nói rõ Trịnh Chí Khanh tuyệt đối có thể chờ dưới lầu nhà cậu cả đêm, giống như hồi đại học chọc cậu cãi nhau chia tay vậy. Cậu trấn an cảm xúc Kiều Xảo, mang Trịnh Chí Khanh vào phòng gia đình Hòa Vũ lúc trước ở, hiện tại đã trống.

"A Quyền, xin lỗi, tôi vừa nãy —" Trịnh Chí Khanh muốn nói lại thôi, anh giơ tay lên, thử chạm lên vai Hà Quyền.

Hà Quyền hơi tránh người ra, nhìn ánh mắt thương cảm của Trịnh Chí Khanh, quyết định lại lần nữa xé rách vết thương: "Tôi

không phát giác ra sự tồn tại của nó, đứng bên bàn mổ 11 tiếng, sảy thai."

Trịnh Chí Khanh rũ tay xuống, khó khăn thở dài: "Tôi xin lỗi, nếu như đêm đó..... tôi..... A Quyền, tôi biết, bất luận tôi làm gì cũng không bù đắp được tổn thương em đã chịu..... Nhưng em thật sự nên nói cho tôi biết, cho tôi cơ hội ở bên cạnh em cùng em đối mặt."

"Đổi lại là anh, anh sẽ nói?" Hà Quyền cười khổ, trong mắt ngưng lại hơi nước, "Pháo chia tay bắn ra đứa bé, còn khiến cho không còn, tôi dù sao cũng không có mặt mũi thừa nhận đây con mẹ nó là chuyện tôi làm!"

"Em sợ tôi sẽ trách em." Trịnh Chí Khanh bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, "Không, A Quyền, đây không phải lỗi của em. Đứa bé kia rời đi, là bởi vì nó thất vọng về tôi."

Hà Quyền nghiêng đầu, hít ngậm lớn khí giấu đi nước mắt trong hốc mắt. Chuyện này đè ép cậu quá lâu, đến mức lúc đột nhiên gỡ gánh nặng xuống ngực giống như vỡ ra trống rỗng khổng lồ, trong nháy mắt lấp đầy chua xót.

Tà dương vẫn còn một tia chiều tà, chiếu bóng Hà Quyền trên người Trịnh Chí Khanh. Trịnh Chí Khanh chậm rãi tiến lên, vị trí bóng đó càng ngày càng cao, tới lúc kề sát ngực cậu. Anh nhẹ nhàng vén tóc lả tả ở thái dương Hà Quyền ra, cúi đầu nhìn chăm chú hai mắt đối phương.

"Em kiêu ngạo và quật cường như vậy, thậm chí ở trước mặt tôi cũng không để lộ một mặt yếu ớt. Quả thật, tôi khi đó, bờ vai không đủ để em dựa vào..... Cho tôi thêm một cơ hội, tôi nhất định sẽ không khiến em thất vọng."

Dùng bàn tay lau đi nước mắt sắp chảy xuống, Hà Quyền ra sức hít mũi: "Không đơn giản như vậy, Trịnh Chí Khanh, anh cho rằng bờ vai anh đủ vững chắc rồi? Không, anh giống như 10 năm trước, vẫn nghe lời cha mẹ anh, Lạc Quân Hàm chính là ví dụ tốt nhất. Anh là cậu hai Trịnh gia, có trách nhiệm phải gánh và nghĩa vụ phải cố gắng, mà Hà Quyền tôi —"

Cậu nhẹ nhàng đẩy cánh tay mạnh mẽ này ra, nước mắt mơ hồ mà giương khóe miệng kiêu ngạo lên.

"Tự do quen rồi, không chịu được quản thúc."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 37

Edit + Beta: Vịt

Ngày đó tổ công tác đến, Hà Quyền đã ca đêm liền 2 ngày, lúc đến lượt cậu tiếp nhận gặp mặt nói chuyện mặc đồ giải phẫu, mang theo mái tóc rối tung đầy đầu cùng với hai quần thâm mắt khổng lồ đến. Người của tổ công tác đều hai mặt nhìn nhau, không ai nghĩ đến "Hà một đao" đại danh鼎鼎鼎鼎 sẽ dùng bộ dạng này xuất hiện.

Hà Quyền ngáp không ngừng, giống như nghiện vậy, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến cậu suy nghĩ rõ ràng đối đáp trôi chảy. Chờ sau khi trả lời xong vấn đề Hà Quyền ngay cả tiếng chào hỏi cũng không chào, vác mông rời đi. Thích giáng chức thì giáng, dù sao cũng không thể để lỡ cậu ngủ. Chạy vội đến khám khám phải giải phẫu, buồn ngủ tay run rạch ra suối phun thì mẹ nó không ai chịu lời mìn cho cậu. Dù nói thế nào sự cố chữa bệnh cũng khiến người ta lo lắng hơn đánh giá chức danh, không phải chuyện bồi thường tiền hay không, chuyện liên quan đến danh dự bác sĩ.

Thiệu Tuấn Thăng đuổi theo đến hành lang, từ sau lưng gọi Hà Quyền lại.

Hà Quyền quay người lại, ánh mắt hơi có vẻ mơ màng mà đánh giá đối phương. Thiệu Tuấn Thăng vẫn như vậy, toàn thân cao thấp chỉnh đốn chỉnh tề, không tìm ra được chút tỳ vết nào. Trước kia áo blouse sau khi bọn họ làm xong thí nghiệm, giải phẫu xong đều vứt

trong phòng giặt đồ dưới lầu ký túc quay, chỉ có Thiệu Tuấn Thăng tự mình dùng tay chà sát từng chút một, cho đến lúc tẩy sạch toàn bộ vết bẩn bên trên. Cho nên áo blouse của hắn luôn luôn sạch sẽ, không giống như nhiều người khác toàn dính vết máu thâm xì.

"Tôi xin lỗi, tạo thành hiểu lầm giữa cậu và Trịnh Chí Khanh." Thiệu Tuấn Thăng rũ mắt xuống. Sau đó Trịnh Chí Khanh gọi điện thoại cho hắn, ngữ khí cũng không vui.

"À, hóa ra là cậu nói à." Hà Quyền cố nhin trợn mắt trắng, cậu buồn ngủ tới mức đứng cũng có thể ngủ, "Tôi không đắc tội cậu, Thiệu..... trưởng phòng?"

Thiệu Tuấn Thăng giương mắt nhìn về phía Hà Quyền, biểu tình giữ kín như bưng: "Không có, nhưng cậu quả thật đắc tội ai đó. Lần này tổ điều tra xuống kiểm tra công tác là bởi vì nhận được tố cáo ẩn danh, nói đánh giá chức danh của cậu không phù hợp quy định. Tôi sở dĩ thông báo sớm cho cậu, cũng hi vọng cậu có chuẩn bị."

"Cảm ơn ngài, đã cho tôi thời gian không đến 1 tuần, nói thật, cũng không kịp chuẩn bị cái gì." Hà Quyền gãi gãi gáy, cười như không cười câu khóe miệng, "Vậy thì..... kết quả kiểm tra là gì?"

"Cái này phải sau khi tổ công tác thảo luận mới có thể xác định, có lẽ là nhận được sau Tết."

"Được, các cậu từ từ thảo luận, tôi về phòng làm việc ngủ." Hà Quyền khoát khoát tay, vừa muốn đi lại bị Thiệu Tuấn Thăng gọi lại.

"Hà Quyền, cậu với Trịnh Chí Khanh, quay lại rồi?"

Lúc này Hà Quyền hơi tỉnh táo chút, xùy cười một tiếng: "Lại muốn truyền bát quái của tôi?"

Biểu tình Thiệu Tuấn Thăng xấu hổ giận dữ không chịu nổi, giống như bị người trên đường quăng cái tát.

Chuyện khu bệnh đều được Kiều Xảo và Cảnh Tiêu xử lý, Hà Quyền một giấc ngủ thẳng tới trời tối, mở mắt ra đã qua 6h. Cậu nhìn thấy túi giữ ấm takeaway của "Yamasaki gia" trên bàn trà, không cần hỏi, nhất định là Trịnh Chí Khanh mua. Từ sau ngày đó nói rõ chuyện đứa nhỏ, cậu và Trịnh Chí Khanh ngoại trừ cần thiết trên công việc nói chuyện với nhau, nhiều hơn một câu cũng không nói. Nhưng chính là từ ngày đó, Trịnh Chí Khanh quả thực trở thành nhân viên đưa đồ ăn tư nhân của cậu, sáng trưa tối 3 bữa đúng giờ đưa đến phòng làm việc.

Nếu Hà Quyền ở trong phòng phẫu thuật không rảnh đi ra ăn cơm, thì đều cho Kiều Xảo. Ăn trực của người ta, ăn mấy bữa cơm Trịnh Chí Khanh đưa, Kiều Xảo không đề cập tới việc cầm giày quật đối phương nữa. Song thân Hà Quyền chết sớm, cô vẫn luôn coi Hà Quyền là em trai ruột mà yêu thương, không chút nào nhìn được Hà Quyền chịu oan ức. Nói cho cùng cô vẫn hi vọng Trịnh Chí Khanh và Hà Quyền có thể gương vỡ lại lành, chính là chỉ số thông minh của Trịnh Chí Khanh sự bố nó rơi rớt khiến cô hận vô cùng.

Nghe nói Hà Quyền bị tố cáo, cô đầu tiên nghĩ đến chính là Tề Gia Tín. Lý do rất đơn giản, vừa hiểu đánh giá chức danh, lại có thể dùng tiền ép Hà Quyền mắc tội, ngoại trừ Tề Gia Tín không tìm ra người thứ 2. Nhưng cô không nói với Hà Quyền, khúc mắc giữa hai ông cháu đã đủ sâu, không thể lại ép thêm sức nặng lên.

Trịnh Chí Khanh từng hứa hẹn, cho dù Hà Quyền bị giáng chức, toàn bộ tiền phạt do anh gánh chịu, căn bản không cần Hà Quyền cúi đầu với Tề Gia Tín. Căn cứ vào cái này, Kiều Xảo lại cho phép Trịnh Chí Khanh gọi thẳng mình là "Chị".

Cơm nước xong, Hà Quyền đến phòng bệnh xem Tần Phong. Tần Phong đã rút NG tube, chỉ còn lại ống dẫn lưu vẫn cắm trên bụng, qua hai hôm nữa cũng có thể rút. Thấy Hà Quyền gặm táo đi vào, Tần Phong đầy cảm phẫn kêu lên: "Chủ nhiệm Hà, có thể có chút tính người không? Tôi đã cắm thực hơn 1 tuần rồi cậu ngay trước mặt tôi ăn uống?"

Hà Quyền "rắc" một miếng cắn tới có thể nhìn thấy hạt táo, phòng quai hàm nhai nhồm nhoàm. Tần Phong xoay mặt ôm lấy eo Tiền Việt ăn vạ, khiến Tiền Việt chống tay về mặt "Xin anh đừng trêu anh ấy nữa" nhìn về phía Hà Quyền. Tần Phong ngược lại chưa tỉnh táo đã cầu hôn với Tiền Việt, nhưng rõ ràng là có chút kể công kiêu ngạo, động tí là tìm cơ hội ăn miếng đậu hủ. Muốn ở trên bụng y khơi cái lỗ, Tiền Việt cũng không so đo với hắn.

"Nằm yên, tôi xem vết thương cho cậu." Hà Quyền bóc Tần Phong từ trên người Tiền Việt xuống, ra tay vén băng gạc lên kiểm tra tình hình vết thương khép miệng, "Ừm, không nhiễm trùng, chủ nhật có thể cắt chỉ."

"Chủ nhiệm Hà, trước tiên rút ống tiểu được không?" Tần Phong nhăn mặt, "Sáng nào cũng rất đau....."

"** mẹ, tiên sư đã vậy rồi cậu còn có thể chào cờ buổi sáng?" Hà Quyền xùy cười, "Y tá trưởng ở đây đó, xin cậu ấy đi. Hay là cậu trông chờ vào tôi rút cho cậu? Cũng được, để cậu ném thử mùi vị cái gì gọi là sống không bằng chết."

"Tôi sợ cậu được chưa?" Tần Phong vội vàng che phía dưới lại, xoay mặt nhìn về phía Tiền Việt, "Cái kia..... rút ra nhé."

Tiền Việt dùng ánh mắt xin chỉ thị Hà Quyền, Hà Quyền cười cười nói: "Có thể tự mình xuống giường tè rồi, thì rút cho cậu ta đi."

Nhân thời gian Tiền Việt đến khu hộ sĩ lấy đồ, Tần Phong nhỏ giọng hỏi Hà Quyền: "Nè, chủ nhiệm Hà, lúc tôi hôn mê, Tiền Việt vẫn luôn trông coi tôi?"

"Không khác lắm, ngoại trừ đi làm chính là ở chỗ cậu, tất cả việc hộ sĩ làm đều là cậu ấy tự mình động tay." Hà Quyền nói, quét vị trí Tần Phong che, "Bao gồm trừ độc ống tiểu."

"Tôi biết, em ấy lần nào cũng đỏ mặt, chắc là chưa từng nhìn thấy size như của anh Tần tôi đây."

Tần Phong khơi lông mày, khóe miệng vừa kéo ra đã thấy Tiền Việt bưng khay đi vào, nhanh chóng ngậm miệng lại. Tay Tiền Việt luôn luôn rất nhẹ, mặc kệ là cắm ống hay là đâm truyền dịch, rút ống càng không cần nói, tới giờ chưa có ai nói y xử lý đau.

Nhưng lúc Tần Phong bị rút ống, đau tới kêu tháu 3 tầng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Kiểm tra phòng xong, ký đơn thuốc dùng ban đêm, Hà Quyền thay xong quần áo chuẩn bị về nhà. Đi đến bãi đậu xe, cậu nhìn thấy Porsche của Trịnh Chí Khanh vẫn đỗ bên cạnh xe cậu, theo bản năng xoay người lại nhìn cửa sổ phòng làm việc Trịnh Chí Khanh. Cửa sổ vẫn sáng, thoát nhìn vẫn đang tăng ca.

Thiệu Tuấn Thăng ngồi trên ghế đối diện bàn làm việc Trịnh Chí Khanh, biểu tình ngưng trọng.

"Nói như vậy, A Quyền hạ chức là đã quyết định?" Trịnh Chí Khanh khẽ cau mày.

"Cậu ấy lúc học cao học mặc dù ở bệnh viện Trung Tâm có ghi chép công tác, nhưng hồ sơ vẫn ở trong trường, không thể đưa vào niên hạn công tác." Mười ngón tay Thiệu Tuấn Thăng giao nhau đặt trên mặt bàn, "Nếu như bật đèn xanh, một năm đó phải nhiều ra bao nhiêu bác sĩ chủ nhiệm? Bọn họ đủ tư cách sao?"

"Những người khác tôi không biết, nhưng A Quyền tuyệt đối đủ tư cách." Ánh mắt Trịnh Chí Khanh kiên định nhìn đối phương, "Người cậu ấy từng cứu, e là còn nhiều hơn cậu từng gặp."

Thiệu Tuấn Thăng lắc lắc đầu: "Trịnh Chí Khanh, tôi đang thảo luận chế độ với cậu. Không có quy củ không thành quy tắc, quốc gia làm ra quy định như vậy là có căn cứ, tra xét chặt chẽ niên hạn công tác chính là sợ bị lang băm chưa đủ kinh nghiệm chui vào chỗ trống!"

"Trưởng phòng Thiệu, đợi tôi nửa tiếng, mang theo thư luật sư cùng đi." Vừa nói, Trịnh Chí Khanh mở máy tính lấy form thư luật sư ra.

Thiệu Tuấn Thăng bỗng dừng vỗ bàn, bực tức đứng dậy: "Cậu muốn khởi tố sở Y tế tỉnh? Quả thực là liều lĩnh!"

"Đừng giở giọng với tôi, Thiệu Tuấn Thăng, tôi từng khởi tố chính phủ thành phố NewYork, hơn nữa thắng." Trịnh Chí Khanh cũng đứng lên, kê sát bàn nghiêng người về phía trước dùng chênh lệch chiều cao gây áp lực cho đối phương, "Tôi sẽ không dùng danh nghĩa của Đại Chính đưa ra khiếu nại với tòa án, mà là cá nhân A

Quyền, bắt đầu từ một giây này tôi chính là người đại diện của cậu ấy, có bất kỳ vấn đề gì, để luật sư của các cậu câu thông với tôi."

"Trịnh Chí Khanh, cậu có phải ngu không? Hà Quyền sẽ nhớ đến lòng tốt của cậu sao?" Thiệu Tuấn Thăng đột nhiên nở nụ cười, "Hồi đó cậu không phải phải ra nước ngoài sao? Tạo sao vẫn muốn đăng kí thực tập sinh bệnh viện Trung Tâm? Cậu căn bản là vì để lại danh sách kia cho Hà Quyền, nhưng cậu ta vì thế từng tỏ vẻ cảm ơn chút nào với cậu chưa, còn không phải đá cậu!"

Trịnh Chí Khanh không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn Thiệu Tuấn Thăng. Thành tích tổng hợp của Thiệu Tuấn Thăng và anh ngang nhau, Hà Quyền xếp hạng sau bọn họ. Lúc ấy con đường bày trước mặt Thiệu Tuấn Thăng có 2 — Vào bệnh viện Trung Tâm, hoặc là đi thi nhân viên công vụ. Lịch thi nhân viên công vụ và thi của bệnh viện Trung Tâm trùng nhau, nếu như không phải Trịnh Chí Khanh đăng ký, Thiệu Tuấn Thăng nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội trở thành bác sĩ ngoại khoa.

Trên thực tế Trịnh Chí Khanh trước khi đăng ký tham gia thi thực tập sinh của bệnh viện Trung Tâm, đã biết tin cha mẹ ở Mỹ sắp xếp xong trường học. Anh thăm dò ý tứ Hà Quyền, phát hiện đối phương không muốn ra ngoài, mà là mơ ước có thể vào khoa ngoại ngực của bệnh viện Trung Tâm. Nhưng Hà Quyền lúc đó căn bản không giành được với Thiệu Tuấn Thăng. Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, anh chen rớt Thiệu Tuấn Thăng, thay Hà Quyền tranh quyết định danh sách thực tập sinh.

Nhìn thấy Hà Quyền hiện tại, Trịnh Chí Khanh tin chắc, quyết định mình hồi đó làm vô cùng chính xác. Chỉ là anh không thể nói, lòng tự ái của Hà Quyền quá mạnh mẽ, nếu biết được danh sách thực tập là tới như vậy, e là sẽ uất ức cả đời.

Thấy Trịnh Chí Khanh trầm mặc không nói, Thiệu Tuấn Thăng lắc đầu, ngữ khí không khỏi tiếc hận: "Cậu có thể nói tôi đối với Hà Quyền có thành kiến, Trịnh Chí Khanh. Nhưng cậu nghĩ lại xem, các cậu qua lại thời gian dài như vậy, luôn là cậu chiều cố cậu ta. Cậu ta đau chân, cậu cõng cậu ta đến tòa nhà dạy học và ký túc xá, một ngày leo qua lại mười mấy lần. Nhưng lúc cánh tay cậu gãy xương, cậu ta giúp cậu làm gì? Việc giáo sư sắp xếp, chỉ cần kiếm được tiền cậu đều nhường cho cậu ta, phải, nhà cậu không thiếu tiền, nhưng cậu ta biết dụng tâm lương khổ của cậu sao? Ngược lại có thể bởi vì cậu nhét vào trong ngăn kéo cậu ta 1 ngàn đồng đã làm âm ỉ chia tay với cậu."

"Cậu ấy đối với tôi tốt hay không, ở đây đều biết." Trịnh Chí Khanh giơ tay lên chỉ về phía ngực, "Giữa chúng tôi, A Quyền bỏ ra nhiều hơn, chỉ bất quá thái độ của cậu ấy hơi lộ vẻ ngạo mạn không dễ được người hiểu. Thiệu Tuấn Thăng, nếu như cậu ghi hận chuyện hồi đó tranh giành danh sách thực tập sinh, nhằm vào tôi, đừng động vào cậu ấy."

"Tôi không nhỏ mọn như vậy, hơn nữa tôi cũng không cho rằng lựa chọn con đường nghề nghiệp có bất kỳ vấn đề gì." Thiệu Tuấn Thăng ngồi trở lại trên ghế, cũng ra hiệu Trịnh Chí Khanh ngồi xuống, "Hà Quyền là bị người theo dõi, tôi á, cũng không thích bị người coi là thí tốt sai bảo. Nhưng chuyện này liên quan đến điều lệ quy định, tôi phải xử lý công bằng. Chí Khanh, nếu như cậu khẳng định muốn bảo vệ chức danh bác sĩ chủ nhiệm của Hà Quyền, vẫn có một cách —"

"Cái gì?" Trịnh Chí Khanh trầm ngâm.

"Đi tìm bệnh viện Trung Tâm, bảo bên kia đưa ra một phần chứng minh, chứng minh hồ sơ của Hà Quyền không thuyên chuyển

là sơ suất bọn họ tạo thành, cũng dùng danh nghĩa bệnh viện thừa nhận niên hạn công tác của Hà Quyền, như vậy tôi cũng dễ bàn giao với phía trên."

Có khó khăn, Trịnh Chí Khanh nghĩ, không biết viện trưởng đương nhiệm của bệnh viện Trung Tâm có nguyện ý gánh chịu phần trách nhiệm này hay không. Nhưng nếu như chỉ có con đường này có thể đi, anh ngay cả mỗi ngày canh trước cửa nhà viện trưởng cũng phải đòi phần chứng minh này lại.

"Thời hạn?" Anh hỏi.

"Qua Tết đã phải đăng thông báo." Thiệu Tuấn Thăng cười khổ, "Vì tình địch hơn 10 năm trước mà chết bao nhiêu tế bào não, tôi con mẹ nó cũng không biết toan tính cái gì."

"....."

Trịnh Chí Khanh hơi áy náy cười cười. Anh và Thiệu Tuấn Thăng cũng không phải không quen, điểm này anh giấu điểm Hà Quyền. Hồi học kỳ đầu, Thiệu Tuấn Thăng đã viết thư thổ lộ ái ý với anh. Nhưng trong lòng anh lúc ấy đã có Hà Quyền, liền cự tuyệt ý tốt của đối phương."

"Được, tôi trước về khách sạn, hẹn 9h video với con gái tôi. Tôi không ở nhà, nó cũng sắp bắt nạt chồng tôi bỏ nhà đi rồi." Thiệu Tuấn Thăng đứng dậy hướng Trịnh Chí Khanh vươn tay nắm lấy.

"Cám ơn, tôi là vì thái độ lúc nãy của tôi xin lỗi cậu."

"Không cần, thay tôi chuyển lời với Hà Quyền, cậu ta không khiến người thích như mình nghĩ đâu, cá tính trượng dương tính tình lại dữ dội, thật sự rất dễ gây thù hằn."

Trịnh Chí Khanh khẽ cười một cái.

"Tôi lại thích cậu ấy như vậy."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 38

Edit + Beta: Vịt

Đứa nhỏ nặng 1 cân (=0.5kg), trong kiếp nghề nghiệp của Hà Quyền chỉ trải qua 2 lần, đều không thể sống sót. Nhưng không mỗ không được, người bệnh đột nhiên xuất huyết nhiều, trên đường từ phòng bệnh đẩy đến phòng giải phẫu nhỏ giọt vết máu đầy đường. Để bảo vệ tính mạng tử cung còn phải lấy xuống, chồng người bệnh ở cửa NICU quỳ xuống với Hàn Tuấn, cầu xin hắn nhất định phải cứu đứa bé.

"Thế này phải sống thế nào đây....."

"Sinh mạng vốn là kỳ tích, tôi có lòng tin với nó." Tang Đào đưa tay thông qua chụp phòng khuẩn trên lồng ấp duỗi vào, tỉ mỉ tìm kiếm mạch máu có thể đâm vào, "Mẹ tôi suốt đêm cấp cứu bệnh, mệt mỗi 7 tháng sinh non. Tôi sinh ra chỉ có chưa đến 2 cân, hồi đó còn chưa có điều kiện tốt như vậy, không giống với sống sót được."

"Tôi nói khuôn mặt nhỏ này của cậu làm sao cũng giống con nít, trong bụng mẹ đã không phát triển mà." Hà Quyền nói xong đột nhiên cảm thấy hình như có cái gì không đúng, rõ ràng là muốn khen Tang Đào người ta lớn lên hơi nhỏ, sao nói ra lại giống mắng người ta vậy.

Tang Đào cười khan một tiếng: "Là không lớn lên, da tôi cũng mỏng, mạch máu vai cánh tay và trên đùi đều rất rõ ràng, rút máu

không cần sờ, trực tiếp dùng mắt nhìn."

"Nhắc tới đứa nhỏ, vẫn là phải sinh đủ tháng mới được, ở trong bụng 1 ngày tương đương với ở bên ngoài 10 ngày." Hà Quyền nhìn Tang Đào loay hoay căng chân đứa trẻ không to hơn đầu ngón tay bao nhiêu, nhún vai một cái — Quá nhỏ, cậu nếu nắm tay nhỏ chân nhỏ như vậy, tay khẳng định run run.

Khoa sản bọn họ tự trêu đùa nói khu bệnh giống như lò sát sinh, đi vào không bị một dao đùng nghĩ ra ngoài. Tỷ lệ sinh mổ của bệnh viện cao không xuống được, đặc biệt sản 3 làm trọng. Sinh lý của nam giới và nữ giới kết cấu không giống nhau, xương chậu hẹp sản đạo dài, hơi cứng chút cũng có thể sinh, nhưng vạn nhất ép đứa nhỏ hô hấp khó khăn, sinh ra khiến não tê liệt, đối với đứa nhỏ và phụ huynh đều là tai nạn.

Vừa lúc Hàn Tuấn đi vào, Tang Đào rút tay ra, trên mặt lo lắng nói với hắn: "Chủ nhiệm, em không tìm được mạch máu thích hợp, chiều dài không đủ."

Đeo găng tay lên, Hàn Tuấn duỗi tay vào, nhẹ nhàng kéo chân nhóc con, "Đi tĩnh mạch cổ, chiều dài đủ, cậu làm."

Tang Đào cầm kim tiêm tiến hành thao tác, Hàn Tuấn đứng bên cạnh Hà Quyền cùng nhau thò đầu nhìn. Đâm từng chút một vốn nên là việc hộ sĩ làm, Hàn Tuấn cố ý để cho Tang Đào trải nghiệm thật nhiều hơn. Tang Đào cũng đặc biệt nghiêm túc nghe lời, bảo gì làm đó, cũng không oán trách.

Mắt thấy Tang Đào cầm kim tiêm vào da đỏ au của đứa nhỏ, Hà Quyền không nhịn được "Ực" một tiếng — Nhìn đã đâm tim. Hàn

Tuấn quay đầu nhìn cậu một cái, cười hỏi: "Thế này đã không chịu được, cậu phẫu thuật cho người ta thế nào?"

"Không giống mà, tôi đều là động dao trên người người trưởng thành." Hà Quyền nhìn về phía Tang Đào vững vàng thao tác, "Thằng nhóc này thấy người ta sinh con có thể quăng tởm ở đó, không nghĩ tới ở khu sơ sinh cũng làm tiếp được."

"Sinh con làm như diễn phim kinh dị vậy....." Tang Đào nhỏ giọng nói thầm, "Tiểu bảo bảo ngoan quá."

Hà Quyền khiêu mi: "Ừm, vậy cậu sau này lúc tự mình sinh thì làm sao?"

"Em — em —" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Đào phình thành màu gan heo. Nhiều năm như vậy chỉ lo vui đầu học, chưa từng yêu đương, đứa nhỏ tạo ra thế nào cũng chưa từng trải nghiệm, càng đừng nói đến sinh.

"Chủ nhiệm Hà, đừng giỡn thực tập sinh của tôi, dọa chạy cậu tới làm việc giúp tôi nhé?" Hàn Tuấn lấy giấy tay xuống, cầm bản ghi chép qua điền số liệu lên, "Cậu tốt xấu còn có 2 thực tập sinh, tôi chỉ có 1, đại bảo bối cục vàng, hộ sĩ khu bệnh chúng tôi thương Tang Đào như mẹ ruột vậy, tôi nếu dám mắng Tang Đào như cậu mắng thực tập sinh, bọn họ sẽ xé xác tôi."

Hà Quyền cười ha ha một tiếng: "Nghe chị tôi nói, hợp hăng năm năm ngoái anh được bầu chọn là đối tượng được toàn viện muốn qua lại nhất, các cô ấy sẽ không xé anh, chỉ sẽ ép khô anh."

"Hả? Quay về hai bọn mình thử xem?"

"Thực tập sinh ngay đây đó, nói chuyện chú ý ảnh hưởng chút."

"Cậu khơi mào trước."

Tang Đào rút tay ra dịch dịch về sau. Chủ đề của các chủ nhiệm quá cao, không chen miệng vào được.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Từ trong NICU đi ra, Hàn Tuấn nhìn trên điện thoại có hơn 10 cuộc gọi nhỡ của mẹ, vội vàng gọi lại. Vương Hân nói trong nhà có thân thích từ châu Úc về, gọi hân buổi tối đến Triều Hải Lâu cùng ăn bữa cơm.

"Gọi cả Quyền Quyền nữa, lên chút tinh thần cho mẹ con!" Vương Hân yêu cầu hân, "Người 40 rồi còn chưa kết hôn, đều tưởng con không tìm được vợ đấy!"

"Mẹ, xem mẹ nói kìa, con cách 40 còn mấy năm nữa." Hàn Tuấn đưa tay túm lấy Hà Quyền, ra hiệu cậu trước đừng đi, "Con phải hỏi thời gian của chủ nhiệm Hà, đợi lát nữa con gọi lại cho mẹ."

"Mấy giờ rồi?" Hà Quyền hỏi.

"Mẹ tôi nói, mời cậu buổi tối đến Triều Hải Lâu ăn cơm." Hàn Tuấn sợ cậu không chịu, linh cơ chợt lóe, trở tay chỉ Tang Đào, "Cũng mời Tang Đào nữa, mẹ tôi thích nhiều người náo nhiệt."

"Triều Hải Lâu?" Tang Đào kinh ngạc, "Chỗ đất như vậy..... dì..... mời em đến đó ăn cơm?"

Hà Quyền không tiện vạch trần, nghĩ buổi tối cũng không trực ban, ăn bữa cơm mà thôi, có thể dỗ Vương Hân cao hứng thuận

đường giải quyết vấn đề âm no, rất tốt. "Được, cùng đi, Tang Đào ngồi xe tôi nhé, 6 rưỡi gặp ở gara."

Từ nhỏ đã sợ chỗ đông người, giờ còn chưa lên xe, Tang Đào đã bắt đầu khẩn trương.

Trong tủ có một đồng quà người nhà bệnh nhân cứng rắn nhét vào, Hà Quyền nhận xong liền đặt bên trong, gặp phải đồng nghiệp khu bệnh nào sinh nhật, chọn lấy cái thích hợp dùng danh nghĩa toàn khu bệnh tặng người ta. Hôm nay ăn cơm khách, tay không đi không thích hợp, cậu chọn hồi lâu, chọn trúng mặt dây chuyền thạch anh SWAROVSKI. Không phải thứ gì đáng giá, chắc Vương Hân không lọt mắt, nhưng ít nhất lễ nghĩa đến.

Hồi đó ở bên cạnh Tề Gia Tín 6 năm, Hà Quyền mặc dù giống như ngồi tù, quy củ tổ tiên truyền lại thì lại học đủ. Đó đều là quy củ trong cung năm đó, đi lại ngồi nằm, nhất là trên bàn ăn, ăn cơm nếu dám chẹp miệng ra tiếng hoặc là đùa gắp thức ăn đuổi xa chút, trực tiếp đuổi khỏi bàn, khỏi ăn.

Cơm không nói ngủ không chuyện, nếu để Tề Gia Tín nhìn thấy cậu cầm hộp cơm vừa ăn vừa nói chuyện còn phun cơm ra, đảm bảo cầm quả trượng gõ chân cậu.

Vào phòng bao, đừng nói Tang Đào khẩn trương tới run cầm cập, Hà Quyền cũng ngây ra. Ba bàn lớn, ít 30 người, 3 bọn họ đi vào lập tức bị tầm mắt mọi người đồng loạt nhìn thẳng. Hàn Tuấn nhìn quen thân thích bạn bè trong nhà tụ tập đầy đủ đầy một phòng, một mạch không ngừng lần lượt chào trướng bối, sau đó giới thiệu Hà Quyền và Tang Đào với mọi người, dẫn bọn họ ở bên bàn Vương Hân tìm chỗ ngồi xuống.

"Ai là đối tượng của Tuấn Tử vậy? Không phải người nhỏ tuổi kia chứ, nhìn như học sinh cấp 3 vậy."

"Nói không chừng cả 2 đều phải? Nhà bọn họ có tiền như vậy, con trai trái ôm phải ấp tính là gì."

Hà Quyền nghe thấy có người nhỏ giọng nghị luận ở bàn phía sau, ở dưới mặt bàn đập giày Hàn Tuấn một cái, dùng ánh mắt "Mẹ anh đây là muốn khoe con dâu sao" nhìn chằm chằm hắn. Hàn Tuấn cười khan, mang ánh mắt "Giúp tí đi, van cậu đấy" nhìn lại.

Nghiêng đầu tròn mắt trắng, Hà Quyền từ trong túi móc ra hộp trang sức đựng mặt dây chuyền, đứng dậy đưa cho Vương Hân: "Dì Vương, cảm ơn dì đã mời cháu ăn cơm, mang theo món quà nhỏ, dì đừng ghét bỏ."

"Ui dà, Quyền Quyền, cháu xem xem, ăn cơm thì ăn cơm, còn mang theo cái gì chứ! Lần sau còn như vậy, dì không mời cháu ăn cơm nữa đâu."

Vương Hân nhận lấy hộp trang sức, cười đến mặt như hoa đào. Bà đâu quan tâm quà quý hay không, quan trọng là hành động này của Hà Quyền khiến bà vô cùng có mặt mũi. Tang Đào có chút lúng túng, y quà gì cũng không mang theo, đành phải cúi thấp đầu rụt ở đó không lên tiếng.

Người đã đông đủ, Vương Hân gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên. 8 người 10 nóng, sashimi tôm hùm chính giữa, còn có cháo hải sâm và gan ngỗng tứ đầu bảo (*) dựa theo đầu người đặt, rượu là Martell Mao Đài Laffey đủ cả, Trung Tây kết hợp núi biển phối hợp. Hà Quyền tính sơ sơ, dựa theo bảng giá của Triều Hải Lâu, cho dù rượu nước tự mang, ít cũng phải mỗi người 5 nghìn.

((*) tứ đầu bảo: có nghĩa là loại bào ngư 4 con 1 kg)

Cậu đã nghe Hàn Tuấn nói, cha mẹ đều là xuất thân khổ, trong nhà nghèo, anh chị em nhiều. Để san sẻ gánh nặng trong nhà phải đi châu Phi làm. Hồi đó ở châu Phi làm công trình 1 năm có thể kiếm 20 nghìn, nhưng nếu ở trong nước có thể kiếm 2 nghìn cũng đã không tệ. Hàn Tuấn còn là sinh ra ở châu Phi, từ nhỏ lớn lên với một đám trẻ con đen thui. Năm 5 tuổi cha Hàn Kỳ Chính bắt đầu theo ông chủ làm quặng, phát tài đưa hán về trong nước học hành.

Hàn Kỳ Chính và Vương Hân đều chỉ học đến cấp 2, trông chờ vào con trai tương lai có thể có bằng đại học liền cung cấp tận lực. Hàn Tuấn cũng không chịu thua kém, thi đỗ lâm sàng vốn là liên thông thạc sĩ lại tiến vào khoa ngoại thần kinh của bệnh viện Trung Tâm. Sau đó Quý Hiền Lễ đào hán đến Đại Chính, dẫn dắt nửa năm liền trực tiếp giao khu sơ sinh mà mình một tay sáng lập cho hán.

Vương Hân bình thường chưa bao giờ khen con trai, nhưng người ngoài nếu khen Hàn Tuấn một câu, bà có thể vui nửa đêm không ngủ. Chính là Hàn Tuấn lớn rồi vẫn chưa kết hôn trở thành tâm bệnh, người ngoài ghen tỵ bà mệnh tốt, ông xã kiếm tiền giỏi con trai xuất sắc, liền mang chuyện Hàn Tuấn không kết hôn không sinh cháu cho bà để mỉa bà, nếu không hôm nay bà cũng sẽ không ép Hàn Tuấn dẫn Hà Quyền tới dùng cơm. Chính là không nghĩ tới còn thêm Tang Đào, nói chuyện áp a áp úng không đáng yêu, cũng không có giao tiếp khôn khéo hiểu lẽ nghĩa như Hà Quyền, chỉ khuôn mặt đẹp để kia còn có thể chống đỡ được mặt bàn.

Chờ chút. Lúc bà nhìn thấy Hàn Tuấn gắp thức ăn vào bát Tang Đào trong lòng lộ bộ — Ui da má ơi, đừng mà, nếu Hàn Tuấn dẫn một nàng dâu câu cú cũng không nói lưu loát được như vậy về nhà, còn không phải ghen chết bà?

Hà Quyền từ phòng vệ sinh ra ngoài đi về phía phòng bao, đối diện đụng phải Trịnh Chí Khanh và Hứa Viện bồi khách đang định vào một phòng bao khác. Đã chạm mặt, không chào hỏi thì không thích hợp. Hà Quyền khẽ mở miệng, gọi một tiếng "Bà Trịnh", còn Trịnh Chí Khanh, cậu cũng không phản ứng.

"Chủ nhiệm Hà, tới ăn cơm à." Hứa Viện khẽ đẩy con trai, ra hiệu anh vào trước chào hỏi khách khứa. Trịnh Chí Khanh vội vã gật đầu với Hà Quyền một cái, xoay người vào phòng kéo cửa phòng bao.

"Vâng, ăn cơm khách, bào ngư tôm hùm hải sâm, ăn no quá." Hà Quyền cười vỗ vỗ bụng, "Ngài đây là mời bạn ăn cơm?"

"Đúng vậy, mấy vị lãnh đạo của đại học dược, nhà máy thuốc và trường học hợp tác xây dựng trung tâm nghiên cứu, đầu tư hơn 100 triệu, không biết lúc nào có thể thấy được chút hồi báo." Hứa Viện ngậm khoe của, "Chủ tịch Trịnh người đó á, vô cùng coi trọng nhân tài giáo dục. Cậu xem Chí Khanh của chúng tôi, 2 bằng tiến sĩ rồi, cha nó còn muốn nó học quản lý công thương nữa, học tiếp cũng 40 rồi."

Hà Quyền cười híp mắt nói: "Trịnh Chí Khanh đầu óc thông minh, đi học không vất vả, hồi học đại học cháu không theo kịp môn may mà có anh ấy."

Nghe nói như thế, Hứa Viện giở tư thái, nói: "Chuyện của Chí Khanh và cậu tôi đều biết, người trẻ tuổi mà, kích động cãi nhau chia tay khó tránh khỏi..... Cậu nếu cảm thấy Chí Khanh có lỗi với cậu, người làm mẹ tôi đây thay nói bù đắp thiếu xót."

"Thật sự không cần đâu, bà Trịnh, chuyện của cháu và Trịnh Chí Khanh là vấn đề của hai bọn cháu, quan hệ giữa bọn cháu là bình

đẳng, không tồn tại ai có lỗi với ai." Hà Quyền cũng che dấu ý cười. Cậu đoán Trịnh Chí Khanh sẽ không ngu nhấc đến chuyện đứa bé với Hứa Viện, nếu không thì thật sự ở chỗ trường bởi xé rách mặt cậu.

Hứa Viện từ trong túi lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng đề khước miệng, nói: "Cháu thật thoáng, nếu đổi lại là người khác, biết Trịnh gia bọn ta gia đại nghiệp đại, không chừng phải đòi tôi bao nhiêu phí tổn thất thanh xuân đấy. Tôi nghe Chí Khanh nói, cậu hồi đó là dựa vào dựa vào khoản vay học tập học lâm sàng, còn phải đi làm kiếm sinh hoạt phí, thật vất vả. Nó hồi đó mỗi lần về nhà là bảo chị Mai làm một đồng đồ ăn mang đến trường, hóa ra là vì thương cậu."

Trên mặt Hà Quyền căng chặt, cắn chặt bên trong môi. Trong lời nói Hứa Viện mang theo kim, cậu nghe ra.

"Trịnh phu nhân, gia đại nghiệp đại mà giá trị cổ phiếu thị trường chống đỡ ra được, cũng không phải là con số sao."

Vương Hân cũng vừa từ phòng vệ sinh đi ra, bà vốn không chờ gặp loại phu nhân trình độ học vấn cao gia thế tốt liền tự cảm thấy tài trí hơn người như Hứa Viện, nghe thấy bà ta mang lời đâm chọc Hà Quyền, lập tức sinh lòng khó chịu.

"Chúng tôi người xuất thân từ địa phương nhỏ, chỉ cần chân thật. Tương lai Vương Hân tôi nếu có thể cưới con dâu như chủ nhiệm Hà, sánh lễ cho tòa núi vàng, gạch vàng đúc ra, buổi tối để bọn nó ôm trong chăn ngủ!"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 39

Edit + Beta: Vịt

Vương Hân không đợi gặp Hứa Viện, Hứa Viện cũng không đợi gặp bà. Chỉ là một nhà giàu mới nổi, muốn văn hóa không có văn hóa, muốn thường thức không có thường thức. Từ đầu đến chân sắp mặc đầy nhãn hiệu của giới thời trang Paris, đến đâu cũng giống như biển quảng cáo vậy, chỉ thiếu vẽ lên ký hiệu của nhãn hiệu đồ trang điểm trên mặt.

Người có tiền cũng chia thành dăm bảy loại, có giới khác nhau. Phu nhân chủ tịch công ty niêm yết bình thường khinh thường giao thiệp với vợ của mỏ quặng, không nói chuyện được một câu đã đi. Khởi nói ôm gạch vàng, Hứa Viện đoán bòn cầu tự hoại nhà Vương Hân đều là vàng.

Khoe khoang.

"Danh sách triệu phú Hồ Nhuận (*) có thể thấy con số chứ, không đưa ra thị trường, người ta cũng lười điều tra bà." Hứa Viện cười khế. Đấu với bà, tu luyện mấy năm đi.

Vương Hân ngẩn người, nhỏ giọng hỏi Hà Quyền: "Họ Hồ này là ai? Phải giàu bao nhiêu tiền mới có thể vào danh sách đó?"

Hà Quyền dùng nắm đấm đặt ở môi ho nhẹ một tiếng, dán lỗ tai Vương Hân nói: "Cái đó..... Hồ Nhuận là phiên âm tiếng Anh, hẳn

không phải họ Hồ..... Ừm..... Đại khái phải tài sản hơn 10 tỷ mới có thể xếp danh sách."

((*) Hồ Nhuận: Hurun. Đây là chỉ Hurun Report. Cái danh sách mà Hứa Viện nói chắc là Hurun China Rich List)

"Hầy, kệ hần họ gì." Vương Hân không sao cả vung tay. 10 tỷ? Nhà bà không có, nhà bọn Hứa Viện cũng không có đâu! "Bà Trịnh, chủ tịch Trịnh của các bà, xếp thứ mấy trên bảng xếp hạng vậy?"

Lúc này đến phiên Hứa Viện sút mẻ, đầu năm nay xí nghiệp nắm giá trị thị trường vài chục tỷ nhân dân tệ cũng xấu hổ nói mình là nhà giàu, càng đừng nhắc đến danh sách triệu phú. Cũng không thể hạ giá trước mặt Vương Hân, bà ta dùng khăn đề khoe miệng, hời hợt nói: "Trên chuyện làm ăn, đều là chồng quản lý, tôi cũng không hỏi."

Vương Hân ở trong lòng cười lạnh. Bao nhiêu năm trước đã có người thuyết phục lão Hàn nhà bọn họ đưa công ty ra thị trường, Hàn Kỳ Chính vẫn không nhả ra. Cũng không phải Hàn Kỳ Chính tự tưởng cứng nhắc, ai không biết cổ phiếu có thể giữ tiền, nhưng đưa ra thị trường liền ý nghĩa công khai các khoản. Tiền ở châu Phi dễ kiếm, tài khoản ở đây nhưng không dễ làm bậy, làm không tốt sẽ khiến mình lỗ. Hàn Kỳ Chính quả thật đầu tư mấy công ty niêm yết, kỹ thuật mới, nhưng cũng không phải đại cổ đông, hàng năm thu lợi tức cổ phần coi như tích tiền tiêu vặt cho cháu trai.

Nhưng tiền sự chuyện không ai sinh cháu trai cho quả thực ghen chết.

"Mẹ, mẹ sao vẫn —" Hàn Tuấn thấy mẹ và Hà Quyền đi ra ngoài hồi lâu cũng không về liền đi ra tìm, nhìn thấy Hứa Viện nhanh chóng gật đầu với đối phương, "Bà Trịnh, đã lâu không gặp."

"Chủ nhiệm Hàn, đã lâu không gặp." Hứa Việth thay vẻ mặt tươi cười của phu nhân chủ tịch bình dị gần gũi.

Hà Quyền nhanh chóng cho hấn ánh mắt "Nhanh đưa mẹ anh vào". Hàn Tuấn hoàn toàn không phát hiện điện quang thạch hỏa giữa 2 người phụ nữ, vẻ mặt mông lung nhìn Hà Quyền. Ai biết thế nhưng, Trịnh Chí Khanh cũng đi ra ngoài tìm mẹ anh, sau khi thấy Vương Hân và Hàn Tuấn quăng ánh mắt về phía Hà Quyền, biểu tình hơi phiền muộn.

"Mọi người..... Cùng đến ăn cơm?"

Hà Quyền khó khăn gật đầu: "Dì Vương mời khách."

"Ô, đây không phải chuyên vụ Trịnh sao." Vương Hân lập tức kịp phản ứng, "Bà Trịnh, đây là con trai bà hả?"

"Phải, là thằng hai nhà chúng tôi, Chí Khanh, là tên, đây là mẹ của chủ nhiệm Hàn." Hứa Việth lên dùng cúi chổ đựng Trịnh Chí Khanh một cái.

"Quen mà, lúc trước ở trong phòng làm việc của A Quyền từng gặp." Trịnh Chí Khanh ý thức được mình không chào hỏi với trưởng bối không đủ lễ phép, lập tức gật đầu với Vương Hân, "Cháu chào dì."

"Ày, đều là người quen, nếu không đến phòng chỗ dì ăn đi, thêm vài cái ghế thôi." Vương Hân vừa nói vừa lé mắt nhìn con trai — Rõ là, lãng phí tiêu nhiều tiền như vậy mua nhãn hiệu nổi tiếng đầy phòng cho nó, chỉ biết mặc T-shirt quần bò đi làm, cũng không cần thận chỉnh đốn bản thân, ngủ dậy bôi nước lên tóc liền ra ngoài.

Nhìn Trịnh Chí Khanh người ta, tây trang giày da, tóc bôi tới con ruồi đậu bên trên cũng giạng chân, nhìn đã đầy tinh thần!

Thả nào Hà Quyền không nhìn lọt Hàn Tuấn nhà chúng ta, Vương Hân ở trong lòng trợn mắt trắng, không được, sáng mai dậy bảo Hàn Tuấn mặc tây trang đi làm!

"Không phiền ngài, dì, mẹ cháu hôm nay cũng mời bạn, ngày khác chúng ta lại gặp mặt." Trịnh Chí Khanh kéo cánh tay mẹ, "Mẹ, khách đang đợi đấy, chúng ta vào trước."

Vừa nói, anh ý vị thâm trường nhìn Hà Quyền một cái. Hà Quyền chỉ coi như không nhìn thấy ánh mắt u oán của Trịnh Chí Khanh, cũng kéo cánh tay Vương Hân: "Đi thôi, dì, mình về đi, bát cháo hải sâm của cháu vẫn chưa uống đâu, chắc nguội mất rồi."

"Rót rồi thì lại bảo phòng bếp mang lên bát mới cho cháu."

Khí trong lòng Vương Hân xuôi xuống. Hừm, chỉ cái bà mẹ kia của Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền cũng không thể bằng lòng vào cửa Trịnh gia!

Hàn Tuấn theo phía Vương Hân và Hà Quyền, trước khi vào phòng bao hấn cảm giác sau lưng có tầm mắt nhìn chăm chăm. Theo bản năng quay đầu lại, hấn nhìn thấy Trịnh Chí Khanh nhanh chóng tránh tầm mắt, xoay người vào phòng bao.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tang Đào không chịu được nhiệt tình mời rượu của họ hàng Hàn gia, bản thân lại ăn nói vụng về không biết kiếm cớ từ chối, rượu trắng rượu tây rượu đỏ uống lẫn lộn mấy chén, còn chưa tan tiệc đã

ói tới nằm bò trong toilet ôm bồn cầu không đứng dậy nổi. Thấy Tang Đào hồi lâu không về chỗ ngồi, Hàn Tuấn đi ra ngoài tìm người, vừa thấy Tang Đào sắp trượt chân trên đất vội vàng tới đỡ người dậy.

Rượu làm cho gan người ta lớn lên, Tang Đào bình thường nói chuyện lấp ba lấp bắp, lúc này uống nhiều rồi mồm miệng cũng lưu loát, chỉ là lưỡi hơi lớn chút.

"Chủ nhiệm! Em uống nhiều quá —" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Đào đỏ tới giống như quả táo chín, nửa treo trên người Hàn Tuấn, dưới lòng bàn chân xiêu vẹo: "Các anh đều là họ hàng đích thực, quá nhiệt tình — Ha — Ngày mai em phải xin nghỉ —"

"Tôi hiện tại liền phê." Hàn Tuấn nửa ôm nửa kéo mà đặt Tang Đào lên sofa khu chờ đại sảnh, như vậy cũng không về phòng bao được, đã say thành bần căn bản không ngồi yên. Hấn thu xếp xong Tang Đào quay về phòng bao lấy túi và áo khoác của đối phương, người là hấn mang đến, phải chịu trách nhiệm đưa về.

"Chủ nhiệm Hà, Tang Đào uống nhiều quá, tôi đưa cậu ấy về trước, cậu bồi mẹ tôi tiếp, nhờ cậu." Trước khi ra khỏi phòng, hấn áp bên tai Hà Quyền nói. Các họ hàng cũng đều uống nhiều, trong phòng giống như phòng giao dịch chứng khoán huyền não một mảnh, Hà Quyền nhíu nhíu mày gật gật đầu, dặn dò hấn nhớ tìm miếng giải rượu cho Tang Đào.

"Con trai, đi đâu thế?" Vương Hân vừa thấy Hàn Tuấn muốn đi, nhanh chóng gọi người lại.

"Đưa Tang Đào về nhà, cậu ấy uống say rồi." Hàn Tuấn giọt rượu chưa thấm, lái xe không có chút vấn đề gì, "Con lát không quay lại,

trực tiếp về chỗ con. Mẹ, mọi người cũng giải tán sớm chút, đám chú ba bay mười mấy tiếng, mệt lắm rồi."

Nếu con đưa Hà Quyền không quay lại mẹ mới vui đấy. Vương Hân trợn mắt, xoay mặt lại kéo Hà Quyền nói chuyện uống rượu. Bà ở châu Phi uống rượu (*) cộ luyện ra được tửu lượng dọa sợ Hà Quyền, ý vị mà khuyên bà uống ít. Hàn Tuấn thấy mẹ vui, mình cũng yên tâm, cầm đồ đi ra ngoài.

((*) rượu cộ: rượu ngâm cây cộ)

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tang Đào vừa xuống xe liền lại ới, quỳ gối ở trong hố cây ôm cây hận không thể nằm ngủ ở đó mới được. Hàn Tuấn mất sức hồi lâu mới kéo người tới trên lầu. Còn muốn tìm quả chanh pha ly nước giải rượu cho Tang Đào, nhưng trong tủ lạnh rỗng tuếch. Tang Đào hơi rượu lên đầu khó chịu tới nằm trên giường lăn lộn, Hàn Tuấn không cách nào yên tâm rời đi, sau khi dứt xong nước cho y lại đến phòng vệ sinh cầm khăn nóng, lau giúp y vết bẩn dính trên cổ và cổ áo.

"Chủ nhiệm Hà sao tốt vậy chứ....." Tang Đào khóc tu tu nhắc đến, đều là lời say, "Em lúc nào mới có thể giống anh ấy, khiến mọi người đều yêu mến....."

"Em cũng rất khiến người ta thích mà." Hàn Tuấn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nóng hổi đỏ bừng, cười an ủi y, "Các chị gái khu hộ sĩ đều rất cưng em, coi em là linh vật đó."

Tang Đào đạp chân, đột nhiên hỏi: "Chủ nhiệm, anh nói, em có phải lớn lên không đẹp hay không?"

Hàn Tuấn nhìn kỹ Tang Đào — Mặt em bé, mũi vênh, đôi môi đầy đặn ngọt ngào, làn da bình thường trắng nõn hiện giờ đỏ như muốn nhỏ máu.

"Rất đẹp, chỉ là hơi mềm." Hấn cười nói, "Chờ cậu đến tuổi của chủ nhiệm Hà, có mùi vị thành thực, càng đẹp."

Tang Đào dựng ngón tay lên, giơ tới trước mặt Hàn Tuấn ngoắc ngoắc: "Tới đây, em muốn nói với anh một bí mật!"

"Bí mật gì?" Hàn Tuấn khẽ nghiêng người qua, hấn từng gặp không ít người sau khi uống say thay đổi hoàn toàn, Tang Đào như vậy không tính là quá khoa trương.

Tang Đào đột nhiên trở tay ôm cổ Hàn Tuấn, kéo người đến trước mặt, ánh mắt tan rã cười nói: "Em vẫn chưa cho nụ hôn đầu, anh có muốn thử xem sao không?"

"Đừng làm rộn — Tang Đào, cậu uống nhiều rồi!" Hàn Tuấn vừa nhìn điệu bộ này nhanh chóng tách cánh tay Tang Đào xuống.

Được rồi, cái này hơi khoa trương.

Mặc dù Tang Đào nhìn tay chân loè khoè không có sức lực gì, nhưng kỳ thật chỉ cần làm khoa ngoại, lực cánh tay đều sẽ không nhỏ. Động tý là ở trên bàn mổ xử lý phẫu thuật mấy tiếng, cánh tay không có lực tay không ổn định thì khâu mạch máu mỏng manh thế nào?

Tang Đào say rồi, nhưng sức lực chưa mất, Hàn Tuấn cũng không dám dùng sức tách ra sợ làm bị thương cánh tay y.

Đôi môi đầy đặn dán lên, mang theo mùi rượu nồng đậm. Tang Đào căn bản không biết hôn, cũng chỉ là dùng môi ở ngoài miệng Hàn Tuấn cọ tới cọ lui. Hàn Tuấn nhanh chóng nghiêng đầu né tránh, nhưng lập tức lại bị đối phương đè mặt vắn lại, hơi thở phủ đầy mặt hôn xung quanh.

"Tang — Tang Đào! Đừng làm rộn!"

Hàn Tuấn dùng sức đẩy tay Tang Đào ra, giam cổ tay ở bên má đối phương, sợ hết hồn mà thở hổn hển. Trời ạ, tửu lượng của Tang Đào kém quá, chờ thẳng nhóc này tỉnh ngàn vạn phải cảnh cáo cậu ta sau này tuyệt đối không thể ra ngoài uống say không biết trời trăng với người lạ!

Không phải, Hàn Tuấn chợt dạ nghĩ, người quen hình như cũng không được.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Uống đến 11h, thân thích Hàn gia rốt cục chịu giải tán. Hà Quyền dựa vào cửa xe chờ lái xe thuê, từ trong áo khoác lấy ra hộp thuốc lá, gõ ra một điếu ngậm lên môi bật bật lửa châm. Lâu lắm không uống rồi, lại là uống trộn, lúc này hơi rượu lên đầu, hơi choáng.

"A Quyền, em khi nào thì bắt đầu hút thuốc?"

Âm thanh Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh vang lên, Hà Quyền nghiêng đầu, ánh mắt mê ly nhìn đối phương, chậm rãi thở khói

thuốc ra. Trịnh Chí Khanh giơ tay lên khua khói, cầm thuốc từ trên tay Hà Quyền xuống ném lên mặt đất bóp tắt.

"Đừng hút, nicotine sẽ gây ra rung động đầu mút dây thần kinh, không cầm được dao giải phẫu."

"Cũng không phải hút hàng ngày, chỉ là uống rượu xong muốn hút một điếu. Đừng để ý tôi, Trịnh Đại Bạch, tôi đã nói tôi không chịu được quản." Hà Quyền lại ngậm điếu thuốc, giống như chống đối với Trịnh Chí Khanh, lại châm lần nữa.

Liếc xe Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh nói: "Chìa khóa đưa tôi, tôi đưa em về."

"Anh không cần đưa mẹ anh về nhà à?"

"Xe bà ấy có tài xế."

"Cũng không cần đưa tôi, tôi gọi lái xe thuê rồi."

"Tiền tôi lát sẽ đưa cho lái xe thuê, chìa khóa đưa tôi, A Quyền, tôi đưa em." Trịnh Chí Khanh vươn tay về phía cậu.

Lấy chìa khóa xe ra ở trước mặt Trịnh Chí Khanh quơ quơ, Hà Quyền lúc đối phương đưa tay cầm đột nhiên nắm chìa khóa trong tay thu lại trước ngực: "Làm sao, muốn nhân lúc tôi uống nhiều, làm say rượu loạn tính?"

"Em vẫn chưa đến mức đó." Về mặt Trịnh Chí Khanh cũng không có bất kỳ biến hóa gì, chỉ là tách chìa khóa xe từ trong tay cậu ra, thuận tay bóp tắt thuốc của cậu, "Đừng hút nữa, lên xe, bên ngoài lạnh."

"Anh có phiền không hả!" Hà Quyền đột nhiên khó chịu, trong ngôn từ cũng mang theo phát tiết men say, "Tôi không cần anh lo! Trịnh Đại Bạch! Tôi 10 năm nay sống rất tốt! Nhưng từ lúc anh về ngày tháng tốt đẹp của tôi liền không còn! Tôi van anh! Cách tôi xa chút! Tôi không yêu anh! Anh đừng phạm tội nữa được không!"

Trịnh Chí Khanh đang muốn mở miệng, lái xe thuê đến. Hắn đi con xe đạp nhỏ có thể gấp lại dừng bên cạnh Volvo, đối chiếu biển số xe, ngẩng mặt hỏi Trịnh Chí Khanh: "Xin hỏi, ngài là chủ xe của user name "Tùng miếng ăn Đại Bạch" sao?"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 40

Edit + Beta: Vịt

Từng miếng ăn Đại Bạch?

Trịnh Chí Khanh yên lặng bật cười, user name này rất có sức thuyết phục, quả thực là ép Hà Quyền nuốt lại lời vừa nói ra. Hà Quyền tỉnh rượu một nửa, thẹn quá hóa giận quát: "Tôi mới là chủ xe!"

Không đợi lái xe thuê tỏ vẻ áy náy, Trịnh Chí Khanh hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Hả?" Lái xe thuê chớp chớp mắt.

"Một chuyến của anh, nhận bao nhiêu?"

"Dựa theo cây số đếm, không thấp hơn 120."

"Được, cái này cho anh, không cần trả lại, phiền anh chạy uống công một chuyến." Trịnh Chí Khanh từ trong ví rút ra 2 tờ trăm đồng tiền mặt đưa cho lái xe thuê, xoay người mở cửa xe nhét Hà Quyền vào ghế phụ.

Bị Trịnh Chí Khanh kéo đai an toàn qua cài lại ở trên chỗ ngồi, Hà Quyền kêu to: "Trịnh Đại Bạch! User name đó là tôi uống nhiều quá đặt lung tung! Anh đừng hiểu sai!"

"Ngồi yên, tôi lái xe."

Trịnh Chí Khanh nhìn gương chiếu hậu, sau khi xác nhận không có vật gì dịch xe ra khỏi vị trí. Anh không thể nào nhìn radar chuyển xe, đó là để cho người không biết lái xe chân chính dùng — Khoa học kỹ thuật càng phát triển, loài người càng thoái hóa. Trí tuệ nhân tạo đã sớm tiến quân vào lĩnh vực chữa bệnh, vốn dĩ kỹ thuật trước mắt mà nói, máy móc không cách nào chân chính thay thế nhân viên. Hướng đi trong mạch máu trên cơ thể người thiên biến vạn hóa, muốn dựa vào một trình tự để giải quyết vấn đề, e là vẫn phải đi mấy trăm con đường.

"Trịnh Đại Bạch, anh nghe, tôi không nghĩ gì cả, tôi không phải muốn ăn anh, tôi hôm đó — hôm đó uống ngay cả tên mình là gì cũng không biết!" Hà Quyền gấp gáp gào lên biện giải cho mình, cậu cảm thấy mắt Trịnh Chí Khanh có chút phát xanh.

"Ngay cả tên mình là gì cũng không biết, nhưng vẫn nhớ nickname của tôi?" Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu nhìn Hà Quyền một cái, chú ý tới tràn ngập lo âu trên mặt đối phương, "A Quyền, sau này đừng nói câu kiểu em không yêu tôi nữa, tôi không tin."

Hà Quyền dùng sức xoa mặt, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Thích tin thì tin!"

Trịnh Chí Khanh xoay bánh xe dừng xe ở ven đường, bắn đai an toàn ra nghiêng người đề Hà Quyền trên ghế phụ, vặn mặt cậu qua dùng sức hôn xuống. Hà Quyền không đẩy anh ra được, môi lưỡi lại bị thô bạo quán lấy, giấy dựa một hồi liền bị hôn đến cả người bốc hỏa, không tự chủ mà đáp lại khát vọng của đối phương.

Cảm giác và mùi vị quen thuộc giam lấy tất cả các giác quan, tay vịn trên người cũng biết rõ tất cả chỗ mẫn cảm. Trái tim đập tới giống như muốn phá lồng ngực, ham muốn nuốt xuống đã lâu hoàn toàn bị nổ tung. Lúc hai người hận không thể nuốt đầu lưỡi đối phương vào mới được, cửa sổ xe vang lên tiếng gõ.

Cảnh sát giao thông tuần đêm ở ngoài cửa xe hạ xuống chào Trịnh Chí Khanh một cái.

"Chào ngài, nơi này cấm đỗ, làm ơn lấy ra giấy phép lái xe và bằng lái xe."

Đỗ xe trái quy định, cũng may Trịnh Chí Khanh không xuống xe vẫn ở trên ghế lái, chỉ là bị cảnh sát giao thông giáo dục một trận liền cho đi. Hà Quyền hoàn hồn ôm cánh tay ở trên ghế phụ run mãi — Vừa nãy nếu không phải bị cảnh sát giao thông cắt đứt, cậu suýt nữa đã đưa tay cởi dây lưng Trịnh Chí Khanh.

Cậu quy cái này vào say rượu dẫn đến tự chủ giảm xuống.

Tới lúc lái xe đến dưới lầu nhà Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh cũng không nói một lời. Dừng xong xe, anh kéo mở cửa xe ghế phụ đào Hà Quyền từ bên trong ra, nắm chặt cổ tay đối phương kéo người tới giữa thang máy. Trịnh Chí Khanh có thể cảm giác được Hà Quyền đang phát run, anh cũng vậy. Dục chiếm hữu mãnh liệt tràn ngập từng tế bào, dục vọng nhẩn nại đến cực hạn giống như mãnh thú ở đấu trường La Mã, nôn nóng chờ đợi trong nháy mắt mở công tắc sổ lồng.

Vừa vào cửa nhà đã bị Trịnh Chí Khanh đè trên vách tường huyền quan gặm cổ, Hà Quyền từ trong não bị rượu còn làm tê dại nặn ra tia tỉnh táo, nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở đối phương:

"Trịnh Đại Bạch, trước nói xong đã, cái này không đại biểu gì cả! Tôi sẽ không quay lại với anh!"

Kéo vạt áo sơ mi từ trong lưng quần Hà Quyền ra, Trịnh Chí Khanh một tay cởi dây lưng Hà Quyền một tay ra sức vuốt ve thịt mềm ở eo đối phương, đồng thời ở bên tai cậu rì rầm: "A Quyền, xin lỗi, tôi thật sự không nhịn được....."

Đừng nói Trịnh Chí Khanh không nhịn được, Hà Quyền cũng sớm đã bị dục hỏa tới miệng đắng lưỡi khô. Cậu cũng không nhớ được lần khai trai trước là lúc nào, tóm lại là long time ago. Độ cứng chống trên đùi thức tỉnh ký ức thân thể, trong não Hà Quyền tràn đầy cảm giác lúc bị đối phương xỏ xuyên qua. Khó nhịn mà cọ gò má nóng hổi của Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền chặt chẽ hai mắt nhắm lại, tùy ý đối phương ở trên người đổ dầu vào lửa.

Cậu cần cái này, ngay hiện tại.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

6 rưỡi bị đồng hồ báo thức đánh thức, Hà Quyền mơ mơ màng màng duỗi tay sờ điện thoại, vừa nâng cánh tay đã bị bắp thịt đau nhức khiến cho tỉnh táo triệt để.

Trịnh Chí Khanh đi tới tủ đầu giường trước tắt báo thức điện thoại. Anh dậy 6 giờ, hiện tại đã tắm xong xử lý xong bản thân, trạng thái tùy thời có thể ra ngoài đi làm. Kỳ thực anh cả đêm không thể nào ngủ, ban đêm đắp chăn cho Hà Quyền không biết bao lần. Hà Quyền ngủ cưỡi chăn, mùa hè cưỡi drap giường, mùa đông cưỡi chăn bông ngủ. Hiện tại đổi thành cưỡi sofa, lúc trước đến phòng

làm việc của Hà Quyền đưa cơm, anh mắt thấy Hà Quyền trở mình, chân nhấc lên cưỡi trên lưng sofa.

Hà Quyền dụi dụi mắt, khó khăn chống người dậy. Khấp người đau nhức — Mùi vị bị xe tải nghiền qua có lẽ là vậy đi.

Giơ tay lên xô tóc xoăn rơi lả tả trên trán Hà Quyền ra hai bên, Trịnh Chí Khanh dịu dàng nói: "Trong tủ lạnh của em chỉ có 2 quả trứng gà, tôi lát làm trứng tráng cho em, em tắm rửa trước."

"Ặc..... Không cần, đến viện mua phần bữa sáng là được....." Hà Quyền dịch dịch ra bên cạnh để tránh tay Trịnh Chí Khanh, kết quả kéo đau bên dưới, mặt lập tức cau lại một cục.

"Làm em bị thương?"

Mặc kệ đau khổ sự cực tuyệt của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh nhanh chóng vén chăn đơn ra kiểm tra trạng thái đối phương. Kết quả của ghen quá lâu chính là, lúc làm kích tình dâng trào liều mạng thế nào sướng thế nào, sau đó có thể so với hiện trường tai nạn xe.

"Không không không..... tôi..... tôi đi tắm!" Hà Quyền quán chăn đơn — Nói khó nghe chút giống như con nhặng vậy — Từ trên giường lăn xuống, "Anh đi trước đi, tôi lát tự mình..... tự mình đi....."

Trịnh Chí Khanh cúi đầu nhìn tay bị tránh ra, khẽ thở dài.

"Vậy em tự chú ý, tôi đi trước, còn phải đến quán ăn lấy xe."

Lúc Trịnh Chí Khanh sắp đi ra phòng ngủ, Hà Quyền lên tiếng anh lại: "Trịnh Đại Bạch."

"Huh?" Trong lòng lại dấy lên một tia hi vọng, Trịnh Chí Khanh xoay người lại mong đợi nhìn Hà Quyền.

Hà Quyền dịch dịch con người, mím môi nói: "Anh nếu dám nói với người khác chuyện này..... Tôi liền từ chức."

Trịnh Chí Khanh đương nhiên sẽ không nói với bất cứ ai, nhưng anh hiểu đây là Hà Quyền đang tỏ rõ lập trường, đành phải cười khổ gật gật đầu.

"Được, tôi đảm bảo, tuyệt đối sẽ không tổn hại danh dự em."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 41

Edit + Beta: Vịt

Ở trong thang máy đụng nhau, Kiều Xảo cẩn thận nghiên cứu khuôn mặt rõ ràng túng dục quá độ của Hà Quyền, lúc ra thang máy hừ một tiếng.

"Ông chôn trên cánh tay ngài, rốt cục phái được công dụng rồi?"

Da mặt Hà Quyền căng chặt, lúng túng nặn ra nụ cười. Hai năm trước có công ty thuốc nước ngoài đến bệnh viện chào hàng thuốc tránh thai tan chậm, khu bệnh rất nhiều người đều dùng thử miễn phí, căn cứ vào nguyên tắc không thực tiễn thì không có phát ngôn, cậu cũng góp náo nhiệt. Phương pháp sử dụng là cắm 3 ống an-bu-min to bằng cọng tóc dưới da, vị trí bình thường lựa chọn bên ngoài cánh tay, không có bất kỳ tác dụng phụ nào càng không ảnh hưởng sinh hoạt hàng ngày, được hiệu thì kéo dài 3 năm.

Dường như hiệu quả tốt vô cùng, dù sao trừ Phương Mặc, khu bệnh hai năm qua thật sự không có ai mang thai. Bất quá cho tới trước tối ngày hôm qua, Hà Quyền vẫn không có cơ hội thử qua được hiệu. Chơi tình một đêm với người lạ không dám không mang bao, ai biết có bệnh gì, huống chi cậu cũng không rảnh tìm.

"Đừng nói với chị là Trịnh Đại Bạch." Kiều Xảo vừa đi vừa trợn mắt trắng với Hà Quyền. Vừa thấy đối phương ngậm thừa nhận, biểu tình lập tức "Biết ngay mà".

"Ặc..... Em uống nhiều quá."

Đẩy cửa phòng làm việc ra đi vào, Hà Quyền dùng sức ho một cái hắng giọng. Muốn chết, đêm kêu to quá, hiện tại trong cổ họng giống như lót lớp giấy ráp vậy. Phải nói nhiều năm như vậy tới giờ có thể khiến cậu kêu khản giọng cũng chỉ có Trịnh Chí Khanh, những người khác căn bản là đi theo quy trình giải quyết vấn đề sinh lý cho xong chuyện.

Kiều Xảo treo áo khoác và túi xách lên kệ mũ áo, từ phía sau lấy áo blouse của mình xuống mặc vào, khơi lông mày hỏi Hà Quyền: "Thế nào? Đây coi như là hợp lại?"

"Thôi đi, hợp cái rắm! Cả nhà thần kinh, em thiếu thông minh à?" Động tác Hà Quyền lúc cởi áo khoác cực kỳ kỳ quặc, Kiều Xảo nhìn cười không ngừng. Cô đưa sữa đậu nành vừa mua cho Hà Quyền, tự mình đi pha cafe uống.

"Cậu xem cậu chính là thiếu thông minh. Cũng không phải là sống với nhà bọn họ, mình có nhà ở riêng thôi. Chị nói câu này, A Quyền, ngoại trừ Trịnh Chí Khanh, không ai có thể chịu được cái tính xấu kia của cậu."

Dùng sức hút miếng sữa đậu nành nhuận họng, Hà Quyền ngậm ống hút phản bác: "Tính em thì sao? Em cảm thấy rất tốt."

"Người này á, rất tự mình biết mình." Kiều Xảo bĩu môi.

"Chị pha từ từ, em đi kiểm tra phòng." Hà Quyền vừa ra khỏi phòng lại thò đầu lại. "À đúng rồi, chị, phẫu thuật chiều này chị phải theo ca đấy nhé, vợ Thời Hâm Hạo sinh, em cho cậu ta nghỉ 3 ngày bồi vợ."

"Ô, sinh rồi à, sao không đăng tin lên group?" Kiều Xảo còn cố ý lấy điện thoại ra lật ghi chép nói chuyện Wechat.

Hà Quyền cười nói: "Đừng nhắc đến nữa, vợ cậu ta ở đó đau, cậu ta cầm điện thoại quay video, vợ cậu ta tức tịc thu quảng lên tường, hồng hấn luôn, vừa nãy dùng điện thoại bàn của khu sinh 1 gọi cho em."

"Đáng đời, ai muốn ghi lại hình ảnh mình tóc tai bù xù mặt mày dữ tợn, kêu khàn giọng chứ." Kiều Xảo cũng cười theo, "Con trai hay con gái? Chị lát nữa đưa lì xì."

"Con trai, bắt quá trên cổ có nốt ruồi, kết quả kiểm tra gen vẫn chưa ra, Thờì Hâm Hạo nói tám phần là một đứa đáng lo."

Hà Quyền nói, theo bản năng giơ tay úp lên vị trí nuốt ruồi mọc ở chân tóc. Cũng không phải nói nốt ruồi mọc chỗ này nhất định có gen X ẩn, cũng không phải là nói không mọc thì không có, nhưng đây đều là số ít, phương pháp phán đoán chuẩn xác nhất vẫn là kiểm tra gen. Trước kia trường học mặc kệ, sau này kiểm tra sức khỏe nhập học đều kiểm tra, nhất là đại học, tránh cho bố trí nhầm ký túc xá xảy ra chuyện.

Hà Quyền hồi đó một phòng 6 đứa toàn là khoa khác nhau, cho nên cậu ở khoa nào cũng có người quen, khiến cậu giống như rất am hiểu giao tiếp. Theo như các bạn học sau này nói, cậu lúc ấy có không ít người ngưỡng mộ, nhưng đều cảm thấy bên cạnh cậu nhiều người, lo cạnh tranh quá lớn không dám đến gần. Độc lai độc vãng hơn hai năm, mới có Trịnh Chí Khanh cầm miếng vải plastic quần lấy cậu đi.

Khi đó Hà Quyền khó giải thích được cảm giác mình hơi thiệt.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi chiều Hà Quyền và Kiều Xảo làm giải phẫu, bên khám gấp có biến gọi Cảnh Tiêu đi hỗ trợ, kết quả xảy ra chuyện. Thai nhi kẹt ở trong sản đạo, lúc Cảnh Tiêu cắt nghiêng bị người bệnh giãy dụa kịch liệt đá vào tay phải, dao đâm vào tay trái cơ hồ xuyên qua lòng bàn tay. Vạn hạnh trong bất hạnh, không tổn thương đến xương và gân cốt, nhưng ít nhất một tháng không giải phẫu được.

Phải nói tay của bác sĩ ngoại khoa quý giá nhất, cầm dao phẫu thuật vững đều là từng chút luyện ra được. Hà Quyền hồi đó luyện tay là mỗi ngày dùng dụng cụ phẫu thuật bóc vá vỏ nho, luyện quen tay phải chuyển đến tay trái. Cậu sở dĩ được gọi là "Hà một dao", cũng là bởi vì tay trái tay phải của cậu dùng giống nhau, không cần biết là thất nút hay là dùng dụng cụ.

Mặc dù Hà Quyền không thể nào nấu cơm, nhưng bóc màng bên trên trứng cá như chơi vậy, cả miếng màng lột ra một viên trứng cá cũng không nát. Đương nhiên cậu không có việc gì cũng sẽ không đi bóc thứ kia, hàng ngày đi làm là đủ rồi, tan làm còn cầm dao? Cậu sẽ làm việc này là bởi vì một lần tham gia hội nghị nhà máy thuốc tài trợ, trong tiệc tối có cuộc thi thú vị, một đồng bác sĩ ngoại khoa ở đó bóc các loại đồ. Cậu coi trứng cá mà đầu bếp đặt đó chuẩn bị nấu là nguyên liệu, kết quả hôm sau liền nổi tiếng.

Sau này cậu phỏng vấn bác sĩ mổ chính mượn chiều này để thử, thế cho nên đến giờ mới thuê được mỗi Cảnh Tiêu. Vừa nghe Cảnh Tiêu bị thương tay, cậu lo lắng hơn ai khác, phẫu thuật xong lập tức vọt đến phòng làm sạch vết thương. Đi vào nhìn thấy băng gạc dính máu Tiên Việt ném trong khay, chân Hà Quyền còn mềm hơn đêm qua.

Trần Mạnh đang chuẩn bị khâu cho Cảnh Tiêu, cô vừa thấy sắc mặt Hà Quyền trắng bệch, vội hỏi: "Chủ nhiệm, anh làm sao thế?"

"Thấy máu hơi choáng." Hà Quyền đau lòng gấp bội, cầm tay Cảnh Tiêu thở dài, "Ài, tay rõ đẹp, sau này để lại sẹo sẽ không hoàn mỹ nữa."

"Đàn ông có sẹo mới hoàn mỹ." Cảnh Tiêu vừa nói quăng ánh mắt về phía Trần Mạnh, khẽ mỉm cười với đối phương, "Cô nói phải không, bác sĩ Trần?"

Trần Mạnh mím môi cười cười, cũng không đáp lại. Tiền Việt ở bên cạnh thấy một màn như vậy, nhanh chóng cầm khay đồ làm sạch viết thương vội vã rời đi. Cảnh Tiêu không phải đàn ông máy móc, nhưng chỉ tản hoa đào với phụ nữ, đối với kiểu như Hà Quyền Tiền Việt hẳn không có cách nào, lột sạch ném trong ngực cũng không có phản ứng.

Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Hà Quyền thấy Tiền Việt mặt lạnh đi ra ngoài, an ủi Cảnh Tiêu mấy câu liền đuổi theo đến khu hộ sĩ. Nếu là người khác cậu cũng lười quản, nhưng Tiền Việt và cậu quan hệ tốt. Lại có, Tiền Việt là cô nhi, ở trong viện phúc lợi lớn lên, thi đỗ chuyên ngành hộ lý cũng là dựa vào khoản vay học tập và làm thêm ngoài giờ mới học tiếp được.

Hai bọn cậu ít nhiều có chút đồng bệnh tương liên.

Ban đêm hành hạ nửa đêm, buổi chiều lại đứng ca mổ, Hà Quyền đành phải gục trên bàn khu hộ sĩ nói chuyện với Tiền Việt. Tiền Việt xé băng dính y tế dán trên bảng kim loại để kẹp đơn thuốc thành từng đoạn dự trữ, nhìn lực rõ ràng là đang phát tiết.

Hà Quyền hữu khí vô lực khuyên nhủ, "Này, đừng như vậy, nếu không buổi tối tôi mời cậu ăn cơm nhé, cậu chọn chỗ."

"Không cần đâu, thấy anh mệt, tan làm về nghỉ ngơi sớm đi." Tiền Việt rũ mắt nhìn chăm chăm việc trong tay, "Chủ nhiệm, có việc tôi muốn thương lượng với anh."

"Ngoại trừ từ chức, cái gì cũng dễ thương lượng." Hà Quyền cảnh giác ngẩng đầu.

Tiền Việt không lên tiếng nữa.

"Không làm người yêu được vẫn không thể làm đồng nghiệp sao?" Hà Quyền vỗ vỗ cánh tay y, "Cậu nếu thật sự không mở miệng được, tôi đi nói với Cảnh Tiêu, mua bán một lần thành hoặc không thành, cậu còn tiếp tục như vậy sớm muộn cũng hành hạ mình mắc chứng uất ức."

Tiền Việt lắc lắc đầu. "Không cần nói, tôi biết là kết quả gì, tôi không xứng với anh ấy."

"Nè! Nói hươu nói vượn gì thế!" Hà Quyền không dựa nữa, chống mặt bàn lách vào khu hộ sĩ, kéo Tiền Việt vào phòng điều chế thuốc, để y nhìn khuôn mặt mình chiếu trong gương, "Nhìn kỹ đi, đây là y tá trưởng Tiền Việt của khu sinh 3 bệnh viện sản Đại Chính chúng ta, muốn tướng mạo có tướng mạo muốn bản lĩnh có bản lĩnh, tâm tính thiện lương còn đặc biệt biết yêu thương người, ai có thể lọt vào mắt xanh cậu ấy tuyệt đối là kiếp trước từng cứu trái đất."

Mặt Tiền Việt lộ vẻ khó xử, quay đầu nhìn Hà Quyền nói: "Chủ nhiệm, anh đây là nói bản thân anh đi."

"Có chút tự tin!" Hà Quyền vỗ vỗ vai y, "Tiền Việt, hồi đó lúc tôi đào cậu từ chỗ chủ nhiệm Hàn tới cậu cũng không như vậy. Vừa vào khu bệnh đã bắt đầu cau mày, sửa lại quy củ tôi lập ra đủ một dãy, hồi đó cậu kiên cường bao nhiêu, còn dám vỗ bàn trợn mắt với tôi."

Nốt ruồi khóe mắt theo vẻ mặt khế cử động, Tiền Việt thở dài lắc đầu: "Không giống, chủ nhiệm Hà, trong công việc tôi có thể kiên cường, nhưng tình cảm..... Tôi là đứa trẻ bị song thân vứt bỏ, ngay cả cha mẹ ruột cũng không cần tôi, tôi không biết còn sẽ có ai..... ai chịu bỏ ra tất cả với tôi."

"Tôi."

Tần Phong một tay đỡ giá truyền dịch một tay che vết thương ở bụng, hơi có vẻ khó khăn đứng ở cửa phòng điều chế thuốc. Hắn là đến tìm Tiền Việt chọc chơi, vừa vào khu hộ sĩ đã nghe thấy lời đối phương.

"Tiền Việt, tôi hiện tại chính thức thổ lộ với em." Hắn cố gắng đứng thẳng thân thể, mặc dù lúc này khiến hắn đau tới toát mồ hôi lạnh. "Tôi thích em, tôi có thể vì em bỏ ra tất cả, thậm chí....." Hắn ngừng lại, siết chặt tay đặt trên vết thương, "Sinh mạng."

Nhớ tới tình cảnh lúc cấp cứu Tần Phong, Hà Quyền không khỏi bị lời này làm cảm động đến vành mắt nóng lên. Cậu đẩy cánh tay Tiền Việt, nhỏ giọng nói: "Đừng giả ngu, mau đáp lại cậu ta, nếu không thằng nhãi này không nghĩ thông nhảy lầu tôi còn phải xuống lầu kéo hắn dậy."

Tiền Việt sững sờ nhìn Tần Phong, hoàn toàn không nghe vào Hà Quyền đang nói cái gì. Tần Phong tuyệt đối có tư cách nói lời

kiểu "Vì em bỏ ra tất cả", chỉ là y không xác định mình có tư cách tiếp nhận hay không.

"Tôi..... Trong lòng tôi có người." Tiền Việt vừa mở miệng vừa mở miệng đã khiến vẻ mặt Tần Phong ảm đạm xuống, cũng may phía sau còn có, "Tôi không biết..... không biết cần bao lâu mới có thể dễ xuống triệt để..... Nhưng nếu như..... nếu như anh có thể đợi....."

"Có thể có thể có thể! Bao lâu cũng có thể đợi.

Tần Phong vừa kích động liền quên mất trong tay còn đẩy giá truyền dịch, nhắc chân một cái liền vướng vào chân giá, rầm một cái quỵ xuống với Hà Quyền và Tiền Việt.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Thời Hâm Hạo ôm con trai về khu bệnh khoe khoang, nhận một vòng bao lì xì cuối cùng đến phòng làm việc Hà Quyền chuẩn bị nhận cái lớn. Ba bác sĩ nội trú của khu bệnh là lao động chủ lực, Phương Mặc nghỉ sinh, Trần Manh là con gái, mỗi Thời Hâm Hạo trẻ khỏe sai bảo không đau lòng. Hiện tại con trai người ta sinh ra, Hà Quyền nghĩ mình thế nào cũng phải bày tỏ chút, như vậy đối phương sau này mới có thể cam tâm tình nguyện làm nô dịch không phải sao?

Cậu buổi sáng đuổi Trịnh Chí Khanh ra ngoài mua cái khóa vàng nhỏ về — So với chủ nhiệm khu bệnh, chuyên vụ coi như là người rảnh rỗi, cuối tuần còn có thể nghỉ 2 ngày đấy. Lúc Thời Hâm Hạo gõ cửa tiến vào Trịnh Chí Khanh cũng vừa lúc tới đưa khóa vàng,

nhận được đồng ý ngầm của Hà Quyền, anh duỗi tay đeo khóa vàng treo trên dây đỏ lên cổ cho tiểu bảo bối.

"Cảm ơn chuyên vụ."

Thời Hâm Hạo ngược lại không cảm ơn nhằm người, Hà Quyền cũng không định cho Trịnh Chí Khanh tiền mua khóa vàng. Drap giường vỏ chần trong nhà phải giặt toàn bộ, phí giặt là còn con mẹ nó chưa đòi Trịnh Chí Khanh đâu.

"Không cần cảm ơn tôi, là tiền chủ nhiệm bỏ." Trịnh Chí Khanh rất tự giác mà giữ mặt mũi cho Hà Quyền, "Tôi cũng không biết hiện tại đang lưu hành kiểu dáng gì, chỉ chọn cái phổ thông nhất."

"Đẹp lắm đẹp lắm, vậy, chủ nhiệm, tôi trước ôm con về, các anh làm việc đi."

"Tôi nói cậu cũng cho tôi xem đứa nhỏ tý chứ! Cầm vàng bỏ chạy?" Hà Quyền thò đầu nhìn về phía đứa nhỏ trong tã lót, "Được, lớn lên giống vợ cậu, không giống cậu thật vô cùng may mắn."

Thời Hâm Hạo trợn mắt trắng, chủ nhiệm đánh đá rõ ràng, không cách nào phản kháng.

"Về nói với vợ cậu nhé, thứ 7 chủ nhật nhớ đến trực ban."

"Biết rồi, đi trước đây, chuyên vụ, tạm biệt."

Trịnh Chí Khanh đứng dậy đóng cửa lại, xoay người ôm eo Hà Quyền kéo vào trong ngực, hỏi: "Còn đau không?"

Mình size gì trong lòng không tự biết sao, có thể không đau sao? Hà Quyền trợn mắt, giơ tay lên đẩy người ra, kéo bước chân đến

sofa ngồi xuống, ngữ khí dịu dàng nói: "Không có việc gì anh đi làm làm gì, đừng ở chỗ tôi, ảnh hưởng của người đến người đi không tốt."

Trịnh Chí Khanh đưa mu bàn tay đến phía sau, ấn khóa trên tay nắm cửa khóa lại, sau đó đi tới trước mặt Hà Quyền ngồi xuống, ngửa mặt nhìn cậu nói: "Tôi muốn hỏi em một chuyện."

"Gì?"

"Em đêm qua sao không yêu cầu tôi đeo bao?"

Hà Quyền vén tay áo lên, chỉ vào một cục nhỏ trên cánh tay không nhìn kỹ cũng không nhìn rõ khẽ nhô ra nói: "Thuốc tránh thai tan chậm, đừng nói với tôi anh bị bệnh truyền nhiễm nhé."

"À, ra vậy." Trong giọng nói Trịnh Chí Khanh hơi thất vọng, "Yên tâm đi tôi không mắc bệnh, tháng trước vừa làm kiểm tra sức khỏe nhận chức."

Hà Quyền vừa kéo tay áo xuống vừa nghe anh hỏi: "Trước kia..... đứa bé kia..... lớn bao nhiêu rồi?"

"Kém mấy ngày 12 tuần."

Cúi đầu thờ dài, Hà Quyền nhắm mắt lại. Một súng trúng mục tiêu, tính thời gian thật đúng.

"Sau đó có người chăm sóc em không?" Trịnh Chí Khanh đau lòng cầm tay cậu, nhẹ nhàng vuốt ve. Những lời này anh đã sớm muốn hỏi, chỉ là Hà Quyền không cho anh cơ hội. Trải qua đêm qua anh cảm thấy thái độ đối phương hơi mềm hóa, lời đề đáy lòng có thể nói.

"Mẹ chị Kiều Xảo, chị tôi bảo tôi nói với bà ấy, cắt ruột thừa." Hà Quyền lắc lắc đầu, "Được rồi đừng hỏi nữa, tôi không muốn nhớ lại."

"Tôi xin lỗi."

"Không cần, anh có quyền biết."

Trịnh Chí Khanh cười khổ một cái, nói: "A Quyền, qua vài ngày trong nhà làm tiệc đầy tháng cho Quan Quan, anh Vũ hôm nay gọi điện đến muốn anh nhất định phải mời em, nói muốn cẩn thận cảm ơn em."

"Không đi." Hà Quyền rút tay về, hai cánh tay khoanh trước ngực, đầy mặt cự tuyệt.

"Tại sao?"

"Mẹ anh không thích tôi, tôi mới không đi tìm không vui cho mình."

"Không thể nào?" Trịnh Chí Khanh hơi sững sờ, "Bà ấy chính miệng nói với em?"

"Trịnh Đại Bạch anh có phải ngu không, lời như vậy nói chính miệng được?" Nếu không phải eo đau hông đau, Hà Quyền phải cho anh một đá ra khỏi phòng làm việc, "Bà ấy hôm qua ở nhà hàng còn mang lời châm chọc tôi, anh không nghe thấy."

Hơi trầm tư chốc lát, Trịnh Chí Khanh an ủi xoa cánh tay Hà Quyền.

"Mẹ tôi chắc là đau lòng tôi hồi đó thất tình gầy gò như vậy, A Quyền, bà ấy không phải người không thông tình đạt lý, tôi về nói

chuyện với bà ấy, đợi bà ấy biết được em trước kia đối tốt với tôi thế nào, nhất định sẽ thích em."

"Không cần đâu, tôi cũng không sống cùng bà ấy, thích thì thích không thích thì thôi, anh tiết kiệm chút nước bọt đi."

Khuôn mặt Hà Quyền không tỏ rõ ý kiến.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 42

Edit + Beta: Vịt

Cảnh Tiêu bị thương tay, Hà Quyền bảo hấn về nhà nghỉ ngơi, mình thay ca đêm cho hấn. Buổi tối hôm trước hành hạ nửa đêm không ngủ, kiểm tra phòng xong vẫn chưa đến 10h, Hà Quyền liền nằm đầu trên sofa ngủ như chết. Cậu trước khi ngủ cố ý tăng rung cho đồng hồ trí năng, sợ khám gấp gọi tới đồng hồ lóe sáng mình không tỉnh.

Hơn 3h sáng, điện thoại gọi vào, rung tới Hà Quyền xoay cái ngồi dậy, người còn chưa tỉnh hấn đã chạy ra khỏi phòng làm việc. Đến khám gấp Hà Quyền nhìn thấy trước chính là người nhà, lúc ấy đã muốn tại chỗ quay ra phía sau đi về ngủ tiếp.

Không nhận làm, đó là chị họ của nam xe đưa Phùng Khải hồi đó bị Trịnh Chí Khanh một cước đạp nằm xuống. Bên cạnh còn đi theo người phụ nữ hơi lớn tuổi, dáng vẻ 40 đã qua 50 chưa đến, đang hô to gọi nhỏ với y tá trưởng khám gấp Triệu Nguyệt.

"Hiện tại phòng quan sát khám gấp đã đầy, chỉ có thể để người bệnh trước tiên ở trên giường lăn chờ, xin cho chúng tôi chút thời gian, chúng tôi sẽ sớm sắp xếp giường ngủ." Triệu Nguyệt nhẫn nại tính khí câu thông với đối phương. Vừa thấy Hà Quyền tới, lập tức từ trong khu hộ sĩ đi ra kéo cậu đến một bên. "Chủ nhiệm Hà, vốn

không muốn gọi anh, nhưng người nhà khó chơi quá, anh xem có phải trước tiên sắp xếp giường ở sinh 3 không?"

"Người bệnh tình huống thế nào?" Hà Quyền vừa hỏi vừa thò đầu đánh giá Úc Siêu nằm trên giường lăn, không thấy có vết thương rõ ràng, nhưng sắc mặt rất không bình thường.

"Người bệnh khó thở, siêu âm biểu hiện chỉ số nước ối đến gần 20, cuống rốn tăng dày, mới 30 tuần, không có bệnh biến chứng thời kỳ mang thai, nghi ngờ cuống rốn biến đổi bệnh lý."

Hà Quyền cau cau mày: "Được, trước chuyển sang sản 3, cô phái hộ sĩ đi theo người nhà, đẩy giường lăn qua, sáng mai chờ chủ nhiệm Kiều đến hội chẩn."

"Bác sĩ, cậu nói cái gì? Biến đổi bệnh lý?" Người phụ nữ lớn tuổi một cái bắm lấy Triệu Nguyệt, biểu tình vừa kinh ngạc vừa tức giận, "Có ý gì, đứa nhỏ này không tốt?"

Hà Quyền chặn Triệu Nguyệt ở phía sau: "Chỉ là nghi ngờ, cũng có thể là bị nhiễm dẫn đến, cụ thể còn phải đợi kết quả, hiện tại không có cách nào kết luận."

Chị họ một cái liền nhận ra Hà Quyền, nhanh chóng nhỏ giọng nói: "Thím hai, chính là bác sĩ này sai người đánh gãy xương mũi của Khải Khải."

Mẹ Phùng Khải vừa nghe liền nóng nảy, kêu gào: "Đây chính là Hà Quyền kia? Gọi viện trưởng cho tôi! Cậu ta là tên lừa đảo, sao còn ở trong bệnh viện làm nghề y!? Tôi muốn báo cảnh sát bắt cậu ta!"

Tên lừa đảo? Hà Quyền đầu tiên là sừng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại — Không ngờ là bà con mẹ nó tố cáo ẩn danh đánh giá tư cách bác sĩ chủ nhiệm của tôi không tuân theo quy định!

"Ồn ào cái gì?"

Bác sĩ khám gấp Tiết Vĩ nghe thấy có người nói Hà Quyền là tên lừa đảo, nhanh chóng từ trong phòng cấp cứu đi ra.

"Là cậu ta — cậu ta là tên lừa đảo! Cậu ta còn độc ác hành hung đánh gãy mũi con tôi! Bệnh viện các người sao có thể để người như vậy ở lại đây?"

Đầu ngón tay sơn đỏ tươi của mẹ Phùng Khải đều sắp đâm vào mũi Hà Quyền. Triệu Nguyệt kéo Hà Quyền về phía sau, cô sợ đám bà cô kia ra tay cào nát mặt Hà Quyền. Tiết Vĩ cau mày, toàn viện đều nghe nói chuyện Hà Quyền bị thẩm tra, cái này nói rõ là bới móc, đừng nói tư cách bác sĩ chủ nhiệm của Hà Quyền không thành vấn đề, ngay cả có, kỹ thuật cũng đủ tư cách.

"Theo tôi biết, thẩm tra tư cách của chủ nhiệm Hà vẫn chưa công bố kết quả, trước đó, đánh giá nguyên chức danh của cậu ấy hữu hiệu." Tiết Vĩ giơ tay lên chỉ về phía đại sảnh khám gấp, "Nếu như bà không tín nhiệm Đại Chính, có thể chuyển viện, tôi đi bố trí xe."

"Dựa vào cái gì!? Tôi một hơi nộp 20 vạn tiền đặt trước VIP, thì phải ở đây khám!" Mẹ Phùng Khải chân cao khí ngang giường cầm, "Đổi bác sĩ, tôi không cần tên lừa đảo khám bệnh!"

"Bà chị, tôi lại không khám cho chị, tôi khám cho cậu ta —" Hà Quyền chỉ về phía Úc Siêu nằm trên giường lăn, "Con trai bà lần

trước đánh cậu ấy thành sinh non, nếu không phải cậu ấy ngăn tôi đã báo cảnh sát trước! Bà không quản tốt con trai, tôi quản thay bà!"

Mẹ Phùng Khải khoe miệng co rút, nhìn hai bên, phát hiện người trong đại sảnh dùng ánh mắt khác thường nhìn mình chằm chằm. Trên mặt bà ta không nhìn được, đẩy tay chị họ Phùng Khải, ra hiệu cô ta đi ứng phó Hà Quyền. Chị họ đã lĩnh giáo sự lợi hại của Hà Quyền, nhất thời cũng không dám lớn lối quá mức, cố gắng chịu đựng tầm mắt chất vấn xung quanh đan thành lưới: "Cậu có chứng cứ gì nói Phùng Khải của chúng tôi đánh!"

"Vậy là ai đánh, cô à?" Hà Quyền cười lạnh, "Tôi vẫn nói cho cô biết, Úc Siêu tôi nhìn chán chán rồi, nếu tôi lại ở trên người cậu ấy phát hiện chút vết thương, lập tức báo cảnh sát! Triệu Nguyệt! Tìm người đẩy người bệnh đến sản 3!"

Hai người phụ nữ kia bị Hà Quyền chẹn không nói ra lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đẩy Úc Siêu đi.

Sắp xếp xong phòng bệnh, Hà Quyền để Tang Đình Đình trực ca đêm đi truyền đường glu-cô cho Úc Siêu, lại mua suất cháo về. Kiểm tra bên khám gấp đo ra giá trị đường máu của Úc Siêu chỉ có 4.2, đã sắp rớt xuống mức cảnh báo rồi, thả nào sắc mặt cậu ta khó coi như vậy. Nhưng hai người nhà kia lại chỉ để ý gây lộn với bên viện, hoàn toàn không ai chân chính quan tâm bệnh nhân.

Hà Quyền làm kiểm tra cho Úc Siêu, cũng không phát hiện vết thương mới, nhưng có vài vết bầm cũ chưa hoàn toàn biến mất. Tang Đình Đình mua cháo về, Úc Siêu uống vài hớp liền ới ra hết. Nước ối vượt chỉ tiêu, ngay cả tim phổi cũng bị tử cung chèn ép, hướng chi là dạ dày.

"Tại sao phải nhịn bọn họ?" Hà Quyền ôm cánh tay tựa vào trên bàn ăn nhỏ, cau mày nhìn về phía Úc Siêu, "Là bởi vì có con?"

Úc Siêu nghiêng đầu, trên khuôn mặt tái nhợt tràn ngập xấu hổ.

"Tôi cần tiền, Phùng gia nói, sinh con trai, cho tôi 100 vạn, con gái, 40 vạn, tôi như vậy..... 30 vạn....."

"Đệt." Hà Quyền giấu cợt một tiếng nói, "Cậu đi học không có tiền à, hay là làm sao?"

"Cứu anh tôi, anh ấy bị người hãm hại, phạm phải chuyện này, luật sư nói, nếu như có thể tích cực bồi thường tổn thất của người bị hại, có thể giảm hình phạt....." Úc Siêu phiền muộn thở dài, "Ba tôi đi sớm, mẹ tôi nuôi nấng hai anh em tôi không dễ dàng..... Con của anh tôi mới chưa đến 5 tuổi, chị dâu muốn ly hôn, còn muốn mang cháu đi..... Đứa bé đó là mệnh căn của mẹ tôi, nếu anh tôi lại bị phán vô kỳ hạn, bà ấy phải sống thế nào đây....."

Dùng sức bấm bấm sống mũi, Hà Quyền lắc lắc đầu: "Không thì mượn ít tiền, trả dần dần, cậu làm như vậy không phải giày xéo mình sao?"

"Bác sĩ Hà, đầu óc tôi ngốc, không thi đỗ đại học, tốt nghiệp cấp 3 liền không học nữa, vẫn luôn ở trong night club bán rượu." Úc Siêu cười khổ, "Tôi và Phùng Khải chính là ở night club quen biết, anh ấy chỉ cần vừa đến là sẽ mua cho tôi rất nhiều rượu, dẫn tôi lên sân khấu chơi..... Tôi ngốc, cho rằng anh ấy thật lòng thích tôi, nhưng ai biết anh ấy chẳng những hoa tâm, uống nhiều còn sẽ ra tay đánh người..... Tôi muốn bỏ đứa nhỏ cắt đứt triệt để với anh ấy, là mẹ anh ấy tới tìm tôi, nói biết tôi thiếu tiền, sau đó ra giá với tôi,

muốn tôi ký thỏa thuận đảm bảo đứa nhỏ sinh ra không có liên quan tới tôi."

"Cho nên hẳn đối với cậu thế nào, cậu cũng không báo cảnh sát."

"Cha Phùng Khải có 4 anh em, đến đời anh ấy thì độc đinh, nếu anh ấy xảy ra chút không may, người một nhà đó sẽ không tha cho tôi."

"Nhìn ra, bà chị họ kia đã đủ khả năng." Hà Quyền khinh thường bĩu môi, "Nhà bọn họ rốt cuộc làm gì?"

Úc Siêu suy nghĩ một chút, nói: "Cha Phùng Khải ở mỏ vàng châu Phi có cổ phần, hình như đi theo một sếp rất lớn, họ..... Hàn thì phải."

Cha Hàn Tuấn. Hà Quyền giơ tay lên lau mặt, vòng tròn thật nhỏ, khắp nơi là người quen. Không thể không nói, một dạng gạo dưỡng trăm dạng người, cùng là có ông bố đào vàng, nhìn Hàn Tuấn người ta xem, lại nhìn Phùng Khải kia xem, trời đất khác biệt.

"Bác sĩ Hà, sau khi Phùng Khải bị gãy xương mũi, mẹ anh ấy tìm người, nói muốn chỉnh sập anh." Úc Siêu nhỏ giọng nói.

"Đã ra tay, khỏi bận tâm, tôi có thể ứng phó." Hà Quyền vỗ vỗ chân cậu ta, "Nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai để chủ nhiệm Kiều của chúng tôi làm kiểm tra cho cậu, tình hình của cậu là lĩnh vực cô ấy am hiểu."

"Cám ơn anh, bác sĩ Hà."

Nụ cười của Úc Siêu ở trong mắt Hà Quyền không khỏi có chút đau xót.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Kiều Xảo chuẩn đoán chính xác tình huống của Úc Siêu là u mạch máu màng lông tơ cuống rốn tính đa phát, dễ biến đổi bệnh lý, nhưng thể u tăng cao có thể tạo thành nghẹt thở thai nhi. Cô và Hà Quyền thương lượng, không được thì để Úc Siêu ở lại khu bệnh, ứng phó đến 36 tuần trực tiếp mổ ra. Hà Quyền cũng cảm thấy như vậy khả thi, ít nhất ở trong bệnh viện có thể đảm bảo Úc Siêu nhận được chiếu cố nên có, còn sẽ không bị đánh.

Xác nhận xong với Hà Quyền, Kiều Xảo đi tìm người nhà câu thông, chưa nói mấy câu suýt chút nữa bị mẹ Phùng Khải làm tức điên.

"Đứa nhỏ đang yên đang lành, bà ta bảo tôi làm phá thai!?" Kiều Xảo đập một xấp bệnh án trên bàn Hà Quyền, "Nói cái gì mà đứa nhỏ mọc u không thể nhận! Tiên sư bố nó chứ, có hiểu không hả mà ở đó nói nhăng nói cuội!"

Hà Quyền cười lạnh: "Qua 28 tuần phá thai phạm pháp, bà ta nói bỏ là bỏ? Có chấp hành lệnh của pháp viện không?"

"Chị nói với bà ta rồi, bà ta chỉ trích bệnh viện sợ gánh trách nhiệm mới lừa bà ta." Kiều Xảo tu mạnh nửa ly cafe của mình, "À, đúng, bà ta còn cứ nói cậu là tên lừa đảo."

"Em biết, hôm qua mất em nửa đêm rồi, không đoán nhầm, chuyện chức danh của em chính là bà ta chỉ định."

"Bà ta? Chị còn tưởng là —" Kiều Xảo nói một nửa nhanh chóng ngậm miệng. Không thể nhắc đến Tề Gia Tín, Hà Quyền sẽ khùng.

"Tưởng là ông ngoại em?" Hà Quyền không sao cả nghiêng đầu, "Em ban đầu cũng cảm thấy là ông ấy, còn gọi điện thoại cho Âu Dương hỏi, Âu Dương nói ông cụ không nhắc đến chuyện này, em không cho rằng hắn đang nói dối. Trải qua đêm qua, em hiểu ngay là xảy ra chuyện gì. Em chính Phùng Khải, bảo Sát Mục đánh gãy xương mũi hắn, mẹ hắn chắc là tìm cao nhân chỉ điểm làm thế nào thay con trai báo thù."

"Thà đắc tội quân tử, đừng đắc tội tiểu nhân." Kiều Xảo cho ra tổng kết, "Nói chuyện trước mắt, chị vừa đã hỏi ý Úc Siêu, cậu ấy nói chỉ cần đảm bảo đứa nhỏ không thành vấn đề, cho dù Phùng gia không cần tự mình nuôi."

Hà Quyền trợn mắt: "Đảm bảo thế nào? Kiểm tra sinh sản một chút bệnh không có cũng không dám đảm bảo sinh ra không có vấn đề, bác sĩ lại không phải máy X-quang. Cậu ta cũng rất có dũng khí, tự mình nuôi..... Nhưng nuôi thế nào? Tiền chữa trị đến trước khi sinh đối với cậu ta mà nói đều là vấn đề."

"20 vạn tiết kiệm đủ cho cậu ấy dùng đến lúc sinh, chỉ là sợ đứa nhỏ ra ngoài có vấn đề, nếu phải vào NICU thì nguy."

"Cho nên, thế nào cũng phải ươm phôi đến 36 tuần, quá 4 cân rưỡi không cần vào lồng ấp."

"Hiện tại mới hơn 2 cân, còn chưa tới 6 tuần, lớn vậy lại không có người chăm sóc, nghĩ lớn đến 4 cân rưỡi tốn sức." Kiều Xảo bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, "Chị nói với Tiền Việt để cậu ta chăm sóc nhiều, cậu ta vừa cầm trái cây mà người nhà đưa đến khu hộ sĩ qua cho Úc Siêu, nhóc đáng thương, ăn cái gì cũng ỏi."

Hà Quyền vừa nghe vợ vàng hỏi: "Tuần này rồi còn ăn gì cũng ói? Kiểm tra chức năng gan chưa?"

"Kiểm tra rồi, chuyển hoá a-xít a-min hơi cao, ói miễn cưỡng như vậy, động máu là bình thường, theo dõi thêm mấy ngày xem sao."

"Ừ, phải để ý kỹ, hay là ALFP, vậy thì đòi mạng."

"Không xui xẻo vậy chứ, xác suất một phần mười mấy vạn, chị làm khoa sản nhiều năm như vậy mới gặp phải 1 ca."

"Cẩn thận chạy thuyền vạn năm."

Hà Quyền tâm nói tình huống tất cả mọi chuyện xui xẻo đều một mình trải qua cũng không phải không có.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 43

Edit + Beta: Vịt

Trước khi gần tan làm nhận được lời mời bữa tối của Âu Dương, Hà Quyền không cự tuyệt. Kể từ sau khi nghe Hòa Vũ nói qua về chuyện Âu Dương, cậu đối với người này ngược lại có chút hứng thú. Không phải phương diện kia, cậu chính là muốn biết, kinh nghiệm thế nào có thể biến một người thành Âu Dương như vậy.

Trịnh Chí Khanh cả ngày đều không đến phiên cậu, điện thoại cũng không gọi, không biết đang bận cái gì. Hà Quyền tâm nói sau này drap giường tuyệt đối không thể lãn nữa, nếu lúc trước chỉ muốn trốn xa, hiện tại vậy mà bắt đầu để ý hôm nay có gặp người ta hay không.

Cùng lúc đó, Trịnh Chí Khanh đang canh ở sảnh đến quốc tế của sân bay, chờ gặp mặt với viện trưởng đương nhiệm Đường Uy của bệnh viện Trung Tâm. Anh vì chuyện đánh giá chức danh của Hà Quyền mà đến bệnh viện Trung Tâm tìm Đường Uy, nhưng trợ lý của Đường Uy nói bà ra nước ngoài tham gia hội giao lưu học thuật, ngày về chưa xác định. Anh sáng sớm nhận được tin, Đường Uy hôm nay về nước, có thể rút ra thời gian ở sân bay gặp mặt với anh. Đến sân bay Trịnh Chí Khanh vừa nhìn chuyến bay delay, vội vàng hỏi công ty hàng không, được cho biết cất cánh bị tình hình thời tiết ảnh hưởng, không biết phải đợi lúc nào mới có thể cất cánh, anh đành phải ở sân bay khổ đợi một ngày. Bởi vì anh không biết bỏ qua

lần gặp mặt này, phải chờ gặp người bạn rợn như Đường Uy đến khi nào.

Làm viện trưởng nữ đầu tiên của bệnh viện Trung Tâm từ khi xây viện đến này, tác phong phải cứng rắn của Đường Uy ở trong hệ thống mọi người đều biết. Trịnh Chí Khanh trước đó hơi hỏi thăm chút chuyện Đường Uy. Bà là kiểu người trong mắt không dụi được hạt cát, bất kỳ ai muốn tìm bà đứt lót đều không quan tâm. Nghe nói hai năm trước bố vợ của thị trưởng đến khoa nội thần kinh của bệnh viện Trung Tâm khám bệnh, nhưng ngay cả số chuyên gia 500 đồng một người cũng không đăng ký được. Thư ký thị trưởng liền gọi điện thoại cho Đường Uy, để giúp sắp xếp thêm số, trực tiếp bị Đường Uy cự tuyệt.

Lý do của bà khiến người ta không thể phản bác: "Một ngày quy định khám mấy số là để đảm bảo chất lượng khám chữa bệnh của bác sĩ, anh thêm 1 tôi thêm 1, làm mệt bác sĩ, không có cách nào tập trung tinh thần khám bệnh cho người bệnh, chẩn bệnh nhằm là tất nhiên."

Sau đó chủ nhiệm Cao của nội thần kinh sợ quan hệ bọn họ nháo căng, lặng lẽ thêm số cho ông cụ. Lẽ ra chủ nhiệm Cao cũng là lòng tốt, nhưng sau khi bị Đường Uy biết thông báo phê bình toàn viện, khiến chủ nhiệm Cao rất mất mặt. Nhưng hắn cũng biết, Đường Uy chỉ là tính nguyên tắc khá mạnh mà thôi. Bà tuy là phụ nữ nhưng cứng rắn quả quyết, năm nay lại cùng John Hopkin thành lập phòng khám liên hiệp, dẫn bệnh viện Trung Tâm vào phạm vi quốc tế, mọi người đều rất bội phục bà.

Khiến Trịnh Chí Khanh lo lắng chính là, Hà Quyền hồi đó từ bệnh viện Trung Tâm chuyển chỗ làm đến Đại Chính từng nổi xung đột với Đường Uy, bởi vì đối phương không thả cẩu đi.

Hành động lúc đó của Hà Quyền ở trong mắt nhiều người rất không thể hiểu. Bệnh viện Trung Tâm rất tốt, Đại Chính là tư nhân, cho tiền nhiều hơn nữa cũng không bằng có đảm bảo trong hệ thống. Ở công tác công lập, xảy ra sự cố chữa bệnh có bệnh viện chịu trách nhiệm, tự nhiên sẽ không giống, xảy ra chuyện bác sĩ phải gánh trách nhiệm chính.

Trịnh Chí Khanh trước kia khẳng định cũng không cách nào hiểu được cách làm của Hà Quyền, anh nhiều lắm là sẽ cảm thấy đây là tính cách tranh cường hão thắng của Hà Quyền làm ra quyết định. Nhưng kể từ sau khi biết thân thế của Hà Quyền, anh triệt để hiểu, Hà Quyền sở dĩ sẽ đập nổi dìm thuyền ép mình tới mức liều mạng, cuối cùng vẫn thiếu hụt cảm giác thừa nhận.

Một người từ lúc sinh ra chưa từng nhận được sự thừa nhận, thế phải chứng minh mình đáng giá ở trên đời này một lần.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Chỗ Âu Dương mời Hà Quyền ăn cơm là một quán dươc thiện, mặc dù để biển hiệu dươc thiện, trang trí lại rất tiền vệ, rất có ý nghĩa của quán ăn tư nhân vãng hồng. Hà Quyền lần đầu tiên tới quán này, sau khi ngồi xuống phát hiện chỉ có một bàn khách bọn họ.

"Làm ăn cũng ảm đạm quá đi, đây là khó ăn cỡ nào?" Hà Quyền nhỏ giọng hỏi Âu Dương.

Phục vụ sinh bên cạnh thay cậu giải đáp nghi ngờ: "Tổng tài Âu Dương, dựa theo yêu cầu của ngài, hôm nay không buôn bán, hiện tại có thể mang thức ăn lên chưa?"

"Lên đi, từng món một, để Hà thiếu từ từ thưởng thức." Âu Dương phát phát tay bảo nhân viên phục vụ rời đi, sau đó cười cười với Hà Quyền lông mày đan xen cao thấp, "Hà thiếu, đây là nhãn hiệu ăn uống dây chuyền dưới cờ Hoa Y Đường, trước mắt cả nước đã mở 42 quán, chủ yếu làm được thiện, trong mỗi món ăn đều có trung thảo dược, ngay cả nước trà —" Hắn thay Hà Quyền châm trà đến đầy 8 phần, "Cũng là thuốc ngũ vị quý giá của trấn điểm Hoa Y Đường sắc pha chế, tính ấm dưỡng tâm, thanh gan sáng mắt, vô cùng thích hợp với những người ngồi lâu trước máy tính."

"Tôi thuộc về nhóm người đứng lâu trước bàn mổ." Hà Quyền bưng chén lên nhấp ngụm trà — Hơn 10 năm không uống rồi, vẫn là mùi vị xưa. "Trang trí không tệ, thoát nhìn không giống quán dược thiện, giống quán cơm riêng tư."

"Tôi từ Ý mời nhà thiết kế, cô ấy đã thiết kế nội thất của mấy quán Mễ Kỳ Lâm San, rất có cách nghĩ." Âu Dương dẫn dắt tầm mắt cậu nhìn về phía treo trên mặt bàn, chụp đèn phong cách Trung Đông, "Chụp đèn này là tôi từ trong tay một nhà sưu tập Dubai mua được, đồ thời đại Byzantium, lịch sử hơn nghìn năm, chỉ có phía trên bàn này là hàng nguyên bản, còn lại đều là phỏng chế. Hà thiếu, được ánh sáng lịch sử bao phủ, có phải cảm giác rất đặc biệt hay không?"

Hà Quyền nặn ra nụ cười khan. Thành thật mà nói cậu không có cảm giác lắm với đồ quá văn nghệ, chỉ là nghe Âu Dương vừa nói như thế hình như quả thật rất chanh sả, nhưng cũng không cảm thấy có gì đặc biệt. Chủ yếu vẫn là người không đúng, nếu như đổi lại người mà cậu sẵn lòng đến chia sẻ thứ tốt đẹp, có lẽ có thể cảm nhận được chút phong tình khác.

Bỗng nhiên, cậu có loại suy nghĩ nếu như người ngồi đối diện là Trịnh Chí Khanh thì tốt rồi.

"Hà thiếu?"

Âu Dương lên tiếng gọi lại suy nghĩ của Hà Quyền. Hà Quyền lại vội vàng uống ngụm trà, giương mắt nhìn đối phương nói: "Anh thật sự là làm lớn Hoa Y Đường à, thử nào có thể đưa ra thị trường."

"Cậu nhìn thấy, chỉ là một góc núi băng." Âu Dương dựa tới lưng ghế phía sau, tay trái gác trên mặt bàn, đầu ngón tay lần lượt gõ nhẹ mặt bàn, "Hoa Y Đường hiện tại trên cả nước có 17 trụ sở thuốc dùng cho trồng thực vật và thuốc dùng cho nuôi động vật, gần nghìn trạm chuyên thu mua, nói rộng ra, có gần trăm vạn người vì xí nghiệp này làm việc. Hà thiếu, cơ sở mà Tề lão gây dựng vô cùng kiên cố, đây là mắt xích sản nghiệp hoàn chỉnh, các mắt xích một khi chia ra lên thị trường, vậy cũng chính là giá trị thị trường hơn trăm tỷ."

Hà Quyền giơ tay lên, ra hiệu hấn ngừng lại: "Tôi chỉ sở trường dao phẫu thuật, anh nói với tôi những thứ này tôi cũng không nghe hiểu. Không cần biết xí nghiệp này có bao giá trị, tôi cũng không có hứng thú với nó. Hôm nay tôi không phải muốn nghe anh nói về Hoa Y Đường, tôi muốn nghe chuyện xưa của anh."

"Cậu bắt đầu cảm thấy hứng thú với tôi, ừm, như vậy là tin tức tốt." Âu Dương cười gật gật đầu, "Được thôi, cậu muốn nghe cái gì, tôi nhất định báo cáo chi tiết."

Hà Quyền khẽ híp mắt lại: "Không bằng bắt đầu từ huyết thống 1/4 Pháp của anh?"

"Vậy thì phải nói chút lịch sử." Âu Dương từ trong lòng ngực rút ra hộp thuốc lá màu bạc — Bên trong là một hàng thuốc lá đầu lọc màu vàng nhạt, không giống trên thị trường có — Sau khi mở ra đưa tới trước mặt Hà Quyền, "Hút không? Thêm thuốc đông y, độc quyền của Hoa Y Đường, sang năm đưa ra thị trường, giá thị trường 1 ngàn 9 một điếu, định vị giống 1916."

Hà Quyền suy nghĩ một chút, rút ra một điếu. Nhân viên phục vụ bên cạnh lập tức lấy diêm ra châm cho cậu. Khói không có bất kỳ mùi kích thích nào, ngược lại có mùi thuốc nhàn nhạt. Âu Dương tự mình cũng châm một điếu, sau khi chậm rãi thở ra khói thuốc quăng ánh mắt về phía xa.

"Trước khi chiến tranh Thế giới thứ 2 kết thúc Việt Nam vẫn là thuộc địa của Pháp, ông ngoại tôi ở trong nhà một thương nhân Pháp làm công, sau đó Việt Nam muốn độc lập, đánh 8 năm với Pháp, lúc chủ thuê về Pháp cũng dẫn theo ông ấy về. Gia đình đó cũng không tệ lắm, đưa ông ngoại tôi đi học, sau đó ông ấy ở bên đó quen biết sĩ quan, hai người cũng không kết hôn chỉ cứ ở cùng nhau. Mẹ tôi năm ấy ra đời chính phủ bắt đầu đả kích người Việt Nam ở thế lực hắc bang nước Pháp, chỉ cần là người Việt Nam tất cả đều thu nhận vào trại tị nạn. Ông ngoại không có thân phận cũng không có hôn ước bảo vệ, ngay cả mẹ tôi cũng bị bắt vào, từ đó cắt đứt liên hệ với sĩ quan kia."

Hắn gầy nhẹ tàn thuốc, mở miệng thở dài, tiếp tục nói: "Sau khi bị nhốt mấy năm, chính phủ lại để bọn họ đi, nhưng khi đó phần lớn đã không có nhà để về, dứt khoát ở lại đó tiếp tục sinh sống, chỗ đó liền thành xóm nghèo. Ông ngoại trước lúc lâm chung phó thác mẹ tôi cho một gia đình người Hoa, ba tôi chính là con cả trong nhà. Tôi ở xóm nghèo lớn đến 8 tuổi, cha nghe nói trong nước mở cửa, liền

dẫn tôi và mẹ quay về tìm cơ hội kiếm tiền. Ông ấy chạy vận chuyển cũng kiếm được ít tiền, nhưng hồi đó chỗ nào cũng loạn lạc, trên đường ông ấy và xe giao hàng gặp phải cướp, trên người bị đâm hơn 30 dao....."

Hà Quyền nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

"Mẹ tôi sau đó lại tái giá với đối tác của ba tôi, không có cách nào, bà ấy là phụ nữ, cũng không học hành được mấy ngày, lại mang theo con chồng trước tôi đây, dù sao cũng phải sống." Âu Dương xùy cười lắc lắc đầu, "Cha kế cũng không tệ lắm, cũng có bản lĩnh, quan trọng là ông ấy đối tốt với mẹ tôi. Mẹ tôi con lai, rất xinh đẹp."

"Có thể tưởng tượng." Hà Quyền gật gật đầu.

"Tôi 17 tuổi đã đầu quân, đi một cái là hơn 10 năm. Mẹ tôi bệnh tình nguy kịch, cha kế gọi điện thoại cho lãnh đạo bộ đội, nói bà ấy muốn gặp tôi lần cuối. Tôi hồi đó vẫn ở bên ngoài thi hành nhiệm vụ, chờ tôi chạy về nhà mọi người đã hạ táng..... Cha kế nói, di ngôn cuối cùng trước khi lâm chung của bà ấy chính là hi vọng tôi có thể lập gia đình sớm chút, nếu không đợi bà ấy đi rồi, sau này trên đời này tôi ngay cả 1 người thân cũng không có....." Nói đến đây, Âu Dương dùng bàn tay nhẹ nhàng lau đi ẩm ướt khóe mắt, kéo khóe miệng cười cười, "Coi như tôi bất hiếu, đến bây giờ cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ của bà, loáng cái đã hơn 40, càng ngày càng khó tìm."

"Cho nên anh tóm được tôi, liền cắn chết không tha?"

Hà Quyền đang uống súp tôm hấp bạc hà đại, đừng nói, mùi vị thật sự không tệ. Bạc hà đại giải độc tôm cua, xem ra phối hợp

nguyên liệu nấu ăn là trải qua lựa chọn tỉ mỉ, tuân theo được tính. Chỉ dựa vào điểm này, mấy quán ăn biển hiệu "Dược thiện dưỡng sinh bổ dưỡng" kia không cách nào sánh được. Món ăn dược tính không hợp còn dám hầm trong nồi cậu thật sự đã ăn không ít, lần nào cũng không nhịn được thổ tào đầu bếp ngu.

"Tôi cảm thấy hai chúng ta rất giống nhau, đều trải qua tuổi thơ gập ghềnh, đều có tiếc nuối với người thân, tính cách đều rất độc lập." Âu Dương lại châm thuốc, cũng không sót ruột hưởng dụng bữa tối của mình, "Tôi thật ra rất ghét loại người nhất định phải dính chung một chỗ."

Hà Quyền lau lau miệng, hừ một tiếng: "Vậy anh phải thất vọng rồi, tôi đây dính người tới kinh thiên quỷ khóc."

"Hà thiếu, cậu không cần vội vàng cự tuyệt tôi, tôi có chính là kiên nhẫn, từ từ thôi." Âu Dương đang nói, màn hình điện thoại đặt trên bàn sáng lên, hần liếc hiển thị gọi tới, lập tức đứng dậy đi tới cửa nhà hàng nhận điện.

"Lạc thiếu, tìm tôi có việc?"

"Anh làm gì thế?"

"Ăn cơm với bạn."

"Bạn gì?"

"Bạn làm ăn."

"À, ăn đi, bye bye."

Cúp điện thoại, Âu Dương khẽ nhú mày, Lạc Quân Hàm cả ngày cũng không biết là không có chuyện gì rảnh rồi hay là thế nào, động tý là gọi điện thoại hỏi hán làm gì thế. Hán ban đầu còn tưởng đối phương nếm được ngon ngọt muốn làm pháo nữa, thật không nghĩ đến Lạc Quân Hàm ngay cả mặt hán cũng không gặp, tùy tiện nói hai câu liền cúp điện thoại.

Quả nhiên là bị chiều hư rồi, có chút dính người.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 44

Edit + Beta: Vịt

Gần tới nửa đêm, Đường Uy rút cục xuất hiện ở cửa thông đạo máy bay, Trịnh Chí Khanh nhanh chóng nghênh đón đối phương tự giới thiệu bản thân trước. Anh ở bệnh viện Trung Tâm từng xem ảnh Đường Uy, vị này tuổi trên 50 nhưng hình ảnh nữ cường nhân vẫn còn thù mị nét na in lên rõ ràng trong đầu anh.

"Ngài Trịnh, cậu ở sân bay đợi tôi cả ngày?" Đường Uy cảm thấy giật mình.

"Công ty hàng không luôn đổi thời gian cất cánh, tôi sợ bỏ lỡ." Nhận lấy xe đẩy trong tay Đường Uy, Trịnh Chí Khanh lên tinh thần cười cười với bà, "Tôi đưa bà về nhà, xe ở bãi đậu."

"Làm phiền cậu rồi." Đường Uy gật gật đầu, đi theo phía sau Trịnh Chí Khanh một đường đến bãi đỗ xe.

Ngồi vào trong xe, Đường Uy đánh giá một vòng trang trí bên trong Porsche, nói: "Xe này không tệ, thoát nhìn mở tư nhân kiếm tiền hơn bệnh viện công lập."

"Đại Chính có 2 đại chủ nhiệm khu đều là bệnh viện Trung Tâm bồi dưỡng ra được, tôi phải thay các giám đốc bệnh viện cảm ơn bệnh viện Trung Tâm." Trịnh Chí Khanh khách sáo đáp lại đối phương.

"Vậy phải nói kỹ thuật đào góc tường nhà các cậu không tệ, Hàn Tuấn và Hà Quyền đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, à, còn có Tần Phong..... Ngay cả cháu trai viện trưởng cũ cũng đào được, thực lực thật là hùng hậu."

"Trên thực tế, nhân tài lưu động hành nghề ở đâu cũng không thể nào tránh được." Trịnh Chí Khanh cũng không định ngay lúc đó tỏ vẻ xin lỗi với Đường Uy. Cơ hội mà Đại Chính có thể cho bác sĩ trẻ tuổi, phương thức thăng chức lạc hậu bảo thủ như bệnh viện Trung Tâm hoàn toàn không cách nào sánh được. "Viện trưởng Đường, giường nằm của bệnh viện công lập trước giờ thiếu thốn, có bổ sung của bệnh viện tư có thể giải quyết vấn đề chạy chữa khó khăn của rất nhiều người, nhưng nếu không có bác sĩ đủ ưu tú đến tư nhân đảm nhiệm chức vụ cũng là vô dụng. Bà phải biết, ở nước ngoài, nhất là quốc gia phát triển, bác sĩ tốt nhất đều ở bệnh viện tư nhân. Thanh xuân 8 năm học y, rèn luyện 10 năm từ bàn mổ đến bàn mổ, gian khổ mà bọn họ vì cứu sinh mạng bỏ ra người bình thường khó có thể tưởng tượng, nên nhận được đãi ngộ và tôn trọng tương ứng."

Mặt Đường Uy lộ vẻ tán thưởng, khẽ cười nói: "Đã sớm nghe nói cậu hai Trịnh thị tài ăn nói hơn người, không hổ là từng làm luật sư, lời nói ra đâu ra đấy, thật là nghe vua nói một buổi thắng đọc sách 10 năm."

Trịnh Chí Khanh lập tức ý thức được mình ở trước mặt tiền bối làm càn, không khỏi có chút lúng túng. Trước mặt người nước ngoài nói thẳng vô tư như vậy không vấn đề gì, nhưng người trong nước chịu sâu ảnh hưởng văn hóa truyền thống, bề trên bề dưới có thứ tự. Đối mặt với người lớn tuổi hơn mình, phải giữ thái độ nhún nhường nhất định là biểu hiện của có giáo dưỡng.

"Viện trưởng Đường, tôi sống lâu ở nước ngoài, ăn nói tùy tiện, xin đừng chê cười." Anh nhanh chóng nhìn Đường Uy một cái, để xác nhận đối phương có sinh ra cảm xúc không vui hay không.

"Đừng nói như vậy, tôi không phải người bảo thủ, vừa vặn ngược lại, tôi rất thích nghe ý kiến của người trẻ tuổi." Đường Uy giơ tay lên ra hiệu anh lái xe cẩn thận, "Thời đại bất đồng, tư tưởng cũ phải vứt bỏ, chỉ cần cậu nói có lý, tôi nhất định sẽ tiếp nhận."

Trịnh Chí Khanh hơi gật đầu.

"Đúng rồi, cậu chờ tôi lâu như vậy, nhất định là có chuyện rất quan trọng." Đường Uy hỏi, "Nói xong lời khách sáo, có thể bàn chính sự rồi?"

Hơi cân nhắc tìm từ chốc lát, Trịnh Chí Khanh nói chuyện có liên quan đến đánh giá tư cách bác sĩ chủ nhiệm của Hà Quyền với Đường Uy, sau đó thành khẩn thỉnh cầu: "Viện trưởng Đường, chuyện của chủ nhiệm Hà đối với Đại Chính, đối với tôi mà nói đều rất quan trọng, hi vọng bà có thể giúp đỡ, thay cậu ấy ra một phần chứng minh."

"Hà Quyền à, là ưu tú nhất mà tôi từng gặp, cũng là người ngạo khí nhất, đương nhiên cậu ấy có tư cách kiêu ngạo." Hai tay Đường Uy giao nhau, nhẹ nhàng xoa, "Nhưng cậu ấy không hiểu được cảm ơn, ngài Trịnh, tôi có thể rất rõ ràng mà nói với cậu, tôi không có hảo cảm với người vong ân phụ nghĩa, cho dù cậu ấy ưu tú ƠN nữa cũng không đáng để tôi chịu mạo hiểm vì cậu ấy."

Trịnh Chí Khanh dự liệu được không thể nào thuận lợi như vậy, nhưng anh nhất định phải kiên trì: "Chủ nhiệm Hà làm người hơi

kiêu ngạo, nhưng tôi đảm bảo với bà, cậu ấy tuyệt đối không phải người không biết cảm ơn."

"Ừm, xem ra cậu vẫn chưa biết." Đường Uy cười lắc lắc đầu, "Cậu về hỏi Hà Quyền, là tay ai dẫn dắt cậu ấy thành "Hà một dao", là ai thay cậu ấy chịu toàn bộ trách nhiệm sự cố chữa bệnh, là ai, lúc cậu ấy muốn chuyển nơi công tác sang Đại Chính bị cậu ấy chỉ vào mũi mắng "bà đồng già"."

Trên tay Trịnh Chí Khanh căng thẳng, Porsche ở trên cao tốc sân bay rộng rãi vẽ ra chữ "S".

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Một đêm không ngủ, Trịnh Chí Khanh sáng sớm đã mang quần thâm mất đi tìm Kiều Xảo. Lòng tự ái của Hà Quyền quá nặng, nếu biết anh đi tìm Đường Uy cầu người ra chứng nhận, 8 phần sẽ nổi nóng. Thừa dịp Hà Quyền đến phòng khám VIP không có ở đây, Trịnh Chí Khanh gọi Kiều Xảo vào phòng làm việc của Hà Quyền nói chuyện.

"Đường Uy à, bà ấy là sư phụ của A Quyền, đại chủ nhiệm khoa sản của bệnh viện Trung Tâm trước kia." Kiều Xảo vừa nghe cái tên này liền trợn mắt mãi, "Bà đồng già kia từ lúc lên làm phó viện trưởng một mực đi giày nhỏ (*) cho A Quyền, nếu không cậu cho rằng A Quyền tại sao quyết tâm muốn đi ăn máng khác."

((*) đi giày nhỏ: ý ở đây là gây khó khăn cho người khác)

Nghe được Kiều Xảo cũng gọi Đường Uy là "bà đồng già", Trịnh Chí Khanh cũng không giật mình. Hai chị em cùng một lỗ mũi thở ra,

người bắt nạt Hà Quyền, Kiều Xảo luôn luôn chướng mắt.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Trịnh Chí Khanh hỏi.

"Muốn nghe chuyện cũng không cho uống miếng nước?" Kiều Xảo liếc anh một cái.

Trịnh Chí Khanh nhanh chóng đứng dậy từ trong tủ lạnh lấy trà Ô Long ra, nấu nước pha cho Kiều Xảo. Kiều Xảo liếc đồng hồ, vừa uống trà vừa nói: "Bệnh viện Trung Tâm đối với sản khoa nam cũng không coi trọng, A Quyền ban đầu vào sản khoa cũng không học mảng này. Bởi vì vấn đề kết cấu sinh lý, phẫu thuật của sản khoa nam không giống với sản khoa bình thường, cái này cậu biết."

Trịnh Chí Khanh gật gật đầu.

"Đường Uy đa tài, bà ta đều biết. A Quyền muốn học kỹ thuật sản khoa nam, nhưng bà ta không dạy, bởi vì sản khoa nam đặc biệt dễ dàng xảy ra sự cố, bà ta sợ nhận người bệnh nhiều vấn đề xảy ra cũng nhiều, tương lai ảnh hưởng bà ta leo lên." Kiều Xảo khinh thường bĩu môi, "Sau đó A Quyền học trộm, có lần nó trực ca đêm, gặp phải tai nạn liên hoàn, có người bệnh ở phòng quan sát khám gấp đột nhiên xuất huyết nhiều, căn bản không kịp chờ Đường Uy chạy về bệnh viện đã chết. A Quyền lúc đó vẫn chưa phải mổ chính, nhưng mạng người liên quan đến trời nó liền đi giải phẫu, cứu sống toàn bộ lớn nhỏ. Chính là vì bảo vệ tính mạng, A Quyền cắt tử cung của người ta, người nhà cũng không biết từ đâu nghe được nó không có tư cách mổ chính, bèn tố cáo bệnh viện. Vì chuyện này, Đường Uy ngay trước mặt tất cả nhân viên y tế của khoa quát A Quyền một trận."

Khẽ nhú mày, tay Trịnh Chí Khanh không tự chủ được nắm thành nắm đấm.

"Thật ra quyết sách của nó một chút cũng không sai, cho dù Đường Uy ở đó, cũng chỉ có con đường cắt tử cung có thể lựa chọn." Kiều Xảo thờ dài, lắc lắc đầu, "Nhưng người ta chiếm lý, cuối cùng vẫn là quyết định là sự cố chữa bệnh. Đường Uy làm chủ nhiệm khoa, chịu toàn bộ trách nhiệm. Thật ra chuyện này đối với bà ta mà nói không có ảnh hưởng gì, ngược lại bởi vì bà ta "Dạy" ra đồ đệ kỹ thuật ưu việt lâm nguy không loạn như A Quyền, trong viện còn khen ngợi bà ta. Sau đó Đường Uy liền được đề bạt thành Phó viện trưởng, kiêm nhiệm đại chủ nhiệm khoa sản còn phân công quản lý nhân sự, mọi người đều nói bà ta sẽ là viện trưởng nhiệm kỳ kế. Bắt đầu từ đó, cuộc sống tốt đẹp của A Quyền coi như chấm dứt. Nó một bác sĩ chủ nhiệm, ngay cả việc của bác sĩ nội trú cũng làm, một tuần 5 ca đêm, thứ 7 chủ nhật còn thêm nửa ngày khám bệnh, cái này không hành hạ người sao? Ngay cả cái này, A Quyền cũng không nói Đường Uy nửa chữ, đó dù sao cũng là sự phụ nó. Nó muốn chia tổ sản khoa nam, Đường Uy không duyệt, cái này còn không tính, đến cuối cùng cả khu bệnh khoa sản để lại 6 cái giường cho nó. Nhưng bọn nó chặn 1 ngày phải nhận 40 số, chỉ vì chuyện không sắp xếp được giường, nó không ít bị người nhà trách mắng. Thật sự không có cách, nó dọn phòng làm việc của mình ra để nhét 3 cái giường vào."

"Viện trưởng Đường bà ấy..... Đây là vì sao?" Trịnh Chí Khanh nghe một đường, thật sự không nghĩ ra Hà Quyền vì sao chịu sỉ nhục như vậy.

"A Quyền là bác sĩ chủ nhiệm trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của hệ thống, Đường Uy cảm thấy nó quá mức xuất sắc, chính là muốn

áp chế nhuệ khí của nó. Bà ta không nghĩ tới chính là, Quý Hiền Lễ nhìn trúng A Quyền, cho A Quyền điều kiện đến Đại Chính làm đại chủ nhiệm khu thành lập khu sinh 3. Chị thật sự đã lâu không thấy A Quyền vui vẻ như vậy. Nhưng Đường Uy không thả nó đi, lật ra điều kiện nói nó là bác sĩ học tại chức, dựa theo quy định phải ở bệnh viện Trung Tâm phục vụ đủ 10 năm mới có thể nghỉ việc, hoặc là bồi thường hơn 100 vạn." Kiều Xảo nói đến đây hàm hồ, "Tính A Quyền cậu cũng biết đấy, ép nó, mặc kệ thiên vương lão tử của mày là ai, ở trong phòng làm việc làm ăm với Đường Uy. Sau đó viện trưởng Tần ra mặt giảng hòa, cho A Quyền nghỉ việc, nhưng Đường Uy vẫn giữ hồ sơ của nó không cho chuyển ra. A Quyền cũng không quan tâm, dù sao chưa đến về hưu cũng không cần hồ sơ, tự nó cũng nói, cứ làm như vậy, chưa đến về hưu đã mệt chết trên bàn giải phẫu.

"Nhưng mà, chị Kiều Xảo, hiện tại biện pháp duy nhất A Quyền không bị giáng chức, chính là tìm Đường Uy xuất một phần chứng minh để thừa nhận niên hạn làm việc của cậu ấy ở bệnh viện Trung Tâm."

"Trời đất, bà ta nếu có thể xuất phần chứng minh này cho A Quyền, chị mặc kệ cậu gọi là chị!" Kiều Xảo kêu lên khoa trương.

Trịnh Chí Khanh lúng túng xoa lông mày, đang muốn uyển chuyển tỏ vẻ cự tuyệt đột nhiên nghe thấy trên hành lang truyền đến tiếng tranh chấp. Anh đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy có người nhà đang ở khu hộ sĩ ồn ào với Tiền Việt. Trong đó có một nam, trên mũi dán miếng dán thu hẹp cổ định xương mũi.

Trịnh Chí Khanh một cái liền nhận ra chàng trai kia là ai, bên cạnh còn đứng chị họ của hắn và một người phụ nữ trung niên chưa từng gặp. Anh đi tới chắn Tiền Việt về phía sau, nói: "Có vấn đề gì nói với tôi."

"Rút tiền! Đứa nhỏ chúng tôi không cần, dựa vào cái gì không rút —" Phùng Khải nói một nửa, sau khi nhận ra Trịnh Chí Khanh nhất thời nghẹn lại, không tự chủ được lui về sau nửa bước.

"Chi phí là đăng ký dưới tên người bệnh, trừ phi bản thân người bệnh đồng ý, nếu không một phân tiền cũng không rút được." Trịnh Chí Khanh áp sát lên một bước, ánh mắt lạnh lùng ngử điệu tràn đầy cảm giác bị áp bách, "Vị tiên sinh này, nhìn cậu rất quen, chúng ta có phải từng gặp ở đâu không?"

Phùng Khải lại lui về sau một bước, trực tiếp trốn phía sau mẹ hắn và chị hắn.

Mẹ Phùng Khải vừa thấy con trai sợ, hơi cau mày, lập tức lại chất vấn Trịnh Chí Khanh: "Cậu là lãnh đạo? Vừa lúc, tôi nói, bệnh viện nát này của các cậu thu phí cao như vậy, còn để bác sĩ giả khám bệnh, có tin tôi hiện tại liên gọi điện thoại đến cục Y tế bảo người ta đóng bệnh viện các cậu không?"

"Tôi tin." Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, thái độ thành khẩn đến dọa người. Cánh tay anh dài, trực tiếp lướt qua mặt bàn khu hộ sĩ duỗi tay vào cầm ống nghe máy bàn lên đưa cho mẹ Phùng Khải, bình tĩnh nói: "Bà hiện tại liên gọi, tôi chờ."

Mặt mẹ Phùng Khải đều tức cứng. Chị họ vội vàng kề tai nói nhỏ với bà ta, cũng không biết nói cái gì, chỉ thấy vẻ mặt mẹ Phùng Khải đổi tới đổi lui, muôn màu muôn vẻ.

Trịnh Chí Khanh mặc dù ở nước ngoài chưa từng gặp người như vậy, nhưng anh từng gặp bức mình hơn. Hồi đó anh ở trung tâm khám gấp trực ca đêm, trải qua một trận bắn nhau của hắc bang Liên Bang Nga và hắc bang Colombia, đầy đại sảnh đều là máu và

tiếng kêu thảm thiết, cảnh sát 3 lớp trong 3 lớp ngoài vây quanh một đồng. Trịnh Chí Khanh được phân 2 người bị thương, anh đang bận khẩn cấp xử lý tên Tây lông trên đùi có vết thương xuyên qua, kết quả nghe thấy người Colombia nằm phía sau dùng tiếng Tây Ban Nha uy hiếp anh. Người đó nói anh kì thị chủng tộc, chỉ lo cứu người da trắng, bạn bè bên ngoài nhất định muốn anh mất mặt.

Nguyên tắc cấp cứu khám gấp dựa theo mức độ nguy cấp xếp thứ tự, lại nói Trịnh Chí Khanh một người da vàng, anh nếu có kì thị chủng tộc thật là kỳ lạ. Anh nghĩ có thể là mình đeo khẩu trang không thấy rõ mặt, vóc người lại cao lớn vừa nhìn bị coi thành người da trắng, cũng không định giải thích. Nhưng người kia mắng chửi người một đồng, quấy nhiễu người làm việc, thế là Trịnh Chí Khanh kéo khẩu trang xuống xoay mặt dùng tiếng Trung kêu một câu "Câm mồm!" với người kia.

Đối phương quả thật ngậm miệng, nhưng không phải nghe hiểu lời của anh, mà là lúc ấy vẻ mặt Trịnh Chí Khanh nhìn giống như muốn giết người.

"Cậu đây là thái độ giải quyết vấn đề sao? Tôi không nói với các người! Gọi viện trưởng của các người!"

Mẹ Phùng Khải quay mặt đi, không nhìn Trịnh Chí Khanh.

Trịnh Chí Khanh ra hiệu đồng nghiệp xung quanh giải tán, sau đó bình tĩnh nói với bà ta: "Viện trưởng công việc bận rộn, không tiện quấy rầy. Tôi tên là Trịnh Chí Khanh, là chuyên vụ của bệnh viện sản khoa Đại Chính, cũng là cổ đông của bệnh viện này. Tôi có thể rất rõ ràng nói với bà, chuyện tôi không giải quyết được, tìm viện trưởng cũng vô dụng."

"Vậy thì trả tiền cho tôi! Đứa bé kia có bệnh, chúng tôi không cần!"

Kiều Xảo nhất thời sặc lại: "Tôi lúc trước nói với bà đều là vô ích sao? Đó là bệnh biến nhẹ, hơn nữa còn là phát sinh trên cuống rốn, liên quan gì đến đứa bé!?"

"Cuống rốn không phải trên người đứa bé à, đồ bản đã sớm theo máu chảy vào trong thân thể đứa nhỏ rồi! Đừng cho là tôi cái gì cũng không biết! Các người kiểm tra sinh sản không sớm kiểm tra ra, kéo dài quá 28 tuần mới nói có bệnh, phá thai còn không cho! Đây là thất trách của bệnh viện các người, các người phải bồi thường phí tổn thất tinh thần!" Mẹ Phùng Khải lúc này lại hơi có chút khí thế.

Trịnh Chí Khanh và Kiều Xảo câu thông đơn giản vài câu tình huống, xoay mặt cười cười với mẹ Phùng Khải: "Bà và Úc Siêu là quan hệ thế nào? Mẹ? Mẹ chồng?"

Mẹ Phùng Khải ngẩn người, hai đứa trẻ không đăng ký, bà ta chả tính là gì cả!

"Luật pháp quy định, chỉ cần bản thân người bệnh trao quyền, có thể do người thân thay xử lý thủ tục tương quan. Nói đơn giản chút, nếu như bất cứ ai trong các người có quan hệ luật pháp hoặc trên huyết thống với Úc Siêu, đều có thể thay cậu ấy tiến hành nhận quyền." Trịnh Chí Khanh nói, quăng ánh mắt về phía Phùng Khải. Thằng nhãi kia giống như con ếch bị rắn lờm, vẻ mặt cứng ngắc thờ mạnh cũng không dám.

Hèn nhất.

"Cậu chờ đấy, không tố cáo phá sản bệnh viện nát nhà các người, tôi con mẹ nó sửa họ!" Mẹ Phùng Khải kéo tay con trai, "Đi! Buổi chiều đến cục dân chính đăng ký chứng nhận với đồ đê tiện kia!"

Đưa mắt nhìn theo ba bọn họ chạy thẳng tới phòng bệnh Úc Siêu, Kiều Xảo dùng cùi chỏ chọc chọc Trịnh Chí Khanh: "Này, bọn họ kiện thật, cậu phải bồi bao nhiêu?"

"Không cần bồi thường tiền, em lại không không tuân theo quy định." Trịnh Chí Khanh ngoắc khóe miệng, "Ngược lại bọn họ, buổi chiều phải đi đăng ký chứng nhận khẳng định không kịp làm công chứng tài sản trước hôn nhân, đến lúc đó Úc Siêu căn bản không cần chờ bọn họ bố thí, cái cậu ấy và con nên được, một phần cũng sẽ không thiếu. Em có thể giúp cậu ấy tố tụng ly hôn, dựa theo luật có thể cầm trích phần trăm 7% đến 14%."

Kiều Xảo cười vịn cánh tay Trịnh Chí Khanh: "Cậu sao hư hỏng vậy chứ?"

"Chị, em cũng phải ăn cơm không phải sao?" Trịnh Chí Khanh vỗ vỗ tay cô.

"Lại nói, bọn họ tìm phiền phức cho A Quyền, chia bọn họ một nửa gia sản coi như là em phát thiện tâm."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 45

Edit + Beta: Vịt

Buổi sáng khám xong 10 số, Hà Quyền giao bệnh án đã in ra cho Tiểu Quyên sắp xếp, xoa cổ đi về phía cầu thang. Tầng khám bệnh là công trình sớm nhất của bệnh viện, cao 7 tầng, thang máy ít chỉ có 2 cái. Lúc này đang giờ cơm trưa, trong thang máy khằng định chen chúc như cái hộp cá mòi, đi cầu thang còn nhanh hơn.

Đẩy cửa lối an toàn ra, Hà Quyền nhìn thấy Cảnh Tiêu đứng ở khúc rẽ cầu thang gương mặt lo lắng gọi điện thoại. Cảnh Tiêu nhìn thấy Hà Quyền vội vàng đưa tay cản cậu, nhanh chóng hai câu cúp điện thoại.

"Đang muốn tìm ngài, chủ nhiệm Hà, giúp đỡ chút."

Cảnh Tiêu hiếm thấy cầu người làm việc, bởi vì nguyên nhân chức vị của cha, mạng quan hệ xã hội của hắn không khác với viện trưởng lắm, bình thường đều là người khác tìm hắn hỗ trợ.

Hà Quyền gật gật đầu: "Nói đi."

"Tôi vừa đến khám gấp nhận người bệnh, từ viện khác chuyển qua, chứng kinh giật tiền kỳ cấp độ nặng, huyết áp một lần giật đến hai trăm hai, tôi sắp xếp nhận ở viện, người nhà vừa nghe tiêu chuẩn thu phí của Đại Chính cảm thấy không chịu nổi, liền nói sắp

xếp công lập. Tôi gọi điện thoại một vòng, không đâu có giường ngủ."

"Có cũng không nhận, cái này huyết áp, giây phút thôi là người sẽ không còn." Hà Quyền cau mày, "Từ đâu chuyển đến?"

"Bệnh viện Trung Tâm, nói ngay cả giường trên hành lang cũng ở đầy rồi, người nhà đi tìm viện trưởng, viện trưởng sắp xếp chuyển đến viện mình."

Đường Uy.

Hà Quyền hừ một tiếng. Cậu cũng không biết nên nói sự phụ này của cậu thế nào mới được, nói là phong cách quản lý cứng rắn, muốn để cậu khám, căn bản sợ chịu trách nhiệm. Dĩ nhiên, nếu thật sự không có giường, tình huống như vậy cũng không thể để người bệnh về nhà, tùy thời tùy chỗ có thể có một xác hai mạng.

"Bao nhiêu tuần?" Hà Quyền hỏi.

"33."

"Ầy, đưa nhỏ ra ngoài đảm bảo vào NICU."

"Bọn họ chính là cảm thấy NICU chi phí quá cao, sợ không gánh được."

"Cái này thì, công lập một ca thu người ta 7 ngàn, mình thì 10 ngàn. Nhưng nói lại, NICU của Đại Chính, đừng nói trong nước, ném ở quốc tế cũng có thể xếp hạng. Không có tiền duy trì, ở đâu ra điều kiện cứu mấy đứa nhỏ như mèo con kia về, làm một phòng vô khuẩn đã mấy trăm vạn." Hà Quyền cũng bất đắc dĩ, "Như vậy, tôi lát đi tìm Hàn Tuấn, cầm đơn xin trợ cấp cho người nhà, báo chỗ y

tế xem, có thể giảm miễn thì giảm miễn. Người bệnh tôi nhận, huyết áp đã như vậy đừng đưa tới đưa lui, quay đầu lại chết trên xe cấp cứu."

"Được rồi, cảm ơn chủ nhiệm Hà." Cảnh Tiêu đẩy cửa muốn đi, lại bị Hà Quyền gọi lại.

"Tay anh sao rồi? Ngàn vạn đừng bị nhiễm!"

"Tắm cũng bọc màng giữ tươi, yên tâm."

"Đừng ăn cay, ăn mặn cũng đừng ăn, chỗ đó dễ ra mồ hôi! À..... dứt khoát uống nước lọc đi!"

Cảnh Tiêu ghen lòng, vết thương vốn không thể nào yêu thương được lại bắt đầu nháy đau. Hà Quyền đây đâu phải quan tâm hấn đâu, căn bản là quan tâm tay hấn. Hồi đó đến Đại Chính phòng vấn mổ chính, xuống bàn, Hà Quyền cầm lấy hai tay hấn mắt lóe kim quang, chờ lúc thấy hấn lại đầy mặt vẻ "Hả? Chỗ này còn có người à?" — Như kiểu hai cánh tay kia mọc ra người thừa hấn đây vậy.

Hà Quyền định gọi Hàn Tuấn cùng ăn trưa, vừa lúc nói chuyện bệnh tình. Đến khu bệnh, nghe hộ sĩ nói Hàn Tuấn ở NICU cấp cứu đứa nhỏ, cậu lại đến đó tìm người. Đi vào, cậu liền nhìn thấy Tang Đào và Hàn Tuấn đều một bộ mệt mỏi suy sụp ngồi trên ghế tròn nhỏ thờ.

"Trưa lòi rồi lại mệt mỏi như vậy, cứu được không?" Hà Quyền giờ cầm lên với Hà Tuấn.

"Cứu được rồi, 3 tiếng hồi phục tim phổi." Tay Hàn Tuấn run không nhấc nổi, Tang Đào cũng vậy, "Thằng nhóc nặng 1 cân mà anh mổ kia, run rẩy mãi không thôi, đành phải động tay."

Hà Quyền vỗ vỗ vai Tang Đào để tỏ vẻ an ủi. Tim phổi của trẻ sơ sinh không giống người trưởng thành, người trưởng thành có thể dùng lực thân thể đè xương ngực xuống, đến bệnh viện còn có thể lên máy nén. Nhưng trẻ sơ sinh chỉ có thể dùng ngón tay ghì xương ngực, còn phải khống chế lực tốt không tổn thương cơ quan nội tạng khác. 1 phút 120 động tác, 3 tiếng, hai buổi trưa còn có thể cầm thìa cũng là kỳ tích.

Đi qua liếc nhìn đứa nhỏ, Hà Quyền xoay người nói với bọn họ: "Đến nhà ăn ăn cơm, tôi mời, thường 2 người các cậu 1 cốc sữa đậu nành."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tay Tang Đào run tới cầm ống hút vào sữa đậu nành cũng không cầm được, Hàn Tuấn nhìn một cái, lấy sữa đậu nành tới cầm giúp y đặt trở lại bên tay. Khuôn mặt nhỏ của Tang Đào đỏ lên, mắt tự nhiên nói tiếng "Cám ơn", run lấy bẫy cầm sữa đậu nành uống. Đũa không cầm nổi, thìa gõ vào thành bát, đành phải sữa đậu nành với bánh bao, lại làm một bữa sáng. Hàn Tuấn thường làm hồi phục tim phổi cho trẻ sơ sinh, khôi phục nhanh, lúc này tay không run lắm. Hắn giúp Tang Đào bóc giấy dầu lót dưới bánh bao, lại đưa tới trong cái tay run rẩy kia.

Hà Quyền nhìn nhìn Tang Đào, lại nhìn nhìn Hàn Tuấn, đột nhiên hỏi: "Hai người làm người yêu?"

"Phụt —"

Tang Đào một hộp sữa đậu nành phun thẳng vào trên áo blouse của Hà Quyền, nhanh chóng túm giấy ăn qua run rẩy lau giúp cậu,

đỏ mặt dùng sức xin lỗi: "Xin xin xin xin..... xin lỗi! Chủ nhiệm Hà! Tôi không phải..... không phải cố ý!"

"Không sao đâu, dù sao cũng nên giặt rồi." Hà Quyền co rút khoe miệng.

"Chủ nhiệm Hà, lời không thể nói lung tung, truyền đến người lại nói tôi quy tắc ngầm thực tập sinh."

Hàn Tuấn ngược lại bình tĩnh. Chủ yếu hấn và Tang Đào cũng không làm người yêu, chính là nói chuyện Tang Đào say rượu thất thường với đối phương, mục đích là hi vọng đối phương sau này chú ý chút, thật sự gặp phải đương sự chiếm tiện nghi không đủ kia thì hối hận không kịp. Kết quả Tang Đào mấy hôm nay ở bên cạnh hấn đứng ngồi không yên, động tý là đỏ mặt.

"Tang Đào không cần anh ngầm, đến đâu cũng có người nâng niu." Hà Quyền cười giỡn tùy ý, nói chuyện ở khoa võ ới hồ lớn, chủ đề người khác ngại mở miệng bọn họ ngay cả vụn thịt cũng không tính là gì, "Nói chính sự, đợt lát nữa lấy đơn xin trợ cấp. Chỗ Cảnh Tiêu có người bệnh, 33 tuần, chứng kinh nguyệt tiền kỳ cấp độ nặng, trong nhà khó khăn, kiểm tra nếu không có vấn đề, sáng mai tôi liền mổ, đến lúc đó đưa nhỏ khăng định phải đưa đến chỗ anh."

"Được, ăn cơm xong lấy cho cậu."

Hàn Tuấn nói, vỗ vỗ sau lưng Tang Đào ra hiệu y ngồi xuống ăn gì đó, đừng chỉ chú ý lau bàn. Bị Hàn Huấn chạm một cái, Tang Đào nhảy dựng lên giống như sờ phải điện vậy, trong tay nắm cục lớn giấy ăn ướt rượt, đột nhiên khóc chạy ra phòng ăn.

Hà Quyền cũng con mẹ nó nhìn ngu luôn.

Cầm được đơn xin giao cho Cảnh Tiêu, Hà Quyền nhìn thời gian, đến phòng bệnh một vòng. Không nhìn thấy Úc Siêu, cậu đi hỏi Tiền Việt, được biết Úc Siêu đã ký đơn đi ra ngoài, nói là buổi chiều muốn đến cục dân chính đăng ký kết hôn. Hà Quyền "*** mẹ" một tiếng, vội vàng đi tìm Kiều Xảo.

Kiều Xảo nói vụ người Phùng gia mà Trịnh Chí Khanh làm, chọc Hà Quyền suýt chút nữa cười phun cơm buổi trưa.

"Trịnh Đại Bạch không phí công học luật, trên tòa tính toán cho bị cáo còn rất mượt." Kiều Xảo cởi giày, ngồi xếp bằng trên sofa trong phòng làm việc Hà Quyền bày tư thái đại gia, "Nè, cậu sau này đừng cứ nói người ta ngu nữa nhé, chị thấy thông minh hơn cậu."

Hà Quyền bưng chén cafe trộn mắt: "Anh ta thông minh hơn em, em nói anh ta ngu là chỉ EQ chứ không phải IQ."

"Tính thương nhân cũng không thấp, dù sao cũng của cậu được tới tay."

"Ai bảo anh ta của tới tay rồi? Đầu năm nay ngủ một giấc em còn phải chịu trách nhiệm với anh ta là sao?"

Kiều Xảo làm khẩu hình "Vịt chết mạnh miệng" với cậu.

Hà Quyền từ trên bàn cầm lấy một xấp tài liệu đã in đưa cho Kiều Xảo, nói: "Chị, chị xem cái này, phẫu thuật khơi thông động mạch, hơn 10 năm trước ghim vào, có còn khả năng khôi phục cung cấp máu không?"

"Làm cho ai thế?" Kiều Xảo vừa xem vừa hỏi.

"Nam thần của em, anh ấy hồi đó bị thương, bác sĩ yếu kém kia chưa được 1 dao trực tiếp cắt tử cung." Hà Quyền hít hít mũi, "Em nói chuyện với anh ấy rồi, bản thân anh ấy thì không nghĩ gì, liệu một phen, nhận được thì nhận, không nhận được thì thôi."

Nhìn kỹ báo cáo hình ảnh, khoe miệng Kiều Xảo có khuynh hướng xụ xuống.

"Đầu trên đã thoái hóa thành vậy rồi, hi vọng không lớn. Hơn nữa nhiều năm như vậy, đường huyết quản cung cấp lượng máu không đủ, chức năng tử cung cũng khẳng định thoái hóa rồi, còn có vết thương, cho dù có thể mang thai, đủ tháng rồi cũng dễ rách."

Vừa nói, cô đột nhiên ý thức được cái gì. "Chờ tý, Sát Mực kết hôn? Với ai? Chị biết không?"

"Vẫn chưa kết, định tết âm lịch làm." Hà Quyền cười híp mắt nhìn cô, "Chị khẳng định không đoán ra được là ai."

"Đừng nói nhảm, nói nhanh, bát quái này chị phải nghe."

"Lão Quý."

"Đệt."

"Chị, chị là thực nữ đó."

"Cái vẽ Vampire kia của Lão Quý, có thể —" Kiều Xảo kịp thời ngậm miệng. Đừng, dù gì người ta cũng là Phó viện trưởng, chưa cho chút mặt mũi.

"Chị vẫn chưa nhìn thấy Lão Quý? 1 năm hấn đi châu Mỹ thay đổi khá lớn, da cũng phơi thành màu đồng cổ rồi, thân thể cũng

nặng dày không ít, không biết dân bản xứ có phải ngày nào cũng đút hán ăn một cái đầu bò hay không."

Kiều Xảo cuộn tờ giấy trong tay thành ống gỗ chân, cảm khái nói: "Không nhìn ra, EQ của Lão Quý còn rất cao, có thể của được Sát Mục."

"Chị, hán nếu EQ thấp, có thể đào em và Hàn Tuấn đến Đại Chính?" Hà Quyền cười lắc đầu, "Em thì không nói, Đường Uy chèn ép, không thờ được sớm muộn gì cũng phải đi. Nhưng Hàn Tuấn thì khác, mặc dù em và anh ta lúc ở bệnh viện Trung Tâm không có qua lại gì, nhưng ngày nào cũng có thể nghe thấy có người nhắc đến hán, đều nói hán là đại chủ nhiệm khu tương lai của khoa ngoại thần kinh."

"Đừng nói viện các cậu, chị hồi ở bệnh viện Phụ Chúc cũng thường xuyên nghe người ta nhắc tới hán. Phải nói mất Lão Quý đủ độ, dựa theo tuổi tác các cậu lúc đó, đừng nói đào đến đây chống đỡ một khu bệnh, ngay cả làm mổ chính cũng phải nghĩ kỹ. Cái này nếu đặt vào người khác, nghĩ cũng không dám nghĩ."

Hà Quyền vừa thêm cafe vào chén vừa nói: "Nếu không hán 40 là có thể lên làm Phó viện trưởng sao, đều nói em thăng cấp nhanh, so với Lão Quý, em coi như là chậm."

"Thế nào, cậu còn muốn làm Phó viện trưởng à?" Kiều Xảo cười cậu.

"Không định, làm chủ nhiệm khu bệnh em đã coi như là làm ngập đầu rồi, làm Phó viện trưởng một ngày phải làm bao nhiêu quyết sách? Em mới không tốn chút sức đấy đâu, không bằng kiếm thêm

chút tiền lương chắc chắn." Vừa nói, Hà Quyền lại một hơi rót xuống nửa ly cafe.

"Nè cậu uống ít cafe thôi, dạ dày lại không tốt."

"Buổi chiều còn có giải phẫu, phải tỉnh táo chút."

"Vậy cậu không bằng ngủ một lát."

"Chị chiếm sofa, em nằm trên người chị ngủ à?"

"Nào, chị hát ru cho cậu." Kiều Xảo dịch sang bên cạnh nhường chỗ trống, vỗ vỗ mặt sofa, "Ngủ 15 phút còn có tác dụng hơn uống một lít cafe."

"Không cần, hôm nay em ngủ rất — ặc —"

Chén cafe trong tay rơi xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ.

"A Quyền!"

Mắt thấy Hà Quyền che chặt bụng dưới quỳ trên mặt đất, Kiều Xảo giày cũng không kịp đi, "Vèo" cái xông qua đỡ người.

=====

Ầy có khi chúng ta sắp đón bão bão mới rồi:D

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 46

Edit + Beta: Vịt

**** Hôm nay mạng nhà tui lỗi phải phát 4g dùng -.- đã thế chương này còn nhiều từ chuyên ngành, tra muốn lòi con mắt:((((

Co thắt đường ruột, khiến Hà Quyền đau suýt nữa từ trên giường lăn lăn xuống, ngay cả thở cũng hành hạ. Kiều Xảo bị dọa, Hà Quyền còn chưa đau như vậy cô đã run rẩy cả người. Chủ yếu Hà Quyền vừa nãy bị vị trí đó khiến cô sinh ra phản xạ có điều kiện, bệnh nghề nghiệp, thấy người ôm bụng trong đầu lập tức nhảy ra một đồng bệnh nặng liên quan đến sản khoa. Hà Quyền là đột nhiên đau không biết đau chỗ nào, đành phải bị chỗ đau nhất kia.

"Không thể làm lần nữa, mẹ nó, tim không chịu được." Kiều Xảo cầm lấy siêu âm thò đầu ở trên bụng Hà Quyền chiếu tới chiếu lui, đột nhiên trên tay cô dừng chút, ấn xuống màn hình chụp ảnh, in ảnh ra đưa cho Hà Quyền.

Hà Quyền xem xong bữu môi mãi, khối không khí lớn bằng nửa ngón cái, suýt nữa hành hạ chết cậu.

Kiều Xảo túm khăn giấy đưa cho cậu lau chất tiếp âm, cười nhạo nói: "Nè, lần tới bảo Trịnh Đại Bạch kiểm chế chút, đây nhất định là nó hành hạ ra."

Khởi nhìn khối không khí nhỏ, đây cũng phải là vận động pít tông hơn nghìn lần chen vào, làm nam khoa ai còn không biết cái này. Kỳ thực thể khí bên trong đường ruột rất dễ bị hấp thu đẩy ra, nếu không lại tạo đũa nhỏ lại vào khám gấp, vậy không phải hành hạ chết người? Cô đoán bởi vì Hà Quyền đóng cửa tu luyện quá lâu, cộng thêm Trịnh Chí Khanh long tinh hổ mãnh, ha ha, hành hạ ra chuyện.

"Không có lần sau nữa!" Hà Quyền tức giận đứng dậy, đang định mắng thêm mấy câu đột nhiên nhìn thấy rèm ngoài giường kiểm tra đột nhiên bị Trịnh Chí Khanh kéo ra một cái.

"A Quyền! Em sao thế?"

Trịnh Chí Khanh gấp tới mức từ trên xuống dưới nhìn kỹ Hà Quyền. Anh đang ăn bữa ăn công việc với viện trưởng và cán bộ bộ y tế, đột nhiên nghe thấy viện trưởng nghe điện thoại nói Hà Quyền bị đưa đến khám gấp, lập tức bỏ lại viện trưởng và khách đi vội về.

"Đi đi đi, đừng làm phiền tôi." Hất tay Trịnh Chí Khanh ra, Hà Quyền xoay người muốn xuống giường đi giày.

Trịnh Chí Khanh lập tức ngồi xổm xuống cầm giày đi lên chân Hà Quyền, một loạt động tác nước chảy mây trôi Kiều Xảo nhìn tròn mắt — Má ôi, phải là chăm sóc bao nhiêu lần mới có thể thuần thục tới nước này?

Chờ thấy Hà Quyền xuống đất vui vẻ, Trịnh Chí Khanh quay đầu hỏi Kiều Xảo: "Cậu ấy rốt cuộc không thoải mái chỗ nào?"

"Tự hỏi cậu." Kiều Xảo đứng dậy rời đi.

Không ở thêm được, sáng mù mắt chói.

Phương Mặc trước kia làm giải phẫu cùng Hà Quyền, kể từ khi hấn nghỉ sinh, Thời Hâm Hạo và Trần Manh đều làm nhiều hơn việc của nửa người, sớm bị "***" tới không còn dạng người. Thời Hâm Hạo dựa vào phúc vợ sinh con có 3 ngày nghỉ, Hà Quyền gọi Trần Manh tới làm giải phẫu cùng mình.

Liên tiếp 3 ca giải phẫu, ở ca giải phẫu cuối cùng phát hiện khối u, vừa bóc vừa chờ sinh thiết vừa thanh bạch huyết, kéo dài tới 11h tối. Khiến Manh muội mệt tới ngồi trong góc phòng giải phẫu ai kéo cũng không đứng dậy, tới lúc Hà Quyền nói mời ăn khuya mới đỡ được cô nàng đi ra phòng giải phẫu.

"Chủ nhiệm, anh cừ thật, làm giải phẫu xong còn có thể nuốt trôi mì rau trộn." Trần Manh tận lực không nhìn phối liệu trong bát Hà Quyền — Mì rau trộn, cái gì cũng có, vừa nãy còn nhìn tươi.

Mỗi lần làm giải phẫu xong cô chỉ ăn cháo trắng hoặc là mì suông.

Hà Quyền sì sụp uống ngụm canh, kéo giấy ăn qua lau miệng, cười xùy nói: "Cái này tính là gì, tôi hỏi ở trường, mọi người đều đặt nickname cho mọi thứ trong nhà ăn, thí dụ mì này, gọi là heo —"

"Đừng đừng đừng, chủ nhiệm, xin anh, em không muốn chết bởi bệnh kén ăn." Trần Manh muốn khóc, sớm biết đã không đi ăn với chủ nhiệm.

Hà Quyền cười xấu xa tiếp tục ăn mì. Cậu không định bắt nạt con gái, giờ nếu là Phương Mặc hoặc là Thời Hâm Hạo, cậu nói cũng đã nói rồi. Lần trước ở trên bàn ăn làm người ta buồn nôn còn thật sự khiến Phương Mặc buồn nôn ói ra, sau đó mới biết đó không phải chiến tích của cậu, người ta nôn nghén.

"Manh Manh, đợi tôi đưa cô về, muộn thế này rồi cô là con gái rất nguy hiểm." Hà Quyền vừa nói vừa nhìn đồng hồ, đã sắp 12h, "Nhà cô ở đâu?"

"Chỗ Sha Tau Kok, khu thành cổ."

"Sao ở xa thế?"

"Nhà gần Đại Chính đất quá, tiền thuê bên đó rẻ."

Hà Quyền khơi mi: "Cô đây là đổi cách để tôi tăng lương cho cô à....."

"Hi hi, chủ nhiệm, em không có ý đó, cơ mà ngài nếu muốn tăng em cũng không ngăn được." Trần Manh cười ra lúm đồng tiền một bên.

"Tôi đây không sợ uy hiếp nhất, tăng thì tăng, ai sợ ai?"

"Oa! Chủ nhiệm em yêu anh!"

"Tăng 1 đồng."

"....."

"Trêu cô đó, ăn nhanh lên."

Hà Quyền rất thích cô nương Trần Manh, chuyên ngành nổi trội, mạch suy nghĩ rõ ràng, quan trọng là, nhẫn nhục chịu khó. Nếu nói bác sĩ làm sản khoa nam ít, bác sĩ nữ làm sản khoa nam lại càng ít, vừa vặn ngược lại với khoa phụ sản. Kiều Xảo hồi đó là đệ của Thôi Hoàn nhân vật hàng đầu khoa sản bệnh viện Phụ Chúc, người này từng ở lĩnh vực sản khoa nam trong nước xếp thứ nhất. Đáng tiếc

trời cao đồ kỵ anh tài, năm đó 45 tuổi bởi vì làm việc quá sức đột tử trên bàn phẫu thuật.

Hà Quyền cũng tham gia lễ truy điệu của Thôi Hoàn, hiện trường có vô số bệnh nhân và người nhà thương tiếc ân nhân cứu mạng. Trong đó có trên trăm đứa nhỏ, lớn đều đã thành niên, nhỏ vẫn ôm trong ngực. Nơi xe tang chạy qua, không ai không nước mắt quanh tròng cúi đầu kính chào.

Hà Quyền từ ngày đó càng thêm kiên định quyết tâm mình muốn đi con đường này, không vì gì khác, chỉ cần không uổng cuộc đời này.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cuối tuần không có khám bệnh, nhưng phải có chủ nhiệm trực ban để phòng bên khám gấp xảy ra bệnh nặng. Con Kiều Xảo mới 3 tuổi, cuối tuần phải chăm con. Hà Quyền vốn mỗi cuối tuần chỉ trực một ngày, thay phiên với Cảnh Tiêu, nhưng tay Cảnh Tiêu bị thương đến cũng vô dụng. Dù sao cậu cô đơn, trực ban thì trực chứ sao.

Cuối tuần thoải mái hơn ngày bình thường, bên khám gấp nếu như không phải thật sự không xử lý được cũng sẽ không gọi điện đến khu bệnh, ở nhà và ở phòng làm việc đối với Hà Quyền mà nói không khác biệt quá lớn. Cậu nằm trên sofa xem điện thoại, điện thoại của Trịnh Chí Khanh đột nhiên gọi đến.

"Làm gì?" Hà Quyền tức giận hỏi. Cậu đang xem video khâu của nước ngoài đó, điện thoại đến thật đúng lúc.

"Em ở bệnh viện?" Âm thanh Trịnh Chí Khanh nghe có chút lo lắng.

"Đúng vậy, trực ban, anh muốn khoe với tôi anh đi đâu nghỉ cuối tuần?"

"Vậy thì tốt quá, tôi lập tức qua, em đến phòng VIP chờ tôi."

"Hả? Anh qua — Alo?"

Bên kia cúp. Hà Quyền cau mày ngồi dậy, cầm áo blouse qua mặc lên đi về phía toà khám bệnh. Dọc đường đi cậu đã nghĩ — Đến phòng khám chờ Trịnh Chí Khanh, đây là có bệnh nhân muốn đến khám? Thân thích trong nhà?

Trịnh Chí Khanh tới nhanh, không đợi Hà Quyền ngồi ấm ghế phòng khám đã gõ cửa đi vào. Vừa thấy người đi theo phía sau Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền liền giống như mọc trên ghế nhanh chóng đứng lên.

"Quân Hàm, cậu trước ngồi đó." Trịnh Chí Khanh chỉ về phía ghế da đối diện Hà Quyền, sau đó đặt mấy đơn xét nghiệm lên bàn Hà Quyền, "A Quyền, đây là —"

Hà Quyền tức đến cả người phát run, đẩy Trịnh Chí Khanh ra đi ra ngoài cửa. Trịnh Chí Khanh sửng sốt một chút, nhanh chóng xoay người đuổi theo ra hành lang tóm lấy Hà Quyền. Hất tay Trịnh Chí Khanh ra, Hà Quyền ôm cánh tay quay đầu nhìn về phía cuối hành lang.

"Anh không phải nói đã cắt đứt với cậu ta sao?"

"Phải, nhưng em nghe tôi nói trước, A Quyền." Trịnh Chí Khanh xoa xoa cánh tay Hà Quyền hạ giọng, "Quân Hàm nói cậu ấy hơn 10 ngày trước từng sinh hoạt tình dục, hai hôm nay ra chút máu, cậu ấy đến bệnh viện khác kiểm tra, kiểm tra máu biểu hiện HCG và progesterone đã cao hơn giá trị bình thường, nhưng chỉ có hơn 10 ngày siêu âm cũng không chụp được cái gì..... Cậu ấy rất sợ, đành phải gọi điện cho anh cầu giúp đỡ."

Người là anh mang về nước, và nghĩ tới cha Lạc Quân Hàm đã giúp Trịnh gia, anh không thể nào sau khi nhận được điện thoại xin giúp đỡ của đối phương thờ ơ.

"Tôi nói Trịnh Đại Bạch anh —" Đầu ngón tay Hà Quyền cũng dựng thẳng lên, cuối cùng vẫn không dám lên ót Trịnh Chí Khanh, "Là của anh sao mà gọi điện cho anh? Bảo cậu ta nên tìm ai thì tìm người đó đi!"

"Đương nhiên không phải của tôi!" Trịnh Chí Khanh nhanh chóng giải thích một câu, "Tôi không hỏi, nhưng tôi đoán..... nếu cậu ấy biết là của ai, cũng sẽ không gọi điện cho tôi."

Hà Quyền chỉ thiếu hỏi ra câu "Nón xanh anh đội chưa đủ sao". Thôi vậy, cậu nghĩ, lời quá chọc lòng người, dù gì cũng từng lăn giường chữa cho người ta chút mặt mũi. Nhắc đến da mặt Lạc Quân Hàm cũng đủ dày, làm ra loại chuyện này còn có mặt mũi tìm người yêu cũ.

Mẹ nó, đổi mới thế giới quan.

Về phòng xem xong mấy tờ xét nghiệm kia, lại làm siêu âm cho Lạc Quân Hàm, Hà Quyền rửa sạch tay ngồi trở lại trên ghế, xoa xoa cằm nói: "Phôi thai vào giai đoạn đầu cây có khả năng dẫn tới ra

máu, nếu như lượng xuất huyết không lớn, trước quan sát mấy ngày xem sao. Thời gian quá ngắn, tôi bây giờ không khám ra bệnh, cho dù thai ngoài tử cung, cũng phải 6 đến 8 tuần mới có thể chụp ra được."

Lạc Quân Hàm từ trên giường kiểm tra ngòai dậy, tay run run cài nút áo. Sắc mặt y xám xịt, gọi điện thoại cho Trịnh Chí Khanh hao tổn mất 1 nửa dũng khí rồi, một nửa con lại, sau khi vào phòng khám nhìn thấy Hà Quyền cũng bị tiêu hao gần như không còn.

"Bác sĩ trước có..... nhắc nhở tôi..... có thể là bệnh..... khác....." Ngồi vào trên ghế, y khẩn trương tới cả người phát run, mà lời sắp ra khỏi miệng càng khiến y xấu hổ không chịu nổi, "Bao..... đã đeo..... không có khả năng lắm..... bầu..... bầu....."

Mấy âm cuối không nghe được.

"Tính an toàn của bao cao su từ lý luận mà nói chỉ có 85%, thao tác thực tế thấp hơn, đương nhiên không phải nói tất cả đều là vấn đề chất lượng, hẳn cậu cũng sẽ không dùng hàng rẻ. Trong dịch tiền liệt tuyến chứa t*ng trùng lượng nhỏ, không phải toàn bộ quá trình đeo bao không cách nào đảm bảo không trúng chiêu." Hà Quyền chút nào giữ mặt mũi cho đối phương, khỏi hi vọng cậu có lòng trắc ẩn với đóa tiểu bạch liên đã không chút nương tay đội nón xanh cho Trịnh Chí Khanh, "Bất quá có vài bệnh ung thư sẽ khiến HCG và progesterone lên cao, cậu nếu không tin tôi, thứ 3 đăng ký phòng VIP của chủ nhiệm Kiều, cô ấy ở phương diện này là chuyên gia."

"A Quyền, đừng dọa cậu ấy." Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ bất đắc dĩ, anh hiểu Hà Quyền đây là thay anh trút giận, nhưng trước mắt cũng không phải cơ hội gì tốt, "Quân Hàm mới 23, rất không có khả năng bị bệnh ung thư."

"Theo lý mà nói quả thực xác suất không cao, nhưng mấy viên thuốc nhỏ đủ màu sắc kia, đối với thân thể tạo thành thương tổn bao nhiêu cậu biết không?" Hà Quyền thẳng tắp nhìn chăm chăm mắt Lạc Quân Hàm, cậu hiện tại cũng không phải đang khoe miệng lưỡi lợi, nhất định phải để đối phương nhận rõ hậu quả mà hành động của mình có thể dẫn tới, "Cậu Lạc, cậu cảm thấy uống mấy viên thuốc không sao, nhưng tôi nói cho cậu biết, thứ trong đó thêm vào phần lớn gây ra ung thư, nhất là bọc đường đẹp mắt và bao con nhộng bên ngoài, cậu cho rằng thuốc lậu sẽ làm kiểm tra chất lượng? Này, nhà các cậu không phải nhà máy thuốc sao? Sao cậu ngay cả chút thưởng thức này cũng không có?"

"Tôi đã lâu không uống....." Lạc Quân Hàm che miệng lại, cố nén không khóc thành tiếng.

"Bằng đóng ba thước ắt sẽ có một ngày lạnh, cậu cho rằng hôm qua không uống thì hôm nay sẽ không xảy ra chuyện? Chẳng lẽ lúc trước uống đều đứt cho —"

Chữ "chó" của Hà Quyền bị Trịnh Chí Khanh dùng ánh mắt đê trở lại, được rồi, nói thêm nữa chính là bắt nạt người.

"Cậu thứ 4 lại đến một chuyến, xem xem giá trị HCG tăng không, nếu tăng gấp bội, căn bản có thể xác định là mang thai, đến lúc đó cậu nên tìm ai đòi phí nuôi dưỡng thì tìm người đó. Đừng ở chỗ tôi chiếm dụng tài nguyên chữa bệnh."

Hà Quyền mặt lạnh ném tờ đơn xét nghiệm trở lại trước mặt Lạc Quân Hàm, đứng dậy rời khỏi phòng khám. Trịnh Đại Bạch ngu ngốc tìm phiền toái cho mình, cậu cũng không phí theo chút tâm này.

Trước khi ra ngoài, cậu nghe thấy Lạc Quân Hàm nhỏ giọng nói:
"Chí Khanh, đừng nói với ba em, nếu thật sự mang thai, em khẳng
định không cần."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 47

Edit + Beta: Vịt

Đưa Lạc Quân Hàm về khách sạn, Trịnh Chí Khanh về viện đón Hà Quyền tan làm cùng nhau ăn cơm. Hà Quyền không thích đi, buổi chiều nhìn thấy Lạc Quân Hàm khẩu khí kia vẫn chưa thuận đâu, lại nhìn thấy khuôn mặt thiếu đánh kia của Trịnh Chí Khanh càng no.

Trịnh Chí Khanh khẩn cầu: "Tôi muốn về phố ăn vặt sau trường ăn cơm gà Kung Pao, đi cùng đi, thuận tiện ở trong vườn trường đi dạo."

"Giữa đông đi dạo cái cúrt chó ấy! Ông đây cũng không muốn uống đầy bụng gió rồi bị co rút ruột hồi!" Hà Quyền vừa nhét đồ vào túi vừa lườm Trịnh Chí Khanh.

"Đi thăm mộ A Chí, không biết mấy cây nhãn kia lớn thế nào rồi."

Trịnh Chí Khanh vừa nói ra lời này, động tác trên tay Hà Quyền dừng lại, vẻ mặt cũng trở nên có chút cô đơn.

A Chí là con hamster nhỏ Hà Quyền nuôi ở ký túc, loại hamster 3 sọc bình thường nhất. Thật ra ban đầu nuôi một đôi, là cha mẹ của A Chí. Đầu nói hamster đẻ tốt, nhưng đôi này lúc trước nuôi hơn nửa năm lại chỉ sinh được mỗi A Chí, khiến Hà Quyền cưng vô cùng, thật sự đứt thành quả bóng.

Song thân của A Chí con này nhỏ hơn con kia, một con tên là Đại Bạch, Trịnh Chí Khanh cảm giác Hà Quyền coi A Chí là con mà nuôi. Đáng tiếc hamster sống không lâu, 2 tuổi coi như thọ, A Chí sống 1 năm rưỡi. Sáng sớm 1 ngày Hà Quyền rời giường, phát hiện nhóc con trốn trong lồng, bình thản mà ngủ.

Trịnh Chí Khanh chưa từng thấy Hà Quyền thương tâm như vậy, khuyên thế nào nước mắt cũng không ngăn được, khiến trong lòng anh cũng vô cùng khó chịu. Anh mua nhãn mà A Chí thích ăn nhất, cùng Hà Quyền mang A Chí đến trong rừng nhỏ ở trường, đào hố an táng nó bên trong, lại chôn mấy quả nhãn. Cũng không lâu lắm, bên mộ A Chí chồi lên mấy mầm nhãn. Để chăm sóc tốt mấy mầm nhãn kia, bọn họ còn đặc biệt đến thư viện lật sách nửa ngày, tỉ mỉ che chở mầm nhỏ. Tới trước khi Trịnh Chí Khanh ra nước ngoài, mấy mầm nhãn kia đã lớn thành cây nhãn nhỏ.

"Vậy thì đi xem đi, tôi cũng nhiều năm không quay lại trường rồi."

Hà Quyền nói, mặc áo khoác đeo túi lên người.

Cơm gà Kung Phao vẫn là mùi vị vốn có, nhưng gà xé phay rõ ràng ít hơn trước kia rất nhiều. Quán mở xung quanh trường học định giá không thể cao, nhưng giá tiền nguyên vật liệu tăng cao, ông chủ cũng bắt đắc dĩ với cái này. Hồi đó đội bóng rổ đám Trịnh Chí Khanh thường xuyên đến đây ăn cơm, ông chủ vừa thấy đám người cao này đi vào, mỗi phần cơm đều thêm nửa thìa nguyên liệu, cơm đầy đủ.

Hà Quyền ăn một nửa liền không ăn nữa, không khỏi cảm khái mình thật sự lớn tuổi rồi, khẩu vị cũng co lại một nửa so với trước kia. Nhưng bức mình chính là, thịt trên người là ở đâu ra? Hồi cậu đi học mới chưa đến 60kg, ăn nhiều hơn hiện tại nhiều, cũng không

mọc thịt. Hai hôm trước cậu đứng cân ở khu hộ sĩ, lúc ấy đã cảm thấy cái cân này nhất định hỏng.

Trịnh Chí Khanh ngược lại vẫn như vậy, nhưng cởi quần áo ra cơ bắp nhìn khỏe mạnh hơn trước kia, điểm này khiến Hà Quyền rất ghen tỵ.

Bên cạnh đều là sinh viên, hai bọn họ nhân sĩ xã hội lộ vẻ cực kỳ chói mắt. Hà Quyền mặc khá thoải mái, hoodies quần jean giày converse. Nhưng Trịnh Chí Khanh tây trang giày da, thỉnh thoảng nhận được ánh mắt bay tới liên tiếp. Anh nói mình sau này lại đến phải mặc đồ bóng rổ, không chừng còn có thể xin thêm nửa thìa nguyên liệu.

Nhìn thấy có sinh viên nữ gấp thịt trong đĩa của mình vào trong đĩa bạn trai, Trịnh Chí Khanh khẽ câu khéo miệng, nói với Hà Quyền: "A Quyền, em xem hai người kia, giống bọn mình hồi đó không?"

Hà Quyền quay đầu lại nhìn, kinh thường bĩu môi: "Ngốc, đút ra toàn là bạch nhãn lang."

"....." Trịnh Chí Khanh cứng họng, tay vốn muốn mượn thời cơ khoát lên cánh tay Hà Quyền cũng ngưng ngừng thu lại.

Anh vốn muốn nói tin tức tốt với Hà Quyền — Bên Đường Uy đáp ứng ra chứng nhận niên hạn nhậm chức của Hà Quyền, bảo anh thứ hai đi lấy. Sáng nay anh đã cùng Trịnh Kiến Bình đi thăm viện trường Tàn lão của bệnh viện Trung Tâm, có Tàn lão bán mặt mũi, Đường Uy không dám không đáp ứng. Nhưng chuyện này kỳ thực xử lý cũng không tốt, Trịnh Chí Khanh cảm thấy, dựa vào cái này ép

Đường Uy ra chứng nhận, trong lòng bà ta khẳng định không thoái mái. Nhưng thời gian cấp bách, anh cũng không có lựa chọn khác.

Vẫn là đừng nói với Hà Quyền, anh nghĩ, nếu không có hiềm nghi tranh công. Anh không hi vọng để Hà Quyền cảm giác mình nợ anh cái gì, để đối phương cho rằng kết luận thẩm tra của tổ công tác vốn chính là không có vấn đề gì mới được.

Yêu một người, chưa chắc muốn rằm rộ cùng sống cùng chết, yên lặng bảo vệ cũng là cách tri kỷ.

Ở trong trường đi dạo đến sân bóng rổ, Trịnh Chí Khanh cởi áo khoác và tây trang giao cho Hà Quyền cầm lấy, đi qua đánh trận 3v3 mười phút với đám sinh viên đại học.

"Anh thật lười rồi à, trúng đích chưa được một nửa." Hà Quyền móc khăn giấy trong balo ra đưa cho Trịnh Chí Khanh lau mồ hôi.

Tóc Trịnh Chí Khanh chải tỉ mỉ lúc này đã rơi lả tả xuống, lộ ra vẻ trẻ mấy tuổi. Anh vuốt tóc mái trên trán, vừa lau mồ hôi vừa cúi đầu nhìn giày da trên chân, nói: "Thay giày tôi còn có thể nhảy lên, tùy tiện chơi, đã lâu không hoạt động rồi."

"Không khoe khoang với học đệ chiến tích huy hoàng của anh, vua slam dunk?"

"Hào hán không nhắc đến anh dũng năm đó, bọn họ chơi tốt hơn tôi."

"Khiêm tốn quá mức chính là kiêu ngạo đấy." Hà Quyền bĩu môi, giương mắt nhìn về phía các học đệ chạy băng băng trong trận bóng rổ, thở hơi dài.

Hồi đó lúc Trịnh Chí Khanh thi đấu toàn quốc xươg cổ tay bị gãy, từ đó về sau tạm biệt sân bóng rổ. Mặc dù vốn Trịnh Chí Khanh không định lựa chọn con đường nghề nghiệp vận động viên, nhưng bởi vì thương tích rời khỏi vãn khiến anh sa sút đoạn thời gian dài. Những ngày đó Hà Quyền phát hiện anh một giây trước phần chấn, một giây sau cả người đã yên lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Áp lực học hành lớn, chơi bóng rổ là phương thức giảm sức ép tốt nhất của Trịnh Chí Khanh, không chơi bóng được anh nhất thời không biết nên phát tiết áp lực chồg chất thể nào. Vì thế Hà Quyền tổn không ít tâm tư trên anh vui vẻ, nếu không cậu thật sự lo Trịnh Chí Khanh sẽ mắc chứng uất ức.

7 ngày nghỉ Tết âm, cậu dùng toàn bộ tiền mình làm thêm mua vé tàu, kéo Trịnh Chí Khanh đi Cáp Nhĩ Tân xem đèn băng. Giữa đông âm hơn 40 độ, hai người phương nam quần như bánh chưng, đứng giữa đường phố ăn sữa chua nhãn hiệu lâu đời tới lạnh thấu tim. Quay lại khách sạn Hà Quyền gần như gục trên lò sưởi mới làm nóng mình, sau đó lại ở trên giường lăn ra một thân mồ hôi.

Hiện tại, nhìn Trịnh Chí Khanh cách không khí la hét với các học đệ, lười Hà Quyền khó giải thích được khô đáng. Cậu khi đó thật sự yêu đối phương, chưa từng nghĩ tới có một ngày bọn họ sẽ xa nhau. Mà lúc Trịnh Chí Khanh nói mình phải ra nước ngoài, cậu mới phát hiện, hóa ra tất cả tốt đẹp đều là ảo ảnh.

Cậu không muốn yêu nữa, không tổn thương được.

Rừng cây nhỏ mùa đông cũng không xào xạc, trên cành cây vẫn có lá, nhưng mấy ngày trước hạ nhiệt độ, trên mặt đất vẫn tích tầng lá rụng thật dày. Bọn họ tốn chút thời gian mới tìm được chỗ hồi đó

chôn A Chí. Chỉ còn lại một cây nhãn, không có ai bón phân chăm sóc, cây hơn 10 năm tuổi chỉ lớn bằng miệng bát cơm.

Cây ăn quả không thông qua chiết cành rất khó ra quả, đây là bọn họ trước kia từ trong sách đọc được. Cho nên Hà Quyền cũng không ngoài ý muốn trên cây nhãn không có quả nào, cho dù có thể ra quả, 8 phần cũng bị người hái sạch.

Vỗ vỗ thân cây, Trịnh Chí Khanh thở dài nói: "Tôi vừa nghe các học đệ nói, rừng nhỏ sắp được mở rộng san phẳng xây nhà thí nghiệm, đây e là lần cuối cùng chúng ta đến cúng A Chí."

"Nên bỏ thì bỏ xuống thôi, đã nhiều năm như vậy, nó nếu vẫn làm hamster, đầu thai cũng không biết đầu bao nhiêu lần rồi." Hà Quyền từ trong túi lất hạt dưa ra — Vừa nãy ở nhà ăn xin ông chủ — rắc dưới cây nhãn, "Nếu tôi không đút nó mập như vậy, khả năng vẫn có thể sống thêm mấy tháng."

"Đối với hamster mà nói, mỗi ngày nhét phình nang cơ má chính là hạnh phúc, cho nên em không có làm sai gì hết." Trịnh Chí Khanh do dự một chút, giơ tay lên nắm vai Hà Quyền ôm cậu vào trong ngực, "A Quyền, có vài người và việc tôi có thể đặt xuống, nhưng em..... Tôi thật sự không đặt xuống được..... Quanh đi quẩn lại lâu như vậy, rốt cục vẫn trở lại khởi điểm."

"Nhưng tôi không muốn quay lại, Trịnh Đại Bạch, tôi không phải Hà Quyền năm đó nữa, không thể nào lại vì anh bỏ ra nhiều tâm tư như vậy." Ngẩng mặt lên, khóe miệng Hà Quyền câu lên độ cong khổ sở, "Trong đầu tôi vĩnh viễn đều là bệnh nhân tiếp theo ca giải phẫu tiếp theo, tôi thậm chí nghi ngờ tương lai..... tương lai nếu có con, có thể phân tích lực trên công việc cho dù là 10% cho nó hay không."

Trịnh Chí Khanh không những không thất vọng, ngược lại thu chặt cánh tay, cười nói: "Ha, em muốn đưa bé."

"Này! Đừng cắt câu lấy nghĩa!" Hà Quyền dùng sức đâm vai anh một cái, đột nhiên cảm giác bụng bị thứ gì đó chĩa vào, lập tức vùng vẫy, "Trịnh Đại Bạch anh có thể có chút tiết tháo không! Đây là bên ngoài!"

"Trước đây hai bọn mình cũng làm ở bên ngoài không ít."

Giữ ót Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh cúi đầu hôn cái miệng lạnh lợi kia, từ trong răng môi dây dưa nặn ra tiếng —

"Về trong xe, bên ngoài lạnh."

Bị Trịnh Chí Khanh dùng tư thế cực kỳ khó chịu chống ở trên cửa xe, Hà Quyền tốn rất nhiều sức mới dịch được cái chân gác trên bả vai đối phương xuống.

"Eo tôi sắp gãy....." Cậu đẩy đẩy cái đầu chôn ở hõm vai thở gấp: "Anh ngồi dậy chút —"

Trịnh Chí Khanh thở gấp thuận khí sau đó nâng người lên, vén tóc mái rơi lả tả trên trán bị mồ hôi làm ướt nhẹ qua, hơi có vẻ tủi thân dẹt miệng: "Ài, em thật là vô tình, vừa nãy còn quán tôi không buông, lúc này lại đuổi tôi đi."

"Ai quán anh không buông! Trong xe chỗ nhỏ quá, trừ trên người anh ra tôi còn có thể ngồi đâu?!"

Hà Quyền xoa cái cổ đau nhức, từng chút từ ghế sau chống người dậy. Trịnh Đại Bạch này quả nhiên là thỏ, muốn không tiết tháo cỡ nào cũng có, mẹ nó ở trong xe cũng có thể hành hạ 2 nháy.

Sau khi nháy đầu kết thúc cậu còn tưởng xong việc, không nghĩ tới thằng cha này không đến 5 phút lại con mẹ nó phấn chấn tinh thần, sức bền còn vô cùng dài, tới tới lui lui hành hạ cậu phải 1 tiếng!

Giúp Hà Quyền thu dọn sạch sẽ mặc chỉnh tề, Trịnh Chí Khanh xuống xe từ trong hòm dự bị xách ra lọ đồ uống vận động, trở lại trên xe đưa cho Hà Quyền uống. Hà Quyền đang tưới ướt cổ họng khàn khô, đột nhiên nghe Trịnh Chí Khanh hỏi: "Em cái đó..... thuốc tránh thai tan chậm, hiệu quả tốt chứ? Tôi lúc nãy đều..... đều..... làm bên trong."

Đặt lọ nước xuống, Hà Quyền khơi nửa bên lông mày hỏi: "Sao, sợ tôi đòi anh phí nuôi dưỡng?"

"Làm một đội bóng cũng nuôi được." Trịnh Chí Khanh đưa tay ấn xuống nút cửa sổ — Thông khí tản mùi trong xe, "Tôi là nói quan hệ hiện tại của hai ta, thật sự có, em định làm thế nào?"

"Dù sao cũng sẽ không phụng tử thành hôn với anh." Hà Quyền một hơi uống nửa lọ nước, lau chất lỏng tràn ra ở khóe miệng, giơ gương cầm ngòi phích ở ghế sau nhìn trời sao ngoài cửa sổ, "Thật sự có thì sinh, theo họ Hà của tôi, này, không liên quan một xu với Trịnh gia các anh."

Trịnh Chí Khanh khom lưng chống khuỷu tay trên đầu gối, hơi có vẻ sa sút.

"A Quyền, anh tôi và anh Vũ đã như vậy, tôi nếu lại..... Chắc là phải chọc ba tôi mắc bệnh tim."

"Không liên quan đến tôi, có bản lĩnh anh đừng có cứng, cứng rồi thì đừng chịch, chịch rồi đừng có con mẹ nó làm bên trong!" Hà

Quyền nói xong tự mình cũng vui vẻ, cười run rẩy mãi, "Ui da ** mẹ, còn rất vắn, tôi nghĩ ra thế nào vậy."

Nụ cười Trịnh Chí Khanh lập tức biến mất, anh xoay tay vỗ vỗ đùi Hà Quyền, thở dài nói: "Được, tôi sau này nhịn, em không hồi tâm chuyển ý, tôi cũng không — Ày..... A Quyền..... Em đừng như vậy....."

Hà Quyền sờ Trịnh Chí Khanh bán cứng sau đó thu tay lại, ánh mắt khiêu khích nhìn đối phương: "Nói tiếp đi, tôi nghe anh khoác lác."

"Em —"

Trịnh Chí Khanh thật sự muốn đê Hà Quyền ở ghế sau "thổi" cho cậu.

("Thổi" và "khoác lác" đều là 吹)

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 48

Edit + Beta: Vịt

Thứ 2 họp thường kỳ, Hà Quyền theo thường lệ trốn họp. Viện trưởng gọi điện thoại đến khu bệnh tóm người, Tiền Việt che chắn thay Hà Quyền, nói tạm thời có ca bệnh nặng, chủ nhiệm không cách nào phân thân. Trên thực tế Hà Quyền đang ở khu hộ sĩ ôm hoa hướng dương tươi mới cắn hạt. Của người bệnh nhà mình, ăn cực kỳ ngon.

"Nhắc tới đồ ăn, vẫn là phải vừa khai thổ mới ngon."

Tần Phong rất cục không cần cầm thực nữa, nhưng chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, trong miệng quả thực sắp nhạt vl rồi, nhìn thấy hoa hướng dương hai mắt sáng lên. Tiền Việt nhìn bộ dạng tham ăn của hắn, tránh tầm mắt Hà Quyền nhét cho hắn mấy nhân hạt dưa đã bóc xong.

Hà Quyền không có chút hình tượng nào phì vỏ hạt dưa vào thùng rác, đổi góc suy nghĩ nói: "Hai các cậu tưởng tôi mù à? Đợi hạt từ vết thương rò ra tôi mặc kệ đấy."

"Tôi nhai thành bột ăn còn không được?" Tần Phong vội vàng nhét hạt dưa vào trong miệng.

"Buồn nôn." Hà Quyền bấu môi, giơ tay lên đẩy cánh tay Tần Phong, "Cậu nếu không có việc gì thì rút về nhà nghỉ ngơi, đừng cứ

chiếm phòng đơn khu sinh 3."

"Về nhà ai quan tâm tôi hả, ở đây không phải —" Tần Phong hơi lông mày về phía Tiền Việt, nói là đầy mặt ** cũng không quá đáng, "Có vợ chăm sóc chứ sao."

Biểu tình Tiền Việt hơi có vẻ không được tự nhiên, xoay mặt trốn vào phòng thay thuốc.

Khóe miệng Hà Quyền trực tiếp san phẳng: "Được, vậy cậu tiếp tục ở, một ngày 2000, lát đến chỗ thu phí thanh toán ở lúc trước đi, xong rồi tích dự phòng 20 nghìn."

"Chủ nhiệm Hà, cậu quá máu lạnh! Không phải nhân viên có ưu đãi sao, sao còn dựa theo giá cũ thu?" Tần Phong bắt mồm kêu to — Có thể ăn rồi, trên người có lực, nói chuyện cũng có sức mạnh.

"Không máu lạnh thì chết đói, niệm ở phần cậu là nhân viên, tôi đã giảm phí trị liệu cho cậu, phí hộ lý, phí giải phẫu gì đó, đồng nghiệp cả khu bệnh đều làm không công, cậu còn có bất mãn gì?" Hà Quyền xòe ngón tay cho hấn tính, "Đúng rồi, cậu đây tính là thấy việc nghĩa hăng hái làm, tôi nghe nói chi đội trưởng Vệ xin 80 nghìn tiền thưởng cho cậu đấy, đủ nộp phí nằm viện."

Tần Phong giơ tay lên che má, nhỏ giọng nói: "80 nghìn kia tôi định giữ lại mua nhẫn dùng."

"Cậu ngay cả tiền mua nhẫn cũng không có? Một tháng kiếm nhiều tiền như vậy làm gì? Lại không cần trả tiền nợ xe tiền nợ nhà." Mắt Hà Quyền trợn sắp lớn bằng mặt rồi.

"Suyt, nhỏ giọng chút." Tần Phong khấn trương nhìn quanh trong phòng thay thuốc một cái, chắc là Tiền Việt không nghe thấy, "Cậu

còn không hiểu tôi? Hôm nay mua cái này một tí ngày mai mua cái kia một tí, không cần ba tôi trả thẻ tín dụng thay tôi đã coi như tôi hiểu thuận."

(Đm giống y tui =))))))))) tui còn chưa có lương đã list một đồng thứ cần mua =)))) chỉ cần lương về thẻ là ord liền =))))))

"** mẹ, sớm biết cái nét này của cậu tôi đã không khuyên Tiền Việt đi theo cậu rồi." Hà Quyền bày ra "Vẻ mặt mẹ vợ bất mãn" thường gặp trong phim Hàn, đặt hoa hướng dương xuống chỉ vào mình, "Tôi nhưng nói cho cậu biết, tôi chính là người nhà mẹ đẻ Tiền Việt, cậu nếu không thể nở mày nở mặt cưới Tiền Việt của chúng tôi vào cửa, đợi đến 80 cũng đừng nghĩ cưới vợ."

"Ba tôi nói, tôi nếu cưới Tiền Việt, ông ấy có 100 vạn."

"Tiền Việt của chúng tôi chỉ đáng 100 vạn?"

"Tôi cũng sang tên nhà cho cậu ấy được chưa? Hoa viên Tân Cảnh, 140 mét vuông, thàng trước khu nhà bọn tôi vừa bán một căn giống kiểu nhà tôi, 1060 vạn."

Hà Quyền cười to, hô về phía phòng thay thuốc: "Tiền Việt, cậu nghe thấy chưa, nhanh cưới, chờ nhà sang tên hẵng ly hôn với cậu ta, hai chúng ta sống."

Tiền Việt nghiêng đầu nhìn về phía hai người bên trong khu hộ sĩ, bất đắc dĩ cười cười.

"Tôi có thể thuê chung với các cậu không?"

Trịnh Chí Khanh đứng ngoài khu hộ sĩ, nụ cười trên mặt, đưa chứng nhận niên hạn nhậm chức của Hà Quyền mà bệnh viện

Trung Tâm đưa ra cho đối phương. Anh cũng trốn họp thường kỳ, sáng sớm đã đợi ở cửa phòng làm việc Đường Uy, chịu ánh mắt trong lạnh nhạt mang theo chút bất mãn của đối phương cầm chứng nhận tới tay.

Chuyện này từ đây kết thúc, nhưng trong lòng anh hiểu, Đường Uy là nhìn vào viện trưởng Tần lão khó chịu nuốt xuống oán khí. Hiện tại anh chỉ hi vọng lòng dạ đối phương đủ rộng, sẽ không tiếp tục ghi một khoản lên đầu Hà Quyền.

"Huh? Đây là cái gì?" Hà Quyền không phản ứng đến vụ muốn ở ghép kia của anh, cầm lấy chứng nhận có dấu đỏ của phòng y tế bệnh viện Trung Tâm, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

"Yêu cầu của Thiệu Tuấn Thăng, có cái này, hẳn để nói với cấp trên." Trịnh Chí Khanh cần chứng nhận lại gấp kỹ, thu vào trong túi áo khoác tây trang, "Chuyện đánh giá chức danh, coi như làm xong rồi."

"À, tôi cũng quên mất." Hà Quyền nói, đột nhiên cau mũi, "Các người ngửi thấy mùi thuốc bắc không?"

Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, Tần Phong hít hít mũi, cũng gật đầu.

"Phòng nào?"

Từ trong khu hộ sĩ đi ra, Hà Quyền đứng ở trên hành lang lại ngửi ngửi, đi về phía khu bệnh. Thường xuyên có người nhà ninh canh bổ dưỡng cho người bệnh sau sinh mổ, thích bỏ thuốc bắc tiêu viêm rút ngắn vết thương khép miệng. Bình thường mà nói Hà Quyền mặc kệ, nhưng nếu là người bệnh tiền sản, cậu bình thường

không cho uống. Thuốc bắc tự có diệu dụng của thuốc bắc, nhưng phần lớn tiền sản đến đây đều có đủ loại bệnh, hàng ngày dùng lượng thuốc rất lớn. Là thuốc ba phần độc, gánh nặng luân phiên thuốc tây của thân thể người bệnh rất nặng, lại thêm thuốc bắc, dễ phản tác dụng.

Mùi thuốc càng ngày càng đậm, đi tới ngoài phòng đôi Úc Siêu ở, Hà Quyền xác định mùi thuốc chính là từ trong phòng này bay ra. Cậu đẩy cửa đi vào, nhìn thấy có một hộ sĩ đang từ trong bình giữ nhiệt rót canh thuốc bắc đen sẫm ra.

"Đây là thuốc gì?" Hà Quyền cau mày đi tới, cầm lấy thìa ở trong bình giữ nhiệt quấy quấy, nhìn thấy một miếng dược liệu đã nấu cao, cậu rót ra cẩn thận quan sát, dựa vào kiến thức trung thảo dược tích lũy thời thiếu niên, phân biệt ra được là miếng ô đầu.

**! Tóc Hà Quyền dựng lên — Ô đầu độc tính mạnh, làm thuốc cần cẩn thận, này con mẹ nó một miếng lớn cầm đi hàm không phải muốn chết sao!?

"Cái này sao có thể cho người mang thai uống?!" Một tay ném cái thìa vào trong bình giữ nhiệt, Hà Quyền lớn tiếng gào lên với hộ sĩ: "Ai cầm đến!?"

Hộ sĩ bị cậu dọa khẽ run, bát trong tay cũng đổ trên mặt đất, dược chất bắn khắp nơi làm ướt giày quần Hà Quyền.

"Mẹ chồng cậu ấy....." Hộ sĩ lắp ba lắp bắp nói, "Nói là danh y kê cho Phương Tử....."

"Danh y!? Lang băm cũng mẹ nó hơn tên khốn kia!" Hà Quyền tức đến run rẩy, xoay mặt nói với Úc Siêu: "Gọi điện thoại cho mẹ

Phùng Khải bảo bà ta lập tức đến đây, bà ta muốn hại chết cậu phải không!?"

Úc Siêu sắc mặt tái nhợt nhìn cậu, sững sốt hồi lâu mới run rẩy cầm điện thoại lên.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mẹ Phùng Khải ở phòng làm việc của Hà Quyền khóc ngoe ngoét lớp trang điểm đậm.

"Tôi oan quá! Tôi đâu biết cái đó!" Bà ta nhìn ra là thật sự sợ, nếu không phải chị họ ở bên cạnh giữ cánh tay, lúc này 8 phần đã ngồi bệt trên mặt đất, "Ông già chết tiệt kia nhà tôi nói, hai đứa đã đăng ký rồi, cứ để bọn nó sống yên đi, đứa nhỏ có thể giữ đương nhiên phải giữ..... Tôi hôm qua cố ý đến trong núi tìm đại sư xin cho Phương Tử, ông ta nói có nhọt, uống cái này là được!"

Cừ Kiếm Anh ở bên cạnh ghi chép. Hà Quyền vẫn báo cảnh sát, ở trong mắt cậu, đây quả thực là ý đồ mưu sát. Nếu không phải kịp thời phát hiện, bát thuốc kia của Úc Siêu uống vào không chết thì cũng mất nửa cái mạng, càng đừng nhắc tới đứa nhỏ!

Trịnh Chí Khanh vẫn luôn giữ vai Hà Quyền đề hỏa của cậu. Ở trong chuyện này, anh có khuynh hướng tin mẹ Phùng Khải là bởi vì không biết mà suýt nữa gây ra sai lầm lớn. Chắc hẳn cha Phùng gia là người hiểu chuyện, biết hai đứa đăng ký rồi, lo lắng gia sản bị chia, để vợ đối xử tốt với con dâu. Mẹ Phùng Khải ngay cả công chứng tài sản trước hôn nhân cũng không hiểu, càng đừng nhắc đến bà ta còn có thể hiểu được tính, không biết không sợ, kết quả làm ra chuyện như vậy. Kỳ thực đừng nói mẹ Phùng Khải, Trịnh Chí

Khanh cũng không biết ô đầu là làm gì, may mà Hà Quyền từng học Trung y, nếu không hôm nay thực sự xảy ra chuyện lớn.

Đầu sở gây tội vẫn là tên lang băm kê cho Phương Tử, người này không bắt, sau này vẫn sẽ có người bị độc.

Hà Quyền tức đến cả người run run, nếu không phải Trịnh Chí Khanh ẩn, cậu thực sự cho đám bác gái ngu kia một bạt tai. Không sai, ô đầu có hiệu quả với u nhọt, nhưng đó là dùng độc trị độc, sao có thể cho người mang thai uống! Vừa nãy cậu nhìn qua vị thuốc mẹ Phùng Khải cầm đến, quả thực muốn một mối lửa châm cháy — Thuốc dưỡng thai thêm ô đầu, người từng học Trung y dám kê bài thuốc này!?

"《Thảo mộc Thần Nông》 có mây: Nửa lâu bối liên cập công ô. Trong thuốc dưỡng thai có bạch cập, 18 phản với ô đầu, có thể uống chết người biết không!?" Hà Quyền vỗ một cái lên bàn, lập tức dọa mẹ Phùng Khải tê liệt trên mặt đất, "Tên khốn kê thuốc bây giờ đang ở đâu!?"

(Đoạn thuốc Đông y các thím có thể lướt qua đi, không cần dùng não để hiểu đâu -.- tui còn không hiểu đâu này)

"Chủ nhiệm Hà, chuyện này giao cho cảnh sát xử lý." Cừ Kiếm Anh nhìn ra Hà Quyền tức nổ phổi, mặt đỏ cơ hồ dính thêm đen, "Hành động của người kia đã cấu thành phạm tội, tôi sẽ sắp xếp nhân viên đi bắt."

"Bắt cả bà ta lại! Không biết không phải là cái có để phạm tội!" Hà Quyền tức giận chỉ về phía mẹ Phùng Khải, "Bà ta suýt nữa hại chết hai mạng người!"

"A Quyền, để lão Cừ xử lý." Trịnh Chí Khanh dẫn Hà Quyền tới hành lang, nhẹ giọng trấn an tâm tình cậu, "Luật pháp sẽ cho bọn họ trừng phạt thích đáng, đừng nóng giận, chuyện hôm nay làm phiền em rồi, là em cứu mạng Úc Siêu."

Cảm xúc kích động của Hà Quyền hơi phẳng xuống, thở dài nói: "Loại chuyện này không phải là lần đầu tiên gặp phải, tôi chỉ không hiểu, đã không tin bác sĩ tại sao lại muốn đến bệnh viện, đi tìm chỗ điều trị kia không được sao?!"

"Khi tuyệt vọng sẽ thử mọi thứ." Trịnh Chí Khanh đưa tay dán lên gò má cậu, dùng mu bàn tay hơi lạnh hạ nhiệt độ giúp khuôn mặt đỏ lên của Hà Quyền, "Em đã tận chức trách của em, không nên cảm thấy tiếc nuối."

"May mà tôi còn hiểu thuốc Đông y, nếu không —" Hà Quyền nói đột nhiên dừng lại, một lát sau mím môi, "Ông cụ nói, hôm nay ta ép con, là vì tương lai con không hối hận..... Học thuộc phương thuốc cổ truyền, sai một vị ông ấy sẽ dùng thước đánh tôi, đánh trên đùi trên cánh tay tôi toàn là vết bầm tím đen, tôi lúc ấy hận chết ông ấy!"

Trịnh Chí Khanh phản ứng một chút, hiểu được "Ông cụ" chỉ chính là Tề Gia Tín. Anh cười nhạt, ôm Hà Quyền vào ngực: "Hiện tại thì sao?"

"Hiện tại cũng hận, ông ấy đánh quá ác." Hà Quyền bấu môi, "Nhẹ tý không được à, tôi cũng không phải tên chuyên nhớ ăn không nhớ đánh."

"Đánh trẻ con không đúng, tôi cũng không tán thành." Trịnh Chí Khanh thuận theo lời cậu nói tiếp, "Chờ tương lai chúng ta có con, khẳng định không thể đánh."

Trên mặt Hà Quyền căng lại, dùng sức đẩy Trịnh Chí Khanh ra.

"Anh thích ai sinh thì đi tìm người đó sinh! Ông đây không có nghĩa vụ kia!"

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

10h tối, Hà Quyền bị điện thoại khu hộ sĩ gọi về khu bệnh. Phùng Khải bởi vì chuyện mẹ ruột mình bị bắt đến tìm Úc Siêu gây sự, bị Sát Mực đang trực ca đánh thêm một đấm ở trên mặt, xưng mũi vừa phát triển xong lại bị gãy lụn nữa. Hà Quyền quả thực sắp bị cả nhà này làm tức chết, nếu không phải người của đồn công an ngăn, cậu phải bổ thêm một đá lên mặt Phùng Khải.

Lúc Úc Siêu bị Phùng Khải lôi từ trên giường bệnh xuống, chồng của người bệnh cùng phòng ra tay ngăn cản. Nhưng Úc Siêu vẫn bị dọa sợ, Phùng Khải sau khi bị đồn công an mang đi, y đau đến gục ở bên giường không dậy nổi. Thuốc tránh tử cung co rút tiêm cũng không thấy hiệu quả, huyết áp còn mạnh mẽ tăng lên, khiến Hà Quyền gấp đến bốc lửa. Mổ, mới 30 tuần, đứa nhỏ ra ngoài chưa chắc có thể sống, không mổ, lại sợ Úc Siêu xảy ra chuyện.

"Gọi người nhà cậu đến một chuyến đi, tình hình này của cậu quá nguy hiểm, thương lượng với bọn họ." Hà Quyền nửa quỳ bên giường, dùng sức xoa lưng Úc Siêu giúp y giảm đau đớn.

Úc Siêu cắn răng lắc lắc đầu: "Tim mẹ tôi không tốt..... Bà ấy không chịu được cái này....."

"Các thân thích khác? Bạn bè cũng được, nếu như phải mổ, phải có người ký lên giấy cam kết."

"Tôi tự ký không được sao?"

"Đó là cách khi không còn cách nào." Hà Quyền cau mày, "Cậu không phải còn có chị dâu sao, nếu không gọi cô ấy tới?"

"Chuyện anh tôi..... nhà chúng tôi có lỗi với chị ấy..... không thể để chị ấy thêm..... phiền toái....." Úc Siêu đau đến cắn môi ra máu, "Chủ nhiệm Hà, tôi tự ký, tôi tự mình chịu trách nhiệm....."

"Mạng người liên quan đến trời, đây không phải chuyện phiền phức hay không! Lại nói cậu phẫu thuật xong cũng phải có người đối phó chuyện phía sau nữa!" Hà Quyền cũng chẳng quan tâm nhận được đồng ý của Úc Siêu hay không, hỏi: "Cậu lưu tên là gì, tôi gọi cho cô ấy!"

Dùng trán chống trên giường, Úc Siêu quật cường không chịu lên tiếng.

"Cậu không nói tôi liền gọi lần lượt đấy!" Hà Quyền nói, lật danh bạ điện thoại.

"Đừng — chủ nhiệm Hà!" Úc Siêu rút tay đè chặt cổ tay cậu, nắm siết chặt, "Đào Mẫn, chị dâu tôi tên là Đào Mẫn —"

Tìm được số điện thoại của Đào Mẫn, Hà Quyền gọi hộ sĩ đến chăm sóc Úc Siêu trước, mình đến hành lang gọi điện thoại.

Đào Mẫn thật sự không tệ, cô nhận được điện thoại lập tức chạy đến bệnh viện. Nhưng nghe xong Hà Quyền giải thích hiện trạng, cô cũng không chắc chắn.

"Thật ra đứa nhỏ Úc Siêu này không tệ, thuần túy là bị mẹ chồng tôi làm lỡ." Đào Mẫn thở dài nói, "Mẹ chồng tư tưởng cũ, đối với anh

cả thì muốn gì được đó, nhưng đối với Úc Siêu thì..... Ài, chủ nhiệm Hà, không sợ ngài chê cười, chồng tôi không có tiền đồ, nói như ròng leo làm như mèo mửa, bị đám bạn xấu làm hư, kết bè tham gia lừa đảo, nhưng chủ mưu cuồn tiền chạy, cảnh sát bắt được anh ta..... Mẹ chồng vì cứu hẩn vay lãi suất cao bồi thường tổn thất của người bị hại, nhưng đâu có tiền trả chứ..... Chủ nợ ngày ngày đến nhà, con cũng sắp bị dọa sợ, tôi đành phải mang về nhà mẹ đẻ. Ngày đó Úc Siêu đến tìm tôi, nói với tôi, chỉ cần tôi không ly hôn, tất cả tiền thiếu nợ cậu ấy trả..... Sau đó tôi nghe mẹ chồng nói, Úc Siêu tìm được nhà có tiền, cũng sắp sinh cháu cho người ta. Tôi lúc ấy đã cảm thấy chuyện này không đúng lắm, nếu biết nó chịu tải thân lớn như vậy, tôi khẳng định không thể để nó một mình gánh..... Ngài phải nhất định cứu nó, chủ nhiệm Hà."

"Tôi sẽ cố khả năng lớn nhất, cô Đào, tình hình trước mắt là, huyết áp của Úc Siêu quá cao, thuốc giảm áp không khống chế được, nếu như để mặc tình huống này phát triển, rất có thể phát sinh chứng kinh giật, cô đã sinh con nên biết cái này có bao nguy hiểm." Hà Quyền kiên nhẫn giải thích, "Nhưng đứa nhỏ chỉ có 30 tuần, siêu âm đo được phát triển chậm, trên thực tế chỉ tương đương với khoảng 26 tuần, mở ra, khả năng sống sót cực nhỏ."

"Trời ạ, đây không phải là bảo vệ lớn hay bảo vệ nhỏ sao?"

"Không khoa trương vậy, chúng tôi khẳng định đầu tiên đảm bảo an toàn của người lớn."

Đào Mẫn cắn cắn môi, cân nhắc hồi lâu, quyết định nói: "Vậy thì mở đi, chủ nhiệm Hà, người chịu trách nhiệm, tôi làm cho nó."

"Được, cô đến cử phòng mổ, bác sĩ gây mê sẽ tìm cô ký 2 văn kiện, tôi đi trước sắp xếp chuyện giải phẫu."

Hà Quyền ra cửa chào hỏi người sắp xếp giải phẫu, lại gọi điện thoại gọi Hàn Tuấn đến đón đứa nhỏ. Gặp phải tình huống như vậy, vẫn là có đại chủ nhiệm khu ở đây cậu an tâm hơn. Lúc trừ độc thay đồ giải phẫu cậu nhắc đến bối cảnh nhà Phùng Khải với Hàn Tuấn, Hàn Tuấn vừa nghe lắc đầu mãi.

"Nhà đó à, cha mẹ tôi đều rất ghét bọn họ. Lão nhị Phùng năm xưa theo theo ba tôi cùng khai thác mỏ ở châu Phi, đối xử với công nhân người da đen thuê đến để đãi vàng cực kỳ ác, còn nuốt riêng kim sa. Ông ta cấu kết với quân phiệt địa phương, trong tay người ta có súng, chẳng khác nào ép cổ phần của ba tôi. Ba ta đã sớm muốn giải tán với ông ta, nhưng chính phủ bản xứ không làm, không chịu xuất binh tiêu diệt thế lực quân phiệt, nhiều năm như vậy chỉ cần nhắc đến lão nhị Phùng, ba tôi liền đen mặt."

Hà Quyền cười lạnh: "Lúc này đến lượt nhà bọn họ đen mặt, vợ vào cục cảnh sát, Úc Siêu nếu muốn ly hôn còn phải chia một nửa gia sản."

"Thế cũng chưa đủ." Hàn Tuấn hạ thấp giọng, "Nghe ba tôi nói, trong hai tay Phùng lão có mấy cái mạng, ông ta vì kết giao quân phiệt, từ trong thôn bản xứ tìm mấy đứa nhỏ 13-14 tuổi đưa đến tay người ta. Nơi như vậy, chỉ có vào mà không có trở về."

"***, cái này nếu ở trong nước đã đủ bắn chết mấy lần rồi!" Hà Quyền trợn mắt, "Thật tiên sư nó, cũng không sợ gặp báo ứng!"

"Giết người phóng hỏa thì vinh hoa phú quý, xây cầu sửa đường thì chết không toàn thân." Hàn Tuấn thở dài lắc đầu, "Nếu không lão nhị Phùng không dám về nước, sợ ba tôi tống ông ta vào tù."

"Được rồi, để ý trước mắt trước đã, thai nhi khoảng 1 cân rưỡi, đoán chừng phát triển không tốt lắm."

"Ừ, mổ ra xem."

Vào phòng giải phẫu, Hà Quyền sau khi xác nhận thuốc mê có tác dụng nhanh chóng mổ đưa nhỏ ra. Cậu đoán không sai, cùng lắm là 1 cân 6. Dọn dẹp xong đường hô hấp cũng không có tiếng khóc, Hàn Tuấn vừa muốn đưa tay cấu chân nhỏ, đột nhiên dừng lại động tác.

"Chủ nhiệm Hà." Hấn lắc lắc đầu với Hà Quyền, tỏ ý từ bỏ cấp cứu.

Hà Quyền ghé qua vừa nhìn, lập tức nhíu mày — Bệnh không có hậu môn, ứng với câu chửi người thường nói "Sinh con không có lỗ đít".

Kiếp này báo ứng.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 49

Edit + Beta: Vịt

Hàn Tuấn trung cầu ý kiến Đào Mẫn, mặc dù rất khó khăn nhưng cuối cùng cô vẫn thay Úc Siêu làm quyết định, từ bỏ cấp cứu, Hà Quyền không nói thật với Úc Siêu, chỉ nói đứa nhỏ thật sự quá nhỏ, chỗ nào cũng chưa phát triển đủ, mổ ra thì sẽ không còn nữa.

Cả ban ngày Hà Quyền đều ỉu xiu, một là thiếu ngủ, hơn nữa, chỉ cần gặp phải đứa trẻ không cấp cứu được cậu đều sẽ buồn mấy ngày. Gần tới tan làm Âu Dương lại gọi điện thoại hẹn ăn cơm, bị cậu trực tiếp từ chối. Kết quả ngày hôm sau vừa vào khu bệnh, lại con mẹ nói mùi hoa đầy hành lang. Lúc này không phải uất kim hương nữa, mười mấy loại hoa, Hà Quyền cũng không biết hết.

Tiếp tục chủ nhiệm tản hoa, ngay cả trong phòng làm việc viện trưởng cũng bày bó cúc mềm mại.

"Chủ nhiệm, ngài lần sau có thể để hoa ở cổng, ra khỏi cửa nhận một cành, đảm bảo 2 tiếng tản xong." Tiểu Quyên vui rạo rức phun nước cho cây cát cánh bày trên bàn khám bệnh.

Nhìn bộ dạng cô vui vẻ, Hà Quyền lạnh lùng câu khóe miệng lên. Âu Dương thuần túy là đang uy hiếp cậu — Không cho mặt mũi ăn cơm đúng không, vậy thì để cả viện biết hết có người đang nhiệt tình theo đuổi em. Mặt Trịnh Chí Khanh đen cả buổi sáng, nhìn tư thế nếu Âu Dương ở trước mắt, anh có thể đánh nhau với người ta.

Rơi vào vại dấm chết đuối đi! Hà Quyền mặc kệ anh, lại nói cậu cũng không có nghĩa vụ chiều cổ trái tim thủy tinh của đối phương. Lại không phải người yêu của Trịnh Đại Bạch anh, ông đây nhận bó hoa còn phải nhìn sắc mặt anh?

Hà Quyền đang thổ tào trong lòng, nhìn thấy Trịnh Chí Khanh trầm mặt dẫn Lạc Quân Hàm đi vào. Ò, quên vụ này đi. Cậu nhanh chóng mở đơn xét nghiệm, nửa tiếng cho ra báo cáo.

"Giá trị HCG tăng cao không tệ." Cầm lấy kết quả, Hà Quyền chống mặt nghiêng đầu vui vẻ với người ta, "Chúc mừng nhé, cậu Lạc."

Lạc Quân Hàm mặt xám như tro tàn, tay vốn đặt trên đầu gối gần như theo thần kinh túm chặt hai bên li quần, bộ dạng kia không khác gì với đa số thanh niên biết mình có con trước hôn nhân. Mặc dù trong nhà nuôi chiều, nhưng loại chuyện này nhà ai cũng không vẻ vang, cho dù cha không nở trách y cũng nhất định sẽ cảm thấy mặt mũi mất hết, thất vọng cực độ về y.

Trịnh Chí Khanh thở dài, hạ giọng nói với y: "Đã loại bỏ các vấn đề khác rồi thì không cần lo lắng gì nữa, về phần có muốn hay không, cá nhân tôi ý kiến là thương lượng với cha đứa nhỏ. Lần đầu tiên đã bỏ đi, dễ tạo thành sinh non theo thói quen."

Hà Quyền liếc Trịnh Chí Khanh một cái. Mặn ăn củ cải nhạt lo nghĩ, người ta có muốn hay không liên quan tới ống dẫn tinh của anh đâu à? Quan tâm người ta như vậy, không bằng anh đi làm cha hời đi.

"Không cần hỏi, anh ta chắc chắn sẽ không cần." Lạc Quân Hàm hít sâu một hơi, trong mắt ngấn lệ, tự giấu cười cười với Hà Quyền,

"Anh ta muốn không phải tôi, mà là anh, Hà Quyền."

Cái quái gì? Vẻ mặt Hà Quyền mông lung — Đàn ông cậu tìm, liên quan quái gì đến tôi?

Mặt Trịnh Chí Khanh cũng trắng biến thành đen, không đợi anh nói chuyện, Lạc Quân Hàm bỗng nhiên đứng lên, hai tay đặt bên cạnh bàn, dùng tư thái chèn ép nghiêng người tiến tới gần Hà Quyền: "Tại sao Chí Khanh và Âu Dương đều phủng anh trong lòng bàn tay nhưng nhìn tôi như cỏ rác? Anh giờ vui lắm nhỉ? Cảm thấy tôi tự làm tự chịu, đáng đời như vậy!"

Âu Dương? Hà Quyền cực nhanh trao đổi ánh mắt với Trịnh Chí Khanh, trong mắt đều tràn đầy khiếp sợ — Hai cực phẩm này như thế nào lại quần chung một chỗ?

Hà Quyền một chút cũng không muốn xen vào chuyện nát giữa Âu Dương và Lạc Quân Hàm, nhưng tình huống trước mắt là, Lạc Quân Hàm khẳng định Âu Dương sẽ không cần con, nguyên nhân ở trên người Hà Quyền. Hà Quyền tâm nói cái nồi đen này ông đầy có cái lìn cống, dù nói thế nào cũng là một mạng đấy!

Cậu bảo Lạc Quân Hàm gọi điện thoại cho Âu Dương, gọi người đến, trao đổi trực tiếp nói rõ lời. Lạc Quân Hàm không chịu, y không muốn chính tai nghe thấy đối phương nói ra lời cự tuyệt, cho rằng mình không cần chịu phần vũ nhục này. Sau đó Hà Quyền ở hành lang xối cho Trịnh Chí Khanh một trận tà hỏa, mặc dù chuyện này không liên quan một xu với người ta. Người là anh ta mang về nước đó, hiệu ứng hồ điệp, cánh rực rỡ nhiều màu quạt quáng mắt Hà Quyền.

"Từ lúc anh về đã không có chuyện gì tốt!" Hà Quyền hàm hừ ôm cánh tay, "Ông đây coi như nhìn thấu, Trịnh Đại Bạch, con mẹ nó anh khắc tôi!"

Trịnh Chí Khanh trăm miệng cũng không thể bào chữa, suy nghĩ chốc lát, anh lấy điện thoại ra: "Tôi gọi điện thoại cho Âu Dương, tôi đi nói với gã."

"Anh có lập trường gì nói với anh ta? Anh là gì của Lạc Quân Hàm hả?"

Hà Quyền vừa bực mình vừa buồn cười. Trước đây Trịnh Chí Khanh đã cái đức hạnh này rồi, tự cho rằng cái gì cũng có thể làm được, chỉ làm những chuyện tốn sức không lấy lòng.

"Tôi không phải vì Quân Hàm, tôi là vì em, em không cần chịu tiếng xấu thay Âu Dương." Trịnh Chí Khanh ngược lại không giải thích cho thái độ bình thường của mình, "Tôi hiểu tính Quân Hàm, cậu ấy thật sự bướng lên thì giống như em. Hơn nữa từ trước khi từ Mỹ về, bác Lạc dặn đi dặn lại tôi chăm sóc cậu ấy tốt, tôi cũng phải đáp lại bác Lạc."

"Đừng đánh đồng tôi với cậu ta." Hà Quyền xùy tiếng nói, "Anh hiểu cậu ta, hiểu cỡ nào? Cậu ta nói là của Âu Dương chính là của Âu Dương? Chuyện bãi đỗ xe anh quên rồi?"

Trịnh Chí Khanh hơi ngẩn ra, ánh mắt có chút dao động. Hà Quyền lập tức ý thức được mình lại chột trúng chỗ đau của người ta, vội vàng mím miệng thành đường thẳng tắp.

"Tôi chưa quên, A Quyền, đó là báo ứng của tôi." Trịnh Chí Khanh cười chua xót, "Quân Hàm nói rất đúng, trong lòng tôi vẫn

luôn có em. Tình cảm là thứ qua lại, tôi không thể bỏ ra toàn bộ, cậu ấy khẳng định cảm giác được."

"À, hóa ra anh cảm thấy thẹn với cậu ta, hiện tại muốn bù đắp?"

"Tôi cảm thấy Âu Dương rất thích hợp với Quân Hàm, Quân Hàm vô cùng tùy hứng, cần phải có người giống như Âu Dương trói buộc cậu ấy."

Hà Quyền khiêu mi: "Anh xác định không phải vì quét sạch tình địch?"

"Tôi chưa từng coi gã là tình địch, gã không hiểu rõ em chút nào, căn bản không có tư cách tranh giành với tôi." Trong ngữ điệu Trịnh Chí Khanh mở hồ tràn đầy kiêu ngạo.

"Mặt gớm thật."

Hà Quyền lắc đầu lấy điện thoại ra, ấn số.

"Âu Dương, buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm đi, muốn tán gẫu với anh chút."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đến nhà hàng đã hẹn với Âu Dương, Hà Quyền suýt chút nữa bởi vì bộ quần áo thoải mái mà không tiến vào được. Người dẫn đường đánh giá cậu trên dưới một phen, xoay tay chỉ chỉ tấm bảng dán sau lưng — Người đến ăn cần chính trang. Mang theo ánh mắt không hữu hảo "Mặc vậy cũng không biết xấu hổ đến quán chúng tôi ăn cơm" của người dẫn đường, Hà Quyền nhét balo vào trong tay đối phương, nghênh ngang đi vào quán.

Tiêu tiền đi ăn, đạo lý hiển nhiên. Mặc thoải mái chút thì không phải chính trang? Ông đây lại không cởi truồng vào cửa.

Âu Dương đã sớm chờ lâu, thấy Hà Quyền đi vào, lập tức giơ tay lên gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

"Ở đây không có thực đơn, chủ bếp làm gì ăn đấy, mỗi món ăn đều phối hợp với hoa tươi theo mùa, giống như mấy cái tôi hôm nay tặng em."

Âu Dương cười cười với cậu, biểu tình hơi có vẻ tự phụ. Hà Quyền hiểu, Âu Dương đây là cho rằng quỹ kế của mình được như ý, cảm hoa ép cậu liền mắc bẫy. Nếu đặt vào mấy tiếng trước cậu vẫn chưa biết chuyện của Âu Dương và Lạc Quân Hàm, cậu khẳng định tức giận. Nhưng bây giờ, cậu nhìn bộ dạng nắm toàn cục trong tay nhưng trên thực tế ngay cả sắp làm cha cũng không biết của Âu Dương, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười.

Người này, dù sao thì cũng đừng quá bành trướng, không chừng ngã ở đâu đó đấy.

"Sau này đừng tặng hoa nữa, ảnh hưởng không quá tốt." Hà Quyền tỏ vẻ khó xử, "Anh còn tặng nhiều như vậy, khiến người ta thèm thuồng. Tôi vốn là cây to đón gió, lại thêm chút tư liệu cho người ta thoải mái tán gẫu, sau này ở trong giới lẫn lộn thế nào đây?"

Âu Dương khẽ híp mắt, như có suy nghĩ mà lắc lắc đầu: "Hà thiếu, cái này không giống như em sẽ nói, em bình thường không phải không quan tâm người khác nhìn em thế nào sao?"

"Tuổi tác lớn, tim không tốt, không nghe nói xấu được."

"Ai dám nói xấu em, đưa tên cho tôi, đảm bảo khiến hấn câm miệng."

"Nè, đừng nhắc nữa." Hà Quyền khoát khoát tay, bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ — Cậu cảm giác mình còn rất có thiên phú diễn trò, "Trịnh Chí Khanh trước đây không phải có hôn phu sao, Lạc gì đó? Thật khó để nhớ được một chữ. Thằng nhãi kia ngày nào cũng bới móc tôi, động tí là đăng ký sổ chủ nhiệm của tôi phá rồi, ây da ** mẹ, anh cũng không biết cái miệng kia gây tổn thương cỡ nào đâu."

Nghe thấy Hà Quyền nhắc tới Lạc Quân Hàm, Âu Dương theo bản năng xoay chiếc nhẫn trên đầu ngón tay, ánh mắt hơi đông lại.

"Lạc thiếu à, tôi quen cậu ấy. Tính cách đúng là hơi lớn chút, nhưng người không tệ, cậu ấy nói gì, em đừng để trong lòng là được."

"Há! Cái tính cáu bẳn này của tôi, chịu được cậu ta giương oai dưới mí mắt!?" Hà Quyền nâng rượu được nhân viên rót trước bữa ăn lên nhấp một ngụm, chân mày hơi cau, "Tôi hôm nay lại chữa cho cậu ta."

"Vậy sao, nói nghe xem?"

Hà Quyền khẽ nghiêng người về phía trước, tỏ vẻ thần bí nói: "Cậu ta không phải đăng ký sổ chủ nhiệm của tôi sao? Tôi nói với cậu ta, cậu Lạc, ngài đã đến thì đừng phí phạm tiền, xét nghiệm máu, kiểm tra thân thể, cậu ta thật sự đáp ứng, kết quả anh đoán thế nào —"

Âu Dương ở trong âm dài Hà Quyền cố ý kéo ra nâng chén rượu trước bữa ăn lên, giống như không cảm thấy hứng thú với đề tài tiếp

theo của cậu.

Hà Quyền cũng nói tới tùy ý, giống như bình thường tán gẫu bát quái không liên quan đến mình: "Tôi làm mục kiểm tra mang thai, hầy! Thật sự khiến tôi đặng phải, HCG và progesterone đều hiện lên dương tính, nhìn con số chưa đến 3 tuần, chính cậu ta căn bản không phát hiện."

"Khụ —"

Âu Dương bị sắc ngum rượu, nhanh chóng cầm giấy ăn che miệng nghiêng đầu ho mãnh liệt.

"Tôi nói với anh, biểu tình trên mặt lúc ấy của cậu Lạc, tôi có thể cười đến Giáng Sinh sang năm." Hà Quyền uống một hớp rượu đề ý cười, "Này anh uống chậm chút, sắc trong cổ họng cay lắm đó."

Trong cổ họng rất cay, Âu Dương sau khi ho khan mấy tiếng cầm điện thoại trên bàn qua, đứng dậy nói với Hà Quyền: "Tôi ra ngoài nhận cuộc điện thoại, quay lại ngay."

Hà Quyền cười híp mắt gật gật đầu, tâm nói điện thoại đâu ra, màn hình vẫn đen.

Đứng ở trên hành lang ngoài phòng ăn, Âu Dương một tay chống xà ngang trên vách tường thủy tinh, cúi đầu nhìn chăm chú số của Lạc Quân Hàm trên màn hình, do dự có nên gọi không.

Chưa đầy 3 tuần, có phải của mình không?

Hôm đó lúc ** trơn trượt, nhưng tối đen cũng không nhìn rõ rớt cục là rách hay là nước của Lạc Quân Hàm quá nhiều. Sản phẩm tốt

của nhãn hiệu lớn, hắn dùng hơn 20 năm cũng chưa từng rách, cho nên cũng không nghĩ nhiều, bọc khăn giấy liền ném vào thùng rác.

Nhưng vạn nhất thì sao? Ngón tay Âu Dương lơ lửng ngay phía trên vị trí gọi đi. Không, không trùng hợp như vậy, Lạc Quân Hàm vừa nhìn là tên thích chơi, quỷ biết khoảng thời gian đó ngủ với biết bao người. Lại nói, nếu thật sự là của hắn, tại sao Lạc Quân Hàm không gọi điện cho hắn trước?

Thu tay lại, hắn bỏ điện thoại vào túi quần. Vốn định về phòng ăn, do dự một chút lại lấy điện thoại ra, vẫn là gọi cú điện thoại cho Lạc Quân Hàm.

Điện thoại vang đến ngắt, không ai nhận nghe.

Đi tới khu hút thuốc, Âu Dương châm điếu thuốc, chậm rãi bình phục tâm tình. Hắn không phải của mình, hắn nghĩ, nếu không thì hồng bét.

Lạc thị từ 5 năm trước bắt đầu chen chân vào ngành pha chế thuốc nhân sâm, trong nhà máy ở Indonesia xây một xưởng sản xuất. Lạc thị trước đây vẫn luôn từ Hàn Quốc xuất khẩu nguyên liệu, sau đó bởi vì vấn đề giá cả, từ năm ngoái bắt đầu tranh giành tài nguyên trồng trọt ở núi Trường Bạch với Hoa Y Đường. Hắn bày cho Lạc thị con đường, nâng giá cung ứng cực kỳ cao, khiến Lạc thị tốn thêm giá tiền gấp gần 3 thu mua nguyên liệu, năm ngoái ở hạng mục này lỗ 200 triệu.

Hoa Y Đường có dự trữ, 2-3 năm không nhập nguyên vật liệu cũng không có vấn đề gì. Sau đó Lạc thị ngược lại tung cánh ô liu với hắn, hứa hẹn cho hắn đã ngộ hậu hĩnh hơn, ý đồ đào góc tường

của Tề Gia Tín. Nhưng trong Lạc thị có tổng tài còn khó hơn cả Trịnh Chí Kiệt, đó là cha kế của Lạc Quân Hàm, Dung Cẩn.

Lịch sử thượng vị của Dung Cẩn luôn luôn bị báo chí bát quái bàn tán, hẳn trước kia là thư kí của chủ tịch Lạc thị Lạc Phượng Nghi. Chính thất vừa đi chưa được 3 năm hẳn đã bỏ vị, tuổi còn nhỏ hơn Lạc Phượng Nghi 10 tuổi, thế cho nên lúc hẳn được bổ nhiệm làm tổng tài, mọi người đều cho rằng hẳn dựa vào giao dịch quyền sắc thượng vị. Chỉ có số ít người trong giới biết, năng lực của Dung Cẩn kinh người hơn nhiều so với vẻ ngoài của hẳn.

Âu Dương tự biết không vượt qua được Trịnh Chí Kiệt, cho nên lựa chọn rời khỏi Trịnh thị. Đạo lý đồng dạng, có Dung Cẩn giữ ở đó, hẳn sao có thể đến Lạc thị? Nhưng hẳn đào hố người ta, lại cự tuyệt ý tốt của đối phương, mối thù này coi như đã kết.

Âu Dương lại gọi cuộc điện thoại cho Lạc Quân Hàm, vẫn không ai nhận nghe.

Lo bò trắng răng, hẳn tự giễu cười cười. Đâu có ai gặp phải loại chuyện này không lập tức báo cho người trong cuộc? Đúng không.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 50

Edit + Beta: Vịt

Bữa cơm này Âu Dương ăn cực kỳ trầm mặc, ngược lại Hà Quyền lười sáng hoa sen, chân trời góc biển xả một bữa, trọng điểm phê phán mình ở khu bệnh gặp phải một ông chồng tra và bạn trai. Trong lòng có chuyện tự nhiên không có khẩu vị, Âu Dương nhiều lần đi ra ngoài hút thuốc lá, rất nhanh hút thuốc trong hộp chỉ còn lại một điếu.

Hà Quyền cơm nước no nê, biểu tình suy ngẫm nhìn Âu Dương tâm tư không biết đã bay đến đâu, giơ chén rượu đổ lên: "Sao thế, ăn cơm với tôi không vui?"

"Không có, là chuyện làm ăn, tôi lát nữa phải về phòng làm việc một chuyến." Âu Dương nâng cổ tay nhìn đồng hồ, "Ăn no rồi nhỉ? Trước đưa em về."

"Tôi không vội, hôm nay không cần trực." Hà Quyền chớp chớp mắt, "Âu Dương, tôi nghĩ, tiền không đâm tay, nếu ông ngoại khẳng khẳng muốn tôi về thừa kế gia nghiệp, tôi cứ từ chối không khỏi lộ vẻ già mồm cái lão, về phần chuyện kết hôn —"

Cậu cố ý kéo dài âm, khiến biểu tình Âu Dương căng thẳng.

"Nếu không thì kết đi, nhưng anh đừng quản tôi, tôi cũng mặc kệ anh, chúng ta sống của riêng mình."

Tay Âu Dương đặt trên mặt bàn khẽ cuộn lại, trong con người nhạt màu như có do dự chợt lóe lên. Đặt vào một tiếng trước, hẳn chắc chắn vì lời của Hà Quyền mà lộ ra nụ cười, nhưng bây giờ.....

"Tôi cho rằng, em vẫn nên suy nghĩ cẩn thận, Hà thiếu." Âu Dương tránh né tầm mắt Hà Quyền, "Ai chơi của người này, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện."

Hà Quyền lắc lắc chắt lỏng màu đỏ sậm trong chén, khước miệng nhẹ nhàng câu lên: "Sao thế? Sợ làm cha hờn của con người khác?"

Những lời này giống như ngay mặt quất Âu Dương một bạt tai vang dội, trong mắt hắn thoáng chốc nổi lên tức giận. Hà Quyền theo bản năng dựa về phía sau, tựa hồ kéo ra chút khoảng cách là tránh được khí thế như lưỡi dao của đối phương. Một lát sau Âu Dương chậm rãi thở ra, ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ ký đơn, đứng dậy đặt hộp thuốc lá màu bạc vào trong túi.

"Xin lỗi, tôi phải về phòng làm việc trước, em chờ chút, tôi gọi người đến đón em."

"Không cần, tôi gọi lái xe thuê là được." Hà Quyền uống cạn sạch ly rượu đỏ trong tay, trong mắt mang theo cười, "Làm việc của anh đi, tiên sinh Âu Dương."

Lạc Quân Hàm sau khi về khách sạn bỗng phát cáu, làm trong phòng loạn tung lên. Trịnh Chí Khanh không dám đi, Lạc Quân Hàm ở đây ném, anh đứng bên cạnh nhạt. Chờ đối phương phát tiết đủ, anh rót cốc nước đưa tới, nhẹ giọng hỏi: "Muốn ăn gì, gọi phục vụ phòng giúp cậu."

Dùng ánh mắt gần như đay nghiến nhìn chằm chằm Trịnh Chí Khanh, Lạc Quân Hàm hỏi anh: "Anh có phải đang thương hại tôi không?"

"Không có, nhưng cậu cần trợ giúp." Trịnh Chí Khanh treo từng cái quần áo nhất lên trở lại trong tủ, "Quân Hàm, cậu phải chịu trách nhiệm, nuôi dưỡng đứa trẻ, cũng không thể chỉ dựa vào tiền giải quyết tất cả."

"Tôi đã nói không cần!" Lạc Quân Hàm đập cái cốc lên bàn, ngồi vào sofa ôm cánh tay nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, "Tôi vẫn chưa nói với ba và chú Dung chuyện hai chúng ta chia tay, đột nhiên lòi ra đứa bé, bọn họ nhất định sẽ cho rằng là của anh."

Trịnh Chí Khanh lắc lắc đầu: "Chuyện tới nước này, cậu phải nói rõ với bọn họ."

"Anh biết tính chú Dung, chú ấy nhất định sẽ tìm Âu Dương gây phiền phức." Lạc Quân Hàm cau mày, "Tôi không muốn làm chuyện thêm lớn."

Suy nghĩ chốc lát, Trịnh Chí Khanh cẩn thận hỏi: "Cậu xác định, là của Âu Dương?"

Lạc Quân Hàm xoay cái đứng lên, quơ lấy cái chén ném về phía Trịnh Chí Khanh. Chén thủy tinh ở bức tường phía sau vỡ vụn, Trịnh Chí Khanh nhắm mắt lại, tràn ngập áy náy nói: "Xin lỗi, tôi lỡ lời."

"Tôi hận anh! Trịnh Chí Khanh!" Cảm xúc Lạc Quân Hàm đột nhiên bộc phát, xông tới dùng sức đẩy anh ra bên ngoài, "Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!"

"Quân Hàm! Đừng như vậy!"

Trịnh Chí Khanh sợ đụng chạm làm bị thương y, liên tục lùi lại, tới lúc bị Lạc Quân Hàm đẩy tới trên hành lang. Ở chung 2 năm, anh hết sức hiểu rõ tính cách Lạc Quân Hàm. Thiếu gia tùy hứng nhìn như vô lo vô nghĩ, nhưng bởi vì mình vừa sinh ra đã khiến người thân nhất bỏ mạng mà đeo gông xiềng nặng nề. Thái độ vênh váo bất quá là để che giấu tự ti sâu bên trong nội tâm mà giả bộ thể hiện ra, Lạc Quân Hàm chân chính kỳ thực vô cùng thiếu hụt cảm giác an toàn và cảm giác thừa nhận, cần không ngừng nhận được khen ngợi và chú ý đến từ người khác.

Anh vẫn cố gắng bao dung Lạc Quân Hàm như vậy, đáng tiếc đối phương chạm đến điểm mấu chốt của anh, nhưng cái này không có nghĩa là anh có thể trở mặt nhìn đối phương sụp đổ.

"Cậu lúc trước hỏi tôi còn có thể làm bạn hay không, tôi hiện tại cho cậu đáp án." Túm lấy cánh tay Lạc Quân Hàm, Trịnh Chí Khanh khuyên: "Quân Hàm, tôi là bạn cậu, sẽ vĩnh viễn ủng hộ cậu, cậu bây giờ đi tới lối rẽ rồi, lên tinh thần, ngàn vạn đừng tùy ý làm ra quyết định khiến mình tiếc nuối cả đời."

Lạc Quân Hàm đột nhiên trút ra, gục trong ngực Trịnh Chí Khanh thất thanh khóc rống. Trong phòng, điện thoại sớm đã bị ném dưới sofa rung không ngừng, hiển thị gọi đến là "Âu Dương Thiệu Hoa".

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Dừng xong xe sau đó từ hòm dự bị lấy thuốc lá ra nhét vào hộp thuốc lá, Âu Dương ngồi trở lại ghế lái, từng điếu một hút. Đèn phòng Lạc Quân Hàm sáng, nói rõ người đang ở đây, nhưng điện thoại một mực không ai nhận nghe. Hút xong điếu cuối cùng, hắn đẩy cửa xuống xe, đi tới cửa khách sạn.

Lạc Quân Hàm dần vật mệt, co rút trên giường khóc, tội nghiệp giống như mèo con bị người vớt bỏ. Trịnh Chí Khanh không yên lòng để cậu ở một mình trong phòng liền gọi điện thoại cho Hà Quyền, báo với đối phương mình phải ở chỗ này lâu một lát.

"Anh để ý đấy, tôi nghĩ Âu Dương lập tức đến." Âm thanh Hà Quyền lộ vẻ có chút phiêu, giống như đang say.

"Tôi sẽ bình tĩnh nói với hắn..... Em chờ chút, phục vụ phòng đến rồi." Nghe thấy tiếng gõ cửa, Trịnh Chí Khanh kẹp điện thoại đi mở cửa, kết quả nhìn thấy Âu Dương đứng ngoài cửa.

"Hắn đến rồi." Trịnh Chí Khanh báo với Hà Quyền, sau đó cúp điện thoại.

Mất thấy Trịnh Chí Khanh ở trong phòng Lạc Quân Hàm, biểu tình Âu Dương trong nháy mắt lộ vẻ có chút nghi ngờ. Nhưng hắn là loại người gì? Nhớ tới bộ dạng Hà Quyền hôm nay với trước kia giống như 2 người, trong lòng nhất thời rõ ràng 7-8 phần — Hai người này, phối hợp tính kế hắn?

Không đợi Trịnh Chí Khanh nói chuyện, Âu Dương đi vào phòng, cầm lấy áo khoác đối phương khoác trên lưng ghế ném qua: "Tôi có lời cần nói riêng với Lạc thiếu, cậu hai Trịnh, ngài đi tiện chứ?"

Đón lấy áo khoác, Trịnh Chí Khanh do dự nhìn về phía phòng ngủ.

"Âu Dương, anh đừng giở khốn khiếp." Anh cảnh cáo đối phương.

Âu Dương từ trong bình hoa trên bàn rút ra một cành hoa hồng tươi khách sạn mỗi ngày đều sẽ thay, cười lắc lắc đầu với Trịnh Chí

Khanh: "Nhị thiếu, xin chuyển lời tới Hà thiếu thay tôi, vì không làm tên khốn, tôi chỉ có thể cự tuyệt lời cầu hôn của cậu ấy."

"....."

Trần Trịnh Chí Khanh mơ hồ căng lên mạch máu màu xanh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền đang nằm ỏ trên sofa ngủ mơ màng, đột nhiên bị tiếng nện cửa ra sức làm tỉnh. Xoa xoa thái dương trướng đau, cậu mở cửa, một giây sau liền bị Trịnh Chí Khanh đè cổ tay ấn tới trên tường huyền quan.

"Em cầu hôn Âu Dương?" Trịnh Chí Khanh chưa loét hỏi. Anh đương nhiên hiểu lời Hà Quyền nói với Âu Dương đều là lời sáo rỗng, nhưng thái độ ngênh ngang của Âu Dương khiến anh vẫn không nhận được đồ vại dấm.

"Không nhớ....." Hà Quyền không giẫy khởi anh, nhưng rượu lại chưa tỉnh hẳn, toàn thân cao thấp đều mềm oặt, âm thanh cũng là, "Buông tay, tôi muốn đi ngủ....."

Trịnh Chí Khanh khẽ nhú mày, nhéo cằm Hà Quyền, đầy bụng oán khí hôn lên. Đây là uống bao nhiêu? Giỏi thật, đối mặt với người không có tiết tháo như Âu Dương, vậy mà một chút phòng bị cũng không có!

Bị nửa kéo nửa ôm đến sofa, lúc Hà Quyền ngã vào trong đệm mềm mại hơi tỉnh táo lại, dùng cả tay chân đẩy người định đè lên người. Phản kháng của cậu vô cùng yếu ớt, giống như ỡm ờ. Con

người sâu thẳm lúc này mơ màng tan rã, má đỏ gay nóng hổi, nhìn đã khiến người ta muốn bắt nạt.

Trịnh Chí Khanh không, hai ba cái lột Hà Quyền giống như quả trứng luộc trắng nõn, ở trong giầy dũa không đáng kể lẫn người hung hăng đè cậu vào trong sofa.

Lộn xộn mơ một giấc mơ, sau khi bị đồng hồ báo thức đánh thức Hà Quyền đau đầu muốn nổ tung mở mắt ra. Cậu nhớ ra, nhưng cánh tay Trịnh Chí Khanh chặt chẽ vòng ngang hông, chân cũng quăn lầy.

"Tôi muốn đi toilet....."

Trở tay vỗ vỗ mặt Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền sau khi cảm thấy trời buộc buông ra chậm rãi chống người. Vừa ngồi thẳng nước chua trong dạ dày liền dâng lên — Di chứng say rượu, cậu vội vàng vọt vào toilet gục trên bồn rửa tay nôn ra một đồng dịch dạ dày nóng. Nghe thấy trong toilet truyền đến tiếng nôn dờn sóng lấp biển, Trịnh Chí Khanh đứng dậy đi tới phòng bếp, từ trong tủ lạnh móc ra thùng sữa tươi. Anh nhìn hạn sử dụng, vẫn ổn chưa quá hạn, sau đó cầm nồi nhỏ đun nóng phân lượng một cốc đổ ra đặt vào trên quây bếp, xoay người dùng hai quả trứng gà còn sót lại trong tủ lạnh làm bữa sáng cho Hà Quyền.

Tắm xối qua loa đi ra, Hà Quyền lau tóc ướt nhẹ đi tới phòng khách, nhìn thấy tấm lưng trần trụi của Trịnh Chí Khanh, lập tức dừng bước. Trên tấm lưng dày rộng tràn đầy vết cào nông sâu, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là lưu lại lúc nào.

"Anh ít nhất mặc quần lót vào hăng đi quanh phòng chứ!?" Hà Quyền then quá hóa giận gầm nhẹ.

"Chờ tẩm xong rồi mặc." Trịnh Chí Khanh quay đầu lại, cười cười với cậu, "Uống sữa tươi trước, có thể tạo thành lớp bảo vệ trong dạ dày."

Ngồi vào trên ghế bên quầy bếp, Hà Quyền cau mày bụng sữa tươi lên, hít hít: "Quá hạn chưa?"

"Vừa nhìn, hôm nay ngày cuối cùng." Trịnh Chí Khanh từ trong chạn lấy ra sốt cà chua vòng quanh trứng rán tươi mới vàng ươm nặn thành hình trái tim, lại đặt đĩa và đĩa ăn vào trong tay Hà Quyền, "Thử chút xem, tài nấu nướng tôi luyện mấy năm vẫn ổn."

Xiên trứng rán lên chấm chút sốt cà nhét vào trong miệng, Hà Quyền quay đầu đi, dời đi tầm mắt từ trên đường cong cơ bắp chập chùng. Trịnh Chí Khanh cong người dùng cùi chỏ chống trên quầy bếp, ghé sát má Hà Quyền hôn lên sốt cà chua dính trên khóe miệng cậu, lúc đối phương giờ nữa uy hiếp mình cười kéo khoảng cách ra.

"Hai người đó rốt cục thế nào?" Hà Quyền tâm nói thật sự rất ngon, trứng rán mềm như vậy cậu chỉ từng ăn ở quán.

"Không biết, Âu Dương đến tôi liền đi." Trịnh Chí Khanh nghĩ, "Hắn là bàn xong rồi đi, nếu không Quân Hàm đã sớm gọi điện cho tôi."

"Trong lòng không có mùi vị nhỉ?" Hà Quyền lườm anh một cái.

"Huh?" Trịnh Chí Khanh hơi sững sờ, một lát sau kịp phản ứng, "A Quyền, em đang ghen?"

Hà Quyền đẩy mặt anh một cái, căng nét mặt gào lên: "Anh bóp nhiều sốt cà như vậy đủ chua rồi, tôi còn ăn dấm cái quái gì!"

"Tôi thích nhìn bộ dáng nghĩ một đằng nói một lẻo này của em."
Trịnh Chí Khanh nhéo cằm cậu, ở trên đôi môi môi chua ngọt ấn
xuống nụ hôn nhẹ, "Em ban đêm nói mớ."

Hà Quyền cau mày: "Tôi nói cái gì?"

Trịnh Chí Khanh mím môi, thâm tình nhìn mối tình đầu của mình.

"Em nói..... Chí Khanh, em yêu anh."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 51

Edit + Beta: Vịt

Đi ngang qua khu hộ sĩ gặp được Hà Quyền, Kiều Xảo nhìn thấy nút cổ áo sơ mi cài trên cùng, khơi lông mày duỗi tay kéo xuống.

"Chị! Đừng!" Hà Quyền nhanh chóng túm cổ áo, từ cổ đến lỗ tai trong nháy mắt đỏ bừng. Trước khi ra cửa Trịnh Chí Khanh lôi kéo cậu lại làm thêm một phát, cậu lên xe mới phát hiện bị găm trên cổ toàn là điểm đỏ, đành phải cài nút áo tới mức ghì chết người.

"Muối nhà cậu nuôi lợi hại thật, giữa đông còn có thể cắn cậu đỏ đầy cổ." Ánh mắt Kiều Xảo khinh thường buông tay ra, "Bảo Tiền Việt bôi cho cậu ít còn trừ độc đi."

"E là không trừ được độc trên cổ đâu?" Tiền Việt cười híp mắt nói.

Kiều Xảo giơ ngón cái với Tiền Việt. Trên mặt Hà Quyền hơi không nhin được, ký xong quay đầu rời đi. Đi chưa được 2 bước, điện thoại khu hộ sĩ vang lên, Tiểu Quyên từ phòng khám VIP gọi đến, nói có một người bệnh tình huống đột phát muốn tìm Hà Quyền. Hà Quyền vừa nghe tên người bệnh, vội vàng bàn giao với Kiều Xảo để cô dẫn thực tập sinh đi kiểm tra phòng, mình lập tức chạy đến phòng khám.

Người bệnh tên là Kim Hà Huân, hẳn là VIP trong VIP chỗ Hà Quyền, cũng không nói dùng bao nhiêu tiền, mà là tình huống của hẳn thật sự đặc thù. Qua Tết đã 50 tuổi, trước đó có con trai 17 tuổi. Đứa thứ 2 cách 18 năm, dùng lời của hẳn nói, đã hoàn toàn quên mất đứa đầu sinh ra thế nào.

Còn chưa vào phòng khám, Hà Quyền đã nghe thấy tiếng Kim Hà Huân. Cậu đẩy cửa đi vào, con trai Mậu Tân Minh đi cùng Kim Hà Huân nghiêng ở phía dưới, ra hiệu cậu trước ra ngoài khu chờ chờ. Kim Hà Huân là phó tổng công ty Gia Kinh Kĩ, từ ngày đầu hẳn tới Đại Chính làm báo cáo, Hà Quyền đã biết hẳn bận cỡ nào. Điện thoại cơ hồ cuộc nọ nối tiếp cuộc kia, đều là chuyện quan trọng.

Hà Quyền đợi khoảng 10 phút, Kim Hà Huân rút cục cúp điện thoại. Hẳn lắc lắc đầu với Hà Quyền vẻ mặt bất đắc dĩ: "Xấu hổ quá, chủ nhiệm Hà, hôm nay có 2 nghệ sĩ phải quay chương trình, bắt đầu từ 7h sáng, điện thoại của tổ phim cũng không ngừng lại."

"Được, vậy tôi nắm chắc thời gian, đừng để lỡ công việc." Hà Quyền ở trên máy tính lấy hồ sơ bệnh án của hẳn ra, "Không thoải mái chỗ nào?"

Kim Hà Huân cau sống mũi, cúi kính đầy mặt nói: "Đứa nhỏ cả ngày hôm qua không động đậy, hôm nay tôi ngủ dậy vội vàng đến đây để ngài khám xem."

Hà Quyền quét mắt Tiểu Quyên làm báo cáo kiểm tra tim thai, đứng dậy kéo rèm bên giường chữa bệnh: "Tim thai không có vấn đề, anh nằm lên đó, tôi chụp xem sao."

Thò đầu ở trên da chậm rãi hoạt động, Hà Quyền nhìn chăm chăm hình ảnh Doppler, biểu tình trên mặt khiến Kim Hà Huân có

chút khấn trương.

"Chủ nhiệm Hà, không sao chứ?" Hấn lo lắng đề phòng hỏi.

"Nhóc con lớn lên hơi mập chút, khoảng 4 cân, còn có 10 tuần, vậy không phải lớn đến 9 cân chứ?" Hà Quyền lắc lắc đầu, "Thả nào không động đây, lười quá rồi, phải đánh mông."

Kim Hà Huân hơi thở phào: "Chủ nhiệm Hà, lão Mậu nhà chúng tôi dùng tất cả những cái học được cả đời ở trên người đứa nhỏ này, tôi ngày nào về nhà cũng là Mẫn Hán toàn tịch. Không có cách nào nói anh ấy, căng thẳng chết đi được, một chút cũng không chịu được chuyện này."

"Tuổi này rồi, là ai cũng căng thẳng mà." Hà Quyền đưa một bọc giấy lau để hấn lau chất tiếp âm, "Nếu tôi nói, quán ăn lão Mậu mở nên làm quảng cáo, ăn món ông ấy làm, trên 50 tuổi vẫn hùng phong uy chấn."

"Bọn họ mà chấn, người khác chịu được sao?" Kim Hà Huân cau mặt khoát tay, xuống giường sửa sang quần áo, "Không sợ ngại chê cười, chủ nhiệm Hà, đã tuổi này rồi, ai còn nghĩ đến chuyện có con chứ. Lúc trước hai chúng tôi đã chia phòng ngủ 2-3 năm, đột nhiên có một ngày, anh ấy — còn mạnh hơn hồi thanh niên."

Ý cười của Hà Quyền sau khi nhìn thấy giá trị tăng trưởng thể trọng trong bệnh án hơi ngưng lại, suy nghĩ một chút, cậu hỏi: "Lão Kim, anh buổi sáng ăn cơm chưa?"

"Chưa."

Đứng dậy kéo cửa phòng khám ra, Hà Quyền ngoắc tay với Tiểu Quyền: "Quyên nhi, đo đường máu bụng rỗng cho người bệnh."

Kết quả đường máu vừa ra, trán Hà Quyền lập tức căng thẳng — Giá trị đường máu bụng rỗng đã đến 8 rồi, đường thai không chạy. Lúc trước Kim Hà Huân làm kiểm tra lượng dung nạp đường kết quả cũng không tệ lắm, nhưng ở tuổi hần, mỗi lần đến kiểm tra sinh sản Hà Quyền đều kiểm tra đường máu cho hần, kết quả vẫn không tránh khỏi.

"Lão Kim, ở viện vài ngày khổng chế đường máu đi." Hai cánh tay Hà Quyền ôm ngực, ngữ khí nặng nề cảnh cáo hần: "Thả nào đứa nhỏ không thích hoạt động, cảm xúc ngâm trong nước đường. Đừng nói tuổi này của anh, ngay cả trên 20, đường máu cao vậy cũng rất dễ —"

Cậu nuốt trở lại "Thai chết trong bụng", lời như vậy phải nói với người nhà. Kim Hà Huân lập tức cau mày, lại nhận cú điện thoại, bên kia giục hần hiện tại đi qua xử lý công việc.

"Chủ nhiệm Hà, tôi không có thời gian nằm viện đâu, công ty một đồng việc."

"Tôi nói với anh, tiếp tục như vậy tuyệt đối không được, vạn nhất sinh ra đứa trẻ mắc bệnh tiểu đường, không phải hủy hoại cả đời sao?" Hà Quyền nói, điện thoại bàn ở trên bàn vang lên, chủ nhiệm Phan khu sinh 1 gọi cậu qua hội chẩn. Cậu gọi Mậu Tân Minh vào phòng, dặn dò: "Tân Minh, gọi điện thoại cho cha cậu, gọi ông ấy hiện tại lập tức đến đây. Còn có, tôi phải về khu bệnh, trông coi ba cậu, đừng để ông ấy chạy đi!"

"Chủ nhiệm Hà, tự tôi không khổng chế được? Không phải có thể tiêm insulin sao?" Kim Hà Huân theo Hà Quyền đi ra ngoài, bị con trai cao hơn mình gần 1 cái đầu đuổi tay cản lại.

Mậu Tân Minh từ nhỏ lẫn lộn ở showbiz, nói chuyện làm việc còn thành thực hơn tuổi thật: "Ba, nghe lời bác sĩ, về phần chuyện làm ăn, giao cho Cao Khải là được."

Kim Hà Huân bắt mắt nhìn chăm chăm con trai: "Thằng nhóc này, Cao Khải là để con gọi? Con phải gọi là chú Cao."

"Hắn lớn hơn con mấy tuổi chứ, dựa vào cái gì gọi hắn là chú?"

Mậu Tân Minh lười nhiều lời, lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho ba, sau đó lại gọi cho Cao Khải, báo với đối phương tin tức Kim Hà Huân phải nằm viện.

"Bảo phó tổng Kim nghỉ ngơi thật tốt, chuyện công ty có tôi rồi." Âm thanh Cao Khải dừng một chút, "Ở đâu? Tôi dành thời gian qua thăm anh ấy."

"Đại Chính." Mậu Tân Minh nói, liếc nhìn Kim Hà Huân đứng ngồi không yên, cầm điện thoại trốn tới bên ngoài phòng khám, "Anh khỏi phải đến, ba tôi khẳng định bảo anh hồi báo công việc, đến lúc phát triển lớn lên như cỏ, tôi không trông được ông ấy."

"Tôi đảm bảo không nói chuyện công việc với anh ấy, chỉ mang ít trái cây gì đó qua an ủi."

"Cái gì cũng đừng mang, đường máu ông ấy quá cao, phải giữ miệng."

"Vậy lão Mậu chẳng phải cũng không giúp được gì?"

Mậu Tân Minh dùng bàn tay gõ gõ trán, vạ bất đắc dĩ nói: "Đều tại ông ấy, ngày nào cũng thay đổi nấu đa dạng món cho ba tôi, chỉ

mỗi bánh ngọt sau bữa ăn, tôi một tháng cũng chưa từng thấy cân nặng như vậy."

"Cậu ghen tỵ à?"

"Không có, tôi rất muốn em gái."

"Xác định là con gái?"

"Ừ, kiểm tra sinh sản lần trước ba tôi cứ quần lầy chủ nhiệm Hà hởi, chủ nhiệm Hà bảo ông ấy chuẩn bị nhiều váy một chút."

"Lão Mậu phải vui chết luôn." Bên kia Cao Khải truyền đến tiếng cười, "Được, không nói nhiều nữa, tôi làm việc đây."

"Chờ chút!" Mậu Tân Minh che vị trí micro, hạ thấp giọng, "Cao Khải, mấy ngày nữa tôi sinh nhật 18 tuổi, anh cũng đừng quên chuyện đã đáp ứng tôi!"

"....." Trong ống nghe truyền đến một hồi trầm mặc, "Đến lúc đó hẵng nói."

"Nè? Anh lại muốn kiểm soát không — Cao Khải? Cao Khải?"

Mậu Tân Minh cau mày nhét điện thoại trở lại túi.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền ở phòng làm việc quản lý Mậu Đình chồng của Kim Hà Huân một trận.

"Ông chần heo à, cái gì béo lên cho ăn cái đó, ông xem xem, một tuần đã lớn đến 7 cân!" Hà Quyền nổi giận dùng dùng gõ bệnh án,

"Tôi nghe Tân Minh nói, ông ngày nào cũng làm đồ ngọt cho lão Kim, ông có biết tuổi này không thể ăn ngọt như vậy hay không!"

Mậu Đình cúi đầu nghe dạy dỗ, vẻ mặt hơi nặng nề. Hoàn cảnh công việc của Kim Hà Huân đối với bên ngoài yêu cầu cao, để giữ vóc người, hơn nửa đời ông cũng không thấy hấn ăn được mấy bữa cơm no, lãng phí gả cho đầu bếp cao cấp như ông. Khoảng thời gian gần đây Kim Hà Huân chỉ muốn ăn ngọt, ông đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lấy lòng, còn cố ý học hỏi kinh nghiệm làm bánh kem từ sư phụ anh em khắp nơi, chỉ vì thay đổi đủ kiểu làm đồ ngọt vừa miệng vợ và con gái.

Bạn bè thân thích đều nói, lúc này là đứa trẻ muốn ăn ngọt, không liên quan đến người lớn, cho nên ông lôi hết cả vốn liếng ra, ai nghĩ lại chữa lợn lành thành lợn què. Mặc dù vừa nãy Hà Quyền cũng nói, nếu không có bệnh ăn thế nào cũng không có chuyện gì, nhưng có vài bệnh thì không ăn không lộ rõ, ăn một lần, tưng bừng luôn.

"Nói nặng tôi đã nói đằng trước, lão Mậu, có thai bệnh tiểu đường có thể gây ra thai lưu và dị dạng xác suất cao gần 2 lần." Hà Quyền xòe ngón tay đếm bệnh biến chứng cho hấn, "Mà người lớn đối mặt chính là bị lây nhiễm, ngộ độc acid, khó sinh, sinh xong còn có thể bị bệnh tiểu đường. Nếu đường máu không khống chế xuống được, nói mổ thì phải mổ! Đứa trẻ hơn 30 tuần lá phổi chưa mở, mổ ra vào NICU cắm ống máy thở, anh xem đau lòng không?"

Mậu Đình dùng sức gật đầu, thái dương toát ra mồ hôi hạt tinh mịn: "Chủ nhiệm Hà, ngài nói tôi nên làm gì, nghe ngài hết."

"Coi chừng lão Kim cho tôi, để hấn phối hợp trị liệu, tuyệt đối không để hấn từ khu bệnh chuồn đi nửa bước!" Đối mặt với người

nhà tuổi tác đủ để làm cha mình, Hà Quyền dù gì cũng giữ lại chút mặt mũi cho đối phương, giờ nếu là ông chồng trẻ, cậu đã sớm mắng người.

"Rồi rồi rồi, ngài yên tâm, tôi ngủ cũng mở mắt."

Hà Quyền bấu môi: "Cũng không phải lúc ở bộ đội làm nhân viên nhà bếp, còn ngủ mở mắt, sợ bị đánh lén? Lại nói, hấn hơn nửa đêm chuồn đi thì sao hả?"

Mậu Đình ngượng ngùng cười cười: "Không nói dối ngài, từ lúc hai chúng tôi kết hôn, chưa từng thấy em ấy ngủ đúng giờ."

"Ngủ càng muộn nội tiết càng loạn." Hà Quyền giơ tay chỉ về phía phòng bệnh, "Tôi vừa thấy Tân Minh ôm laptop đưa đến phòng bệnh cho lão Kim, ông phải trông chừng hấn, không được ngủ quá 10h."

"Được, tôi nhớ."

"Còn có, hấn phải ăn bữa ngọt cho người mang thai, ngoài cái đó ra, một hạt lạc cũng không cho!"

"Nhất định nhất định."

Hà Quyền đứng dậy vỗ vỗ vai Mậu Đình, lời khó nghe đã nói xong, phải để người ta tìm lại chút mặt mũi: "Lão Mậu, mặc kệ nói thế nào, ông càng già càng dẻo dai, người gần 60 rồi còn có thể làm ra đứa thứ 2, hàng ngày ăn gì thế?"

"Chủ nhiệm Hà, lời này tôi nói vụng thôi." Khuôn mặt già của Mậu Đình cũng không đỏ, hơi kè sát tai Hà Quyền, thần thần bí bí nói: "Hồi đầu Tết âm, Tề lão của Hoa Y Đường đến chỗ tôi ăn cơm, ông

cụ cao hứng, để lại cho "Thiên Kim Yếu Phương". Phải nói thuốc Đông y trâu bò, hiệu quả hơn Viagra (*) nhiều!"

((*) Viagra: 1 loại thuốc cường dương, thuốc này ở VN cũng có bán thì phải)

Thiên Kim Yếu Phương? Hà Quyền hơi cau mày — Bài thuốc này mình sao chưa từng học thuộc?

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 52

Edit + Beta: Vịt

***** ** chẳng hiểu là do mạng nhà tui hay do Wattpad lại dở chứng nữa -.- tui hí hoáy đăng từ gần 9h mà k đc. Tức quá tui tách chương gửi qua mess để đăng bằng điện thoại -.-

Vết thương của Tàn Phong đã gần khỏi hẳn, mà dù sao thiếu đi một đoạn ruột non hấp thu dinh dưỡng, lại không thể ăn liều mạng, gầy xuống trông thấy. Dinh dưỡng theo không kịp sức đề kháng liên giảm xuống, hai hôm nay ép hạ nhiệt lại có chút cảm mạo, hắt xì ho khan một cái dẫn đến vết thương đau. Hắn mượn cớ phát huy, ngày nào cũng làm nũng với Tiền Việt, khiến Tiền Việt dở khóc dở cười.

Lúc chiều Tiền Việt đi tìm Hà Quyền, bảo cậu kê giúp thang thuốc đông y bổ chính khí. Tàn Phong lúc trước tiêm nhiều chất kháng sinh, Tiền Việt muốn để hắn uống nhiều thuốc Đông y nóng để mồ hôi chữa cảm mạo.

"Nấu ít canh gừng cola (*) là được, cola vốn chính là thuốc chữa ho." Hà Quyền đang bận làm tổng kết cuối năm của khoa, năm nay có hơn 10 người chữa được ca bệnh đặc thù tuyên truyền công khai, cậu phải lượt qua mỗi người một lần nữa, "Cậu đừng quá chiều cậu ta, người lớn vậy rồi. Tôi thấy hắn mấy hôm nay càng sống càng co ngấn lại, ra viện trực tiếp đưa đi nhà trẻ đi."

((*) Ban đầu tui còn tưởng là tác giả viết nhầm bài thuốc này cơ, nhưng tra baidu nó đúng là vậy thật, coca nấu với gừng để chữa ho)

Tiền Việt vừa giúp Hà Quyền hủy thư đính kèm trên ca bệnh vừa nói: "Hôm qua cha Tần Phong đến tìm tôi, nói rất nhiều chuyện..... Tôi mà anh còn không biết, nói êm tai chút là mềm lòng, nói khó nghe chút là dễ lòng đồng tình tràn lan. Cha mẹ Tần Phong ly dị sớm, công việc của người trong nhà cũng đều bận, anh ấy lên tiểu học ở trong ký túc trường. Tôi nghe cha Tần Phong nói, hồi đó cuối tuần cũng không đi đón anh ấy."

Hà Quyền vầy vầy bút — Vừa nãy không để ý làm rơi, có chút không dùng được — khinh thường hừ một tiếng: "Tôi 12 tuổi đã mất hết cha mẹ, cậu ở viện phúc lợi lớn lên, không thiếu hụt hơi ấm gia đình hơn cậu ta?"

"Tôi vẫn tốt, các giáo viên rất yêu thương." Tiền Việt ngửa đầu suy nghĩ một chút, "Bạn bè bên cạnh vận mệnh cũng không khác tôi lắm, cũng không cảm giác mình quá bất hạnh..... Tôi có thể tưởng tượng, vừa đến cuối tuần mọi người đều về nhà, chỉ còn lại một mình Tần Phong cô đơn trong ký túc, anh ấy 8 phần sẽ ôm đầu gối co ro trên giường khóc."

"Ui da, Tiền Việt, tôi cũng sắp bị cậu nói khóc rồi," Hà Quyền giả bộ lau khóe mắt, "Thân thể bạn học Tần Tiểu Phong bị thảm quá đi, làm người đứng đầu khu bệnh, tôi tuyên bố, thành lập một team nhỏ "Vì Tần Phong trao tặng ấm áp", định kỳ đến nhà thăm hỏi người già neo đơn, cùng cậu ấy ôm đầu gối khóc."

Tiền Việt bị cậu chọc cười.

Bản thân Hà Quyền cũng cười: "Tôi lát hết bận viết đơn thuốc, cậu trước khi tan làm đến lấy là được."

"Tiệm thuốc 6h đóng cửa." Tiền Việt nhắc nhở cậu.

"Nè tôi nói, cậu còn chưa qua cửa đã để ý như vậy?" Hà Quyền trợn mắt, "Không được, Tiền Việt, cậu phải sửa, khỏi bận tâm thay cậu ta mãi, để cậu ta học chăm sóc cậu."

"Cái tính này của tôi, đời này cũng không sửa được."

"Mệnh vất vả."

Hà Quyền bắt đầu dĩ lắc đầu.

Tan làm Tiền Việt lại đến phòng làm việc của Hà Quyền tìm cậu lấy đơn thuốc, kết quả người không có ở đây. Cậu gọi điện thoại cho Hà Quyền, Hà Quyền nói cậu đã viết xong đặt trên bàn, bảo y tự tìm. Trên bàn chất đầy bệnh án, Tiền Việt lục hồi lâu, mới từ dưới một chồng bệnh án tìm được bản photo viết mấy vị thuốc đông y.

Đuổi kịp trước khi tiệm thuốc đóng cửa, Tiền Việt cầm đơn thuốc đi lấy thuốc. Tiệm thuốc mở ngay ở đường đối diện bệnh viện, các dược sĩ quen biết nhiều người trong bệnh viện.

Dược sĩ phụ trách lấy thuốc nhận lấy đơn, sau khi nhìn kỹ biểu tình hơi kỳ quái: "Y tá trưởng Tiền, cái này đều là đồ đại bổ, ngài không cần đâu."

Tiền Việt khẽ mỉm cười: "Lấy thay đồng nghiệp của tôi, thân thể anh ấy hiện tại yếu, phải bổ, à, là chủ nhiệm Hà kê đơn."

"Vậy thì được, tôi sợ anh uống ra bệnh." Dược sĩ yên lòng gật gật đầu, "Chờ chút, cái này phải pha chế một lát, trước tiên giao 3 thang nhé, một đợt điều trị."

"Vâng, cảm ơn."

Tiền Việt ở bên quầy chờ khoảng 20 phút, dược sĩ xách 3 thang thuốc đã bọc kỹ ra đưa cho cậu: "Mỗi ngày một thang, 3 chén nước sắc thành 1 chén, nhớ phải uống sau khi ăn."

"Có thể sắc giúp tôi không?" Tiền Việt chỉ chỉ "Sắc thuốc giúp khách" dán trên cửa sổ, "Tôi lát nữa cầm trước cho anh ấy một thang."

"Có thể, hai tiếng nữa đến nhé, thuốc này chậm."

"2 tiếng? Vậy làm lỡ ngài tan làm rồi."

"Không sao không sao, khỏi khách khí với tôi, đã thân quen như vậy rồi."

"Làm phiền ngài, à, bao nhiêu tiền, tôi thanh toán trước."

"1 thang 1 ngàn 5, 3 thang 4 ngàn 5."

"Ít thuốc này hơn 4 ngàn?" Tiền Việt ngẩn người — Không nghĩ tới Hà Quyền sẽ kê đơn đắt như vậy.

"Nhục thung dung và nhung hươu đắt mà, tôi đây là tính rẻ, ngài nếu đến Hoa Y Đường lấy, thì 3 thang này ít nhất là con số này." Dược sĩ vươn ra 2 ngón tay, "Dĩ nhiên, đồ của Hoa Y Đường tốt, mình không bì được."

Tiền Việt bất đắc dĩ cười cười, tâm nói giá này tương đương tăng 2 ca. Dược sĩ gọi nhân viên lấy thuốc đi sắc, sau đó dẫn Tiền Việt đến quầy thu ngân tính tiền.

Ngay cả nhân viên thu ngân cũng lăm bắm thuốc đất, nói còn không bằng uống thuốc tây.

Dược sĩ xùy cười một tiếng: "Thuốc bắc và thuốc tây khác nhau, thuốc tây là đất ở nghiên cứu, thuốc bắc là đất ở nguyên liệu. Chỉ nói nhân sâm này, lúc đào đứt một đoạn râu, giá tiền trực tiếp thiệt một nửa. Nhưng hươu, chỗ Hoa Y Đường chính là sừng non sơ sinh, máu nhiều, loại ở chỗ chúng tôi đều là sừng trưởng thành, phần lớn toàn là chất sừng, giá tiền có thể ít hơn 10 lần, công hiệu cũng kém hơn rất nhiều. Bất quá nói lại, cũng không phải vị thuốc quá cần dùng, công hiệu ít chút cũng không tính là gì."

"Đều là tri thức." Tiền Việt cất thẻ đi, "Phiền ngài, tôi lát đến lấy."

"Đi thông thả."

Dược sĩ cười dịu dàng tiễn khách "quý" ra cửa.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tần Phong suốt ngày uống nước mì và cháo đến tui thân, lại nhìn Tiền Việt bung tới bát canh đông y tản ra vị đắng, biểu tình trong nháy mắt rắc rối phức tạp, nhưng đây là tâm ý của Tiền Việt, hẳn không thể không biết tốt xấu. Đến giờ ngay cả tay nhỏ cũng chưa nắm đâu, nếu chộc người không vui, năm nay có thể lấy về nhà?

Hận không thể bóp mũi rót hết canh thuốc vào, Tần Phong uống xong chép miệng, phát hiện không đắng lắm — Bỏ đường rồi, còn

bỏ không ít.

"Tôi dùng hết đường để pha cafe trong phòng làm việc của chủ nhiệm Hà rồi." Nhìn Tần Phong uống một hơi hết, Tiền Việt mím môi cười cười, "Lát phải đi siêu thị mua trả anh ấy một túi."

"Tôi đi cùng em." Để bát xuống, Tần Phong mượn cơ hội kéo tay Tiền Việt, lúc đối phương định rút đi hơi dùng lực, "Tiền Việt, em đối với tôi thật tốt, càng ngày càng thích em."

Trên mặt Tiền Việt khế ửng hồng, rũ mắt nói: "Nợ anh cái mạng, dù sao cũng phải bù đắp."

"Ngàn vạn đừng để chuyện này trong lòng, bọn họ đều nói tôi ngốc. Cũng đúng, tôi xem giám sát rồi, bên cạnh có ngay 2 bình chữa cháy. Tôi mẹ nó lúc ấy thật là não chập mạch, cũng không nhìn thấy trong tay Mạnh Giáp có súng."

Tiền Việt đột nhiên đỏ vành mắt, rút tay lại che miệng xoay người va vào tường đứng. Tiếng súng vừa vang lên, y nhìn thấy Tần Phong ngã xuống đất, hình ảnh máu tươi theo kẽ tay tràn ra thủy chung không gạt đi được. Lúc ở trong phòng sơ sinh bị Mạnh Giáp dùng súng ép tiến vào góc y cũng không cảm thấy chút sợ hãi, duy nhất sợ chính là sau này không được nhìn thấy thằng cha miệng lưỡi trơn tru, không có việc gì chạy đến khu hộ sĩ trông ghẹo y nữa.

Tần Phong xuống giường từ phía sau lưng đỡ lấy vai Tiền Việt, an ủi y: "Đã qua hết rồi, khỏi nghĩ đến nữa, tôi đây cũng là trong họa được phúc, nếu không em cũng không nhìn lọt mắt tôi phải không?"

"Tôi không phải không lọt mắt anh, tôi chỉ là —"

"Suyt, không nói cái đó." Tần Phong nhẹ giọng cắt đứt cậu, từ từ xoay người lại mặt đối mặt với mình, "Tôi đây, không có ưu điểm gì lớn, tật xấu còn nhiều, trước đây cũng không tin tưởng tình yêu..... Nhưng mà Tiền Việt, kiếp này của tôi chỉ nhận định em..... Tôi thần kinh thô, cũng không biết chăm sóc người khác, nếu lúc tôi chộc giận em, em phải nói cho tôi biết không thể chịu đựng nhé."

Tiền Việt xê dịch con người, nhìn về phía quả thăm bệnh chất đồng tử đầu giường, mím môi nói: "Anh phải thanh toán hết nợ phong lưu trước kia, tôi thật sự là tên nhỏ mọn."

"Nhỏ mọn là đúng, tôi cũng không nợ phong lưu, cái này em yên tâm." Tần Phong giơ tay lên khẽ vuốt nốt ruồi khóe mắt Tiền Việt, giọng nói ngọt ngào kia lại phun ra, "Nào, gọi tiếng anh Tần nghe xem?"

"Đừng linh tinh." Tiền Việt đẩy hẳn ra, đưa bay bưng cái chén rỗng qua, "Tôi đi thay quần áo, anh không phải muốn đi siêu thị với tôi sao? Mặc nhiều chút, bên ngoài lạnh."

Tần Phong một tay ôm y vào ngực, hơi thở cực nóng thổi bên tai y: "Đi siêu thị gấp làm gì, trước để anh hôn một cái."

"Anh đừng —"

Tiền Việt cảm thấy có chút là lạ — Thăng cha này sao đột nhiên phóng đảng?

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền bị bệnh viện Phụ Chúc gọi qua phẫu thuật, gần 9h mới ra khỏi phòng phẫu thuật. Vừa chào hỏi với đồng nghiệp khoa sản

vừa đi về phía thang máy, cậu lấy điện thoại ra lật nhật ký. Vừa nhìn có hơn 10 cuộc điện thoại của Tiền Việt, vội vàng gọi lại cho người ta.

"Khu bệnh có chuyện gì?"

Hôm nay Kiều Xảo trực ban, Hà Quyền đoán không tới mức có ca bệnh nặng cô không xử lý được.

"Không phải khu bệnh, là Tần Phong....." Tiếng Tiền Việt nghe có chút mất tự nhiên, "Anh kê cho anh ấy bài thuốc gì?"

"Bài thuốc tản chính khí, chữa cảm mạo thông thường nhất." Hà Quyền đi vào thang máy, "Sao thế?"

"Không có công hiệu khác?"

"Theo lý thì bổ khí cũng có hiệu quả với liệt dương."

"Liệt dương!?" Tiền Việt kinh ngạc tột cùng.

Hành động của Tần Phong đột nhiên phóng đặng không nói, bên dưới còn cứng muốn chết, quán lấy Tiền Việt không được đành phải chạy vào toilet tự nghĩ cách giải quyết. Giờ sắp gần 1 tiếng rồi, vừa nãy Tiền Việt đi xem, gậy Kim Cô kia vẫn giống như Định Hải Thần Châm.

"À, không có tác dụng lắm, thuốc mấy đồng muốn chữa cái đó cũng không được."

"Mấy đồng? Tôi vừa nãy đến tiệm thuốc bốc thuốc, 3 thang thuốc 4 nghìn 5."

Tín hiệu trong thang máy không tốt lắm, Hà Quyền nhất thời cho là mình nghe nhầm.

"Bao nhiêu tiền?!"

"4 nghìn 5!"

"** mẹ, tiền sư tiệm nào thế?!" Hà Quyền đi ra thang máy, gỡ vụn râu trên cằm nghĩ mấy giây, "Thuốc đắt tiền nhất trong đơn một cân cũng mới có mười mấy đồng, huống chi tẩn chính khí chỉ cần thuốc 1 tệ 2 tệ."

Âm thanh Tiền Việt cao hiểm thấy: "Nhưng hươu chỉ mười mấy 1 cân?"

"Hả? Tôi không kê —"

Hà Quyền chợt kịp phản ứng — Tiền Việt cầm nhầm đơn thuốc rồi! Có nhưng hươu chính là "Thiên Kim Yếu Phương" mà Mậu Đình đọc cho cậu, cậu viết ra tiện tay để trên bàn. Trên tinh thần căn cứ vào khoa học tham khảo, cậu nghĩ là không có việc gì thì nghiên cứu chút, ai biết có thể gây ra sai lầm như vậy!

Xong rồi xong rồi xong rồi, tuổi Tần Phong uống cái đó, còn không phải tinh tấn nhân vong sao!

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 53

Edit + Beta: Vịt

***** Thề Hà Nội mưa mãi chán dã man các cô ạ:((((ra ngoài
toàn phải nhăm nhăm cái áo mưa:((((

Bắt đầu từ ngày Kim Hà Huân nằm viện, trên hành lang khu sinh 3 thường xuyên có thể nhìn thấy ngôi sao diễn viên. Có vài người mặc dù đeo khẩu trang kính râm, nhưng vẫn bị đám hộ sĩ nhỏ mắt sắc nhận ra, Hà Quyền ở trong phòng làm việc cũng có thể nghe thấy tiếng hét chói tai liên tục.

Nhân tiện nói một câu, phòng làm việc rất cục lắp đặt xong. Vì ngăn ra phòng làm việc riêng cho Kiều Xảo, Cảnh Tiêu và Tiền Việt, phòng làm việc của Hà Quyền nhỏ hơn trước một phần ba, nhưng kỳ quái chính là cũng không lộ vẻ chật chội, hơn nữa ghế sofa vẫn đó.

Tần Phong lại bắt đầu đến cọ sofa. Ngày thứ 2 sau khi hấn xuất viện đã trở lại đi làm, thân thể vẫn có chút suy yếu, từ phòng giải phẫu đi ra phải nằm khôi phục thể lực một lát. Hà Quyền hiểu tâm tư của hấn, một ngày không nhìn thấy Tiền Việt là không được chứ sao.

Ngày thứ hai Tần Phong uống nhầm thuốc, lúc Hà Quyền dậy sớm đi làm một cái liền nhìn ra khí chất Tiền Việt tản ra khác xa tối hôm trước, giống như quả đào chín, tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Đã khai trai thì không giống nữa, trước đừng nói, ngay cả cậu sống chạy nhiều ngày như vậy, sau khi lăn giường với Trịnh Chí Khanh không phải cũng bị Kiều Xảo liếc cái nhìn ra?

Nhớ tới Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền lại bưng trán. Mấy ngày gần đây lăn giường hơi nhiều, 1 tuần 3 lần nhắm mắt không ngừng phát triển. Chỉ cần cậu không trực, Porsche nhất định sẽ ở gara chờ cậu. Hiện tại trong phòng cậu khắp nơi toàn là đồ của Trịnh Chí Khanh — Đồ dùng rửa mặt trong phòng vệ sinh nhiều hơn một bộ, trong tủ quần áo cũng treo đồ ngủ tây trang và quần áo thể thao của Trịnh Chí Khanh, trong tủ giày còn nhiều ra đôi giày chạy bộ.

Trịnh Chí Khanh có thói quen chạy bộ buổi sáng, 5 rưỡi sáng rời giường, chạy xong quay về 6 rưỡi, gọi Hà Quyền dậy tắm gọi sau đó đi làm bữa sáng, chờ lúc Hà Quyền ăn sáng anh lại đi tắm. Đương nhiên, cũng có tình huống tắm cùng nhau, như vậy bữa sáng cũng chỉ có thể đến viện mua.

Kiều Xảo cho rằng bọn họ ở chung, bởi vì hai người này ngửi ra mùi giống nhau — Dầu gội đầu, sữa tắm, thậm chí ngay cả nhãn hiệu nước cạo râu cũng giống nhau.

Hà Quyền nhưng cắn chết cậu và Trịnh Chí Khanh chỉ là quan hệ bạn giường.

"Chị thấy cậu dứt khoát dọn ở cùng với Trịnh Đại Bạch đi." Lúc ăn trưa, Kiều Xảo ngồi đối diện Hà Quyền ngẩng cằm.

Nuốt xuống đồ trong miệng, Hà Quyền lắc lắc đầu: "Không, như bây giờ rất tốt, ai cũng không cần chịu trách nhiệm với ai."

"Nói đơn giản." Kiều Xảo hừ một tiếng, "Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, hai các cậu ngày qua ngày, sớm muộn gì cũng phải quẩn lầy nhau, cậu cũng đừng mạnh miệng."

Nghe thấy chị họ cố ý cường điệu chữ "ngày", Hà Quyền bị sặc ngụm canh, nhanh chóng cầm giấy ăn che miệng nghiêng đầu ho khanh. Lau đi nước mắt ho ra, cậu nhìn thấy Hàn Tuấn và Tang Đào mặt đối mặt ngồi ở chỗ cách cậu 3 bàn ăn cơm, hai người từ trong khay đối phương gấp thức ăn.

"Chị, có bát quái." Hà Quyền hướng lực chú ý của Kiều Xảo lên người khác, "Chị xem bàn chủ nhiệm Hàn kia."

Kiều Xảo nghiêng đầu nhìn một cái, xoay mặt tiếp tục bóc cam.

"Cậu tụt hậu quá đấy, chuyện này chị tuần trước đã biết rồi."

"Hả? Hai bọn họ ở bên nhau thật?"

"Cậu ghen à?" Kiều Xảo hỏi ngược lại.

"Em ghen quái gì?" Hà Quyền bấu môi, "Hàn Tuấn bình thường đối tốt với em là tình cảm giữa đồng nghiệp, ngay cả ái muội cũng không hơn, em cũng không phải chưa từng yêu đương, phân biệt rõ ràng."

"Phải, cậu từng yêu đương với Trịnh Đại Bạch, vậy cậu sao bây giờ vẫn chưa rõ cảm giác của mình?" Kiều Xảo lại kéo đề tài trở lại trên người cậu, "Thú vị lắm hả? Nhân tài thẳng thắn đáng yêu."

Hà Quyền đưa tay từ trong tay cô tách nửa vòng cam, dựa vào ghế nhét vào miệng nhai nhai: "Không phải hồi đại học nữa, có thể liều mạng mà ở bên nhau. Hứa Viện ghét em, em cũng không thích

bà ấy, đến lúc ấy Trịnh Đại Bạch kẹt ở giữa khó làm người, cuộc sống này trôi qua thế nào?"

"Còn nói không nhớ nhưng, giờ bắt đầu đau lòng người ta?" Kiều Xảo trợn mắt trắng với cậu.

"Em đây gọi là nhìn xa trông rộng, chị, cũng chỉ kiểu như Hòa Vũ mới có thể dỗ được Hứa Việ." Hà Quyền chỉ chỉ mình, "Em một thằng con trai không thể cãi nhau với các bà cô, đôi là gái đã sớm xù lông với bà ấy."

"Vậy cậu định thế nào? Chờ khi bà ấy mất rồi tốt đẹp với Trịnh Đại Bạch?"

"Em chờ bà ấy mất? Bà ấy như vậy, 64 nhìn như 46, một lão yêu tinh, tích đủ 8 phần là có thể một hơi sống hơn cả em!"

Kiều Xảo cười đến toàn thân run mãi.

Trước khi tan làm kiểm tra phòng như thường lệ, Hà Quyền vừa vào phòng bệnh Kim Hà Huân, chân mày lập tức cau lại. Trong phòng người quá nhiều, phòng đơn 20 mét vuông chen chúc cậu không đi được.

"Bác sĩ kiểm tra phòng." Hà Quyền vỗ vỗ cửa, "Trong phòng bệnh nhiều nhất để lại 2 người nhà, thăm bệnh đi hết ra ngoài trước."

Những người đó lục tục đi ra phòng bệnh, Hà Quyền chú ý tới, ở trong đám mình tinh nhỏ gọn gàng xinh đẹp, có một người cực kỳ bình thường — Thân hình nhỏ bé, tây trang màu xám nhạt trên người hình như lớn hơn 1 cỡ, trên khuôn mặt bình thường còn có chút tàn nhang, chỉ là đôi mắt giấu sau mắt kính không gọn lộ ra chút khôn khéo.

Hắn và Hà Quyền sát người nhau đi qua, lễ phép gật đầu với Hà Quyền một cái. Hà Quyền theo bản năng quay đầu lại nhìn bóng lưng hắn, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

"Lão Kim, người đi ra cuối cùng là ai thế?" Hà Quyền vừa xem số liệu trên bảng bệnh án vừa nói.

"Trợ lý của tôi, Cao Khải." Kim Hà Huân cau mày thờ dài, "Chủ nhiệm Hà, tôi đã ở viện gần nửa tháng rồi, lúc nào có thể về nhà vậy?"

"Đường máu của anh sau bữa trưa vẫn 11 đây, không khổng chế xuống được ai dám để anh đi?" Hà Quyền xoay mặt nhìn về phía Mậu Đình, "Lão Mậu, ông không cho hắn ăn đồ bên ngoài phổi với bữa ăn chứ?"

Mậu Đình dùng sức lắc đầu: "Một hạt vừng cũng không dám cho."

"Nhưng tiêm insulin hiệu quả cũng không tốt lắm....." Hà Quyền khó xử xoa cằm, "32 tuần tăng 4 rồi, nếu không..... tôi thấy đứa nhỏ khá lớn, đến 34 tuần thì mổ đi, lúc đó lá phổi mới có thể mở ra, chưa chắc phải vào NICU."

"Hả? Vậy còn phải khoảng 10 ngày à." Đầy mặt Kim Hà Huân viết không vui, "Chủ nhiệm Hà, việc trong công ty thật sự nhiều, nếu không ngài trước để tôi ra ngoài vài ngày, tôi đảm bảo không ăn linh tinh gì."

Hà Quyền trợn mắt: "Lão Mậu, vợ ông không tuân theo lời dặn của bác sĩ, ông thấy thế nào?"

"Tôi..... tôi..... tôi nghe em ấy....." Mậu Đình lấy lòng cười cười với Kim Hà Huân, vừa thấy Hà Quyền trợn mắt, lập tức sửa lời, "Phải nghe chủ nhiệm Hà, vừa nãy Cao Khải không phải đã nói, không cần em bận tâm, cậu ta có thể xử lý hết."

"Việc khác cậu ấy có thể xử lý, nhưng bàn hợp đồng thì sao? Em cũng không thể hẹn khách hàng đến đây bàn chứ?"

Hà Quyền cầm bút gõ gõ bản ghi chép, nói: "Có thể chứ, phòng làm việc vừa lắp đặt xong, khu làm việc công cộng có bàn hội nghị lớn, còn có nhiều thiết bị truyền thông, chiếu PPT và video đều được, anh muốn dùng thì tôi lập tức dọn chỗ cho anh. Lão Kim, Đại Chính là bệnh viện tư nhân, thỏa mãn yêu cầu của người bệnh cao nhất."

Kim Hà Huân chống cằm trợn mắt.

Từ trong phòng bệnh đi ra, Hà Quyền nhìn thấy Cao Khải ngồi trên ghế hành lang, bèn nói với hắn: "Anh có thể vào rồi."

"Tôi đang đợi ngài." Cao Khải chậm rãi đứng lên, cười cười với Hà Quyền, "Phó tổng Kim tình hình thế nào?"

Hà Quyền cũng không vội trả lời, mà trên dưới đánh giá Cao Khải một phen, hỏi: "Anh mang thai đúng không? Tôi thấy tư thế anh bước đi, còn có động tác từ trên ghế đứng lên, trọng tâm đều ở ngang hông."

Cậu lại chỉ chỉ mảng vị trí từ xương gò má đến sống mũi: "Đốm hồ điệp, tôi vừa nãy còn tưởng là tàn nhang bình thường."

Biểu tình Cao Khải hơi ngẩn ra, trong mắt lưu chuyển chút cảm xúc mất tự nhiên. Do dự chốc lát, hắn gật gật đầu: "Ừ, 14 tuần rồi."

"Kiểm tra sinh sản ở đâu?"

"Sân khoa Thụ Quang."

"Đến Đại Chính đi, không phải tôi hạ thấp đồng nghiệp, nhưng sân khoa nam của Thụ Quang thật sự không mạnh." Hà Quyền ngắc càm, "Sở dĩ hỏi anh những thứ này là bởi vì xương chậu của anh quá hẹp, miễn cưỡng sinh khẳng định không sinh được, nếu mổ, cũng dễ tổn thương đến hệ tiêu hoá."

"Ngài thật là thần y. Bác sĩ của Thụ Quang cũng nói với tôi như vậy, nhưng bọn họ sau khi tôi làm rất nhiều kiểm tra mới cho ra kết luận." Mặt Cao Khải lộ vẻ kính trọng.

Hà Quyền khiêm nhường khoát khoát tay nói: "Kinh nghiệm mà thôi, Đại Chính là nơi tiếp nhận người bệnh đồng loại nhiều nhất trong nước, trong khu bệnh ngay cả người ngoại quốc cũng có, nhìn nhiều thì tự nhiên biết. Dù sao anh cũng khám đi, Đại Chính và Thụ Quang tiêu chuẩn thu phí cũng giống nhau, tôi không phải kéo làm ăn cho khu bệnh đâu, chính là hơi lo lắng cho anh."

"Cám ơn, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc."

"Đúng rồi, anh lái xe đến?"

"Ừ."

"Chú ý đai an toàn đừng ghì bụng, hố chậu của anh không gian nhỏ, tử cung nghiêng ra bên ngoài, vạn nhất phanh gấp bị đai an toàn ghì, màng thai dễ rách sớm tạo thành sinh non."

Vừa định nói chuyện, biểu tình Cao Khải chợt ngẩn ra. Hà Quyền theo ánh mắt hắn quay đầu lại, nhìn thấy Mậu Tân Minh con trai Kim

Hà Huân đang bưng bữa ngọt cho người mang thai đứng phía sau mình.

"Anh mang thai?" Tầm mắt Mậu Tân Minh lướt qua Hà Quyền, thẳng tắp nhìn chăm chú trên mặt Cao Khải, "Sao không nói với tôi!?"

Sắc mặt Cao Khải xấu hổ rũ mắt xuống, bước nhanh ra ngoài khu bệnh. Mậu Tân Minh nhét bữa tối của Kim Hà Huân vào trong tay Hà Quyền, xoay mặt đuổi theo.

Hà Quyền bưng bữa ngọt cho người mang thai chớp chớp mắt, bỗng nhiên cảm giác máu bất quái sôi trào trong người.

Mậu Tân Minh xuất thân ngôi sao nhỏ tuổi, bây giờ là ngôi sao phái thần tượng đang hot. Bởi vì ngoại hình quá đẹp trai lại bị chế tạo thành hình tượng anh trai nhà bên tính cách siêu quan tâm, tới mức từ 8 tuổi lên đến 80 đều có fan điện ảnh của cậu. Dựa theo tiêu cô nương trong khu bệnh thích cậu mà nói, fan điện ảnh đều hận không thể nhào cậu vào trong ngực yêu thương mới được.

Nhưng mà, hẳn sẽ không phải làm cha sớm như vậy chứ, cái này nếu để fan điện ảnh biết còn không phải khóc chết à?

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trịnh Chí Khanh gần đây ngoại trừ đi làm chính là chỗ Hà Quyền, nhà mình đã rất nhiều ngày không về, càng đừng nhắc đến về chỗ ba mẹ. Hứa Viện gọi mấy cuộc điện thoại giục anh cuối tuần về nhà ăn cơm, đều bị anh dùng bận việc làm cái có từ chối. Tiệc đầy tháng của Quan Quan đặt vào Nguyên Đán, cái này nhất định phải tham

dự, hơn nữa anh còn phải hoàn thành nhiệm vụ Hòa Vũ giao cho, mang Hà Quyền cùng đi.

Hà Quyền không thích đi, anh biết. Lúc trước lúc Hứa Viện gọi điện thoại cho anh, anh nói bóng gió hỏi mẹ cái nhìn về Hà Quyền. Mặc dù Hứa Viện ngoài miệng không nói gì, nhưng anh cảm giác được, trong lòng đối phương quả thật vẫn đang ghi hận thâm dạng của anh sau khi bị Hà Quyền đá.

Làm mẹ thương con không có gì đáng trách, Trịnh Chí Khanh có thể hiểu được suy nghĩ của mẹ. Chẳng qua vấn đề là ở, anh không thể yêu cầu Hà Quyền ngoan ngoãn nghe theo Hứa Viện giống như Hòa Vũ, cũng không thể yêu cầu Hứa Viện một chút là có thể đặt xuống thành kiến với Hà Quyền.

Đó là mẹ ruột, nếu như anh chỉ suy nghĩ đến cảm thụ của Hà Quyền mà không suy nghĩ đến Hứa Viện, không khỏi vô cùng ích kỷ và bất hiếu.

Thành kiến là thứ thâm căn cố đế, nhất thời rất khó thay đổi. Anh càng nói lời hay về Hà Quyền, đối với Hứa Viện mà nói, càng thể hiện anh bảo vệ Hà Quyền, càng sẽ cảm thấy Hà Quyền muốn lừa mất con trai mình cực khổ nuôi lớn. Mặc dù Trịnh Chí Khanh không xem phim 8h, nhưng bởi vì từ nhỏ đã trải qua lịch sử minh tranh ám đấu giữa mẹ và bà nội, anh ít nhiều có chút khái niệm với loại chuyện này.

Bà nội Trịnh lão thái là người phụ nữ tính cách cường thế, lại trải qua thời kỳ chiến tranh, bền bỉ tới có chút cố chấp. Chỉ cần là chuyện bà cho là đúng, Hứa Viện tuyệt không thể nói nửa chữ không. Trịnh Chí Khanh nghe anh cả nói, bởi vì Hứa Viện từ nhỏ gia cảnh hậu đãi lại từng học đại học, tầm nhìn có suy nghĩ, không nhìn

được diễn xuất của người già. Nhất là trên vấn đề nuôi dưỡng hai anh em bọn họ, tranh chấp không ít với lão thái thái. Quyền uy của lão thái thái bị khiêu chiến, thế là mỗi ngày bắt bẻ. Tới trước lúc bà cụ qua đời cũng không cho phép Hứa Viện gọi thẳng mình một tiếng "Mẹ", chỉ để bà gọi mình là "Trịnh phu nhân".

Hiện tại Hứa Viện tuổi tác lớn, Trịnh Chí Khanh cảm thấy bà càng lúc càng giống bà nội năm đó — Cường thế, cố chấp. Nhưng bà yêu con mình, Trịnh Chí Khanh không có chút nghi ngờ nào về cái này, chỉ là phương thức phải chờ bàn bạc.

Điện thoại trên bàn rung, anh nhìn, Hà Quyền gọi đến.

"Buổi tối tôi trực ban, anh đừng đợi."

"Thông ca sao?" Trịnh Chí Khanh hỏi, "Ngày mai cuối tuần."

"Không, tôi ngày mai sẽ đi vùng núi làm chữa bệnh từ thiện, đi 2 ngày."

"Tôi lái xe đưa em, trực ca đêm xong lái đường núi vòng vèo rất dễ mệt, quá nguy hiểm."

"Đừng mà, ngài lái Porsche đi chữa bệnh từ thiện, khiến người ta phiền."

"Tôi lái xe trong viện, Jetta eight-hand, không khiến người ta phiền chứ?"

Hà Quyền ở đầu kia điện thoại cười lạc giọng.

(** mẹ tui mới chỉ nghe tới xe second-hand, chứ xe mà đến eight-hand thì tui cũng chịu =))))))))))

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 54

Edit + Beta: Vịt

****Úi bão to quá các cô ạ, may hôm qua tui vì dùng nốt cái mã khuyến mãi Momo mà ra CircleK vác đồng mì về chống đói =))))))

Không hổ là Jetta eight-hand, vào núi chưa bao lâu đã nổ lốp.

Lốp dự phòng rất cũ, khí còn không đủ, kích cũng hơi gỉ. Trịnh Chí Khanh ở cốp sau lục hồi lâu cũng không tìm được cờ lê chữ thập tháo nút kẹp bánh xe, định gọi cứu hộ, kết quả điện thoại hiển thị no service. Nơi đỗ nát trước chưa đến thôn sau chưa đến quán, chỉ có thể ký thác hi vọng vào xe đi ngang qua.

"Biết ngay đi theo anh ra ngoài không có chuyện tốt, tôi coi như phục rồi." Hà Quyền quần áo khoác tránh gió của Trịnh Chí Khanh đứng phía sau xe tránh gió núi, nhưng mái tóc xoăn vẫn bị thổi thành ổ gà.

Trịnh Chí Khanh lấy bình giữ ấm ra đưa cho Hà Quyền để cậu uống ít nước nóng làm ấm người, thuận tay vuốt tóc giúp cậu. Nước mũi Hà Quyền đều sắp đóng băng rồi, nhưng một một ngụm trà nóng xuống bụng toàn thân lập tức ấm áp lên.

"Cầu kỳ, mật ong, gừng, táo đỏ....." Hà Quyền phân biệt rõ mùi vị, phẩm ra được nguyên liệu cuối cùng, "Đương quy."

Đá đá vụn ra ngòi vào bên cạnh Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh nói, "Sai một vị, không phải dương quy, là dương sâm."

Hà Quyền cau cau mày, lại uống một hớp, chẹp chẹp miệng nói: "Dương sâm mặc dù có thể bổ khí nhưng tính hàn, sắc trà làm ấm người không nên bỏ vào."

"Mẹ tôi sắc, quay về tôi nói với bà ấy." Trịnh Chí Khanh bắt đầu cười, "Bà ấy hôm qua gọi điện bảo tôi về ăn cơm, tôi nói hôm nay vào núi, bà ấy sáng sớm đã đưa đến nhà cho tôi."

"Mẹ anh thật thương anh."

Hà Quyền đổ ra một nắp canh đưa cho Trịnh Chí Khanh. Khí ẩm trên xe hồng, sau khi vừa nổ lốp xuống xe, Trịnh Chí Khanh sờ tay cậu lạnh như băng, lập tức cởi áo khoác tránh gió của mình ra mặc vào cho cậu, mình thì mặc hoodies, thoát nhìn cần phải uống đồ nóng hơn cậu. Bất quá trong nháy mắt ngón tay chạm nhau, Hà Quyền phát hiện tay đối phương còn rất nóng.

"Ừ, mẹ tôi rất thương tôi, có đôi khi ngay cả anh tôi cũng ghen tỵ." Trịnh Chí Khanh uống trà xong vặn chặt nắp, sau đó bọc tay Hà Quyền trong lòng bàn tay ừ, hơi nhíu mày, "Lạnh quá, tôi nhớ trước đây tay em rất nóng."

"Già rồi, không thể so với lúc trẻ." Hà Quyền hời hợt nói.

Sự thật là, sau khi xảy thai tay chân cậu vào mùa hè cũng lạnh, mỗi lần lúc bắt mạch phải xoa nóng tay trước, nếu không người bệnh sẽ than tay cậu lạnh. Bởi vì hồi đó nói với mẹ Kiều Xảo — Hà Quyền gọi bà là mẹ — là cắt ruột thừa, đúng vào thời điểm nóng nhất đối phương lo vết thương của cậu nhiễm trùng, cả ngày bật

điều hòa rất đủ, còn luôn cho cậu ăn dưa hấu ướp lạnh làm trái cây sau bữa ăn. Ở nhà mợ 1 tuần, Hà Quyền về ký túc, nhiệt độ 36 độ còn phải đắp chăn mỏng ngủ.

Mùa hè đó liên tục nhiệt độ cảnh báo, nhưng cậu lại lạnh tới thấu xương.

Chờ gần 1 tiếng, rốt cục có chiếc Pieca đi ngang qua. Tài xế nhiệt tình, không những cho bọn cái kích và cờ lê cỡ thập, còn giúp Trịnh Chí Khanh cùng thay săm lốp.

Làm xong việc, tài xế chia thuốc cho bọn họ. Lẽ ra bọn họ nên cho người ta thuốc hút tỏ vẻ cảm ơn, nhưng Trịnh Chí Khanh không hút thuốc lá, trên người đương nhiên không mang theo. Bao thuốc kia của Hà Quyền cũng đã đặt trong túi gần 2 tháng rồi không tiện đưa cho người ta, duy nhất có thể làm chính là bồi người ta hút một điếu nghỉ ngơi.

Tài xế đánh giá bọn họ một phen, nhìn thấy giống như không phải chủ của chiếc Jetta nát, bèn hỏi: "Các cậu đây là muốn vào núi du lịch?"

"Bọn tôi là bác sĩ, đến sở y tế trấn trên chữa bệnh từ thiện." Hà Quyền vỗ vỗ tay đối phương châm thuốc giúp mình, dùng để cảm ơn.

"Tình cảm tốt, chứ bác sĩ sở y tế chỗ chúng tôi, giống như bác sĩ thú y vậy." Tài xế cười thở ra khói thuốc, "Địa phương nghèo, không có bác sĩ tốt sẵn lòng."

Mặc dù cách thành phố không đến 100km, nhưng bởi vì bốn bề núi vây quanh, đường không phát triển lại là dân tộc thiểu số tập

trung, trấn lần này Hà Quyền sẽ đến là khu nghèo nổi tiếng. Cậu hỏi ở bệnh viện Trung Tâm đã bắt đầu đến đây chữa bệnh từ thiện, một năm đến 2 lần, lần trước lúc đến kịp làm giải phẫu sinh mổ.

Bất quá cậu cũng không đồng ý lời của tài xế.

"Sở y tế có bác sĩ họ Tạ, ngài biết chứ?" Hà Quyền hỏi.

Tài xế gật gật đầu: "Biết, Tạ Miểu, chính hần đó, chữa cho người như chữa cho gia súc vậy."

"Không thể nào, Tạ Miểu nhưng là danh y." Biểu tình Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ kinh ngạc, "Hần là sư huynh của chúng tôi, trong trường đặc biệt có một phòng triển lãm giới thiệu sự tích của hần."

"Ồ, xin lỗi, tôi cũng nghe người khác nói." Tài xế lúng túng khoát khoát tay, "Lúc trước phá núi, có người bị đá nổ trúng vùi lấp, hần đến trực tiếp cưa chân người ta."

Liếc nhau với Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền lắc lắc đầu: "Đó là ngựa tắc động mạch, mất máu quá nhiều và bị nhiễm, hần đang cứu mạng."

"À à, ra vậy, vậy thì trách nhầm bác sĩ Tạ rồi." Tài xế cười mỉa, bóp tắt tàn thuốc ném trên mặt đất, "Tôi phải đi rồi, lô hàng này phải kịp trước trưa đưa vào thành."

Trịnh Chí Khanh đưa tay bắt tay với đối phương: "Cám ơn ngài, lên đường bình an."

"Gặp lại nhé."

Tài xế lên xe, chạy ngược hướng bọn họ. Trịnh Chí Khanh đưa mắt nhìn theo Pieca biến mất ngoài tầm mắt, quay đầu hỏi Hà Quyền: "Tạ Miểu sao lại đến đây làm bác sĩ? Hắn không phải ở bệnh viện Trung Tâm làm đến chủ nhiệm khoa khám gấp rồi?"

Hà Quyền tùy ý nhún vai một cái.

"Vì tình yêu chứ sao."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đường núi uốn lượn, mặc dù khoảng cách đường thẳng không xa, nhưng vòng tới vòng lui, cộng thêm động cơ nát và cọt kẹt như hen suyễn của Jetta eight-hand, gần 1h mới đến trấn. Hà Quyền chữa cả một ca đêm, ở trên xe ngủ một lát, xuống xe đôi kêu ục ục.

Hai người tìm cửa hàng nhỏ tùy tiện ăn chút gì, sau đó lập tức chạy đến phòng khám. Chữa bệnh từ thiện bắt đầu từ 2h chiều, dựa theo kinh nghiệm trước kia của Hà Quyền, ít nhất có 40-50 người xếp hàng, đều là từ thôn xung quanh đến. Chỗ này nghèo, người trẻ tuổi đa phần ra ngoài đi làm, tích ít tiền cưới vợ nối dõi tông đường. Ở bên ngoài cái gì cũng đắt, phần lớn người lựa chọn đưa vợ về quê sinh con. Hà Quyền lần đầu tiên tới đây, phát hiện rất nhiều người không biết kiểm tra sinh sản là gì.

Trịnh Chí Khanh đã 10 năm không gặp Tạ Miểu rồi, lần này gặp mặt, anh không khỏi kinh ngạc đối phương đã hoa râm đầy đầu. Trên thực tế Tạ Miểu và Trịnh Chí Khanh tuổi tác không chênh lệch lắm, nhưng nhìn thì ít nhất già hơn anh 10 tuổi. Cũng khó trách, phòng khám bệnh chỉ có một bác sĩ hắn và một hộ sĩ, mặc dù khu vực sở hạt nhân khẩu không nhiều lắm, nhưng gộp lại cũng gần 50

ng nghìn người, lại đuổi kịp ca bệnh nặng đến khám tại nhà một ngày đoán chừng ngủ không được 3-4 tiếng, tất nhiên già nhanh.

Tạ Miếu chủ công là ngoại khoa chấn thương, kiêm thêm chẩn đoán bệnh nội khoa, cũng có thể làm việc của khoa võ ới. Chỉ là so với người hàng ngày đấu trí đấu dũng với mang thai như Hà Quyền, trình độ chuyên ngành của hấn không cao như vậy. Trịnh Chí Khanh và Tạ Miếu coi như nửa đồng nghiệp, cũng là xuất thân ngoại khoa chấn thương, hai người vừa gặp mặt liền tán gẫu khí thế ngất trời.

"Này này này, đừng có chỉ để ý khoác lác, làm giúp ít việc!" Hà Quyền đập ghế Trịnh Chí Khanh ngồi một cái, "Không thấy đội bên ngoài xếp hàng cong queo hết rồi?"

Trịnh Chí Khanh bắt đắc dĩ cười cười với Tạ Miếu, xoay người dịch ghế đến bên cạnh Hà Quyền, chia nửa cái bàn gỗ khám bệnh. Người bệnh đầu tiên của anh là một thiếu phụ trẻ tuổi, vác trên lưng em bé thoát nhìn chỉ khoảng 1 tuổi, bụng cũng gồ lên.

"Không thoải mái chỗ nào?" Trịnh Chí Khanh hỏi dịu dàng.

Anh thái độ thân thiết, rất nhanh phía sau thiếu phụ liền tự động có một hàng người xếp lên — Bác sĩ râu ria mắt to bên cạnh nhìn có chút lợi hại, vừa nãy nghe thấy cậu ta mắng người đó.

Hà Quyền vì thế lườm Trịnh Chí Khanh một cái.

"Bàn chân sưng quá, sắp không đi được giày rồi." Thiếu phụ nói, xách ống quần lên, "Phiền ngài khám xem."

Trịnh Chí Khanh khom lưng đưa tay đề lên bóp chân đối phương, chỉ thấy cái hố hãm sâu trên da đã rất lâu không thể khôi phục, không khỏi khẽ nhíu mày. Hậu kỳ mang thai sưng phù rất thường

gặp, nhưng đến mức độ này, rất có thể liên quan đến chức năng thận.

"Trước xét nghiệm nước tiểu đi, rồi đo huyết áp." Trịnh Chí Khanh viết một tờ đơn xét nghiệm, "Đến phía sau tìm hộ sĩ."

Chờ kết quả ra, xác nhận không phải vấn đề thận và sưng phù do huyết áp cao mang thai dẫn tới, anh thực sự thở phào thay bệnh nhân. Bác sĩ chỉ có thể chẩn đoán bệnh hoặc là làm giải phẫu, nhưng cái này cũng không tách khỏi thuốc và máy móc. Nhìn ăn mặc của thiếu phụ, anh đoán đối phương không đủ gánh chi phí chữa trị khổng lồ, may mà cũng không đáng lo.

Ngồi chần 6 tiếng, Trịnh Chí Khanh nghe Hà Quyền mắng người đã 3 tiếng. Đương nhiên Hà Quyền không phải mắng người bệnh, chủ yếu mắng vợ chồng người bệnh. Nhất là thai thứ 2 cách quá gần, cậu hận không thể gọi điện thoại chửi chồng người ta một trận.

"42 ngày! Hậu sản trong 42 ngày không thể cùng phòng có hiệu không!" Những lời này của Hà Quyền nói sơ sơ phải 100 lần, "Ít nhất 3 tháng tử cung mới có thể khôi phục, lão Đại lão Nhị trong vòng 12 tháng xếp riêng 1 hàng hết cho tôi!"

Thế là có càng nhiều người xếp vào hàng Trịnh Chí Khanh khám.

Gần tới 9h, người yêu Tạ Miểu đưa bữa tối cho bọn họ. Mấy người ngồi vây quanh bên bàn gỗ vừa làm bàn khám bệnh vừa làm bàn cơm, dưới ánh đèn vàng ăn cơm. Bàn Vĩnh Tu người yêu Tạ Miểu là dân tộc Xa, nghe nói họ Bàn từng là thế gia vọng tộc dân tộc Xa, nhưng hiện tại đã không thấy nhiều. Khuôn mặt y vương vẫn, ngũ quan có thể nhìn ra phong tình đặc biệt của dân tộc thiểu số,

mặt mày thanh tú, lúc cười lên khoe mắt sẽ chất đồng nếp nhăn nhỏ.

Bàn Vĩnh Tu giỏi ca múa, nghe nói hồi 20 đã dùng sơn ca dẫn tới vô số người theo đuổi, nhưng y chương mắt hết. Tạ Miếu là tên âm si (*), ngũ âm không đủ, tướng mạo cũng không xuất chúng, đầu còn thấp hơn Bàn Vĩnh Tu chút, nhưng Bàn Vĩnh Tu chính là cảm thấy hắn nghiêm túc xem bệnh cho người ta cực kỳ đẹp trai. Hai người trong một lần chữa bệnh từ thiện quen biết, nhất kiến chung tình, làm người yêu, Tạ Miếu bỏ qua lương cao và tiền đồ, chạy đến xó núi làm rể.

((*) âm si: chỉ những người hát không hay)

Bây giờ dưới gối hai người một trai một gái, rời xa cuộc sống thành phố ồn ào náo nhiệt bình thản như nước nhưng cũng thoải mái. Để có thể để Tạ Miếu an tâm chữa bệnh cứu người, Bàn Vĩnh Tu chưa từng để việc trong nhà làm phiền hắn, mỗi ngày đi hơn 10 dặm đường đến đưa bữa tối cho hắn, thỉnh thoảng ở lại qua đêm cũng 5h sáng đã rời đi, về chuẩn bị bữa sáng cho người già trẻ nhỏ.

Bàn Vĩnh Tu nghe Hà Quyền khen y làm măng mùa đông chưng thịt khô ngon, mắt cười híp thành kẽ hở, bảo trưa mai đưa đến cho bọn họ ít măng mùa đông và thịt khô, mang về thành phố tự nấu. Hà Quyền cảm ơn, thẳng thắn nói với đối phương mình thật sự không rảnh rồi nấu cơm, trong phòng bếp đã sắp kết mạng nhện.

Trịnh Chí Khanh nhưng không thừa nhận: "Tôi không thường làm bữa sáng cho em?"

Trên mặt Hà Quyền căng lại, ở dưới mặt bàn giẫm Trịnh Chí Khanh một cái. Tạ Miếu và Bàn Vĩnh Tu nhìn nhau cười một tiếng,

xoay mặt hỏi Hà Quyền: "Tôi nhớ hai các cậu hồi đại học đã ở bên nhau, sao đến giờ vẫn chưa lấy hả?"

Không khí có chút lúng túng, Hà Quyền ấp úng bới cơm. Trịnh Chí Khanh nhìn Hà Quyền, giải thích: "Tôi tốt nghiệp liền ra nước ngoài, hại A Quyền chờ tôi 10 năm."

Hà Quyền suýt chút nữa phun cơm ra.

Tạ Miếu cảm khái nói: "10 năm? Chí Khanh, vậy cậu nên đổi tốt với Hà Quyền, nhân sinh có mấy cái 10 năm chứ."

Ở dưới bàn cầm lấy tay Hà Quyền đặt trên đầu gối, Trịnh Chí Khanh kiên định gật gật đầu: "Khẳng định, tôi đời này tuyệt đối sẽ không cô phụ em ấy nữa."

Chân mày Hà Quyền hơi cau, cũng không rút tay về.

Chỗ này độ cao so với mặt biển cao, mặc dù nằm ở phía nam, nhưng vẫn sẽ rơi tuyết. Nửa đầu đêm nổi gió, nửa sau đêm rơi tuyết, Hà Quyền thích cười chần, lạnh tới trong cơn mơ chen chúc sang bên Trịnh Chí Khanh. Trịnh Chí Khanh bị cậu ủn tnh, mơ mơ màng màng đưa tay sờ một cái, phát hiện Hà Quyền lại đang kẹp chần ngủ bèn vén chần mình lên ôm cả người lẫn chần vào trong ngực.

Ôm Hà Quyền như vậy, trong lòng Trịnh Chí Khanh vô cùng ổn định. Sau khi lại ngủ lần nữa, anh mơ giấc mơ đẹp.

Ở trong mơ, có một cục cưng tóc xoắn giống như Hà Quyền, ngọt ngào cười với anh.

=====

Ui đm đây có phải giấc mơ đêm báo =))))))))))

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 55

Edit + Beta: Vịt

Không khí bởi vì tuyết đọng mà lạnh lạnh, lúc Hà Quyền dậy sớm đứng ở cửa phòng khám đánh răng hắt xì liền mấy cái. Trà ấm người Trịnh Chí Khanh mang đến hôm qua chưa đến phòng khám đã uống cạn, lúc này đang mượn bếp lò hàng xóm nấu mẻ mới. Không có nguyên liệu đặc biệt, chỉ cắt ít gừng, cùng đường đỏ táo khô ninh với nhau. Lại đập vào mấy cái trứng chần, ngay cả canh ấm người mang theo ăn sáng cũng có hết.

Trịnh Chí Khanh nấu nấu một bát tô, bọn họ uống không hết, bèn để hộ sĩ phân phát cho người bệnh buổi sáng đến chần. Xét thấy đám Hà Quyền buổi chiều sẽ phải về nội thành, Bàn Vĩnh Tu về nhà thu dọn đơn giản, liền lại quay lại gấp đưa măng mùa đông và thịt khô cho bọn họ, còn có một giỏ trứng gà mới, cùng với các loại đặc sản trong núi, nhét đầy cốp xe Jetta nát.

Hà Quyền cầm lên một xương chân sậy, tránh tầm mắt Bàn Vĩnh Tu nhỏ giọng hỏi Tạ Miếu: "Đây là móng của động vật nào?"

"Chuột trúc, nhà nuôi, hầm canh cực thơm." Tạ Miếu cười ra 8 cái răng.

Hà Quyền nghiêng đầu trợn mắt — Thứ này có thể ăn? Còn tưởng là để trừ tà.

Không đợi cậu nói chuyện, Tạ Miểu lại nói: "Chuột trúc xào ớt tỏi qua, tôi thấy cậu rất thích ăn."

"Hả? Đó là chuột trúc? Tôi còn tưởng là thỏ!" Trong dạ dày Hà Quyền sôi trào một trận, vội vàng che miệng cố nén không nôn trước mặt người ta.

Tạ Miểu cười lớn vỗ vỗ lưng cậu: "Mỗi lần có người thành phố nghe nói mình đã ăn chuột trúc, đều phản ứng không khác cậu lắm. Nhưng mà chuột trúc và chuột không phải vấn đề, mặc dù đều là bộ gặm nhấm, nhưng loài phân thuộc khác nhau, không cần quá để ý."

"Ui dà ** mẹ." Hà Quyền vuốt vuốt ngực — Nước chua nóng tới thực quản đau, "Toàn nói đùa người Quảng Đông cái gì cũng dám ăn, tôi thấy mình cũng đủ giỏi."

Tạ Miểu nói: "Trên núi ở đây toàn là rừng trúc, chuột trúc thích ăn rễ trúc, cho nên thịt rất thơm, cũng sạch sẽ."

"Chờ chút, tôi trước đây cũng từng ăn?" Hà Quyền đột nhiên phản ứng lại.

"Không có, đây là lần đầu tiên, Vĩnh Tu năm nay mới bắt đầu nuôi, cậu trước đây ăn đều là thỏ."

"Tôi có thể để lại thứ này không?" Hà Quyền lắc lư chân chuột trúc, khổ sở cau mặt, "Lấy về cũng chưa chắc đã ăn."

"Để lại cho tôi đi, chừng xong vừa lúc làm đồ nhậu."

Hà Quyền vội vàng nhét đồ vào trong tay Tạ Miểu.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc ăn cơm trưa Trịnh Chí Khanh để ý Hà Quyền một miếng thịt cũng không ăn, chỉ chọn rau, liền ân cần hỏi han một câu. Hà Quyền không thể không biết xấu hổ ngay trước mặt Bàn Vĩnh Tu thổ tào chuột trúc, nói khả năng là uống gió lạnh trong dạ dày không thoải mái, sợ ăn dầu mỡ tiêu chảy.

Trịnh Chí Khanh đưa bình giữ nhiệt đã rót đầy canh làm ấm người cho cậu, yêu cầu cậu uống nhiều chút xua đuổi hàn khí. Hà Quyền không có khẩu vị gì, tùy tiện uống hai hớp, qua loa ăn cơm xong liền rời bàn. Những người khác đang ăn, đột nhiên có một hán tử bốn mươi mấy tuổi xông tới, nói vợ không sinh được, cầu xin bác sĩ đến nhà cứu mạng.

Đây là việc của Hà Quyền, cậu không nói hai lời liền cầm lấy túi cấp cứu sản khoa, kéo Trịnh Chí Khanh vừa ăn được nửa bát cơm đi ra ngoài.

Sản phụ đã sinh 2 đứa, nhưng cách đứa trước thời gian dài, đứa lần này lại to, sinh mấy tiếng vẫn chưa được. Hà Quyền sau khi kiểm tra xác nhận thai nhi ở trong trạng thái ngôi thai ngược, xoay chuyển lại không xoay chuyển được, đành phải cắt nghiêng forceps. Để đề phòng lây nhiễm, Hà Quyền dùng nước nóng và xà phòng rửa đi rửa lại tay nhiều lần, da bị bỏng đến đỏ bưng.

Trịnh Chí Khanh nhìn đau lòng, nhưng cũng không có cách nào. Điều kiện vệ sinh trong nhà không bằng phòng sinh, cũng không có thuốc sát trùng, tổ dưỡng chuyên ngành của Hà Quyền không cho phép mình qua loa công việc.

Đứa nhỏ vừa vào tay, Hà Quyền liền "Uầy" một tiếng — Ít nhất 8 cân rưỡi, lúc này nếu ở Đại Chính, khẳng định phải mổ.

"Nhóc mập này, đến đây, ôm nhanh nhanh." Giao đứa nhỏ đã tẩy rửa sạch sẽ quần tã lót vào trong ngực ông chồng, Hà Quyền xoay mặt lại quay trở lại chăm sóc sản phụ. Xác nhận cuống rốn sinh ra nguyên vẹn, khâu lại vết cắt nghiêng, xử lý gọn tất cả rác thải chữa bệnh, cậu làm xong việc mới phát hiện eo mỗi không đứng thẳng được.

Chồng của sản phụ đưa bao lì xì dày cộp cho Hà Quyền. Hà Quyền đùn đẩy hồi lâu, nhưng đối phương cứng rắn đưa, bắt đắc dĩ cậu đành phải rút một tờ trong đó ra nhận lấy, coi như xin điềm tốt đối phương mới ngừng lại. Người nhà lại muốn giữ bọn họ lại ăn cơm, nhưng Hà Quyền nhìn đồng hồ đã gần 4h rồi, đành phải uyển chuyển cự tuyệt. Nếu không về trời sẽ tối, ban đêm lái xe trên đường núi vòng vèo, vô cùng nguy hiểm.

Người nhà nghe cũng không có cách nào giữ bọn họ lại, cảm tạ ngàn lần tiễn bọn họ ra cửa.

Đến chỗ Tạ Miếu lấy đồ, Hà Quyền và Trịnh Chí Khanh chào tạm biệt hân, lái xe về nội thành. Trên đường Trịnh Chí Khanh nghe thấy Hà Quyền vui vẻ ngâm nga điệu hát dân gian, bèn cười hỏi: "Tình không tệ?"

Hà Quyền nghiêng đầu nhìn anh một cái, nói: "Thời gian dài không một mình nhận việc khoa phụ sản, vẫn may tay chưa cứng."

"Việc bình thường em làm khó hơn, tình huống như này đối với em mà nói không tính là gì."

"Không, tình huống của mỗi người không giống nhau, mỗi sinh mệnh mới đối với tôi mà nói đều là thử thách." Hà Quyền quăng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, đột nhiên quát to, "Trịnh Đại Bạch! Dừng xe dừng xe, ở đây có cây hồng!"

Trịnh Chí Khanh nhanh chóng đánh tay lái sang bên cạnh, mắt thấy Hà Quyền mở cửa xe chạy lên trước mấy bước.

"Em muốn ăn hồng?" Trịnh Chí Khanh cũng xuống xe theo, ngửa mặt nhìn quả hồng nhỏ treo ở đầu cành. Cây hồng ở đây cũng không thường gặp, bình thường lúc chim di trú di chuyển làm rơi hạt giống xuống mọc rễ ở đây nảy mầm.

"Ừ, đúng vậy, đột nhiên muốn ăn quá."

Hà Quyền giẫm giẫm thân cây, phát hiện không leo lên được. Trịnh Chí Khanh cười kéo cậu sang bên cạnh, tuốt tay áo lên giẫm lên thân cây, duỗi dài cánh tay nắm lấy cành cây, dùng sức lôi mình lên. Thần kinh vận động của anh tốt, cũng thường chơi leo núi trong phòng, leo cây như này đối với anh mà nói không tính là thử thách.

Dùng áo khoác trùm được 3 quả hồng, Trịnh Chí Khanh từ trên cây nhảy xuống, đưa quả hồng màu cam cho Hà Quyền. Cây hồng dại không ai chăm sóc, quả không bằng nắm đấm, nhưng vẫn ngọt như mật. Hà Quyền một mạch ăn 2 quả mới nhớ đến Trịnh Chí Khanh, thế là đưa quả cuối cùng tới trước mặt đối phương.

"Nè, chia cho anh một quả."

"Không cần, tôi không thích ăn đồ quá ngọt." Trịnh Chí Khanh cười híp mắt nghiêng đầu, hôn chát lỏng trên môi cậu, nếm kỹ mùi vị nói: "Ừm, ngọt tắc cổ."

Hà Quyền bấu môi, tiêu diệt quả hồng cuối cùng. Có lẽ thời kỳ phát triển quá thiếu đồ ngọt, cậu không có chút sức chống cự nào đối với đồ ngọt. Nhưng bình thường nếu như không đặt trước mặt cũng không muốn ăn, hôm nay nhìn thấy cây hồng đột nhiên cảm thấy không ăn vào miệng thì hôm nay không cách nào sống nữa.

"Em đây là coi như ăn xong cơm tối rồi?" Lên xe, Trịnh Chí Khanh vừa lái vừa hỏi cậu.

"Nơi hoang dã này cũng không có chỗ tìm quán ăn, ráng chịu một bữa." Hà Quyền từ trong túi lấy khăn giấy ra lau miệng, "Vừa nãy là tự anh không thèm đấy nhé, chết đói đáng đời."

"Sự thật là, trong cốp sau có 2 khúc cơm lam, Bàn Vĩnh Tu đặc biệt nấu để cho hai bọn mình mang theo ăn trên đường." Trịnh Chí Khanh khẽ mỉm cười, "Hơn nữa quả hồng này, càng ăn càng đói."

"**", anh nói vậy tôi còn thật sự cảm thấy đói bụng." Hà Quyền sờ sờ dạ dày, "Dừng xe, tôi muốn ăn cơm."

Trịnh Chí Khanh lại dừng xe lại, từ trong cốp sau lấy ra một khúc cơm lam mang trở lại cho Hà Quyền.

Hà Quyền vừa tách dây quấn trên ống trúc ra vừa hỏi: "Sao anh không ăn?"

"Em ăn trước đi, tôi lái xe, trời sắp tối rồi, phía trước có khúc rẽ liên tục, qua đoạn này hãy nói." Trịnh Chí Khanh bật đèn xe, dặn dò cậu: "Ăn từ từ, đừng rơi lên người."

Ống trúc vẫn luôn đặt trong túi giữ ấm, lúc này vẫn nóng. Hà Quyền mở nửa ống trúc, mùi thịt, mùi cơm chín và mùi trúc ập vào

mặt. Cậu nghĩ một chút, múc nửa thìa đưa đến khóe miệng Trịnh Chí Khanh.

Nghiêng đầu cắn cái thìa, Trịnh Chí Khanh vừa nhai vừa nói: "Tự em ăn đi, tôi vẫn chưa đói."

"Khách khí chút mà thôi, không định đút cho anh nữa."

Hà Quyền nói, hất cằm lên.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Vòng vèo đường núi 4 tiếng, đến đường tỉnh, hai người đổi lái. Thần kinh căng thẳng lúc lái đường núi thả lỏng xuống, Trịnh Chí Khanh có chút mệt rũ ròi.

"Tôi ngủ một lát, em mệt thì gọi tôi." Anh dặn Hà Quyền.

"Xe anh để ở viện à?"

"Ừ, tôi hôm qua lái xe này về nhà." Trịnh Chí Khanh ngáp một cái, nhắm mắt lại, lông mi ở trên mặt rũ xuống bóng râm dày đặc.

"Vậy tôi trực tiếp lái đến viện, xe tôi cũng ở đây." Hà Quyền đợi vài giây, Trịnh Chí Khanh không phản ứng, nghiêng đầu nhìn, cậu phát hiện đối phương đã ngủ.

Tên ngốc, mệt vậy rồi còn găng gượng.

Tới lúc Hà Quyền lái xe về gara bệnh viện, Trịnh Chí Khanh vẫn chưa tỉnh. Hà Quyền đẩy anh một cái, đánh thức người, lại vào lúc Trịnh Chí Khanh kéo cửa xe vội vàng ngăn cản: "Đợi lát nữa hẵng xuống xe, vừa tỉnh ngủ, lạnh."

Trịnh Chí Khanh híp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt Hà Quyền, đột nhiên duỗi tay ôm cậu vào ngực hôn. Mặn, ngọt, còn có mùi thơm dịu của trúc, mùi vị trên môi Hà Quyền phong phú, Trịnh Chí Khanh hôn đến say sưa. Hơi thở dầy dụa, hai người đều cảm thấy khát vọng của đôi phương.

"Đến phòng làm việc của tôi đi." Trịnh Chí Khanh lưu luyến hôn nhẹ môi cậu, "Trong xe lạnh quá."

Đáy mắt Hà Quyền ánh nước lưu chuyển, đôi con ngươi màu sẫm nhẹ nhàng chớp chớp: "Tôi không thể lại đi xuống như vậy, Chí Khanh."

"Ý gì?" Giữa lông mày Trịnh Chí Khanh hơi nhíu lại.

"Tôi với anh, chúng ta....." Hà Quyền cúi mặt, dùng trán đặt trên vai Trịnh Chí Khanh, "Nói thật, ở cùng anh tôi rất thoải mái, nhưng đó là trên thân thể, nhưng trong lòng..... tôi không biết nên nói thế nào, tóm lại rất kỳ cục."

Bưng mặt Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh ép cậu nhìn thẳng hai mắt mình: "A Quyền, em yêu tôi, thì ngàn vạn đừng phủ nhận. Nhưng đồng thời em cũng oán tôi, oán tôi không vào lúc em khó khăn nhất ở bên cạnh em, oán tôi không thể ở lại vì em..... Tin tôi, khi đó tôi thật lòng yêu em, nhưng tôi cũng yêu cha mẹ tôi, tôi không thể để bọn họ thất vọng, huống chi tôi cũng hi vọng có thể có nhiều học thức và sức mạnh hơn để vì em chống đỡ một khoảng trời....."

"Tự cho là đúng!" Hà Quyền lưu chuyển ánh nước đáy mắt cuối cùng tụ lại thành giọt nước mắt, theo khóe mắt chạy xuống tay Trịnh Chí Khanh, nhiệt độ nóng bỏng và tử thân cùng đánh vào trái tim Trịnh Chí Khanh, "Bên cạnh tôi khi đó không có ai cả chỉ có anh! Tim

tôi bị anh đào rỗng anh lại nói đi là đi! Anh muốn tôi thế nào?! Cầu xin anh thương hại tên cô độc như tôi sao?!"

"Không — không phải! A Quyền!" Ôm chặt Hà Quyền vào trong ngực, Trịnh Chí Khanh không ngừng dùng nụ hôn trấn an cậu, "Xin lỗi, là tôi không tốt! Tôi nghĩ mọi việc quá đơn giản, không có để ý đến cảm nhận của em — nào — nào — đừng khóc, nghe lời —"

Hà Quyền khóc thở không ra hơi, tuôn ra tâm tình tiêu cực chất chứa nhiều năm. Mỗi lần gặp phải cản trở và thất bại cậu cũng không có nơi tìm kiếm an ủi, lúc kiêu ngạo của cậu bị hư tổn cũng chỉ có thể tự cắn răng chống chọi. Cậu giống như con thuyền độc mộc ở trên biển rộng mênh mông phương hướng, cô độc trôi lơ lửng trên mặt nước, mưa rền gió dữ lại không có bến để đỗ.

Dưới trấn an của Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền dần dần bình tĩnh trở lại. Nước mắt nước mũi cội đầy vai người ta, nhưng cậu cũng không vì thế cảm thấy có lỗi.

"Nè, tôi phải đến khám gấp xin túi chườm đá cho em, nếu không mắt em ngày phải phải sưng thành quả đào." Trịnh Chí Khanh lau đi nước mắt trên mặt cậu, "Khóc ra thoải mái nhiều chứ?"

Hà Quyền vén vạt áo hoodies của Trịnh Chí Khanh lên dùng sức lau mũi, ồm ồm nói: "Không tốt, đánh anh một trận cũng không thoải mái."

"Trận đánh này để nợ, em có thể tùy thời lấy." Trịnh Chí Khanh đưa tay cầm lấy áo khoác trên ghế sau quán lấy Hà Quyền, "Về khu bệnh rửa mặt, nghỉ một lát ăn chút gì, sau đó tôi đưa em về nhà."

"Không đến phòng làm việc của anh nữa?" Hà Quyền nhỏ giọng lầu bầu.

Hầu kết Trịnh Chí Khanh lăn lăn, hít sâu một hơi nói: "Đi!"

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đồ trên bàn làm việc hơn nửa rơi xuống đất, không biết sẽ cho rằng phòng làm việc chuyên vụ bị trộm. Trịnh Chí Khanh ngồi trên ghế da thở gấp ồ ồ, đồng thời ôm chặt eo Hà Quyền để ngừa cậu trượt từ trên người mình xuống. Anh hết sức may mắn bây giờ là cuối tuần, tòa hành chính không ai trực, nếu không với hiệu quả cách âm của nơi này, cả tầng lầu cũng có thể nghe thấy tiếng kêu của Hà Quyền.

Đồng hồ rung lên, Hà Quyền lười biếng nhấc cánh tay nhận nghe điện thoại.

"Alo, chị à, việc gì vậy?"

"A Quyền!" Tiếng Kiều Xảo bị phóng ra ngoài, "Lập tức đến bệnh viện Trung Tâm, ông Tề đột phát bệnh tim đang cấp cứu."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 56

Edit + Beta: Vịt

Trên hành lang ngoài ICU của bệnh viện Trung Tâm, đứng đầy người của gia tộc Tề thị. Mặc dù chi huyết mạch chính thống bên Tề Gia Tín ít ỏi, nhưng chi bên cành lá rậm rạp, phần lớn người Hà Quyền gặp đều không quen. Sự xuất hiện của cậu dẫn tới bàn luận xôn xao của mọi người, đủ các loại ánh mắt đan thành lưới, hoặc kinh ngạc, hoặc khinh thường, bao quanh cả người Hà Quyền không được tự nhiên.

Âu Dương cũng ở đây, sau khi nhìn thấy Hà Quyền và Trịnh Chí Khanh gật đầu tạ lỗi với người đang nói chuyện, xoa người đi về phía bọn họ. Ngoại trừ Âu Dương, Mẫn Phương mẹ của Kiều Xảo là người duy nhất Hà Quyền quen, lúc Âu Dương ra hiệu cậu đến lối thoát hiểm nói chuyện, cũng kéo mợ cùng đi.

Lúc này cậu cần nhiều người quen bên cạnh làm người tin cậy.

"Lúc tôi nói chuyện với Tề lão, ông ấy đột nhiên phát bệnh." Trên mặt Âu Dương hết sức hiếm thấy lộ ra áy náy, "Là chuyện của tôi và cậu Lạc chọc tức ông ấy."

Hà Quyền dùng sức nhắm mắt lại, tay rũ bên người không tự chủ nắm thành nắm đấm: "Tình hình giờ thế nào?"

Cơ bắp gò má Âu Dương căng chặt, nói: "Nhồi máu cơ tim cấp tính, trước khi vào bệnh viện tôi đã tiến hành khử rung tim cho ông ấy khoảng 20 phút, vừa nãy chủ nhiệm Cầu của khoa nội tim nói, tận lực cố gắng, xem tối nay."

"Tề lão vừa mới chống đỡ được, giờ sao lại..... haizz....." Mẫn Phương thở dài lắc đầu, cầm tay Hà Quyền, từ ái nhìn cậu, "A Quyền, đừng lo lắng, người hiền tự có trời giúp."

Chưa xót khó nói lên lời xông lên đầu, Hà Quyền cười khổ lắc lắc đầu: "Kỳ lạ, mấy năm trước cháu hận ông ấy không chết, nhưng thật sự đến lúc này....."

Vừa nói, cậu nghiêng đầu rút tay ra gạt đi giọt nước mắt thấm ướt lông mi. Cậu hận Tề Gia Tín, hận ông vô tình và lạnh nhạt, hận ông ích kỷ và võ đoán, hận ông đánh mình chửi mình. Nhưng quay đầu lại nhìn, bất quá là một người già gần đất xa trời, chịu nỗi tuyệt vọng người đầu bạc tiền người đầu xanh, cô độc mà quật cường.

"Âu Dương, phái người lấy châm đến." Hà Quyền quyết định, "Có một cách cứu mạng tổ truyền, đúng bệnh tim, ông ngoại đã dạy tôi..... Chí Khanh, cậu thông với chủ nhiệm Cầu giúp tôi, tôi đi thử xem sao."

Trịnh Chí Khanh lập tức rời đi xử lý chuyện này. Tây y không tin Trung y, nhất định sẽ không để chữa bệnh song song, nếu không có vấn đề thì không phân rõ được trách nhiệm. Đây cũng là nguyên nhân tuyệt đại đa số bệnh viện lúc tiếp nhận người bệnh chuyển viện muốn người nhà ký tên từ chối chất vấn — Tất cả trị liệu làm trước đây không liên quan đến bốn viện, có vấn đề đừng tìm.

Chủ nhiệm Cầu không đáp ứng để cho Hà Quyền vào ICU chăm cho Tề Gia Tín, lý do cực đơn giản, giống như Hà Quyền hỏi đó tự mình nói, đã không tin bác sĩ tại sao còn muốn vào bệnh viện? Hoa Y Đường của các người trâu bò vậy, tự chữa không được?

Mặc dù Trịnh Chí Khanh đối với Trung y cũng bán tín bán nghi, nhưng anh tin Hà Quyền. Dựa theo kinh nghiệm cậu ở khám gấp, người bệnh tim cho dù được cứu về, tỉ lệ tử vong trong một tuần cũng cao gần 50%. Nhưng nếu chủ nhiệm Cầu có lòng tin với trạng thái của Tề Gia Tín, tất nhiên sẽ không để ông vào ICU.

"Chủ nhiệm Cầu, chúng tôi có thể ký tên từ chối chất vấn, thỏa thuận bảo mật, bất kỳ kết quả nào cũng không liên quan đến bệnh viện và ngài." Trịnh Chí Khanh khẩn thiết thỉnh cầu hấn: "Sẽ không tạo thành bất kỳ tổn hại nào đối với danh dự của ngài."

"Trịnh tiên sinh, đây không phải vấn đề danh dự của tôi!" Sắc mặt chủ nhiệm Cầu hơi giận, "Cho phép lần đầu, sau này mọi người nhà đều nhét "thần y" vào phòng bệnh, bệnh viện còn làm thế nào!? Cậu không phải học luật ở Mỹ sao? Án lệ là điểm mạnh của cậu nhỉ? Cậu nói cho tôi, có quan tòa nào có thể dễ dàng phán tiền lệ chưa từng có trước đây!?"

"Ngài nói rất đúng, không có quan tòa nào sẽ dễ dàng phán tiền lệ chưa bao giờ có, nhưng tất cả phán lệ đều là sinh ra như vậy." Ngữ điệu Trịnh Chí Khanh thông thả, ngữ khí lại chân thật đáng tin, "Chủ nhiệm Cầu, quan toàn phán một vụ án có thể làm hay không thì cần suy nghĩ rất nhiều nhân tố, nhưng cuối cùng vẫn là dùng lợi ích của bên yêu cầu làm điểm xuất phát. Tôi cho rằng, ở trong việc này, sinh mạng của Tề lão mới là điểm mấu chốt ngài nên suy nghĩ. Tôi vừa nãy xem qua báo cáo khám chữa bệnh của Tề lão, ông ấy

lại một lần nữa xảy ra sốc tim, vậy thật sự không có cách nào xoay chuyển."

Chủ nhiệm Cầu cau mày, ôm cánh tay đi tới đi lui trong phòng làm việc. Tình huống của Tề Gia Tín rất nguy hiểm, thật sự không nói chắc được có thể qua được tối nay hay không. Giống như theo lời Trịnh Chí Khanh, dưới tình huống diện tích nhồi máu cơ tim lại lần nữa sốc tim, thần tiên cũng khó cứu.

"Các cậu thật là nghe con mới đẻ không sợ cọp mà." Hấn lắc lắc đầu, "Chuyện này tôi không làm chủ được, cậu nói với viện trưởng Đường đi, bà ấy đáp ứng, tôi tuyệt đối không nói nửa chữ không."

Trịnh Chí Khanh lập tức lấy điện thoại ra.

Đường Uy đáp ứng, điều kiện kèm theo là, nếu Tề Gia Tín chết ở trong bệnh viện, Hà Quyền đời này cũng đừng nghĩ tiếp tục lăn lộn nghề chữa bệnh, bà ta còn muốn kiện cậu lên tòa. Cái này rất hà khắc, bởi vì cho dù Tề Gia Tín chết trong bệnh viện, cũng nhất định là vấn đề về tim của ông mà không liên quan tới việc Hà Quyền có châm hay không.

"Phòng bệnh không phải ruộng thí nghiệm, người bệnh cũng không phải là lúa tạp giao, một vụ không được thì đổi vụ khác, chuyên vụ Trịnh, làm ơn truyền đạt tới Hà Quyền thay tôi, mặc dù đó là ông ngoại ruột của cậu ta, nhưng vào bệnh viện Trung Tâm chính là bệnh nhân của tôi, nếu xảy ra một chút không may, tôi nhất định sẽ đòi cậu ta chịu trách nhiệm hình sự."

Trịnh Chí Khanh hiểu, Đường Uy đây là muốn Hà Quyền biết khó mà lui. Cảm ơn thoát trách nhiệm và thỏa thuận bảo mật phải ký, Trịnh Chí Khanh chuyển lại ý của Đường Uy cho Hà Quyền.

Hà Quyền cảm bản không nghĩ, nhắc bút ký.

Cầm lấy tay Hà Quyền đang muốn ký, Trịnh Chí Khanh trầm giọng nói: "A Quyền, em đã nghĩ kỹ?"

"Không cần nghĩ, nếu ba tôi còn sống, khẳng định cũng làm lựa chọn giống vậy." Hà Quyền rút tay ra, quay loa ký xuống tên mình, "Trịnh Đại Bạch, nếu tôi ngồi tù, anh nhớ trả tiền vay nhà thay tôi nhé, đừng chờ tôi ra ngoài ngay cả cái ổ cũng không có."

Trịnh Chí Khanh bởi vì lời của cậu mà bình tĩnh lại, nói: "Thật sự xảy ra chuyện tôi sẽ làm luật sư bào chữa của em, sẽ không để em ngồi tù. Lui một vạn bước, cho dù em vào, tôi cũng sẽ chờ em. Nếu em không tin, ngày mai cục dân chính mở cửa liền đi đăng ký, không có công chứng tài sản trước hôn nhân, tất cả của tôi đều là của em."

(Ông Bạch ông lại xấu bụng quá cơ =)))) định lừa con tôi đi đăng ký kết hôn à =))))))

"Tề lão có di chúc, sau khi qua đời tất cả tài sản trên danh nghĩa toàn bộ để lại cho cậu Hà." Âu Dương ở bên cạnh chen lời, "Dự đoán gần 2 tỷ, đợi đến khi tập đoàn đưa ra thị trường, dựa theo giá trị thị trường chứng khoán, tuân theo đoán chừng là gấp 10 lần con số này."

"Đây là ép tôi một châm đâm chết ông ấy đó....."

Hà Quyền đùa giỡn, kết quả biểu tình của hai người bên cạnh trong nháy mắt căng thẳng.

Thân thể con người tổng cộng 720 huyết vị, đều là điểm thần kinh dày đặc. Chỉ có mấy vị trí huyết vị dưới lưng đã không có tác dụng,

còn phải rõ ràng từng tác dụng của huyết vị đối với thân thể, cùng với hiệu quả của nhiều huyết vị tổ hợp lên. Hơn mười nghìn cách sắp xếp tổ hợp, không có nghị lực nước chảy đá mòn căn bản không cách nào thành nghề, vì thế Hà Quyền chịu không ít roi của Tề Gia Tín.

Cậu cũng quả thực không nhớ được nhiều thứ như vậy, chỉ nhớ vài cách châm cứu mạng. Nội quan, tam âm giao, cự khuyết, tâm bình, túc tam lý, thiên trung, mấy huyết vị này tổ hợp lại có thể chữa nhồi máu cơ tim. Nhưng cự khuyết và thiên trung quân là tử huyết, cho dù lão châm cứu sư 7-8 chục tuổi trong Hoa Y Đường, lúc hạ châm cũng vô cùng thận trọng.

Trải túi châm tổ tiên truyền ra trên bàn nhỏ, Hà Quyền lấy ra một cây ở trên đèn còn đặc biệt chuẩn bị cho cậu hơi nướng tiêu độc.

"Ông ngoại, ngoại trừ cháu sẽ không ai gánh phần trách nhiệm này, cháu châm đau, thì nhịn một chút. Ông cố chịu, sống lâu mấy năm, nói không chừng còn có thể nhìn thấy chất trai." Hà Quyền nhẹ giọng lẩm bẩm với Tề Gia Tín nằm trên giường lâm vào hôn mê, "Ba cháu chưa từng hận ông, ông ấy chỉ là có oán, oán ông ích kỉ, ác độc, nhưng ông ấy nhất định sẽ không hi vọng thấy ông chết. Ông ấy yêu ông, lại cảm thấy có lỗi với ông, ông ấy không phải không nhớ ông và bà ngoại, ông ấy chỉ là không muốn khiến cha cháu khó xử. Ông ngoại, cháu cái gì cũng không muốn, tiền đối với cháu đủ tiêu là được rồi. Cháu muốn một câu của ông, muốn ông thừa nhận cháu, thừa nhận cha cháu, ngoại trừ cái đó ra, tất cả đều không quan trọng."

Máy móc cách xa vũng vàng phát ra tiếng, giống như đang đáp lại cậu.

Ở trong lòng mặc niệm một lần thứ tự tiến hành châm cùng với cách châm của mỗi một châm, Hà Quyền hít sâu mấy lần ổn định tay, vê kim châm đâm vào. Vô luận Tề Gia Tín đánh cậu bao nhiêu roi, tất cả đau đớn trong ký ức lúc này hóa thành tự tin không thể lay động — Thiên trung, đâm ngang 3 tấc, cự khuyết, đâm nghiêng nửa tấc.

Mỗi một kim, đều chờ đầy hy vọng sống.

Ngoại trừ Âu Dương, Trịnh Chí Khanh và Mẫn Phương, người Tề gia đều không biết Hà Quyền vào ICU rốt cuộc làm gì. Trong thỏa thuận bảo mật ký với bệnh viện đã quy định, chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ cho người khác. Không ai tiến lên an ủi hoặc quan tâm Hà Quyền một tiếng, bọn họ đều coi "dã chủng" có thể thừa kế di sản của Tề Gia Tín này là cái đinh trong mắt. Nhưng nếu không phải cậu, tài sản của Tề Gia Tín dựa theo thuận vị thừa kế ít nhất có thể để lại gấp bội tài sản cho mấy gia tộc chi bên.

Hà Quyền cảm nhận được không thân thiện trong ánh mắt, cậu rời khỏi hành lang ngoài ICU, xuống lầu ngồi vào trong Porsche của Trịnh Chí Khanh trốn yên lặng. Trịnh Chí Khanh hỏi khám gấp dưới tầng xin cái thăm, cầm vào trong xe quán lên người cho Hà Quyền.

Ở thái dương Hà Quyền lưu lại nụ hôn nhẹ, Trịnh Chí Khanh tắt đèn nhỏ trong xe nói với cậu: "Ngủ lát đi, gần 1 giờ rồi, em ngày mai còn khám bệnh, có việc gì tôi gọi em."

"Không ngủ được." Hà Quyền nửa nằm trên ghế xe được hạ xuống, cách cửa sổ trần nhìn bầu trời đêm, "Anh có biết, có cách nào có thể không cần thừa kế di sản không?"

"Chờ chút, tôi tra xem." Trịnh Chí Khanh mở phần mềm Kindle trong điện thoại ra, lật xem pháp quy trong nước hồi trước download, "Dựa theo 《Luật thừa kế》, sau khi di chúc có hiệu lực, có kỳ hạn 2 tháng có thể dùng để tuyên bố từ bỏ."

"Như vậy, ngày mai xem tình hình, nếu ông cụ không có chuyện gì thì không làm phiền anh, nếu như....." Hà Quyền dừng một chút, "Nếu di chúc có hiệu lực, anh xử lý giúp tôi, ra thanh minh hoặc là thư trao quyền gì đó, tôi từ bỏ thừa kế. Để Âu Dương đấu với bọn họ, tôi kiên định sống cuộc sống của mình."

"Giữa hai ta đừng nói phiền toái với không phiền toái gì." Trịnh Chí Khanh sờ sờ đỉnh đầu cậu, "Bất quá em tại sao muốn từ bỏ? Không muốn thì quyền ra ngoài làm từ thiện cũng được."

Hà Quyền xùy cười: "Anh thấy ánh mắt của đám thân thích nhà chúng tôi đấy, tiền chỉ cần lọt vào túi tôi, tôi nhất định sẽ bị bọn họ bức tử."

Trịnh Chí Khanh gật gật đầu.

Tề Gia Tín là người đương gia của Tề thị trong thế hệ bọn họ, nói một không hai uy chấn gia tộc, không ai dám lỗ mãng. Ông ngay cả con trai độc nhất của mình cũng có thể đuổi khỏi nhà, đừng nhắc đến cháu chắt của các chi bên, chỉ cần có người hành động ngược lại xâm phạm lợi ích gia tộc, ông luôn luôn nghiêm trị không tha.

Cho nên Tề Gia Tín mới sẽ thường thức Âu Dương phong cách quản lý cứng rắn, bọn họ cùng loại người. Nhưng lần này, Âu Dương hiển nhiên khiến ông thất vọng, không thể truy được Hà Quyền về không nói, còn thông đồng với công tử của đối thủ cạnh

tranh Lạc thị. Dựa theo cách nói của Âu Dương, bệnh của ông cụ thật sự là bị tức mà phát ra.

Người tính không bằng trời tính, có vài kết cục đã sớm định ra.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 57

Edit + Beta: Vịt

***Móa tiên sư tác giả đánh thiếu 1 số chương làm mình mỗi lần ghi số chương lại phải định ninh trừ đi 1 -.- hôm nay với hôm qua quên trừ làm tui giật cả mình

Đợi đến 6h, trạng thái của Tề Gia Tín vẫn rất ổn định, Hà Quyền quyết định về Đại Chính trước. Buổi sáng có mười ca khám VIP, cậu ở đây cũng không có tác dụng gì, không bằng về làm việc. Lúc làm việc thì không cảm thấy buồn ngủ, buổi trưa ăn cơm xong đường máu vừa lên, Hà Quyền liền hơi buồn ngủ.

Tần Phong vào phòng làm việc lăn sofa, nhìn thấy Hà Quyền ôm tay ở trên ghế ngủ gà ngủ gật, vội vàng thả lỏng bước chân. Hà Quyền vẫn tỉnh lại, đứng dậy duỗi lưng một cái, đi rót cafe cho mình.

"Sao không nằm lên ghế sofa ngủ thật một lát?" Tần Phong nói, mình ngã xuống sofa. Sau khi bị thương thân thể trống rỗng, cộng thêm sinh ca hàng đêm — không nghĩ tới Tiền Việt nhu cầu với loại chuyện này còn lớn hơn — hẳn thật sự có chút không chịu được.

"Không dám ngủ sâu quá, mới từ khám gấp nhận được ca xuất huyết vào khu bệnh."

Hà Quyền mơ mơ màng màng uống cafe, cả người dựa vào trên tủ hồ sơ, bị ánh nắng buổi chiều chiếu lười biếng như con mèo. Mẫn

Phương gọi điện thoại nói tình huống Tề Gia Tín tạm thời ổn định, trái tim cậu đặt xuống một nửa, nếu không có việc việc ở khu bệnh nâng tinh thần, nằm trên đất là được.

"Tôi buổi chiều còn có ca giải phẫu, còn cậu?" Tần Phong lấy di động ra bấm sạc, dịch vị trí tận lực nằm thoải mái chút — Gầy đi hơn 10 cân, bản thân cũng cảm thấy cộm.

"Hai ca, mổ chính một ca, phụ 1 ca với chủ nhiệm Kiều." Nửa ly cà phê xuống bụng, Hà Quyền hơi tinh thần chút, "Ung thư biểu mô, phải lấy đi toàn bộ, chắc là lại phải qua nửa đêm."

"Sao không để sáng mai làm?"

"Sáng mai chủ nhiệm Kiều khám VIP, thứ tư lại tôi, chỉ có sáng thứ 5, nhưng người bệnh không thể kéo dài, vừa nãy chức năng đông máu nâng đến mức đạt tiêu chuẩn, quý biết có thể lại giảm xuống hay không."

"Chuyện phiền phức." Tần Phong nhắm hai mắt gõ gõ thái dương, "Tôi chợ mắt lát, 2h dậy."

"Ngủ đi, lát bảo Tiền Việt đến gọi cậu."

Hà Quyền từ phía sau cửa lấy áo khoác của mình xuống ném cho hần đắp.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Kiểm tra phòng một vòng, Hà Quyền chuẩn bị lên lầu vào phòng giải phẫu chuẩn bị, ở cửa khu bệnh vị Đoàn Mộc Hoán chặn.

"Chủ nhiệm hà, chi phí của giường 23 thiếu 3 vạn 6, khu y tế gọi điện thoại xuống giục nộp." Đoan Mộc đưa đơn giục nộp vừa mới cầm đến tay vào trong tay Hà Quyền.

"Giường 23?" Hà Quyền ở trong não nhanh chóng lướt tài liệu bệnh nhân một lần, "À, cái người có bầu 35 tuần sinh mổ kia. Há? Nhà bọn họ không phải giàu lắm sao, sao lại nợ phí?"

Đoan Mộc lắc lắc đầu. Hắn cũng cảm thấy kỳ quái, giường 23 là người có tiền, theo lý thuyết không nên nợ phí. Người bệnh vừa vào ở một ngày đã nói mất đồng hồ, cãi cọ nửa ngày với khu bệnh. Lúc đồn công an đến lập án, đối phương lấy biên lai lúc mua ra, chứng minh chiếc đồng hồ kia gần 200 nghìn.

"Như vậy, cậu trước đi giục, tôi phải đi phẫu thuật, nếu người nhà không nộp, gọi chuyên vụ Trịnh xuống xử lý."

Hà Quyền nói xong tự mình ngăn người trước — Cậu vậy mà theo bản năng lệ thuộc vào Trịnh Chí Khanh.

Đoan Mộc một thực tập sinh, nói chuyện không có sức mạnh, đương nhiên không giục nộp phí được. Đối mặt với bất mãn mà người bệnh bày ra, hắn há miệng cứng lưỡi, đành phải kiên trì mời chuyên vụ tới giải quyết vấn đề.

Không giống với công lập người bệnh nào cũng nhận, Đại Chính nợ phí rất ít. Dù sao cũng là tư nhân, định giá cao, cửa nhập viện đã xoát trước một tốp. Nghèo thật sự không trả nổi tiền chữa trị, thường thường toàn là người bệnh bệnh nặng từ viện khác chuyển đến. Nhưng chỉ cần xác định đối phương quả thật không có sức trả là có thể khởi động quỹ từ thiện cứu trợ, có thể giảm thuế lại không

xảy ra nợ xấu, cho nên cho dù có nợ phí thì cũng không phải vấn đề.

Trịnh Chí Khanh và đối phương trước khi gặp nói chuyện, dựa vào nguyên tắc biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cố ý gọi Tang Đình Đình vào khu hộ sĩ hỏi thăm tình huống người bệnh. Tang Đình Đình hay hỏi thăm bát quái, giống như máy tính có thể đọc lâu lâu tình huống trong nhà người bệnh, hỏi cô đúng là không sai.

"Tưởng Tịnh giường 23, chồng hấn tên là Tùng Hải, làm nuôi trồng, ở bên cảng phía Đông bao hết 3000 mẫu hải điền, nuôi sò biển và sinh hàu." Miệng nhỏ của Tang Đình Đình lem lém, "Một năm có thể kiếm 2-3 triệu đi, năm ngoái hồng triệu, hải sản nhà người ta chết hết chỉ có nhà bọn không sao, kiếm được một khoản. Tôi nghe Tưởng Tịnh nói, đầu tết âm cầm hóa đơn nhận hàng đến nhà bọn họ đều xách bao tải tiền mặt, kiếm tiền cháy mấy cái máy đếm tiền."

Miệng Đoan Mộc mở thành hình "O": "Làm nuôi trồng kiếm tiền như vậy, biết trước đã không học y."

"Câu học y là vì kiếm tiền?" Ngữ điệu Trịnh Chí Khanh lạnh lẽo hỏi hấn.

"Không không không, tôi chỉ nói vậy thôi." Đoan Mộc vội vàng im miệng — Ngay trước mặt lãnh đạo sao có thể nói lời như vậy?

"Làm nuôi trồng dựa vào trời ăn cơm, còn vô cùng vất vả, đều là tiền mồ hôi nước mắt, không dễ như trong tưởng tượng đâu." Trịnh Chí Khanh hạ ngữ điệu. Đây là anh, đổi là Hà Quyền, trên đầu Đoan Mộc nói ít cũng phải ăn ghi 2 bản bệnh án.

Làm bác sĩ kiểm không phải tiền mò hôi nước mắt hả? Đoan Mộc ở trong lòng yên lặng thổ tào. Mỗi lần thấy Hà Quyền mệt hận không thể nằm sấp trên bàn mổ ngủ, hấn liền lo lắng tràn đầy với con đường phía trước.

"Cho nên nói, phí trị liệu hơn 30 nghìn, đối với bọn họ mà nói không thành vấn đề." Trịnh Chí Khanh phán đoán, "Đoan Mộc, vừa nảy ý của Tưởng Tịnh là, bởi vì Đại Chính phục vụ không tốt, cho nên hấn không trả tiền?"

"Vâng, nói nhiệt độ phòng không tới 26 độ còn dám thu tiền phí điều hòa." Đoan Mộc gật gật đầu.

"Phí điều hòa một ngày mới 40." Tang Đình Đình bĩu môi, "Tôi thấy là bởi vì vụ mất đồng hồ, hấn chính là muốn để bệnh viện bồi thường tổn thất."

"Mất trộm là án hình sự, hấn đã báo án, muốn đòi bồi thường phải đi trình tự pháp luật." Trịnh Chí Khanh gõ gõ mặt bàn hộ sĩ, "Được, các cậu làm việc trước đi, tôi đi nói với hấn."

Tưởng Tịnh ở chính là phòng đôi, lúc hấn vào ở thì phòng đơn và phòng gia đình đã đầy hết, lúc ấy còn lắm tiền yêu cầu bao phòng đôi để ở đơn, chọc tức giường bệnh cạnh đã vào ở trước. Sau vụ mất đồng hồ xảy ra triệt để không ở nữa, đổi đến phòng 3 người, nói không chịu được hấn dùng ánh mắt như nhìn trộm nhìn mình chăm chăm. Xét thấy sức soi mói của Tưởng Tịnh, sau đó vẫn luôn không sắp xếp người bệnh mới vào phòng đôi.

Trịnh Chí Khanh không hàng ngày kiểm tra phòng giống như Hà Quyền, không có việc gì cũng không vào phòng bệnh. Đây là lần đầu gặp mặt với Tưởng Tịnh, thế là anh trước tiên giới thiệu bản

thân với đối phương. Vừa nghe là chuyên vụ của Đại Chính, Tưởng Tịnh lập tức bắt đầu oán trách, từ sàn nhà đến trần nhà, từ nước nóng đến điều hòa, ngay cả cửa sổ lau không đủ sáng ảnh hưởng con phơi nắng cũng cần nhăn 3 lần.

Trịnh Chí Khanh hai tay ôm ngực đứng bên giường, cười híp mắt nghe hắn nói chuyện. Thật không hổ là làm ăn, miệng lưỡi đủ lưu loát, xoi mói đâm chọc đạo lý rõ ràng, chính là logic — cái này rất quan trọng — hoàn toàn không hiểu gì. Trọng điểm của hắn một mực Đại Chính cái này không tốt cái kia không tốt, nhưng đã không tốt như vậy tại sao không chuyển viện sớm? Quy định rất rõ ràng, nếu không hài lòng Đại Chính chịu trách nhiệm phối hợp chuyển viện, chi phí trước tiên có thể nợ, do Đại Chính đi theo trình tự pháp luật đòi tiền. Có lấy lại được hay không, xem quan tòa phán thế nào.

Bởi vậy Trịnh Chí Khanh đưa ra phán đoán — Tưởng Tịnh không phải là không vừa ý với Đại Chính, mà là hắn thật sự không có tiền nộp phí trị liệu, nói nhiều như vậy, bất quá là vì che giấu bất an trong nội tâm.

Thấy Trịnh Chí Khanh không tiếp lời, Tưởng Tịnh càng nói càng chột dạ, cuối cùng hắn cũng không nói chuyện nữa, nhưng vẫn gắng tỏ thái độ "Ông đây không phải không có tiền là các người không xứng để kiếm được tiền của ông đây": "Chuyên vụ Trịnh, ngài có thể đến cảng phía Đông hỏi thăm, chúng tôi cũng không phải nhà nghèo. Đến Đại Chính các người để sinh con chính là vì muốn phục vụ tốt như các người tuyên truyền, nhưng tôi vừa vào ở một ngày đã mấy đồng hồ, đến giờ vẫn chưa nói năng gì. Ngài bây giờ bảo tôi kết toán, đổi lại là ngài, ngài kết sao?"

Trịnh Chí Khanh cúi đầu cười cười, kéo ghế qua ngồi xuống, giữ vững tầm mắt ngang bằng với đối phương để tránh thân thể mình

cao tạo thành cảm giác áp bách. Tường Tịnh đã rất chột dạ, anh tiếp tục gây áp lực, sẽ chỉ khiến đối phương tức nổ phổi.

"Ngài Tường, rất cảm ơn ngài đã lựa chọn Đại Chính, đây là sự khẳng định đối với chúng tôi." Ngữ điệu anh thông thả, "Chuyện đồng hồ, Đại Chính đã cung cấp tất cả đầu mối cho cảnh sát, cái này thuộc về án hình sự, nếu ngài muốn truy cứu trách nhiệm liên đới của Đại Chính, có thể đi theo trình tự pháp luật. Về phần bộ phận phục vụ, tiêu chuẩn của Đại Chính tuyệt đối cao hơn bất kỳ bệnh viện cùng loại nào trong thành phố. Điều hòa vào ban ngày thì không cần duy trì nhiệt độ phòng ở 26 độ, bởi vì có ánh nắng chiếu xạ, mà trẻ sơ sinh là 22 độ, đây là có căn cứ khoa học, nếu cần thiết tôi có thể cung cấp tài liệu văn kiện liên quan cho ngài. Về phần lắp đặt trần nhà và sàn nhà không đủ mới..... Ngài cũng biết, vật liệu tốt hơn nữa cũng sẽ có formaldehyde phóng ra, lắp đặt ở phòng sơ sinh đều là 3 năm trở lên, đây là chịu trách nhiệm đối với thân thể đứa nhỏ. Những bộ phận khác, ngài xem còn cần tôi giải thích cái gì?"

Tường Tịnh bị ghen không phản đối được, còn bảo người ta giải thích cái gì? Nói rõ là có chuẩn bị mà đến.

"Được rồi, đã không có vấn đề khác, vậy xin thông báo với ngài rằng người nhà đến trước khi tan làm hôm nay bổ sung chi phí còn thiếu, một lần nữa cảm ơn ngài đã lựa chọn Đại Chính." Trịnh Chí Khanh đứng lên, hơi gật đầu chào hỏi đối phương.

Vừa thấy Trịnh Chí Khanh muốn đi, Tường Tịnh gỡ thái độ cường ngạnh lúc nãy xuống, vẻ mặt khó khăn mở miệng: "Trịnh..... Trịnh chuyên vụ..... Có thể lại..... lại hoãn thêm mấy ngày không?"

Một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, Trịnh Chí Khanh khom người đặt khuỷu tay lên đầu gối, ân cần hỏi: "Có khó khăn thì nói, tôi tận lực cân đối giúp ngài."

"Nói ra sợ ngài chê cười." Tưởng Tịnh thở dài, ánh mắt ưu thương nhìn về phía nhóc con giữa giường sơ sinh, "Tên chết tiệt Tùng Hải cá cược cạn sạch đồ trong nhà rồi, còn nợ hơn 300 vạn..... Hai hôm trước mẹ chồng đến nói cho tôi biết, chiếc đồng hồ đánh mất kia là bị hắn cầm đi gán cho chủ nợ rồi."

Trịnh Chí Khanh vừa nghe cái này, không nhịn được cau mày sâu lại.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 58

Edit + Beta: Vịt

"Trước đây Tùng Hải không như vậy, hẳn là người rất kiên định."

Lời đã nói rõ, Tưởng Tịnh liền nói hết ủy khuất trong lòng ra với Trịnh Chí Khanh. "Ngài chưa từng gặp Tùng Hải, chiều cao anh ấy xấp xỉ ngài, to gấp rưỡi ngài, toàn thân đều là sức mạnh, còn rất giỏi chịu khổ."

Vừa nói, Tưởng Tịnh mở điện thoại ra lật ảnh Tùng Hải. Trịnh Chí Khanh nhận lấy nhìn một cái, trán hán cao lớn vạm vỡ, quả thực phải nhỉnh hơn anh gấp rưỡi.

"Tùng Hải và tôi không cùng thôn, thôn bọn họ nghèo, mấy đời đều là ngư dân. Mấy năm trước môi trường sinh thái tàn phá nghiêm trọng, ra lệnh cấm đánh bắt, thuyền câu cũng phải đi biển xa làm việc. Cha Tùng Hải lưng không tốt, không đi biển xa được, liền bán thuyền rồi buôn bán hoa quả khô, cũng kiếm được không bao nhiêu tiền. Tùng Hải từ nhỏ lớn lên trên thuyền, kỹ năng bơi tốt, ba tôi buôn bán vận tải đường thủy, trên thuyền thiếu nhân công liền thuê anh ấy cùng chạy thuyền. Tôi hồi đó học ở Thượng Hải, kỳ nghỉ về theo cha tôi ra biển liền quen biết Tùng Hải. Tôi yêu đương với anh ấy 3 năm, nhưng cha tôi vẫn không đồng ý."

Tưởng Tịnh thở dài: "Cha tôi nói, trong nhà bao đời mới có được sinh viên đại học như tôi, hi vọng tôi rời khỏi thôn đến thành phố lớn

phát triển, không nói kiếm bao nhiêu tiền, dù gì cũng có thể nở mặt nở mũi với họ hàng bạn bè..... Ông ấy tìm bạn sắp xếp tôi vào tập đoàn vận tải nước ngoài làm việc, vì cái này, Tùng Hải bỏ công việc trên thuyền đến Thượng Hải với tôi. Nhưng anh ấy quá trung thực, ăn nói vụng về trình độ học vấn lại thấp, chỉ có thể làm việc chân tay..... Có một ngày anh ấy đến đơn vị tìm tôi ăn cơm trưa, bị đồng nghiệp nhận nhầm là người của công ty chuyển nhà, đúng lúc dọn phòng làm việc liền thuê anh ấy 2 tiếng..... Anh ấy cầm 200 đồng mà đồng nghiệp tôi đưa cười ha ha nói mời tôi đi uống Starbucks, nhưng tôi lúc ấy thật sự ý nghĩ muốn ném tiền vào mặt đồng nghiệp tôi cũng có!"

Trịnh Chí Khanh thấy tâm tình hấn kích động nhanh chóng rót cốc nước đưa cho hắn, để hắn đề xuống tức giận trong lòng.

"Sau đó tôi cắn răng bỏ việc, theo Tùng Hải về quê. Lúc ấy ủy ban thôn của thôn bọn họ huấn luyện nuôi trồng, tôi thương lượng với Tùng Hải, dùng hết tích góp của chúng tôi thâu 50 mẫu hải điền, nuôi sò biển." Trong mắt Tưởng Tịnh tràn đầy phiền muộn, "Ba tôi sau khi nghe nói tôi nghỉ việc chạy đến nhà Tùng Hải, cầm cây ngải khô to bằng cánh tay đánh Tùng Hải. Anh ấy cũng không tránh, đứng đó để cha tôi đánh, bị đánh toàn thân đều là vết thương..... Chờ cha tôi đánh mệt rồi, anh ấy quỳ "rầm" xuống cầu xin cha tôi đừng dẫn tôi đi..... Tôi lúc ấy đã nghĩ, đời này tôi đã xác định với anh ấy, cuộc sống khó khăn hơn nữa cũng không tách ra. Cha tôi tức giận, quăng lại câu coi như chưa từng sinh ra tôi liền đi. 7 năm rồi, chuyên vụ Trịnh, tôi chưa từng gặp lại cha tôi....."

Trịnh Chí Khanh nhớ lại cha mẹ Hà Quyền — Nhà nào cũng có khó khăn riêng, môn không đăng hộ không đối, quả thực rất khó nhận được chúc phúc của trưởng bối.

Nghe được đứa nhỏ khóc, Tường Tịnh đặt cốc xuống đứng dậy xuống giường ôm lấy nhóc con, cầm bình sữa ấm qua đút cho nó, tiếp tục nói với Trịnh Chí Khanh: "Tùng Hải có sức lực, vì tiết kiệm tiền có thể tự mình làm việc tuyệt đối không thuê người, mỗi ngày mệt mỗi nằm trên giường trở mình cũng khó khăn. Hải điền khổ hơn ruộng cạn, ngâm nước biển sau đó lại bị mặt trời chiếu vào, cháy nắng nổi mụn nước vỡ ra lại bị nước biển làm đau, mùi vị đó..... Nhưng không cần biết khó khăn cỡ nào tôi cũng chưa từng hối hận, chỉ gắng sức làm việc..... 50 mẫu, 200 mẫu, đến năm ngoài, chúng tôi nhận thầu hết tất cả hải vực nuôi trồng ngoài thôn, ngoại trừ sò biển còn nuôi sinh hào, bào ngư và sò dài. Năm ngoài hồng triều, toàn bộ sản phẩm hải sản cảng phía Đông bị đắm chỉ có nhà chúng tôi bởi vì cách xa không làm sao cả, toàn bộ giá hải sản tăng lên. Không nói dối ngài, trước khi Tùng Hải dính vào cờ bạc, nhà chúng tôi mặc dù không tính là giàu nhất cảng phía Đông cũng có thể xếp top 5."

"Cuộc sống tốt như vậy không sống, tại sao muốn cờ bạc chứ?" Trịnh Chí Khanh hỏi.

"Trách tôi, ban đầu lúc anh ấy cờ bạc tôi không cản." Tường Tịnh lắc lắc đầu, "Tùng Hải bình thường không thích cái gì khác, chỉ thích uống rượu. Người này á, có tiền cái, loại hàng gì cũng tiếp cận. Có khoảng thời gian anh ấy lẫn lộn quen với mấy người Nam Dương, mấy người đó lấy danh khai thác thị trường, lừa tiền của Tùng Hải dẫn anh ấy chạy khắp thế giới. Tôi ủng hộ anh ấy đi mở mang tầm mắt, có tiền thì phải học làm thế nào kiếm nhiều tiền hơn. Tôi vừa mang thai, không tiện chạy khắp nơi theo anh ấy, nhưng tôi rất yên tâm về anh ấy, biết anh ấy sẽ không ra ngoài ăn chơi lu bù. Thật không nghĩ đến đám người đó dẫn anh ấy đến sòng bạc. Tôi sáng sớm mở mắt, tin nhắn điện thoại nhận 30 tin nhắn quẹt thẻ, còn

tưởng bị người lấy trộm thẻ, vội vàng gọi điện thoại báo ngân hàng khóa thẻ lại. Tôi chạy đến ngân hàng xin hóa đơn, phát hiện toàn bộ con mẹ nó là thẻ quét ở một sòng bạc. Tôi gọi điện cho Tùng Hải, nói với anh ấy không lập tức về sẽ bỏ con sau đó ly hôn! Anh ấy quay về cầu xin tôi, nhận lỗi với tôi, nói lúc ấy uống nhiều quá chơi đến cao hứng, nhất thời không ngừng tay được..... Tôi nghĩ anh ấy thua 1 triệu không đến mức tổn thương gân cốt, mắng anh ấy một trận liên cho qua chuyện này, cũng không cho anh ấy đi Macao nữa..... Tôi cũng không biết, anh ấy sao có thể từ một người ra ngoài ăn bát mì cũng không lỡ thêm nguyên liệu, biến thành một người trong một đêm thua hết 1 triệu cũng không đau lòng!"

"Tôi chưa đi Macao, nhưng tôi từng đến Las Vegas." Trịnh Chí Khanh tiếp lời, "Ở Las Vegas vô cùng nhiều sòng bạc, vừa vào cửa chính là một màn hình lớn, bên trên không ngừng chuyển động dư ngạch thu vào của sòng bạc. Cách một khoảng thời gian số tiền đó liền sẽ đột nhiên giảm mười mấy, mấy trăm thậm chí hơn triệu, điều này nói rõ tiền bị khách thắng. Nói cách khác, thời gian mười mấy phút là có thể cho ra đời một triệu phú, hơn nữa còn là dùng dollar tính. Đừng nói chi là máy đánh bạc, bàn xúc xắc trong đại sảnh, xung quanh bàn ** thỉnh thoảng phát ra từng trận tiếng reo hò, loại không khí này, ngài Tưởng, rất dễ khiến người ta hăm vào."

Tưởng Tịnh cau mày: "Nhưng không phải mọi người đều sẽ hăm vào đúng không?"

"Đúng, không sai, nhưng tôi nghĩ chính là, Tùng Hải có lẽ cho rằng tiền mình vất vả kiếm nhiều năm như vậy, người khác ở trên bàn cờ bạc mấy phút đã kiếm được..... Loại chênh lệch này là khổng lồ, ngài có thể hiểu chứ?"

Tưởng Tịnh gật gật đầu, đặt bảo bảo đã ngủ trở lại giường sơ sinh, khỏ sở câu lên khoe miệng: "Tôi cho rằng Tùng Hải không cò bạc, nhưng ai biết anh ấy chạy theo người ta kết phường xây ** ngầm..... Anh ấy bị tính kế, một hơi thua hơn 2 triệu, tiền nên để đầu tư giống lại không mang ra mua hầu giống và sò giống được, tôi hỏi đó bởi vì huyết áp cao nằm viện hoàn toàn để anh ấy lo việc. Vốn định đưa nhỏ sinh ra liền ôm về cho cha tôi nhìn, nhưng bây giờ như vậy..... Tôi thật sự không có mặt mũi quay về."

Hiện tại Trịnh Chí Khanh triệt để hiểu tính cách xoi mói của Tưởng Tịnh rồi cuộc là vì sao mà có — Hấn sợ người ta cho rằng hấn sống không tốt, sợ bị cha nói hấn lựa chọn sai lầm, cho nên mới luôn bày ra tư thế "Ông đây có tiền".

Nhân chi thường tình, lòng hư vinh quấy phá, nhưng rốt cục vẫn phải đối mặt với thực tế.

Lời đã đến nước này, Trịnh Chí Khanh cũng không có ý định hùng hổ dọa người. Hơn 30 nghìn đối với Tưởng Tịnh hiện tại mà nói là việc khó, nhưng trên người hấn có vẻ không chịu khuất phục, chắc chắn sẽ không bị sa vào tù đây.

"Vậy đi, chờ lúc nên xuất viện ngài xuất viện bình thường, giấy khai sinh của đứa nhỏ trước tiên thế chấp ở bệnh viện, chờ lúc nào bù đủ chi phí thì lấy đi, ngài thấy thế nào?"

"Không, chuyên vụ Trịnh, không có Đại Chính mạng của tôi và con sẽ không còn, tiền này không thể nợ." Tưởng Tịnh cầm điện thoại qua, cắn môi, rốt cục quyết định ấn dây số, "Alo, anh à, là em..... Em xin lỗi, có thể cho em mượn ít tiền không? Em ở bệnh viện..... Không không không, đừng nói cho cha, ông ấy —"

"Tại sao không nói cho cha, cha làm ông ngoại rồi?"

Âm thanh chất phác từ cửa truyền đến. Trịnh Chí Khanh quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông da ngăm đen, vóc người đầy đặn, khoảng 60 tuổi đi vào phòng bệnh. Cả người Tưởng Tịnh cứng tại chỗ, hồi lâu mới run rẩy môi hô tiếng "Cha".

"Chào bác, cháu là chuyên vụ của bệnh viện này, cháu họ Trịnh." Trịnh Chí Khanh đứng dậy chào hỏi với đối phương, sau đó anh chú ý tới cửa còn có người thò thụt — Tùng Hải thân thể cao lớn cường tráng lúc này cong như con tôm luộc chín, trên khoe miệng xương gò má đầy vết thương, mang theo vẻ tự trách.

Bác Tưởng bắt tay với Trịnh Chí Khanh, xoay mặt quát một tiếng với Tùng Hải trốn ở cửa: "Thằng súc sinh ra đây cho tao!"

Tùng Hải cúi đầu cong lưng vào phòng, cách Tưởng Tịnh hơn 3 mét dừng lại. Gã không dám ngẩng đầu, một mực nhìn giày mình, thân thể hơi lắc lư. Tưởng Tịnh nhìn thấy vết thương trên mặt gã, ánh mắt xoắn xuýt quay đầu đi.

"Cái đó, chuyên vụ Trịnh, chúng tôi nợ bệnh viện bao nhiêu tiền?" Bác Tưởng hỏi Trịnh Chí Khanh.

"Đây là đơn giục nợ, 36152." Trịnh Chí Khanh đưa đơn giục nợ tới, "Không vội nợ, cháu vừa đã nói với Tưởng Tịnh."

"Cháu trai của Tưởng Kiều tôi, bọn họ không nuôi nổi, tôi nuôi!" Ông cụ vừa nói từ trong túi lấy thẻ ra ném cho Tùng Hải, lạnh lùng nói: "Trong này có 3 triệu 200 nghìn, nợ xong viện phí còn dư đi trả nợ! Hôm nay ngay trước mặt chuyên vụ Trịnh tao để lại câu này,

mày còn dám cờ bạc, ông đây ném con mẹ mày xuống biển đút cho cá mập!"

Tùng Hải cầm thẻ cha vợ đưa, mặt sừng tới đỏ bừng, trên cổ mớ hồ căng lên gân xanh, đột nhiên phát ra tiếng thống khổ: "Cha! Con xin lỗi Tường Tịnh! Con xin lỗi cha! Con đảm bảo không bao giờ đánh bạc nữa, con chăm chỉ kiếm tiền, nghiêm túc kiếm tiền, nhất định sẽ để Tường Tịnh và đứa nhỏ sống hạnh phúc!"

"Tiên sư ít nói nhảm, nếu không phải thấy mẹ mày lớn tuổi vậy rồi còn đến cầu xin tao, tao mặc kệ mày sống chết!" Tường Kiêu chạy thuyền nhiều năm, mặc dù tuổi đã qua 60 nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh, một cái đẩy Tùng Hải cao lớn ra ngoài cửa, "Tường Tịnh và đứa nhỏ xuất viện tao đón đi, mày không phải nợ 20 triệu sao, tao cho mày biết, không kiếm được ra 20 triệu, con mẹ nó mày đừng nghĩ đến gặp vợ con!"

"Cha —" Tường Tịnh tiến lên cầm tay cha, bởi vì bước đi tác động đến vết mổ, lập tức cau mày đè lại vị trí vết thương hít khí.

Tường Kiêu thấy con trai như vậy, đau lòng tới ánh mắt ngưng lại, mở miệng vẫn trách móc: "Ta ban đầu đã nói với con thế nào? Đi theo nó con chịu khổ! Hiện tại thế nào? Hả? Nhất định muốn để tan cửa nát nhà, con mới bằng lòng gọi điện thoại cho ta thừa nhận lỗi lầm!?"

"Không phải..... cha..... con sợ..... con sợ cha giận....." Nước mắt Tường Tịnh lăn xuống không ngừng, "Con xin lỗi, cha, khiến cha lo lắng....."

"Đừng khóc đừng khóc, giờ mới sinh được mấy ngày chứ, khóc sưng mắt rồi!" Tường Kiêu vừa tức vừa đau lòng, xoay mặt gieo tức

lên trên người Tùng Hải, "Còn mẹ nó đứng sững ở đây làm gì!? Nộp tiền đi!"

Tùng Hải đứng ở xa cửa ngấm nhìn con và vợ, xoay người đi tới thang máy. Trịnh Chí Khanh không tiện ở lâu, sau khi cáo từ cha con Tường gia nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đứng trên hành lang, Trịnh Chí Khanh nhìn về phía khu làm việc, ánh mắt dừng lại trên lầu trên bảng tên "Chủ nhiệm khu 3 Hà Quyền" được khảm trên cửa kính mờ.

Hà Quyền từ bàn mổ xuống đã gần 2h sáng, toàn thân không chỗ nào không mỏi. Sau khi cửa tự động phòng giải phẫu mở ra, cậu nhìn thấy Trịnh Chí Khanh ngồi ở khu chờ, cầm trong tay túi giữ nhiệt đang ngủ gà ngủ gật.

"Ê, tỉnh tỉnh, sao anh ngủ ở đây?" Hà Quyền chột chột vai anh, đánh thức người.

Trịnh Chí Khanh giơ tay lên ấn ấn mí mắt, đứng dậy giơ túi giữ nhiệt lên trước mặt Hà Quyền: "Nghĩ đến em chắc là đói bụng, mang ít đồ ăn khuya cho em."

"Vô sự hiền ân cần, không phải tặc chính là đạo chích." Hà Quyền dẫu miệng nhận lấy túi giữ nhiệt.

Cậu thật sự đói rồi.

"Cái này đâu gọi là vô sự hiền ân cần chứ, thương vợ là sai sao?" Trịnh Chí Khanh khẽ mỉm cười, "À đúng rồi, tôi đi thăm Tề lão,

không đáng lo, quan sát thêm 2 ngày là có thể quay về phòng bệnh bình thường."

"Gieo họa lưu lại ngàn năm." Hà Quyền xách túi giữ nhiệt đi lên trước mấy bước, duỗi tay ấn thang máy, xoay mặt nhìn Trịnh Chí Khanh hỏi: "Ai là vợ anh? Có giấy chứng nhận chứng minh không?"

Trịnh Chí Khanh nhấc cổ tay nhìn đồng hồ: "Qua 7 tiếng nữa cục dân chính mở cửa, nếu không chờ em ăn xong hai bọn mình đến cửa chờ, kíp là đôi đầu tiên."

"Có thể cần chút mặt mũi không? Anh cầu hôn rồi? Nhẫn đâu? À, lửa hôn (*) hả? Nhưng tôi nói với anh nè, khỏi nói với tôi cái gì mà hữu tình uống nước là no, tôi đây rất thực tế!"

((*) lửa hôn: là cưới mà không đính hôn, không có nhẫn, không làm đám cưới gì hết, chỉ mỗi đi nhận giấy đăng ký kết hôn là về ở với nhau)

Trịnh Chí Khanh rút tay dứt trong túi quần ra chống môi cúi đầu cười cười, sau đó một khắc kia cửa thang máy mở ra, đẩy Hà Quyền lùi vào hai bước. Hà Quyền vừa muốn kêu, đôi môi đột nhiên bị đối phương ngậm lấy, sau đó có thứ cứng rắn bị đầu lưỡi Trịnh Chí Khanh đẩy tới trong miệng cậu.

Đẩy Trịnh Chí Khanh ra, Hà Quyền móc đồ trong miệng ra nhìn, là chiếc nhẫn trang nhã. Dưới ánh đèn thang máy, chiếc nhẫn màu vàng bạch kim tản ra ánh sáng nhẹ nhàng.

"Tôi vốn muốn đặt vào cơm, nhưng lại sợ em không cẩn thận ăn mất." Trịnh Chí Khanh giơ tay lên giam cậu giữa vách tường thang máy và thân thể mình, khom người kề sát mặt cậu, "A Quyền, em đã

nói, ở bên cạnh không có ai cả chỉ có tôi..... Nhưng em biết không, chiếc nhẫn này trước khi tôi ra nước ngoài đã đặt rồi."

Anh rũ mắt nhìn về phía chiếc nhẫn trong tay Hà Quyền.

"Gả cho tôi, để tôi mãi mãi làm Đại Bạch của em."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 59

Edit + Beta: Vịt

Nắng sớm ló ra, ánh sáng xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, ở trên chăn đơn phập phồng vung vẩy dấu vết ngón ngang. Hà Quyền xin nghỉ nửa ngày không thể ngủ thẳng đến tự tỉnh — người đè ở trên người thật sự quá đáng ghét.

"Mấy giờ rồi....." Hà Quyền mơ mơ màng màng hỏi.

"Chưa đến 7h." Người quấy nhiễu cậu tỉnh mộng vẫn dùng sức trên người cậu, thể lực mấy tiếng trước tiêu hao hiển nhiên đã khôi phục lại, "A Quyền, ban đêm em lại nói mơ."

Hà Quyền "Ưm ưm a a" một trận, đầu vùi trong gối bông mềm thân thể cũng như trôi lơ lửng trên mây, đã không rảnh phân tâm đối thoại với Trịnh Chí Khanh.

7 rưỡi, Trịnh Chí Khanh đứng dậy đi tắm, Hà Quyền nằm lì ở trên giường nghe tiếng nước chảy truyền đến trong phòng tắm, trong đầu hỗn loạn một mảnh.

Chả nhẽ..... cứ như vậy đáp ứng?

Từ trong phòng tắm đi ra, bên hông Trịnh Chí Khanh quấn khăn tắm ngồi vào bên giường, duỗi tay khép lại sợi tóc rơi lả tả trên trán Hà Quyền: "Đói sao? Làm cho em chút gì ăn."

"Không dối." Hà Quyền lườm anh một cái, trong lòng nói ông đây hiện tại trong bụng đầy rồi!

"Vậy em ngủ tiếp, 11h anh gọi điện thoại gọi em." Trịnh Chí Khanh cầm quần ném ở dưới đất lên, móc chìa khóa xe ra đặt trên tủ đầu giường, "Để xe lại cho em, anh bắt xe đi."

Nói xong anh đứng dậy muốn đi sấy tóc, lại không thể đứng dậy — Hà Quyền túm một góc khăn tắm.

"Không nỡ để anh đi?" Trịnh Chí Khanh cười cười, khom người ở trên trán đối phương rơi xuống nụ hôn nhẹ, "Lát nữa là gặp được rồi."

Hà Quyền đánh người cỡ nào Trịnh Chí Khanh ngay từ hơn 10 năm trước đã biết, người bình thường không so được. Mặc dù anh tuổi thọ Hà Quyền tuổi rông, nhưng trên thực tế Hà Quyền mới giống con thỏ khoác da nhím, một khi bị bóc đi nguy trang đầy người đều là nhược điểm, kích phát lớn ý muốn bảo vệ của anh.

"Ít dát vàng lên mặt mình!" Ngữ khí Hà Quyền hơi có vẻ xấu hổ giận dữ, mặc dù trong tiềm thức cậu quả thực hơi tham luyện cảm giác ở trên người đối phương, "Em chưa đáp ứng anh đâu, đừng vội đắc ý quá sớm."

Mặc dù Hà Quyền không mập hơn 10 năm trước bao nhiêu, nhưng nhẫn vẫn không đeo được, cục diện trong thang máy hết sức khó xử. Hà Quyền nói đây là ý trời, Trịnh Chí Khanh lại cho là nhân họa.

"Chờ anh đổi lại nhẫn sẽ cầu hôn lần nữa, đổi chỗ lãng mạn chút, không ở trong thang máy nữa."

Trịnh Chí Khanh quả thật rất đặc ý. Cái này thật sự chọc giận Hà Quyền, cậu đột nhiên đứng dậy, nhưng lập tức lại bị đau nhức ngang hông truyền đến đánh bại, vèo cái ngã trở lại gối.

Nước mắt cũng rớt ra, nhưng Hà Quyền vẫn không quên bảo vệ tôn nghiêm của mình: "Em không mập! Là nhấn anh đặt nhỏ!"

"Vâng vâng vâng, đều là lỗi của anh." Trịnh Chí Khanh xoa eo giúp cậu lấy lòng.

Thoải mái rên hừ hừ mãi, Hà Quyền sau khi hưởng thụ phục vụ xoa bóp trị lý mười mấy phút đột nhiên nghiêng mặt qua, chớp mắt to hỏi: "Trịnh Đại Bạch, anh lần này..... sẽ không lại đột nhiên rời đi nữa chứ?"

"Anh có thể đi đâu? Nhà anh ở đây." Trịnh Chí Khanh thu tay lại ần ần chớp mũi Hà Quyền, "Quan trọng nhất chính là, em ở đây."

"Đâu ai biết được....." Hà Quyền nhỏ giọng làm bầm, hốc mắt khể đở lên, "Em bị giam ở bàn phẫu thuật rồi, không đi đâu được, ngoại trừ làm bác sĩ, em cũng không biết mình có thể làm gì."

Cảm nhận được bất an của Hà Quyền, ngực Trịnh Chí Khanh khể co rút đau đớn — Đây là vết thương anh để lại cho đối phương, không biết còn cần bao lâu mới có thể an ủi triệt để. Ngón tay thon dài mà có lực chen vào mái tóc xoắn, Trịnh Chí Khanh an ủi dịu dàng: "Trước đây, anh không có thực lực hứa hẹn bất cứ cái gì với em, nhưng hiện tại, em có thể làm bất kỳ chuyện gì em muốn làm, anh sẽ tận lực ủng hộ em."

Hà Quyền khinh thường liếc mắt: "Nói như anh có tiền lắm vậy."

"Ừm..... Mua xong căn nhà này tiền mặt không còn lại bao nhiêu, cổ phần của Đại Chính và nhà máy thuốc ngược lại trị giá mấy trăm triệu."

Nhớ tới mình ở trong nhà Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền lại đột nhiên chống người dậy — không thể tiếp tục ngủ, phải về nhà thay quần áo!

Ui da da, eo sắp gãy rồi.

Lễ ra người Trung Quốc không đón tết dương, lễ Giáng Sinh là bởi vì thương gia vì xúc tiến cổ động tuyên truyền mà xâm nhập lòng dân. Trong Đại Chính có người bệnh ngoại tịch, gần đến Noel tất nhiên phải làm chút không khí ngày lễ. Trước mắt cách Giáng sinh còn mấy ngày, các y tá đã bắt đầu đeo kẹp sừng hươu hoặc mũ Noel màu đỏ.

Vừa vào khu bệnh nhìn thấy trên đầu Tiền Việt đội mũ đỏ hình tam giác nhỏ bị các cô nương dùng kẹp kẹp lên, Hà Quyền cực kỳ không hiền hậu cười ra tiếng.

"Đừng cười, lập tức đến lượt anh." Tính tình Tiền Việt hai hôm nay hơi nóng, nói chuyện cũng không dịu dàng như trước.

Tần Phong bị phái đi Quảng Châu học tập, Hà Quyền thấy Tiền Việt thuần túy là ghen. Bắt đầu từ lúc Tần Phong uống nhầm thuốc, mặt Tiền Việt giống như quả táo chín, cả ngày đỏ bừng, muốn mọng bao nhiêu thì mọng bấy nhiêu. Trước đây Tần Phong bị phái ra ngoài học chưa bao giờ lên tiếng, lúc này muốn bao tích cực có bấy nhiêu tích cực

"Để ý chút đi, đừng có mà bầu." Hà Quyền vừa ký tên lên bệnh án vừa trêu chọc y tá trưởng nhà mình.

Tiền Việt xoay con người, nói: "Tôi không có người thân, nếu có thể có đứa nhỏ huyết mạch tương liên, tôi sẽ rất vui."

"Bây giờ nói hiên ngang vậy thôi, chờ sinh thật, ngày nào cũng muốn nhét nó lại." Kiều Xảo đi ngang qua, nghe thấy lời Tiền Việt chen miệng, "Tiểu tổ tông nhà chúng tôi hôm qua xê ghé bờ đến hồ cá, vớt hết ngân long mấy hôm trước lão đào hoa mua ra ném lên mặt đất. Tôi về nhà vừa nhìn, đã thành cá khô. Tôi hỏi nó muốn làm gì, nó nói cá sắp chết đuối nó phải cứu. Đây chính là thằng nhãi thân sinh, nếu không tôi đã quẳng sớm đi."

"Con kế thừa nghiệp mẹ, chị nên cảm thấy vui mừng." Hà Quyền cười nói, "Chị, em thấy đứa nhỏ Tiểu Uy có tương lai, bồi dưỡng cẩn thận, tương lai ắt thành thần y."

"Đánh chết cũng không cho nó học y." Kiều Xảo dùng sức lắc đầu, "Làm bác sĩ có gì tốt, ngày nào trên cổ cũng chống hai con dao mổ — Mạng của người bệnh và mạng của mình. Có bao nhiêu bác sĩ là bị chết vì làm việc quá sức? Chị mắt thấy sư phụ chết trên bàn mổ, nhưng căn bản không đủ lực."

Vỗ vỗ vai chị họ, Hà Quyền an ủi: "Được rồi, chị, đừng nghĩ nữa, vui vẻ lên..... Tiền Việt, tìm kẹp sừng hươu cho chị tôi, chị ấy đẹp vậy, đeo vào phải thành yêu tinh."

Tiền Việt khom lưng từ trong hòm trang sức ngày lễ lấy ra kẹp sừng hươu và mũ tam giác đỏ đỉnh đầu, cười híp mắt với Hà Quyền.

Thành phố cấp tỉnh mà Đại Chính ở được chia làm đặc khu, mặc dù diện tích không thể sánh với thành phố trực thuộc trung ương, nhưng mật độ dân số cực lớn. Còn bởi vì cảng nhiều, từ xưa chính là một trong những điểm khởi hành của con đường tơ lụa trên biển, sau khi mở ra hấp dẫn lượng lớn đầu tư bên ngoài vào. Trước mắt nhân sĩ ngoại tịch thường trú chiếm 3% tổng nhân khẩu, mấy người nước ngoài này khám bệnh đều thích đến tư, Đại Chính danh tiếng tốt tự nhiên là sự lựa chọn hàng đầu lúc sinh con.

Khu 1 khu 2 có hơn 10 người ngoại tịch, khu 3 có 2. Trong đó một người tên là Anthony trước đó đã có 3 đứa con, chồng hắn là thuyền trưởng vừa ra biển mấy tháng, con liền ở phòng bệnh gia đình với hắn. Phòng khách sắp biến thành phòng chơi rồi, Hà Quyền lần nào vào cũng phải để ý không giẫm hỏng đồ chơi xe hơi máy bay của bọn nhỏ.

Ba bé trai, yên tĩnh không được 1 phút đã có thể nghiêng trời lệch đất.

"Tôi thật sự rất muốn có một cô con gái."

Anthony đến Trung Quốc hơn mười năm rồi, tiếng phổ thông nói còn lưu loát hơn rất nhiều người địa phương. Kể từ sau khi biết được sinh đôi trong bụng đều là con trai, hắn lộ vẻ hơi ủ rũ.

"Dựa theo tiếng Trung mà nói, nhiều con nhiều phúc." Hà Quyền vừa bắt mạch vừa cười cười với hắn, "Bây giờ thả rồi, trước đây chỉ có thể sinh 1 đứa, dùng sóng siêu âm phân biệt giới tính thai nhi ở chỗ chúng tôi là trái pháp luật."

Theo thống kê cho thấy, trung bình giải phẫu nạo thai hàng năm là 1800 vạn tệ, trong đó quá nửa là bởi vì nguyên nhân giới tính thai

nhì. Đây là số liệu hệ thống nội bộ, phòng khám nhỏ và tự xử lý cũng không tính vào. Hà Quyền từng nói giỡn với Tiền Việt Phương Mặc, nếu quay lại 100 năm, sinh ra giống như bọn họ e là sẽ bị chết đuối trong chum nước.

Quan niệm lạc hậu và tập tục xấu, e là phải cố gắng mấy đời nữa mới có thể loại bỏ triệt để.

"Con gái ngoan, an tĩnh, biết điều." Anthony nói, dùng tiếng mẹ đẻ của mình — tiếng Tây Ban Nha — quát các con ồn ào ngoài phòng khách một tiếng, bên ngoài nhất thời yên tĩnh.

"Nếu tôi nói đều giống nhau, toàn là nợ của đời trước." Hà Quyền đứng dậy vỗ vỗ tay, "Thứ 3 tuần sau mỗ nhé, vừa lúc Giáng sinh, rất vui vẻ."

Anthony suy nghĩ một chút, nói: "Tôi phải hỏi thăm ý kiến của Mã Tu, ngày mai trả lời anh?"

"Không thành vấn đề, nếu cần máy tính, đến phòng làm việc của tôi."

Hà Quyền biết hẳn đều dùng Skype liên lạc với chồng. Trên biển không có trạm cơ sở, chỉ có thể dùng vệ tinh điện thoại truyền tin, nhưng đó là thuyền trưởng dùng để liên lạc lúc tình huống khẩn cấp, không thể tùy ý chiếm dụng.

Buổi tối Hà Quyền trực ban, Anthony tới mượn máy tính. Để đảm bảo đời tư của người ta, Hà Quyền để lại phòng làm việc cho đối phương, mình đến khu hộ sĩ ăn chực trái cây. Buổi chiều có người nhà tặng giỏ trái cây đến khu hộ sĩ, cậu nhìn thấy.

Tang Đình Đình rửa xong nho chia cho Hà Quyền, hai người ngồi trong khu hộ sĩ vừa tán gẫu bát quái vừa xem tin tức trên PAD. Gần đến cuối năm, giai đoạn cuối của kỳ cao điểm sinh sản, giường bệnh trong khu bệnh trống gần nửa, giờ cao điểm tiếp theo là sau tết âm lịch.

Vì sao? Ngày nghỉ thanh minh và 1/5 nháo chứ sao. Bình thường nằm xuống là ngủ, nghỉ ngơi có thời gian rảnh lẩn giường.

"Ê, Đình Đình, Tang Đào và chủ nhiệm Hàn, coi như là ok rồi?" Hà Quyền đột nhiên nhớ tới chuyện này.

"Đừng nói nữa." Tang Đình Đình trợn mắt trắng, "Hàn Tuấn dẫn Tang Đào về nhà, Tang Đào bị cạo dọ, gọi điện thoại ban đêm cho tôi tìm an ủi."

Hai mắt Hà Quyền trợn tròn xoe: "Nhà Hàn Tuấn nuôi cạo?"

"Cạo mẹ."

"....." Hà Quyền xoay con người, "Cô nói mẹ Hàn Tuấn? Không thể chứ, dì Vương là người rất tốt mà."

"Đó là đối với cậu, chủ nhiệm Hà." Lắc lắc đầu, Tang Đình Đình bĩu môi thở dài, "Mẹ chồng dưới gầm trời này không có phân thiện ác, nhìn trúng ai, cậu nếu hợp tâm ý bà ấy, chính là mẹ chồng tốt, nếu không chính là mẹ chồng trong phim truyền hình."

Hà Quyền không xem phim truyền hình, hoàn toàn không tưởng tượng ra Vương Hân gây khó khăn cho Tang Đào sẽ là thế nào. Bất quá nghĩ lại, có lẽ không khác lắm lúc Hứa Viện gây khó khăn cho cậu? Nhưng cậu càng không tưởng tượng ra được nên ở chung hòa

hợp với Hứa Viện như nào — Ngoài kích thích bất hòa, căn bản không ở chung được một chỗ.

Bất quá cũng chẳng sao, cậu và Trịnh Chí Khanh đều có nhà của mình, không cần ở chung với trưởng bối. Chính là nếu như tương lai có con, không ai trông giúp khá là khoai. Phương Mặc nói không sai, không thể ném con mình cho người lạ, vạn nhất đụng phải người tâm lý u ám khóc cũng không kịp.

Chờ một chút. Hà Quyền khó khăn nuốt nho trong miệng xuống — Con cái gì đó, nghĩ hơi xa rồi đi? Thuốc tránh thai tan chậm được hiệu còn hơn nửa năm đấy, nếu không cũng không dám lăn giường không kiêng nể gì như vậy. Phải nói thực lực của bạn học Trịnh Đại Bạch thực sự quá rõ ràng, lúc trước đều không làm bên trong còn có, xác suất còn thấp hơn của trứng đại học nữa.

Bởi vì cái gọi là, thế sự khó liệu.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 60

Edit + Beta: Vịt

Cuối tuần nghỉ ngơi, có thể cả ngày không xuống giường. Hà Quyền đang bị Trịnh Chí Khanh quẩn trong chăn làm phiền, đột nhiên nhận được điện thoại Âu Dương gọi tới, nói Tề Gia Tín muốn gặp cậu. Cúp điện thoại, Hà Quyền hoàn toàn mất đi hứng thú, nắm chặt điện thoại tựa vào đầu giường, chân đạp trên vai Trịnh Chí Khanh ngăn cản đối phương tiếp tục.

Trịnh Chí Khanh vừa nghe là Tề Gia Tín gọi Hà Quyền về, lập tức thu lại ham muốn. Nhìn thấy Hà Quyền khó chịu châm thuốc lá, Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một chút, không ngăn cản.

"Đi đi." Anh khuyên nhủ, "Tề lão vừa trải qua một kiếp sinh tử, ông ấy nhất định muốn bày tỏ cảm ơn em."

"Không có hứng nghe."

Hà Quyền hít mũi — Cứu người là bổn phận của cậu, cho nên cậu cũng không cần cảm kích của Tề Gia Tín. Nghĩ tới mấy lời Tề Gia Tín mắng chửi nhân cách cha cậu, ngực đã cảm thấy ngọt ngào.

Trịnh Chí Khanh hôn hôn trán cậu, dịu dàng nói: "Anh đi cùng em, A Quyền, Tề lão tuổi lớn, thân thể ngày một yếu, đừng để ông ấy mang theo tiếc nuối rời đi."

"Ờ, ông ấy mai kia ân hận mà chết là lỗi của em?"

Nghe chất vấn phản ứng quá độ của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh tự biết nói sai rồi, đành phải đền khuôn mặt tươi cười cho đối phương. Hà Quyền ở bệnh viện mỗi ngày đều phải chịu áp lực công việc rất lớn, mà Tề Gia Tín là người cậu không muốn nhắc đến nhất, tất nhiên một chút là nổi khùng.

"Đi đi đi, không muốn thấy bộ mặt người tốt của anh." Hà Quyền đẩy Trịnh Chí Khanh ra, trở tay ném tàn thuốc vào trong lon bia rỗng. Ăn khuya là BBQ thêm bia, Trịnh Chí Khanh ăn nửa con hào nướng — nghe nói thứ này tráng dương — dần vật cậu nửa đêm.

"Anh tắm trước, em nghĩ thêm chút đi." Trịnh Chí Khanh đứng dậy rời giường, cơ bắp đường cong rõ ràng theo động tác tứ chi kéo ra độ cong khiêu gợi, lại hấp dẫn tầm mắt Hà Quyền đến trên người mình.

Hà Quyền yên lặng ở dưới chăn đơn nhéo nhéo thịt mềm trên người mình, ghen tỵ hỏi: "Không thấy anh đi phòng gym, cơ bắp đầy người luyện đâu ra được?"

"Anh gần đây không có thời gian đi mà thôi, cũng may có vốn nền tảng chịu được, lúc chơi bóng tập luyện. Trịnh Chí Khanh nói, hơi nhéo mắt lại, "Có phải cảm thấy anh sexy, muốn làm phát nữa không?"

Hà Quyền tóm gối nện lên người anh. Thật con mẹ nó là tuổi thọ, nắm được cơ hội là giao phối. Còn tiếp tục như vậy, thuốc tránh thai tan chậm 80% sẽ sớm mất đi hiệu lực.

Mặc dù trong lòng không vui 180, nhưng Hà Quyền vẫn đến bệnh viện Trung Tâm. Cậu phải nói rõ ràng với Tề Gia Tín, gia sản cậu một phần cũng không cần. Từ ngày đó ở trên hành lang ngoài ICU chứng kiến ánh mắt của các thân thích, cậu càng kiên định ý nghĩ của mình.

Không phải già mòm cãi láo, càng không phải tỏ vẻ thanh cao, nhiều tiền như vậy, cậu cũng cần phải có mạng để tiêu chứ.

Âu Dương ở cửa khu bệnh chờ, thấy Trịnh Chí Khanh cũng cùng lúc xuất hiện, vẻ mặt hần hơi có vẻ không được tự nhiên. Lúc trước Tề Gia Tín bệnh tình nguy kịch, hần không có tâm tư lo chuyện khác. Hiện tại Tề lão thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, hần nhớ tới Lạc Quân Hàm mang người yêu cũ ra so sánh với hần, trong lòng không thoải mái.

Lạc Quân Hàm nhớ tới đều là cái tốt của Trịnh Chí Khanh — Quan tâm lại thân sĩ, làm người chính trực thiện lương, đối với chó mèo trong sở thu nhận cũng có thể cứu chữa như người. Thật ra ở trước mặt người yêu hiện tại nhắc đến người yêu cũ không phải chuyện gì lớn, nhưng nhắc mãi ưu điểm của đối phương thì có chút ghét người ta. Âu Dương Không rõ trong cái đầu quả dưa nhỏ của Lạc Quân Hàm nghĩ cái gì. Cố ý chọc giận hần để nhận được lực chú ý? Nhưng cần thiết sao? Hần đều sắp coi Lạc Quân Hàm làm tổ tông mà cung phụng rồi.

Vốn Âu Dương kế hoạch trước lễ Giáng Sinh cùng Lạc Quân Hàm về Mỹ, ngay trước mặt Lạc Phượng Nghi và Dung Cẩn thẳng thắn tòng khoan, sớm nói rõ tốt hơn. Trước đó hần phải báo cáo hành trình với Tề Gia Tín trước, hơn nữa hần cũng không định giấu diếm chân tướng sự thật, mặc dù biết đối phương nhất định sẽ tức

giận nhưng không nghĩ tới có thể chọc tức ra bệnh tim, khiến hấn tự trách không thôi.

Ông cụ vừa bệnh hấn liền không đi được nữa, để Lạc Quân Hàm tự về lại không có ý nghĩa, đành phải kéo dài lịch trình. Vụ này, Dung Cẩn vừa nghe Lạc Quân Hàm giảng sinh không về, lập tức ý thức được có chuyện phát sinh. Hấn quyết định qua đây, buổi chiều người đã đến.

Âu Dương chưa từng sợ hãi bất kỳ khiêu chiến nào, nhưng lần này hấn thật sự cảm nhận được lo lắng trước nay chưa từng có, cho nên nhìn thấy Trịnh Chí Khanh liền cảm thấy đau não.

Lúc bắt tay mang tính lễ phép với Âu Dương, Trịnh Chí Khanh từ lực đối phương thêm vào xương bàn tay cảm nhận được có gì không đúng — hận không thể nắm gãy xương anh. Anh vốn muốn hỏi tình hình Lạc Quân Hàm, nhưng thấy biểu tình đối phương, nghĩ mình vẫn là đừng lăm mồm tốt hơn.

Anh là đến gặp ông ngoại với Hà Quyền, cái này mới là chuyện quan trọng.

Đẩy cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt khoa nội tim ra, Hà Quyền nhìn ông cụ nửa tựa vào giường bệnh, trong lòng có chút không có mùi vị. Tề Gia Tín xưa nay chú trọng dưỡng sinh, không có bất kỳ ham muốn có hại nào. Mặc dù đã hơn 80 nhưng tai không điếc mắt không mờ, trên tóc cũng chỉ có ít tóc trắng, chính là đi đứng hơi cần phải chống gậy, nhưng đi đường lưng vẫn thẳng tắp.

Nhưng hiện tại, ông ngược lại thật sự biến thành ông cụ có tuổi. Tóc trong mấy ngày ngắn ngủi trắng hơn nửa, má cũng hõm xuống,

bị quần áo bệnh nhân rộng thùng thình bao phủ lộ vẻ đơn bạc lại gầy yếu, cả người nhìn qua ốm yếu.

"Ông ngoại, cháu đến rồi."

Hà Quyền rất cục vắn mềm lòng. Ông ngoại trong ký tức thân hình cao lớn, mắt sáng như đuốc tiếng như chuông lớn, lúc trước ở trong tiệc rượu từ thiện chạm mặt cũng vẫn tinh thần phấn chấn, không phải bộ dạng hơi thở mong manh. Nghe thấy tiếng Hà Quyền, Tề Gia Tín khẽ mở mắt ra, ánh mắt tan rã tồn chút thời gian mới đúng tiêu cự.

Ông hơi nâng tay, ra hiệu Hà Quyền ngồi vào trên ghế bên giường bệnh. Trịnh Chí Khanh dịch ghế đến bên giường bệnh, quăng ánh mắt khích lệ với Hà Quyền. Chờ sau khi Hà Quyền ngồi xuống, anh liền đứng bên cạnh, cung kính gọi "Tề lão".

Tề Gia Tín nhắm mắt lại, ra hiệu mình nhận được kính ý của đối phương, sau đó ngử điệu chậm chạp hỏi Hà Quyền: "A Quyền à..... ông nghe Âu Dương nói..... là cháu châm cứu cứu ông?"

"Cứu ông chính là bác sĩ khoa nội tim, châm cứu bất quá là phòng ngừa ông lại lần nữa xảy ra rung tâm thất." Hà Quyền cũng không phải quá khiêm tốn, không có phương án trị liệu của chủ nhiệm Cầu, châm cứu cũng khó đảm bảo tính mạng Tề Gia Tín không đáng lo.

"Cháu vậy mà dám ở trên người bệnh của chủ nhiệm Cầu châm cứu..... To gan lớn mật quá."

Hà Quyền biết đây là ông ngoại đang khen cậu. Ngược lại Trịnh Chí Khanh không hiểu phương thức câu thông của hai ông cháu

lắm, nghe ngữ khí Tề Gia Tín nói chuyện không nhẹ không nặng cũng không phân biệt được ông có phải đang trách Hà Quyền hay không, theo bản năng giơ tay lên nắm vai Hà Quyền.

Hà Quyền vỗ vỗ tay anh, ra hiệu anh không cần lo lắng.

Tề Gia Tín thấy được mờ ám giữa hai người, trên trán mồ hôi treo sợi nghi ngờ, quăng ánh mắt về phía Trịnh Chí Khanh: "A Quyền, sao không giới thiệu với ông ngoại chút....."

Hà Quyền tâm nói ông không phải biết đây là cậu hai của nhà máy thuốc Trịnh thị sao? Cháu còn giới thiệu làm gì?

"Tề lão, cháu là Trịnh Chí Khanh, cha cháu là Trịnh Kiến Bình, chúng ta ở tiệc rượu từ thiện đã gặp mặt." Trịnh Chí Khanh hiểu ý đối phương — chính thức gặp phụ huynh, phải bắt đầu từ tự giới thiệu.

Tề Gia Tín tỉ mỉ đánh giá Trịnh Chí Khanh — người rất tinh thần, vóc dáng mặc dù cao cũng không lộ vẻ lỗ mãng, trên mặt mang theo phong độ của người trí thức, nói chuyện thận trọng, là người tốt.

"Xấu hổ quá, người già rồi..... trí nhớ không tốt."

"Không cần để ý đâu, Tề lão." Trịnh Chí Khanh thấy môi Tề Gia Tín khô trắng, bưng cốc nước cầm hút lên đưa tới khóe miệng ông cụ, "Ông nhắm mắt nói chuyện đi, tránh tiêu hao tinh lực."

Uống một hớp, Tề Gia Tín chậm rãi nhắm mắt lại. Một màn này khiến Hà Quyền cảm thấy kinh ngạc — Tề Gia Tín vậy mà sẽ nghe lời Trịnh Chí Khanh?

"A Quyền, hôm nay ông gọi cháu đến, là nghe Âu Dương nói, cháu muốn từ bỏ quyền thừa kế?"

"Đúng, ông ngoại, ông hiểu rõ cháu hơn người bên cạnh, tiền cho cháu, bọn họ sẽ không cam lòng." Hà Quyền thẳng thắn, "Ông còn đây, ông còn có thể trấn bọn họ, ông đi rồi, cháu không chơi được với đám người kia."

"Là đạo lý như vậy, nhưng mà A Quyền..... Âu Dương mặc dù có năng lực, nhưng đúng như lời cháu nói..... Nếu ông mất, nó cũng không trấn được đám hám lợi đen lòng kia....." Tề Gia Tín thở dài một tiếng, "Ông không muốn cuối cùng Hoa Y Đường tinh lực cả đời, vất vả tạo dựng lên..... sau khi ông qua đời sụp đổ....."

Hà Quyền cau mày, rũ mắt nhìn chằm chằm mặt đất.

"Tề lão, cháu chen miệng." Trịnh Chí Khanh nói, "Có một cách là do người ký di chúc ủy thác một công ty tin cậy, giao toàn bộ di sản cho bọn họ vận hành, đặt ra quy tắc sử dụng tiền vốn. A Quyền vẫn là người thừa kế di sản, nhưng phải thỏa mãn điều kiện trong quy tắc mới có thể dùng tài chính, như vậy có thể ngăn ngừa miệng của người quyền thừa kế xếp sau em ấy. Công ty ủy thác sẽ thành lập một nhóm nhỏ quản lý tiền bạc sử dụng quyền cổ đông thay A Quyền, cổ quyền vượt qua 50% có thể trực tiếp bổ nhiệm Âu Dương làm chủ tịch, chỉ cần cổ quyền không phân tán, vị trí của Âu Dương vững chắc."

Tề Gia Tín nghe vậy lại mở mắt ra, trong con mắt vẫn đục toát ra cảm xúc tán thưởng: "Cậu Trịnh, cháu thật là hiểu nhiều biết rộng....."

Hà Quyền cũng chớp mắt to nhìn về phía Trịnh Chí Khanh, ánh mắt kia rõ ràng chính là đang nói "Khá lắm anh".

"Không dám nhận." Trịnh Chí Khanh khiêm nhường cười cười, "Nước ngoài thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống như vậy, xí nghiệp gia tộc không có người thừa kế, người quản lí chuyên nghiệp đáng tin lại chịu cản trở của ban giám đốc, mình tranh ám đấu tiêu hao tài nguyên nội bộ công ty. Vì đảm bảo xí nghiệp khỏe mạnh phát triển, người sáng lập đa phần sẽ giao tài chính cho công ty ủy thác có kinh nghiệm để vận hành, nếu không bọn họ ở đâu ra nhiều xí nghiệp trăm năm như vậy. Nhưng công ty ủy thác hiện nay trong nước đa phần dùng quỹ đầu tư vận hành làm chủ, việc thừa kế di sản vẫn chưa quen, nếu cần, cháu có thể giới thiệu cho ông mấy công ty nước ngoài."

"Ừ, ngược lại có công ty nước ngoài thường xuyên tìm ông nói chuyện thành lập quỹ ủy thác..... Nhưng không ai nói với ông vấn đề xử lý di sản....."

"Bọn họ biết người Trung Quốc kiêng kỵ bàn luận những thứ này. Cháu từng thực tập ở văn phòng luật tài chính phố Wall, đặc biệt có mảng nghiệp vụ vì người ủy thác xét duyệt thỏa thuận với công ty ủy thác, tiếp xúc đều là tổ chức chuyên nghiệp."

Tề Gia Tín gật gật đầu, vươn tay nhăn nheo ra tìm kiếm cầm tay Hà Quyền: "A Quyền, muốn cháu quay về quản lý tập đoàn không phải ý ban đầu của ông..... Cháu đã không thành với Âu Dương, thì không miễn cưỡng..... Cháu vẫn làm bác sĩ của cháu, chuyện còn lại, để người chuyên nghiệp đi làm....."

"Cháu không có ý kiến, chỉ cần không quấy rầy cuộc sống của cháu, sao cũng được." Biểu tình Hà Quyền hơi có vẻ cứng ngắc,

tiếp xúc tứ chi với Tề Gia Tín, cậu mâu thuẫn từ đáy lòng.

Tề Gia Tín cảm giác được phản ứng của Hà Quyền, bèn nói với Trịnh Chí Khanh: "Cậu Trịnh, phiền cháu, có mấy câu, ông muốn nói với riêng A Quyền."

"Vâng." Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, dùng sức nắm vai Hà Quyền ủng hộ đối phương, "Anh ra ngoài chờ em."

Hai ông cháu đã gần 20 năm không ở riêng, Hà Quyền cúi thấp đầu, cố ý tránh ánh mắt Tề Gia Tín. Tay tiêu tụy vững vàng nắm lấy cậu, giống như người đuối nước rốt cục tóm được dây thừng cứu mạng.

"A Quyền, ông ngoại già rồi, không sống được mấy năm nữa....." Tề Gia Tín cảm khái nói, "Ông biết, cháu hận ông oán ông..... nhưng cháu phải hiểu, người đàn ông ba cháu tìm —"

"Hà Kính Phi!" Hà Quyền lên tiếng cắt đứt ông, kiên trì trước giờ chưa từng có, "Cha cháu tên là Hà Kính Phi, ông nếu phàm là còn có chút xấu hổ với cha cháu, xin đừng dùng "người đàn ông kia" hoặc là "tên lừa đảo" kia để gọi cha cháu nữa!"

Tề Gia Tín hơi ngẩn ra, đáy mắt toát ra tia mất mát: "Đúng, Hà Kính Phi..... Hắn cướp con trai ông đi, còn hại nó chết oan..... A Quyền, hận của cháu đối với ông, thật sự không bằng nỗi đau mất con..... Cháu là cốt nhục của Tề Tranh, là huyết mạch của Tề Gia Tín, ông muốn thương cháu yêu cháu, nhưng..... ông thừa nhận, ông ở trên người cháu nhìn thấy bóng dáng Hà Kính Phi, ông không không chế được cảm hận, lúc trừng phạt cháu ra tay quá nặng."

"Ông ngoại, ông đánh cháu cũng được mắng cháu cũng được, đó nhưng không phải trọng điểm." Hà Quyền giương mắt, đón lấy ánh mắt Tề Gia Tín nhìn nhau, "Trọng điểm là, cha cháu không phải loại người như ông nói, ông ấy không phải vì tiền mới ở bên ba cháu, ông tại sao không thể tiếp nhận sự thật này? Phải, ba cháu hỗ trợ với công ơn nuôi dưỡng của ông, nhưng bọn họ thật lòng yêu nhau, ông tại sao không tha thứ cho bọn họ? Còn có cháu! Ông nói cháu là huyết mạch của ông, nhưng ông thậm chí từng muốn để cháu tan thành máu bản! Sự tồn tại của cháu thật sự không chịu nổi vậy sao? Mặt mũi ông còn quan trọng hơn cốt nhục thân tình sao? Không phải Hà Kính Phi hại chết Tề Tranh, là sự ích kỷ của ông hại chết song thân cháu!"

"Phải, ông đã sai, tự ông, vậy cháu phải thế nào mới chịu nhận ông ngoại ta đây?" Tề Gia Tín run rẩy tay vỗ ngực, "Hà Quyền, cháu là muốn Tề Gia Tín ông, quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với cháu sao?!"

Khắp người Hà Quyền chấn động.

Máy giám sát cảnh báo, Tề Gia Tín vô cùng kích động, nhịp tim tăng lên. Bác sĩ trực ban vọt vào phòng bệnh, dùng ánh mắt trách móc nhìn Hà Quyền, ra hiệu cậu tốt nhất đi ra ngoài. Hà Quyền cũng ý thức được mình không nên kích thích ông ngoại, đứng dậy muốn đi, nhưng Tề Gia Tín kéo chặt tay cậu không buông.

Bề ngoài cứng rắn vỡ vụn, Tề Gia Tín ngay trước mặt nhân viên y tế đẩy phòng nước mắt tuôn đầy mặt —

"A Quyền, thương xót ông tuổi già cô đơn đi, lúc ông sắp chết, bên cạnh một người thân chịu vì ông thật lòng rơi nước mắt cũng không có....."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 61

Edit + Beta: Vịt

Trịnh Chí Khanh ở ngoài cửa nghe thấy báo động, lại nhìn thấy bác sĩ hộ sĩ xông vào phòng bệnh, do dự một chút không tiến vào. Thời điểm như này đến thăm đều phải ra ngoài chờ, cho dù anh là xuất thân khám gấp cũng đối xử như nhau. Không rõ tình huống cụ thể của bệnh nhân rất dễ phán nhầm, tuyệt đối không thể nhiều chuyện.

Rất nhanh, Hà Quyền từ trong phòng bệnh lui ra. Trịnh Chí Khanh nghênh đón muốn hỏi thăm tình hình Tề Gia Tín, nhưng bị Hà Quyền đẩy ra. Anh mắt thấy đối phương che miệng vọt vào toilet cuối hành lang, cũng nhanh chóng theo vào.

Áp lực trên tinh thần khiến trong dạ dày Hà Quyền không ngừng được co rút, nôn đến mơ hồ không cách nào hô hấp còn nôn khan. Trịnh Chí Khanh một tay vỗ lưng cậu, một tay giật máy tờ khăn giấy lau tay, thấm ướt sau đó giúp cậu lau đi nước mắt đầy mặt và vết bẩn bẩn lên quần áo cậu.

Hà Quyền cong người dùng hai tay chống cạnh bồn rửa tay, run lên cầm cập. Trịnh Chí Khanh chờ cậu hơi ổn định lại, đỡ người ra hành lang ngoài phòng vệ sinh, ấn xuống ghế ngồi. Hà Quyền bây giờ nhìn nát rửa, trong mắt toàn là tia máu lúc nôn áp lực, trên mặt

đỏ ửng không bình thường, vẻ mặt tan rã, giống như hoàn toàn bị cái gì đè sập.

Trịnh Chí Khanh lo lắng cau mày — Nếu như Tề Gia Tín đột nhiên chết, sau này Hà Quyền phải đối mặt với tai họa tù tội.

Sau trầm mặc khá dài mà nôn nóng, Hà Quyền lẩm bẩm tự nói: "Ông ấy sao có thể..... yêu cầu em đáng thương ông ấy?"

Trịnh Chí Khanh hơi thở phào nhẹ nhõm, vẫn may, không phải người đã chết. Anh ngồi xổm xuống, xoa xoa cánh tay Hà Quyền nhẹ nói: "Tề lão tuổi tác lớn, nói gì em cứ nghe là được ời, nhé, đừng tức giận."

"Không, ông ấy đang ép em." Hà Quyền lau mắt, giọng mũi nồng đậm khẹt khẹt, "Một ông cụ lớn tuổi, chỉ là yêu cầu tình thân, em nếu không cho ông ấy, đó chính là tội ác tày trời, nhưng..... em không biết..... Chí Khanh, em có thể nhìn vào huyết mạch tương liên không so đo chuyện trước đây, nhưng em không có cách nào yêu ông ấy!"

"Đừng miễn cưỡng bản thân, A Quyền, từ từ sẽ đến, người già đều như vậy, cho dù một tuần nhận được một cú điện thoại của con cái cũng sẽ rất vui." Trịnh Chí Khanh đứng lên, ôm vai Hà Quyền đề mái tóc xoắn lên người mình, tùy ý đối phương bôi hết nước mắt nước mũi lên, "Chờ sau này rảnh rỗi, anh cùng em đến thăm ông ấy, không ở lâu, 5 phút 10 phút, thời gian uống chén trà. Trong lòng Tề lão hối hận, ông ấy hi vọng nhận được tha thứ của em..... Này, em biết tính bướng của em giống ai không?"

Hà Quyền dùng trán ra sức cụng cụng cơ bụng khỏe mạnh của Trịnh Chí Khanh, không nói chuyện. Lúc này bác sĩ đến hành lang

tìm người nhà, Trịnh Chí Khanh nhìn thấy nhanh chóng đẩy đẩy vai Hà Quyền bảo cậu đi qua.

Tề Gia Tín không đáng ngại, chính là tim đập quá nhanh. Bác sĩ dặn đi dặn lại không nên tiếp tục kích thích người bệnh, Trịnh Chí Khanh thấy Hà Quyền không tiếp lời, đồng ý thay cậu. Trước khi rời đi Hà Quyền bị Trịnh Chí Khanh kéo vào phòng bệnh, nhìn mặt Tề Gia Tín mới đi.

Lúc thấy Tề Gia Tín nhìn về phía Hà Quyền trong mắt lộ ra cầu xin, Trịnh Chí Khanh hơi cảm thấy chua xót thay ông cụ gần đất xa trời này.

Sau khi lên xe, Trịnh Chí Khanh hỏi Hà Quyền: "Về nhà chứ? Hay là đi ăn chút gì? Em vừa nãy ới sạch rồi."

"Đến nghĩa địa." Hà Quyền nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe.

Trịnh Chí Khanh hơi phản ứng, khởi động xe. Hồi đi học anh từng cùng Hà Quyền đến nghĩa địa mấy lần, bái tế song thân. Mộ viên ở vùng ngoại thành, cũng không xa lắm, lộ trình lái xe khoảng 40 phút. Trước kia lúc bọn họ đến cũng đều không có xe riêng, ngồi xe công cộng rồi lại ngồi xe của huyện ngoại thành, phải hành hạ hơn 2 tiếng.

Mỗi lần đến nghĩa địa, Hà Quyền dọc đường đi đều rất an tĩnh, chặt chẽ tựa vào bên người anh, một mực không buông tay anh ra. Lái xe đến đoạn đường rộng sau đó tiến vào trạng thái chạy ổn định, Trịnh Chí Khanh đưa tay nắm lấy tay Hà Quyền, giống như trước kia.

Nghĩa địa mùa đông vắng lặng xào xạc, thỉnh thoảng gặp người đi tảo mộ ôm hoa tươi và cổng phẫm đi qua. Trịnh Chí Khanh ở chỗ phục vụ mua bó hoa bách hợp, trước đây Hà Quyền đến luôn sẽ mang theo một cành uất kim hương, nhưng hôm nay cả đường cũng không thấy tiệm bán hoa cho nên không mua.

Nơi này không phải là nghĩa địa đất đỏ, cũng không nhận thêm phí phục vụ, nhân viên làm việc chỉ quét lá rụng, cũng không để ý quản lý mộ bia. Hà Quyền đã lâu không tới, cố ý ở chỗ phục vụ xin thùng nước và khăn lông, định dọn dẹp cỏ dại và bụi đất.

Hàng 39, huyết số 270, Trịnh Chí Khanh đã tới một lần liền nhớ hai con số này.

Đứng lại trước mộ bia, Hà Quyền nhẹ nhàng hít vào — Trên mộ bia không thể nói không có chút bụi đất nào, nhưng chỉ là bụi mỏng, xung quanh cơ hồ không cỏ dại, nhìn qua gần đây mới được cẩn thận quét dọn. Phía dưới di ảnh người mất, để nghiêng một bó uất kim hương khô héo.

"Tề lão đã tới."

Trịnh Chí Khanh nói, đặt thùng nước trong tay xuống, cầm khăn lông ngồi xổm xuống lau đất bụi trên bia mộ, sau đó đổ nước bắn lên phần đất phía sau, lại bỏ bó uất kim hương khô héo ào thùng, chờ lát nữa mang về chỗ quản lý vứt thùng rác.

Hà Quyền để bó hoa bách hợp xuống, giơ tay nhẹ nhàng mơn trớn di ảnh song thân, lông mi mắt khẽ run ẩm ướt.

"Con trai bất hiếu, không đến thăm hai người được, đừng trách con nhé, con bận quá." Cậu thở ra, giấu nước mắt trong hốc mắt,

sau đó kéo Trịnh Chí Khanh dậy, kéo tay đối phương chặt chẽ nắm lấy, "Người này hai người biết, Trịnh Đại Bạch, hai chúng con lại ở bên nhau rồi, hôm nay đến chính là nói với hai người một tiếng. Đừng lo lắng, anh ấy không dám bắt nạt con đâu, trong tủ đầu giường con đặt dao giải phẫu đấy."

Trịnh Chí Khanh hé miệng cười cười, nhỏ giọng hỏi: "Em lợi hại vậy, bạn trai em biết không?"

Hà Quyền vút cho anh ánh mắt "Tiên sư tên khuyết tật trí tuệ", xoay mặt kéo anh cùi chào mộ bia. Thằng người dậy, Trịnh Chí Khanh ôm vai Hà Quyền, lại gật đầu với di ảnh trên bia mộ một cái.

"Cám ơn hai người đã mang A Quyền đến với thế giới này, cháu sẽ tiếp tục thay hai người yêu em ấy."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lễ Giáng Sinh là người trẻ tuổi trải qua, Hà Quyền tỏ vẻ chịu già. Trịnh Chí Khanh đi Nhật Bản công tác phải đi 1 tuần, đêm Giáng sinh dùng Wechat gửi bao lì xì 13 đồng 1 mao 4 cho cậu, bị thổ hào keo kiệt cả buổi.

Buổi sáng phòng khám VIP, Hà Quyền đợi đến 10 rưỡi cũng không có người bệnh, vội vàng giục Tiểu Quyên gọi điện thoại. Tiểu Quyên gọi lần lượt, nhưng một mực không ai nhận nghe. Lúc Hà Quyền cau mày gọi điện thoại cho bộ công trình, oán với người ta lúc hệ thống đăng ký internet quả thực như shit, rốt cục có người bệnh hiện thân.

Người khoảng trên dưới 40 tuổi, thân hình gầy mảnh khỏe mạnh như người mẫu, không thấy có dấu hiệu thời kỳ mang thai chút nào, Hà Quyền có loại cảm giác cảnh tượng lúc này giống như đã từng quen.

"Chào ngài, mời ngồi." Cậu giơ tay ra hiệu đối phương ngồi xuống.

Đối phương ngồi vào trên ghế đối diện cậu, ánh mắt mang theo ý vị nhìn kỹ lưỡng, nhìn Hà Quyền có chút không được tự nhiên. Đây nhất định là người có quyền thế, cậu nghĩ, tướng mạo khôn khéo lỗi đời.

"Chào ngài, chủ nhiệm Hà. Tôi tên là Dung Cẩn, là cha kế của Lạc Quân Hàm. 10 số buổi sáng đều là tôi đăng ký, ngài không cần chờ người bệnh khác.

Dung Cẩn nói, khẽ mỉm cười với cậu.

Hà Quyền có chút muốn mắng người — Người nhà này làm cái quái gì vậy! Lạc Quân Hàm đăng ký 1 số cha kế của y thì đăng ký 10? À, thử nào Lạc Quân Hàm hỏi đó nói hấn lớn hơn vài tuổi nữa cũng có thể để hấn gọi cha, đồng ý với ba cưới vợ bé!

"Sau này làm ơn đừng như vậy nữa, kiểm tra sinh sản đều là dựa theo ngày xếp hàng, ngài chen ngang những người bệnh khác, bọn họ phải đẩy về sau, thời gian của ai mà không phải thời gian chứ?" Hà Quyền đè nén tức giận.

"À, tôi chưa từng sinh con, không hiểu những thứ này, xin đừng chê cười." Dung Cẩn vắt hai chân, bày ra tư thái thả lỏng, "Tôi nghe

Quân Hàm nói, chủ nhiệm Hà ngài diệu thủ nhân tâm, y thuật cao siêu, cho nên đặc biệt đến cầu con."

Nè, lúc này thật sự là nhìn không bầu không chữa đấy?

Hà Quyền vô cùng muốn gọi điện thoại cho Trịnh Chí Khanh, nói với đối phương mẹ vợ cũ của anh đến làm loạn.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 62

Edit + Beta: Vịt

Lúc làm kiểm tra, nghe Dung Cẩn nói nửa tiếng máy Doppler mà Đại Chính dùng rác rưởi cỡ nào, hạng mục kiểm tra có nhiều tiêu chuẩn không theo kịp quốc tế, Hà Quyền thật sự không nhìn được, lấy cớ đi tiểu chạy trốn đến hành lang gọi điện thoại cho Âu Dương, bảo hắn hiện tại lập tức đến đón mẹ vợ đi.

Âu Dương mới mệt lòng, đang lo tránh không thoát, đánh chết cũng không đến.

"Ông ấy sao lại muốn đến chỗ tôi!?" Hà Quyền chất vấn Âu Dương.

"Ờ, nói đến chuyện chia tay với Trịnh Chí Khanh, Quân Hàm liền....." Âm thanh Âu Dương có chút do dự, "Quân Hàm cũng sợ Dung Cẩn giận em ấy."

"Vậy để tôi chịu tiếng xấu thay à!?"

"Hà thiếu, suy tính đến tình huống hiện tại của Quân Hàm, xin đừng so đo với em ấy."

"Đó là chuyện tốt anh làm! Dựa vào cái gì kéo tôi vào vũng nước bẩn này!?" Hà Quyền đã lâu không xù lông rồi, cộng thêm Trịnh Chí Khanh đi công tác cuộc sống về đêm trống rỗng dẫn đến nội tiết mất

cân đối, trên cằm cũng nổi mụn thanh xuân rồi, vừa lúc tóm được Âu Dương tản hỏa khí, "Cho anh nửa tiếng, phải mang Dung Cẩn đi!"

"Tôi ở bên ngoài."

"Khỏi nói nhảm! Anh nếu không đến, tôi con mẹ nó liền mang em vợ anh ra, cả nhà cực phẩm, đến lúc đó anh khóc!"

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, sau đó Âu Dương nói: "Hà thiếu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng....."

"Ai con mẹ nó khoan dung cho tôi!?" Hà Quyền tức đến cả đầu bốc khói, vốn muốn tiếp tục mắng, trong cơn tức giận chột toát ra một tia hiểu rõ, "Nè, Dung Cẩn thật sự không có con?"

"Không, kết hôn với Lạc tiên sinh 20 năm không có, Quân Hàm là độc đinh, cho nên mới được nuông chiều tới như vậy."

"Không sinh được hay không mang thai được? Bệnh của ai?"

"Cái này sao hỏi tôi?" Đầu bên kia điện thoại ho khan một tiếng.

"Vậy ông ấy thật sự đến khám bệnh?"

"Có lẽ vậy..... Tâm tư ông ấy khó dò, tôi cũng không xác định."

"À, rốt cục có người anh không chơi được rồi."

"Tôi coi như đây là khen ngợi tôi."

"Này, cần chút mặt mũi được không." Hà Quyền tiện tay xoa xoa thái dương, ngữ khí hơi có vẻ khinh thường, "Tôi còn tưởng anh lợi hại thế nào, kết quả mẹ vợ cũng không trị được. Anh không phải lính đặc chủng sao?"

"Tin tôi, nếu có thể cầm hỏa tiễn nổ ông ấy tôi tuyệt không nường tay." Âu Dương cũng bắt đắc dĩ, "Nghe câu khuyên bảo của tôi, Hà thiếu, đừng chọc vào ông ấy, thuần túy phản nhân cách xã hội."

Hà Quyền hì hì vui vẻ: "Tôi ghi âm lại lời anh vừa nói rồi, anh nếu không đến đón ông ấy, tôi lát nữa bật cho ông ấy nghe."

Sau đó trong ống nghe truyền đến tiếng vỡ đồ.

Âu Dương trước khi vào phòng khám là tổng tài, sau khi vào phòng khám, đối mặt với Dung Cẩn, Hà Quyền nhìn vẻ mặt kia của Âu Dương cảm giác hấn hận không thể tự sát. Điều nói mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích, nhưng tuyệt không áp dụng vào Âu Dương và Dung Cẩn. Lẽ ra Dung Cẩn so với Âu Dương cùng lắm thì hơn 2 tuổi, nhìn còn trẻ hơn, nhưng vừa đứng bên cạnh Âu Dương, vai vẻ hiện rõ.

Ở bên cạnh bọn họ 2 phút, Hà Quyền liền hiểu Âu Dương tại sao không muốn tới đón mẹ vợ — Ở trong mắt Dung Cẩn, ngay cả cách thở của Âu Dương cũng sai.

Âu Dương tự biết đuối lý, Dung Cẩn dạy dỗ hấn, cũng chỉ có thể cúi đầu nghe.

Đáng đời, đây chính là kết quả của không quản được dây lưng. Hà Quyền lúc này chỉ muốn vỗ tay. Cậu biết Dung Cẩn đây là thù mới hận cũ cùng báo, nhưng trứng không nứt thì ruồi không bầu (*), thân chính không sợ bóng nghiêng, không có thóp để cho người ta nắm, đáng chịu cơn tức này?

((*) trứng không nứt thì ruồi không bầu: nghĩa là chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó cả)

Hà Quyền chỉ coi như Dung Cẩn đến khám bệnh, nhưng thật ra Dung Cẩn không có bệnh gì. Đã kết hôn 20 năm cũng không có, vấn đề khẳng định ở trên người đối phương. Từ đạo đức nghề nghiệp, lại nghĩ đến Dung Cẩn tốn 3000 đồng — thuê người tranh số còn phải tốn nhiều hơn, Hà Quyền viết cho hẩn "Thiên Kim Yếu Phương", cố ý dặn nhất định phải đến Hoa Y Đường bốc thuốc được hiệu mới tốt.

Âu Dương bình thường chỉ để ý hoạt động kinh doanh, Hoa Y Đường hơn ngàn phương thuốc hẩn không cần thiết đọc từng cái một, cũng không rõ "Thiên Kim Yếu Phương" rốt cuộc chữa bệnh gì. Nhưng nhìn dáng vẻ khỏe miệng co rút cổ nén ý cười của Hà Quyền, hẩn hiểu cái này nhất định giấu huyền cơ.

Cũng chỉ thời gian chớp mắt, Âu Dương lại bị Dung Cẩn rống một câu — Người ta muốn ra khỏi phòng khám, hẩn không chủ động mở cửa, không có ánh mắt.

Lúc Âu Dương mở cửa bước chậm một bước, để Dung Cẩn lách người vòng qua hẩn ra ngoài, chỉ cái này, hẩn lại bị quạc một trận — Không chú trọng chi tiết, không có ý thức phục vụ người khác, như vậy còn muốn kinh doanh tốt một xí nghiệp?

Nhìn thấy tổng tài Hoa Y Đường đường đường bị sai sử giống như tên sen vừa mới vào nghề, còn mắng không thể cãi lại mặt ghen đến đen thành đáy nồi, chờ tiễn hai người kia đi, Hà Quyền nằm bò trên bàn khám bệnh cười đập bàn mĩ.

Tiểu Quyên không khỏi nghi ngờ chủ nhiệm nhà mình đây là nói yêu đương nói hồng não rồi.

Đã đáp ứng với bạn học Trịnh Đại Bạch phát triển mối quan hệ ngoài sống tạm, Hà Quyền cũng không tiện từ chối tiệc đầy tháng của Quan Quan. Con dâu xấu dù sao cũng phải gặp cha mẹ chồng, Hứa Viện không thích cậu hơn nữa, cậu cũng phải chịu khó mà lên. Dù gì cũng là mẹ ruột Trịnh Chí Khanh, lại nói nhìn vào mặt mũi Hòa Vũ, cậu đi thua thiệt 2 tiếng đồng hồ mặt tươi cười cũng đáng, dù sao cũng không chết.

Rượu đầy tháng quyết định vào ngày thứ hai của kỳ nghỉ Nguyên Đán, nói là Hứa Viện tìm đại sư xem, ngày đó là ngày tốt, thích hợp mở tiệc chiêu đãi. Thêm nữa, Trịnh Chí Khanh đi Nhật Bản phải mồng 1 mới có thể về, rượu đầy tháng của cháu gái, làm chú không thể vắng mặt. Hà Quyền xếp lại lịch trực, đổi ngày trực của mình và Cảnh Tiêu, cậu trực từ ngày 31 thông ca đến tối mồng 1, mồng 2 nghỉ.

Buổi tối ngày 31, trong hành lang khu 3 vắng ngắt, phần lớn người bệnh — chỉ cần không phải quá nguy hiểm — đều ký đơn ra ngoài, trở về đón đêm giao thừa với người nhà. Hà Quyền mời đồng nghiệp trực khu bệnh ăn bữa tối thịnh soạn, sau đó nhàn hạ làm ồ trên sofa trong phòng làm việc nói chuyện Wechat với Trịnh Chí Khanh.

【Anh mấy giờ bay?】

【Chuyến sớm nhất】

【Mang đồ ngon về không?】

【Bánh màn thầu Ôn Tuyền】

Hà Quyền vừa thấy cái này bấu môi mãi. Nhà máy thuốc tổ chức người phụ trách các bệnh viện lớn đi họp, địa điểm chọn ở thành phố biệt phủ Kyushu Nhật Bản, thánh địa suối nước nóng, cả trao đổi học thuật kèm du lịch. Trịnh Chí Khanh mỗi tối đều gửi cho cậu ảnh mình ngâm suối nước nóng — loại nude — nói chờ cậu rảnh cùng đến chơi.

Nhưng đi Nhật Bản chỉ mang bánh màn thầu Ôn Tuyền về? Kẹt sĩ không chứ! Hay là nhà máy phát?

Hà Quyền gửi qua gif 【Khinh bỉ anh】.

Trịnh Chí Khanh gọi điện thoại qua: "Thật ra không phải bánh màn thầu, là bánh nhân đậu, ăn thật sự rất ngon, còn mua rất nhiều đồ ăn vặt, đóng gói đầy một vali."

Chẹp chẹp miệng, Hà Quyền hừ một tiếng: "Đường dài quốc tế, ít nói lời thừa, đừng sáng mai vừa mở mắt nhà cũng di dời rồi (*)."

((*) Đây là 1 câu nói đùa bên Trung hồi mạng 4G mới có. Hồi mới có 4G thì lưu lượng khá là đắt, ai quên tắt data sau khi sử dụng thì xác cmn định là bị hao. Dân mạng ví hao lưu lượng với cả trộm vào nhà, quên không đóng cửa nhà thì trộm vào khuân cmn hết cả móng nhà đi. Đóng (cửa nhà) và tắt (lưu lượng) đều là "quan")

"Em trước tiên nói câu kia cho anh nghe."

"Câu nào?"

"Em biết anh muốn nghe cái gì."

"Đại Bạch Đại Bạch, không cần lo thi cử, anh có phao nhỏ, em có Đại Bạch."

Trong ống nghe truyền đến tiếng cười: "A Quyền, không phải câu này. Nhanh lên chút, đừng có chậm trễ, nếu không nhà cũng di dời."

"Đừng nói nữa, có gan thì anh bây giờ về căn em đi!"

"Chờ."

Trịnh Chí Khanh cúp điện thoại. Hà Quyền vừa muốn xù lông gọi lại, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ truyền đến trên kính mờ. Ngẩng đầu nhìn, phía ngoài có đường viền cao lớn mờ hồ. Chờ Hà Quyền vẽ mặt "*** mẹ vậy mà đã về rồi", Trịnh Chí Khanh mang theo khí lạnh đầy người ôm lấy cậu trong lòng.

"Anh đổi chuyến bay, quay về đón giao thừa với em." Trịnh Chí Khanh hôn hôn chớp mũi Hà Quyền, "Cho em kinh hỉ."

Hà Quyền hơi có chút kinh, bất quá cậu cũng rất thực tế, nghiêng đầu liếc nhìn phía sau Trịnh Chí Khanh, phát hiện chỉ có một túi du lịch thương vụ.

"Vali đồ ăn vặt của em đâu?"

"Đều là đồ ăn, qua hải quan phiền, anh ở sân bay gửi EMS." Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ mất mát, "Anh còn không đáng được em mong đợi bằng một vali đồ ăn vặt?"

"Ai bảo anh ngày nào cũng gửi ảnh làm em thèm?" Hà Quyền trợn mắt — Trịnh Chí Khanh tối nào cũng gửi một đống ảnh đồ ăn Nhật tinh xảo cho cậu, không ăn được trong miệng thật sự phiền.

"Anh cũng gửi ảnh của mình cho em mà."

"Cái đó có gì đẹp, trên người anh lại không bày sashimi."

Một tay ôm lấy Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh ngửa đầu nhìn cậu hỏi: "Anh mặc áo tắm kiểu Nhật không đẹp?"

"Đừng tự luyện vậy, Trịnh Đại Bạch." Hà Quyền duỗi tay vò rối kiểu tóc của anh, bưng khuôn mặt anh tuần kia cúi đầu mổ khóe mắt chân mày khí khái, "Xác ngoài đẹp hơn nữa cũng có ngày già, không bằng tốn thêm chút thời gian tăng cường bên trong?"

Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, xoay tay khóa tay nắm cửa lại ném Hà Quyền lên sofa, ở trong tiếng quỷ kêu của đối phương đề lên. Hà Quyền trước khi tăng cường đã trống rỗng 1 tuần mới là chính sự, ngoài ra sắp đến 12h rồi, pháo qua năm mới ắt phải làm phát.

Chính là cái vách ngăn đánh bóng này bán xuyên thấu, lúc làm hơi có chút lo lắng đề phòng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Dựa theo phong tục, tiệc đầy tháng làm buổi trưa. Hà Quyền đúng giờ trung tâm thương mại mở cửa, đi vào mua đồ vật nhỏ kiểu khóa vàng, vòng tay vàng. Chọn mua nhãn hiệu lớn, dù sao cũng quẹt thẻ Trịnh Chí Khanh. 12h mở tiệc, lúc bọn họ đến hội trường chưa đến 11h, phần lớn khách vẫn chưa đến.

Cách nhiều ngày, Quan Quan đã đầy tháng, đôi mắt to đen láy tò mò đánh giá từng người đến trêu chọc cô nhóc. Đường viên ngũ quan của tiểu nha đầu đã phát triển, dùng lời của bác sĩ khoa sản mà nói, chính là phát triển nhân dạng.

"Cái này cũng không cần là DNA, giống y từ một khuôn đổ ra với Trịnh Chí Kiệt." Đưa quà cho Hòa Vũ, Hà Quyền chu chu miệng với Quan Quan, duỗi ngón tay cho cô nhóc cầm, "Tiểu mỹ nữ, vẫn chưa nhận ra chú sao? Chú là người đầu tiên trên thế giới này ôm con đó."

"Hà Quyền, cậu xác định không làm cha nuôi của Quan Quan?"

Hòa Vũ và hồi nhập viện giống như 2 người, tây trang vừa người, cảm giác cả người hoàn toàn không giống lúc trước. Mặc dù khuôn mặt vẫn bình thường, nhưng khí chất đặc biệt, tuyệt đối sẽ không đặt trong đồng người không tìm ra được.

"Tự tôi đã không quản tốt bản thân, sao còn làm trưởng bối của người ta." Hà Quyền cười lắc lắc đầu.

Hòa Vũ nhìn Trịnh Chí Khanh ở phía xa giúp Trịnh Chí Kiệt chào hỏi khách khứa, lại chuyển ánh mắt về phía Hà Quyền: "Hai người các cậu, không có gì?"

"Bên nhau rồi, lại đá anh ấy lần nữa tôi sợ anh ấy nghĩ không thông." Hà Quyền tỏ vẻ khinh thường, "Hai anh em kia cùng 1 bệnh, cố chấp."

"Cậu nếu có thể bên nhau, còn kéo dài đến bây giờ?" Hòa Vũ thấy Quan Quan giang hai tay, liền giao con bé tới trong ngực Hà Quyền, "Nó thích cậu."

"Trẻ con đều thích tôi, hí, Quan Quan, nào, để chú ôm ôm."

Đừng thấy cả ngày đỡ đỡ trẻ con, nhưng thật ra Hà Quyền không biết ôm trẻ con lắm, mỗ ra liền giao cho hộ sĩ, cậu đảo tay nhiều lần mới ôm vững Quan Quan. Ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ trắng

nỗn kế thừa huyết mạch Trịnh gia, trong ngực cách vài vóc cảm nhận được nhiệt độ trẻ sơ sinh, cậu đột nhiên cảm thấy mũi ê ẩm.

Nếu đưa lúc trước vẫn còn, sang năm mới cũng phải 10 tuổi rồi.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 63

Edit + Beta: Vịt

"Hòa Vũ, dẫn Quan Quan đến chào khách."

Tiếng Hứa Viện ở cách đó không xa vang lên. Hà Quyền quay đầu lại, cách không khí cùng tầm mắt đối phương gặp nhau. Trái với tao nhã điệu thấp bình thường, trang phục hôm nay của Hứa Viện vô cùng phú quý. Tóc sừng búi mây, sườn xám viền vàng, nam châu trên cổ tô điểm cho bà khoan thai lộng lẫy. Thăng cấp làm bà nội, tinh thần cả người nhìn cũng khác biệt.

Nhưng ánh mắt bà nhìn Hà Quyền vẫn giống vậy, trong cười ẩn giấu xoi mói.

"Tôi đi qua trước, cậu tùy ý." Đón Quan Quan trở lại trong ngực, Hòa Vũ xoay người đi về phía Hứa Viện.

Thiếu mất nhiệt độ ấm áp của người trong khuỷu tay, Hà Quyền khó giải thích được cảm thấy một tia mát mát. Cậu vội vàng gạt đầu với Hứa Viện, nhìn về phía bậc lễ tân. Trịnh Chí Khanh đang bận rộn, không tiện đi qua quấy rầy. Cậu lại nhìn khắp nơi, muốn tìm người quen tán gẫu giết thời gian, nhưng trong số khách khứa có mặt không một ai quen mặt.

"Hà Quyền?" Phía sau vang lên âm thanh xa lạ.

Hà Quyền quay đầu lại, không nhận ra, bèn áy náy cười cười: "Ngài là?"

"Đào Tấn Huân, chúng ta từng gặp mà, trong hôn lễ của anh họ tôi." Đối phương vươn tay với cậu, mặt mang theo ý cười, "Nghe chị dâu nói cậu bây giờ là đại chủ nhiệm khu rồi, thật là quý nhân hay quên chuyện."

Hà Quyền vẫn không nghĩ ra từng gặp người này, nhưng nghe tên biết chắc là người nhà của Đào Tấn Thịnh chồng chị họ, đưa tay bắt tay với đối phương: "Hôm chị tôi kết hôn đột nhiên nhận được điện thoại khám gấp, chị ấy vừa đi thăm đồ xong tôi liền về bệnh viện."

"Tôi nói mà, MC gọi tên cậu bảo cậu kể tình sử yêu đương của tân nhân, nhưng khắp nơi không tìm thấy cậu." Đào Tấn Huân cười cười, chéch về phía bên cạnh cúi đầu, "Thế nào, bố trí hiện trường không tệ nhỉ?"

"Ừm, rất tốt." Hà Quyền vào hội trường cũng cảm giác hiện trường bố trí tốn nhiều tâm tư, "Anh làm?"

"Bộ thiết kế làm, tôi là quản lý khách sạn này. Cháu gái của bà Trịnh làm tiệc đầy tháng, đương nhiên phải bỏ đủ công sức." Đào Tấn Huân nói, hơi nghiêng người qua tới gần Hà Quyền, âm thanh đè cực thấp, "Bà ấy nổi tiếng xoi mói, còn thích đích thân làm. Nhất là trường hợp như này, việc không kể to nhỏ, đánh giá món ăn cung cấp nguyên liệu đều phải kiểm tra từng cái."

"Người liên quan đến y dược đều tỉ mỉ, qua loa sợ tai nạn chết người."

Hà Quyền gật gật đầu, thoát nhìn thái độ nghiêm túc lúc làm việc của Trịnh Đại Bạch là Hứa Viện dạy dỗ. Cậu cũng tử mĩ, nhưng chỉ là trên công việc, sinh hoạt đều tùy ý, muốn để cậu tốn tâm tư làm bữa tiệc như vậy không bằng bóp chết cậu.

Hứa Viện đang tươi cười với vị khách khen cháu gái xinh đẹp, dư quang liếc thấy Hà Quyền và quản lý Đào vừa nói vừa cười, giữa lông mày cau ra nếp nhăn — Nói chuyện mặt cũng sắp dính vào rồi, không có chút quy củ.

Gần tới 11 rưỡi, khách khứa lục tục trình diện, Trịnh Chí Khanh vừa sắp xếp xong một nhóm tự mình cũng kêu thân thích không biết đầy đủ tên ngồi xuống, xoay mặt nhìn thấy Dung Cẩn từ trong thang máy đi ra. Anh hơi mờ lung, xoay lại kéo tay áo anh cả: "Mẹ sao lại mời ông ta?"

"Hôm đó Dung Cẩn đến nhà, vì chuyện của chú với Quân Hàm, mẹ đang làm thiệp mời, không mời không thích hợp." Trịnh Chí Kiệt hạ giọng, "Anh nghe ý tứ, Quân Hàm biến thành như bây giờ đều là bởi vì chú dư tình không dứt với Hà Quyền, để ý chút, 8 phần sẽ khởi binh vấn tội chú."

Trịnh Chí Khanh không tiện dưới loại tình huống người đến người đi giải thích, đành phải điều chỉnh tâm tình bày ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón Dung Cẩn. Anh nghe Hà Quyền nói chuyện Dung Cẩn đến Đại Chính, cũng nghe nói Âu Dương bị Dung Cẩn ngược thành chó, chắc là kế tiếp đến lượt anh.

Dung Cẩn căn bản không phản ứng Trịnh Chí Khanh, ánh mắt nhìn thẳng sát vai anh đi qua, khiến Trịnh Chí Khanh cực kỳ lúng túng. Ngược lại bảo tiêu Lang Cửu theo phía sau Dung Cẩn gật đầu một cái với Trịnh Chí Khanh, khách khứa gọi "Cậu hai".

"Chí Kiệt, chúc mừng nhé!" Dung Cẩn đối với Trịnh Chí Kiệt bày ra khuôn mặt tươi cười, sau khi bắt tay với đối phương quay đầu qua, "A Cữu."

Lang Cữu đưa chiếc hộp lớn cầm trong tay qua, một bộ trang sức bằng vàng, kim quang chói mắt. Từ nhỏ đến lớn xếp 3 hàng, trọng lượng ánh chừng khoảng 2-3 cân. Chính giữa là một mặt dây chuyền phỉ thúy nạm vàng thể nước vô cùng tốt, xanh biếc, nhìn tỉ lệ không rẻ hơn kim cương size tương tự.

"Thời gian gấp gáp, không kịp chuẩn bị, mang đến cho đứa nhỏ làm quà." Dung Cẩn giơ tay lên, Lang Cữu giao cái hộp đầy kín cho Trịnh Chí Kiệt, nhanh chóng đứng trở lại phía sau Dung Cẩn.

"Ngài khách khí quá." Trịnh Chí Kiệt cười xòa.

Đồ mấy triệu tặng đứa nhỏ làm quà?

Trịnh Chí Kiệt quả thật tận mắt mở mang hình ảnh Lạc Quân Hàm cầm kim cương to bằng trứng chim bồ câu quăng tới quăng lui trên chó. Của cải Lạc thị vượt xa những thứ có thể nhìn thấy, dù sao không phải đang khởi nghiệp. Ông nội Lạc Quân Hàm thời chiến tranh viễn chinh Myanmar, lập ra công ty. Mà Lạc Phượng Nghi mặc dù không thừa kế nghiệp cha, nhưng tinh lực hơn nửa đời đều dùng để tẩy trắng sản nghiệp gia tộc.

Lịch sử làm giàu của Lạc gia là vùng cấm, không thể nhắc tới, Trịnh Chí Khanh không biết, Trịnh Chí Kiệt cũng là từ chỗ cha nghe lẽ tẻ được. Mặc dù Lạc gia hiện tại kiếm tiền sạch nhưng uy danh trước đây vẫn còn đó, từ Đông Nam Á đến Mỹ, nhưng phạm là người Hoa gặp phải việc khó đều có thể tìm Lạc Phượng Nghi hỗ trợ giải quyết, điệu bộ giống người đỡ đầu Hoa Kiều.

Hồi đó sau khi đưa ra cứu trợ với Trịnh gia đề xuất hôn ước, trên thực tế là Lạc Phượng Nghi chọn trúng Trịnh Chí Kiệt, muốn bồi dưỡng hẳn thừa kế Lạc thị. Nhưng Trịnh Chí Kiệt mặc dù đã ly hôn nhưng căn bản không từ bỏ Hòa Vũ được, càng không chăm sóc được kiểu thiếu gia được nuông chiều như Lạc Quân Hàm, liền đẩy em trai ra.

Chẳng qua rốt cuộc Trịnh Chí Khanh cũng không thể trở thành con rể cứng của Lạc gia.

Trịnh Chí Khanh vừa rảnh rồi, Lang Cửu đi tới bên cạnh anh, nói Dung Cẩn muốn tán gẫu với anh.

Nên tới rốt cục sẽ tới. Trịnh Chí Khanh hít sâu một hơi, sửa sang tây trang rời khỏi hội trường, đi tới khu hút thuốc cuối hành lang. Trịnh Chí Khanh nghe Lạc Quân Hàm nói qua, Dung Cẩn từng lên trang bìa 《GQ》 không chỉ một lần. Ở trước mặt người ngoài Dung Cẩn vĩnh viễn là thái độ thân thiết ôn hòa, nhưng người đủ thân cận lại là bộ mặt khác.

Tỷ như hiện tại, chờ Trịnh Chí Khanh đứng trước người, biểu tình thông thả hưởng thụ xì gà của Dung Cẩn trong nháy mắt lạnh xuống.

"Chí Khanh, cháu và Quân Hàm rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hắc búng tàn thuốc, ngữ khí không nhẹ không nặng, "Quân Hàm nói là bởi vì Hà Quyền, chú không tin. Cháu không phải kiểu người không cần mặt mũi, cho dù nhớ trong lòng cũng không dám lỗ mãng. Ngoài ra chú từng gặp Hà Quyền rồi, cậu ấy không giống như người sẽ vung dao đoạt ái, ngạo khí vô cùng."

Trịnh Chí Khanh nặn ra nụ cười nhạt nhẽo: "Quân Hàm là chú nuôi lớn, chú nên hiểu rõ cậu ấy hơn cháu."

"Đừng đùa, nói!" Ngữ khí Dung Cẩn chột sắc bén.

Cân nhắc tìm từ, Trịnh Chí Khanh tự thuật đơn giản chuyện phát sinh lúc trước một lần, cuối cùng cẩn thận nhìn Dung Cẩn. Dung Cẩn khẽ nhíu mày, một lát sau thở dài lắc lắc đầu: "Là chú làm hư nó, cả gan làm loạn..... Chí Khanh, chuyện này không thể để cho chủ tịch biết, cháu chịu chút tủi thân, gánh vác."

Trịnh Chí Khanh cung kính gật đầu: "Chú Dung, xin chú giúp cháu chuyển lời tới chủ tịch, cô phụ kỳ vọng của ông ấy, không thể chăm sóc tốt Quân Hàm."

"Con trai mình, trong lòng ông ấy hiểu rõ." Dung Cẩn dùng tay không vỗ vỗ cánh tay anh, "Quay lại làm việc, có không quen không?"

"Có chút, trong nước chú ý quan hệ nhân tình nặng về quy củ, cháu nói chuyện quá thẳng, dễ đắc tội người ta."

"Thật ra đều giống nhau, ở đâu làm việc cũng chú trọng nhân tình. Giống như ở trên tòa án, không phải đen thì là trắng, không thành công đại sự được. Cơ mà cháu còn trẻ, từ từ lĩnh hội, trên chuyện làm ăn học Chí Kiệt nhiều chút."

"Vâng."

"Đi làm việc đi, hôm nay là ngày lớn của anh cháu, không chiếm dụng thời gian của các cháu nữa."

"Chú bảo trọng thân thể."

Trịnh Chí Khanh triệt để thờ phào nhẹ nhõm.

20 bàn khách, không giàu sang thì cũng cao quý, người người đều kiêu ngạo. Hà Quyền vừa thấy mình được xếp ở bàn chính, lập tức trợn mắt với Trịnh Chí Khanh.

"Dựa vào cái gì ném em ở bàn chính? Em cũng không phải người Trịnh gia các anh."

Ngồi bàn chính phải tiếp nhận luân phiên mời rượu của khách bàn khác, đâu có thời gian ăn gì? Hà Quyền bữa sáng cũng chưa ăn, đói muốn gào khóc, vừa nãy còn ở chỗ bực lễ tân nhón miếng cookie chuẩn bị cho các bạn nhỏ.

"Em là ân nhân cứu mạng của anh Vũ và Quan Quan, đương nhiên phải ngồi bàn chính." Trịnh Chí Khanh xoa xoa cánh tay cậu tỏ vẻ an ủi, "Lại nói, anh còn phải chính thức nói với người trong nhà chuyện của hai ta."

"Anh ngậm miệng lại! Hôm nay là anh trai anh làm tiệc đầy tháng cho con gái, nói chuyện hai bọn mình làm gì?"

"Khó có được người một nhà đều ở đây, hôm nay không đề cập, còn không biết phải kéo dài bao lâu." Trịnh Chí Khanh bày ra khuôn mặt tủi thân, "A Quyền, nhìn hạnh phúc mỹ mãn của anh trai anh, anh cũng muốn chúc phúc của người nhà."

Anh trai anh lại con mẹ nó chưa phục hôn, cách hạnh phúc mỹ mãn vẫn thiếu 3 chữ đầy được chứ!

Ngày đại hỉ, Hà Quyền không định tìm khó chịu, cứng ngắc nuốt lại lời đã dính đến niêm mạc khoang miệng. Lại thấy Trịnh Chí Khanh lớn như vậy còn bán manh, cậu ghét bỏ cau mày: "Trước đi

lấy đồ ăn cho em, chết đói rồi, lát vào bàn với người nhà các anh, em không thể hạ đũa."

"Sau này đều là người một nhà, không cần câu nệ."

Trịnh Chí Khanh vừa nói nhìn khắp nơi, thừa dịp không ai chú ý đẩy Hà Quyền dán vào mặt sau tấm bình phong dán tên Quan Quan, nhiệt tình ôm hôn.

Đặt ra mục tiêu nhỏ, Nguyên Đán sang năm cũng làm tiệc đầy tháng của nhóc con nhà mình.

Cookie khẳng định ăn không đủ no, Trịnh Chí Khanh chặn lại nhân viên phục vụ, bảo nhà bếp trước tiên làm giúp phần mì xào thịt bò cho Hà Quyền. Anh vừa hỏi Hà Quyền muốn ăn cái gì, đối phương không hề nghĩ ngợi liền nói muốn ăn thịt. Trịnh Chí Khanh vốn muốn nói để nhà bếp làm cơm chiên Dương Châu, vừa nhanh vừa tiện, nhưng Hà Quyền đã muốn ăn thịt, vậy thì làm gì đó có thịt.

Hứa Viện thấy con út ở cửa đại sảnh nhìn quanh cũng không đi chào hỏi khách khứa, nói xin lỗi với người bên cạnh, đi tới vỗ vỗ lưng Trịnh Chí Khanh: "Ở đây làm gì? Bên trong nhiều người như vậy không đi chào hỏi, anh trai con một mình bận lắm đấy."

"À, A Quyền đói bụng, con bảo nhà bếp làm giúp em ấy mì xào thịt bò." Trịnh Chí Khanh cười cười với bà, "Mẹ, lát con có tin tốt muốn tuyên bố."

"Hà Quyền có rồi?" Vẻ mặt Hứa Viện giống như đông cứng lại.

"Không phải không phải." Ngay trước mặt mẹ, đề tài liên quan đến phương diện kia khiến Trịnh Chí Khanh cảm giác lúng túng gấp

bội, vội vàng giải thích: "Không nhanh vậy, hai bọn con cũng vừa mới ở chung, con lát muốn nói với cha và các anh chuyện này."

Hứa Viện không vui thở ra. Chưa chữa? Chưa chữa còn hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt bảo nhà bếp làm riêng phần đồ ăn? Trong nhà này trừ để không thể để tủi thân bụng, ai không phải chờ vào bàn mới ăn cơm. Ai mà không sáng sớm đã ra đây làm việc đến bây giờ? Để mặc bộ sườn xám này bà cơm tối qua cũng không ăn, không thể đói hơn Hà Quyền cậu?

"Chí Khanh, mẹ không phải là xoi mói Hà Quyền, nhưng nhiều người như vậy đều chưa động đũa, mỗi mình nó cầm cơm ăn được sao? Lại nói, Hòa Vũ vừa qua tháng, phải chăm sóc cũng phải chăm sóc nó trước." Hứa Viện trong lòng nói con cũng không hỏi mẹ ruột con có đói không.

"Con vừa đã hỏi anh Vũ, anh ấy nói bữa sáng ăn no, giờ vẫn chưa đói." Trong lòng Trịnh Chí Khanh hiểu, Hứa Viện có thành kiến với Hà Quyền, nhưng nếu anh phải bảo vệ, chỉ có thể hoàn toàn ngược lại, "Con lát đưa A Quyền đến phòng bên cạnh ăn, mẹ yên tâm, sẽ không để khách khác để ý."

Quay đầu lại liếc nhìn đại sảnh, xác nhận Trịnh Kiến Bình và Trịnh Chí Kiệt vẫn ứng phó được, Hứa Viện kéo Trịnh Chí Khanh đến hành lang. Con trai không thích về nhà, hôm nay bà rốt cục có thể tóm được người sống mặt đối mặt nói lời trong lòng; "Chí Khanh, con nghĩ hay lắm, hỏi đó Hà Quyền đá con thế nào. Có 1 khó nói không có 2, con nếu lại một phát giảm 30 cân thịt, đó chính là móc tim mẹ đấy."

"Mẹ, sẽ không đâu." Trịnh Chí Khanh ôm thân thể nhỏ xinh của Hứa Viện vào trong ngực, dùng sức ôm lấy, "Hỏi đó bọn con ít tuổi,

không hiểu chuyện, hiện tại đã lớn vậy rồi, có vấn đề nói rõ ràng là được rồi, sẽ không hành hạ như trước đây."

Hứa Viện gõ gõ ngực con trai, ngữ khí cũng không thấy chuyển biến tốt: "Không hành hạ là được? Hà Quyền đối với con thái độ gì mẹ nhìn hết ở trong mắt, mẹ là mẹ ruột của con đều không nỡ nói nặng lời với con, nó thì hay rồi, động tý là dựng râu trợn mắt với con, con nợ nó?"

"Em ấy....." Trịnh Chí Khanh lời đến khóe miệng lại nuốt trở lại. Anh không thể nói chuyện đùa nhỏ với Hứa Viện, cái này không giành được lòng đồng tình, ngược lại sẽ khiến Hà Quyền mất thể diện. Trong quan niệm thế hệ Hứa Viện, lúc đi học yêu đương cùng lắm là nắm tay, lên giường? Đó là thể hiện của không có tự ái.

Thiên ngôn vạn ngữ quanh quẩn ở khóe miệng, câu kia cũng không thích hợp, cuối cùng, Trịnh Chí Khanh bất đắc dĩ cười cười —

"Mẹ, mẹ đã thương con, xin hãy tôn trọng sự lựa chọn của con."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 64

Edit + Beta: Vịt

2 rưỡi, khách khứa lục tục rời tiệc, Hà Quyền cũng muốn nhân cơ hội chuồn đi, nhưng Trịnh Chí Khanh một mực ở dưới mặt bàn kéo tay cậu. Vừa nãy trên bàn rượu không có cơ hội công bố chuyện hai người, bạn bè thân thích một lát lại đến một người, Trịnh Chí Khanh không biết uống bao nhiêu rượu, lúc này trên mặt đỏ bừng.

"Ba, mẹ, anh, anh Vũ, em có chuyện muốn nói." Chờ trong đại sảnh ngoại trừ nhân viên phục vụ thu dọn bàn không còn ai khác, Trịnh Chí Khanh kéo Hà Quyền đứng lên. Hà Quyền thấy anh hơi lắc lư, lặng lẽ lấy tay chống sau lưng anh, rũ mắt không nhìn đủ loại vẻ mặt của người Trịnh gia nhìn tới.

Trịnh Chí Khanh vỗ vỗ cánh tay cậu ra hiệu anh không sao, sau đó nói với người ta: "Con và A Quyền bây giờ đang ở bên nhau, kế hoạch năm nay kết hôn, nhân dịp hôm nay đông đủ người, tuyên bố."

Hà Quyền bộ mặt mông lung nhìn về phía Trịnh Chí Khanh — Anh uống nhiều quá rồi đi, ai đáp ứng anh năm nay kết hôn?

Hứa Viện gượng chống nụ cười, vẻ mặt Trịnh Chí Kiệt có chút vi diệu, Hòa Vũ ngược lại vẫn luôn cười với Hà Quyền, mà Trịnh Kiến

Bình thì không biến sắc. Chốc lát, chủ nhà gõ gõ mặt bàn, ra hiệu Hà Quyền và Trịnh Chí Khanh ngồi xuống.

"Hôn nhân đại sự, không thể đùa." Trịnh Kiến Bình gật đầu với Hà Quyền, "Chủ nhiệm Hà, chờ Tề lão xuất viện, cháu hẹn thời gian với ông ấy giúp ta, ta dẫn vợ đến nhà hỏi cưới."

Hứa Việ nhẹ nhàng cau mày.

"Không cần đâu, chủ tịch Trịnh, chuyện của cháu, tự mình có thể làm chủ." Hà Quyền hít sâu một hơi, giương mắt quét qua các vị đang ngồi, "Hẳn mọi người biết, cháu và ông ngoại cũng không thân thiết, tất cả của Hoa Y Đường đều không liên quan đến cháu. Cháu là người bình thường, cho dù tương lai kết hôn với Chí Khanh, cũng không mang đến cho Trịnh thị lợi ích gì khác. Cháu cũng không am hiểu tài chính, phương diện quản lý kinh doanh cũng không thể giúp Chí Khanh, cho nên, làm ơn đừng có kỳ vọng quá lớn với cháu."

"A Quyền?" Trịnh Chí Khanh không nghĩ tới Hà Quyền có thể nói ra lời như vậy, theo bản năng nắm chặt tay đối phương.

Những người khác đều không lên tiếng, chỉ có Trịnh Kiến Bình cười cười hỏi: "Chủ nhiệm Hà, cháu có phải cảm thấy lão Trịnh ta cưới con dâu chính là tiền không?"

Hà Quyền ngẩn ra.

Trịnh Kiến Bình cầm tay vợ đặt lên mặt bàn.

"Lúc ta khó khăn nhất, mỗi ngày mở mắt ra đã phải nghĩ, hôm nay tìm ai vay tiền đây? Trong nhà máy mấy trăm miệng đang chờ ăn cơm. Hồi đó Chí Kiệt còn nhỏ, Chí Khanh vẫn ở trong bụng mẹ nó, ta mỗi ngày sợ nhất chính là về nhà. Nhà máy thuốc đứng trước

phá sản, về nhà đối diện với vợ và mẹ già, ta cảm thấy mình cực kỳ vô dụng."

Hứa Viện ở bên cạnh khẽ thở dài một cái, bà nhớ khoảng thời gian đó. Toàn thể bệnh viện thay đổi chế độ, đầu tư bên ngoài tiến vào mạnh mẽ, thị trường thay đổi dữ dội, khách hàng vốn có đều đi sạch, tồn kho chất như núi lại không có chỗ tiêu thụ. Đại lý khắp nơi cũng bởi vì bị bóp nghẹt mà khát tiền hàng, tiền đòi lại được lại như muối bỏ biển. Trịnh Kiến Bình vay tiền xung quanh duy trì nhưng chỉ đủ trả tiền lương thấp nhất của công nhân. Cho dù là vậy, dòng tiền mặt cũng mất thấy phải đứt rời.

"Đều nói vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi tự mình bay đi. Nhưng bà vợ ngốc của ta, từ bỏ cuộc sống tốt đẹp ở nhà mẹ đẻ, cứ muốn chịu khổ cùng ta." Trịnh Kiến Bình nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Viện, đầy trong mắt là ái ý, "Bán hết đồ trang sức và bất động sản của hồi môn mà cha cho bà ấy, thân đeo lục giáp (*) còn khắp nơi vay tiền giúp ta. Một năm, bà ấy giúp ta tranh thủ thời gian một năm, mới có Trịnh thị hiện tại..... Vợ chồng son, hoạn nạn gặp chân tình."

((*) thân đeo lục giáp: ý là mang thai)

Hòa Vũ thấy hốc mắt Hứa Viện đỏ lên, đưa chiếc khăn tay vải xô sạch chuẩn bị cho Quan Quan cho bà.

Trịnh Kiến Bình vỗ vỗ tay vợ, lại quăng ánh mắt về phía Hà Quyền: "Chủ nhiệm Hà, ta là hi vọng Chí Khanh có thể tìm được đối tượng gia sản hùng hậu không sai, thị trường thay đổi bất ngờ, xí nghiệp làm càng lớn, đưa vào hoạt động áp lực cũng càng lớn. Làm cha mẹ, ta không muốn các con chịu khổ như ta năm đó, cái này cháu có thể hiểu được chứ?"

Hà Quyền gật gật đầu.

"Nhưng thật ra đó cũng không phải quan trọng nhất, ta hiện tại nghĩ thông suốt rồi, tiền không có thể kiếm lại, đường đều là con người đi ra." Trịnh Kiến Bình cười cười, ánh mắt lần lượt quét qua vãn bối bên cạnh bàn, "Nói với các cháu chuyện này, chính là hi vọng các cháu cũng có thể quý trọng người bên cạnh. Hòa Vũ, Hà Quyền, không phải lão Trịnh ta khoe khoang, hai đứa con trai của ta so với mấy nhị thế tử bọn nó, tuyệt đối là thế này."

Thấy cha giơ ngón cái lên, anh em Trịnh gia nhìn nhau cười một tiếng.

Trịnh Kiến Bình dùng ánh mắt ra hiệu bọn họ đừng kêu ngạo: "Dĩ nhiên, bọn nó cũng có khuyết điểm của bọn nó, thằng cả tính hơi nóng chút, thằng hai thì quá trầm, nhưng con người không ai hoàn mỹ, đúng không? Hòa Vũ, chờ tết âm lịch năm nay, con và Chí Kiệt dẫn cha mẹ con và Quan Quan, đi New Zealand chơi, nơi đó ấm áp. Chi phí tính vào ta, coi như nhận lỗi với thông gia."

"Cha, không cần đâu, tự con có tiền....." Hòa Vũ ngượng ngùng khoát khoát tay, "Cha đừng để ý, ba mẹ con..... không trách Chí Kiệt."

"Vậy con còn không về nhà? Ta cũng muốn hàng ngày có thể nhìn thấy cháu gái." Trịnh Kiến Bình vừa nói lại chuyển hướng Hà Quyền, "Chủ nhiệm Hà, thật ra..... 10 năm trước là ta để Chí Kiệt đến tìm cháu, lúc ấy không biết cháu là cháu ngoại của Tề lão..... Cái này, ta khi đó cũng không hỏi tên cháu, là phu nhân nhắc tới, ta mới biết được ban đầu ở bên Chí Khanh cũng là cháu, thật không nghĩ tới có thể để lỡ cháu và Chí Khanh 10 năm, nói tiếng xin lỗi với cháu."

Cắn bên trong môi, Hà Quyền theo bản năng túm chặt li quần tây, tiếng xin lỗi này đã tới quá muộn, không cứu vãn được bất cứ thứ gì. Trịnh Chí Khanh mặc dù uống hơi nhiều, nhưng đầu óc tỉnh táo, nghe nói như thế, anh nghi ngờ cau mày.

"Ba, ba để anh đi tìm A Quyền?"

"Đúng, sau khi đến Mỹ hộ chiếu của con cũng là ta bảo Chí Kiệt thu lại." Trịnh Kiến Bình tiếc nuối lắc lắc đầu, "Là ta quá khinh thường người trẻ tuổi các con, luôn cảm thấy tình cảm của các con là trẻ con chơi trò gia đình....."

Trịnh Chí Khanh âm âm đứng dậy, dẫn tới cốc đĩa bát chén trên bàn va chạm ra tiếng vang thanh thúy.

"Chí Khanh!" Hà Quyền nhìn thấy nhanh chóng túm cánh tay anh lại. Trịnh Chí Khanh uống nhiều liền không khống chế được tâm tình, hôm nay hôm đó đã cách xa ngàn vạn —

"Chơi trò gia đình!? Ba! Con suýt nữa đã có gia đình! Hồi đó ba nếu để anh thả con về nước, cháu ba cũng 10 tuổi rồi!"

Mọi người đều khiếp sợ nhìn anh, Quan Quan bị tiếng la đột nhiên phát ra của chú dọa khóc lên.

Hà Quyền buông tay Trịnh Chí Khanh ra, đứng dậy bước nhanh rời khỏi đại sảnh.

"A Quyền! A Quyền!"

Trịnh Chí Khanh nhịp chân rối loạn chạy đến trên hành lang —
Lúc ngồi vẫn ổn, vừa đứng dậy liền không như vậy nữa. Anh một cái

đè lại cửa thang máy sắp đóng lại, chen vào túm lấy cánh tay Hà Quyền: "Xin lỗi, anh vừa nãy — anh vừa nãy quá —"

"Anh bị bệnh à!" Hà Quyền dùng sức hất anh ra, lùi 2 bước kéo ra khoảng cách với Trịnh Chí Khanh, tức giận đầy mặt, "Nhất định muốn ở trước mặt cha mẹ anh kéo mặt tôi phải không?!"

"Không phải đâu — A Quyền — A Quyền em nghe anh nói —" Trịnh Chí Khanh dùng sức gõ gõ trán — rượu xông lên đầu, choáng — lại nắm vai Hà Quyền bán cong người thở gấp, "Vẫn luôn cho rằng là anh trai anh tự chủ trương, không nghĩ tới là chủ ý của ba anh..... A Quyền, xin lỗi..... Anh thất lễ....."

"Ba anh cũng được, anh trai anh cũng không sao, con là chuyện của hai chúng ta, có liên quan gì đến bọn họ!" Hà Quyền dùng sức đẩy Trịnh Chí Khanh ra, lực mạnh đẩy người đụng vào vách thang máy. Mắt thấy Trịnh Chí Khanh cau mặt che ốt, Hà Quyền lại tức đến không muốn để ý anh.

"Trịnh Đại Bạch tôi cho anh biết, từ nay về sau, đừng hi vọng tôi vào cửa Trịnh gia các anh một bước!"

Bỏ lại lời, Hà Quyền lao ra cửa thang máy từ từ mở ra, suýt nữa đụng phải ngực người đi vào. Người kia thấy Hà Quyền cũng không nói xin lỗi đã bỏ chạy, thấp giọng mắng câu thô tục, kết quả xoa mặt bị Trịnh Chí Khanh đụng ngã.

Một đường đuổi theo ra khách sạn, Trịnh Chí Khanh thấy Hà Quyền áo khoác cũng không mặc, ôm cánh tay đứng ven đường chờ thuê xe, nhanh chóng cởi áo khoác vest ra quần cho cậu. Bản thân anh chân mềm đứng không vững, chỉ có thể bán dựa vào lưng

Hà Quyền chống đỡ. Hà Quyền thấy anh chỉ mặc áo sơ mi gió thổi cái là xuyên thấu, hỏa khí trong lòng nhất thời tắt một nửa.

Trịnh Chí Khanh lúc này hoàn toàn bị rượu cồn làm tê dại đại não, cũng không tổ chức ra được ngôn ngữ, liền không ngừng căn nhắc "Đừng giận mà, A Quyền" và "A Quyền, đừng giận mà".

Đưa tay vẫy xe, Hà Quyền trước tiên nhét Trịnh Chí Khanh vào ghế sau, sau đó mình ngồi vào ghế phó lái, do dự một chút, báo địa chỉ nhà Trịnh Chí Khanh.

Đồ sâu rượu, ới thì cũng đừng ới lên giường cậu!

Lúc mở mắt đầu đau như muốn nổ tung, Trịnh Chí Khanh chậm chạp một lát, mới phát hiện mình bán dựa vào trên tủ dưới bồn rửa tay trong phòng vệ sinh ngủ. Trên mặt đất một đống hỗn độn, quần áo cà vạt cũng dính vết bẩn, anh lao lực kéo cà vạt ném vào rổ quần áo, chống mép bồn rửa tay đứng lên.

Đẩy cửa phòng vệ sinh ra, anh thấy Trịnh Chí Kiệt đang ngồi trên sofa bên giường nhìn điện thoại.

"Anh, em là em ruột anh không?" Trịnh Chí Khanh xoay tay chỉ chỉ, "Không thể đỡ em lên giường?"

"Chú tự ới thành như vậy, đỡ chú lên giường không phải bẩn drap giường sao?" Trịnh Chí Kiệt ngược lại lễ thẳng khí hùng.

Dùng sức lau mặt, Trịnh Chí Khanh tựa vào trên khung cửa, sống chết không nhớ nổi mình về nhà thế nào. Ký ức anh dừng lại ở điểm máu chốt anh tuyên bố với người nhà ở bên Hà Quyền, xa hơn sau đó, trống rỗng.

"A Quyền đâu?" Anh hỏi.

"Không biết, lúc anh tới chỉ mình chú." Trịnh Chí Kiệt thu lại điện thoại, đứng dậy đến tủ lạnh cầm bình nước trở lại đưa cho Trịnh Chí Khanh, "Xét thấy biểu hiện của chú trong khách sạn, bản thân anh không kỳ quái cậu ấy sẽ bỏ lại chú."

Trịnh Chí Khanh phế sức hồi lâu mới vặn mở được nắp bình, rót nửa bình nước sau đó hỏi: "Em làm cái gì?"

"Chú nói hai bọn chú từng có con."

"Phụt —"

Nửa bình nước còn lại thành thật phun lên đầy áo sơ mi Trịnh Chí Kiệt. Trịnh Chí Kiệt cúi lườn anh một cái, xoay người rút một đồng khăn giấy dùng sức lau nước đọng. Trịnh Chí Khanh im khoảng 5 phút mới phản ứng lại, vội vàng ở trên người sờ tới sờ lui.

"Anh, thấy điện thoại em không?"

"Không." Trịnh Chí Kiệt từ trong túi lấy điện thoại ra đưa cho anh, "Trước dùng cái của anh đi."

Trịnh Chí Khanh cầm lấy điện thoại gọi cho Hà Quyền, quá trình đợi nhận nồn nóng ở trong phòng đi tới đi lui, vừa đi vừa xoa hốc mắt. Điện thoại vang đến ngừng, không ai nhận nghe. Anh lại gọi hai lần, vẫn giống vậy. Anh suy nghĩ một chút, bật đèn phòng quần áo, lôi ra bộ thường phục ném lên giường.

"Em sao lại nói như vậy?" Trịnh Chí Khanh vừa thay quần áo sạch vừa hỏi.

Trịnh Chí Kiệt thuật đầu đuôi câu chuyện lại một lần, sau đó nói: "Ba cũng chịu kích thích, về đến nhà liền nằm."

"Rượu này thật con mẹ nó không nên uống!" Trịnh Chí Khanh quăng mạnh quần áo bắn xuống đất, "Cho em mượn xe, em đến chỗ A Quyền."

"Đừng đi, tính Hà Quyền, chú bây giờ đến đảm bảo bị cậu ấy đánh." Trịnh Chí Kiệt một cái túm lấy cánh tay em trai đè người trở lại giường, giờ cầm về phía đồng hồ treo tường, "2h sáng, người đang ngủ đấy, tìm khó chịu cái gì?"

Trịnh Chí Khanh sa sút tinh thần ngồi vào bên giường, cong người chen 10 ngón tay vào tóc túm chặt da đầu.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cậu ấy bỏ đứa nhỏ?"

"Sảy thai, mệt mỏi quá độ."

"Đủ bướng....." Trịnh Chí Kiệt lắc lắc đầu, "Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói một tiếng, anh còn cố ý để lại số điện thoại cho cậu ấy."

"Em ấy ngay cả em cũng không nói, có thể nói cho anh biết?" Trịnh Chí Khanh nhắm mắt lại, thở dài một hơi, "Em ấy cố ý dặn em đừng nói chuyện này ra, sợ mẹ và ba xem thường em ấy."

Trịnh Chí Kiệt vỗ vỗ vai anh: "Suy nghĩ nhiều rồi, mẹ hơi bảo thủ chút, nhưng ba không đến nỗi. Chú cũng vậy, uống tý rượu là high, high là mượn rượu làm càn."

"Em là vui, muốn có thể nói với gia đình chuyện A Quyền....."

"Phải, đã như vậy, ngày mai..... nè, đã con mẹ nó hôm nay rồi, chú nói cẩn thận với với Hà Quyền, ý ba là, có thể kết nhanh thì kết. Đã có lỗi với người ta một lần, đừng gây ra chuyện nữa."

"Kết thế nào? Tính A Quyền thế nào anh không biết? Em ấy trong vòng một tháng có thể nói chuyện với em cũng là kỳ tích!" Trịnh Chí Khanh cầm lấy điện thoại Trịnh Chí Kiệt dùng sức ném lên giường, "Cầm điện thoại anh gọi em ấy cũng không nhận!"

Trịnh Chí Kiệt cau cau mày, nhét di động lại trong túi: "Để Hòa Vũ tìm cậu ấy nói chuyện?"

"Anh Vũ còn phải trông Quan Quan, sao phiền anh ấy được....." Trịnh Chí Khanh lắc lắc đầu.

"Người một nhà, nói cái gì mà phiền với không phiền." Trịnh Chí Kiệt ngồi vào bên cạnh em trai, giơ tay phủ lên vai đối phương, khóe miệng hơi câu lên, "Hòa Vũ đáp ứng phục hôn với anh rồi."

Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu, vẻ mặt hết sức xoắn xuýt.

"Anh, nghĩ đến em là em trai ruột của anh, đừng mẹ nó khoe khoang nữa."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 65

Edit + Beta: Vịt

Lúc Hòa Vũ vào sản 3, nhìn thấy Hà Quyền đang ngồi ở trong khu hộ sĩ, Tiền Việt cầm bình thuốc đen thùi dùng tắm bông bôi vào trong miệng cậu.

"Chào buổi sáng, chủ nhiệm Hà, y tá trưởng Tiền."

Y cầm túi nhựa đựng áo khoác lên mở ra cho Hà Quyền. Đây là áo khoác Hà Quyền để quên ở khách sạn, ngày đó sau khi Hà Quyền và Trịnh Chí Khanh rời đi y nhìn thấy ở trên ghế được phủ bọc chống bụi, liền bảo tài xế mang đi giặt, hôm nay đưa đến đây, vừa lúc tìm có gặp Hà Quyền.

Thật ra không cần Trịnh Chí Kiệt nhờ, y cũng muốn tán gẫu với Hà Quyền. Vấn đề con cái mà nói, không ai có tiếng nói chung hơn y và Hà Quyền.

Hà Quyền há miệng không cách nào nói chuyện, đành phải "Âng" một tiếng, chỉ chỉ hướng phòng làm việc, bảo Hòa Vũ đi vào chờ cậu. Hòa Vũ không lập tức chuyển động, mà hỏi Tiền Việt: "Chủ nhiệm Hà đây là sao thế?"

"Trưởng thành rồi, mọc răng khôn đó." Tiền Việt ném tắm bông xuống, vặn chặt nắp bình i-ốt glycerol, xoay mặt dặn Hà Quyền, "Trong 2 tiếng đừng uống nước ăn cái gì nhé."

Hà Quyền cau mày bưng mặt gật gật đầu. Sáng sớm ngủ dậy nửa bên mặt đau như bị ai đánh một gậy. Có câu nói thầy thuốc không tự y, Hà Quyền sau khi đến bệnh viện triệu tập bác sĩ hộ sĩ nửa khu bệnh giúp cậu "hội chẩn", cuối cùng cho ra kết luận là mọc răng khôn. Đau răng không phải là bệnh, đau thật sự đòi mạng. Hà Quyền đau đến một chút tinh thần cũng không có, Tiền Việt nhìn bộ dạng tủi thân của cậu vội vàng đến phòng thuốc lấy bình i-ốt glycerol chuyên trị đau răng bôi giúp cậu.

"Răng khôn? Nhổ rồi chứ, nếu không già sẽ đau." Hòa Vũ chờ Hà Quyền từ khu hộ sĩ đi ra vỗ vỗ cánh tay cậu tỏ vẻ an ủi.

"Lúc có chứng viêm không thể nhổ, đợi tan sạch hẵng nói." Hà Quyền nhận lấy áo khoác vắt trong khuỷu tay y, "Cám ơn, còn phiền anh đến một chuyến."

"Không phiền, tôi hôm nay đi lấy hộ chiếu cho Quan Quan, vừa lúc đi ngang qua."

"Bé vậy đã làm hộ chiếu?"

"Tết âm lịch sẽ đưa con bé ra nước ngoài chơi, bé hơn nữa cũng phải có hộ chiếu."

"New Zealand đúng không?" Hà Quyền đẩy cửa phòng làm việc ra để Hòa Vũ đi vào, "Tốt quá, em tết âm lịch trực 3 ngày, từ đêm 30 đến mùng 2."

"Buổi tối cũng trực?"

"Không cần, hôm 30 là đến 4h, mùng 1 mùng 2 thì buổi sáng, nhưng buổi chiều buổi tối phải tùy thời đợi lệnh, không thể rời khỏi chu vi Đại Chính 50km, cùng lắm là ra ngoại thành chơi nửa ngày."

Hà Quyền trở tay đóng cửa, treo áo khoác đã giặt sạch lên kệ áo mũ, "Ngồi đi, uống gì? Cafe hay trà?"

"Cafe." Hòa Vũ sau khi ngồi xuống thật dài một cái, "Tôi nhớ cái này muốn chết rồi, từ lúc mang thai đến giờ, một ngụm cũng không uống."

Hà Quyền kinh ngạc khơi lông mày: "Lại không cần đích thân cho ăn, uống cafe thì sao?"

"Quan niệm của người già, ăn đồ màu đậm nổi rõ sọc, mẹ tôi bây giờ cũng không cho bảo mẫu xào rau bỏ xì dầu."

"Ừm, đây là mẹ ruột." Hà Quyền đổ bột cafe, "Kiểu Mỹ?"

"Cứ tinh khiết, một đêm dậy 6 lần, tôi thật ra muốn đến chỗ cậu ngủ một lát."

"Ngủ đi." Hà Quyền hào phóng giơ tay, "Ghế sofa mới đổi, thoải mái lắm."

Hòa Vũ nghiêng đầu cười cười, sau đó một lần nữa quăng ánh mắt về phía Hà Quyền: "Không nói giỡn nữa, Hà Quyền, cậu biết tôi vì sao mà đến."

Đau đớn vừa mới dịu đi sau khi nghe thấy lời Hòa Vũ lại có khuynh hướng nặng hơn, Hà Quyền đề bên tai để giảm cảm giác đau, khó chịu cau mày: "Anh muốn thay Trịnh Chí Khanh làm thuyết khách?"

"Nó gọi điện thoại cậu không nhận, đến nhà cậu cậu không mở cửa, tôi vừa thấy cửa khu bệnh dân "Đại Bạch và chó không được vào", cũng là nói nó nhỉ?"

Hà Quyền dùng sức thở dốc một hơi. Mặc dù Trịnh Chí Khanh mắc không phải sai lầm tính nguyên tắc, nhưng cậu không muốn để ý tên ngốc kia. Có thể được không? Uống tí rượu đã mất đức hạnh, mồm miệng không cân nhắc, ném hết mặt mũi cậu!

"Tôi cũng không phải muốn thay Chí Khanh làm thuyết khách, chỉ là cảm thấy cậu không cần tức giận vụ này." Hòa Vũ cầm lấy một mô hình xương đặt trên bàn trà xoay nhìn, "Mô hình này làm giống như thật vậy."

"Đó là thật." Hà Quyền xoa xoa lông mày.

Hòa Vũ lúng túng cực kỳ, vội vàng đặt xương xuống ở trên quần xoa xoa tay.

"Đã khử trùng, không sao đâu." Hà Quyền cầm bình dịch khử độc qua bóp một ít vào lòng bàn tay y, "Hòa Vũ, tôi cũng không phải tức Trịnh Chí Khanh nói ra chuyện này, mà trường hợp như lúc đó, đều đang rất vui lại làm ra như vậy."

"Tôi biết, cậu sợ bị trưởng bối coi thường, càng không muốn bị người ta thương hại." Hòa Vũ xoa đi xoa lại tay mấy lần, hơi dịch vị trí cách xa miếng xương kia, ngữ trọng tâm trường nói với Hà Quyền: "Tôi ban đầu lo Chí Kiệt cướp quyền nuôi dưỡng với tôi mới giấu Trịnh gia chuyện Quan Quan, nhưng không nát như trong dự đoán. Hơn nữa nếu không phải cha điều máu tới, cái mạng này của tôi cũng không còn. Hà Quyền, con người không thể nào sống cô độc cả đời, có một vài việc dẫn trong lòng là gây khó dễ với bản thân."

Hà Quyền rót một ly cafe đưa cho y, thờ dài lắc lắc đầu: "Nói ra cũng không cảm thấy dễ chịu, ngược lại dẫn tới ánh mắt người

khác."

"Sẽ không đâu, cha mấy hôm nay vẫn luôn nhắc để cậu và Chí Khanh kết hôn sớm chút, chỗ mẹ..... Bà ấy có một cô con gái nuôi 9 tháng không còn nữa, cậu biết chuyện này chứ?"

Hà Quyền gật gật đầu.

Hòa Vũ bùng cà phê nóng hổi, ánh mắt hơi có vẻ phiền muộn:
"Hôm đó từ khách sạn về, bà ấy ôm quần áo của đứa nhỏ khóc suốt một đêm..... Hà Quyền, mọi người đều có thể thông cảm cảm xúc của cậu, cũng sẽ không có ai có cái nhìn với cậu, cậu đừng quá nhạy cảm."

Nhìn chăm chú một vết nứt nhỏ trên gạch bên chân, Hà Quyền mím chặt môi. Răng không đau nữa, cảm xúc cũng hơi dễ chịu chút. Hòa Vũ đang muốn tiếp tục khuyên, nhìn thấy ngoài cửa có người đang lắc lư.

"Tìm cậu?" Y hỏi Hà Quyền.

Hà Quyền quay đầu lại, mở cửa nhìn thấy một nhân viên mặc đồng phục EMS. Đối phương nhìn trong phòng có 2 người, hỏi: "Ai là Hà Quyền?"

"Tôi đây." Hà Quyền nói.

"À, đây là hàng của ngài, phiền ký nhận." Đối phương đặt cái vali nặng trĩch lên mặt đất, kéo đơn chuyển phát nhanh dán trên vali xuống đưa cho Hà Quyền, "Còn phải nộp thuế 120, từ Nhật đến, ở hải quan bị kiểm tra ngẫu nhiên."

Hà Quyền ký xong giao tiền, mắt thấy cái vali quần như xác ướp kia, theo bản năng sờ sờ mặt — Trịnh Đại Bạch ơ là Trịnh Đại Bạch, anh là mông ngựa vồ phải vó ngựa rồi, miệng ông đây không mở ra được, căn bản vô phúc hưởng thụ.

"Hòa Vũ, anh thích ăn đồ ăn vặt không?" Hà Quyền chỉ vào vali, "Bạn học Trịnh Đại Bạch đi Nhật học mua."

Hòa Vũ mỉm cười gật gật đầu, người tốt quả nhiên có hồi đáp tốt.

Hà Quyền ngược lại không đưa hết đồ ăn vặt cho Hòa Vũ, một vali to nặng phải 10 cân, không đợi ăn xong đã quá hạn. Nhân viên y tế trong khu bệnh cũng được chia chút đồ ăn vặt của chuyên vụ Trịnh gửi về, ai nhìn thấy anh cũng nói tiếng cảm ơn, khiến Trịnh Chí Khanh không hiểu ra sao.

Nhìn thấy Trịnh Chí Khanh ở cửa khu bệnh ngó dáo dác, Tiền Việt gọi điện thoại tới phòng làm việc của chủ nhiệm. Trịnh Chí Khanh đối mặt với "Đại Bạch và chó không được vào" dán ở cửa cau mày, nhìn thấy Tiền Việt từ khu hộ sĩ đi ra, ngoắc tay với y.

"Chủ nhiệm Hà nói, có thể tán gẫu với anh 5 hào."

Đừng nói 5 hào, 5 xu cũng được luôn! Tạ ơn Tiền Việt, Trịnh Chí Khanh hớn hở xuyên qua hành lang, gõ mở cửa phòng làm việc Hà Quyền.

"A Quyền, hôm đó anh —"

"Mỗi chữ 1 hào, số dư của bạn đã dùng hết." Hà Quyền vặc lại cắt đứt Trịnh Chí Khanh, đầu cũng không ngẩng.

Trịnh Chí Khanh đầu tiên là ngẩn người, lập tức phản ứng được Hà Quyền đây là không tức giận, cười hỏi: "Nạp trước 500 tán gẫu được không?"

"Không có thời gian nghe anh diễn thuyết." Hà Quyền ngẩng đầu, cười như không cười lại mang theo chút vẻ trách cứ, "Trịnh Đại Bạch, tôi hôm nay đau răng, đang lo không có chỗ phân tán lực chú ý, anh đừng tìm chửi."

"Đau răng? Sao lại như vậy?" Trịnh Chí Khanh đi tới bên cạnh bàn, nhẹ nhàng nâng cằm Hà Quyền lên, "Há mồm anh xem sao."

Hà Quyền đẩy tay anh ra, ngồi trên ghế xoay qua chỗ khác từ trong tủ hồ sơ lục tài liệu: "Mọc răng khôn thôi, khỏi nhìn, anh cũng không biết nhổ răng."

"Em bây giờ mọc răng khôn?" Trịnh Chí Khanh nhớ rằng khôn của mình ngay từ hồi trước 22 tuổi đã mọc hết.

"Đúng vậy, chứng minh tôi còn trẻ tuổi." Hà Quyền liếc anh một cái, "Tránh ra, chắn ánh sáng nhiều vậy."

Trịnh Chí Khanh sờ sờ mũi, ngượng ngùng lui đến bên cạnh, khuyên nhủ: "Nếu cứ nhiễm trùng thì đừng kéo dài, thời gian dài dễ dẫn tới máu nhiễm dẫn đến những vấn đề khác."

"Trong phòng này mỗi anh học y?" Hà Quyền cầm hồ sơ đứng lên, vừa nhấc chân đột nhiên cảm thấy choáng đầu, thân thể loáng cái nhào vào ngực Trịnh Chí Khanh.

Trịnh Chí Khanh vội vàng ôm lấy Hà Quyền — Vừa nãy dưới lòng bàn chân anh cũng lắc lư. Lúc hai người kinh ngạc nhìn nhau, trên hành lang truyền đến một tiếng kêu sợ hãi —

"Động đất!"

Động đất 7.4 độ richter, xảy ra ở vùng núi tiếp giáp giữa 2 tỉnh, số người mất tích, tử vong còn chưa rõ. Bởi vì cách tâm động đất chưa đầy 200km, thành phố Đại Chính ở cũng có chấn cảm mạnh. Trên tin tức nói tâm động đất là thị trấn nhỏ, Hà Quyền vừa nhìn, chính là nơi cậu lúc trước đi chữa bệnh từ thiện.

Cậu không ngừng gọi điện thoại cho Tạ Miểu, nhưng trong ống nghe chỉ truyền đến tiếng máy bận.

"Nếu như trạm cơ sở sập, đường dây không thông rất bình thường, đừng lo." Trịnh Chí Khanh vừa liên lạc với người phụ trách quỹ sắp xếp xong chuyện cứu viện vật tư, nhìn thấy Hà Quyền đứng ngồi không yên nhanh chóng an ủi cậu, "Chờ chút, chờ người của quân đội vào, dựng trạm cơ sở tạm thời là ổn rồi."

Hà Quyền ôm cánh tay đi mấy vòng, ngẩng mặt nói với Trịnh Chí Khanh: "Đại Chính không tổ chức nhân lực cứu viện sao?"

"Bên khám gấp xuất 2 người, ngoài ra anh cũng đi, nửa tiếng nữa có máy bay trực thăng tới đón."

"Tính thêm em." Hà Quyền nghiêm túc nói, "Từ lần trước đi chữa bệnh từ thiện tới nay, bên kia có ít nhất 3-4 mươi người sắp sinh, khám gấp chưa chắc có thể ứng phó được."

"Còn có các bệnh viện khác." Trịnh Chí Khanh ra hiệu cậu không nên tranh chấp với mình, "Động đất cấp độ thế này thường kèm theo dư chấn mấy lần, em không thể đi mạo hiểm. Anh đến đó sẽ đi tìm Tạ Miểu, bảo hắn liên lạc với em."

Hà Quyền trợn mắt: "Đừng coi em là trẻ con, Trịnh Chí Khanh, em có thể chăm sóc tốt bản thân!"

"Không, A Quyền, em không thể đi." Trịnh Chí Khanh giơ tay lên chống khung cửa, ngăn Hà Quyền đi, "Không có thương lượng."

"Em muốn đi đâu, không cần anh đồng ý!"

"Đường đã gãy, hiện tại chỉ có máy bay trực thăng có thể đi vào, mà người ngồi máy bay trực thăng —" Trịnh Chí Khanh gần từng chữ, "PHẢI, CẦN, ĐỒNG, Ý, CỦA, ANH."

"Anh —"

"Để nó đi đi, nếu không cậu chân trước đi, nó chân sau đã chuồn." Kiều Xảo đẩy cánh tay Trịnh Chí Khanh ra, vào phòng đi tới trước mặt Hà Quyền nhẹ nhàng ôm lấy cậu, "Ngàn vạn chú ý an toàn, chị không muốn vào đồng đá đào cậu đâu."

"Chị Kiều Xảo, sao chị còn dung túng em ấy?" Chân mày Trịnh Chí Khanh vặn chặt.

"Trịnh Đại Bạch ơ là Trịnh Đại Bạch, cậu như vậy còn muốn cưới Hà Quyền của chúng tôi?" Quay người lại, Kiều Xảo đầy mặt khinh thường lắc lắc đầu với Trịnh Chí Khanh, "Nó yêu cầu cho đến bây giờ cũng không phải bảo vệ của cậu, mà là tín nhiệm."

Lời của Kiều Xảo khiến Trịnh Chí Khanh hoàn toàn tỉnh ngộ, anh nhìn chăm chú hai mắt lóe tia sáng của Hà Quyền, một lát sau lấy điện thoại ra.

"Báo với trung tâm chỉ huy cứu viện, bên Đại Chính lại thêm một bác sĩ."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 66

Edit + Beta: Vịt

*** Như đã thông báo trên page, từ hôm nay tui sẽ dón vào edit bộ này cho nhanh hoàn nhé

Lúc trước vì vượt tình cứu chữa bệnh tật, Hà Quyền từng ngồi máy bay trực thăng một lần, gặp phải luồng không khí suýt nữa xóc lục phủ ngũ tạng ra ngoài, đến giờ ký ức vẫn còn mới. Lần này cũng không tốt lắm, mặc dù là ngồi "Super Panther" quân đội điều tới, ổn định hơn máy bay trực thăng dùng cho y học bình thường, nhưng sau thảm họa khí hậu thay đổi nhiều, nội thành trời mưa vùng núi đồ tuyết, gió trên cao lại lớn, chỉ bay 15 phút đã xóc nảy cậu phun ra.

Tiết Vĩ còn không bằng Hà Quyền, bay chưa 5 phút đã kéo túi nôn ra. Hấn sợ độ cao, máy bay trực thăng vừa cất cánh đã trắng bệch mặt, mồ hôi lạnh tuôn ra từng tầng. Trịnh Chí Khanh nhưng vẫn biểu tình căng chặt, Triệu Nguyệt tuy nói là con gái, còn bình tĩnh hơn bọn họ, được phi công khen cả đường. Quý Hiền Lễ là trước khi cất cánh lâm thời quyết định gia nhập đội cứu viện, hồi hắn ở châu Mỹ thường ngồi máy bay trực thăng bốn ba giữa đảo nhỏ nhiều, đã quen kiểu cảm giác mất trọng lượng lúc cao lúc thấp này.

Máy bay lớn, sau khi tới mục đích bởi vì điều kiện mặt đất chưa đủ không cách nào hạ xuống chỉ có thể lơ lửng trên không trung, nhân viên y tế trên máy bay đều phải mượn dây thừng trượt xuống

mặt đất. Trịnh Chí Khanh leo qua đá, dùng không chút chướng ngại nào. Quý Hiền Lễ cũng có kinh nghiệm. Nhưng người khác vừa nhìn cách mặt đất ít nhất cao 10 tầng lầu, phải dựa vào sợi dây lắc la lắc lư đi xuống thì toàn bộ trợn mắt.

Quân nhân đồng hành từng người dạy bọn họ sử dụng dây thừng khẩn cấp leo xuống như thế nào. Trịnh Chí Khanh rơi xuống đất đầu tiên, cởi dây ngựa đầu gọi tên Hà Quyền, bảo cậu đừng sợ. Hà Quyền nhắm hai mắt trượt xuống, được Trịnh Chí Khanh đón được ôm vào trong ngực. Tiết Vĩ túm sợi dây quỳ gối ở cửa máy bay trực thăng không dám nhúc nhích, suýt nữa bị Quý Hiền Lễ đá một cái khỏi cabin.

Nhân viên trên máy bay vừa xuống đất an toàn toàn bộ, một lớp dư chấn đánh tới. Trịnh Chí Khanh một tay kéo Hà Quyền một tay đỡ lấy Triệu Nguyệt, lắc lư hơn 30 giây mới bình tĩnh lại. Vùng đất đáp xuống là khu chữa bệnh tạm thời, đã có một nhóm nhân viên y tế đi trước đã tới, trong 20 lều chữa bệnh có chữ thập đỏ đều có áo blouse ra vào.

Quý Hiền Lễ, Trịnh Chí Khanh, Tiết Vĩ có nền tảng cấp cứu, đi theo đội tìm kiếm cứu nạn vào thị trấn, Hà Quyền và Triệu Nguyệt ở lại khu chữa bệnh nhận chữa vết thương. Đường đi hoàn toàn đứt gãy, quân đội và máy đào vẫn chưa tới, để khỏi cản trở tiến độ công việc chập chạp, có nơi muốn đi qua phải dùng tay chân mà leo.

Mặc dù mặt đường không có tạo thành tuyết đọng, nhưng tuyết sau khi rơi xuống tan ra khiến mặt đường lầy lội trơn trượt, con đường bình thường chỉ cần đi 20 phút đội tìm kiếm cứu nạn cần gần 1 tiếng. May mà đến đều là bác sĩ trung thanh niên, lại phần lớn là thể lực tốt làm cấp cứu, nếu không bản thân mệt lị trước cũng đừng nghĩ đến cứu người.

Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh một đồng đồ nát nhìn thấy Tạ Miếu bùn đất đầy người, quả thực thở phào. Thái dương Tạ Miếu dán vài xô bần thỉu, chỗ khác thoát nhìn cũng không lo ngại. Hắn cũng nhìn thấy Trịnh Chí Khanh, lập tức chỉ vào tòa nhà đồ nát đồ sập các đó không xa nói: "Bên kia chôn hơn mười người, các cậu nhanh đi qua giúp đi."

Trong đồng đồ nát một khi phát hiện người bác sĩ lập tức tiến lên xác nhận dấu hiệu sinh tồn, đã chết trước tiên từ bỏ, tăng cường cứu người sống. Trịnh Chí Khanh bên này đang cầm máu cho một người bị thương, nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng khóc thét của phụ nữ.

"Cầu xin các anh, cứu chồng tôi đi!" Cô đầu bù tóc rối quỳ gối trước mặt đội viên đội tìm kiếm cứu nạn bùn đất trên mặt bị nước mắt làm nhoe nhoét.

Chồng cô đã chết, vừa nãy Quý Hiền Lễ đã xác nhận. Người chết bị chôn dưới đồng đồ nát, chỉ lộ ra đầu và nửa vai, muốn tìm ra nguyên vẹn phải cần hao phí rất nhiều nhân lực. Sau 48 tiếng thăm họa là giai đoạn hoàng kim để tìm kiếm cứu nạn người may mắn sống sót, qua thời gian này, có thể may mắn sống sót lác đác rất ít.

"Anh ấy đẩy tôi ra mình lại bị chôn bên dưới, xin các anh, cứu anh ấy!" Người phụ nữ không muốn đối mặt với thực tế đau khổ cầu khẩn nhân viên đội tìm kiếm cứu nạn, thấy bọn họ bận rộn đào công trình đồ sập cứu người kêu "Cứu mạng" ở phía dưới không để ý đến mình, lại quay đầu cầu xin Trịnh Chí Khanh đang băng bó cho người bị thương, "Bác sĩ! Ngài phát thiện tâm! Chỉ cần có thể cứu anh ấy! Tôi kiếp sau làm trâu làm ngựa cho ngài!"

Mặc dù xót xa, nhưng Trịnh Chí Khanh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ khuyên cô trước rời khỏi nơi này.

"Vẫn còn dư chấn, chị à, rất nguy hiểm, chị trước đi theo người bên đó đến nơi đóng quân được chứ?" Trịnh Chí Khanh kéo cô từ trên mặt đất dậy, nửa kéo nửa ôm đưa đến trước mặt nhân viên tìm kiếm cứu nạn đang dẫn người may mắn sống sót rút lui đến nơi đóng quân, "Cô ấy bị kích thích, để ý chút."

Không đợi tay nhân viên đội tìm kiếm cứu nạn vươn ra, người phụ nữ đột nhiên cho Trịnh Chí Khanh một cái tát, cuồng loạn kêu to: "Các người không phải đến cứu người sao!? Sao không đi cứu chồng tôi?!"

Cái tát này giống như dùng khí lực toàn thân, lỗ mũi Trịnh Chí Khanh nóng lên, phản xạ có điều kiện giơ tay lau một cái, cúi đầu vừa nhìn, bùn đất và máu tươi trên bàn tay dính vào nhau. Nhân viên đội tìm kiếm cứu nạn thấy nhân viên y tế bị đánh, nhanh chóng giơ tay kéo người phụ nữ, sau đó hỏi han Trịnh Chí Khanh có cần giúp đỡ hay không.

Xé miếng vải xô lau máu mũi, Trịnh Chí Khanh khoát khoát tay, dặn dò bọn họ chăm sóc tốt người phụ nữ đó, lại quay trở lại người bị thương chờ trị liệu bên cạnh.

Anh sẽ không trách người phụ nữ tuyệt vọng đó, tai nạn đột nhiên ập xuống khiến tuyệt đại đa số mọi người nơi này sụp đổ.

Hà Quyền ở trong dư chấn kéo dài đột phát thực hiện 2 ca sinh mổ, người bệnh đều là người nhà và nhân viên tìm kiếm cứu nạn dùng băng ca mang tới. Máy phát điện cung cấp điện không ổn định, đèn trong lều chọt sáng chọt tắt, mang đến cho ca mổ phiền phức

không nhỏ. Cậu chưa từng khăn trương như vậy, cho dù lần đầu tiên lên bàn giải phẫu cũng nhẹ nhàng hơn trạng thái trước mắt.

Đèn điện còn từng tắt lị đến 5 phút, Triệu Nguyệt phải dùng đèn pin điện thoại soi cho Hà Quyền, để đảm bảo cậu có thể khâu lại kịp thời, đồng thời còn phải chú ý đưa dụng cụ giải phẫu. Hai ca mổ, mặc dù nhiệt độ vùng núi dưới 0 độ, nhưng quần áo sát người bọn họ đã sớm bị mồ hôi xuyên thấu.

Vật tư có hạn, không làm được mỗi người một bộ dụng cụ. Kết thúc giải phẫu, Hà Quyền và Triệu Nguyệt nhanh chóng ném dụng cụ vào nước sôi đang đun trừ độc. Bông tuyết bay xuống lả tả bị hơi nước nóng tan, từng giọt nước đọng lại trên lông mi dài của Hà Quyền, theo lông mi mắt khẽ run tí tách nhỏ xuống. Triệu Nguyệt tưởng cậu khóc, vội vàng tìm miếng vải xô sạch đưa cho cậu.

Hà Quyền khoát khoát tay, lau đi giọt nước trên mặt.

"Thê thảm quá....." Triệu Nguyệt than nhẹ, "Ở trước mặt thiên nhiên, loài người nhỏ bé như vậy."

"Trước mắt không phải lúc cảm khái, có thể cứu thêm 1 mạng mới là trọng điểm."

Vỗ vỗ bả vai Triệu Nguyệt, Hà Quyền dùng kim phẫu thuật gấp từng dụng cụ đã tiêu độc ra nhét vào túi vô khuẩn niêm phong cất vào kho.

Càng ngày càng nhiều người cứu viện chạy đến, cũng có càng ngày càng nhiều người may mắn sống sót được đưa đến khu chữa bệnh. Bị thương nhẹ giữ lại chữa, trọng thương lập tức sắp xếp

nhập viện, tiếng ầm vang của cánh quạt máy bay trực thăng vẫn luôn chưa từng ngừng nghỉ.

Cách đến khu thảm họa đã qua 12 tiếng, Hà Quyền giữa lúc đó uống nước một lần, ngậm miếng socola Triệu Nguyệt nhét vào miệng cậu, căn bản không rảnh ăn cơm. Bác sĩ đến đây không phân khoa nữa, ai rảnh người đó nhận người bị thương, chỉ có lúc phải giải phẫu mới dựa theo khoa phân. Hà Quyền dường như lại nhớ đến ngày tháng ở cấp cứu luân phiên, hai ngày chưa từng ngừng nghỉ. Tới lúc tay run cầm không vững kim khâu, mới bắt đắc dĩ ngồi xuống lấy hơi.

Nhóm nhân viên y tế đến trước bọn họ đã có người mệt mỏi gục xuống, nghe nói hơn 30 giờ không chợp mắt. Ngay lúc này, dư chấn dẫn tới vùng núi bên cạnh nơi đóng quân sạt lở, có một lều chữa bệnh bị chôn, hai bác sĩ cộng thêm một hộ sĩ đều bị đè bên dưới, còn có người bị thương đang tiếp nhận giải phẫu. May mắn chính là, đào bới kịp thời, mọi người sống sót, nhưng ba nhân viên y tế này hiển nhiên không thể tiếp tục làm, trong lòng chịu bi thương cực độ. Bọn họ sẽ theo nhóm nhân viên trọng thương trở về nội thành, rời xa nguy hiểm, nhưng bóng ma trong lòng khả năng đời này cũng không cách nào tiêu tan.

Hà Quyền bảo Triệu Nguyệt cũng đi theo cùng, Triệu Nguyệt không chịu, nói cậu kỳ thị giới tính. Hà Quyền ngay cả sức nặn ra nụ cười cũng không có, chỉ là nhẹ nhàng câu khước miệng. Đỉnh đầu lại vang lên ầm vang của máy bay trực thăng, đồng lửa sưởi trước người cơ hồ bị luồng khí cuộn cuộn của cánh quạt quạt tắt. Hà Quyền đón gió nheo mắt lại, nhìn thấy có một bóng dáng quen thuộc theo dây thừng hạ cánh khẩn cấp lư loát trượt xuống.

Chân Âu Dương vừa dính đất đã lập tức đi về phía nơi đóng quân, nhìn quanh trái phải tìm kiếm người phụ trách. Nhìn thấy Hà Quyền, hắn lên tiếng chào hỏi với đối phương trước. Hà Quyền ngồi vươn tay bắt với hắn — Tiết kiệm chút sức, vừa nhận được tin, lát còn có ca vị trí thai không đúng phải mổ, đang trên đường mang đến nơi đóng quân.

"Cậu đến lúc nào vậy?" Âu Dương nói, phát tay với người mình dẫn đến một cái, những người đó lập tức có tổ chất huấn luyện tiếp nhận "Hắc ưng" trên máy bay trực thăng lần lượt quăng vật tư xuống.

"Hôm qua nhỉ? Nếu không chính là hôm kia?" Hà Quyền vừa nói vừa đấm vai, "Anh đây là mang đội hải quân lục chiến đến?"

"Đều là chiến hữu trước đây." Máy bộ đàm cài bên hông vang lên, Âu Dương cầm lên trả lời đối phương, gật đầu với Hà Quyền, "Tôi đi trước gặp người phụ trách, bạn xong rồi nói."

"Không bạn xong được."

Hà Quyền chống đầu gối đứng lên, kéo lê chân giống như tưới chì dòi vào lều chữa bệnh. Triệu Nguyệt nằm ổ trên giường bệnh nghỉ ngơi, nghe thấy động tĩnh mơ mơ màng màng mở mắt ra.

"Chủ nhiệm Hà, em ngủ bao lâu rồi?"

"Chưa được 20 phút, ngủ thêm một lát, lát nữa còn có giải phẫu."

Triệu Nguyệt ngáp đứng lên, chỉ chỉ phía dưới xe đẩy đựng dụng cụ chữa bệnh: "Có mì gói đấy, anh ăn chút gì đi."

Khom lưng từ dưới xe đẩy lấy ra hộp mì ăn liền, Hà Quyền cuộn mở nắp lấy phôi liệu tạp nham bên trong ra rắc vào, lại tưới nước sôi lên. Thời gian đợi ngâm mì, cậu dựa vào cột lều ngủ, nhưng ngủ chưa được 5 phút đã bị Triệu Nguyệt đánh thức.

"Nhìn anh mệt kìa, giải phẫu thế nào đây." Triệu Nguyệt quăng miếng vải xô cho cậu lau mặt — Khuôn mặt tuần tú của chủ nhiệm Hà là tài sản chung của Đại Chính, sao có thể bẩn tới mức nhân thần cùng phẫn nộ?

Nhét mì ăn liền vào trong tay Triệu Nguyệt, Hà Quyền xoay mặt lao ra khỏi lều, cúi người chống đầu gối sặc ra ngậm axit dạ dày. Triệu Nguyệt đuổi theo ra ngoài thấy cậu ói, nhanh chóng nhắc tay vỗ lưng cậu.

"Không sao chứ? Nếu không ngủ trước một lát." Triệu Nguyệt lo lắng nhìn quanh khắp nơi — Đám người chuyên vụ vẫn chưa về, hiện tại nơi đóng quân chỉ có mỗi bác sĩ sản Hà Quyền, tiếp tục làm như vậy, làm thêm ca mổ là suy sụp.

Trước 10h nhận được tin của Trịnh Chí Khanh, nói vẫn ở trần trên cứu viện, ngoài ra anh báo với Hà Quyền nói Tạ Miểu không sao. Hà Quyền cũng ở nơi đóng quân nhìn thấy Bàn Vĩnh Tu, người một nhà đều không sao, chỉ có lúc động đất con gái út chạy té ngã, trán trầy da. Bàn Vĩnh Tu nói đây là nhờ phúc Tạ Miểu trị bệnh cứu người tích đức hành thiện, nhà cả thôn đều sập, chỉ là bọn họ không sao.

Hà Quyền dùng sức ho khan vài tiếng, khó khăn thẳng người hỏi: "Túi gia vị trong mì ăn liền hỏng à? Sao mùi buồn nôn vậy?"

"Em thấy thơm lắm mà....." Triệu Nguyệt cau cau mày, "Nếu không ăn ít bánh quy nén đi? Còn có xúc xích."

Mặt Hà Quyền cứng đờ, lại cong người ào ra ngậm nước chua.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 67

Edit + Beta: Vịt

Cách xảy ra thảm họa đã qua 5 ngày, thống kê bước đầu người chết hơn nghìn người, người bị thương hơn 10 nghìn. Trong lều nơi trú quân nằm đầy người bệnh thương nặng chờ di chuyển đến nội thành, cùng với cứu viện và nhân viên y tế mệt mỏi gục xuống.

Tiêm cho Hà Quyền thêm đường glu-cô điện phân, Triệu Nguyệt nghiêm khắc yêu cầu cậu phải nằm xuống ngủ 2 tiếng. Vừa nãy lúc Hà Quyền đón một đứa nhỏ từ trên ghế dậy suýt chút nữa ngã trên mặt đất, mồ hôi lạnh mắt thấy tuôn ra cả người còn ru lợi hại hơn động đất.

"Anh không ăn gì cả còn không ngủ, tìm việc gì chứ!"

Người của quân đội vừa đến, quân y chia sẻ công việc của các y tá, Triệu Nguyệt dù gì cũng có thể ngủ mấy tiếng, nhưng Hà Quyền không thể. Mặc dù đám người Trịnh Chí Khanh đã về nhưng bị ngoại thương nhiều hơn nhiều sinh con, trong lều nhận chẩn người bệnh sắp sinh cũng chỉ có cậu giữ.

"Em ít cầu nhàu 2 câu anh còn có thể ngủ thêm mấy phút." Hà Quyền nhắm hai mắt nằm trên giường xếp thô sơ, mặc dù ống sát chống giường cột kinh khủng, nhưng đối với cậu hiện tại mà nói còn thoải mái hơn giường nước trong khách sạn super 5 sao ở Dubai. Vừa nãy nỗ lực đón đỡ đầy mắt đỏ mồ hôi run rẩy, hiển nhiên

là tụt huyết áp. Miếng socola Triệu Nguyệt đút cho cậu cũng không tăng lên được, không có cách đành phải truyền nước biển.

"Triệu Nguyệt, đi tìm Tiết Vĩ, bảo hắn trước xử lý đơn giản người bị thương gãy xương chân mang thai 36 tuần, anh ngủ nửa tiếng dậy mổ, nếu không rất nhiều thuốc không dùng được."

"Hắn và Phó viện trưởng Quý đang cấp cứu ca chảy máu bên trong."

"Trịnh Chí Khanh đâu?"

"Chuyên vụ vừa đi cùng máy bay trực thăng của đám Âu Dương, nói là trên mỏ phát hiện người may mắn sống sót." Triệu Nguyệt đóng gói một túi lớn rác thải chữa bệnh, chuẩn bị cầm đi xử lý tập trung, "Được rồi anh đừng quan tâm, em có thể xử lý."

"Cũng phải, em ngày nào cũng nhìn, đã thành nửa bác sĩ."

Âm thanh Hà Quyền từ từ hạ xuống, mệt mỏi cực độ, thân thể thật sự không chịu được. Triệu Nguyệt thấy cậu ngủ, rón rén rút lui.

14 thợ đào mỏ bị chôn trong đường hầm, đội tìm kiếm cứu nạn đào được một nửa đường hầm lại lún một đoạn, đành phải từ bên khác đào. Lúc Trịnh Chí Khanh và đám Âu Dương đến, vừa đã thông lỗ thông khí nhỏ bằng nắm đấm để tránh thợ đào mỏ ngạt thở. Đề phòng dừng lại tiếp tục lún, nhân viên đội tìm kiếm cứu nạn tạm thời dừng lại, nghiên cứu kế hoạch cứu viện cẩn thận. Hiện tại vật liệu không thiếu, chỉ thiếu người, rất nhiều chỗ máy móc không qua được, chỉ có thể dựa vào nhân lực đào và dọn từng tí một.

Cùng đi với Âu Dương đều đã từng là lính đặc chủng, Trịnh Chí Khanh mắt thấy ngang hông bọn họ buộc dây thừng an toàn liền

dám mang nặng mười mấy kg, tay không men theo thông đạo cứu viện vừa đào lên bò xuống, đưa thức ăn nước uống cho thợ đào mỏ. Đám người này mặc dù tuổi đã hơn 40 nhưng người nào cũng thân thể khỏe mạnh. Thông đạo cứu viện hơn 20m thẳng đứng trên dưới, toàn là đất và đá, bọn họ ở phía trên từng chút một dùng chày quân dụng đục ra chỗ miễn cưỡng đặt chân.

Chờ lúc đội tìm kiếm cứu nạn tiếp tục đào móc, Trịnh Chí Khanh có thể tạm thời nghỉ ngơi chốc lát. Ở trần đợi gần 2 ngày 2 đêm, quay về nơi đóng quân lại tiếp tục cấp cứu người bị thương, 5 ngày anh chỉ ngủ không được 10 tiếng. Đuổi kịp người may mắn sống sót bị chôn anh cũng muốn ra tay hỗ trợ đào bới, mấy ngày cũng không kịp xử lý bản thân, râu ria xồm xoàm, quần áo quần không nhìn ra màu sắc, bình thường tóc chải bóng loáng soi gương được lúc này đã bần bết lại.

Âu Dương thấy anh cứ nắm tay trái, hỏi: "Tay bị thương?"

"Vết thương cũ, từng gãy xương." Trịnh Chí Khanh nắm chặt tay trái, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên. Kéo dài thời gian dài dùng tay và thời tiết lạnh khiến vết thương cũ cánh tay trái của anh phát tác, đau thấu xương.

Thời tiết lạnh cũng mơ hồ khiến vết đạn bắn của Âu Dương đau, cho nên hắn có thể hiểu được nỗi khổ của Trịnh Chí Khanh. Từ trong túi chiến thuật bên hông lấy ra một ống thuốc tiêm đưa tới trước mặt Trịnh Chí Khanh, hắn ngẩng cằm với đối phương: "Tiêm một cái là ổn."

Mặc dù trong thuốc chích không có bất kỳ ký hiệu nào, nhưng Trịnh Chí Khanh biết đó là morphine, giờ tay lên đây trở lại.

"Lúc gãy cũng không tiêm, hiện tại càng không cần, từ từ là qua thôi."

"Được thôi, không nhìn ra, thư sinh như cậu còn rất kiên cường." Âu Dương thu thuốc chích lại, lại mở hộp thuốc lá ra đưa tới.

Trịnh Chí Khanh tiếp tục xua tay.

Âu Dương châm điều thuốc, xoay tay ném hộp thuốc lá cho chiến hữu, nhìn Trịnh Chí Khanh hừ cười một tiếng: "Thả nào Lạc thiếu cứ nhắc mãi cái tốt của cậu, đường đường cậu hai của Trịnh thị, có thể nhịn đau lại không có ham mê bất lương, vượt qua loại chuyện này còn xông pha cứu viện, đáng kính."

"Đường đường tổng tài của Hoa Y Đường vai khiêng tay vác đá vỡ tường đổ, tình thương vô biên, cũng đáng kính." Trịnh Chí Khanh quăng ánh mắt tràn ngập tôn kính, "Tôi trước đây không có ấn tượng gì tốt về anh, cảm thấy anh ích kỷ lại cuồng vọng, bây giờ nhìn lại là tôi sai."

Âu Dương cười to: "Xấu hổ quá, tôi không có hứng thú với đàn ông cao hơn tôi, lời nịnh nọt miễn đi."

Trịnh Chí Khanh cúi đầu cười cười, sau đó duỗi tay phải về phía Âu Dương.

"Rất vui có thể kết được người bạn như anh."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền ngủ một tiếng, đứng dậy rút kim tiêm truyền dịch, lúc xuống đất phát hiện eo mỗi không đứng thẳng được. Cậu vịn ống

dùng để chống lều trù hoãn hồi lâu, mới từ từ đứng thẳng người. Đi ra lều, bên ngoài đã là sáng sớm, trong không khí lại không bay đi được mùi máu tanh.

Trong cổ họng sặc nước chua, Hà Quyền che miệng ho khan mấy tiếng, sau khi bình tĩnh lại đến chỗ phát vật tư xin bình nước.

"Bác sĩ Hà, anh ổn chứ?" Tình nguyện viên phụ trách phân phát vật tư thấy sắc mặt cậu tái nhợt, cầm miếng bánh quy nhét vào trong tay cậu, "Tôi vừa nghe Triệu Nguyệt nói, anh hai hôm nay cũng không ăn gì."

"Đời này cũng không muốn thấy mì ăn liền và xúc xích nữa." Hà Quyền cười khan một tiếng, đặt bình nước xuống xé vỏ bánh quy, vừa định ăn, đột nhiên nhìn thấy một bé gái bản thủ ôm heo Peppa — lông nhung màu hồng lúc này đã bản thành màu xám tro — mắt trông mong nhìn mình.

"Nè, con muốn ăn cái này?" Hà Quyền ngồi xổm xuống, vẫy vẫy tay với cô nàng, "Tới đây."

Phân phối cho dân chúng khu thảm họa là dựa theo đầu người cho, mặc dù không đến mức đói, nhưng trẻ con thích đồ ngọt thì rất khó lấy được. Thực phẩm năng lượng cao ưu tiên cung cấp cho nhân viên y tế và đội cứu viện, chủ yếu đường nơi này vẫn chưa thông, chỉ có thể dựa vào máy bay trực thăng vận chuyển vật liệu. Đưa tới đều là đồ dùng chữa bệnh và đồ uống, chỉ có mấy hộp bánh quy còn là người tình nguyện tự mang đến.

Socola ngược lại đủ, nhưng mùi vị đó Hà Quyền thật sự không dám nếm.

Bé gái cẩn thận tới gần, chớp mắt to trong veo, không thể không biết xấu hổ đưa tay. Hà Quyền kéo tay nhỏ bần thủ kia, đặt bánh quy đã bóc vỏ một nửa vào tay cô bé.

"Ăn đi." Cậu giơ tay lau vết bần trên mặt cô bé, chỉ chỉ em gái tình nguyện viên, "Chị gái này cừ lắm, biết biến ma pháp, nói không chừng ngày mai sẽ có kẹo mút đó."

"Bác sĩ Hà, trẻ con bây giờ tinh như người lớn vậy, rất khó lừa." Tình nguyện viên cười cười.

Bé gái nhìn nhìn Hà Quyền, lại nhìn nhìn tình nguyện viên, nhỏ giọng nói câu cảm ơn, sau đó bẻ miếng bánh quy thành hai đoạn, đưa trả lại phần gói trong vỏ cho Hà Quyền.

"Chú ăn đi."

"Ngoan quá." Hà Quyền không có từ chối chia sẻ của trẻ con, "Ba mẹ con đâu?"

"Bọn họ vẫn ở trấn." Bé gái cắn một miếng bánh quy, nhai cẩn thận, "Chú, chú là bác sĩ sao?"

"Đúng, chú là bác sĩ."

"Vậy..... chú có thể dạy con làm bác sĩ không?" Bé gái chớp mắt to ngây thơ, "Con nghe thấy rất nhiều người đều đang gọi 'Bác sĩ, giúp tôi'..... Con rất muốn giúp bọn họ, nhưng con không phải bác sĩ."

Hốc mắt Hà Quyền nóng lên, giơ tay xoa xoa bím tóc lộn xộn của bé gái, cười nói: "Được, chờ con lớn lên chút nữa, chú dạy con làm bác sĩ."

Bé gái cười ngọt ngào.

Bên trong bầu trời mấy ngày mù mịt, tầng mây nứt ra một khe hở, mặt trời mới lên rải tia sáng đầy vùng đất.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Toàn bộ thợ mỏ được cứu ra an toàn, mặc dù đều có vết thương ngoài mức độ khác nhau, nhưng không lo tính mạng, sau khi trải qua xử lý đơn giản của Âu Dương và Trịnh Chí Khanh, được đội tìm kiếm cứu nạn hộ tống xuống núi. Ngồi máy bay trực thăng về nơi đóng quân, Trịnh Chí Khanh chỉ kịp gọi Hà Quyền một tiếng lại chạy đi gặp anh cả.

Đường vừa đào thông, vật tư Trịnh thị trợ giúp chặn dưới chân núi 3 ngày rốt cục đưa lên, Trịnh Chí Kiệt đích thân theo xe. Hắn nhìn thấy Trịnh Chí Khanh rất giống binh mã từ trong hầm bò ra, mũi chưa xót, giơ tay chặt chẽ ôm em trai vào trong ngực.

"Mẹ và ba đều rất lo lắng, sao chú một cú điện thoại cũng không gọi về nhà?"

"Trạm cơ sở đồ sập hết, điện thoại di động không có sóng, điện thoại vệ tinh lại không thể chiếm dụng. Không sao đâu, bảo bọn họ đừng lo, việc nguy hiểm không cần em làm."

Trịnh Chí Kiệt gật gật đầu: "Anh nghe viện trưởng nói, Hà Quyền cũng tới?"

"Vâng, mấy hôm nay đón hơn 10 đứa nhỏ." Trịnh Chí Khanh vặn mở bình nước ừng ực uống một hơi nửa bình, dùng mu bàn tay lau miệng nói: "Vừa lúc anh đến, dẫn em ấy về nội thành, còn có y tá

trưởng cấp cứu Triệu Nguyệt, hai người bọn họ đều mệt suy sụp rồi."

"Được, chờ dỡ hàng xong." Trịnh Chí Kiệt vỗ vỗ mặt em trai, "Chỉh đốn bản thân, hôm qua mẹ ở trên TV thấy chú bản như ma, khóc mấy tiếng liền."

"Đi gấp quá, không mang theo quần áo tắm rửa, lát rửa mặt." Trịnh Chí Khanh bắt đắ dĩ cười cười.

"Chú bao giờ về?"

"Kế hoạch là nửa tháng, lần này người gặp nạn dự tính có 7-8 mươi nghìn, bây giờ còn có gần 5 nghìn người mất tích." Trịnh Chí Khanh thu lại nụ cười, bắt đắ dĩ thở dài, "Đã 6 ngày rồi, rất khó có người may mắn sống sót, 24h gần đây, ngay cả tìm kiếm cứu nạn chó cũng không phát hiện."

"À, đúng rồi." Trịnh Chí Kiệt hô về phía xa một tiếng, "A Cường! Dẫn chó đến đây!"

A Cường là tài xế của Trịnh Chí Kiệt, nghe thấy gọi lại, mở cửa đắ hai con chó Dublin xuống dẫn tới bên cạnh Trịnh Chí Kiệt. Trịnh Chí Kiệt ra lệnh, hai con chó Dublin ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Chó để lại cho chú, tìm kiếm cứu nạn bọn nó không được, trông vật tư không thành vấn đề." Trịnh Chí Kiệt hạ giọng, "Anh nghe nói, bên này đồ đặ mất mát lung tung."

Trịnh Chí Khanh liếc nhìn chó, phát hiện chó cũng nhìn mình, nhún vai một cái nói: "Nhiều người hỗn tạp, vật tư Đặ Chính đưa tới ngày nào cũng mất. Em bực, gặp nạn thành như vậy, sao còn có người cháy nhà hôi của chứ?"

"Lòng người hiểm ác, em trai, có người muốn thừa dịp gặp hoạ vớt một khoản. Lúc bọn anh chặn dưới chân núi, có người bán trứng luộc nước trà, 21 đồng một quả."

"Thật không biết xấu hổ mở miệng!" Trịnh Chí Khanh ngạc nhiên.

"Này, hoặc là nói, muốn làm ra tiền thì phải mất dầy, anh cũng muốn thuê người bán trứng luộc nước trà kia về làm nghiệp vụ." Trịnh Chí Kiệt vừa nói vừa cười, "Cuối cùng vẫn là không nhin được cho một đấm, chưa từng thấy tên ngu ngào trả tiền."

Trịnh Chí Khanh đỡ vai anh trai, hai anh em cười thành một đoàn.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền không đi, mặc dù cậu đã mệt không bò dậy nổi. Lúc Trịnh Chí Kiệt ở bên cạnh chờ nhiều lần nhìn đồng hồ — Hấn ở dưới chân núi tởn 3 ngày, một đồng việc trong công ty chờ hấn về xử lý. Lại nói đây chỉ là nhóm vật tư đầu tiên, đường thông rồi, sau đó còn có rất nhiều.

"Chờ Cảnh Tiêu tới đây tôi hẵng đi." Hà Quyền khó khăn khởi động thân thể. Không có bệnh cậu đã sợ, có bệnh cậu liền giống như tiêm máu gà.

"Cảnh Tiêu phải ngày kia mới tới đây." Trịnh Chí Khanh nghe Triệu Nguyệt nói Hà Quyền mấy hôm nay bị dạ dày, ăn gì ói đó, hôm nay uống nước cũng ói, lập tức nóng ruột bốc hỏa, "Em như vậy quay về cũng không thể lập tức đi làm, ít nhất phải nghỉ 2 ngày."

"Ít nhất em còn sống." Hà Quyền chỉ chỉ phía ngoài lều, "Trên sân trống nằm bao nhiêu? Dưới đá còn chôn bao nhiêu? Em về cũng không thành thật được."

Trịnh Chí Khanh bắt đắc dĩ sụp vai.

"Hà Quyền, đừng cậy mạnh, đi theo tôi đi." Trịnh Chí Kiệt cũng khuyên cậu, "Tôi thấy Đường Uy cũng tới, bà ấy là khoa sản nhỉ? Việc cậu có thể làm bà ấy không thể làm?"

"Bà ấy đến lộ mặt là đi." Hà Quyền bĩu môi. Ngang hông chợt truyền đến một trận đau nhức khó nói, cậu không nhịn được cau mày, cong người dùng trán trống trên thất lưng Trịnh Chí Khanh.

"A Quyền?" Trịnh Chí Khanh nhanh chóng đỡ lấy vai cậu, "Sao thế?"

"Không sao đâu, đừng chậm trễ thời gian, Trịnh Chí Kiệt, anh đi đi." Hà Quyền khoát khoát tay, nghiêng đầu nhìn về phía hai con Dublin đứng ngoài cửa lều, "Chó này không cắn người chứ?"

"Người Trịnh gia không cắn, những người khác thì khó nói." Trịnh Chí Kiệt nghiêng đầu, "Vậy cậu nghỉ ngơi, tôi đi trước."

"Anh, trên đường chú ý an toàn."

Đưa mắt nhìn theo anh cả rời khỏi lều, Trịnh Chí Khanh kéo ghế qua ngồi vào bên giường xếp, ngoắc ngoắc tay với hai bon Dublin. Hà Quyền không sợ chó, nhưng hai con Dublin này hình thể cao lớn mắt lộ ra hung dữ, răng nhọn sắc bén, một ánh nhìn không đúng thôi là có thể cắn cậu một cái, thế là cậu theo bản năng rút lại phía sau Trịnh Chí Khanh.

"Đây là vợ tao, chúng mày phải đối xử tốt với em ấy, nghe không." Trịnh Chí Khanh theo thứ tự sờ đỉnh đầu Dublin, kết quả hai con chó nghiêng đầu tránh ra, vô cùng không cho anh mặt mũi.

"Trước mặt chó anh đặc ý cái rắm à?" Hà Quyền "Hừ" một tiếng.

Câu chất vấn này nghe ra tràn đầy tính công kích, đám Dublin cảnh giác vểnh tai — Bọn nó có thể không chào đón cậu hai, người ngoài càng không được. Hà Quyền vừa thấy chó vểnh tai, vội vàng mím môi, đẩy Trịnh Chí Khanh lên trước làm bình chắn cho mình.

Đột nhiên, mũi một con Dublin trong đó hơi cau lại, sau đó tới gần chân Hà Quyền hít hít. Một con Dublin khác cũng làm động tác giống vậy, khiến Hà Quyền ngoài ý muốn khó giải thích lại có chút khấn trương. Chuyện kể tiếp thì càng ngoài dự liệu của cậu, Dublin vừa nãy còn mắt lạnh đối xử với cậu đứng dậy đi tới bên giường, từng con dùng đỉnh đầu ủa ủa tay cậu.

"Bọn nó thích em, A Quyền." Trịnh Chí Khanh chưa loét nói.

"Anh cho là em giống anh, người ghét chó không chào đón?" Hà Quyền nói, cẩn thận sờ sờ đầu chó, phát hiện hai con chó Dublin quả thật thái độ với mình rất ngoan, "Quái lạ, em cũng chưa cho bọn nó ăn mà."

Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một chút, cười nghiêng đầu hôn hôn mặt Hà Quyền: "Cái này nói rõ bọn nó đã nhận em là người Trịnh gia."

"Biến đề, ai là người Trịnh gia anh?"

Hà Quyền cau mày — Móa? Trên người mình còn có mùi của Trịnh Đại Bạch?

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 68

Edit + Beta: Vịt

Điện thoại của nhân viên y tế tập trung sạc điện ở trong một cái lều không thấy đâu. Bác sĩ thu nhập không thấp, dùng toàn là điện thoại xịn, toàn giá 5-6 nghìn, chắc là có người thấy tiền mờ mắt. Một hơi mất hơn 20 cái điện thoại, còn có 2 cái laptop, cái này đặt vào bình thường coi như đại án.

Tình nguyện viên phụ trách quản lý lều cất vật phẩm riêng tư là một em gái sinh viên đại học, vừa lên năm nhất, chưa từng gặp phải loại chuyện này. Cô ra ngoài đi toilet quay về phát hiện không thấy đồ, vừa gấp vừa tức, khóc suýt ngất. Điện thoại của Trịnh Chí Khanh cũng trong số đồ mất trộm, mới thay, cái lúc trước uống nhiều quá không biết quăng đâu.

Anh đưa điện thoại của Hà Quyền cho chó Dublin nhìn, hai tay khép lại rũ xuống, lại mở ra, điện thoại không thấy đâu. Hai con chó cảnh giác vểnh tai, ghé lên trước ngửi ngửi tay Trịnh Chí Khanh, sau khi nhận được lệnh tìm kiếm chạy ra khỏi lều.

Hà Quyền kinh ngạc hỏi: "Điện thoại em đâu?"

Trịnh Chí Khanh từ trong túi áo khoác lấy điện thoại ra trả lại cho cậu — ảo thuật nhỏ đơn giản, ở Mỹ học với bạn học của sở nghiên cứu, đối phương suốt ngày mang chiêu này ra tán gái — cười xấu xa hỏi: "Có phải lại mê anh hơn chút không?"

"Sao anh làm được?" Hà Quyền không để ý vụ này, mà kéo kéo tay áo anh, lục lục túi anh, định tìm ra kẻ hở.

"Hôn anh một cái sẽ nói cho em biết." Trịnh Chí Khanh ghé mặt tới.

"Dính người cũng không phân trường hợp!" Hà Quyền ghét bỏ đẩy mặt anh ra, "Mau nói."

Trịnh Chí Khanh cười ôm eo Hà Quyền kéo vào trong ngực, kéo tay cậu đặt chung với với mình — Tay anh lớn hơn tay Hà Quyền một đốt.

"Hiện tại màn hình điện thoại ít nhất 5-6 inch, tay em không bọc lại được. Bất quá khuyên tai nhẫn gì đó được, chờ về thành phố, rảnh rồi từ từ dạy em."

Gập ngón tay giữ lấy bàn tay có thể một tay cầm bóng rổ của Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền không phục ngẩng đầu lên: "Không cao được, em nếu không phải bị gen kéo chân, lớn lên cao 1m85 không thành vấn đề."

Trịnh Chí Khanh nhân cơ hội cúi đầu hôn trộm cậu, thấy Hà Quyền không cự tuyệt liền yên tâm lớn mật làm sâu hơn phần triển miên này. Trong mấy ngày cứu tế nhìn qua quá nhiều sinh ly tử biệt, bọn họ hiện tại ai cũng không muốn buông đối phương ra.

Nói không quan tâm thiên trường địa cửu chỉ để ý cái đã có, đó là tình yêu không thật sự.

Nghe thấy tiếng chó sủa có tiết tấu vang lên, Trịnh Chí Khanh buông đôi môi ướt át của Hà Quyền ra, cười cười nói: "Đi thôi, cảnh sát Hà, bắt trộm đi."

Tên trộm bị đám chó Dublin đuổi theo đến ven vùng đất bởi vì động đất mà đứt gãy, lùi thêm về sau một bước thì phải rơi xuống mặt cát cao so với mặt biển 40-50 mét. Trước có chó dữ sau không đường lui, xung quanh lại dần dần tụ tập người từng trải, tên trộm run rẩy quỳ trên mặt đất, lấy bao trên vai xuống ném tới dưới chân Trịnh Chí Khanh.

Mở balo ra, điện thoại và laptop đều ở đây.

Trịnh Chí Khanh búng tay triệu hồi Dublin, đi tới bên cạnh tên trộm kéo người từ trên mặt đất dậy, kéo tới trước lều cảnh sát làm việc đây vào.

"Thất đức không chứ? Lúc nào rồi còn dám trộm!"

"Người như vậy nên chặt tay!"

"Nhà các người không có người chết phải không?"

"Không có lương tâm, chết không tử tế!"

Nghe bên ngoài lều truyền đến tiếng chửi, tên trộm ôm cánh tay đứng đó lạnh run. Cảnh sát đánh tên trộm tới bên cạnh bàn, cầm balo ra ngoài cho những người mất đồ xác nhận, đồng thời trấn an cảm xúc mọi người bảo bọn họ không nên mắng nữa, còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Cầm lại điện thoại của mình, Trịnh Chí Khanh vỗ vỗ đầu chó Dublin, cho bọn nó tiếng khen ngợi.

"Thế là được?" Hà Quyền nhìn đuôi chó cũng không lắc lư một cái.

"Ừa, nếu không còn muốn làm gì?" Trịnh Chí Khanh hỏi ngược lại.

"Dù gì cũng cho chút thực thể chứ." Hà Quyền suy nghĩ một chút, hỏi chỗ phân phát vật tư xin hai cây xúc xích, xé vỏ đưa tới bên miệng Dublin, "Nào, thưởng cho bọn mày, ăn đi."

Dublin vững như bàn thạch ngồi xồm ở đó, người cũng không ngửi một cái. Trịnh Chí Khanh từ trong tay Hà Quyền cầm xúc xích qua, mình vừa ăn vừa nói: "Khỏi quan tâm, bọn nó không ăn cái này."

Hà Quyền đầy mặt không thể tin: "Đây là chó anh nuôi sao?"

"Không liên quan tới anh, anh trai anh nuôi, chỉ ăn thức ăn cho chó đặc biệt và thịt bò tươi." Nuốt đồ trong miệng xuống, Trịnh Chí Khanh bóc cây xúc xích khác, đưa tới bên miệng Hà Quyền: "Em ăn không?"

"Biến biến biến, em ngửi mùi xúc xích đã muốn nôn." Hà Quyền cau mày đẩy ra.

Thấy Hà Quyền không ăn, Trịnh Chí Khanh đành phải hiếu kính chính mình: "Anh thấy em lúc tăng ca không phải ăn suốt sao?"

"Chính là nguyên nhân tăng ca ăn quá nhiều."

Bịt mũi lui về sau nửa bước, Hà Quyền ho nhẹ một tiếng. Xem ra DaXi (*) hôm qua xin bác sĩ Đàm của khoa nội tiêu hóa bệnh viện Phụ Chúc không có tác dụng, axit dạ dày vẫn trào lên. Còn có eo, giống như quần bao cát 10kg bên trên càng ngủ càng mỏi.

((*) DaXi: một loại thuốc dạ dày bên Trung)

Nếu không phải thuốc tránh thai tan chậm chôn trên cánh tay còn chưa quá hạn, Hà Quyền thực sự nghi ngờ mình mang thai.

Chuyện đám Dublin bắt trộm rất nhanh lan truyền khắp nơi đóng quân, buổi chiều liền có chó đội tìm kiếm cứu nạn nhận về được nhân viên chăn nuôi dẫn đến tìm bọn nó chơi. Sân cỏ bên ngoài lều trở thành công viên tạm thời của lũ cún, còn có rất nhiều tình nguyện viên vây tới chụp hình bọn nó. Trạm cơ sở tạm thời đã dựng lên, truyền tin không có vấn đề, rất nhanh ảnh chó đã được đăng lên mạng, nhận được vô số like và comment.

Có người nhà đưa người yêu đến chỗ Hà Quyền đề nghị để đám chó cách xa lều khám chữa bệnh chút, sợ bọn nó làm bị thương trẻ sơ sinh. Chó tìm kiếm cứu nạn là Becgie thuần, miệng mọc răng nhọn giống Dublin, mặc dù bọn nó đều từng được huấn luyện sẽ không tùy ý phát động công kích, nhưng người lớn dắt trẻ con nhìn thấy vẫn sẽ đi vòng qua.

Suy nghĩ đến lo lắng của quần chúng, Hà Quyền bảo Trịnh Chí Khanh dẫn chó đến ngoài lều làm việc của anh và người phụ trách mấy bệnh viện khác, bên kia cũng có mảng cỏ lớn. Mặc dù tuyết rơi, nhưng nhiệt độ vừa ấm lại lại có cỏ xanh mướt nhú đầu ra.

Chó tìm kiếm cứu nạn đều là một trụ sở huấn luyện ra, quen nhau. Chó Dublin là bạn mới, đáng tiếc lạnh nhạt bọn nó. Một khi có Becgie tới gần muốn bắt chuyện, Dublin liền nhăn mũi lại lộ ra răng nanh nhọn hoắt, bày ra tư thái "Mày tới thử xem?".

"Người thế nào nuôi ra chó thế đó." Lúc Hà Quyền đến lều làm việc tìm Trịnh Chí Khanh ký nhận thuốc của Đại Chính nhìn thấy cảnh này, không nhịn được thổ tào chó Trịnh Chí Kiệt nuôi giống chủ nhân.

"Đại Chí tiểu Chí là vậy, bình thường ở với ba mẹ anh cũng không chơi với chó hàng xóm." Trịnh Chí Khanh thăm tra đối chiếu đơn nhận và tồn kho, ký xuống, "Để anh trai anh nuôi ích kỷ, chường mắt chó khác."

Hà Quyền bấu môi: "Nhà các anh ngay cả chó cũng đệt chữ "Chí"?"

"Anh trai anh đặt, nếu như nuôi như con, thật ra nên là đệt chữ "Vũ"."

"Đúng thế, con gái của Hòa Vũ đã tên là Hòa Vũ Tịch."

Giao danh sách cho tình nguyện viên đi nhận thuốc, Trịnh Chí Khanh thấy bên cạnh không có ai để ý, hạ giọng hỏi: "A Quyền, em nói tương lai chúng ta có con tên là gì?"

Hà Quyền nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Hà Vũ Bạch?"

Mặc dù Hà Quyền nghiêm túc suy nghĩ chuyện này khiến Trịnh Chí Khanh rất vui, nhưng vừa nghe tên lại hơi không vui nổi, dẹt miệng hỏi: "Sao không phải họ Trịnh chứ....."

"Anh sinh thì theo họ nhà anh." Hà Quyền vỗ vỗ ngực anh, "Nhắc sớm với anh, dù sao phải có một đứa theo họ Hà của em."

Chân mày Trịnh Chí Khanh nháy lên: "Vậy..... đứa lớn họ Hà, đứa sau đều họ Trịnh?"

Tay Hà Quyền vỗ ngực Trịnh Chí Khanh gập lên 4 ngón, chỉ để lại ngón giữa chỉ thẳng vào cằm anh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Ngày thứ tám sau thảm họa, Cảnh Tiêu và Tiền Việt đến khu thảm họa, thay Hà Quyền và Triệu Nguyệt. Vừa nghe Tiền Việt hợp tác với Cảnh Tiêu, Tần Phong cứ làm ồn muốn đến, nhưng bởi vì hần lúc trước bị súng bắn thương thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, Trịnh Chí Khanh không phê chuẩn đơn xin của hần.

Thấy Cảnh Tiêu đến, Hà Quyền cũng không kiên trì nữa, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về. Trịnh Chí Khanh lái xe đưa cậu và Triệu Nguyệt đến điểm rút lui, kết quả vừa lái được một nửa xảy ra dư chấn, mặt đường dừng tạm thời lại bị phá, bắt buộc dĩ đành phải tạm thời về nơi đóng quân.

Trịnh Chí Khanh sau khi xem qua bảng kế hoạch vận chuyển vật tư nói với bọn họ: "Ngày mai có chuyến trực thăng đưa máy đào, em và Triệu Nguyệt có thể bắt chuyến đó về, anh nói với trung tâm chỉ huy một tiếng, để lại 2 chỗ cho bọn em."

"Không sao đâu, sớm một ngày muộn một ngày." Hà Quyền cũng không lo lắng cho mình, "Chỗ không đủ, thì để Triệu Nguyệt về trước, em chờ thêm."

Trịnh Chí Khanh gật gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho trung tâm chỉ huy, xem có thể xin được chỗ không.

"Anh cũng về sớm chút đi, một tuần không gặp, tôi suýt nữa không nhận ra anh." Tiền Việt tiếp lời, "Anh gầy quá."

Triệu Nguyệt ở bên cạnh thở dài: "Chủ nhiệm Hà cả ngày chỉ uống nước để sống, nhất định phải gầy rồi."

"Sao không ăn cơm?" Tiền Việt kinh ngạc hỏi.

"Mì ăn liền và xúc xích anh ấy cũng không ăn, bánh quy ngai rần, khó hầu."

Tiền Việt nhìn chăm chăm Hà Quyền đang cười mĩa, hơi cau mày. Hà Quyền không chỉ gầy, nhìn cảm giác cũng hơi kỳ lạ — Chờ chút, ria mép của anh ấy đâu?

"Chủ nhiệm Hà." Tiền Việt đưa tay sờ sờ cằm Hà Quyền, "Anh cạo râu à?"

"Không, tôi đã 1 tuần không cạo rồi —"

Tiếng Hà Quyền im bật, gập ngón tay ở trên mặt sờ sờ, kinh ngạc phát hiện chỗ râu cố ý giữ lại lại cắt sửa tỉ mỉ không thấy nữa. Từ lúc đến đây cậu chưa từng soi gương, căn bản không để ý chuyện râu ria.

"Gương! Triệu Nguyệt, em mang theo gương không!?"

Triệu Nguyệt từ trong túi lấy gương trang điểm nhỏ ra đưa cho Hà Quyền. Hà Quyền mở gương ra vừa nhìn, quả thực không thể tin được vào hai mắt mình — Râu đi đâu rồi? Cậu căn bản không cạo mà!

Không phải, chờ chút.

Hà Quyền nhét gương vào trong tay Triệu Nguyệt, che cằm vội vã đi ra khỏi lều. Cậu tìm góc không có ai đứng lại, che vị trí chôn ống trên cánh tay trái, đầu óc hỗn loạn một mảnh.

Sản khoa nam thỉnh thoảng gặp phải tình huống như vậy, bởi vì ảnh hưởng của hoóc-môn thời gian mang thai, râu sẽ trong lúc HCG và progesterone tăng nhanh rụng đi. Tổng hợp lại đủ loại khó chịu gần đây, đây không phải..... Chỗ đổ nát này cũng không có dụng cụ có thể thử máu, giấy thử mang thai cũng không ở trong danh sách vật tư chữa bệnh cần thiết, mà làm bác sĩ chỉ dựa vào triệu chứng không thể chẩn đoán bệnh.

Nhưng đó là đối với Tây y.

Hà Quyền nhắm mắt lại, cố gắng hít sâu ổn định nhịp tim cuồng loạn. Đợi nhịp tim dần phẳng lại, cậu dùng ngón tay phải giữ trên mạch cạnh cổ tay trái, bình tĩnh cảm nhận nhịp đập của máu, không lâu lắm liền lại lần nữa mở to hai mắt.

Ngọc bàn cổn châu, là mạch trượt.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 69

Edit + Beta: Vịt

Trịnh Chí Khanh chỉ tranh thủ được một chỗ, đang tiếp tục nghĩ cách, nhìn thấy Hà Quyền từ bên ngoài đi vào vội vàng nói với cậu. Hà Quyền theo bản năng túm chặt áo blouse, do dự chốc lát ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Chí Khanh.

"Vậy thì để Triệu Nguyệt đi trước đi, em không..... vội."

Cảm nhận được do dự của đối phương, trong lòng Trịnh Chí Khanh tuôn ra dấu hỏi — người vừa nãy còn không sao có thể lập tức rời đi, thái độ lúc này sao lại thay đổi? Anh nghiêng đầu liếc những người khác đang nói chuyện, cảm tay Hà Quyền dắt cậu ra ngoài lều.

"Em vừa nãy ra ngoài làm gì?" Trịnh Chí Khanh nhìn ra lo lắng trên mặt Hà Quyền.

Hà Quyền cắn môi, ánh mắt dao động xung quanh, hồi lâu không chịu lên tiếng. Trịnh Chí Khanh giơ tay lên giữ má cậu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hà Quyền hơi nghiêng đầu, giống như đang cảm thụ nhiệt độ lòng bàn tay anh.

"A Quyền?" Trịnh Chí Khanh lại thêm một tay, giữ mặt Hà Quyền, "Đừng dọa anh, rốt cuộc sao thế?"

"Em....." Hà Quyền cảm thấy viên tai hơi nóng lên, "Hình như..... có chút tình huống..... vừa nãy tự bắt mạch cho mình....."

"Huh?" Tim Trịnh Chí Khanh lắc lư nhắc đến cổ họng.

Lẽ ra ở khoa sản làm lâu như vậy đã sớm không sợ gì hết, nhưng đến lượt mình, Hà Quyền lại xấu hổ mở miệng: "Cơ mà em không học bắt mạch hẳn hoi, làm thật cũng ít, chỉ..... dựa vào kiến thức lý luận."

"Mặc kệ cái đó, em rút cuộc nhìn ra vấn đề gì?" Trịnh Chí Khanh gấp đến cau mày mãi, cổ họng Hà Quyền ập ứng, anh cảm giác không giống chuyện tốt, "Không được thì anh hiện tại liền thuê máy bay trực thăng đến đây, em lập tức về thành phố."

"Đừng! Không có chuyện gì lớn!" Hít sâu một hơi, Hà Quyền rất cục hạ quyết tâm, gương mặt nhìn thẳng ánh mắt Trịnh Chí Khanh, "Trịnh Đại Bạch, anh khả năng sắp làm cha rồi."

Triệu chứng nhịp tim thất thường Trịnh Chí Khanh chưa từng đích thân trải nghiệm, nhưng anh hiện tại thực sự cảm giác được nhịp tim ngừng một chút. Tay theo gò má Hà Quyền trượt đến vai đối phương, anh trống rỗng cảm không dám dùng sức, mắt chớp liên mấy cái, hô hấp dồn dập, một bộ thở không ra hơi.

"Anh không sao chứ?" Hà Quyền cảm giác được tay phủ trên vai đang run — Bạn học Trịnh Đại Bạch đây là tiết tấu sắp mắc bệnh tim?

"Không..... anh không....." Trịnh Chí Khanh nhìn khắp nơi, từ bên cạnh một mạch dịch 3 thùng nước khoáng xếp chồng lên, ấn vai

Hà Quyền để cậu ngồi lên trên, "A Quyền em ngồi xuống..... ngồi..... ngồi ở đây!"

Sau đó Hà Quyền mắt thấy anh vòng tại chỗ mấy vòng, mười ngón tay giao nhau đặt trên trán, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó như thần kinh. Thành thật mà nói Hà Quyền không trông cậy vào anh có thể vui tới nhảy lên, nhưng phản ứng này là sao?

"Trịnh Đại Bạch, em nói anh —"

Không đợi một câu của Hà Quyền nói xong, Trịnh Chí Khanh bỗng nhiên quỳ một chân trên đất, ôm lấy eo cậu vùi mặt vào ngực cậu. Được rồi, hiện tại Hà Quyền có thể nghe rõ anh đang lẩm bẩm cái gì — "Mình sắp làm cha mình sắp làm cha mình sắp làm cha", tuần hoàn vô hạn.

"Nè, đừng vô dụng vậy, cũng đừng vui quá sớm." Hà Quyền giơ tay lên xoa tóc đối phương, "Bắt mạch chẩn đoán bệnh không chính xác, mạch trượt cũng chủ yếu là bệnh dạ dày, lại nói thời hạn thuốc tránh thai vẫn chưa tới, em chỉ suy nghĩ đến có khả năng này mà thôi."

Trịnh Chí Khanh ngửa mặt ngẩng mặt, giơ tay dùng ngón tay đặt ở môi Hà Quyền: "Anh hiện giờ liền thuê chiếc trực thăng đưa em về Đại Chính."

Xô ngón tay anh ra, Hà Quyền dụi khuôn mặt tuần tú của đối phương đến biến hình: "Đừng dằn vặt, mang trực thăng đến đón em không bằng vận chuyển thêm mấy người bị thương đi. Trịnh Đại Bạch, em đảm bảo, bắt đầu từ 1 giây này, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, anh hài lòng chưa?"

"Nhưng em ở đây ăn cũng không ngon, ngủ cũng không ngủ ngon, anh sợ —" Trịnh Chí Khanh nói một nửa lại mím môi, cần nhắc tìm từ, "A Quyền, em là làm khoa sản, không cần anh nhiều lời..... Em về đi, nội thành cái gì cũng có, nhưng nơi này..... thật sự xảy ra vấn đề không kịp chữa đâu!"

"Cám ơn anh vẫn nhớ em làm khoa sản, cho nên, đừng bận tâm vớ vẩn. Lại nói Cảnh Tiêu và Tiền Việt đều ở đây, thuốc cũng đủ, có bất kỳ vấn đề nào bọn họ hoàn toàn có thể xử lý."

Hà Quyền vừa nói vừa tiếp tục xoa mặt Trịnh Chí Khanh — Thật muốn đập tên ngốc này một cái, sao có năng lực vậy chứ, thuốc tránh thai cũng không đỡ được!

Trịnh Chí Khanh vốn muốn nói chuyện này với Triệu Nguyệt, thương lượng với cô nàng nhường vị trí máy bay cho Hà Quyền, thật ra cũng không cần thương lượng, anh biết Triệu Nguyệt chắc chắn sẽ không từ chối. Nhưng Hà Quyền không cho anh nói, đầu tiên không thể xác nhận trăm phần trăm, tiếp đó, trước khi đủ 12 tuần cậu không muốn để bất cứ ai biết.

Châm ngôn nói trước khi chưa đủ 3 tháng đừng nói ra. Thật ra đây không tính là mê tín, sự thật chứng minh, thai ngừng phát triển và sinh non tự nhiên chiếm khoảng 80% đều xảy ra trong 12 tuần, cơ hồ tất cả mục kiểm tra sinh sản chính thức cũng đều bắt đầu từ sau 12 tuần.

Không có giá trị hoóc-môn tiêu chuẩn và báo cáo hình ảnh cung cấp tham khảo, hai người bắt đầu xòe ngón tay tính ngày. Trịnh Chí Khanh cho là lần đó trên xe, Hà Quyền lại nói hắn là lần đó ở trong phòng làm việc của chuyên vụ. Sau đó thì đều cách quá gần, không có trong phạm vi thảo luận.

Tiền Việt thay thuốc xong cho người bệnh sinh mổ quay lại lều, thấy hai bọn họ đầu đối đầu dựa ở đó thì thầm, ghé đến hỏi: "Có chuyện vui?"

"Không!" Hà Quyền như trộm, đẩy Trịnh Chí Khanh ra, suýt nữa đẩy người ta ngồi trên đất.

"Đúng, không có gì."

Ý cười của Trịnh Chí Khanh căn bản không giấu được, Tiền Việt trong lòng tự nhủ anh lừa cái quái gì, không có lỗi tai căn miệng phải ngoác đến ót rồi. Thật ra lúc trước nhìn phản ứng của Hà Quyền đối với không có ria mép lớn như vậy, y đã đoán được chút manh mối. Ở khoa sản làm cũng mấy năm rồi, triệu chứng gì chưa từng gặp?

"Không có gì à? Vậy cái này không cho anh nữa, tôi lấy cho Triệu Nguyệt ăn." Tiền Việt từ trong túi móc ra hai quả trứng luộc lắc lư với Hà Quyền. Y cố ý hỏi xin một người nhà đưa cơm cho bệnh nhân, Hà Quyền không ăn được đồ chứa chất bảo quản, thuần thiên nhiên khẳng định không thành vấn đề.

Y cảm giác mình thực sự là mệnh nhọc lòng.

"Nè, y tá trưởng Tiền, hay là cho A Quyền đi, em ấy mấy hôm nay cũng không ăn được bữa no." Trịnh Chí Khanh mặt dày từ trong tay Tiền Việt cầm trứng luộc qua, đập vỡ, bóc sạch một quả đưa cho Hà Quyền — Đúng nhỉ, trứng gà, sao anh không nghĩ tới? Ủm, đợi lát lại đi tìm mấy quả về luộc.

Tiền Việt chớp chớp mắt: "Không cảm ơn à?"

"Cảm ơn cảm ơn cảm ơn!" Trịnh Chí Khanh cầm tay Tiền Việt dùng sức lắc, chỉ thiếu cúi người với đối phương.

Nhìn bộ dạng nhún nhường của chuyên vụ đại nhân, Tiền Việt lại lần nữa khẳng định suy đoán của mình, mắt liếc Hà Quyền nói: "Chủ nhiệm Hà, chúc mừng nhé."

Hà Quyền vốn đói, ăn vội, vừa nghe lời này bị trứng làm mắc nghẹn. Nghe thấy Hà Quyền nắc, Trịnh Chí Khanh vội vàng quơ nước khoáng vắn nắp chai, trong lúc bối rối vãi nước khắp người.

Hai ông bố ngốc nghếch này. Tiền Việt nghiêng đầu tròn mắt.

Ngủ đến nửa đêm, Hà Quyền bị đau nhức lan truyền làm tỉnh ngủ, vội vàng đánh thức Trịnh Chí Khanh đắp áo ngủ trên mặt đất, bảo anh tìm cho mình một ống làm dũa co rút cơ bàng quang. Đây là co rút tử cung dẫn tới, lần trước cậu không biết, gượng đứng 11 tiếng, lần này cậu chắc chắn sẽ không tái phạm sai lầm đồng dạng.

Tiền xong cho Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh lại đi tìm cái lều bỏ đi chất đồng vào, làm được cái "ổ" khá mềm mại, bảo Hà Quyền dựa vào mình nửa nằm bên trên. Giường xếp quá cộm, Hà Quyền căn bản không nằm được, lúc anh cầm thuốc đi vào nhìn thấy đối phương đang quỳ nằm bên giường chịu đau. Cảnh này khiến anh lòng như dao cắt, nhưng anh không làm được nhiều hơn, chỉ có thể nghĩ cách để cho Hà Quyền thoải mái hết sức.

Được Trịnh Chí Khanh ôm vào ngực chia sẻ nhiệt độ đối phương, thân thể Hà Quyền dần dần thả lỏng, cảm giác đau đớn cũng suy yếu. Cậu kéo tay Trịnh Chí Khanh qua đặt ở bụng dưới, cảm thụ nhiệt độ trong lòng bàn tay đối phương xuyên qua vải vóc ở trên da chậm rãi lan tràn.

"Còn đau không?" Trịnh Chí Khanh nhìn đồng hồ, đoán thuốc hẳn đã có hiệu lực.

"Tốt hơn rồi, chỉ một lát." Hà Quyền vỗ nhẹ nhẹ chân Trịnh Chí Khanh, "Để em dựa như vậy, buổi sáng anh sẽ không đứng dậy được."

Trịnh Chí Khanh sờ sờ cái bụng mềm mại kia, khẽ cười nói: "Không sao đâu, chỉ cần Tiểu Bạch không làm khó em, anh thế nào cũng được."

"Tiểu Bạch?" Hà Quyền ngẩng mặt lên, nghi ngờ nhìn anh.

"Em không phải nói tên là Hà Vũ Bạch sao? Cha là Đại Bạch, con đương nhiên là Tiểu Bạch rồi."

"Ê, như vậy giống tên chó lắm đó."

"Bà nội anh nói, tên xấu dễ nuôi."

"Nhũ danh bà đặt cho anh là gì?" Hà Quyền tò mò hỏi.

Trịnh Chí Khanh lúng túng sờ sờ sống mũi: "Ặc..... anh quên rồi."

"Nói!"

"..... Đản Đản....."

"Phụt ha ha ha ha — ui da!" Hà Quyền cười đến eo lại bắt đầu đau, cơ mà cậu biết không có vấn đề lớn, "Trịnh Chí Kiệt thì sao?"

"Bì Đản..... Nghe nói anh trai anh vừa sinh ra rất đen....."

(Bì Đản: Trứng muối)

Hà Quyền cười đến nước mắt cũng chảy ra, cậu thề, quay về nhất định phải ở trước mặt Trịnh Chí Kiệt gọi hấn một tiếng "Bì Đản".

Gần tới sáng, Cảnh Tiêu nhận chẩn một người bệnh. Vỡ nước quá 24 tiếng, không sinh được. Hắn đưa tay sờ, xác nhận đầu đứa nhỏ vẫn chưa xoay xuống bị vây ở vị trí mông, đành phải mổ. Trong lúc mổ phát hiện người bệnh còn đồng thời có nhọt quái thai, kè sát vách tử cung sinh trưởng, bóc ra dễ tạo thành xuất huyết nhiều, mau chóng để Tiền Việt đi gọi Hà Quyền đến hội chẩn.

Hà Quyền sau khi xem qua quyết định trước tiên làm khép kín miệng vết thương, chờ chuyển tới bệnh viện trong thành phố lại tiến hành giải phẫu lần 2. Nhọt quái thai có khả năng biến thành ung thư, nhất định phải lấy. Nhưng nơi này nguồn máu hạn hẹp, một khi mặt ngoài vết thương xuất huyết nhiều, nói ít phải có nguồn máu dự bị 3-4 nghìn ml, trước mắt không có điều kiện áp dụng giải phẫu.

Cảnh Tiêu đi thương lượng với người nhà bệnh nhân, đối phương vừa nghe phải vào thành phố giải phẫu lập tức tuyệt vọng khóc lên. Trong nhà vừa gặp thảm họa, không còn gì cả, vốn cho rằng mọi người không có chuyện gì coi như là ông trời có mắt, ai biết lại gặp phải loại bệnh đáng lo này.

"Không cần lo, viện chúng tôi có quỹ từ thiện, tình huống giống của các vị hoàn toàn có thể xin." Tiền Việt nghe thấy tiếng khóc, từ trong lều đi ra an ủi người nhà, "Bệnh viện sản khoa Đại Chính, chờ đường thông, các vị đưa hắn qua là được."

Người nhà thiên ân vạn tạ, nói còn phải quỳ xuống với Tiền Việt và Cảnh Tiêu. Hai người đồng thời đưa tay đỡ, không thể tránh khỏi, Cảnh Tiêu cầm tay Tiền Việt. Hắn hơi ngơ ra một lát, tới lúc Tiền Việt tự rút tay đi mới phản ứng được mình vừa này vẫn nắm lấy đối phương.

Trước khi gần đến khu thảm họa, Tần Phong một mình tìm hấn nói chuyện, bảo hấn sau khi đến đây chăm sóc tốt Tiền Việt, đồng thời lại nhìn như tùy ý mà nhắc đến mình và Tiền Việt đã bàn cưới xin. Cảnh Tiêu không ngốc, Tần Phong cố ý nói ra quan hệ của mình và Tiền Việt, đây là giải thích cho hấn nghe.

Thật ra sau khi Tần Phong bị thương, Cảnh Tiêu trong lúc tình cờ nghe được nghị luận của hộ sĩ, nói y tá trưởng này nên bằng lòng từ bỏ hấn chuyển sang cái ôm của Tần Phong. Khi đó hấn mới biết Tiền Việt từng thích mình, thế là bắt đầu không thường xuyên chú ý hành động của Tiền Việt.

Thời gian đã lâu, hấn phát hiện mình trước đây thật sự là tên ngốc.

Khâu lại xong, kiểm kê dụng cụ, lúc cùng Tiền Việt thu dọn rác chữa bệnh, Cảnh Tiêu đột nhiên hỏi: "Tôi nghe nói, cậu bây giờ ở bên Tần Phong?"

Nốt ruồi khóe mắt Tiền Việt hơi động, một lát sau "Ừ" một tiếng. Tiếng thừa nhận này khiến Cảnh Tiêu xót xa vạn phần, nhưng việc đã đến nước này, hấn nói gì cũng chỉ khiến mặt mũi mình không còn mà thôi.

"Tần Phong không tệ, xứng với cậu." Cảnh Tiêu nặn ra nụ cười khan, "Chúc cậu hạnh phúc, y tá trưởng Tiền."

Tiền Việt thẳng người, ngưng mắt nhìn gò má hơi phồng muộn của Cảnh Tiêu, chợt thấy tất cả đều bình thường trở lại. Không có được không hấn là tốt nhất, quý trọng người yêu mình mới không đến mức hối hận.

"Cám ơn, bác sĩ Cảnh." Y cười nhạt một tiếng, "Cũng chúc anh sớm tìm được hạnh phúc thuộc về mình."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 70

Edit + Beta: Vịt

Ngày thứ ba sau khi Triệu Nguyệt rời đi, đường xuống núi rất cục lại sửa thông. Mặc dù Trịnh Chí Khanh đợi thêm vài ngày cũng được, nhưng anh kiên quyết không chịu để Hà Quyền ở lâu cho dù một tiếng. Chỗ này thiếu bác sĩ thiếu thuốc không nói, còn không có đồ cho Hà Quyền nuốt trôi. Gà cũng bị dọa không chịu đẻ trứng nữa, Trịnh Chí Khanh chạy mấy thôn mới tìm được 6 quả, trời chưa sáng đã dậy luộc chín cho Hà Quyền mang theo ăn trên đường.

Lái xe đưa Hà Quyền đến điểm rút lui, Trịnh Chí Khanh dặn đi dặn lại đối phương đến nội thành lập tức gọi điện thoại báo bình an. Anh vốn định tự mình đưa Hà Quyền xuống núi, nhưng con đường cũng không thông, khắp nơi đều là đường tạm thời, đến 1 lần phải mười mấy tiếng. Hà Quyền lo anh mệt mỗi lái xe sẽ xảy ra sự cố, kiên quyết không cho đưa.

Nhân viên rút lui đều là Trung Quốc - Pakistan, một xe dựa theo tiêu chuẩn chỉ có thể ngồi 21 người, nhưng xe ít người nhiều, ở Trung Quốc - Pakistan chen gần 40 người, còn có người ngồi trên mui xe. Xe quá tải vốn nguy hiểm, lại đi đường núi, còn là sau khi chấn động tạm thời sửa ra được. Trịnh Chí Khanh thấy thế nào cũng không yên lòng, bèn đi tìm tài xế thương lượng có thể giảm quân số hay không.

"Đều muốn đi, đều sốt ruột, hơn nữa, mạng của tôi không phải mạng sao, sao có thể không có chuyện gì lái vào khe núi?" Tài xế là lính giải ngũ, năm xưa lái sông trốn đường, ngày nào cũng đi đường nguy hiểm, đường núi thế này, ở trong mắt hắn không khác gì lái đường phẳng, "Được rồi người anh em, nhét tim vào trong bụng, nhất định đưa vợ cậu bình an xuống núi."

Trịnh Chí Khanh từ ban đầu đã không nói người ngồi trên xe là gì của mình, để đối phương nói vậy, anh ngược lại hơi xấu hổ. Nhìn đối phương bật lửa châm thuốc lá, anh sờ sờ mũi nói: "Phiền ngài lái vững chút, vợ vừa mang thai, sợ xóc nảy."

"Ồ, chuyện vui phải phát kẹo đó." Tài xế cười phun ra khói thuốc.

"Ở đây đi đâu mua kẹo." Trịnh Chí Khanh cười mỉa, "Tôi nói với anh tôi một tiếng, đợi lúc anh ấy đón người mang theo thuốc ngon cho ngài."

"Được, có lời này của cậu, hôm nay xe này tôi lái chậm chút."

Tài xế vỗ vỗ vai Trịnh Chí Khanh, xoay tay kêu người trên xe nhanh chóng, sắp xuất phát rồi.

Đường núi bình thường đều phải đi 4 tiếng, lắc lư lái gần 7 tiếng, lúc Hà Quyền xuống xe xương sống thất lực giống như sắp gãy. Trịnh Chí Kiệt đến đón người, vừa thấy cậu xuống xe, vội vàng đi lên nhận lấy túi cậu đeo, cũng dựa theo dặn dò của em trai để lại cho tài xế điều Trung Hoa.

Hà Quyền gần như là được Trịnh Chí Kiệt đỡ lên xe, vừa lên xe đã nằm ghế sau. Trịnh Chí Kiệt vốn lái Lamborghini, từ sau khi sinh Quan Quan liền đổ sang SUV của Mercedes-Benz, không gian chỗ

ngồi phía sau lớn, vừa vặn có thể để Hà Quyền nằm ngửa duỗi chân.

Trịnh Chí Kiệt từ gương chiếu hậu nhìn Hà Quyền một cái, hỏi: "Đi đâu?"

"Đại Chính." Hà Quyền hữu khí vô lực trả lời hần.

"Đã vậy còn đi làm?"

"Lái xe của anh đi, Bì Đản."

Nghe thấy Hà Quyền gọi nhũ danh 30 năm không ai gọi của mình, Trịnh Chí Kiệt quay người lại, dùng sức vận khí: "Hà Quyền, tôi đích thân lái xe đón cậu, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có thì thôi, miệng cũng đừng độc địa như vậy được không?"

"Ít nói nhảm, anh còn nợ tôi xe Ferrari đấy." Hà Quyền ngay cả mí mắt cũng lười nhấc.

"Tự cậu nói không cần."

Trịnh Chí Kiệt nói thảm một câu, khởi động xe, chưa lái bao xa đột nhiên hỏi cậu: "À đúng rồi, đồng hồ lúc trước cậu tặng Hòa Vũ, tại sao vậy?"

"Đồng hồ nào?" Hà Quyền mở mắt ra, đột nhiên phản ứng.

Nhớ lại là cái đồng hồ Âu Dương tặng bị cậu mượn hoa hiến Phật, "À đúng rồi, ày, bạn tặng, tôi cả ngày phẫu thuật cũng không đeo được, vừa lúc tặng anh ấy."

Trịnh Chí Khanh cười nhạo nói: "Bạn cậu hào phóng thật đấy, đồng hồ hơn 600 nghìn, có thể mua nửa chiếc xe này rồi."

"Hơn 600 nghìn?" Hà Quyền xoay cái ngòai dậy.

Hỏi đó Âu Dương nói ném là ném, cậu còn tưởng 200 nghìn là căng.

"Hàng limited, cửa hàng độc quyền của mình tổng cộng chỉ có 2 cái, cậu đoán thế nào, tôi mua một cái, một cái khác bị Âu Dương mua, chữ ký trên hóa đơn thẻ tín dụng giống y đúc lúc hấn ở chỗ tôi làm." Trịnh Chí Kiệt từ kính chiếu hậu quét nhìn về mặt Hà Quyền, "Hà Quyền, hấn tặng cậu đồng hồ đắt vậy, ý gì?"

"Chuyện không liên quan đến anh."

Ngồi thẳng người, Hà Quyền nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ. Cậu coi như biết tại sao Trịnh Chí Kiệt không phải tài xế đến đón cậu mà đích thân đến, khẳng định là muốn thăm vấn phạm nhân. Nhớ tới lúc trước Trịnh Chí Kiệt thuê thám tử tư theo dõi Hòa Vũ, cậu thật sự không giật mình đối phương sẽ điều tra chân tướng một chiếc đồng hồ tí mĩ như vậy.

"Trước đây không liên quan đến tôi, nhưng bây giờ liên quan rồi, nói khó nghe, em trai tôi đầy cơ bắp, cậu đừng giỡn nó."

"Trịnh Chí Kiệt, anh có thể nói tiếng người không?" Hà Quyền nhắc chân đạp lưng ghế lái, "Dừng xe! Tôi muốn xuống xe!"

Trịnh Chí Kiệt hơi cau mày, nhưng ngữ khí vẫn nhẹ nhàng: "Đừng giận, Hà Quyền, tôi không phải chĩa vào cậu, chủ yếu tôi hiểu rất rõ Âu Dương, người đó, không đạt được mục đích thì không bỏ qua."

"Anh hiểu cái cứt ấy!" Nếu không phải vô lăng ở trong tay Trịnh Chí Kiệt, Hà Quyền phải đề hấn lên kính chắn gió, "Trịnh Chí Kiệt,

nợ 10 năm trước tôi vẫn chưa tính đâu! Sự bố anh đừng ở trước mặt tôi giả bộ anh cả, ông đây không thêm!"

"Ú, đã nhiều năm như vậy, còn chưa ai dám nói chuyện với tôi như vậy. Hà Quyền, tôi biết cậu không thích tôi, nhưng cậu sẽ phải vào cửa Trịnh gia, chưa cho anh cả chút mặt mũi?"

"Ai nói muốn vào cửa Trịnh gia các anh?" Hà Quyền tức cười, "Tôi cho anh biết Trịnh Chí Kiệt, em trai anh muốn vào cửa Hà gia tôi, con cũng theo họ Hà tôi, không chút liên quan đến Trịnh gia các anh!"

Con?

Trịnh Chí Kiệt một cước phanh xe dừng xe lại, xoay người trên dưới đánh giá Hà Quyền đang tức giận, hỏi: "Cậu mang thai?"

Trên mặt Hà Quyền căng lên, gờ tay kéo mở cửa xuống xe, đuổi tay gọi xe.

"Chờ —"

Trịnh Chí Kiệt nhanh chóng đuổi theo xuống xe, nhưng xe taxi đã hòa vào dòng xe. Hắn dùng sức đập cửa sổ xe, ngồi trở lại trong xe lái về phía Đại Chính. Không đưa người đến nơi thứ nhất không cách nào bàn giao với em trai, thứ hai túi của Hà Quyền vẫn ở trong cốp sau đấy!

Còn có, nhìn Hà Quyền phản ứng kịch liệt như vậy, hắn sẽ không có thật chứ? Vậy mấy lời hắn vừa nói thật sự quá không đúng lúc rồi.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền xuống xe mới nhớ tới túi rơi trên xe Trịnh Chí Kiệt, cũng may có thể dùng điện thoại trả tiền xe. Quay về khu bệnh, cậu hỏi khu hộ sĩ xin dụng cụ rút máu, rút cho mình một ống máu đưa đến khoa xét nghiệm.

"Chủ nhiệm Hà, cái này không có thông tin người bệnh." Đồng nghiệp khoa xét nghiệm thấy trên bình không dán nhãn, vội vàng gọi Hà Quyền lại.

"Không sao đâu, báo cáo ra thì trực tiếp gửi tôi là được, gấp lắm."

Hà Quyền nói xong xoay người đi ra, ở đại sảnh dụng phải Trịnh Chí Kiệt đến đưa túi. Một cái từ trong tay Trịnh Chí Kiệt kéo túi qua, Hà Quyền cũng không phản ứng đến hấn, chạy thẳng tới thang máy.

"Hà Quyền, Hà Quyền!" Trịnh Chí Kiệt đuổi theo cậu vào thang máy, thử thăm dò hỏi: "Có thật à?"

Hà Quyền xoay mặt đi, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

"Xin lỗi xin lỗi, tôi lúc nãy nói cậu coi như không nghe thấy, nhất định phải giữ tâm trạng tốt." Trịnh Chí Kiệt tự coi đáp án là khẳng định, lập tức hiềm thấy bày ra tư thái hạ thấp, "Cũng đừng nói với em tôi, nếu không nó nôn nóng giống tôi."

"Trịnh Chí Kiệt, tôi nếu ở trước mặt em anh nói xấu anh một câu, chữ Hà của tôi viết ngược!" Đẩy người chần trước chân ra, Hà Quyền bước nhanh đi ra thang máy.

Trịnh Chí Kiệt sững sờ nhìn cửa thang máy đóng lại, tâm nói hỏi đó ở ngoài phòng làm việc chuyên vụ cùng em tôi mắng tôi là đồ khốn chính là cậu phải không?

Bất quá Hà Quyền cũng không nói sai, Trịnh Chí Kiệt ở trong thang máy xoa cảm hơi tự mình tỉnh táo chút — Mình có lúc là đồ rất khốn, Hòa Vũ cũng nói như vậy.

Về phòng làm việc, Hà Quyền vừa nhìn điện thoại có 5 cuộc gọi nhỡ của Trịnh Chí Khanh, lập tức kịp phản ứng quên gọi điện báo bình an với đối phương. Cậu gọi lại, vừa nhận liền đã nghe thấy tiếng lo lắng bên kia truyền đến.

"A Quyền! Em về đến nhà chưa?"

"Em ở bệnh viện." Hà Quyền nghiêng đầu kẹp điện thoại, mở máy tính ra đăng nhập hệ thống nội bộ, "Trước tiên đến làm kiểm tra."

"Kết quả?"

"Vẫn chưa có, vừa nãy đưa máu đi." Hà Quyền mở loa ngoài điện thoại, nhắc cổ tay nhìn đồng hồ, "Anh nửa tiếng nữa gọi lại."

"Anh sắp phải vào núi, không nhất định có tín hiệu, em có kết quả gửi tin nhắn qua cho anh?"

"OK, chú ý an toàn."

"Nhất định, em cũng vậy, nhanh ăn chút gì về nhà nghỉ ngơi." Âm thanh Trịnh Chí Khanh dừng một chút, "A Quyền, nhất định chăm sóc tốt bản thân, anh mấy hôm nữa về."

Hà Quyền cười xoa lông mày, lé mắt nhìn về phía màn hình điện thoại, "Biết rồi, anh mau làm việc của anh đi, đừng lè mề."

"Phải nhớ, anh yêu em."

"Ừ ừ, yêu anh, cúp đây."

Hà Quyền giờ tay ấn tắt cuộc gọi, sau đó dựa vào ghế nhìn chăm chăm máy tính, yên lặng chờ kết quả của khoa xét nghiệm upload. Cậu luôn chạy đua với thời gian, luôn cảm thấy thời gian không đủ dùng, nhưng trước mắt cậu lại cảm thấy thời gian chậm như vậy, mỗi phút đều dài như 1 thế kỷ.

Rốt cục, hệ thống nhắc nhở có báo cáo của chủ nhiệm Hà sản 3.

Hà Quyền do dự một chút, tay cầm chuột chậm rãi ấn xuống nút trái. Cậu xem qua vô số báo cáo kiểm tra mang thai, chưa từng có cảm giác như vậy — kết quả hiển thị của cái này, khiến trong mắt cậu từ từ ngưng lại ánh sáng.

Cậu dùng điện thoại chụp màn hình gửi qua cho Trịnh Chí Khanh, suy nghĩ một chút lại thêm một tin nhắn voice —

【Chúc mừng, Trịnh Đại Bạch, anh làm cha rồi.】

Buổi sáng đi làm, Kiều Xảo vừa vào phòng làm việc đã thấy Hà Quyền lách mình chui vào.

"Má ôi, sao cậu gầy thế?" Kiều Xảo nhìn cả người Hà Quyền nhỏ đi một vòng, đau lòng vụn phần, mau chóng nhét cái bánh bao vừa mua cho cậu, "Ăn nhiều chút..... Ế? Cậu cạo râu rồi?"

Hà Quyền suýt nữa bị mùi bánh bao sặc phun ra, nhanh chóng đẩy trở lại: "Em ăn sáng rồi, chị, trước đi kiểm tra phòng khám VIP với em."

Bị Hà Quyền kéo tay đi ra ngoài, Kiều Xảo khó hiểu: "Sao thế? Chị vẫn chưa kiểm tra phòng đâu."

"Lát về lại đi kiểm tra."

"Không phải, sao lại....." Kiều Xảo bị Hà Quyền kéo vào thang máy, cau mày nghiến cứu mặt đối phương, đột nhiên há to miệng, "A Quyền, cậu không phải..... không phải....."

Hà Quyền mím môi gật gật đầu.

"Không phải chôn ống sao?"

"Đừng nhắc nữa, em tối qua gọi điện thoại mắng Tần Phong nửa đêm." Hà Quyền thở dài nặng nề, "Thằng bạn chế ra thuốc tránh thai tan chậm kia cho em sản phẩm dùng thử, được hiệu bảo vệ đã hết 2 năm, sớm mất đi hiệu lực."

"Hả? Không phải nói 3 năm sao?" Kiều Xảo ngạc nhiên.

"Giá quá cao, liều dùng thử giảm một nửa, nói ngoài vỏ đã ghi rõ, nhưng sư bố nó ai biết liều thuốc tiêu chuẩn của bọn họ là bao nhiêu chứ!"

"Xong rồi xong rồi, người khoa mình qua khoảng thời gian này phải giảm một nửa." Kiều Xảo không biết nên khóc hay nên cười, "Tất cả đều tưởng là 3 năm đấy."

"Em vừa gửi mail cho toàn bộ nhân viên rồi, bảo bọn họ chú ý chút." Cửa thang máy vừa mở ra, Hà Quyền đẩy Kiều Xảo đi ra ngoài, "Mau soi giúp em, xem lớn thế nào rồi."

Kiều Xảo khiêu mi: "Tự trong lòng cậu không tính toán?"

"Em đâu biết, Trịnh Đại Bạch tiên sư bố y như lớn lên ở nhà em vậy." Hà Quyền trợn mắt.

"Sau này không được chửi tục, chú ý dưỡng thai."

"Chị, lúc ngâm trong bể bơi, trên bờ có người nói chuyện chị có thể nghe rõ? Đều là lừa tiền, chị làm khoa sản không hiểu cái này?"

"Thà tin là có." Kiều Xảo trở tay xoa xoa bụng Hà Quyền, "Ú, bụng nhỏ thế, lần trước nhìn còn giống 5 tháng cơ."

Hà Quyền kinh sợ trợn mắt: "Em mập như vậy khi nào?"

"Lần đó ở tiệc rượu từ thiện thấy cậu thay quần áo, thành thật mà nói, cậu hồi đó thật sự mập hơn hiện tại không ít." Kiều Xảo nói, dùng thẻ đeo quét mở cửa lớn khu chờ bên ngoài khám VIP.

Lúc chạy dụng cụ, cô hỏi Hà Quyền: "Nghẹn tiểu không?"

Thời gian đầu kiểm tra dọc bụng khó có thể tra ra, cần bàng quang căng đầy, sau 16 tuần tử cung lớn lên thì không cần phiền như vậy.

"Đương nhiên, nếu không em lo lắm đây." Hà Quyền nói, nằm trên giường khám bệnh, vén áo lên để Kiều Xảo bóp chất tiếp âm vào, "Ài, lạnh quá."

"Người bệnh đều làm như vậy, cậu vừa lúc cũng bắt đầu trải nghiệm." Kiều Xảo cười nói, đồng thời dưới tay chậm rãi di động thăm dò, "Nhìn không rõ lắm....."

"Không soi được sao?"

"Ừm..... chờ chút....." Kiều Xảo ấn tạm dừng, nhìn nhìn, lắc lắc đầu, "Không được, khả năng quá sớm, không soi được."

"Không phải chứ? Vẫn chưa đến 6 tuần? Em buổi sáng đều sắp ới chết ở toilet." Hà Quyền dùng sức lau mặt, "Nghĩ thế nào cũng phải 8 tuần."

"Cậu còn không phải bác sĩ khoa sản sao? 4 tuần đã bắt đầu ới cũng không phải chưa từng gặp." Kiều Xảo ném túi khăn giấy cho cậu lau chất tiếp âm, "Khỏi lo lắng, tuần sau lại soi cho cậu."

Lau được một nửa, Hà Quyền đột nhiên dừng tay lại: "Chị, soi lên trên, hay là thai ngoài tử cung?"

"Cậu đủ rồi đấy, có cần list ra cho mình một loạt tất cả các bệnh không? Bác sĩ không tự y, từ hôm nay cậu chính là người bệnh của chị, sau này dựa theo ngày kiểm tra sinh sản, nhớ đăng ký số của chủ nhiệm Kiều." Kiều Xảo dùng sức tuốt tóc cậu một cái, "Mở cửa sau cho cậu, tùy thời đến tùy thời có số."

"Phí đăng ký có thể giảm không?" Hà Quyền cười khế.

"300, không ít hơn 1 phen, cậu tiết kiệm tiền cho Trịnh Đại Bạch gì chứ?"

"Của anh ấy không phải của em....." Hà Quyền vừa đi giày vừa nhỏ giọng lầm bầm.

Kiều Xảo cời bao tay được một nửa, chợt nhớ tới cái gì: "Nè, hai cậu lúc nào kết hôn đây?"

Đúng nhỉ, Hà Quyền chớp chớp mắt, sao lại quên sạch vụ này!

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 71

Edit + Beta: Vịt

Vừa kiểm tra phòng về, Hà Quyền nhận được cuộc gọi đến của Vương Hân. Đối phương kéo vài câu linh tinh, sau đó nói bóng nói gió hỏi cậu về chuyện của Hàn Tuấn và Tang Đào. Hà Quyền nói đùa qua loa cho xong, cúp điện thoại, xoay mặt chạy đến khu sơ sinh tìm Hàn Tuấn.

Vừa vào khu bệnh, Hà Quyền nhìn thấy Cừ Kiếm Anh cũng ở đây, còn mang theo hai cảnh sát hỗ trợ đang thử khuyên một đám người nhà sôi sùng sục.

"Xảy ra chuyện gì?" Hà Quyền gõ gõ Hàn Tuấn ghé qua bên cạnh xem náo nhiệt, "Người nhà bắt bẻ?"

"Chuyện thật ra không liên quan đến bệnh viện." Hàn Tuấn vẽ mặt kỳ lạ, "Sản 1 hai hôm trước đưa tới đứa bé bị tan máu, đứa nhỏ nhóm máu B, nhưng cha là nhóm máu O mẹ là nhóm máu A. Hôm nay kết quả báo cáo vừa ra, người chồng chỉ trích vợ, vợ nói chúng ta kiểm tra sai nhóm máu. Tôi ngay trước mặt bọn họ rút máu khẩn cấp đưa đi kiểm tra, kết quả vẫn vậy. Nếu không phải y tá trưởng Diêm báo cảnh sát kịp thời, người nhà phải kéo bè kéo lũ trên hành lang khu bệnh."

Hà Quyền thấy buồn cười. Dựa theo di truyền nhóm máu mà nói, A cộng O không thể nào sinh ra đứa nhỏ nhóm máu B. Mà xác suất

bệnh viện sai máu ngay cả 1 phần 10 nghìn cũng chưa đến, căn bản không cần đo lại, ai phải ai không nhìn cái là hiểu.

Thấy đám người nhà sắp làm ầm ĩ phá tung tầng nhà, Hà Quyền kéo Hàn Tuấn ra ngoài khu bệnh an tĩnh, nói: "Vừa nãy dì Vương gọi điện thoại cho tôi, hỏi chuyện của anh và Tang Đào, tôi nói tôi không biết gì cả."

"Ui..... Mẹ tôi rõ thật là, sao lại gọi điện thoại cho cậu chứ." Hàn Tuấn thất bại lau mặt, "Chủ nhiệm Hà, xin lỗi, thêm phiền toái cho cậu."

"Tôi không phải đến tố cáo, chính là muốn nhắc nhở anh một câu, tôi nghe giọng dì Vương, hình ra rất không vui." Hà Quyền vỗ vỗ vai hắn, "Này, anh và Tang Đào xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Hàn Tuấn hơi lúng túng.

"Nói dài dòng lắm, chờ sau này rảnh nói tỉ mỉ hơn với cậu, hôm nay....." Hắn chỉ chỉ bên trong khu bệnh, "Tôi còn phải theo dõi, đừng có thật sự xảy ra chuyện."

"OK, vậy anh làm đi." Hà Quyền nói muốn rời đi.

"Này, chủ nhiệm Hà." Hàn Tuấn từ trong túi cầm lấy kẹo que đưa cho cậu, nhưng cũng không bóc ra cho cậu như trước đây, "Nhét lấy một ít, đừng tụt huyết áp nữa."

Hà Quyền khẽ mỉm cười, mình từ trong túi móc ra viên kẹo lắc lắc với hắn: "Sau này giữ cho Tang Đào đi, Tang Đình Đình vừa đăng ký kết hôn xong, phát kẹo khắp thế giới."

Hàn Tuấn xùy cười thu kẹo lại, đưa mắt nhìn theo bóng lưng Hà Quyền biến mất cuối hành lang.

Hắn thừa nhận, hắn từng thích Hà Quyền, đối phương lộ ra sắc sảo rực rỡ như kim cương, rất khó khiến người ta không bị hấp dẫn. Hắn từng thử hòa tan vẻ ngoài cứng rắn của đối phương, nhưng hắn hiện tại đã hiểu, người giống như Hà Quyền trước giờ cần không phải là sự tồn tại mềm mại hơn, mà là giống như ốc mượn hồn, cần một cái xác bảo vệ sự mềm mại của mình.

Hắn vô cùng mềm mại, không làm được cái xác đó, nhưng hắn có thể bọc một hạt cát thành thân châu.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Khám số VIP buổi sáng xong, Hà Quyền đang định đi ra phòng khám lại nhận được điện thoại của viện trưởng, nói có một người bạn của bạn muốn đến lập hồ sơ mang thai, bảo cậu hỗ trợ xử lý. Lập hồ sơ mang thai khá tốn thời gian, Hà Quyền đối đỉnh lưng rồi liền nói dời đến buổi chiều, nhưng người đã đến viện trưởng lại không tiện từ chối, cậu đành phải ngậm viên kẹo chống đỡ trước.

Người vừa vào phòng, lông mày Hà Quyền đan xen cao thấp. Kính râm, mũ, khẩu trang, che kín kẽ. Hà Quyền tâm nói ngài sao không đeo mặt nạ phòng độc ra ngoài, đây là sợ bị nhận ra cỡ nào?

Nhận lấy form Tiểu Quyền đưa vào, Hà Quyền vừa nhìn tên họ người bệnh, trống rỗng.

"Nếu ngay cả tên họ người bệnh cũng không biết, việc của bác sĩ sẽ không có cách nào làm." Hà Quyền ném form lên bàn, chống

cầm nhìn đối phương, "Tiên sinh, làm ơn lấy kính râm khẩu trang xuống, trong phòng không có máy giám sát, ngoài ra cũng là tôn trọng đối với tôi."

Đối phương do dự một chút, giơ tay lên lấy khẩu trang và kính râm xuống. Hà Quyền vốn tưởng là đại minh tinh, mặc dù có ấn tượng với khuôn mặt đối phương, nhưng cậu căn bản không nhớ được tên người này là gì, cổ chống chọi cũng là một diễn viên nhỏ hạng 3.

"Tên họ." Cậu từ trong túi lấy bút ra.

Đối phương ngẩn người, vẻ mặt hơi lúng túng, dường như cảm thấy tiếc nuối với việc cậu không biết mình.

"Đồng Nham, Đồng của nhi đồng, Nham của nham thạch."

Hiện tại Hà Quyền nhớ ra ở đâu đó nhìn qua khuôn mặt này rồi, trước khi động đất, đầu đề của các tạp chí truyền thông lớn, đối tượng scandal của trùm bất động sản. Có paparazi chụp được ảnh bọn họ ra vào khách sạn, hai ngày đó các y tá đều bắt quái chuyện này. Hà Quyền là nhân tiện liếc tin tức, từng thấy ảnh Đồng Nham.

"Chủ nhiệm Hà, viện trưởng nói, trăm phần trăm có thể bảo đảm riêng tư của tôi." Đồng Nham cẩn thận hỏi: "Có thể đổi tên giả không?"

Hà Quyền thẳng thắn khuyên bảo: "Thật sự sợ người biết như vậy, cậu không nên ở trong nước sinh. Đến Hồng Kông, Mỹ đều được."

Đồng Nham cắn cắn môi, nói: "Tôi không xuất cảnh được."

Hà Quyền đợi một lát, thấy đối phương không giải thích nhiều cũng không truy hỏi nữa. Không xuất cảnh được chỉ là liên quan đến nghề nghiệp, bằng không chính là quán vào vụ án đang điều tra, thoạt nhìn Đồng Nham này không chỉ phương diện tình cảm hồng bét, sự nghiệp cũng có vấn đề.

Hà Quyền dùng bút gỗ gõ form đăng ký.

"Giai đoạn kiểm tra sinh sản tôi có thể đảm bảo riêng tư của cậu, nhưng muốn sinh, sau khi vào ở khu bệnh, người đến người đi sẽ không có cách nào."

"Có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu đi, thật sự không chịu được đám paparazi kia." Đồng Nham xoay con người.

Hà Quyền đánh giá đối phương một phen — ngũ quan tinh xảo lập thể, vừa nhìn chính là động dao kéo, nhưng gọt thể nào cũng không gọt được vẻ tầm thường không cam lòng. Đây không phải tướng người an phận, nhưng suy nghĩ đến nghề nghiệp của đối phương, cũng hợp tình hợp lý. Lại nói, không phải có chút ý đồ, ai sẵn lòng làm tiểu tam cho người ta, vợ cả của thương nhân bất động sản kia không phải đang thanh minh mắt hấn?

Đương nhiên Hà Quyền không phải là kỳ thị Đồng Nham, chưa kết hôn sinh con đừng nói ở Đại Chính, đặt ở đâu cũng không phải chuyện mới mẻ. Hôn nhân cho tới bây giờ cũng không phải là kết sát lưu trữ tình cảm, ngược lại khoảng cách giữa người với người vừa biến mất, khuyết điểm lẫn nhau sẽ lộ ra. Sự mới mẻ lúc yêu đương sau khi qua đi cũng chỉ còn lại chuyện tầm thường lông gà vỏ tỏi, từ khi cùng trải qua mưa gió đủ nhiều, có thể bao dung ủng hộ nhau, nếu không cuộc sống lâu dài rất khó nhìn nhau không chán.

Nhưng Hà Quyền vẫn tin tưởng tình yêu và hôn nhân, ít nhất song thân của cậu là tấm gương, nếu không bạn học Trịnh Đại Bạch thật sự nên biến.

Nhìn đồng hồ, Hà Quyền nói với hấn: "Lúc này khoa xét nghiệm tan làm rồi, tôi trước tiên làm đơn cho cậu, 2h chiều cậu đi rút máu. Hiện tại cởi áo khoác và giày ra, nằm trên giường, tôi siêu âm cho cậu."

Đồng Nham theo chỉ thị nằm xuống, bóp chặt tiếp âm lạnh như băng trên bụng khiến hấn hơi cau mày.

"Nhìn kích thước gần 14 tuần rồi, sao giờ mới đến lập hồ sơ mang thai?" Hà Quyền vừa di chuyển thăm dò vừa hỏi.

"Không có phản ứng, không biết, hôm qua đột nhiên đau bụng, lại nghĩ tới một khoảng thời gian rồi không nổi mụn đỏ, liền kiểm tra."

Hà Quyền gật gật đầu. Nam giới có gen X nổi mụn đỏ tương đương với kinh nguyệt của phái nữ, có thể dùng để phán đoán có mang thai hay không, bình thường nổi ở những chỗ bí mật như lòng bàn tay hoặc bên đùi, hai ngày sau là biến mất, nhưng không phải ai cũng sẽ nổi. Hà Quyền không nổi, cho nên hoàn toàn không cách nào dùng cái này phán đoán.

Hà Quyền chú ý tới tóc Đồng Nham đều là màu tím, vừa nhìn chính là vừa nhuộm không bao lâu.

"Mang thai thì đừng nhuộm tóc." Cậu dặn dò đối phương.

Đồng Nham thở dài: "Thật ra tôi không muốn có con lắm, là bạn trai tôi muốn..... Nhưng paparazi theo dõi tôi, nếu không tôi cũng không tới mức quán như tội phạm trộm cắp đến đây."

"Sau này đi từ cửa sau, trực tiếp vào gara ngầm." Dừng tay di chuyển thăm dò, Hà Quyền ghi chép xuống số liệu cần thiết, "Chưa qua 14 tuần, vẫn kịp làm kiểm tra NT."

((*) Kiểm tra NT là siêu âm đo độ mờ da gáy. Đây là cách kiểm tra thai nhi có mắc hội chứng Down hay không)

"Kiểm tra cái gì?" Đồng Nham hoàn toàn không có khái niệm.

"NT, kiểm tra phát triển của dây thần kinh, có chứng thực này của tôi, không cần cậu hẹn bác sĩ khác nữa."

"Vậy thì, xấu hổ quá, lúc vừa vào nhìn ngài còn trẻ như vậy, còn tưởng....."

"Còn tưởng là viện trưởng miễn cưỡng anh?" Hà Quyền giúp hắn nói xong lời, nghiêng đầu cười cười, "Cậu thấy tôi khoảng bao nhiêu?"

Đồng Nham suy nghĩ một chút: "Hai mươi..... 7-8?"

Hà Quyền cười ra tiếng. Cậu để râu chính là để mình thoát nhìn tuổi tác lớn chút, miễn cho người bệnh vừa vào phòng khám còn phải lui ra ngoài xem xem mình có phải vào sai phòng hay không. Cậu không chỉ một lần nghe thấy nghị luận của người nhà và người bệnh — Bác sĩ chủ nhiệm còn trẻ như vậy, mua danh đi?

Hiện tại không có râu nữa, bỗng chốc trẻ đi vài tuổi.

"Không, tôi lớn hơn cậu." Hà Quyền vừa nhìn tuổi Đồng Nham viết là 32.

Đồng Nham phìền muộn thở dài: "Bác sĩ thì tuổi càng lớn càng đáng tiền, không giống chúng tôi..... 30 là cái hổ, đến tuổi này vẫn chưa hot, cũng không có hi vọng."

"Cuộc đời diễn xuất của ngôi sao nam dài hơn ngôi sao nữ nhỉ?"

"Không phải nói với người như tôi."

Hà Quyền im lặng. Thật sự giống như cậu trước kia thường nói giỡn với Phương Mặc Tiền Việt, lùi lại 100 năm, sinh ra giống như bọn họ đã phải bị chết đuối. Thật ra đến giờ kỳ thị cũng chưa hoàn toàn biến mất. Bà mẹ chồng sốt ruột của Úc Siêu không phải đã nói, sinh con trai 100 vạn, con gái 50 vạn, như bọn họ 30 vạn? Kiểu người kẹp ở giữa, giống như từ nhỏ đã kém người một bậc, nếu như mình không cố gắng, không ai nhìn.

"Khám trước mắt tất cả bình thường, buổi chiều rút máu xong, chờ kết quả ra, lần sau kiểm tra sinh sản mang theo cho tôi." Hà Quyền đưa cho Đồng Nham một bọc khăn giấy lau chát tiếp âm.

"Lần sau lúc nào kiểm tra sinh sản?"

"Trước 32 tuần là 1 tháng 1 lần, sau đó nửa tháng, đến sau 36 tuần là 1 tuần một lần." Lấy găng tay xuống, Hà Quyền đứng dậy đi tới trước bàn lật lật lịch bàn, "Ú, tháng sau đúng lúc tết âm, cậu có thể đến sớm hơn chút."

Chỉnh sửa quần áo xong, Đồng Nham xuống giường ngồi vào trên ghế, hỏi Hà Quyền: "Chủ nhiệm Hà, tôi nghe nói, có thể giữ máu cuống rốn để chữa bệnh?"

"Đúng, cơ mà thật ra không thần kỳ như tuyên truyền, nếu thật sự trẻ sơ sinh bị bệnh, phần lớn là ở trong gen có, như vậy máu cuống

rốn cũng bị ô nhiễm. Ngược lại đối với cha mẹ mà nói khả năng hữu dụng, tỷ như bệnh ung thư máu gì đấy, có thể làm cấy ghép tế bào."

Trong ánh mắt Đồng Nham lóe ra ánh sáng Hà Quyền không cách nào hiểu: "Tôi giữ."

"Chờ chút." Hà Quyền đứng dậy kéo cửa phòng khám ra, "Quyên nhi, cần form đăng ký giữ máu cuống rốn."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi chiều không có giải phẫu, Hà Quyền hiếm có nhàn nhã, ôm máy tính làm ỏ trên sofa xem tài liệu của nước ngoài. Kiều Xảo vào phòng làm việc nhìn thấy, xoay mặt đi ra ngoài một lát lại vào, cầm áo chống phóng xạ của khoa phóng xạ đắp lên người cho cậu.

"Chị, có cần khoa trương vậy không?" Hà Quyền dờ khóc dờ cười.

"Cậu muốn đặt notebook trên đùi xem thì đắp vào cho chị." Kiều Xảo rót cho mình ly cafe, "Trịnh Đại Bạch bao giờ thì về?"

Hà Quyền tính toán ngày, nói: "Phải cuối tuần đi."

"Chị cũng rất muốn đến khu thăm họa xuất lực, anh rể cậu sống chết ngăn cản."

"Đừng đi, quá thảm." Hà Quyền đặt laptop vào trên bàn trà, ôm áo khoác chống phóng xạ ngồi thẳng người, "Thật ra mà nói em cũng hơi hối hận, để Tiểu Bạch nhà chúng em đi theo em nhìn những thứ đó."

"Tiểu Bạch?" Vẻ mặt Kiều Xảo hơi có vẻ xoắn xuýt, "Đứa nào đặt tên?"

"Trịnh Đại Bạch đó, em nói con tên Hà Vũ Bạch, anh ấy liền đặt nữ danh là Tiểu Bạch, nói tên xấu dễ nuôi."

Kiều Xảo tròn mắt: "Đại danh cũng đủ dễ nuôi."

"Niệm trên phần chị và em là chị em ruột khác cha khác mẹ, em coi như không nghe thấy." Hà Quyền bĩu môi, "Nếu không chị đặt cái tên dễ nghe, Trịnh Đại Bạch nói là lót chữ Vũ."

"Chị đặt tên càng nát, từ nhỏ học văn đã chưa từng đạt tiêu chuẩn." Kiều Xảo bắt đầu cười cợt, "Đặt tên cho con là chuyện của trưởng bối, nếu không để ông ngoại đặt cho một cái tên?"

Hà Quyền rũ mắt, lẩm bẩm: "Không định nói với ông ấy."

"Chuyện này cậu phải nói, ông cụ đã như vậy, còn có thể sống mấy ngày?" Kiều Xảo ngồi xổm trước sofa ngửa mặt nhìn cậu, ngữ trọng tâm trường khuyên nhủ: "A Quyền, chị không phải nói chuyện giúp ông Tề, là không muốn cậu để lại tiếc nuối. Cậu đó, chính là miệng cứng tâm mềm. Chị đã nghe mẹ chị nói, cậu mạo hiểm nguy hiểm ngồi tù chôn cất cho ông Tề, đây là chuyện vui, sao không nói?"

"Em nếu nói đứa nhỏ họ Hà, ông ấy khẳng định không vui, quay lại lại bị bệnh tim lần nữa, chết chắc."

"Họ gì quan trọng sao? Mang trong dòng máu, vĩnh viễn đều ở đó."

"Không quan trọng, nhưng ông ấy ghét cha em, không muốn nhìn sắc mặt ông ấy." Cởi áo chống phóng xạ nặng trịch xuống ném qua một bên, Hà Quyền thở dài nặng nề, "Chị, dù sao chuyện này chỉ chị biết, trước đừng nói với ai, chờ qua 12 tuần ổn định hẵng nói."

"Cậu không phải đã nói với Tần Phong?"

"Không, em nói là người bệnh bên kia xảy ra vấn đề." Hà Quyền nhếch miệng cười cười, "Dọa hấn dữ dội, còn lo người ta có thể kiện bệnh viện hay không."

"Cậu tha cho Tần Phong đi, vốn là thiếu đi đoạn ruột, tim lại xảy ra vấn đề thì phải đòi mạng."

Hai người đang cười, Tần Phong gõ gõ cửa đi vào, vừa thấy bọn họ dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, khiêu mi hỏi: "Lại nói xấu tôi đấy à?"

"Không, khen cậu đó, nghe nói cậu muốn tiếp tục học lên?" Hà Quyền ngẩng cằm với hấn.

"Phải, còn không có chí nữa, tương lai lấy gì nuôi vợ con?" Tần Phong vừa xong hai ca sinh mổ, đi vào nghỉ chân, đặt mông ngồi lên áo khoác phóng xạ, kéo ra nhìn nhìn, hỏi: "Nè? Cậu cầm thứ này làm gì?"

Hà Quyền vội cướp lấy nhét sau lưng: "Đau eo, dựa thoải mái."

"Cứng quèo dựa thoải mái quái gì?"

Tần Phong nói, lấy điện thoại ra xoát Weibo. Kiều Xảo chen tới bên cạnh hấn, mình cũng ngồi vào trên sofa, ghé đến nhìn màn hình điện thoại: "Nè nè, mở cái này ra."

"Phụ nữ các chị chính là thích xem bát quái." Tần Phong mở tin tức tiêu đề 《Trùm bắt động sản mệnh không lâu nữa, các họ hàng vì tranh giành di sản bị thẩm vấn công đường》.

"Em ghét giàu, được chứ?"

Kiều Xảo hừ một tiếng, Hà Quyền nghe ở bên cạnh cười lắc lắc đầu. Phải nói gia cảnh Kiều Xảo không kém, mình là bác sĩ chủ nhiệm, chồng ở xí nghiệp cũng làm cấp cao, gia đình nhỏ trung lưu tiến lên. Lại có quan hệ họ hàng với Tề gia, trong tay cha có ít cổ phần của Hoa Y Đường, không thể nói đại phú đại quý, cuộc sống trải qua cũng coi như cơm áo không lo.

"Ú, đây không phải cái người nháo scandal thời gian trước sao? Sao lại bị bệnh ung thư máu?"

Lời của Kiều Xảo hấp dẫn lực chú ý của Hà Quyền từ màn hình laptop: "Ai nháo scandal?"

"Cái người đi ra từ khách sạn với Đồng Nham, Quách Phong Huy." Kiều Xảo đưa di động tới trước mặt Hà Quyền, thuận tay lại túm áo chống phóng xạ từ sau lưng cậu ra kê dưới laptop, "Dựa vào cha vợ lập nghiệp, có tiền có thế thì ở bên ngoài tìm tiểu tam, còn bảo paparazi chụp ảnh."

Hà Quyền nhận lấy điện thoại trượt xuống, nhìn thấy trong post một mảnh mảng chữ, đều nói đây là báo ứng của hắn. Nhớ tới chuyện Đồng Nham muốn giữ lại cuống rốn, Hà Quyền lắc đầu đưa trả lại điện thoại cho Tần Phong. Đây rất có thể chỉ là một giao dịch, đem dục vọng tiền bạc và hi vọng mưu sinh, đều áp lên người một sinh mệnh nhỏ chưa ra đời.

Cậu xoay người giữ bụng, ở trong lòng mặc niệm — Tiểu Bạch,
ba cam đoan với con, con là vì yêu mà sinh.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 72

Edit + Beta: Vịt

Gần tới cuối tháng, công việc cứu nạn căn bản đến hồi kết, công việc trùng kiến tiếp theo do người của chính phủ và các quỹ lớn tiếp nhận, đầu tiên là nhóm nhân viên y tế đến trước chi viện bắt đầu về thành phố số lượng lớn. Bọn họ cũng nên về rồi, một đám người mệt mỏi không ra hình dạng.

Tiết Vĩ và Quý Hiền Lễ về trước, Trịnh Chí Khanh còn muốn giao nhận vật tư với quỹ tài trợ, chờ đi cùng đám Tiền Việt và Cảnh Tiêu. Anh hàng ngày chỉ có thể rút ra khoảng nửa giờ gọi điện thoại cho Hà Quyền, hỏi han tình huống, quan tâm từ xa.

"Anh nhìn thấy hình túi thai trong ảnh siêu âm rồi, hơi nhỏ phải không?" Trong giọng nói Trịnh Chí Khanh không khỏi lo lắng, "Em có ăn cơm ngon không, A Quyền?"

"Màn hình điện thoại nhìn đương nhiên nhỏ, yên tâm đi, trong phạm vi tiêu chuẩn."

Vừa nhét cam vào miệng, Hà Quyền vừa mở laptop trên đùi ra, đứng dậy xách áo khoác đi ra ngoài khu bệnh. Sắp đến tết âm rồi, người bệnh ít, ca đêm nhẹ nhàng cậu sẽ không tìm người thay ca, lúc này xe trên đường cũng ít, không khí tốt, xuống lầu đi bộ.

"Tâm trạng Tiểu Bạch tốt lắm, em ăn nhiều hơn hai miếng, nếu không vui chỉ có thể qua loa miệng cho có. À đúng rồi, lúc anh về nếu có đồ địa phương, mang theo thùng cam về, em ăn cái này không ói."

Đang mùa cam đưa ra thị trường, sạp trái cây dưới tầng bán một đồng 1 quả, mọng ngọt ngon miệng, cậu gần đây phải dựa vào thứ này sống. Khu thảm họa cũng trồng cái này, sau thảm họa xe tải không vào được trái cây không vận chuyển được, có thể cứu giúp nhà vườn chút tổn thất.

"Em muốn ăn, không phải đồ địa phương cũng phải tìm địa phương." Bên kia khả năng có người tìm Trịnh Chí Khanh nói chuyện, trong ống nghe qua hồi lâu mới lại truyền đến tiếng của anh, "A Quyền, xin lỗi, anh vốn là hôm nay về, nhưng thật sự không đi được, em kiên trì thêm mấy ngày."

Hà Quyền cười khế: "Nói như là anh về là em không phản ứng nữa vậy, coi mình là chúa cứu thế sao?"

"Ít nhất ban đêm khát có người có thể rót cho cốc nước."

"Em thuê hộ sĩ là sống ngon."

"Hộ sĩ có thể để em làm nũng ăn vạ?"

"Em làm nũng ăn vạ hồi nào?"

"Vẫn chưa, nhưng anh hi vọng em làm như vậy."

Dừng bước, Hà Quyền ngửa mặt nhìn bầu trời đêm. Trăng sáng sao thưa, tản ra tia sáng vắng lặng đặc biệt của thiên thể. Nhưng

trên người cậu ấm áp, ngay cả ánh sáng trong mắt nhìn thấy cũng dường như có nhiệt độ.

"Trịnh Đại Bạch....."

"Huh?"

"Anh thích em ở cái gì?"

"Toàn bộ."

"Giả quá, không thể nông cạn chút nói thích vẻ ngoài của em?"

"Ok, anh nông cạn chút, A Quyền, anh thích dáng vẻ em không mặc quần áo."

"Anh cúp nhanh cho em."

"Đừng đừng đừng, anh còn có thể nói thêm 5 phút." Bên kia ông nghe truyền đến từng trận tiếng cười, "Nói thật, ban đầu anh đúng là bị vẻ ngoài của em hấp dẫn, em lớn lên cực kỳ khiến người ta thích."

"Ừa, khen tiếp đi, tâm tình tốt khẩu vị liền tốt, em còn có thể ăn thêm 2 quả cam." Hà Quyền ngồi vào trên ghế bên vườn hoa nhỏ, nghiêng đầu kẹp điện thoại, từ trong túi lấy cam ra từ từ bóc.

"Sau đó anh phát hiện, em tính tình không tốt, nói chuyện mang theo gai, cho nên hai năm đầu anh cũng không dám đến gần em."

"Có cho người ta ăn không?"

"Đừng gấp, nghe anh nói hết." Trịnh Chí Khanh dịu dàng an ủi cậu, "Chờ bắt đầu chân chính ở chung với em, anh mới cảm giác

được, cường ngạnh của em chỉ là biểu tượng, luôn sợ bị người khác coi thường, ý thức bảo vệ bản thân rất nặng..... A Quyền, trước đây anh nhìn em luôn nghĩ, cậu ấy rõ ràng có thể dựa vào mặt ăn cơm nhưng còn cố gắng như vậy, nếu mình không tiến lên, sớm muộn cũng có ngày sẽ bị cậu ấy quăng xa phía sau..... Là em khiến anh trở thành người xuất sắc hơn, cho nên A Quyền, không cần hỏi anh thích em yêu em ở cái gì, cho dù hiện tại rối loạn hoóc-môn cũng đừng suy nghĩ lung tung, bởi vì hiện tại anh chỉ sẽ yêu em hơn trước kia."

Thổ lộ của Trịnh Chí Khanh giống như nước thanh ngọt của quả cam, quanh quẩn bên tai khiến trong lòng Hà Quyền vừa chua vừa ngọt, thế là cậu quyết định làm nũng.

"Trịnh Đại Bạch."

"Nói."

"Chờ anh làm xong, hai bọn mình video một lát."

"Vậy muộn rồi, em không ngủ sao?"

"Hôm nay ca đêm." Hà Quyền ném vỏ trái cây vào thùng rác bên cạnh, đứng dậy đi tới tòa nhà nằm viện, "Em muốn nhìn dáng vẻ anh không mặc quần áo."

Bên kia ống nghe truyền đến tiếng hô hấp nghẹt thở gần sát.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Ban đêm chạy theo ca bệnh nặng, nước ối tắc máu, không phải bồn viện, ở một bệnh viện tư nhân khác, còn không phải bệnh viện

sản khoa chuyên nghiệp. Lúc Hà Quyền đến sắc mặt người bệnh xám xịt xuất huyết không ngừng, khó thở huyết áp bất ổn, mắt thấy sắp không được. Đề kháng trong nước ối đọng lại dẫn đến chức năng đông máu cơ hồ mất đi, truyền máu cho người bệnh giống như truyền máu cho sán nhà.

Bổ sung dịch, truyền máu, cầm máu, khâu lại, 3 bác sĩ gây mê thêm 5 bác sĩ giống như giằng co với tử thần gần 6 tiếng, cuối cùng cấp cứu được người. Quay về Đại Chính kiểm tra phòng, đầu Hà Quyền vừa đâm vào sofa đã ngủ, đến hơn 2h chiều mới bị điện thoại đánh thức.

"Cậu Hà, người ủy thác của Hoa Kỳ 3 rưỡi đến phòng làm việc của tôi, cậu có rảnh tới gặp mặt?" Tiếng Âu Dương nghe ra cũng có chút mệt mỏi, hẳn buổi trưa vừa mới về nội thành.

"Không đi được không?" Hà Quyền ôm bụng trở mình, "Anh bàn với bọn họ không được?"

"Tiền của cậu, người ta bàn với tôi cái gì?" Âu Dương ho nhẹ một tiếng, "Tôi phái xe qua đón cậu."

Ngồi dậy, Hà Quyền gỡ tóc xoắn tự nhiên lúc ngủ rồi tung, ngáp một cái nói: "Không cần đâu, tôi tự lái xe qua, địa chỉ gửi điện thoại cho tôi."

"Địa chỉ cũ của phòng làm việc Hoa Y Đường cũ, cậu nhớ chứ?"

"***, trung tâm thành phố à..... Chỗ đó có gara không?"

"Cao ốc mới xây, 3 tầng gara ngầm, cậu có thể đỗ ngang."

"OK, nhớ miễn phí đỗ xe cho tôi nhé."

"Cậu Hà, cậu thật sự biết nói đùa."

"Không nói đùa, một tiếng thế nào cũng phải 20 nhỉ? Một ca giải phẫu của tôi mới bao nhiêu tiền."

"....." Âu Dương xoa lông mày, gật gật đầu, "Được, tôi bảo thư ký đưa biển số xe của cậu vào hệ thống, sau này cậu đến đường phố bên cạnh đi dạo cũng có thể miễn phí ở đây."

"Lên đường."

Cúp điện thoại, Hà Quyền đứng dậy đến phòng vệ sinh rửa mặt. Đối mặt với nhân sĩ giới tài chính, dù gì cũng phải xử lý vẻ ngoài chút.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cao ốc Hoa Y Đường mới cao vút trong mây — khoa trương chút, bất quá cũng là kiến trúc cao nhất trung tâm thành phố. Hà Quyền trước đây lái xe đi ngang qua nhiều lần, nhưng cũng không biết kiến trúc toàn bộ tường thủy tinh này chính là tổng bộ Hoa Y Đường mới.

Gác cổng nghiêm ngặt, Hà Quyền đeo túi thể thao mặc như sinh viên đại học, kết quả bị lễ tân chặn ở hành lang.

"Chào ngài, xin hỏi ngài muốn đến tầng nào, tìm ai?" Lễ tân mặt mỉm cười, huy hiệu xí nghiệp chữ "Hoa" phát sáng lấp lánh.

"Âu Dương Thiệu Hoa làm việc ở tầng mấy?" Hà Quyền hỏi.

Vừa nghe là tìm tổng tài, đối phương hơi cau mày, sau khi trên dưới đánh giá Hà Quyền lách trở lại sau bàn tiếp tân, mở bản ghi chép ra nghiêm túc kiểm tra. Khoảng 1 phút, hần ngẩng đầu, nói với Hà Quyền: "Xin lỗi, tổng tài Âu Dương hôm nay chỉ có một cuộc hẹn, khách đã đến, không bằng ngài lần sau hẹn lại đến?"

Hà Quyền tâm nói tổng tài Âu Dương của các cậu gọi tôi đến, còn hẹn lần sau? Ông đây có thời gian đó thì ngủ thêm giấc được chứ?

"Gọi điện thoại cho Âu Dương xác nhận, là hần hẹn tôi 3 rưỡi."

"Xin lỗi, tổng tài đang tiếp khách, không tiện nghe điện thoại."

Lễ tân cũng là tận trung cương vị công tác, Hà Quyền không có đạo lý tranh chấp với người ta, đành phải xoay người lấy điện thoại ra tự gọi cho Âu Dương. Nhưng điện thoại vang đến ngắt cũng không có ai nhận nghe, chắc là Âu Dương không cầm điện thoại. Hà Quyền lại bảo lễ tân tìm giúp Âu Dương, đối phương vẫn là bộ dạng đúng với cương vị công tác, người không phận sự không có hẹn trước không được gặp tổng tài.

Hay lắm, người thừa kế chính quy đường đường của Hoa Y Đường lại không vào được cao ốc nhà mình.

Hà Quyền đang muốn tìm cái loa to hướng lên tầng gọi Âu Dương bảo hần cút xuống đón mình, phía sau vang lên âm thanh: "Hà Quyền? Sao anh ở đây."

Hà Quyền quay đầu nhìn lại, là Lạc Quân Hàm. Đã lâu không gặp, dáng vẻ Lạc Quân Hàm ngược lại không thay đổi quá lớn, nhưng khí chất vênh váo trước đây lại nhu hòa chút.

"Âu Dương bảo tôi đến." Hà Quyền theo bản năng liếc bụng dưới đối phương. Tính ra cũng phải 11-12 tuần rồi, vẫn chưa nhìn ra bất kỳ thay đổi nào.

Lạc Quân Hàm dịch con người, như có điều suy nghĩ hỏi: "Anh ấy gọi anh đến làm gì?"

"Lập quỹ ủy thác." Hà Quyền thật ra không muốn giải thích, nhưng lại không muốn để đối phương nghĩ nhiều.

"À, vậy sao anh không đi lên?"

"Lễ tân không cho tôi đi lên, nói không có hẹn trước." Hà Quyền lắc điện thoại: "Gọi điện thoại Âu Dương cũng không nhận."

"Lúc anh ấy bàn việc bình thường không cầm điện thoại." Lạc Quân Hàm nghiêng đầu ngoắc tay với lễ tân, "Tiểu Hứa, đây là bạn của tổng tài Âu Dương, để anh ấy lên đi."

Lễ tân nhanh chóng gật đầu: "Xin lỗi, Lạc thiếu, vị tiên sinh này không có hẹn trước, cho nên....."

"Được rồi được rồi, để tôi vào là được, hôm qua nhin một đêm, làm xong việc sớm chút về ngủ."

Hà Quyền nói, đi tới thang máy.

Tất cả đều xa lạ, cậu không thuộc về nơi này, tất cả của nơi này cũng không nên thuộc về cậu.

Phòng làm việc tổng tài ở tầng cao nhất, cửa thủy tinh đối diện thang máy khắc "Tổng tài Âu Dương Thiệu Hoa". Hà Quyền nhìn

Lạc Quân Hàm đi tới đầu một lối đi khác, gọi y lại hỏi: "Cậu không phải đến tìm Âu Dương?"

"Chú Dung và Âu Dương bàn mấy hạng mục hợp tác, chú ấy sốt ruột chạy về Mỹ, gọi tôi đến ký thay mấy phần hiệp nghị." Lạc Quân Hàm dừng một chút, hỏi: "Hà Quyền, tôi nghe anh cả Chí Kiệt nói, Chí Khanh đi cứu nạn, anh ấy vẫn ổn chứ? Khi nào về?"

Hà Quyền chớp chớp mắt: "Ổn lắm, chắc cuối tuần về."

Lạc Quân Hàm do dự lại lại: "Tôi tháng sau về Mỹ rồi, trước khi đi muốn gặp anh ấy, anh có thể đồng ý không?"

Hà Quyền ngưng vài giây sau đó gượng cười nói: "Loại chuyện này không cần thiết qua phê chuẩn của tôi, anh ấy thích gặp ai thì gặp người đó."

"Cám ơn." Lạc Quân Hàm gật đầu với cậu, "Lần này trở về không biết khi nào mới quay lại, tôi muốn ngay mặt nói xin lỗi với anh ấy, vì hành động trước kia của tôi."

"Âu Dương cũng đi Mỹ cùng cậu?" Hà Quyền ngăn ra — Âu Dương đi Hoa Y Đường ai đến tiếp nhận?

"Không, anh ấy không đi." Lạc Quân Hàm hít sâu một hơi, "Cùng lắm thì rảnh rồi, qua thăm con."

"Vậy hai bọn cậu....." Hà Quyền phát hiện nhất thời không tìm được từ thích hợp để nói rõ suy nghĩ của mình, "Không kết hôn?"

Lạc Quân Hàm lắc lắc đầu.

"Con là ngoài ý muốn, anh ấy muốn, tôi có thể giữ lại, về phần kết hôn..... Hà Quyền, anh sẽ kết hôn với người mình không yêu sao?"

Tôi sẽ không, nhưng Âu Dương sẽ đó. Hà Quyền tiếp tục cười khan.

Lúc này Âu Dương vừa lúc về phòng làm việc cầm điện thoại, nhìn thấy hai người bọn họ đứng với nhau, vẻ mặt hơi kinh ngạc: "Cậu Hà, sao không vào?"

"À, tán gẫu với cậu Lạc một lát." Hà Quyền liếc Âu Dương một cái.

Âu Dương gật đầu một cái, nói với Lạc Quân Hàm: "Quân Hàm, đã nói để thư ký mang thỏa thuận đến khách sạn cho em, sao còn tự mình chạy đến?"

"Nghĩ nếu anh không vội, cùng anh ăn tối." Lạc Quân Hàm vội vàng nhìn Âu Dương một cái, "Anh đã tìm Hà Quyền có việc thì làm việc trước đi, em ký xong liền đi."

"Ừ, để anh phái xe đưa em về."

"Không cần, chú Dung giữ Lang Cửu lại cho em rồi, hẩn lái xe, ở dưới gara ngầm chờ em đấy." Nói xong, Lạc Quân Hàm xoay người đi về phía chỗ thư ký.

"Nè, nghe nói hai bọn anh chỉ như vậy thôi." Chờ Lạc Quân Hàm vào cửa phòng thư ký, Hà Quyền dùng cùi chỏ chọt chọt eo Âu Dương, "Đến Lạc thị có tương lai hơn ở Hoa Y Đường, thịt đến bên miệng cũng không anh, anh đổi tính lúc nào vậy?"

Âu Dương nghiêng đầu nhìn Hà Quyền, vẻ mặt hơi xoắn xuýt:
"Tôi cầu hôn rồi, em ấy không đáp ứng tôi có cách gì?"

"Quấn chặt lấy, sở trường của anh." Hà Quyền xùy cười, "Tâm cơ cầm hoa đầy hành lang uy hiếp của anh đi đâu rồi?"

"Cậu có tin cầm kim cương đầy hành lang cũng không uy hiếp được em ấy hay không?"

"Ý gì? Không ngờ tôi chỉ đáng giá mấy bông hoa?"

"Đừng nghĩ nhiều, ví von thôi." Âu Dương bắt đầu dĩ lắc lắc đầu,
"Trong lòng em ấy không có tôi, dưa hấu xanh không ngọt, thành thật mà nói em ấy chịu giữ lại con tôi đã rất thỏa mãn."

Trong lòng không có anh còn đến tìm anh ăn cơm?

Hà Quyền tâm nói hóa ra tính thương nhân của Âu Dương cũng chưa thấy được cao bao nhiêu.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 73

Edit + Beta: Vịt

Bàn với người ủy thác của Hoa Kỳ xong, Âu Dương đề nghị mọi người cùng nhau ăn bữa cơm. Hà Quyền không có khẩu vị, cộng thêm giấc ngủ không đủ, liền thoái thác bệnh viện còn có việc phải chạy về. Âu Dương nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cậu cũng không miễn cưỡng giữ, nhưng kiên trì đưa cậu đến gara lấy xe.

Thang máy ở tầng 30 dừng lại, người đàn ông trung niên đi vào, hẩn sau khi nhìn thấy Âu Dương gật đầu một cái, cũng không để ý đến Hà Quyền. Hà Quyền cảm thấy người này nhìn quen mắt, nhưng không nghĩ ra từng gặp ở đâu. Chờ người xuống tầng 8, Hà Quyền hỏi thăm Âu Dương người này họ gì tên gì.

"Tề Khải, chú họ của cậu, CEO đương nhiệm của Hoa Y Đường." Âu Dương cười lạnh, "Trên dưới tập đoàn đều tưởng ông ta là người Tề lão nể trọng nhất, không nghĩ tới đột nhiên nhảy dù tổng tài. Lúc tôi vừa đến Hoa Y Đường, khói lửa nổi 4 phía."

Hà Quyền cẩn thận nhớ lại chút, rốt cục nhớ tới là ngày đó ở lối đi ngoài ICU mà Tề Gia Tín bị bệnh tim ở từng gặp Tề Khải. Cậu đối với người này có ấn tượng quá mức, là bởi vì trong ánh mắt đủ màu của các thân thích đánh giá cậu, chỉ có Tề Khải không mang theo bất kỳ sắc thái gì.

"Tề Khải này, năng lực không bằng anh?" Hà Quyền hỏi.

"Nhìn từ phương diện nào nói." Âu Dương đưa tay ấn mở cửa thang máy, để Hà Quyền đi ra ngoài trước, "Hắn học Trung y, phương diện nghiệp vụ chuyên nghiệp hơn tôi, nhưng quản lý khá lỏng lẻo. Máy khu lớn dưới hắn quản lý, nợ nần loạn lên, tôi vừa tới 2 tháng đã tháo gỡ một nửa."

Hà Quyền khiêu mi: "Trung gian kiếm lời riêng?"

"Sâu một, cây già lên mặt, công trạng không nhắc lên được, tiêu tiền như nước." Về mặt Âu Dương ngưng trọng lắc lắc đầu, "Nói thật, cậu không về là một quyết định thông minh, năm đó đám người này giành quyền với Tề lão không một ai lương thiện. Xe lúc trước của tôi bị đập, vừa về nhà, cửa nhà mở rộng, trong nhà y như gặp phải trộm."

Tay Hà Quyền kéo cửa xe dừng lại, trong mắt toát ra chút khiếp sợ: "Báo cảnh sát bắt bọn họ chứ."

"Không mất gì cả, bọn họ chính là muốn cảnh cáo tôi." Âu Dương giúp Hà Quyền mở cửa xe, tay đặt bên trên gỗ nhẹ mui xe, "Nhưng bọn họ cũng không nghĩ xem, tôi đã dám đến làm sao sẽ sợ bọn họ? Lính nhiều năm như vậy cũng không phải làm vô ích."

"Anh không lấy bạo chế bạo sao?" Hà Quyền ném túi lên ghế phó lái, ngồi vào trong xe ngửa mặt nhìn Âu Dương.

Âu Dương cười nhẹ, nói: "Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, cậu Hà, về nghỉ ngơi sớm chút."

Nhớ tới đám mãnh nam hồi cứu nạn động đất Âu Dương mang đến, Hà Quyền cảm thấy đối phương đối với định nghĩa "Tuân thủ pháp luật" khả năng không quá giống mình.

Về nhà ném mình vào sofa, Hà Quyền nhìn phòng khách trống rỗng, bỗng nhiên tủi thân khó giả thích được. Điều là hoóc-môn gây họa, cậu đối với cái này rất không nghi ngờ. Vấn đề là ở, tâm tình một khi sinh ra chỉ dựa vào lý trí thì không cách nào giải quyết, lúc thế này hoặc là ăn gì đó để dịu đi, hoặc là bên cạnh có đối tượng có thể phát tiết.

Nhưng trong tủ lạnh ngay cả quả cam cũng không có, xung quanh dưới tầng cũng không có sạp trái cây. Hà Quyền ôm đầu gối ngồi dựa bên cửa tủ lạnh, càng ngày càng tủi thân, không khống chế được khóc một hồi. Sàn nhà quá cứng, thần kinh toạ bị chèn đề xuất kháng nghị. Cậu chống tường đứng lên, lấy điện thoại ra gọi cho Trịnh Chí Khanh.

Cậu biết Trịnh Chí Khanh bận, không muốn làm phiền đối phương, nhưng chỉ là không nhịn được.

Nghe thấy âm thanh giọng mũi nồng đậm của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh lo lắng hỏi: "A Quyền, xảy ra chuyện gì?"

"Anh có thể về sớm chút không?" Hà Quyền khụt khịt, được rồi cậu bắt đầu làm nũng ăn vạ — nhưng đây là nỗi của Tiểu Bạch, không phải việc của cậu.

"Nếu ngày mai nhóm viện trợ vật tư cuối cùng có thể đưa hết toàn bộ, anh có thể đi về." Trịnh Chí Khanh nghe cậu tủi thân, trong lòng không khỏi chua xót, "Đường đều là dựng tạm, xe tải nặng đè lên sẽ gãy, chỉ có thể dùng xe nhỏ vận chuyển dần dần..... A Quyền, anh biết em tủi thân, chịu đựng chút, nói với Tiểu Bạch, cha rất nhanh sẽ về nhà."

Tâm tình Hà Quyền tốt hơn chút, lui đến sofa ôm đệm dựa nói:
"Nè, nói chính sự với anh."

"Ừ."

"Em hôm nay đi gặp ủy thác Hoa Kỳ rồi, bọn họ nói em hoàn toàn không nghe hiểu, phải đợi anh về xử lý."

Ủy thác Hoa Kỳ là công ty của Pháp, Trịnh Chí Khanh trước kia cho Tề Gia Tín tư liệu mấy công ty ủy thác, ông cụ sau khi xem chọn ra 3 nhà, nhà này xếp hạng đầu.

"Bọn họ nói tiếng Pháp sao?" Trịnh Chí Khanh Trịnh tò mò hỏi.

"Không phải, tiếng Anh, nhưng mấy sản phẩm tổ hợp tài chính, còn có lợi tức gì gì đấy, xem to đầu." Hà Quyền bĩu môi, "Công thức tính, một tờ A4 không đủ viết, toán cao cấp và thống kê của em đều miễn cưỡng đạt chuẩn bọn họ vậy mà cho em xem cái đó!"

Trịnh Chí Khanh nhin không cười ra tiếng. Hồi đi học bài chuyên ngành của Hà Quyền không nói, kéo chân sau tổng thành tích chính là môn liên quan đến toán, cái đó có liên quan tới thành tích xã hội mà Tề Gia Tín yêu cầu gia sư chú trọng bồi dưỡng cậu. Chuyên ngành đại học Trung y phần lớn văn vẻ, may mà Hà Quyền thi đại học đăng ký là khoa học tự nhiên, nếu không thật sự sẽ sát vai đi qua với lâm sàng.

"Được, giao hết cho anh." Trịnh Chí Khanh nói.

"À đúng rồi, em gặp Lạc Quân Hàm, cậu ấy nói muốn ngay mặt xin lỗi anh."

Trong ống nghe trầm mặc một lát.

Không nghe thấy đáp lại, Hà Quyền lại nói: "Em không thể không cho anh đi, chân mọc trên người anh."

"Vậy đến lúc đó..... em đi với anh nhé."

"Trịnh Đại Bạch anh ngốc à, có vài lời ở trước mặt em Lạc Quân Hàm có thể nói ra khỏi miệng?"

"Sợ em nghi ngờ."

"Em không nhỏ mọn như vậy, anh lại không đi qua đêm với cậu ta." Hà Quyền hừ nhẹ một tiếng.

"Điểm này em có thể yên tâm, anh hai năm ở chung với cậu ấy, nếu muốn qua đêm đã sớm qua."

"Lại nhắc đến trước đây, mời em mắng phải không?"

"Xin lỗi." Trịnh Chí Khanh hít khí, "Không nhắc đến nữa."

"Ừ, vậy anh đi làm đi, em trước tắm — Ôi ** mẹ!"

Trong ống nghe truyền đến kinh hô khiến trái tim Trịnh Chí Khanh lắc lư nhắc lên.

"A Quyền!? Xảy ra chuyện gì?!"

"Cửa sổ thủy tinh vỡ." Hà Quyền vòng qua mảnh thủy tinh trên sàn nhà, đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tầng 11, khẳng định không phải từ bên dưới ném đồ vỡ. Nhưng tòa đối diện cách bên này hơn trăm mét, ai cũng không có sức lớn như vậy ném thứ gì đó tới đây đập nát cửa sổ thủy tinh nhà cậu đi?

Hơn nữa trên mặt đất ngoại trừ mảnh thủy tinh, cũng không thấy có thứ gì có thể đập thủy tinh.

"Sao lại như vậy?"

"Không biết, khả năng lại động đất?"

"Bên này không động." Trịnh Chí Khanh suy nghĩ chốc lát, dặn dò cậu: "A Quyền, báo cảnh sát."

Vừa nghe cái này, Hà Quyền đột nhiên nhớ tới xe Âu Dương bị đập và nhà gặp phải "trộm", lập tức từ bên cửa sổ rút lui. Tránh để Trịnh Chí Khanh lo lắng quá mức cho mình, cậu tỏ vẻ thoải mái nói: "Chắc là trẻ con trên tầng nghịch ngợm ném đồ đập đó, em lát bảo quản lý đến xử lý."

"Đồ rơi thẳng đứng có thể rẽ vào đập lên cửa sổ?" Trịnh Chí Khanh cũng không đồng ý, "Báo cảnh sát, A Quyền, nếu không anh báo."

"Rồi rồi rồi, em lập tức báo, cúp trước đây."

Hà Quyền cúp điện thoại, suy nghĩ một chút, lại gọi điện thoại cho Âu Dương.

Âu Dương sau khi vào nhà quan sát khắp nơi, ở bên tường đối diện cửa sổ tìm được viên đạn súng hơi. Hắn không nhặt đồ cỡ nửa móng tay kia lên, hơn nữa thái độ giống như Trịnh Chí Khanh kiềm giữ, báo cảnh sát.

Hà Quyền báo cảnh sát.

Cảnh sát đến lấy chứng nhận, sau đó mang Hà Quyền và Âu Dương về đồn công an lập án. Ở trong đồn Hà Quyền nghe cảnh sát nói, thỉnh thoảng sẽ có loại chuyện này xảy ra, có người thích dùng súng hơi bắn chim, nhưng súng lại không chuẩn. Hơn nữa súng hơi là hàng cấm, giữ phi pháp là phải phạt, vụ này bọn họ nhất định sẽ chú ý.

"Bắn chim cũng sẽ không bắn ở trong thành phố." Từ trong đồn công an đi ra, sắc mặt Âu Dương âm trầm, "Hà thiếu, tôi ở ngoại thành còn có phòng, nếu không cậu trước đến đó ở đi."

"Không cần, tôi đến nhà Trịnh Chí Khanh ở." Hà Quyền quán chặt áo khoác, "Anh nói, là Tề Khải tìm người làm sao? Hắn hôm nay nhìn thấy tôi đến cao ốc Hoa Y Đường."

Âu Dương suy nghĩ chốc lát, nói: "Chưa chắc, lắm người nhiều miệng. Trách tôi sơ sót, không nên hẹn cậu đến cao ốc Hoa Y Đường gặp mặt người công ty ủy thác, khả năng có người cho rằng cậu muốn quay lại, muốn để cậu biết khó mà lui."

Thật biết chọn ngày, Hà Quyền theo bản năng bảo vệ bụng. Nếu đặt vào trước đây cậu sẽ không lùi bước, dù sao một mạng ai sợ ai? Nhưng bây giờ, cậu không thể để đám người trong mắt chỉ có ích lợi kia làm tổn thương đứa nhỏ.

Thương trường như chiến trường, lời này một chút không giả, súng cũng ra rồi.

Thấy Hà Quyền trầm mặc không nói, Âu Dương nói: "Nhà Trịnh nhị thiếu ở đâu? Tôi đưa cậu qua. Hơn nữa tôi lại phái hai người trông coi, cậu nhớ, vào nhà thì kéo rèm cửa."

"Nhà anh ấy là tiểu khu kiểu khép kín, an ninh đều quen chủ nhà, còn phải dựa vào quét vôn tay ra vào, không cần phái người." Hà Quyền cắn cắn môi, "Tôi cũng không muốn bị người ta coi là phạm nhân nhìn chăm chăm."

"Người ở ngoài tiểu khu coi chừng, sẽ không quấy rầy cuộc sống của cậu. Còn có, cậu gần đây đừng lái xe, đợi tôi gửi số tài xế cho cậu, trước khi chuyện giải quyết sẽ có người đặc biệt đưa đón cậu."

"Được, tôi về nhà thu dọn ít đồ trước."

Suy nghĩ đến con, Hà Quyền không có cự tuyệt. Cậu bây giờ đang nghĩ phải nói với Trịnh Chí Khanh chuyện này thế nào, vạn nhất đối phương lo lắng cả đêm lái xe quay về, đường núi nguy hiểm như vậy, xảy ra chuyện rất tồi tệ.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 74

Edit + Beta: Vịt

Hà Quyền vừa vào nhà, điện thoại của Trịnh Chí Khanh đã đuổi tới, hỏi cậu rất cục tình huống thế nào. Hà Quyền linh cơ chột lóe, nhớ tới súng BB đồ chơi hồi nhỏ ba mua cho mình, liền nói với Trịnh Chí Khanh là trẻ con nhà hàng xóm lúc nghịch ở ban công đạn bắn nhầm cửa sổ nhà mình.

Vừa nghe là trẻ con nghịch, trái tim Trịnh Chí Khanh nhấc lên coi như rơi lại trong bụng, nhưng anh vẫn lo lắng dọa sợ Hà Quyền, dặn đi dặn lại cậu có bất kỳ khó chịu nào cũng phải lập tức về Đại Chính. Hà Quyền ứng phó mấy câu, báo với đối phương cảnh sát lấy chứng cứ làm trong nhà loạn hết lên, phải trước đến chỗ anh ở vài ngày để quản lý khu đến quét dọn nhà cửa. Cúp điện thoại, cậu nhìn lộn xộn trên đất mở miệng thở dài.

Mẹ kiếp, người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Đưa Hà Quyền đến tiểu khu nhà Trịnh Chí Khanh, Âu Dương chờ người mình sắp xếp đến mới rời đi. Trên đường về nhà, lái xe được một nửa hấn đột nhiên đổi đầu xe, chạy thẳng tới nhà Tề Gia Tín. Mặc kệ chân tướng chuyện này thế nào, khu rừng dọa hổ vẫn cần thiết.

Đối với hội nghị gia tộc Tề lão tới muộn lâm thời tổ chức, thành viên gia tộc nháo nhào chất vấn ông cụ sẽ không thật sự gần đất xa

trời rồi chứ?

Chờ người đông đủ, Âu Dương đẩy Tề Gia Tín ngồi xe lăn ra đi vào phòng khách. Trải qua sinh tử lúc trước, Tề Gia Tín hiện tại căn bản phải dựa vào xe lăn hoạt động, còn phải thỉnh thoảng hít oxy. Ông cụ giống như cây khô rụng trên xe lăn, trên đùi đắp thảm lông dày, khép nửa mắt, không nói một lời.

Trầm mặc trong phòng không ngừng lên men, Âu Dương quan sát khắp nơi — Về mặt thành viên gia tộc đều không khác lắm, mỗi người có ý xấu riêng.

"Âu Dương..... cầm gậy của ta tới....." Tiếng Tề Gia Tín hết sức yếu ớt.

Âu Dương xoay người đi tới bên tường, lấy gậy đầu rồng từ trên kệ xuống đưa tới trong tay Tề Gia Tín. Tề Gia Tín kéo ống oxi từ trên tai xuống, dùng sức vận khí, chống gậy run rẩy đứng lên. Âu Dương giơ tay muốn đỡ, bị ông hất ra lùi về sau đứng.

Kim loại bọc dưới đáy gậy nặng nề gõ sàn nhà gỗ, Tề Gia Tín di chuyển đến phòng khách, nhìn quanh một vòng thành viên gia tộc phần lớn tuổi trên năm mươi, đột nhiên nhắc gậy giậm một hồi —

"Tề Gia Tín tôi còn sống đấy!"

Mọi người đều sợ, vẻ mặt rời rạc chợt cứng lại. Không ai có thể tưởng tượng được, âm vang như vậy phát ra từ lồng ngực cụ già khô gầy trước mắt thế nào. Ánh mắt Âu Dương ở trên mặt mọi người lần lượt lướt qua, phát hiện chỉ có khóe miệng Tề Khải hơi khinh thường.

Cũng không kỳ quái, Âu Dương nghĩ, Tề Khải luôn cho là người thừa kế của Tề Gia Tín là mình, chăm sóc bác cả còn hiếu thuận hơn cha ruột. Nhưng kể từ sau khi hắn được bổ nhiệm là tổng tài Hoa Y Đường, Tề Khải chưa đến đại trạch này một bước.

"Điều suy nghĩ phân lượng của mình." Tay Tề Gia Tín đặt trên ngực khẽ run, "Trong các người, có ai có thể chống đỡ Hoa Y Đường? Hả? Tranh giành cái gì mà tranh giành? Tranh giành được lại không có bản lĩnh làm, chẳng lẽ muốn để con cháu đời sau của các người ra đường ăn xin sao?"

Mọi người nhìn nhau, rồi rít mắt lộ vẻ hổ thẹn.

Tề Gia Tín lại ngừng gậy: "Có tiền ở bên ngoài ăn chơi đàn đấm, được liệu nhận vào chất đồng trong kho nát rữa cũng không có ai quan tâm! Các người có ai lên núi hái thuốc? Có ai đến y quán theo lão sư phụ học châm cứu? Có ai có thể học thuộc không sai từng chữ phương thuốc tổ tiên lưu lại? Các người dựa vào cái gì tranh giành? Các người tư cách ở đâu ra — khự — khự khự —"

Thấy Tề Gia Tín ho, hộ sĩ gia đình vội vàng tiến lên đỡ ông ngồi lại xe lăn, cũng đeo bình oxi.

"Bác cả, thân thể bác không tốt, đừng nóng giận." Tề Khải ngồi trên sofa đối tư thế, cong người chống khuỷu tay trên đầu gối, "Bác dạy chí phải, nhóm người bọn cháu đều không chịu khó bằng Tề Tranh, nếu cậu ấy còn sống, Hoa Y Đường tất nhiên có người nối nghiệp."

Nghe thấy Tề Khải nhắc tới Tề Tranh, thái dương Tề Gia Tín mờ hồ nổi lên mạch máu xanh, tay đỡ trên đầu rồng cuộn lên như móng

khô, hai mắt vẫn đục nhìn chăm chăm sàn nhà. Âu Dương khẽ nhúu mày, tay rũ bên người chậm rãi nắm thành quyền.

"Nhưng bác nếu muốn để Hà Quyền về thừa kế gia nghiệp, trong lòng mọi người khẳng định không thoải mái." Tề Khải nhìn mấy bà con họ hàng xung quanh, sau khi nhận được ánh mắt đồng ý một vòng đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Tề Gia Tín đặt trên tay vịn, "Bác cả, cháu biết, trong lòng bác hồ thẹn với đứa nhỏ kia, nhưng nó nhận tình của bác sao? Còn không phải bạch nhãn lang cho ăn không đủ."

Một giây sau, gậy đầu rồng vắt ngang vung ngay giữa xương gò má Tề Khải, đánh hấn lặn từ sofa xuống. Vừa thấy ông cụ ra tay, mọi người vội vàng tiến lên vừa khuyên vừa đỡ. Âu Dương đưa tay tản người vây tới ra, vỗ nhẹ sau lưng Tề Gia Tín phập phồng kịch liệt.

Bị người kéo từ trên đất dậy, Tề Khải tức giận tránh tay ở trên cánh tay ra, che má đau đớn, cả người run mãi. Hấn chưa từng bị vũ nhục như vậy, còn là ngay trước mặt toàn thể thành viên quan trọng gia tộc, chỉ vì một "dã chủng" ngay cả gia phả cũng không vào được!

Tề Gia Tín thở hổn hển thuận khí, lại lần nữa giậm gậy, trầm giọng nói: "Nghe kỹ hết cho tôi, Tề Gia Tín tôi chỉ cần còn hơi thở, ai dám động đến Hà Quyền, tôi liền cho người đó đi làm phân bón nhân sâm!"

Bao gồm cả Tề Khải, đầu vai mọi người run lên.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

"Âu Dương, chậm một bước nói chuyện?"

Đang định lên xe, Âu Dương bị người từ phía sau gọi lại. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy là em út của Tề Gia Tín, Tề Gia Huy.

"Chú tư."

Âu Dương lễ phép gật đầu. Tề Gia Huy này ở trong Hoa Y Đường chính là sếp không có lý tưởng, ba anh trai hai chị gái phía trên, nhỏ tuổi nhất trong nhà, từ nhỏ được cụ bà Tề gia chiều hư, kém cỏi. Hồi trẻ thích theo đuổi minh tinh, ly hôn 8 lần, nhưng dưới gối không có một đứa con. Tuổi tác lớn lại mê tu đạo, nhưng bản tính không đổi, cả ngày vuốt râu dê trên mèo chọc chó, thanh niên trong tập đoàn nhìn thấy ông ta đều tránh.

Ở nơi chần gió đứng lại, Âu Dương kính ông ta điều thuốc, mình bắn ra một điều khác châm. Hắn không thích Tề Gia Huy, cũng không ghét ông ta, chỉ là nhị thế tổ vô năng, trong đại gia tộc nào cũng không thiếu người như vậy.

"Xảy ra chuyện gì, đại ca tức giận như vậy?" Tề Gia Huy về chòm râu dê, ngữ khí không khỏi thăm dò, "Bởi vì Hà Quyền?"

"Chú tư, đây là chuyện trong nhà các chú, người ngoài như cháu sao nói được." Âu Dương cúi đầu cười cười, "Tính Tề lão thế nào chú cũng hiểu, sau lưng nghị luận, muốn chọc ông ấy tức giận."

"Anh cả chú á, cả đời phân cao thấp với chính mình, đứa nhỏ Tề Tranh rất tốt, đáng tiếc." Tề Gia Huy lắc tay cầm điều thuốc, vẻ mặt thả lỏng ngẩng cằm với Âu Dương, "Thuốc này không tệ, mua đâu đấy?"

"Tập đoàn sản xuất, vẫn chưa đưa ra thị trường, chú thích, cháu này mai cho người đưa một hộp tới nhà chú."

Tề Gia Huy cười nói: "Tiểu tử cậu, biết đồ người già nhất."

Âu Dương lại cười không nói — Tề Gia Huy đây là đâm xương sống hấn. Tổng tài nhảy dù vừa xuất hiện đã làm cho người ta chê trách, trước còn có lời đồn nói hấn là con riêng của Tề Gia Tín.

Một điều thuốc hút xong, Âu Dương thấy Tề Gia Huy tán gẫu cũng không có chính sự gì, liền tạ lỗi với đối phương nói mình còn có việc phải đi trước. Tề Gia Huy đưa tay cản hấn, trên mặt khó xử mở miệng: "Âu Dương, công ty trong tay chú, tài chính không đủ..... Báo cáo tăng tiền nộp gần 1 tháng rồi, sao vẫn chưa phê vậy?"

"Chú tư, chú xin 7 triệu, quyền hạn của cháu không đủ, phải chờ Tề lão phê." Âu Dương nói qua loa, trên thực tế Tề Gia Tín trao quyền cho hấn sử dụng tiền vốn trong 10 triệu không cần xin chỉ thị của mình. Chỉ bất quá vô luận cho Tề Gia Huy bao nhiêu tiền, đều là bánh bao thịt ném cho chó, một đi không trở lại. "Gần đây thân thể Tề lão không tốt, chuyện làm ăn không có sức để ý, chờ ông ấy khỏe chút, cháu giục giúp chú."

Tề Gia Huy cau mày: "Cháu xem, giờ sắp đến Tết âm rồi, cấp dưới chờ cầm tiền về nhà ăn Tết đấy."

Âu Dương tâm nói chú ít đi mấy cái dạ hội vung tiền như rác, cấp dưới còn lo không có tiền về nhà ăn Tết? Hồi đó hấn vừa vào tập đoàn chưa bao lâu đã muốn cắt hạng mục của Tề Gia Huy, nhưng Tề Gia Tín lại nói mình trước khi mẹ chết đã thề, vô luận đưa em út này không ra hôn cỡ nào ông cũng phải chiều cố, thế là Âu Dương đành phải tận lực giảm bớt chi tiền cho bên Tề Gia Huy.

Tề Gia Tín đồng ý cách làm của hắn, một năm tiêu tiền triệu nuôi em út. Người gần 70 rồi, lại hàng ngày chui vào ngực người ta, còn có thể nuôi mấy năm? Bất quá vừa qua Nguyên Đán đã há mồm xin 7 triệu, dựa theo tiết tấu một quý tăng tiền một lần của Tề Gia Huy, năm nay phải chiếu 30 triệu đi, cho nên Âu Dương vẫn dừng xin tăng tiền không phê.

Nhưng nên cho mặt mũi vẫn phải cho, sắp Tết rồi mọi người đừng tìm không vui.

"VẬY ĐI, NGÀY MAI ĐỂ TÀI VỤ GỬI CHO CHÚ 1 TRIỆU, QUYỀN HẠN NÀY CHÁU CÓ. COI NHƯ TỔNG BỘ TẠM CHI LƯƠNG, CHỜ TĂNG TIỀN SAU ĐÓ LẠI TRẢ LẠI, TRƯỚC ĐỂ CẤP DƯỚI ĐÓN TẾT." ÂU DƯƠNG NÓI, CHÚ Ý QUAN SÁT VỀ MẶT TỀ GIA HUY.

Trên mặt Tề Gia Huy hơi không nhin được: "Nếu không..... 3 triệu?"

"105, cháu chỉ có quyền đến vậy." Âu Dương thu hồi ý cười, "Nếu không chủ hỏi Tổng giám đốc Tề Khải xem?"

"Chú mới không đi xin thằng nhãi lông ngắn đó! Chó mình nuôi nó che chở, chú đây làm chú hỏi nó xin ít tiền kinh doanh, nó con mẹ nó nói với chú có bản lĩnh thì tự đi kiếm! Cháu nghe xem, đó là tiếng người sao?" Khuôn mặt đẽo gọt của Tề Gia Huy ở dưới ánh đèn mờ hồ biến thành màu đen.

Âu Dương lại đưa cho ông ta một điều thuốc, bắn bật lửa ra châm: "Chú tư, đừng giận, năm nay nếu có thể đưa ra thị trường, cổ phần trong tay chú cũng đáng mấy trăm triệu, sau này không cần nhìn sắc mặt người khác nữa."

Hút thuốc, Tề Gia Huy cười xấu hổ: "Không gạt cháu, chút cổ phần này của chú, đã sớm..... đã sớm gán ra ngoài....."

"Gán ra ngoài? Cho ai!?" Âu Dương ngẩn ra, giờ sắp phải tổ chức lại tiền vốn rồi, cổ quyền nguyên thủy bị gán là phiền phức lớn.

"Cho chị hai chú."

Vẫn may. Âu Dương thở phào nhẹ nhõm, giao dịch cổ quyền nội bộ, xử lý cũng không phiền phức.

"Chú Tư, cổ quyền có thể thu về thì nhanh chóng thu hồi đi, đưa ra thị trường ít nhất gấp 10 lần tiền lời."

"Haizz, chỗ chú cũng không có nhà, cần nhiều tiền như vậy, mang theo vào quan tài à?" Tề Gia Huy chậm rãi thở ra khói thuốc, "Sống một ngày tính một ngày đi."

Âu Dương gật gật đầu, nhấc tay nhìn đồng hồ nói: "Được, thời gian không còn sớm, chú về sớm nghỉ ngơi, sáng mai cháu bảo tài vụ chi cho chú."

Vỗ vỗ vai Âu Dương, Tề Gia Huy ý vị thâm trường khuyên nhủ: "Âu Dương, cháu là người biết chuyện, nghe một câu của chú tư, đừng lẫn lộn trong vũng bùn này, chờ anh cả chú không còn, cháu xem đi, tuyệt đối thiên hạ đại loạn."

Âu Dương khẽ mỉm cười.

"Tề lão gọi cháu đến Hoa Y Đường, chính là vì phòng ngừa thiên hạ đại loạn."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Người được Âu Dương phái tới bảo vệ ba ngày, Hà Quyền gọi hấn rút người. Cũng không có chuyện gì xảy ra nữa, không chừng thật sự là ai bắn chim lệch vào. Ngoài ra Trịnh Chí Khanh sắp về rồi, cậu không muốn phiền phức. Kể từ sau khi biết cậu mang thai, thần kinh bạn học Trịnh Đại Bạch liên kéo căng 12 vạn phần, chút gió thổi cỏ lay cũng như lâm đại địch.

Chẳng là mấy hôm nay phản ứng lợi hại hơn. Họp thường kỳ viện trưởng đang nói chuyện, mắt thấy Hà Quyền chào hỏi cũng không chào một cái đã lao ra phòng họp. Họp xong, Kiều Xảo bảo hộ sĩ tiêm cho Hà Quyền chất điện phân và đường glu-cô, ấn người ở trong phòng bệnh truyền dịch.

Muốn chết, uống nước cũng ối.

"Muốn ăn chút gì không?" Kiều Xảo bóc cam đưa tới bên miệng cậu.

"Đừng nhắc đến ăn với em." Hà Quyền cau mày xoay mặt, "Ai nếu có thể đánh hạ được nôn nghén, tuyệt đối phải trao giải Nobel y học cho hấn."

"Hoa Y Đường không phải có phương thuốc chuyên trị nôn nghén?" Kiều Xảo suy nghĩ một chút, "Chị hồi mang thai Tiểu Uy ban đầu cũng ối, mẹ chị sắc thuốc cho chị nửa tháng, mãi đến lúc sinh, cũng không ối lại nữa."

Hà Quyền quay mặt sang hỏi: "Em sao không biết có bài thuốc như vậy?"

"Cậu tổng cộng mới học thuộc mấy bài thuốc?"

"4-5 trăm đi."

"Phương thuốc bí truyền của Hoa Y Đường hơn ngàn, Thiên Kim Yếu Phương lần trước, cậu cũng chưa học thuộc?"

Đúng nhỉ, Hà Quyền chớp chớp mắt, xem ra có liên quan đến sinh con đều chưa học thuộc.

Thấy Hà Quyền không ăn cam, Kiều Xảo tự nhét vào miệng mình: "Nè, chị về nhà hỏi mẹ chị, xem bài thuốc còn đó không, quay lại cầm cho cậu tự cậu nghiên cứu."

"Thuốc đông y có tác dụng với người khác nhau, tăng một vị giảm một vị, liều lượng bao nhiêu còn phải sau khi bác sĩ bắt mạch mới có thể quyết định, không phải bài thuốc cơ bản đại chúng, chị cầm đến em cũng không dùng được."

"Vậy cậu đến Hoa Y Đường khám, bảo bác sĩ ở đó kê."

"Không đi." Hà Quyền kéo kéo ống truyền dịch, quay lưng.

"Bướng bỉnh, ai khó chịu người đó biết." Kiều Xảo bĩu môi, ném vỏ trái cây xuống đứng lên, "Chị đến phòng khám đây, nếu ối, chậu ở dưới giường."

Hà Quyền khoát khoát tay, ra hiệu mình biết rồi. Chờ Kiều Xảo đi, cậu lại bắt đầu khó chịu. Có người ở bên nói chuyện phân tán lực chú ý còn tốt, giờ vừa an tĩnh, giác quan phóng đại vô hạn. Lúc cậu nằm đó trần trọc trở mình, muốn ngủ một lát lại không ngủ được, cửa phòng bệnh bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Mang theo bùn đất và hơi thở ánh mặt trời hôn vào trên trán Hà Quyền.

"Này, cha về rồi, Tiểu Bạch có ngoan không?"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 75

Edit + Beta: Vịt

Áo lông màu xanh da trời trên người Trịnh Chí Khanh vừa nhìn đã không phải của anh, nhỏ hơn size của anh ít nhất nửa số. Hơi bản còn hơi cũ, đầu khóa kéo hỏng cho nên chỉ có thể mặc phanh ra. Anh cạo râu rồi, nhưng hiển nhiên không soi gương cạo, trên cằm bên môi sạch sẽ là vụn râu lựa thừa. Mới nửa tháng không gặp, cả người lộ vẻ vừa đen vừa gầy.

"Anh sao giống ăn mày vậy."

Mặc dù ngoài miệng ghét bỏ, nhưng Hà Quyền vẫn ôm lưng Trịnh Chí Khanh không buông tay, hận không thể dụi mình vào trong ngực đối phương. Cậu cũng không khó chịu, nghe nhịp tim mạnh mẽ đó, cảm giác cực kỳ kiên định.

"Chạy lên núi sạt lở, vẫn may được chó tìm kiếm cứu nạn kéo." Trịnh Chí Khanh không ngừng hôn đỉnh đầu tóc xoăn, "Hưởng thụ đồ cứu nạn, đây là cái áo khoác to nhất anh có thể tìm được."

Hà Quyền sợ hãi, nhanh chóng buông tay ra kiểm tra đối phương có ngoại thương không: "Chuyện hôm nào?"

"Cái ngày nhà em bị vỡ thủy tinh." Trịnh Chí Khanh ném balo xuống, nâng tay Hà Quyền đặt vào bên giường — Ông truyền dịch đã hồi huyết. "Đừng sờ nữa, chỉ bị thương chút ngoài da."

Anh vén áo mặc bên trong lên, lộ ra miếng vải xô ngang hông. Bên trong vải xô lộ ra vết máu màu sẫm, nói rõ vết thương cũng không nông, dùng kinh nghiệm của Hà Quyền mà nói phải đâm xuyên cơ thịt.

"Anh nên..... nên nói cho em biết." Cậu nhẹ nhàng chạm vào miếng vải xô bắn thử kia.

"Không phải chuyện lớn, miễn cho em lo lắng." Trịnh Chí Khanh để áo xuống, nghiêng người ngồi vào bên giường, giơ tay lên tỉ mỉ miêu tả đường cong má Hà Quyền, "Em cũng không nói thật với anh, chuyện của sổ thủy tinh."

Ánh mắt Hà Quyền khẽ nhúc nhích, nặn ra nụ cười khan: "Sao anh biết?"

"Anh nghĩ cả đêm cũng không nghĩ ra trẻ con nhà hàng xóm ở trên ban công có thể từ góc độ nào bắn nhầm cửa sổ nhà em." Ấn đường Trịnh Chí Khanh khẽ nhô lên, "Sáng sớm gọi điện thoại cho anh trai anh, bảo anh ấy tìm bạn làm cảnh sát đi hỏi thăm, kết quả nói cho anh biết là đạn bắn."

"Cảnh sát nói, có thể bắn chim bắn lệch....." Hà Quyền tâm nói chuyện Tề gia tốt nhất nghiền nát ở trong bụng.

"Anh mặc kệ người này bắn cái gì, tóm lại hấn dọa sợ em, dọa sợ Tiểu Bạch, anh nhất định sẽ khiến hấn vì cái này trả giá lớn." Trịnh Chí Khanh nói, khom lưng kéo cái hòm trên mặt đất qua, cởi sợi dây phía trên ra lấy ra mấy quả cam đưa cho Hà Quyền, "Hàng ngài cần đã đưa đến, nhớ cho bình luận tốt."

Đừng nói, ăn mặc hiện tại của Trịnh Chí Khanh thật sự giống nhân viên ship đồ ăn, chỉ thiếu sau lưng in quảng cáo "X đây".

Vân về quả cam trong tay, Hà Quyền chớp mắt to nói: "Thật ra..... em bây giờ muốn ăn cơm."

Trịnh Chí Khanh lại ở trán cậu ấn xuống nụ hôn vang dội.

"Muốn ăn cơm là chuyện tốt, chờ chút, anh về phòng làm việc thay quần áo có thể gặp người rồi xuống cùng em đi ăn cơm."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Quyền phải gần một tháng không ăn bữa cơm no rồi, mặc dù ăn xong lại ói hết ra cuối cùng vẫn phải dựa vào cam sống qua ngày, nhưng dù gì cũng đã ghiền miệng. Đồng văn kiện trong phòng làm việc của chuyên vụ tích như núi, Trịnh Chí Khanh không thừa tay bóc cam giúp Hà Quyền, chỉ có thể thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn cậu ngồi trên ghế đối diện mình ăn ngấu nghiến.

Phần lớn công việc đều dựa vào hòm thư điện thoại xử lý, nhưng có một vài văn kiện không có hồ sơ điện tử, nhất là sự vụ liên quan đến pháp luật, Trịnh Chí Khanh còn phải xét duyệt cẩn thận từng từ. Anh đang hết sức chuyên chú nhìn văn kiện, Hà Quyền ở đó đột nhiên "Ui da" một tiếng dọa anh giật mình.

"Cẩn phải lười?" Trịnh Chí Khanh đưa tay nâng cằm Hà Quyền.

"Không, em đột nhiên nhớ tới một việc." Hà Quyền nắm lấy ngón tay khớp xương rõ ràng kia, "Hôm nay sinh nhật anh đó, Trịnh Đại Bạch!"

Trịnh Chí Khanh lúc này mới kịp phản ứng hôm nay là sinh nhật mình.

"Bạn quên mất." Anh cầm ngược lại tay Hà Quyền, "Buổi tối cùng anh về nhà."

"Làm gì?" Hà Quyền trợn mắt rút tay về, giống như Trịnh Chí Khanh muốn kéo cậu đi ngồi tù vậy.

"Ăn cơm á, sinh nhật anh hàng năm đều phải về nhà ăn cơm tối với mẹ anh, em quên à?" Trịnh Chí Khanh bắt đắ dĩ cười cười, "Sinh nhật con, ngày khó khăn của mẹ, A Quyền, chút hiếu đạo này anh phải tận."

Hà Quyền đương nhiên không quên. Hồi đi học lần đầu tiên đón sinh nhật của Trịnh Chí Khanh, cậu tỉ mỉ bố trí một bữa tối ánh nến, kết quả người ta nói phải về nhà ăn cơm. Đương nhiên Trịnh Chí Khanh cũng mời cậu cùng đi, là cậu kiên quyết không đi, cuối cùng một mình ở trong căn phòng cho thuê ăn bữa tối phần của hai người, no muốn chết. Sau vụ đó, cậu chưa từng kế hoạch bữa tối sinh nhật gì cho Trịnh Chí Khanh nữa, tặng món quà nhỏ coi như xong việc.

Hà Quyền cự tuyệt trước sau như một: "Không đi, nhà các anh cả nhà vui vẻ hòa thuận, em người ngoài xen vào làm gì."

"Em nói như vậy Tiểu Bạch sẽ đau lòng." Trịnh Chí Khanh cười kéo ngăn kéo ra, lấy ra hộp nhẫn nhung màu xanh da trời, mở ra sau đó đặt vào trước mặt Hà Quyền, "Nhẫn đã sớm đổi xong, vốn muốn chờ ngày sinh nhật em lại cầu hôn em, nhưng con cũng đã có..... A Quyền, đừng để cha của đứa nhỏ đau khổ chờ đợi nữa được chứ?"

"Lúc trước không phải có người nói, để em đợi 10 năm?" Từ trong hộp nhận lấy chiếc nhẫn kia ra, Hà Quyền giương cằm, nheo mắt lại xuyên qua nhẫn nhìn về phía Trịnh Chí Khanh, "Sao đến chỗ anh, mới mấy tháng đã không chờ được?"

Mười ngón tay Trịnh Chí Khanh giao nhau đỡ cằm, buồn cười nói: "Anh có thể chờ, nhưng bụng em có thể chờ sao?"

Hà Quyền giận dữ quơ chồng văn kiện quăng lên người Trịnh Chí Khanh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nhẫn đổi lại to, đeo trên ngón vô danh vung cái là ra, ngón giữa còn miễn cưỡng có thể đeo. Cũng không phải size Trịnh Chí Khanh lúc trước đo có vấn đề, mà là Hà Quyền gần đây gầy quá nhiều, gân trên mu bàn tay lồi lên từng sợi, đầu ngón tay nhéo cũng không có thịt. Vô luận thế nào cũng coi như đã "chụp" người lại, Trịnh Chí Khanh yên lòng nói chuyện không suy nghĩ nhiều, thuận miệng nói câu "Không sao hết em dù sao rất nhanh là có thể mập trở lại", làm Hà Quyền tức tuốt nhẫn ra liền muốn ném.

Trịnh Chí Khanh hẹn với Hứa Viện 7h tối về nhà ăn cơm, không chờ anh nói Hà Quyền cũng đi, ngược lại Hứa Viện chủ động hỏi một câu "Hà Quyền có đến không?". Sau khi nhận được đáp án khẳng định, Hứa Viện hỏi anh Hà Quyền có ăn kiêng gì không, hoặc là có gì không muốn ăn hay không, bà buổi tối mời về nhà là đầu bếp Ý.

Che vị trí micro, Trịnh Chí Khanh hỏi Hà Quyền muốn ăn cái gì. Hà Quyền suy nghĩ một chút, cho anh khẩu hình "Đào".

"Dạ dày A Quyền gần đây không tốt lắm, hồi cứu nạn giày vò, những cái khác không sao cả mẹ bảo đầu bếp theo kế hoạch làm là được, chính là..... A Quyền muốn ăn đào."

Đào? Giữa đông đi đâu mua đào?

Hứa Viện yên lặng nuốt xuống khẩu khí. Được, lời đã nói ra, con trai đau lòng vợ, không có chỗ bán cũng phải nghĩ cách làm ra được đào.

"À đúng rồi, anh trai anh đã biết chuyện em mang thai." Chờ Trịnh Chí Khanh cúp điện thoại, Hà Quyền đột nhiên nhớ tới chuyện này.

"Ừ, anh ấy đã gọi điện thoại cho anh, anh bảo anh ấy trước đừng nói với ba và mẹ."

Trịnh Chí Khanh từ trong tủ lục ra con dao cạo râu, đặt vào bên bồn rửa tay nhỏ trong phòng làm việc, soi gương chỉnh sửa bản thân. Tóc không kịp chỉnh, dù dù cũng cạo sạch sẽ râu, vừa đến phòng bệnh gia đình trống ở sản 3 tắm rửa, nước tắm ra toàn màu đen.

Hà Quyền bấu môi: "Hai anh em các anh thật sự là không có lời gì không nói."

"Anh em ruột, tay chân tình thâm." Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh bồn gõ gõ dao cạo râu, "Tương lai chúng ta cũng ít nhất phải 2 đứa được không? Một đứa quá cô đơn."

"Sinh xong đứa này em liền thất lại cho anh, khó chịu lắm anh biết không? 24 tiếng bị vây trong trạng thái say xe!"

Vừa nghe phải thất, Trịnh Chí Khanh suýt chút nữa cho hầu kết của mình lên khỏi miệng.

"Có lẽ đĩa sau không phản ứng nữa?" Anh hơi có vẻ chột dạ.

"Anh làm khoa sản hay em làm khoa sản?" Hà Quyền hận không thể đập anh, "Ói đĩa đầu, đĩa sau này đều ói."

"Luôn có ngoại lệ." Kéo khăn lông qua lau khô sạch cằm, Trịnh Chí Khanh vỗ nước lên mặt rửa sạch nước cạo râu, quay đầu khom người đỡ Hà Quyền ngồi vào tay vịn ghế, ghé sát mặt vào đối phương, "Ngửi xem, không phải mùi đất vừa nãy về nhà chứ?"

Nước cạo râu mang theo mùi bạc hà, mát lạnh thấm vào xoang mũi khiến ngực Hà Quyền lấp kín nhiều ngày như vậy hiếm thấy thông một lần. Cậu chủ động dán lên vùi chóp mũi vào bên gáy đối phương, ngửi ngửi liền bị Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu hôn. Có câu tiểu biệt thắng tân hôn, hơn hai mươi ngày chưa từng có nụ hôn da thịt, hai người môi lưỡi dây dưa hô hấp dần nặng, ý nghĩ không thuần khiết rất nhanh đã chiếm cứ toàn bộ đại não.

"Không được, Chí Khanh, hiện tại quá sớm....." Hà Quyền vừa nói vừa cởi móc dây lưng Trịnh Chí Khanh.

"Ở bên ngoài ma sát, không đi vào." Tay Trịnh Chí Khanh đã trượt vào phía dưới áo blouse của Hà Quyền, "Chờ anh giúp em trước —"

"Chuyên vụ, chuyện vụ ở đây sao?"

Tiếng gọi cửa vang lên bên ngoài dọa Hà Quyền một cước đạp Trịnh Chí Khanh ngồi lên mặt đất.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 76

Edit + Beta: Vịt

Nghẹn đến tan làm ở trên xe giải quyết, kết quả đúng lúc kẹt xe, đến Trịnh gia đã 7 rưỡi. Ngoại trừ Hòa Vũ lên tầng dỗ Quan Quan ngủ không có ở đây, mọi người Trịnh gia ở trong phòng ăn chờ hai người bọn họ ăn cơm. Hà Quyền ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn thấy chính giữa bày đào ngâm, đột nhiên cảm thấy hơi ngượng.

Hứa Viên thoải mái mở miệng: "Hà Quyền, chúng ta mùa này không có đào tươi, nếu Chí Khanh nói sớm cháu muốn ăn đào đã kịp mua trên mạng, nhưng nói lâm thời, cháu ăn tạm."

"Bảo Chí Kiệt ngày mai gọi bạn gửi cho một thùng tới đây, nó có bạn học làm kho lạnh, trái cây gì cũng có, muốn ăn gì tùy thời nói." Trịnh Kiến Bình cũng tiếp một câu.

Hà Quyền có một loại cảm giác vợ chồng Trịnh gia đang lấy lòng mình. Đều tại Trịnh Đại Bạch, không có chuyện gì uống nhiều rồi làm càn rượu điên gì chứ, làm giống như cậu là đến đòi nợ vậy.

"Không cần phiền phức như vậy, tùy tiện ăn miếng là được." Hà Quyền cười khan.

Trịnh Chí Khanh ở dưới mặt bàn cầm tay Hà Quyền, nói: "Đúng vậy, cha, không cần làm phiền anh đâu, hoa quả vẫn là đúng mùa tốt hơn."

Hứa Viện nghiêng đầu sang bên cạnh.

Chị Mai nhìn ánh mắt phu nhân, vội vàng từ trong đĩa xiên một miếng đào vàng bỏ vào trong đĩa sứ khung viền vàng trước mặt Hà Quyền. Thật ra Hà Quyền chỉ thuận miệng nói vậy, hiện tại cậu cũng không muốn ăn. Nhưng người ta mua cũng mua rồi, còn là cố ý mua cho cậu, không ăn thật sự không thích hợp.

Đáng tiếc đào ngâm không hợp khẩu vị Tiểu Bạch, Hà Quyền vừa ăn một miếng, axit dạ dày đã trào lên, vội vàng kéo ghế ra đứng dậy: "Chí Khanh, toilet nhà các anh ở đâu?"

Trịnh Chí Khanh không nói hai lời, đứng dậy kéo tay cậu đưa đến phòng vệ sinh tầng 1. Hà Quyền ngộp tới trước mắt tuôn sao, đi vào chưa đóng cửa đã ôm bồn cầu nôn ra. Nghe thấy tiếng nôn dữ dội, trên mặt Hứa Viện hơi có chút không nhịn được, nhỏ giọng lầm bầm "Khó ăn vậy sao? Mình còn cố ý để chị Mai đến siêu thị nhập khẩu mua."

"Mẹ, bảo đầu bếp mang thức ăn lên đi, đói chết rồi." Trịnh Chí Kiệt ở bên cạnh ngắt lời.

"Chờ Hòa Vũ xuống, người một nhà đông đủ rồi bắt đầu ăn, không có quy củ." Hứa Viện liếc con cả một cái, đẩy đào ngâm đến trước mặt hắn, "Đói thì ăn cái này trước, đừng lãng phí tâm ý của mẹ con."

Trịnh Chí Kiệt dẫu miệng xiên miếng đào ngâm trong đĩa.

Món Ý toàn là Lạp xưởng và thịt viên, Hà Quyền nhìn đã muốn ói, không nuốt trôi cái nào. Chỉ dùng bánh mì dính ít sốt cà chua cộng

thêm vài miếng salad khoai tây, chờ lasagna vừa lên, mùi kem cheese lẫn với thịt ép cậu lại chạy đến phòng vệ sinh.

Hứa Viên cũng bị cậu nôn không có khẩu vị, đặt nĩa xuống cầm khăn ăn lau lau miệng, giương mắt nói với con trai út: "Chí Khanh, dẫn Hà Quyền đi khám đi, bác sĩ ngoại khoa tinh thần khẩn trương cao độ lại ăn uống không quy củ, dạ dày dễ xảy ra vấn đề."

Trong lòng Hòa Vũ hiểu chuyện gì xảy ra, nghe thấy mẹ chồng nói như vậy, nghiêng đầu cười sâu xa với Trịnh Chí Kiệt. Y lúc vừa có Quan Quan cũng không khác Hà Quyền lắm, hận không thể ôm bồn cầu ngủ. Nhưng khó chịu hơn nữa, cùng với sau đó biết khả năng sẽ vì con bé liên lụy mạng của mình cũng không muốn vứt bỏ.

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là hồi động đất hành hạ." Trịnh Chí Khanh ngược lại thật sự đói bụng. Hôm nay là sinh nhật anh, người một nhà hòa thuận ngồi cùng nhau ăn cơm, khẩu vị vô cùng tốt, thuận tiện ngay cả phần của Hà Quyền cũng ăn. Anh vừa định đi phòng vệ sinh với Hà Quyền, bị đối phương đề tại chỗ.

Chờ Hà Quyền đỏ vành mắt quay lại chỗ ngồi, Trịnh Chí Khanh lập tức rót đầy nước chanh tươi vào cốc của cậu. Không có cam, dùng cái này thay thế.

"Chí Khanh, Hà Quyền, các con định lúc nào kết hôn?" Trịnh Kiến Bình nhìn thấy trên ngón giữa Hà Quyền đeo nhẫn, xem chừng chuyện này cũng nên quyết định.

Hà Quyền im lìm uống nước chanh, không nói chuyện. Trịnh Chí Khanh lúc này trắng trợn ở trên bàn nắm lấy tay cậu, nói với người nhà: "Con vừa định nói luôn, dự định trước Tết âm đang kỷ."

"Gấp vậy à." Hứa Viện nói, cảm giác chông ở dưới mặt bàn đá đá giầy mình, ho nhẹ một tiếng nói tiếp: "Dù nói thế nào, cũng phải cho mẹ và ba con thời gian đi thăm hỏi Tề lão."

Bà nhìn về phía Hà Quyền: "Hà Quyền, chung thân đại sự, bản thân cháu quyết định đó là chuyện của người trẻ tuổi các cháu, nhưng chúng ta là người già, quy củ không thể loạn, thông gia vẫn phải gặp."

Nuốt xuống nước chanh trong miệng, Hà Quyền gật gật đầu. Hứa Viện muốn gặp Tề Gia Tín thì để bà ấy đi gặp đi, chuyện này cũng không có gì phải cản.

"Hôn lễ bao giờ làm?" Hòa Vũ hỏi.

"Không làm." Hà Quyền nói xong phát giác chung quanh lập tức an tĩnh lại, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở.

"Không làm hôn lễ, làm sao để bạn bè thân thích biết các con kết hôn?" Trịnh Kiến Bình không thể nào đồng ý cau mày, "Biết các con bận, nhưng có mẹ con và Hòa Vũ ở đây, không cần các con bận tâm, cùng lắm là rút ra nửa ngày đo kích cỡ lễ phục, rồi gặp mặt MC thảo luận quy trình, ngày hôn lễ trình diện là được."

Trịnh Chí Kiệt nói: "Đúng vậy Hà Quyền, kết hôn, cả đời chỉ một lần, đâu có không làm hôn lễ?"

Hà Quyền liếc hẩn một cái — Trứng Muối anh khô hài quá, người mắt thấy phải cười lần hai có tư cách nói lời như vậy?

Trịnh Chí Khanh không thương lượng với Hà Quyền chuyện làm hôn lễ, anh cho rằng Hà Quyền muốn cử hành nghi thức ở trước chứng kiến của mọi người trao đổi nự hôn lời thề với mình, thật

không nghĩ đến vậy mà cũng không thương lượng với anh đã tự mình ra quyết định.

"Chuyện hôn lễ, để hai bọn con thương lượng thêm, đúng là bận quá." Trịnh Chí Khanh thu chặt ngón tay nắm trên tay Hà Quyền, "Không vội, bây giờ không phải trend để cho con cái làm hoa đồng sao, muộn hai năm cũng không phải chuyện gì lớn."

"Nhưng các con bận như vậy, định lúc nào có con?" Hứa Viện khẽ cau mày, "Mẹ nói câu khó nghe, thật sự đợi đến tuổi Hòa Vũ, lại liều mạng à? Lại nói, tuổi lớn, đứa nhỏ cũng dễ xảy ra vấn đề, đừng quên em gái của các con —"

Bà nói, trong mắt lặn ra giọt nước mắt.

"Phu nhân, không nhắc đến nữa." Trịnh Kiến Bình vỗ vỗ tay Hứa Viện, "Chí Khanh, Hà Quyền, hôn lễ ấy, là ta đề xuất làm, vẫn là câu nói đó, không cần các con bận tâm, tất cả do bọn ta thu xếp, nên mời ai, các con kê danh sách là được."

Về mặt Hà Quyền cứng lại nhìn Trịnh Kiến Bình, nói: "Chủ tịch Trịnh, song thân cháu qua đời sớm, quan hệ với thân thích trong nhà cũng không tốt, khả năng duy nhất có thể đến hôn lễ chính là ông ngoại cháu, cũng không có ai có thể cùng cháu đi thăm đờ, cho nên, cháu không muốn làm."

Lời này vừa nói ra, mọi người đang ngồi, bao gồm chị Mai cũng thở dài.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trên đường về nhà, Trịnh Chí Khanh thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Hà Quyền một mỗi rụt lại trên ghế phụ, cũng không biết nên nói gì. Không ai có thể cùng Hà Quyền đi thăm đở — Anh vậy mà quên mất cái này. Thật ra Tề Gia Tín không hẳn không thể, nhưng lần trước lúc anh đi đưa tài liệu công ty ủy thác thấy ông cụ phải dựa vào xe lăn hoạt động, muốn để ông ngồi xe lăn đi thăm đở cũng không quá thể diện. Quan trọng chính là, trong lòng Hà Quyền khẳng định không vui, thái độ của cậu đối với Tề Gia Tín chỉ là "Cháu thừa nhận ông và cháu có quan hệ máu mủ" mà thôi.

Nhưng không tổ chức hôn lễ, bạn bè thân thích nhất định sẽ oán trách Hứa Viện và Trịnh Kiến Bình.

"Trịnh Đại Bạch." Hà Quyền lại mở miệng trước.

"Hả?"

"Anh có phải rất muốn tổ chức hôn lễ không?"

"Không có, chính là họ hàng nhà anh đều khá coi trọng cái này, sợ ba mẹ anh bị trách."

"Nhưng em không muốn tổ chức." Hà Quyền chống người dậy, chỉnh chỉnh vị trí đai an toàn, "Lúc vừa nãy ra ngoài, Trứng Muối có nói với em hẳn có thể dẫn em đi thăm đở, anh quay về nói cảm ơn hẳn thay em, nhưng em thật sự không cần hẳn thương hại."

Nghe Hà Quyền gọi nhũ danh Trịnh Chí Kiệt, Trịnh Chí Khanh cười cười: "Tùy em, em muốn làm thì làm, không muốn làm thì không làm, chờ đăng ký, để ba mẹ anh làm chủ, mời Tề lão và Viện trưởng Phó viện trưởng ở Triều Hải Lâu ăn bữa cơm, được không?"

"Ừ, vậy được, em — dừng xe!"

Xe còn chưa dừng hẳn, Hà Quyền kéo mở cửa xe lao xuống, cong người ở ven đường ho khan ỏi ra. Trịnh Chí Khanh xuống cùng, đứng bên người cậu đỡ hông cậu, nhẹ nhàng vỗ sau lưng giúp cậu. Chờ nôn sạch, Hà Quyền tựa vào cửa xe uống nước khoáng, Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh bóc cam cho cậu.

Nhai thịt quả ngọt thanh, Hà Quyền suy nghĩ một chút nói: "Đến chỗ ông ngoại."

"Hả?" Trịnh Chí Khanh sửng sốt.

"Hoa Y Đường có bài thuốc dừng ỏi, bảo ông cụ kê cho em một đơn, tiếp tục như này em không đi làm được." Hà Quyền mở cửa xe ngồi vào, nhìn Trịnh Chí Khanh không động đậy, khiêu mi hỏi: "Không biết đường? Nếu không em lái?"

"Biết."

Trịnh Chí Khanh nhét đầu hỏi đầy bụng ngồi vào ghế lái — để Tề Gia Tín kê thuốc ngừng ỏi, đây là định nói tin tức tốt cho ông ngoại?

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, Tề Gia Tín nghe bảo mẫu nói Hà Quyền về, lập tức lên 12 vạn phần tinh thần, còn cố ý chải đầu cạo mặt, quét đi dáng vẻ vốn uể oải không phấn chấn.

Hà Quyền gần 12 năm không về đại trạch Tề gia rồi, lần trước đến còn là lúc bà ngoại qua đời. Sau khi vào phòng khách phát hiện vậy mà không có thay đổi gì quá lớn. Đồ dùng trong nhà vẫn ở vị trí vốn có, thảm và sofa đều là bà ngoại chọn hồi còn sống. Ngẩng đầu nhìn lên, đèn treo thạch anh cũng vẫn là cái treo trước đây, vẫn lau sáng long lanh.

"A Quyền, sao đến muộn vậy?"

Nghe thấy tiếng Tề Gia Tín, Hà Quyền xoay người chống lại ánh mắt vui sướng kia, lại không nói ra lời. Căn nhà này vẫn là đáng về trước đây, nhưng ông cụ này thì không phải người đứng đầu Tề gia thân hình thẳng tắp cao lớn năm đó nữa.

Trịnh Chí Khanh cung kính gọi một tiếng "Tề lão."

"Chí Khanh cũng đến à, các con ăn cơm chưa?" Tề Gia Tín căn bản không quan tâm Hà Quyền có chào hỏi mình hay không, cháu ngoại có thể đến ông đã rất vui.

"Cháu ăn rồi, A Quyền em ấy chưa ăn gì cả." Trịnh Chí Khanh nhận lấy áo khoác Hà Quyền, đưa cả cái của mình cho bảo mẫu, "Làm phiền chị, chị Vân, rót giúp A Quyền cốc nước ấm."

Chị Vân cười nói: "Không phiền, thiếu gia nhiều năm như vậy không về, chị muốn chăm sóc còn không chăm sóc được đấy."

"A Vân, mau đi làm nóng cơm." Tề Gia Tín gọi bọn họ, "Ngồi, ngồi xuống nói chuyện."

"Đừng phiền phức, chị Vân, em ăn không vô."

Hà Quyền ngồi vào sofa, nhìn khắp nơi một vòng, lại quăng ánh mắt về phía Tề Gia Tín, xoắn xuýt một lát sau đó nói: "Ông ngoại, cháu hôm nay, là nghe chị Kiều Xảo nói, Hoa Y Đường có bài thuốc —"

"Con không thoải mái chỗ nào?"

Tề Gia Tín nhướn mày, đẩy trụ điều khiển của xe lăn điện tới gần Hà Quyền. Ngón tay khô gầy của ông run rẩy nắm lấy tay Hà

Quyền đặt vào trên đầu gối, lật tay giữ trên mạch của cậu. Chỉ thời gian mấy giây, trong mắt vẫn đục của ông cụ ngưng lại thủy quang.

Hà Quyền hơi có vẻ lúng túng thu cánh tay lại, rũ mắt tránh khỏi ánh mắt kích động của Tề Gia Tín.

"A Vân! A Vân! Đừng bỏ ngũ vị tán! Bỏ trà trần bì!" Hô mấy câu về phía phòng bếp, Tề Gia Tín lại lần nữa cầm tay Hà Quyền, bắt đi bắt lại, vui sướng ngay trong lời nói, "Ông sắp làm cụ rồi, ông sắp làm cụ rồi!"

Thấy Hà Quyền lúng túng nói không ra lời, Trịnh Chí Khanh giải thích thay cậu: "Vốn định chờ đủ 3 tháng mới báo tin vui với ông, nhưng phản ứng của A Quyền ác quá, nghe nói Hoa Y Đường có bài thuốc "đồ uống thêm vị sâm quất" có thể ngừng ói, cho nên mới muợn thể này đến quấy rầy ông."

"Không quấy rầy, không quấy rầy." Tề Gia Tín vui tới trên mặt nhiễm hồng quang, cứ nắm chặt tay Hà Quyền không chịu buông ra, "Sự tổ mở mắt, Tề Gia Tín ta có thể có mệnh nhìn thấyชัด, A Quyền, dọn về ở đi, để chị Vân và vú Trương chăm sóc con, nhé?"

"Không cần, nơi này cách bệnh viện xa quá, đi làm không tiện." Hà Quyền hơi dùng chút lực, rốt cục rút tay về, "Cháu hiện tại ở chỗ Chí Khanh, mấy hôm nữa đi đăng ký rồi, quay về ba mẹ anh ấy sẽ đi thăm hỏi ông."

Tề Gia Tín thấy Hà Quyền cố ý kéo ra khoảng cách với mình, đành phải xùy cười thu tay lại đặt trên đùi. Tin tức tốt hôm nay vậy là đủ rồi, ông rất vui.

"Phải gặp, Chí Khanh, định ngày, ta mời ông thông gia và bà thông gia ăn cơm."

"Không không, Tề lão, nên là ba mẹ cháu mời ông." Trịnh Chí Khanh khách khí nói: "Nhưng ngài bệnh nặng vừa khỏi, bọn họ sợ đi ra ngoài khiến ông mệt, đành phải đến nhà thăm hỏi."

"Đi đâu cũng được, ông hiện giờ rất khỏe!" Tề Gia Tín ưỡn sống lưng vốn hơi gù, lại cầm ngược lại tay Trịnh Chí Khanh, "Cháu xem xem, lực tay của ông già ta đây, không thua người trẻ tuổi các cháu nhỉ."

"Vâng vâng."

Nói thật, tay Trịnh Chí Khanh thật sự bị ông nắm đau — Ông cụ ý gì? Định bàn nhân sinh bàn lý tưởng với cha ruột của chất trai sao?

Bưng trà trần bì uống ngậm nhỏ, Hà Quyền tựa vào cửa thư phòng nhìn Tề Gia Tín kê đơn cho mình. Ông cụ đeo mắt kính, tỉ mỉ dùng đầu bút mềm ở trên giấy dựng thẳng viết xuống từ hàng chữ mạnh mẽ. Cậu vừa về phòng trước đây của mình nhìn, trang trí không thay đổi chút nào, trong phòng không nhiễm hạt bụi, ga giường vỏ chăn cũng như vừa mới thay.

Nghĩ đến những năm này, Tề Gia Tín một mực chờ cậu về.

Hà Quyền cảm giác sâu trong nội tâm mình có thứ gì vỡ vụn, giống như bức tường kiên cố lấp kín, hoặc là cái lồng thủy tinh. Tóm lại cậu bây giờ nhìn ông ngoại cúi đầu dưới đèn bàn, cũng không cảm thấy đối phương cần cậu kháng cự ngoài ngàn dặm như trước nữa. Đây không phải rối loạn hoóc-môn tạo thành, cậu tin, sau khi

làm cha mẹ mới có thể thiết thực cảm nhận được, một người già mất đi con trai duy nhất tâm tình thế nào.

"A Quyền, con ngày mai lúc đi bốc thuốc, bảo sư phụ Cảnh lại xem mạch cho con, kiểm tra tỉ mỉ phương thuốc." Tề Gia Tín đưa tờ giấy tràn ngập tâm ý của mình tới trong tay Hà Quyền, "Ông ngoại già rồi, sợ bắt không chuẩn, vị nhân sâm, có thể không thêm thì không thêm, huyết khí quá vượng cũng không tốt."

"Vâng ạ." Hà Quyền gấp giấy, thu vào trong túi, "Ông nghỉ ngơi sớm chút, cháu trưa mai đến quán, buổi sáng còn có khám bệnh."

"A Quyền....." Tề Gia Tín muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài nói: "Chú ý thân thể, đừng quá mệt mỏi, đứa nhỏ lúc trước của con....."

Ông cố ý giảm thấp âm thanh, giống như sợ bị Trịnh Chí Khanh ngồi ở trong phòng khách nghe thấy. Hà Quyền phản ứng một chút, mới hiểu Tề Gia Tín đây là cho rằng đứa bé lúc trước không liên quan tới Trịnh Chí Khanh, sợ anh biết sau đó để ý.

"Ông nói lớn tiếng chút cũng không sao, đứa lúc trước cũng là của anh ấy." Hà Quyền cười khổ.

Tề Gia Tín ngẩn người, con người hơi dịch chuyển, cách hành lang quăng ánh mắt về phía Trịnh Chí Khanh ngồi trên sofa cúi đầu nhìn điện thoại. Sau đó ông lắc cần điều khiển, xe lăn chậm rãi di động về phía phòng khách. Sau khi Hà Quyền nhìn thấy Tề Gia Tín đưa tay lấy gậy đầu rồng trên kệ xuống, đột nhiên ý thức được ông muốn làm gì —

"Trịnh Đại Bạch! Chạy nhanh lên!"

Trịnh Chí Khanh không hiểu ra sao, còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì trên bắp chân đã bị gậy của ông cụ hạ xuống, anh nhất thời đau từ trên sofa nhảy lên.

"Thằng nhãi! Hóa ra là mày! 10 năm trước tao đã nên đánh gãy chân mày!" Cái thứ hai của Tề Gia Tín chưa đánh — Trịnh Chí Khanh đã chạy đến cửa hiên, "Quay lại cho tao!"

Quay lại? Cháu ngốc ạ?

Trịnh Chí Khanh vội vàng rút khỏi ngoài cửa, dựa đến cạnh xe khom người thở đề lại chỗ bị đánh — Sinh nhật này, thật sự kinh tâm động phách.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 77

Edit + Beta: Vịt

Mạo hiểm ba cái chân đều bị đánh gãy, Trịnh Chí Khanh hướng Tề Gia Tín thành khẩn thừa nhận sai lầm, lại ở dưới uy hiếp của gậy đầu rồng của ông cụ, chỉ thiên thề đổi tốt với Hà Quyền cả đời mới coi như xong chuyện. Về đến nhà, Hà Quyền vén ống quần Trịnh Chí Khanh lên, nhìn thấy mảnh xanh tím trên bắp chân đối phương không khỏi đau lòng.

"Ngày mai đến viện, chụp chiếu đi."

Xem ra Tề Gia Tín thật sự ra tay độc ác.

"Khẳng định không tổn thương xương. Tề lão nói rất đúng, anh đáng đánh, để oan em một mình đối mặt với đau đớn lớn như vậy." Trịnh Chí Khanh để ống quần xuống, vỗ nhẹ tay Hà Quyền, "Em cũng đừng suy nghĩ, đi ngủ sớm chút, 6 rưỡi còn phải rời giường."

Thật ra Hà Quyền căn bản không muốn nhớ lại đoạn cuộc sống đó. Trịnh Chí Khanh mắc nợ đánh không sai, nhưng mang lời tổn thương cậu không phải ông cụ bướng bỉnh kia? Lúc này lại muốn ra mặt thay cậu, làm từ trước đi.

Mệt mỏi cả ngày, Hà Quyền lười tắm, thay xong áo ngủ liền ném mình lên giường. Trịnh Chí Khanh thu dọn hành lý xong vào phòng ngủ, thấy Hà Quyền đã ngủ liền rón rén bò lên giường. Trong ngực

ôm thân thể ấm áp, mệt mỏi tích lũy nhiều ngày triệt để phóng thích ra, anh rất nhanh lâm vào giấc ngủ sâu.

Tiểu bảo bảo tóc xoắn lại xuất hiện trong giấc mơ.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Phòng khám VIP buổi sáng, ca đầu tiên đã khiến Hà Quyền to đầu. Từ bệnh viện khác chuyển đến Đại Chính, sinh đôi, thời điểm chữa 23 tuần loại bỏ dị tật phát hiện hai đứa nhỏ dùng chung một trái tim. Làm y nhiều năm, Hà Quyền cho tới bây giờ chưa từng gặp phải sinh đôi liên thể giai đoạn kiểm tra sinh sản, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đề nghị gì với người bệnh và người nhà mới thỏa đáng, vội vàng gọi điện thoại gọi 4 chủ nhiệm khu 1 và khu 2 đến cùng hội chẩn.

Hàn Tuấn từng gặp phải sinh đôi liên thể, dùng chung hệ tiêu hóa, vừa đầy tháng đã xảy ra bệnh lồng ruột, chẩn đoán là túi thừa Meckel (*) dẫn tới, ở trong NICU của Đại Chính 3 tháng. Khoảng thời gian đó vì hai đứa nhỏ Hàn Tuấn cơ hồ ở trong NICU, đáng tiếc sinh mạng cuối cùng vẫn yếu ớt.

((*)Túi thừa Meckel là bệnh bẩm sinh xảy ra khi có túi nhỏ phình ra ngoài thành ruột non. Túi nhỏ này thường dài từ 2,5 đến 5cm. Túi thừa có thể được tạo nên từ mô giống với mô của dạ dày hoặc tụy. Nếu mô này là mô giống với dạ dày, chúng sẽ tạo axit dạ dày gây loét hoặc chảy máu niêm mạc ruột non.)

"Tai họa ngầm khi dùng chung tim nhiều hơn rất nhiều dùng chung hệ tiêu hóa." Hàn Tuấn thẳng thắn, "Một trái tim, cung cấp

tuần hoàn máu của hai cơ thể, gánh nặng quá nặng, hơn nữa trừ khi làm cấy ghép tim, nếu không cả đời không cách nào tách ra."

Hà Quyền xoa lông mày, khó xử nói: "Người nhà có ý muốn giữ lại, nói sinh ra xem sao, không được thì bỏ một đứa."

"Bỏ đứa nào? Đều là mạng, ca mổ này tôi không làm." Hàn Tuấn ôm cánh tay ở ngực, dựa vào tường.

Chủ nhiệm Phan xem tỉ mỉ ảnh siêu âm Hà Quyền chụp ra, trao đổi ý kiến với chủ nhiệm Cao, nói: "Động mạch chủ hẹp không hoàn toàn, bản thân trái tim đã có vấn đề..... Chủ nhiệm Hà, phải nói rõ với người nhà, có khả năng rất lớn không có cách nào sống sinh ra, cho dù sinh, cũng phải dựa vào đồng tiền."

"Nên nói tôi đều nói rồi, nhưng đặt vào ai, ai cam lòng phá thai?" Hà Quyền một tay chống thái dương, một tay ở dưới bàn giữ bụng, "Vừa nãy cha của người bệnh nói với tôi, vốn vừa nghe sinh đôi còn hào hứng, không nghĩ ông trời không mở mắt như vậy."

Những người khác đều ngẫm thừa nhận cách nói của Hà Quyền. Gặp phải loại chuyện này, quả thật sốt ruột. Đây đã coi như dị dạng nghiêm trọng rồi, từ trách nhiệm đối với con cái và suy nghĩ cho cả gia đình, bác sĩ bình thường sẽ đề nghị phá thai. Nhưng hôm nay nhìn thái độ của Hà Quyền, còn thương xót hơn cả người nhà.

"Kiến nghị của tôi là, mình đừng nói gì cả, để bọn họ tự suy nghĩ, không phải mới 23 tuần sao, còn có một tháng để làm quyết định." Chủ nhiệm Phan lớn tuổi nhất, kinh nghiệm phong phú, xử lý vấn đề thận trọng hơn người khác, "Chủ nhiệm Hà, cậu cũng đừng quan tâm, nhìn quảng thâm mắt cậu kia, trên mặt cũng không có huyết

sắc, cứu nạn động đất về một ngày cũng không nghỉ ngơi đã đi làm, đừng làm suy sụp thân thể mình."

"Cám ơn chị Phan quan tâm, trong lòng em đều hiểu."

Hà Quyền thở dài, đóng dấu giấy chẩn đoán bệnh, ký tên xong đứng dậy đi ra phòng khám.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi trưa trên đường đưa Hà Quyền đến Hoa Y Đường, Trịnh Chí Khanh phát hiện tâm tình cậu hết sức suy sụp, liền quan tâm hỏi một câu. Hà Quyền nói chuyện sinh đôi liền thể với đối phương, cuối cùng ôm bụng, lẩm bẩm "Tiểu Bạch, con phải sống thật lâu, ngàn vạn đừng dọa ba".

"Nếu không nghỉ ngơi khoảng thời gian đi, A Quyền, ở bệnh viện ngày nào cũng khám bệnh suy nghĩ lung tung." Trịnh Chí Khanh khuyên cậu.

"Trong đầu chứa toàn là các loại bệnh biến chứng trong lúc mang thai, ngay cả về nhà em cũng nghĩ lung tung." Hà Quyền dẹt miệng, "Em hiện tại coi như biết Đường Uy tại sao không kết hôn không muốn có con, nhìn nhiều quá, sợ."

Hạ tay vỗ vỗ chân Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh nói: "Cũng đừng nghĩ nhiều quá, dù sao cũng là chuyện xác suất nhỏ, em tâm tình tốt, Tiểu Bạch mới có thể khỏe mạnh lớn lên."

"Này em nói Trịnh Đại Bạch, sao anh nhẹ nhàng như vậy?" Hà Quyền không vui.

"Anh là khẩn trương em, sợ em uất ức."

"Cái này em không cần khẩn trương, năng lực tự điều tiết của em mạnh, mắc bệnh gì cũng không mắc chứng uất ức."

Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu nhìn cậu một cái, cười cười nói:
"Quả thật, anh vẫn luôn rất bội phục em, A Quyền, chuyện em đã trải qua, tùy tiện chọn ra một cái cũng đủ khiến người sức chịu đựng tâm lý yếu sụp đổ."

"Ừ, tiếp tục vượt mông ngựa."

"Tuyệt đối là lời thật lòng."

Hà Quyền đưa tay nhéo nhéo mặt Trịnh Chí Khanh, vừa muốn nói chuyện đột nhiên cảm giác được bụng dưới truyền đến một trận rung động cực kỳ nhỏ, như cá bơi.

"Trịnh Đại Bạch."

"Huh?"

"Tiểu Bạch động."

Trịnh Chí Khanh một cước giẫm mạnh phanh xe dừng xe ở giữa đường, xoay người dùng bàn tay giữ bụng Hà Quyền. Giờ chỉ là vận động như sóng gợn giai đoạn đầu phôi thai, anh khẳng định không cảm giác ra được cái gì, nhưng chỉ nghe Hà Quyền nói cảm giác hạnh phúc đã từ ngực tràn ra.

Nếu tài xế vượt qua bên cạnh không chú ý, cảm giác hạnh phúc này còn có thể kéo dài thêm một lát.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tang Đình Đình vì chuyện hôn lễ tìm Tiền Việt hỗ trợ, nhưng tìm khắp nơi không được Tiền Việt, gọi điện thoại cũng không ai nhận. Cô cho rằng Tiền Việt đang ngủ trưa, gõ mở cửa phòng nghỉ lại chỉ nhìn thấy Tần Phong quần tắm chiếm giường.

"Trần Phong, anh nhìn thấy y tá trưởng của chúng ta không?" Tang Đình Đình cảm thấy không khí trong phòng vẫn đục, đi tới đẩy cửa sổ thông gió ra.

"Không." Tần Phong quần mình chỉ lộ ra cái đầu.

"Nhanh lên, anh cũng nên dậy rồi đấy." Tang Đình Đình giơ tay vỗ vỗ rào giường khung sắt, "Buổi chiều không phải còn có ca mổ?"

"Ngay đây." Tần Phong ngoài cười nhưng trong không cười nheo mắt lại.

Lườm hán một cái, Tang Đình Đình đi ra phòng nghỉ. Cửa vừa đóng lại, Tiền Việt vén tấm lên từ bên trong ngồi dậy, má bởi vì khăn trướng và bị bịt trong tấm mà trở nên đỏ bừng. Trên ga giường dính đầy các loại chất lỏng, vẫn may chiếc giường này là y ngủ cố định, lát mang ga giường về giặt.

Không, chờ chút, Tần Phong ngủ giường của y, Tang Đình Đình nhất định đoán được chút gì.

Thấy Tiền Việt bận rộn trùm quần áo lên người, Tần Phong duỗi cánh tay kéo người vào trong ngực, chân mày hơi nhẹ: "Vẫn còn thời gian, làm thêm lần nữa đi."

"Đừng làm rộn, cửa chưa khóa."

Tiền Việt xấu hổ đẩy hán ra. Vừa nãy Tần Phong vừa xong ca mổ kéo y đến phòng nghỉ, suýt nữa hành hạ khung giường sắt sập xuống. Cũng khó trách, y trước khi đến khu thăm họa Tần Phong đi công tác, không đợi Tần Phong về y lại đi, cộng lại phải 1 tháng không làm chuyện kia rồi, đều kích động quá mức.

"Buổi tối về chỗ anh?" Tần Phong dùng đầu ngón tay theo xương sống lưng Tiền Việt đi xuống, "Anh mấy hôm nay đều không cần trực ban."

"Tối nay không được, em phải về viện phúc lợi." Tiền Việt đè lại cái tay tác quái kia, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Phong, "Khu thăm họa có mấy cô nhi, phải nhanh chóng đưa tài liệu của bọn nó cho thầy An, nhanh chóng bố trí."

Đứng dậy hôn hôn gáy Tiền Việt, Tần Phong cười nói: "Anh đi cùng em, quay về anh cũng quên góp cô nhi."

Từ dưới thảm móc quần lót ra ném lên người Tần Phong, Tiền Việt hừ lạnh nói: "Trước tiên nuôi sống bản thân hẵng nói, hóa đơn thẻ tín dụng tháng này lại phải phân theo kỳ nhỉ?"

"Anh nhưng không tiêu tiền bậy bạ mà, toàn là của bà xã đó." Tần Phong từ phía sau lưng vòng lấy eo Tiền Việt, vùi đầu vào cổ đối phương, "Yên tâm, sẽ không để em ăn không khí với anh."

"Em không cần anh nuôi."

"Vậy em muốn để ai nuôi hả?" Tần Phong chưa loét hỏi. Hôm qua hán ca đêm, nghe nói Tiền Việt là bắt xe Cảnh Tiêu về nhà, bình

dấm chua đổ cả đêm — hai người này còn cùng nhau cứu nạn động đất nửa tháng, cứu ra chút tình cảm rồi đi?

Tiền Việt nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, dùng cả tay chân từ trên giường xuống, đứng đó ngửa mặt nhìn Tần Phong: "Có lời nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng."

"Không, giờ không lắm mồm với em đâu." Tần Phong dịch ánh mắt.

"Tần Phong, anh nhìn em."

Tần Phong lại chuyển con người trở lại. Tiền Việt giơ tay lên, bày chấm đỏ trong lòng bàn tay cho Tần Phong nhìn: "Tần Phong, nếu như có một ngày cái này không nổi lên đúng hạn, cũng chỉ có thể là bởi vì anh. Em chỉ trải qua một mình anh, anh thật sự không nên nghi ngờ em."

Tần Phong vội vàng cầm tay y đặt ở khoe miệng dùng sức hôn một cái: "Bảo bối đừng giận, đều tại anh nhỏ mọn, sau này không phạm phải nữa. Chờ anh tích 2 tháng tiền, mua chiếc xe, hàng ngày đưa đón em cùng đi làm."

Tiền Việt giơ tay tay không bị nắm lên vỗ khung giường: "Người bằng lái cũng không có, khoác lác cái gì?"

"Ờ..... vậy anh mua cho em một chiếc, em đưa đón anh cùng đi làm." Tần Phong cong người nằm nhoài bên giường, "Dọn đến chỗ anh ở đi, nếu không hai ta cứ phải tận dụng mọi thứ làm việc, phải đợi đến khi nào..... Chấm đỏ này của em mới nổi lên không đúng hạn chứ?"

Tiền Việt nghiêng đầu qua, hỏi: "Anh trước đây không phải vì trốn em chạy đi công tác?"

"Trời đất chứng giám, anh là vì nghiên cứu mới đi bồi dưỡng." Tần Phong trở tay vỗ ngực, "Lúc trước anh là bị súng bắn, thân thể trống rỗng ngang hông không có chút sức nào, hôm nay thế nào? Khỏe không?"

Trên khuôn mặt vừa khôi phục bình thường lại nổi đỏ, Tiền Việt mím chặt môi cười gật gật đầu.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sư phụ Cảnh đông y ngồi trong cửa hàng cũ của Hoa Y Đường vừa nhìn bài thuốc Hà Quyền cầm đến, kích động giống như Tề Gia Tín. Hà Quyền 14 tuổi đã bắt đầu theo ông học kiến thức thuốc Đông y, ông coi đứa nhỏ này là cháu ruột của mình mà đối đãi, biết được tin vui, thật lòng vui thay cậu.

Bắt mạch, lại xem xét bài thuốc của Tề Gia Tín, sư phụ Cảnh nói với Hà Quyền: "Bài thuốc của Tề lão không có vấn đề, cứ dựa theo cái này bốc. A Quyền, chúc mừng nhé. Cứ thế này, bệnh của Tề lão cũng phải khỏi một nửa."

"Tinh thần ông ngoại rất không tệ, nhưng tuổi của ông ấy ở đó, thế nào cũng phải kéo dài nửa năm." Hà Quyền nói, dùng ánh mắt với Trịnh Chí Khanh. Trước khi đến cậu bảo Trịnh Chí Khanh bao lì xì cho sư phụ Cảnh, quy củ cũ, hỏi chẵn không hỏi chẵn bao nhiêu tiền, nhìn mà đưa.

Vừa thấy Trịnh Chí Khanh lấy lì xì ra, sư phụ Cảnh nhanh chóng đẩy trở lại: "Đây là làm gì? Ta vẫn chưa cho đứa nhỏ lì xì đâu, cầm về cầm về."

"A Quyền nói học ngài nhiều năm như vậy lại không tạ ơn ngài nghiêm túc, ngài nhận lấy, nếu không em ấy cũng không yên lòng." Trịnh Chí Khanh lại nhét bao lì xì qua, một đến một đi, làm sư phụ Cảnh rất không vui.

"Hôm nay các cháu muốn để bao lì xì này lại, thuốc ta một đồng cũng không bốc cho các cháu đâu. Hồi đó Tề lão phá quy củ, truyền phương thuốc tổ truyền cho người ngoài như ta, ta thay ông ấy truyền lại đồ cho người thừa kế, còn dám tranh công?"

Hà Quyền hiểu tính sư phụ Cảnh, thấy ông khẳng khẳng không nhận cũng không tiện miễn cưỡng, đề lại tay Trịnh Chí Khanh nhét bao lì xì nói: "Chí Khanh, sư phụ đã không nhận lì xì, vậy anh đi mua hai chai rượu ngon."

"Ây, rượu ta không từ chối." Trên mặt sư phụ Cảnh lại treo nụ cười.

Chờ Trịnh Chí Khanh rời khỏi phòng, Hà Quyền hơi trầm tư chốc lát, hỏi: "Sư phụ, Hoa Y Đường hiện tại, có phải loạn lắm không?"

"Haizz, đừng nói nữa." Sư phụ Cảnh khoát khoát tay, "Trước đây lúc chỉ có mấy tiệm, không ai tranh giành, cuối năm chờ cầm chia lợi nhuận rất thoải mái. Sau đó Tề lão thu mua trụ sở nuôi trồng, nhận hạng mục nghiên cứu quốc gia, còn đầu tư bất động sản, làm ăn càng làm càng lớn, một năm lợi nhuận hơn trăm triệu, đều đổ mắt chứ sao."

"Vậy..... ai không phục ông ngoại nhất?"

"Hai gia đình bác gái cả và ông chú hai của cháu, kể từ khi Âu Dương Thiều Hoa nhảy dù đến làm tổng tài, vừa mở ban giám đốc liền làm rùm beng. Sau đó ta cũng không tham gia nữa, ở trong quán khám bệnh cho người ta, yên tĩnh." Sư phụ Cảnh hơi híp mắt, "A Quyền, cháu hỏi cái này làm gì? Định quay về thừa kế gia nghiệp?"

"Hỏi tùy tiện thôi, cháu không về đâu, không gánh vác được."

Lúc này điện thoại ở trong túi rung lên, Hà Quyền nhận nghe, là đồn công an gọi tới —

"Hà tiên sinh, về vụ hủy hoại tài sản cá nhân của ngài, hiện tại đã bắt được kẻ tình nghi, mong ngài nhanh chóng đến nhận diện nghi phạm."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 78

Edit + Beta: Vịt

Nghi phạm bị giam giữ ở phân cục, tiếp đón Hà Quyền và Trịnh Chí Khanh chính là đội trưởng Trần đội điều tra hình sự. Đội trưởng Trần trên dưới 50 tuổi, vóc người gầy gò màu da ngăm đen, ánh mắt sáng như mãnh hổ.

"Chúng tôi điều động lấy giám sát, chú ý tới người này nửa tháng trước khi sự việc xảy ra thường xuyên tiến vào tiểu khu cậu đang ở." Đội trưởng Trần đặt đoạn giám sát trước mặt Hà Quyền, "Hà tiên sinh, ngài xem xem, biết người này không?"

Hà Quyền nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên xa lạ trong giám sát hồi lâu, lắc lắc đầu.

Đội trưởng Trần xoa xoa cằm nói: "Điều tra viên đến nhà điều tra, phát hiện trong nhà hắc có một cây súng hơi. Súng là hợp pháp, hắc là nhân viên rừng phòng hộ, có chứng nhận cho phép. Nhưng chúng tôi vẫn xin lệnh lục soát, cuối cùng kết quả đường đạn ra xác nhận giống với viên bắn vỡ cửa sổ nhà cậu."

"Nhưng tôi thật sự không biết hắc, hắc bắn cửa sổ nhà tôi làm gì?" Hà Quyền không hiểu ra sao.

"Hắc ban đầu nói là, sau động đất nhận được thông báo có động vật hoang dã chạy trốn vào nội thành, đề phòng động vật chưa miễn

dịch căn bị thương dân chúng lan truyền bệnh chó dại, cần tiến hành vây bắt, hẩn ở tiểu khu của các cậu phát hiện một con cáo, lúc bắn chết trúng nhằm vào cửa sổ nhà cậu. Chúng tôi xác nhận với cục lâm viên, quả thật có thông báo như vậy. Nhưng tiểu khu cậu ở không có trong phạm vi kiểm tra, cho nên chúng tôi lại điều tra sâu hơn....." Đội trưởng Trần dừng một chút, trượt một phần tài liệu khác đến tay Hà Quyền, "Hà tiên sinh, cậu ở trung tâm quyền tặc từng đăng ký quyền tặc ở trung tâm hiến tặng, đúng không?"

Nhìn bản copy bằng quyền tặc, Hà Quyền càng trợn to mắt: "Đúng, tôi không có trực hệ, nếu như bởi vì tử vong ngoài ý muốn hoặc là đột tử, không có ai có thể làm quyết định thay tôi, liền dứt khoát điền vào bằng. Nhưng đây là tin tức bí mật, các anh sao có thể lấy được?"

"Bằng hiến tặng này là ở trong nhà nghi phạm lục soát được." Đội trưởng Trần cong ngón tay gõ gõ bàn, "Bên trung tâm quyền tặc chúng tôi cũng đã đi điều tra, mấy ngày trước động đất, server bị hacker công kích một lần, đánh cắp lượng lớn thông tin người quyền tặc, điều tra tiếp lại phát hiện, những thông tin này ở trong group trên mạng mà những người bệnh cần cấy ghép bộ phận tự lập ra công khai lưu truyền. Ngoài ra trải qua điều tra, chúng tôi phát hiện con gái của nghi phạm bị suy thận, đang chờ thận cấy ghép, mà kiểu hình của Hà tiên sinh giống của cô ấy, cho nên chúng tôi nghi ngờ đây là —"

"Mưu sát chưa toại." Trịnh Chí Khanh ở dưới bàn nắm chặt tay Hà Quyền.

Về mặt đội trưởng Trần ngưng trọng gật đầu. Trong lòng bàn tay Hà Quyền toát ra tầng mồ hôi, hô hấp cũng hơi dồn dập, cảm giác

nôn mưa được mấy châm của sự phụ Cảnh châm cho cậu trước khi rời khỏi Hoa Y Đường tạm thời đề xuống lại đánh tới mạnh mẽ.

"A Quyền?"

Thấy Hà Quyền che miệng lao ra phòng khách, Trịnh Chí Khanh nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Ói tới trước mắt từng đợt biến thành màu đen, Hà Quyền níu chặt lấy vải trên cánh tay Trịnh Chí Khanh mới miễn cưỡng chống đỡ thân thể. Trịnh Chí Khanh vội vàng bóc viên kẹo nhét vào trong miệng cậu, đỡ người đến hành lang ngồi xuống ôm chặt vào trong ngực.

Trịnh Chí Khanh cũng tức run — Sao có thể như vậy, vì cứu con gái mình liền muốn hi sinh tính mạng người khác?

"Hắn bắn lệch....." Hà Quyền khó khăn phát ra âm thanh, "Lúc em nghe điện thoại ngồi trên sofa..... đối diện cửa sổ....."

"Không sao đâu A Quyền, không sao đâu." Trịnh Chí Khanh nhẹ giọng trấn an tâm tình cậu, "Người đã bắt được, em hiện tại an toàn."

Hà Quyền run rẩy từ từ bình phục lại, cậu dựa vào trong ngực Trịnh Chí Khanh, mắt chăm chú nhìn vào một vết nứt trên gạch xuất thần. Đột nhiên, cậu thẳng người, nói với Trịnh Chí Khanh: "Em muốn gặp người đó."

"Không, A Quyền, em không thể gặp hắn." Trịnh Chí Khanh giao tay lên giữ má cậu, "Tin anh, cái này không có lợi với em."

"Vẫn nhớ lời chị Kiều Xảo đã nói chứ, Chí Khanh, em, Hà Quyền, cần không phải bảo vệ, mà là tín nhiệm." Hà Quyền kiên định nhìn anh, gần từng chữ nói: "EM, MUỐN, GẶP, HẮN."

Hơi có vẻ khó xử nhíu mày, Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một lát sau gật đầu, "Được, anh đi nói với đội trưởng Trần."

Đội trưởng Trần nghe xong yêu cầu Trịnh Chí Khanh thuật lại, mắt trợn còn lớn hơn Hà Quyền.

"Không, Trịnh tiên sinh, trước khi mở phiên tòa, ngoại trừ luật sư bất cứ ai cũng không được tiếp xúc với nghi phạm, một khi trình tự xuất hiện sơ suất, rất có thể dẫn đến kiểm sát trưởng không cách nào khởi tố."

"Tôi chính là luật sư, có thể đảm bảo lợi ích của người ủy thác." Mặc dù Trịnh Chí Khanh từ trong đáy lòng không biện hộ thay người làm tổn thương Hà Quyền, nhưng anh hiểu người yêu của mình, không để Hà Quyền gặp người đó, sẽ khiến trong lòng đối phương lo lắng.

Đội trưởng Trần cau mày gãi gãi ót, nói: "Tôi nói thật, không cần thiết gặp, thật đấy, cho dù nghi phạm khóc lóc rơi nước mắt quỳ xuống ăn năn, trong lòng Hà tiên sinh cũng chưa chắc dễ chịu."

"Đội trưởng Trần, A Quyền em ấy không phải vì trong lòng dễ chịu, em ấy cần là nhìn thẳng vào căn nguyên sợ hãi." Trịnh Chí Khanh cầm tay đối phương dùng sức nắm lấy, "Tôi lên rất nhiều tòa án, cực kỳ hiểu rõ tâm lý người bị hại."

Đội trưởng Trần rút tay về, ôm cánh tay ở trong phòng đi qua đi lại mấy vòng, xoay người quơ điện thoại lên.

"Lão Triệu, đưa Hoàng Dân Nhạc đến phòng thẩm vấn số 1."

Sau khi nghe xong Trịnh Chí Khanh giới thiệu bản thân, Hoàng Dân Nhạc mấp máy đôi môi khô khốc, nói: "Tôi không mời luật sư."

"Tôi cũng không muốn làm luật sư của ông, tôi sợ dĩ sẽ ở trong căn phòng này, căn bản không phải vì ông." Trịnh Chí Khanh mắt lạnh nhìn đối phương. Người trung niên cực kỳ bình thường, ánh mắt thậm chí có chút nhát gan, anh không cách nào tưởng tượng, một người như vậy, sao có thể ác độc tới quyết tâm nổ súng với một người vốn không quen biết.

"Vậy cậu đến làm gì? Đừng hi vọng tôi cho cậu một phân tiền, tiền đều phải giữ lại cho con gái tôi khám bệnh." Hoàng Dân Nhạc rũ mắt xuống, vẻ mặt ủ rũ, "Nên điều tra cảnh sát đã điều tra hết rồi, tôi cũng không có gì phải giấu, thích phán thế nào thì phán thế đó."

Trịnh Chí Khanh khẽ nghiêng người, đè ép tức giận nói: "Người ông định giết, là người yêu của tôi."

Còng tay phát ra tiếng vang thanh thúy, Hoàng Dân Nhạc ngẩng đầu, chỉ nhìn nhau với Trịnh Chí Khanh không tới nửa giây đã vội vàng dịch tầm mắt.

"Xin lỗi, tôi bị quỷ ám." Âm thanh hẳn có chút run rẩy.

Trịnh Chí Khanh lắc lắc đầu. "Có người muốn gặp ông, ông nên nói xin lỗi với em ấy. Tôi ở đây là đảm bảo đối thoại của các ông sẽ không bị cảnh sát giám sát, cho nên, mặc kệ em ấy hỏi ông cái gì, đều xin ông cần phải trả lời thật."

Vừa nói, anh đứng dậy kéo cửa phòng thẩm vấn ra, gọi Hà Quyền chờ bên ngoài vào phòng. Nhìn thấy Hà Quyền, lưng Hoàng

Dân Nhạc cúi xuống. Ngồi vào đối diện Hoàng Dân Nhạc, Hà Quyền ngưng mắt nhìn đối phương, hai tay vẫn nắm chặt trên đầu gối. Trịnh Chí Khanh đứng ở phía sau cậu, hai tay nhẹ nhàng đỡ lấy đầu vai cậu, thu run rẩy rất nhỏ vào trong lòng bàn tay.

"Con gái ông, lớn thế nào rồi?" Hà Quyền hỏi.

Hoàng Dân Nhạc nuốt nuốt nước bọt, khó khăn mở miệng:
"16....."

"Thăm tách bao lâu?"

"4 năm."

"Hai thận suy kiệt? Không cấy ghép không sống được nữa?"

Hoàng Dân Nhạc đột nhiên sặc một tiếng, vùi mặt vào trong tay, nặng nề đè nén tiếng khóc. Hà Quyền nhắm mắt lại, chậm rãi đợi tâm tình đối phương bình phục. Cậu trước khi nhìn thấy Hoàng Dân Nhạc tưởng tượng rất nhiều khuôn mặt, tuy nhiên cũng không có khuôn mặt tuyệt vọng trước mắt.

"Con bé một tuần thăm tách 2 lần, giày vò lắm, nhưng thận của tôi và mẹ con bé lại không dùng được." Hoàng Dân Nhạc vừa nói vừa lau mũi, "Tôi ngày đó thấy ở trong group người bệnh đăng thông tin người quyên tặng, tôi liền..... liền muốn cầu xin ngài cứu con gái tôi, nhưng ngài vẫn luôn không có nhà..... Sau đó nghe người cùng phòng bệnh nói, người nhà hấn đến nhà tìm người quyên tặng cầu xin, kết quả người ta báo cảnh sát, còn rút đơn quyên tặng về, tôi liền biết con đường này không thể thực hiện..... Vài ngày trước con gái tôi không ổn, vào ở ICU, bác sĩ thông báo bệnh tình nguy kịch..... tôi thật sự không có cách nào, con bé mới

16 thôi, nhân sinh mới bắt đầu, tôi không thể trơ mắt nhìn con bé..... nhìn con bé chết....."

Vừa nói, hắn liền muốn tiến lên nắm tay Hà Quyền, bị Trịnh Chí Khanh tay mát lạnh lẹ đề lại cánh tay.

"Tôi xin lỗi ngài, tôi bị quỷ ám, tôi — tôi —"

Hoàng Dân Nhạc dập đầu trên bàn kim loại vang thùng thùng. Hà Quyền nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chú mười mấy giây như vậy, đứng dậy rời khỏi phòng thẩm vấn.

"A Quyền!"

Trịnh Chí Khanh ở hành lang đuổi theo cậu, ôm người vào trong ngực.

"Lúc trước em còn tưởng người Tề gia cảnh cáo em, không nghĩ tới là....." Tựa vào trên người Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền nhẹ giọng thở dài, "Chí Khanh, em không có cách tha thứ cho hắn, nhưng lại không biết nên trách hắn thế nào..... Tình cha như núi, hắn chỉ là chọn sai cách."

"Anh ban đầu nghĩ chính là phải khiến hắn nát vụn trong tù thế nào." Trịnh Chí Khanh khẽ vuốt sau lưng Hà Quyền, "Nhưng vừa nghĩ tới nếu Tiểu Bạch gặp phải chuyện như vậy, anh có thể hiểu hắn."

"Đúng vậy, đứa nhỏ mới 16 tuổi....." Hà Quyền ngửa mặt lên, "Chí Khanh, Hoàng Dân Nhạc phải ngồi tù bao lâu?"

"Nhớ không nhầm, cân nhắc mức hình phạt tiêu chuẩn là 3 đến 10 năm, tình huống như này, thẩm phán có lẽ sẽ phán hấn 7-8 năm."

"Lâu vậy?!"

Xoa cái đầu tóc xoăn của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh nói: "Nếu trong lòng em thật sự băn khoăn, có thể xin bồi thường dân sự, nếu thái độ nhận tội của hấn tốt cũng tích cực bồi thường, có thể nhận được giảm hình phạt."

"Thôi đi, cấy ghép thận và kháng thải ghép giai đoạn sau đều cần không ít tiền, lại để hấn bồi thường, không phải càng đòi mạng cô bé kia sao."

"Vậy thì không nghĩ nữa, chuyện này coi như cho qua." Trịnh Chí Khanh sờ sờ mặt cậu, "Em thật sự khiến anh giật mình, vậy mà ký đơn hiến tạng."

Hà Quyền hừ một tiếng: "Chết cũng chết rồi, giữ lại cũng vô dụng. Chờ anh chết, em cũng quyền anh ra ngoài."

Trịnh Chí Khanh cười cười nói: "Anh đã thề trước mặt Tề lão phải chăm sóc em cả đời, cho nên, anh nhất định không thể chết trước em."

Lời nói nhẹ nhàng như đùa giỡn, lại là hứa hẹn sức nặng 10 phần.

"Trịnh Đại Bạch, sáng mai anh có việc gì không?" Hà Quyền nghiêng đầu nhìn anh nói.

Trịnh Chí Khanh lấy điện thoại ra xác nhận lịch trình: "Không có việc nhất định phải làm và người phải gặp, em muốn làm gì?"

"VẬY..... CỤC DÂN CHÍNH MẤY GIỜ MỞ CỬA?"

"9 giờ." Trịnh Chí Khanh siết chặt tay ôm ngang hông Hà Quyền, "Ở trên hành lang đồn công an cầu hôn, Hà tiên sinh, có phải không đủ lãng mạn hay không?"

Hà Quyền hất cằm lên: "Đừng nói nhảm, qua thôn này là không còn nhà trọ nữa đâu, anh rút cuộc có đi không?"

"Ừm, để anh suy nghĩ?"

"Cho anh 5 giây."

Trịnh Chí Khanh ôm ngang Hà Quyền lên, không nhìn ánh mắt khác thường xung quanh, cười nói yêu cầu với người ngọ ngoạy đỏ mặt trong ngực —

"Cho nhiều thời gian chút, em yêu, anh phải nghĩ kỹ xem mặc bộ tây trang nào chụp ảnh kết hôn."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 79

Edit + Beta: Vịt

"Trịnh Đại Bạch, anh cười hơi ngu."

Hà Quyền giờ tờ giấy hôn thú của mình, ngửa mặt tựa vào ghế lái phụ tỉ mỉ nhìn. Từ lúc đến đăng ký đến khi đi ra ngoài tổng cộng không đến 5 phút, xoay mặt đã biến thành nhân sĩ có chồng, không có cảm giác chân thật gì cả.

"Đừng nhìn nữa, lát say xe lại nôn." Trịnh Chí Khanh đưa tay đề tờ hôn thú xuống. Dậy sớm về nhà cầm sổ hộ khẩu, bị Hứa Viện và Trịnh Kiến Bình mắng một trận, nói còn chưa gặp thông gia đã đăng ký, thật sự quá thất lễ. Trịnh Chí Khanh do dự hồi lâu, vẫn nói chuyện Hà Quyền mang thai với cha mẹ.

Biểu tình lúc đó của Hứa Viện Hà Quyền có thể nhớ cả đời.

"Hiện tại không sợ nữa, thuốc đó thật sự rất có tác dụng."

Mặc dù lúc uống thuốc kia đắng muốn nôn, nhưng uống xong thật sự thoải mái. Ngủ yên cả đêm, sáng sớm không bị cảm giác buồn nôn ép tỉnh, Hà Quyền phải bao nhiêu ngày không có tinh thần như vậy rồi.

"Tối về lại sắc cho em, sư phụ Cảnh nói phải uống nửa tháng."

"Phải nói Trung y quả thật uyên thâm, sớm biết hồi đó đã học giỏi." Cẩn thận bỏ giấy hôn thú vào túi văn kiện lười nhỏ màu đen, Hà Quyền nghiêng đầu nhìn Trịnh Chí Khanh một cái: "Nè, cái của anh đâu?"

"Ở trong túi bên ngoài."

"Sao lại đặt trong túi? Về gãy mất!" Xoay người, Hà Quyền duỗi cánh tay từ ghế sau cầm áo khoác Trịnh Chí Khanh lên, lấy giấy hôn thú ra cũng nhét vào túi văn kiện, "Em cất trước cho anh, về nhà đặt vào két sắt."

Trịnh Chí Khanh đột nhiên cười ra tiếng.

"Có gì buồn cười?" Hà Quyền nghiêng răng.

Trịnh Chí Khanh vẫn đang cười: "Anh đột nhiên cảm thấy em hơi giống mẹ anh, bà ấy chính là, tất cả chứng nhận đều đặt vào két sắt, cất cực kỳ phẳng, ngay cả bằng tốt nghiệp cấp 3 của anh trai anh đến giờ lấy ra vẫn như mới, đều đã hơn 20 năm."

"Lời này em không thích nghe, em điểm nào giống mẹ anh?" Nếu không phải vô lăng cầm trong tay Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền thật muốn một cước đạp anh ra khỏi xe.

"Anh nói chính là lời thật lòng, A Quyền, em quả thực có chỗ tương tự mẹ anh, phương diện tính cách." Trịnh Chí Khanh cười ôn nhu, "Kiên cường, có cái nhìn, mạnh mẽ mềm lòng, nhìn qua xoi mói nhưng kỳ thực rất thiện lương."

"Không ngờ anh là dựa theo tiêu chuẩn mẹ anh tìm đối tượng?" Hà Quyền trợn mắt, "Trịnh Đại Bạch, em mới phát hiện, anh có Oedipus complex (*)."

((*) Oedipus complex hay là phức cảm O-đíp giải thích các cảm xúc và ý tưởng mà tâm trí giữ trong vô thức thông qua ức chế, về ham muốn tình dục của một đứa trẻ muốn có quan hệ tình dục với cha mẹ khác giới mình)

"Em khẳng định cũng chiếu vào tiêu chuẩn của cha em tìm đối tượng." Ngữ khí Trịnh Chí Khanh hơi sủng nịch.

Hà Quyền im lặng nghĩ một phen, cảm thấy bạn học Trịnh Đại Bạch nói đúng. Hà Kính Phi cũng là tính cách chững chạc nội liễm như Trịnh Chí Khanh, mặc kệ gặp phải bất cứ chuyện gì đều rất đáng dựa vào. Cũng bởi vì vậy ông mới sẽ sự nghiệp không thuận, showbiz xóc nổi, làm ca sĩ, chỉ dựa vào nhiệt tình đối với âm nhạc còn lâu mới đủ. Nhưng ông toàn tâm toàn ý yêu gia đình mình, tận khả năng lớn nhất để chăm sóc người mình yêu, đối với Hà Quyền mà nói, người cha như vậy đáng để cậu tôn trọng.

"Trịnh Đại Bạch."

"Huh?"

"Đi siêu thị."

"Muốn mua gì?"

Hà Quyền hé miệng cười cười.

"Kẹo cưới đó, đã kết hôn, thế nào cũng phải ở chỗ người khác cho anh danh phận."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nhận được kẹo cưới chủ nhiệm Hà phát, ngoại trừ Tiền Việt, mọi người toàn bệnh viện một biểu tình — có thể nhìn thấy ami đan.

"Chủ nhiệm Hà, anh nói cũng chưa nói, đã cưới rồi" Tang Đình Đình vừa ăn kẹo vừa cảm khái.

"Sao? Anh còn phải giống cô, chiêu cáo thiên hạ 3 tháng mới kết?"

Hà Quyền từ trong đồng kẹo trên bàn khu hệ sĩ lựa ra viên socola, bóc vỏ nhét vào trong miệng. Lúc này Tang Đình Đình mới chú ý tới chiếc nhẫn trên tay cậu, túm tay cậu qua, ghét bỏ bữu môi: "Chuyên vụ Trịnh keo kiệt quá đi, chiếc nhẫn trơn như này cũng không biết xấu hổ mang đến cầu hôn anh?"

"Nếu có ngón tay nhỏ như cô, anh cũng đeo nhẫn kim cương 3 carat." Hà Quyền cười rút tay về, "Trang sức chọn người, bà cô, hơn nữa, anh vào ca mổ phải lấy nhẫn uống, để trong tủ mát thì sao?"

"Thời Hâm Hạo không phải làm dây xích đeo nhẫn cưới lên cổ."

"Đừng nhắc đến cái xích thổ hào đấy nữa, còn thô hơn cả vòng tay, đèn mổ chiếu một cái, quá con mẹ nó chói người ta."

"Về em vặn dây đở cho anh." Tang Đình Đình khơi lòng mảy, "Nè, chủ nhiệm Hà, vậy nghỉ kết hôn của anh là bao giờ thế?"

"Chờ Phương Mặc nghỉ sinh xong quay lại hẵng nói." Hà Quyền liếc cô, "Cô muốn nhân lúc anh nghỉ phép lười biếng phải không?"

Tang Đình Đình dẩu miệng nhỏ: "Sờ lương tâm nói chuyện đi, chủ nhiệm, cả khu bệnh anh đếm lần lượt, ngoại trừ y tá trưởng, có ai làm việc chịu khó như em?"

"Chịu khó như vậy thì đừng ở đây tán dóc nữa, huyết áp đường máu nên đo rồi, ngoài ra còn có 4 giường chờ thay thuốc đấy." Tiền Việt cười híp mắt nhìn Tang Đình Đình.

Nhét kẹo vào trong túi, Tang Đình Đình bưng khay lên đi về phía phòng bệnh. Điện thoại khu hộ sĩ vang lên, Tiền Việt nhận nghe vài giây sau đó nói với Hà Quyền: "Chủ nhiệm Hà, bác sĩ Cảnh gọi anh đến phòng khám VIP, nói có người bệnh cần hội chẩn."

"Giờ đi đây." Hà Quyền nói, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, "À đúng rồi, Tiền Việt, kẹo còn lại chia hết ra, tôi lát còn phải đến chỗ Sát Mực."

"Biết rồi." Tiền Việt tâm nói gần đây kết hôn rất nhiều, chiều qua phó viện trưởng Quý vừa mới đến khu bệnh phát kẹo cưới, đáng tiếc Hà Quyền không có ở đây đều để hộ sĩ chia sạch.

Tết âm này bận rộn, mừng 2 Tang Đình Đình tổ chức hôn lễ, mừng 6 phó viện trưởng Quý.

Hà Quyền vừa vào phòng khám VIP, đã thấy có người trẻ tuổi ngồi trên sofa chơi game. Người bệnh cũng rất trẻ tuổi, ăn mặc thời trang, vừa nhìn chính là kiểu trong nhà điều kiện rất không tệ.

"Chủ nhiệm Hà, cậu xem cái này." Cảnh Tiêu đưa một phần báo cáo kiểm tra máu cho Hà Quyền.

Hà Quyền nhìn một chút, cau mày: "Thiếu máu thật sự nghiêm trọng, kéo dài đã bao lâu?"

"Lần trước đến kiểm tra sinh sản đã thấp, huyết sắc tố mới hơn 60, uống protein amber axit ferrous nửa tháng, không tăng ngược lại giảm." Cảnh Tiêu nói, "Lại thêm vitamin B11 và kiểm tra VB12, đều

trong phạm vi giá trị bình thường, không phải thiếu hồng cầu số lượng lớn."

Hà Quyền lại nhìn mấy mục trị số không bình thường khác trên báo cáo, hỏi người bệnh: "Trong nhà cậu, có ai, từng mắc thiếu máu bất sản không?"

Người bệnh ngần ngừ, suy nghĩ một lát, nói: "Tôi có người chú, bởi vì thiếu máu truyền máu nhiều năm, nhưng không biết có phải bệnh này hay không."

Liếc mắt nhìn nhau với Cảnh Tiêu, Hà Quyền giờ cảm với người nhà: "Này, đừng chơi nữa, qua đây qua đây."

Người trẻ tuổi rất không tình nguyện từ trên màn hình dịch chuyển mắt, đứng dậy đi ra khỏi phòng khám với Hà Quyền. Đứng lại ở khu chờ, Hà Quyền thấy hần thĩnh thoảng còn liếc điện thoại một cái, nhất thời bốc hỏa khí, quát đối phương: "Cất điện thoại đi! Cậu chơi nữa tôi đập nó!"

Đến Đại Chính những năm này cậu từng gặp không ít, cha mẹ vô cùng trẻ tuổi, tuyệt đại đa số gia cảnh hậu đãi, bản thân còn chưa chơi đủ đã tuân mệnh cha mẹ kết hôn, hoặc là phụng tử thành hôn. Trẻ con đơn thuần nuôi trẻ con, một chút tâm trách nhiệm cũng không có.

Người nhà thấy Hà Quyền tức giận, nhét điện thoại vào túi, về mặt không phục nhìn chằm chằm sà nhà.

"Nghe đây, thiếu máu là vấn đề rất nghiêm trọng, ảnh hưởng thai nhi phát triển. Hiện tại thuốc không dùng được, cũng loại bỏ thiếu hụt những chất dinh dưỡng khác dẫn đến thiếu máu. Trước tiên nằm

viện, truyền máu, nếu như huyết sắc tố lại không tăng được, thì phải chọc tủy, xem có phải bệnh khác dẫn đến thiếu máu hay không?"

"Hả? Phải nằm viện à." Người trẻ tuổi vặn chân mày, "Tôi đã đặt xong vé máy bay cuối tuần đi Saipan rồi."

"Mạng quan trọng hay chơi quan trọng?" Não Hà Quyền đau, thẳng nhóc này nói chuyện thật con mẹ nó chọc cậu giận, "Nhanh chóng, gọi cha mẹ cậu hoặc cha mẹ cậu ấy đến, truyền máu phải ký đơn cảm ơn."

"Ba mẹ tôi ở Hồng Kông công tác, ba mẹ em ấy ở nước ngoài." Thái độ của người trẻ tuổi phải gọi là cà lơ phất phơ, "Cần ký cái gì, tôi ký là được."

"Trong lúc truyền máu có xác suất xảy ra phản ứng truyền máu, cậu ấy lại đang thời gian mang thai, rất nhiều tình huống đều có thể phát sinh, lúc tất yếu có lẽ cần bỏ thai. Cái này, cậu cũng có thể ký?"

Người trẻ tuổi rốt cục ngẩng đầu lên: "Có thể chứ, dù sao chúng tôi còn trẻ, không có thì sinh tiếp chứ sao."

Đức hạnh không sao cả của đối phương khiến Hà Quyền hận không thể tát hấn ra khỏi cửa.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Vừa ăn kẹo cưới Hà Quyền cầm đến, Sát Mực vừa nghe cậu oán trách người tuổi trẻ bây giờ thiếu hụt cực độ lòng trách nhiệm.

"Điều kiện càng ngày càng tốt, lại là con một, từ nhỏ được cha mẹ nâng trong lòng bàn tay, cũng không cần bọn họ chịu bất cứ

trách nhiệm gì." Sát Mực ném vỏ kẹo vào trong sọt giấy vụn, cầm tạ tay đặt ở góc tường lên tiêu hao nhiệt lượng vừa ăn vào.

"Đều đã làm cha mẹ, sao không thể có chút tâm trách nhiệm?" Hà Quyền ngồi liệt trên sofa, ngửa mặt nhìn trần nhà, "Nếu không muốn chịu trách nhiệm, sinh con làm gì?"

"Nói dối tông đường, theo bản năng."

Nghiêng đầu nhìn cơ bắp gồ lên trên cánh tay và đường cong cơ bụng có thể mơ hồ thấy được dưới T-shirt của Sát Mực, Hà Quyền nhéo nhéo thịt mềm ở eo mình, nuốt nước miếng nói: "Sát Mực, về lập kế hoạch tập thể hình giúp em đi."

"Cậu nên tìm huấn luyện viên thể hình chuyên nghiệp, tôi là rảnh rồi không được, luyện linh tinh." Sát Mực đổi tay tạ tay, "Trước đó, tôi đề nghị cậu rèn luyện sức bền trước, bắt đầu mỗi ngày chạy chậm 1 tiếng."

Hà Quyền cau khóe miệng: "Chờ thêm khoảng thời gian, hiện tại không được."

Ánh mắt ở trên người Hà Quyền quét một lần, Sát Mực cười nói: "Tôi nói sao cậu đột nhiên kết hôn, hóa ra là phụng tử thành hôn."

"Nè, cái này anh sai rồi, có con hay không đối với em mà nói cũng không phải nhân tố suy tính quyết định kết hôn." Hà Quyền giơ ngón trỏ lên xòe ra, "Coi như cho bạn học Trịnh Đại Bạch một danh phận cha mà thôi."

"Cho nên, có thật?"

"Vâng, anh biết là được, em ngay cả Tiền Việt cũng không nói."

"Chúc mừng, sẽ là Tiểu Tóc Xoăn nhỉ?"

"Xác suất 1/3, tóc xoăn không hoàn toàn gen trội." Hà Quyền chỉ chỉ tóc mình, "Em còn không tính là quá xoăn, tóc cha em giống y như cục lò xo cọ nổi."

Sát Mục không nhin được, cười ghen ho lên.

"Thật đấy, em một chút cũng không khoa trương." Hà Quyền chớp chớp mắt, "Nè, đừng cười nữa, nói chính sự, giải phẫu phục hồi của anh định bao giờ làm? Nếu không qua Tết âm làm luôn đi, lúc đó vẫn chưa bận, đến tháng 3 thì không có thời gian."

Dùng bàn tay lau đi nước mắt bật cười, Sát Mục lắc lắc đầu: "Không làm đâu, mặc cho số phận."

"Nhưng anh thích trẻ con như vậy, không muốn một đứa? Em thấy lão Quý cũng rất thích trẻ con, nếu không làm sao sẽ lập khu sơ sinh." Hà Quyền lấy điện thoại ra lật tài liệu lưu bên trong mở cho Sát Mục, "Em còn vì chuyện này cố ý lục mấy quyển sách, đừng để em làm vô ích."

Sát Mục đột nhiên ý thức được, Quý Hiền Lễ mặc dù ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng trong lòng chưa chắc thật sự thoải mái như vậy. Đúng thế, nếu không thích trẻ con, tại sao đại chủ nhiệm ngoại khoa của bệnh viện công lập không làm, nhất định muốn đến Đại Chính lập khu sơ sinh chứ?

"Giải phẫu này, có thể chữa trị triệt để vết thương cũ của anh?" Hấn hỏi Hà Quyền.

Hà Quyền nói bình thản: "Nếu dự đoán bệnh tình tốt, có thể nâng xác suất từ 0 đến 10. Mặc dù rất thấp, nhưng vẫn mạnh hơn là

không có hi vọng nào."

Sát Mực suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì sau Tết âm làm đi, dù sao Lão Quý cũng không có thời gian nghỉ kết hôn."

Hà Quyền bày thủ thế "OK" với hắn.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 80

Edit + Beta: Vịt

Cách Tết âm lịch còn có 1 tuần, phòng khám bệnh bận như đánh giặc, khoa nằm viện thì rất nhàn nhã. Tết âm lịch nghỉ 7 ngày, kiểm tra sinh sản lại không dám kéo dài, tất cả đều dồn dết trước nghỉ lễ. Hà Quyền buổi sáng khám VIP xong buổi chiều đến khám thường, trước bàn động tý là vây mười mấy người bệnh chờ xem báo cáo, tới mức cậu thỉnh thoảng phải xụ mặt rông một câu "Có thể xếp hàng hay không hả các người" để duy trì trật tự.

Đuổi kịp ca chẩn đoán mang thai, Hà Quyền vừa định mở danh sách kiểm tra đã nghe đối phương nói: "Chủ nhiệm, tôi..... không cần."

Hà Quyền ngẩng đầu, trên dưới đánh giá đối phương một phen: Tuổi ngoài 20, ánh mắt lo lắng, đồ lao động màu tím hơi có vẻ dài rộng phủ trên bả vai gầy yếu.

Cậu lại liếc thông tin người bệnh trên màn hình, 22 tuổi, ghi chép mang thai sinh sản đều là 0.

"Tại sao không cần?" Gặp phải thai đầu đã muốn bỏ, bác sĩ khoa sản luôn sẽ nhiều lời khuyên một tiếng.

Trong phòng khám còn có 5 người, không có chút riêng tư nào để nói, mặt người bệnh trướng đỏ bừng, giọng nói như muỗi kêu:

"Công việc quá bận....."

"Ai công việc không bận? Bận thì không sinh con nữa?" Hà Quyền nghiêng đầu nói với thực tập sinh: "Đoan Mộc, bảo người khác trước tiên ở ngoài chờ."

Đoan Mộc đứng dậy bảo mấy người bệnh rời khỏi phòng khám, mình cũng rất thức thời không vào. Có lẽ chỉ cần nói chuyện với nhau năm mười phút, là có thể quyết định một sinh mệnh nhỏ có cơ hội đến với nhân thế hay không.

"Ngồi đó, đứng nhiều mệt."

Hà Quyền giờ cầm về phía ghế tròn bên cạnh bàn. Người bệnh ngồi xuống, lại bất an giống như trên ghế mộc đình.

"Một mình đến? Không có người nhà đi cùng?" Hà Quyền hỏi.

Người bệnh xoa chân, bất đắc dĩ gật gật đầu.

"Vẫn chưa kết hôn nhỉ?"

"Vâng."

"Theo tôi không cần cảm thấy mất thể diện, đều là người trưởng thành, có quyền hưởng thụ sinh hoạt tình dục." Hà Quyền từ trong khay bên cạnh máy tính cầm lên viên kẹo đưa cho hắn — thời gian mang thai dễ tụt huyết áp, lo trước khỏi họa. "Sao không đến cùng bạn trai?"

"Anh ấy..... không có thời gian....." Người bệnh cầm kẹo, hiển nhiên không có lòng ăn.

"Tôi không phải muốn thăm dò đời tư của cậu, nhưng cậu phải nghĩ thông suốt, đứa đầu đã không cần, sau này rất dễ tạo thành sinh non tính tái phát." Hà Quyền ngữ trọng tâm trường khuyên nhủ, "Tôi làm khoa sản 10 năm, từng gặp không ít người trước đó phá thai qua mấy năm lại muốn không được, vì muốn có con tiêm mấy trăm mũi, tốn bốn năm trăm nghìn vẫn công dã tràng."

Người bệnh thở phào nhẹ nhõm, gương mặt nhìn về phía Hà Quyền: "Chủ nhiệm, mặc dù tôi không học đại học, nhưng đạo lý tôi đều hiểu..... Chúng tôi ra ngoài đi làm muốn nhân lúc trẻ tuổi kiếm thêm ít tiền, một đứa nhỏ từ lúc sinh đến lúc rời tay ít nhất 3-5 năm, quê người yêu tôi còn có người bệnh cần tiền, đứa nhỏ này, tôi không nuôi nổi."

"Cẩn răng là qua thôi." Hà Quyền tiếp tục khuyên.

"Công việc của ngài tốt, thu nhập cao, gặp phải chuyện có thể cẩn răng, nhưng chúng tôi..... tôi không muốn con tôi lại sống giống tôi hồi nhỏ."

Hà Quyền khẽ cười lắc đầu.

"Tôi hồi bé cũng nghèo, thật sự, không đóng nổi tiền thuê nhà, trời mưa to, ba tôi từ nhà trẻ đón tôi về, phát hiện bị chủ nhà đóng cửa. Lên tiểu học, ra đồ chơi mới gì phụ huynh của các bạn đều mua cho, tôi thì không có. Nhưng tôi chưa từng oán giận song thân của tôi, bởi vì bọn họ đã tận lực. Cha tôi chân bị thương, ban ngày ở phòng thu âm làm việc vất, buổi tối đến quán bar hát. Có lúc ông ấy sẽ dẫn tôi đi theo, tôi ngủ thiếp đi, trời muộn không có xe công cộng lại không nỡ thuê xe, ông ấy liền đeo hộp đàn ôm tôi, khắp khểnh đi 4-5 cây số về nhà. Ba tôi biết đánh dương cầm, ông ấy đến hành lang khách sạn đánh đàn, đi gia sư cho con nhà người ta, toàn bộ

tiền đều rót cho cha tôi làm đĩa nhạc, bởi vì ông ấy tin cha tôi trời sinh chính là ăn bát cơm ca sĩ. Đáng tiếc trên mặt cha tôi có sẹo, công ty quản lý nhận được đĩa nhạc của ông ấy gọi ông ấy đi phỏng vấn, vừa nhìn mặt ông ấy đã khoát tay. Đến lúc tôi 10 tuổi cha bắt đầu cố định hát đệm cho ca sĩ nổi tiếng, cuộc sống mới coi như tốt hơn chút. Cho nên, cậu xem, cuộc sống đều là trải qua như vậy, từ từ sẽ đến, khó hơn nữa cũng có thể vượt qua. Nói không chừng tương lai đứa nhỏ này có thể có tiền đồ lớn, đến lúc đó cậu cũng có thể hưởng phúc không phải sao?"

Nghe thế, người bệnh khó xử cười cười: "Chủ nhiệm, ngài đối với ai cũng tận tình khuyên bảo như vậy sao?"

"Cũng không phải, nếu không động tới trách nhiệm của tôi, tôi cũng lười mở miệng." Hà Quyền khoát khoát tay, "Về thương lượng với bạn trai tiếp tục quyết định, không đoán làm, cậu vẫn chưa nói với cậu ấy đi?"

"Đúng, sợ anh ấy khó xử, cha anh ấy bị ung thư vẫn đang làm trị liệu hóa chất, một tháng hơn 10 nghìn, lại thêm đứa bé —"

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đang nói, cửa vang lên tiếng gõ cửa, Hà Quyền đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy người đàn ông mặc đồng phục làm việc giống người trong phòng, đầy mặt lo lắng đứng ở cửa.

Người kia chắc là chạy vội, thở hồng hộc: "Bác sĩ, người yêu tôi ở chỗ anh sao?"

"Người yêu của anh là ai?" Hà Quyền muốn vui vẻ.

"Diệp Thiên Tình." Nam nhân dùng sức nuốt nước miếng.

"À, vậy cậu có phải tên là Lôi Trận Vũ không?" Hà Quyền nói xong, cũng mặc kệ vẻ mặt đối phương có bao kinh ngạc, quay đầu lại giờ cầm vào trong phòng, "Người yêu cậu đến tìm tôi."

((*) Thiên Tình nghĩa là trời quang, Lôi Trận Vũ là mưa rào sấm sét)

Diệp Thiên Tình nhanh chóng đứng dậy đi tới, kéo người yêu đến cuối hành lang. Hà Quyền thò đầu nhìn một cái, sau đó gọi những người bệnh khác vào phòng.

Còn mấy phút tan làm, Diệp Thiên Tình lại đi vào phòng khám, nói với Hà Quyền: "Chủ nhiệm, ngài nên kiểm tra cái gì thì kiểm tra đi, đưa nhỏ tôi cần."

Hà Quyền cười cầm lấy đơn kiểm tra đã sớm in đưa cho đối phương.

Nửa đêm tiếng chuông vang lên, Hà Quyền nhắm hai mắt đưa tay sờ về phía tủ đầu giường, dựa vào bản năng mở màn hình ra sau đó "Ừ" một tiếng.

Âm thanh Triệu Nguyệt từ trong ống nghe truyền ra: "Chủ nhiệm Hà, nhanh đến khám gấp, từ bệnh viện huyện chuyển đến ca nhau tiền đạo xuất huyết, vào phòng mổ đột phát phổi tắc máu."

*** mẹ!"

Hà Quyền trong nháy mắt tỉnh táo, trở mình bò dậy. Trịnh Chí Khanh cũng tỉnh, một câu không hỏi nhiều, mặc quần áo cầm chìa khóa xe đưa Hà Quyền đến bệnh viện.

Thấy Hà Quyền vội vàng vọt vào phòng giải phẫu, Tiết Vĩ nhanh chóng trần thuật tình huống người bệnh với cậu: "Chức năng đông máu trở ngại, trước mổ nửa tiếng tiêm Hemagglutinin, vừa muốn hạ dao liền xảy ra tắc máu, vẫn may không phải ở động mạch chủ phổi."

"Tiêm Hemagglutinin không nên dẫn tới tắc động mạch, hướng chỉ chức năng đông máu lại kém." Hà Quyền nhanh chóng liếc nhìn báo cáo Cảnh Tiêu đưa cho mình, "Hắn khẳng định còn có bệnh khác, ghi chép bệnh án có không?"

Cảnh Tiêu nói: "Tôi vừa hỏi người nhà, nói sau khi mang thai luôn loét khoang miệng."

"Còn có bệnh trạng khác không?" Hà Quyền dịch mặt nạ dưỡng khí của người bệnh ra, nhẹ nhàng đẩy miệng ra quan sát tỉ mỉ, quả nhiên thấy hai điểm loét.

"Cái khác không nói."

Hà Quyền liếc nhìn máy giám sát tim thai, suy nghĩ một lát sau đó nói: "Trước tiên mổ đưa nhỏ ra, tim thai đã hạ xuống 100. Mổ xong lập tức tiêm thuốc làm chậm co rút tử cung, giữ cuống rốn lại trong tử cung, chờ chức năng đông máu khôi phục lại xử lý."

Cảnh Tiêu và Tiết Vĩ đồng thời đề xuất chất vấn: "Nhưng như vậy rất dễ nhiễm biến chứng."

"Dù sao cũng tốt hơn xuất huyết nhiều lập tức chết, dựa theo tôi nói mà làm, xảy ra vấn đề tôi chịu trách nhiệm."

Hà Quyền vén chăn đơn phủ trên người người bệnh lên, bẻ đèn mổ cẩn thận kiểm tra hạ thể người bệnh. Lại là một mảng loét nhỏ,

cậu nhìn sau đó cau mày. Lại đứng dậy quan sát vị trí cắm kim trên cánh tay người bệnh, phát hiện xung quanh lỗ kim sưng đỏ không bình thường.

"Loét khoang miệng nhiều lần, loét cơ quan sinh dục, kim châm phản ứng dương tính, Cảnh Tiêu, anh cảm thấy là bệnh gì?" Hà Quyền hỏi.

Cảnh Tiêu rũ mắt suy nghĩ một chút, chân mày bỗng nhiên cau lại: "Bệnh Behcet (*)?"

((*) Bệnh Behcet (hay còn gọi là hội chứng Adamantiades) là một hình bệnh tự miễn hiếm gặp gây viêm hệ thống mạch máu đặc biệt là tĩnh mạch, thường thấy với triệu chứng loét niêm mạc và bên trong mắt (viêm màng mạch nhỏ, viêm võng mạc, viêm móng mắt))

"Bệnh Behcet quả thực sẽ dẫn tới phổi tắc máu." Tiết Vĩ nhanh chóng tiếp một câu.

"Trước dựa theo bệnh Behcet chữa, tôi đi nói với người nhà, các người mổ xong đẩy tĩnh 2 đơn vị vitamin K1, thêm glucocorticosteroid, chờ ban ngày gọi chủ nhiệm Kiều cùng hội chẩn rồi quyết định phương án trị liệu đầy đủ."

(Vịt: ** mẹ mỗi lần dịch đến một loại bệnh nào đấy tui lại có kích động muốn tát bà tác giả một phát =))))))))) mỗi đoạn ngắn ngắn này mà tốn hơn nửa thời gian tui làm một chương =.=)

Nói xong, Hà Quyền xoay người rời khỏi phòng giải phẫu.

Chờ đẩy người bệnh vào phòng bệnh, Hà Quyền dặn dò hộ sĩ trực ban sau đó quay về phòng làm việc. Trịnh Chí Khanh ở trên

sofa trong phòng làm việc chủ nhiệm ngủ, nghe thấy Hà Quyền đi vào, đứng dậy tặng sofa cho cậu.

Xoa bóp chân giúp Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh hỏi: "Trước ăn ít đồ hăng ngủ?"

"Không đói." Hà Quyền xoa xoa mặt, cảm khái nói: "Trịnh Đại Bạch, tương lai con em làm gì cũng đừng học y."

"Anh còn tưởng em muốn để Tiểu Bạch thay em hoàn thành sự nghiệp chưa hoàn thành, đến khoa ngoại lòng ngực chứ."

"Một chết, không bằng học luật."

"Làm luật sư cũng rất vất vả, anh hồi ở phòng luật ở Wall Street thực tập làm phụ tá, không nhẹ nhàng hơn bác sĩ."

Hà Quyền chống nửa người dậy, sắc mặt ngưng trọng hỏi: "Vậy Tiểu Bạch tương lai làm gì tốt?"

"Muốn làm gì thì làm cái đấy, em á, đừng tiêu tốn lòng thanh thần." Trịnh Chí Khanh đưa tay sờ sờ bụng cậu, "Có lẽ nơi này ở chính là một siêu sao bóng rổ tương lai."

"Em cảm thấy là con gái." Hà Quyền không thể nào đồng ý lúc đầu.

"Con gái cũng có thể chơi bóng rổ mà, trung bình chiều cao của hai bọn mình, khẳng định không lùn được." Trịnh Chí Khanh nói, tính toán chênh lệch chiều cao giữa mình và Hà Quyền.

Hà Quyền vẽ mặt kinh hãi: "*** mẹ, cô nương hơn 1m8, thôi xong, tương lai lập gia đình thế nào?"

Trịnh Chí Khanh giận tái mặt: "Lập gia đình? Hoa hồng anh nuôi, dựa vào cái gì để người khác bê cả chậu đi."

"Nói anh mập anh đã thờ gấp." Hà Quyền đập nhẹ đùi anh, "Bát tự còn chưa chồng đã muốn làm cha vợ?"

((*) Chữ Bát (八). Câu bát tự còn chưa chồng ý là không có biện pháp, không có mặt mũi. Ở đây hiểu theo nghĩa đen ý là cái thai còn chưa thành hình mà ông Khanh đã đòi làm cha vợ. Thai nhi ở trong bụng sẽ có giai đoạn xoay đầu giống như chữ Bát lộn ngược)

Cầm mắt cá chân Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh cong người đè người vào trong sofa, nói: "Vẫn là sinh con trai tốt, không phải anh tư tưởng cũ, bớt lo."

"Nếu con trai giống em thì sao?" Hà Quyền nghiêng đầu.

Trịnh Chí Khanh nghiêm túc suy nghĩ một chút. "VẬY anh mời mấy sư phụ dạy nó công phu, tương lai không bị bắt nạt."

Giơ tay lên nắm lấy sống mũi cao thẳng kia, Hà Quyền cười như không cười nhìn anh.

"Anh muốn nuôi ra một Sát Mực?"

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Bị cơn ác mộng đánh thức, Sát Mực mở mắt ra nhìn trần nhà, chờ thờ dốc bình phục mới đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Bật lửa bắn ra, sương khói theo hà hơi cùng thờ ra, Sát Mực cong người nằm nhoài trên rào chắn ban công, ngắm nhìn đường

phổ được đèn đường chiếu sáng xuất thần. Đã bao nhiêu năm, cơn ác mộng không hắt đi được, trải nghiệm thâm sâu sau khi bị phát hiện thân phận nằm vùng nhất định là nỗi đau kiếp này hẳn không cách nào khép lại. Những tiếng cười tà ác, chửi rủa khó nghe cùng với mùi rỉ sắt đó, ở trong giấc mơ vô cùng chân thật.

Nhẹ nhàng kéo thảm nhung đắp lên đầu vai, ấm áp quanh thân hẳn bị gió đêm thổi lạnh thấu.

"Lại hút thuốc, không phải nói muốn cai?" Quý Hiền Lễ dùng thảm quấn người vào trong ngực, "Em không thể giống như người bình thường, sau khi mơ ác mộng lui vào trong ngực chồng cầu an ủi cầu ôm?"

Sát Mục cười khẽ, nghiêng đầu thở ra khói thuốc.

"Ít làm buồn nôn người ta."

"Thỉnh thoảng cũng thỏa mãn tính ảo tưởng của anh chứ." Ở thái dương người yêu hạ xuống nụ hôn, Quý Hiền Lễ từ trong hộp thuốc lá đặt ở rào chắn rút ra điều thuốc, đối diện điệu của Sát Mục châm.

Sát Mục nghiêng đầu nhìn y một cái: "Thuốc này vị mạnh, anh đừng hút."

"Không sao, dân bản địa trên đảo nhỏ Trung Mỹ cho anh hút một loại lá cây phơi khô nâng cao tinh thần."

"Ma túy?" Sát Mục cau cau mày.

"Không phải, không có chất phụ gia gì cả, khỏe mạnh hơn hút lá thuốc lá." Quý Hiền Lễ siết chặt cánh tay ở ngang hông hẳn, "Về phòng đi, bên ngoài lạnh."

"Hút xong điều này." Sát Mực gảy nhẹ tàn thuốc, "Lão Quý, nói với anh chuyện này."

"Nói." Quý Hiền Lễ sau đó lại tiếp một câu, "Ài, anh nếu họ Cung thì tốt rồi."

(Cung cũng có nghĩa là tử cung, ý ông Lễ là ông muốn có tử cung)

Sát Mực liếc hẩn một cái, quay đầu nhìn dưới lầu, nói: "Em quyết định làm giải phẫu."

Quý Hiền Lễ ngừng tay lại, ngưng mắt nhìn gò má đường cong cương nghị của Sát Mực một lát sau thoải mái cười nói: "Xem ra, anh có hi vọng trước 45 tuổi làm cha?"

"Đừng vui quá sớm, Hà Quyền nói, chỉ là nâng xác suất từ 0 lên 10 mà thôi."

"10%, không phải là 1/10?" Quý Hiền Lễ bóp tắt tàn thuốc, đưa hai tay tới trước mặt Sát Mực, ra vẻ nghiêm túc xòe từng ngón tính toán, "Nói cách khác, nửa tháng có một lần cơ hội trúng chiêu."

"Anh học toán của giáo viên thể dục?" Sát Mực muốn ấn tàn thuốc lên tay y, suy nghĩ một chút vẫn là ấn tắt trên rào chắn, xoay người chất vấn đối phương: "Nửa tháng ở đâu ra 10 lần?"

"Chẳng lẽ em tính trước khi ngủ và trước khi rời giường thành 1 lần?"

Quý Hiền Lễ câu khéo miệng, dùng thăm quần Sát Mực kéo vào phòng ngủ — Chê ít? Trước tiên bổ sung đủ nửa tháng hăng nói.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 81

Edit + Beta: Vịt

Hà Quyền dùng sức hít vào một hơi, khóa kéo quần tây coi như kéo lên được. Trịnh Chí Khanh gõ cửa vào phòng làm việc chủ nhiệm, cậu vẽ mặt cậu "Cuộc sống này không cách nào qua" đang phân cao thấp với khóa quần, xoay mặt đến khu hộ sĩ xin sợi da.

"Em rõ ràng gầy nhiều như vậy, sao lưng quần vẫn chặt vậy!?"

Hà Quyền cau mặt cúi đầu nhìn Trịnh Chí Khanh xỏ sợi da qua lỗ cài quần tới trên cúc, kéo hai bên quần lót vênh lên. Trong phòng làm việc thì bộ âu phục này, đợi lát phải đến chỗ Tề Gia Tín ăn tối, Hà Quyền không kịp về nhà thay bộ khác. Lẽ ra bộ âu phục này hẳn không có vấn đề, làm 2 năm trước, lúc đó cậu còn nặng hơn bây giờ chút, đâu nghĩ giờ cài lại không cài được.

"Chật không phải eo, là hông." Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu nhìn vải trên mông Hà Quyền bị ép lộ ra, hé miệng cười cười, "Đã qua 8 tuần rồi, xương cốt bắt đầu thay đổi, A Quyền, cái này em hẳn là hiểu hơn anh."

"Em đương nhiên hiểu, chắc là chênh mấy milimet?" Hà Quyền trở tay xoa xoa vị trí đuôi xương sống, cau mày chống trán lên vai Trịnh Chí Khanh, "Trịnh Đại Bạch, anh phải đi mua đệm em cho em, đau em ngồi không yên."

"Trước khi đến chỗ Tề lão rẽ vào siêu thị." Trịnh Chí Khanh cũng giơ tay xoa giúp cậu.

Thần kinh toạ bị đè dẫn đến đau, khoa sản thường gặp, càng ngồi và nằm càng đau, cũng không có cách nào giảm bớt chỉ có thể chờ tự biến mất. Kiều Xảo trêu ghẹo nói đây là Tiểu Bạch ngạ Hà Quyền lười, giục cậu đứng lên hoạt động nhiều, sau đó Hà Quyền tìm cái loại chuyện vặt vãnh sai Trịnh Chí Khanh chạy.

Tỷ như âu phục, vốn có thể để nhân viên tiệm giặt đưa cậu cũng gọi Trịnh Chí Khanh đi lấy.

"Muốn gặp anh thì nói thẳng." Lúc đưa tây trang đến phòng làm việc Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh tìm bậc thang xuống cho mình. Trong thang máy viện trưởng thấy anh xách túi giặt ấn nút tầng 6, cứ dùng ánh mắt "kiểu kia" nhìn anh, còn gượng cười nói "Mùa đông khô quá dễ viêm phổi nhĩ".

Hà Quyền kéo ngăn kéo ra, lục ra tờ A4 "Đại Bạch và chó không được đi vào" đã lâu không dùng, cười híp mắt nhìn anh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trước mặt đám trẻ con Tề Gia Tín là một bộ tư thái thấp, nhưng ở trước mặt thông gia, ông mang theo tư thái trưởng bối. Ông cụp đầu vợ chồng Trịnh gia chờ ở phòng khách khoảng nửa tiếng mới lộ diện, không ngồi xe lăn, ưỡn thẳng sống lưng chống gậy đầu rồng, mặc dù đi lại chậm chạp nhưng quanh thân trước sau như một tản ra uy nghiêm.

Tề Gia Tín mặc chính là áo sơ mi quần vải bố áo ba lỗ lông, ông tùy ý tạo thành đối lập rõ ràng với tây trang ba món của Trịnh Kiến Bình và sườn xám sát người của Hứa Viện, tỏ rõ ung dung của trưởng lão. Phải nói Trịnh Kiến Bình cũng là người gần 70 tuổi, nhưng đối với Tề Gia Tín vẫn cung kính như văn bối. Dù sao, ông cụ cả đời trải qua sóng gió, viết sách xếp chồng lên e là còn cao hơn Trịnh Chí Khanh.

"Xấu hổ quá, người đã già, động tác chậm, để các người đợi lâu." Tề Gia Tín giơ tay lên, ra hiệu vợ chồng Trịnh thị đứng dậy nghênh đón ông ngồi xuống.

"Tề lão không cần khách khí, là chúng tôi quấy rầy ngài nghỉ ngơi." Trịnh Kiến Bình nói, cùng vợ trao đổi ánh mắt.

Hứa Viện ngẫm hiểu, từ trong túi xách lấy ra phong thư trắng thuần đặt vào trên bàn trà, cười nói: "Tề lão, hai hôm trước nghe Chí Khanh nói, ngài sắp làm cụ rồi, tôi nói tiếng hỉ với ngài..... Chi phiếu 10 triệu này, là quỹ giáo dục của tôi và chủ tịch Trịnh cho đưa nhỏ, nhưng bọn Chí Khanh không nhận, chỉ có thể phiền ngài giữ thay bọn nó."

Tề Gia Tín tùy ý khoát khoát tay, nói: "Tôi nếu nhận, A Quyền e là đời này cũng không vào cửa đại trạch Tề gia nữa, nó ngay cả tiền của tôi cũng không cần. Con cháu tự có phúc của con cháu, người già nhắm mắt, mọi sự ngừng lại, tốn chút lòng thanh thản làm gì. Bà thông gia, thu lại đi, nhé."

Sắc mặt Hứa Viện hơi có vẻ khó xử, Trịnh Kiến Bình gật gật đầu, ra hiệu bà thu phong thư lại. Thật ra ông đã sớm biết Tề Gia Tín sẽ không nhận, cho chi phiếu là vì cho thái thái độ Trịnh gia coi trọng Hà Quyền, để trong lòng Tề Gia Tín thoải mái.

"A Vân à —" Tề Gia Tín hô về phía phòng bếp: "Cầm tới quà gấp mặt ta chuẩn bị cho thông gia."

Trịnh Kiến Bình vội nói: "Tề lão ngài đừng khách khí, sau này đều là người một nhà."

"Cũng là vì là người một nhà, tôi mới không tiếc cho hai người."

Tề Gia Tín nhận lấy hộp đồ chị Vân đưa tới, mở nắp bày ra gốc nhân sâm đặt trên nhung cho bọn họ. Trịnh Kiến Bình không hiểu thuốc Đông y, nhưng nhìn rễ chùm dài nhỏ đều được kim tuyến cố định cẩn thận, lập tức hiểu gốc nhân sâm khẳng định giá trị không rẻ.

Giao cái hộp cho Hứa Viện, Tề Gia Tín giơ tay lên chỉ chỉ nhân sâm: "Tuổi của cái này còn lớn hơn 3 chúng ta gộp lại, bây giờ có thể đào được sâm già như vậy thật sự dựa vào vận khí, bao nhiêu năm cũng khó thu được một nhánh. Nhắc tới nhân sâm giá tiền cũng rất cao, thời đại này còn ít, động tý là ở hội đấu giá gõ một hai chục triệu."

"Cái này quý quá, Tề lão, ngài vẫn là giữ lại đi." Hứa Viện làm bộ muốn trả hộp sâm lại cho Tề Gia Tín.

Tề Gia Tín trở lại đỡ, nhìn như tùy ý nói: "A Quyền của chúng tôi không quý hơn cái này? Nó tôi cũng cam lòng để các người dẫn về, một cọng cỏ tính là gì? Các người nếu không nhận, thì trả cháu trai của tôi lại."

"Phu nhân, đây là tâm ý của Tề lão, nhận lấy đi."

Trịnh Kiến Bình khách khí gật đầu. Gừng càng già càng cay, ông hiểu, Tề Gia Tín mượn tặng nhân sâm nhắc nhở bọn họ, phân

lượng của Hà Quyền ở trong lòng mình.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Ăn cơm xong Trịnh Chí Khanh ra cửa tiễn cha mẹ, Hà Quyền cau mày ngồi ở phòng khách uống thuốc. Trước khi ăn cơm Trịnh Chí Khanh đã bảo chị Vân sắc thuốc của Hà Quyền, sau khi ăn xong nửa giờ vừa vặn để nguội có thể uống được. Mặc dù Hà Quyền uống ba ngày đã không nôn nữa, nhưng vẫn theo lời dặn của bác sĩ uống đủ 2 tuần, nghe nói theo liệu trình này uống xong, lần sau mang thai cũng không nôn nữa.

Hà Quyền nhắc đi nhắc lại chỉ cần 1 đũa này, sinh xong liền đi chôn ống, không cần bản dùng thử nữa, làm liệu tiêu chuẩn. Đối với Hà Quyền không nhắc đến chuyện buộc garo mình nữa, Trịnh Chí Khanh cảm thấy vui mừng.

Bỏ nhiều đường hơn nữa cũng không lấn át được vị đắng của thuốc bắc, hướng chi Tề Gia Tín còn cấm Trịnh Chí Khanh bỏ thêm đường vào trong thuốc đã sắc, Hà Quyền chỉ thiếu bóp mũi uống xuống. Bản thân kẹo chính là một vị thuốc, Trung y dựa theo dược tính phân chia, đường trắng lạnh đường đỏ ấm, thêm vào thuốc sẽ ảnh hưởng dược tính. Giải thích của khoa học là, bản thân đường mía chứa các loại tạp chất, sẽ cùng protein và axit tannic trong thuốc phản ứng dẫn đến thành phần hữu hiệu đọng lại, giảm công hiệu.

Trịnh Chí Khanh vốn định để cho chị Vân cầm thìa mật ong cho Hà Quyền, nhưng Tề Gia Tín nói mật ong nhuận tràng, thời gian mang thai cấm ăn.

"Thuốc đắng dã tật." Tề Gia Tín từ ái nhìn Hà Quyền bị đắng tới nhăn mặt mặt lại, "A Quyền, nghỉ Tết âm mấy ngày vậy?"

Hà Quyền hít hít khí — dựa vào không khí lưu thông mang đi vị đắng trong miệng — nói: "Hai ngày, mồng 2 mồng 6, tham gia hôn lễ của đồng nghiệp."

Trong mắt hơi lướt qua tia thất vọng, Tề Gia Tín thử thăm dò hỏi: "30 có rảnh về ăn tết niên không?"

Hà Quyền mím miệng, nói: "Ông ngoại, ông biết các thân thích nhìn cháu thế nào, tụ tập đại gia tộc thế này, cháu không ở được."

"À, ài, nhìn ta, chỉ nghĩ đến mình vui." Tề Gia Tín cười khan, "Vậy thì rảnh thường xuyên về ăn bữa cơm, bình thường chỉ có ta và bọn chị Vân vú Trương, rất lạnh lẽo."

Hà Quyền đột nhiên nhớ ra cái gì đó: "Lần trước về quên hỏi, chú Cung đâu?"

Tề Gia Tín ngậy ra, nói: "Đi rồi."

"Chú ấy vẫn chưa đến tuổi về hưu nhỉ?" Hà Quyền không nghĩ tới chỗ xấu.

Tề Gia Tín phìền muộn thờ dài: "Ung thư tuyến tụy, chuyện năm ngoái, từ lúc phát hiện đến lúc đi, 3 tháng."

Hà Quyền hơi ngẩn ra, trước mắt bởi vì hơi nước mờ hồ chồng chất.

Cung Hãn Hải, ở Tề gia làm hơn bốn mươi năm, là người khiêm tốn ôn hòa, Tề Gia Tín ngoại trừ công việc tất cả mọi chuyện đều do

hắn chuẩn bị, coi như quản gia của đại trạch. Tề Tranh và Hà Kính Phi sau khi qua đời là hắn đón Hà Quyền về Tề gia, cũng là hắn xử lý chuyện hậu sự của hai người. Hắn và Tề Tranh cùng tuổi, tất cả mọi chuyện trước khi Hà Quyền sinh ra, có liên quan đến Tề Tranh và Hà Kính Phi, đều là hắn kể cho Hà Quyền nghe.

Cung Hãn Hải không kết hôn, không có con, hồi Hà Quyền ở Tề gia, hắn coi tiểu thiếu gia này thương yêu như ruột thịt của mình, chăm sóc chu đáo tỉ mỉ. Trước đây Hà Quyền chịu thương của Tề Gia Tín, Cung Hãn Hải nửa đêm lén đến phòng cậu bôi thuốc cho cậu, cho cậu rất nhiều an ủi và ấm áp.

Mấy năm trước rời khỏi Tề gia Hà Quyền vẫn có liên lạc với Cung Hãn Hải, nhưng sau đó công việc càng ngày càng bận rộn, hơn nữa Hà Quyền cố ý tránh Tề Gia Tín, cũng dần dà cắt đứt liên hệ. Không nghĩ tới người vậy mà đã mất, cậu hiện tại muốn nói tiếng cảm ơn với trưởng bối đã bù đắp thiếu thốn tình cha cho cậu, lại muộn mất rồi.

"Chôn ở đâu? Cháu rảnh rồi thì đi bái tế." Hà Quyền từ trên bàn rút ra tờ khăn giấy, quay lưng xì nước mũi.

Tề Gia Tín lắc lắc đầu. "Dựa theo nguyện vọng của hắn, tro cốt rắc vào biển lớn..... Ý của hắn là, không có đời sau đến bái tế mộ bia, dựng vô dụng."

Lỗ mũi Hà Quyền lại chua xót.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nghe thấy tiếng trở mình của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh xoay người ôm người vào trong ngực, vừa giúp cậu xoa vị trí đuôi xương sống vừa hỏi: "Đau không ngủ được?"

"Ừ, xuống thêm chút nữa." Hà Quyền dịch dịch đầu, gối lên cánh tay Trịnh Chí Khanh.

Nhẹ nhàng xoa một lát, Trịnh Chí Khanh duỗi người qua nhìn, thấy Hà Quyền mở to mắt, lại hỏi: "Có tâm sự?"

"Hôm nay nghe ông ngoại nói, chú Cung trước đây chăm sóc em không còn nữa, trong lòng hơi buồn." Hà Quyền lật người, ôm lấy eo Trịnh Chí Khanh, vùi mặt vào lồng ngực đối phương.

"Sinh lão bệnh tử, không ai tránh được." Hôn hôn đỉnh đầu tóc xoăn, Trịnh Chí Khanh thu chặt cánh tay ôm chặt cậu, "Chôn ở đâu? Hôm nào anh cùng em đi bái tế ông ấy."

"Tro cốt rắc ra, không dựng bia." Hà Quyền nói chuyện mang theo chút giọng mũi, "Sau đó em đột nhiên ý thức được, nếu em không đi bái tế, chờ ông ngoại trăm tuổi, mộ bia khẳng định dựng vô ích."

"Vậy thì đi thôi, đến lúc đó anh cũng đi cùng em."

"Em có suy nghĩ." Hà Quyền ngẩng đầu lên, con ngươi sâu xa chiếu ra từng điểm ánh sáng, "Chờ ông ngoại không còn, dời mộ các ba em đến bên mộ ông ấy."

Ngắm nhìn người yêu trong mắt lóe ra tâm tư nhỏ, Trịnh Chí Khanh cười khế: "Nhớ đốt cả gậy đầu rồng, làm hàng xóm với cha em, ông cụ đảm bảo dùng cái đó."

"Anh đây là bị đánh nhớ lâu." U buồn trên mặt Hà Quyền lướt cái quét sạch, bò dậy cười trên bụng Trịnh Chí Khanh, trên cao nhìn xuống đối phương, "Trịnh Đại Bạch, anh bao lâu không nộp bài về nhà rồi?"

Trịnh Chí Khanh ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Phải 1 tuần rồi đi, thầy Hà, hiện tại không phải đề đề xuất giảm gánh nặng cho học sinh sao?"

"Em hôm nay muốn làm kiểu trắc nghiệm." Hà Quyền nói, đưa tay nghiêm túc cởi từng nút áo ngủ Trịnh Chí Khanh.

Trở mình đè người xuống, Trịnh Chí Khanh cong người đỉnh đỉnh Hà Quyền, để đối phương cảm nhận được nhiệt tình của mình. Hà Quyền ôm cổ anh, từ đôi môi một đường cắn đến hầu kết, trêu chọc Trịnh Chí Khanh cả người bốc lửa.

"Ra đề đi thầy Hà." Trịnh Chí Khanh thổi hô hấp cực nóng tới bên tai cậu, "Đảm bảo thi điểm tối đa."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 82

Edit + Beta: Vịt

So với tiệc cưới xếp 60 bàn tiệc của Tang Đình Đình hôm mồng 2, hôn lễ hôm mồng 6 của Quý Hiền Lễ và Sát Mực quả thực phải gọi là keo kiệt. Tổng cộng 5 bàn hơn nữa căn bản không có nghi thức, cũng chỉ là mời viện trưởng làm người chứng hôn máy móc đọc lời chứng hôn, tân nhân trao nhẫn hôn nhau sau đó đến giờ ăn cơm.

Bất quá Tang Đình Đình người ta là cưới lần đầu, làm lớn thế nào cũng không quá phận, khởi điểm của hạnh phúc chung thân, người phụ nữ nào không nên huy hoàng một lần? Sát Mực là cưới lần 2, dựa theo tập tục vốn không nên làm lớn. Hà Quyền nghe nói nếu không phải Quý Hiền Lễ kiên trì, vốn Sát Mực ngay cả 5 bàn này cũng không định mời.

Ý nghĩ này ngược lại không mưu mà hợp với Hà Quyền, cậu sợ phiền toái nhất, thích náo nhiệt cũng thích tụ tập với người khác náo nhiệt, đến mình, đơn giản đến đây làm đến đấy. Tề Gia Tín và vợ chồng Trịnh gia định chính là 15 tháng giêng ở Triều Hải Lâu mời hai bàn, chỉ mời bạn tốt chí thân và lãnh đạo trong viện, chính thức tuyên bố tin vui.

Đồng chí lão Quý là người gặp chuyện vui tinh thần phấn chấn, bê Mao Đài lần lượt uống. Bốn bàn rượu kính xuống, mặt ngực say

tới đồ bưng. Đến bàn của đồng nghiệp trẻ tuổi, vừa thấy Hà Quyền bưng cốc nước trái cây chạm cốc với mình, Quý Hiền Lễ giả bộ bất mãn: "Chủ nhiệm Hà, cậu keo kiệt quá, sao cầm cái này uống với tôi?"

"Ờ, tôi hôm nay lái xe đến, không thể uống rượu." Cái cớ này Hà Quyền dùng từ mùng 2 đến mùng 6.

"Tham dự tiệc cưới còn lái xe, cậu cố ý." Quý Hiền Lễ lúc này có chút high, trực tiếp giơ tay khoác trên vai Hà Quyền, "Hôm nay vui, mình uống một chén, cậu lát gọi lái xe thuê là được."

Không đợi Hà Quyền nói chuyện, Sát Mực giơ tay bóp cổ Quý Hiền Lễ kéo người rời khỏi bàn ăn chạy thẳng đến phòng nghỉ bên cạnh. Trong phòng bao nháy mắt an tĩnh lại, mọi người yên lặng nhìn một màn trước mắt, đều ở trong lòng thay cuộc sống sau hôn nhân của đồng chí lão Quý lau mồ hôi.

Rót vào bát men ngọc canh măng tây đặt vào trong tay Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh cười cười nói: "Phó viện trưởng Quý tửu lượng hơi kém chút."

"Anh vẫn không biết xấu hổ nói người ta?" Hà Quyền khinh thường lên tiếng, "Em nên quay lại cái đức hạnh say rượu thất thố của anh trong tiệc rượu đầy tháng của Quan Quan."

Trịnh Chí Khanh hơi có vẻ lúng túng: "Sau này không uống nhiều vậy nữa."

Hà Quyền đứng lên.

"Đi đâu?" Trịnh Chí Khanh hỏi.

"Phòng vệ sinh."

"Anh đi cùng em."

"Ăn cơm của anh đi." Hà Quyền đề lại bả vai Trịnh Chí Khanh, cong người kề tai nói nhỏ, "Còn chưa tới mức cần anh đỡ giúp em."

Hình ảnh vô cùng rõ nét, Trịnh Chí Khanh chợt thấy mình gánh nặng đường xa.

Rửa tay xong đang định ra khỏi toilet, Hà Quyền chợt nghe có tiếng rên yếu ớt truyền đến từ phòng cách vách. Tính nhạy cảm của nghề nghiệp giục cậu dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng bên, không ngoài ý muốn lại nghe thấy một tiếng. Cậu xoay người, giơ tay gõ gõ cửa.

"Tiên sinh, cần trợ giúp không? Tôi là bác sĩ."

Bên trong không đáp lại, Hà Quyền lại gõ gõ cửa, theo sát liền nghe thấy bên trong lờ mờ một tiếng ập úng. Cậu nhanh chóng ngồi xổm xuống từ lỗ hổng dưới cửa xem xét tình huống, nhìn thấy có người đưa lưng về phía mình co rúc trên mặt đất, thân thể không ngăn được run rẩy, giống như đang co giật.

Hà Quyền vừa nhìn là bệnh nặng phát tác, trước tiên vọt tới cửa phòng vệ sinh kéo mở cửa hô to về phía hành lang một tiếng "Ai đó đến giúp một tay!", sau đó lập tức trở lại phòng vách ngăn nhắc chân đạp cửa. Không gian phòng vách ngăn nhỏ, bệnh nhân nằm trên mặt đất đang chặn ở cửa khép mở, Hà Quyền chỉ đá cửa ra một đường nhỏ, đành phải gian nan nghiêng người chen vào.

Thấy tay bệnh nhân hiện hình chân gà cuộn tròn ở ngực co giật, Hà Quyền lập tức cởi áo khoác xuống vo tròn lót dưới cổ đối

phương, nâng cao khí quản để giữ vững đường hô hấp thông suốt. Lúc này cửa bị đẩy ra kể hở, Trịnh Chí Khanh thấy cậu đang xử lý bệnh nặng, vội vàng gọi 120.

"Tình huống gì?"

Gọi điện thoại xong, Trịnh Chí Khanh hỏi cậu. Còn có mấy đồng nghiệp sau khi nghe thấy tiếng kêu cứu của Hà Quyền cũng vội tới, trong lúc nhất thời trong phòng vệ sinh chật ních bác sĩ.

"Cổ giật đột phát, nhịp tim 160, không có dị vật tắc nghẽn đường hô hấp." Hà Quyền thu lại tay đặt trên động mạch cổ của bệnh nhân, lại lật xem mí mắt đối phương, "Hình như là phát tác chứng động kinh, Chí Khanh, đưa khăn lông cho em."

Trịnh Chí Khanh trở tay từ trên bồn rửa tay cầm khăn lông dùng cho khách lau tay từ trong khe cửa đưa vào. Hà Quyền dùng sức đẩy cầm người bệnh ra, đưa khăn lông vào miệng hắn để tránh cắn tổn thương đầu lưỡi.

"A Quyền em dịch người về phía sau, anh không vào được." Trịnh Chí Khanh cũng không dám dùng sức đẩy cửa, sợ đập vào ót bệnh nhân.

Hà Quyền kéo chân đối phương lùi về phía sau một đoạn, để Trịnh Chí Khanh chen vào, cùng cậu đỡ người ra ngoài. Vừa đặt xuống chỗ phẳng, thân thể người bệnh đột nhiên tê cứng cứng đờ, sắc mặt dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ tím tái — không có hô hấp.

Hà Quyền nhanh chóng túm khăn lông ra, giơ tay làm hồi phục nhịp tim cho đối phương. Trịnh Chí Khanh vừa nhìn, vội vàng kéo

cậu từ bên cạnh người bệnh ra, đổi lại là mình. Đồng nghiệp bên cạnh từng người xoa tay, la hét "Chuyên vụ anh mệt thì nói một tiếng gọi tôi", "Không chết được không chết được, bác sĩ đầy phòng đấy", "Tôi thấy không giống động kinh hình như là bệnh tim".....

Sau đó nhân viên băng ca và bác sĩ trên xe cứu thương còn rầu hơn, nhiều bác sĩ như vậy gọi chúng tôi đến làm gì?

Người nhà không đi theo xe bệnh viện thiên ân vạn tạ với Hà Quyền, cố gắng nhét tiền cho cậu. Hà Quyền uyển chuyển từ chối, nói ai gặp phải chuyện thế này cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Quản lý khách sạn thấy không xảy ra mạng người, trực tiếp miễn phí toàn bộ 5 bàn ở phòng của Hà Quyền bọn họ, còn tặng mấy thùng bia.

Hà Quyền khoát vai Sát Mực cười ha ha nói: "Nè, lão Quý giờ nợ em nhân tình lớn."

"Để đời sau của anh ấy làm trâu làm ngựa báo đáp cậu." Sát Mực cười khế.

"A Quyền, em qua đây." Trịnh Chí Khanh nắm cánh tay Hà Quyền kéo cậu đến một bên, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: "Em lúc nãy dùng chân đạp cửa hả?"

"Cửa cài từ bên trong, em không đạp, mở ra thế nào?"

"Em có biết tình trạng thân thể em thế nào không?"

Hà Quyền chẹn họng, hỏi ngược lại: "Em cứu người còn sai?"

"Không sai. Nhưng anh cách em chỉ hơn 10m, còn có nhiều đồng nghiệp như vậy ở đây, em nên chờ bọn anh." Trịnh Chí Khanh tận

lực đè ép ngữ khí, "Em từng sảy thai, cho nên, anh hi vọng em lần sau gặp phải loại chuyện này, có thể ưu tiên nghĩ đến tình huống của mình, ok?"

"Đúng, là sơ sót của em dẫn đến sảy thai, cho nên ở trong khái niệm của anh, em nhất định sẽ mắc sai lầm lần nữa?" Hà Quyền tránh tay anh ra, nghiêng đầu nhìn chằm chằm áo khoác âu phục ném ở trên ghế vo không còn hình dạng, cơ mặt rõ ràng căng lên.

Trịnh Chí Khanh thấy cậu giận, cũng ý thức được thái độ của mình có vấn đề, bèn lại lần nữa cầm tay cậu: "Đây không phải vấn đề đúng và sai, là anh đang lo lắng cho em."

"Anh lo con cháu của Trịnh gia các anh đấy!"

Âm thanh Hà Quyền có chút lớn, dẫn tới xung quanh bắn tới một mảnh ánh mắt kinh ngạc. Trên mặt cậu hơi không nhìn được, đẩy Trịnh Chí Khanh ra xoay người lấy áo khoác treo trên kệ áo mũ xuống, bước nhanh rời khỏi phòng bao. Trịnh Chí Khanh cũng vội vàng đuổi theo ra, kéo Hà Quyền không để cho cậu đi.

"A Quyền, anh thừa nhận thái độ của anh không tốt, nhưng anh thật sự lo lắng cho em."

"Lo lắng cho em!?" Hà Quyền hung hăng đẩy anh ra, mình lại là biểu cảm thú con bị thương, "Cho nên anh mượn chuyện ám áp nhất của em để đâm em? Trịnh Đại Bạch, tiên sư anh cùng một hánh kiểm với Trịnh Chí Kiệt! Tự cho là đúng, cao cao tại thượng! Hà Quyền em không nợ anh, anh cũng không có tư cách dạy dỗ em!"

"Không phải, A Quyền —"

"Biến đi!"

Mất thấy mấy phút trước quan hệ còn thân thiết bị một câu nói của mình làm hỏng, Trịnh Chí Khanh lúng túng cầm cốc trên hành lang, hồi lâu cũng không lấy lại tinh thần.

Mồng 7 đi làm Phương Mặc nghỉ sinh xong ngày đầu tiên chính thức quay lại, vào khu bệnh nhìn thấy cửa dán tờ photo "Đại Bạch và chó không được đi vào", cảm giác kinh ngạc sâu sắc.

Đi ngang qua khu hộ sĩ, hần gổ gổ mặt bàn hỏi: "Tiền Việt, tờ giấy ở cửa ai dán?"

"Nè, cậu hôm nay đi làm rồi à." Tiền Việt cười nghiêng đầu về phía phòng làm việc chủ nhiệm, "Còn có thể là ai?"

"Nghỉ sinh xong vừa lúc liền luôn với nghỉ Tết âm, tôi nếu không quay lại, chủ nhiệm Hà hẳn đến nhà bọn tôi lôi người." Phương Mặc bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, "Hai bọn họ không phải vừa kết hôn sao, sao lại cãi nhau?"

Tiền Việt nhún vai một cái. "Tôi cũng không rõ lắm, nghe người khu 1 khu 2 hôm qua tham gia tiệc cưới của phó viện trưởng Quý nói, chủ nhiệm Hà và chuyên vụ Trịnh cãi nhau."

"Vậy tôi vẫn là tối nay muộn chút hẵng đến tìm anh ấy báo tin, đoán chừng lúc này đang nổi nóng." Phương Mặc hơi có vẻ sợ kéo khóe miệng xuống.

"Cho tôi xem ảnh con cậu."

Phương Mặc lấy di động ra đưa cho Tiền Việt: "Cậu xem từ từ, lát đặt trên bàn làm việc của tôi là được."

"À đúng rồi, phòng làm việc sửa chữa rồi, chỗ ngồi của cậu là sát cửa sổ kia, bên cạnh vẫn là Trần Manh."

"Ừ, bàn cô ấy dễ tìm, toàn trang trí màu hồng phấn."

Đi vào trong phòng làm việc tìm được bàn làm việc của mình, Phương Mặc để túi xuống, vừa ngồi vào ghế xoay đã bị Thờì Hâm Hạo từ phía sau lưng ôm lấy.

"Mặc Mặc! Cậu về rồi! Tôi nói với cậu, mấy tháng nay tôi và Trần Manh đều sắp mệt chết rồi!"

Vỗ vỗ cánh tay quấn ở trên vai, Phương Mặc cười cười nói:
"Nghe nói anh cũng làm cha rồi, chúc mừng."

"Hi hi, vợ tôi nói, muốn định hôn ước với con trai cậu."

"Đo gen rồi?"

"Đúng thế."

"VẬY....." Phương Mặc mắt tự nhiên chớp chớp mắt, "Con anh lớn lên giống ai?"

"Con tôi đương nhiên lớn lên giống tôi!"

"....." Phương Mặc ho nhẹ một tiếng, lúc nhìn thấy Trần Manh đi vào, vội vàng đứng dậy gọi cô: "Trần Manh, đưa cho tôi mấy bản bệnh án cô làm thay tôi, trước khi kiểm tra phòng tôi xem trước một chút."

Trần Manh lấy một xấp bệnh án dày cộp từ trên kệ xuống đưa cho Phương Mặc.

Vừa thấy Phương Mặc cầm bệnh án muốn chuẩn, Thời Hâm Hạo đi theo sau mông hấn truy hỏi: "Lớn lên giống tôi thì sao, tôi khó coi vậy sao? Nè, Phương Mặc, Phương Mặc cậu chờ tôi chút —"

Cùng đi kiểm tra phòng với Hà Quyền, Kiều Xảo vừa lật ghi chép vừa nhỏ giọng hỏi cậu: "Cửa dán cái tờ thú vị kia, vừa kết hôn đã giày vò cái gì thế?"

Hà Quyền bắt mạch xong, vỗ vỗ tay cười cười với người bệnh, dặn dò đối phương vận động nhiều sau đó xoay người xụ mặt.

"Em không giày vò, là Trịnh Đại Bạch tự tìm mắng."

"Nó làm gì?"

Hà Quyền nói đầu đuôi câu chuyện với Kiều Xảo. Kiều Xảo sau khi nghe xong cau lông mày tú khí lại, đưa tay xoa tóc đối phương: "Chuyện này chị đứng về phía Trịnh Đại Bạch, người ta nói không sai, tình trạng thân thể cậu không cho phép vận động kịch liệt, khom lưng thắt dây giày đã sảy thai cậu chưa từng gặp? Còn là giờ chân đạp cửa, không đá ra Tiểu Bạch đã coi như mạng đứa nhỏ lớn."

"Mạng người liên quan đến trời, em đâu kịp nghĩ nhiều như vậy." Hà Quyền ôm cánh tay ở ngực, không cam lòng tìm suy nghĩ, "Anh ấy lo lắng thì nói là lo lắng, có cần thiết mang chuyện sảy thai ra để đâm phế quản em?"

"Nói trúng tim đen, đâm đau cậu rồi đi?" Kiều Xảo vỗ vỗ cánh tay cậu, "Lúc kết hôn và yêu đương không giống nhau, cậu có vấn đề, cậu ấy chỉ ra, cái này không sai. Đương nhiên phương pháp của Trịnh Đại Bạch còn chờ cải tiến, nhưng cậu không thể ôm lòng tự ái

không buông, theo đà này, đứa nhỏ còn chưa sinh ra hai cậu đã ly hôn rồi."

Hà Quyền hàm hồ thuyết: "Ông đây đời này không li dị, chỉ có góa."

"Nè, chị có danh thiếp của Lưu Gia Thắng, lát gọi điện thoại cho hắn, tìm người xử Trịnh Đại Bạch."

"Chị, chị đây là khuyên người sao?" Hai mắt Hà Quyền trợn đầy nửa mặt.

"Đau lòng? Đau lòng thì đi xé tờ giấy ở cửa đi." Kiều Xảo khinh thường cười cười, "Hai vợ chồng, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, để cả khu bệnh đều biết, cậu không cảm thấy mất thể diện?"

Hà Quyền suy nghĩ cẩn thận, chị họ nói có lý. Đây không phải đòi yêu đương nữa, tùy hứng cũng nên có mức độ. Nhưng tờ giấy là cậu dán lên, lại để cậu ngay trước mặt mọi người xé xuống, đó mới gọi là mất thể diện đấy. Lúc cậu đang xoắn xuýt phải làm thế nào tìm bậc thang xuống cho mình, nhìn thấy Tiền Việt từ khu hộ sĩ đi ra, đi tới cửa bóc tờ giấy cậu dán xuống.

"Tiền Việt! Ai bảo cậu xé?" Hà Quyền giả vờ trách cứ. Mặt mũi coi như bảo vệ, nhưng dù sao cũng phải biết là bởi vì sao.

Tiền Việt vo tờ giấy kia ném vào sọt giấy vụn, nói: "Vừa nãy chuyên vụ Trịnh gọi điện thoại xuống, bảo ngày mai sở Y tế tỉnh tới kiểm tra công tác, bảo quét dọn hết khu hộ sĩ một lần, nhất là quảng cáo gì đó dán trên tường, nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ."

Hà Quyền co rút khóe miệng, tâm nói Trịnh Đại Bạch anh được đấy, thông minh đều dùng trên người em đúng không?

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 83

Edit + Beta: Vịt

Trịnh Chí Khanh ngược lại không lừa Tiền Việt, thật có lãnh đạo sờ tỉnh xuống kiểm tra, nhưng bảo người ta dọn dẹp tờ quảng cáo đích xác là chuyên vụ lâm thời phát huy.

Hà Quyền từ trong thang máy đi ra, ở đại sảnh khu nằm viện đứng phải Trịnh Chí Khanh dẫn mấy vị trưởng lão trên mặt uy nghi đi thăm. Lãnh đạo cũng không phải toàn là lớn tuổi, trong đó có Thiệu Tuấn Thăng. Quả nhiên là đi con đường làm quan, tuổi còn trẻ, lên lên rất nhanh.

Hà Quyền vừa nhìn thấy hắn, xoay mặt dán tường đi về phía cửa.

"Chủ nhiệm Hà." Thiệu Tuấn Thăng gọi cậu, "Làm trễ của cậu 2 phút."

Hà Quyền ở trong lòng trợn mắt trắng, hơi có vẻ không nhịn được nói: "Tôi vội đến phòng khám hội chẩn."

Thiệu Tuấn Thăng giơ tay lên, ra hiệu cậu bình tĩnh chớ nóng: "Là như này, đến bây giờ tổ công tác cũng chưa nhận được hồi đáp đối với ý kiến xét duyệt của cậu, không biết cậu có phải có dị nghị?"

"Không phải thông qua hết rồi sao? Chẳng lẽ tôi còn phải kháng nghị các cậu làm ra quyết định không để tôi giáng chức?" Ánh mắt Hà Quyền giống như đang nhìn tên khuyết tật trí tuệ.

"Đây là quy trình." Thiệu Tuấn Thăng khẽ nhú mào, "Trên đơn quyết định viết rõ, cậu nên sau khi nhận được văn bản thông báo, trong 15 ngày làm việc đệ trình ý kiến phản hồi. Được, cậu đến thăm họa động đất, tình huống đặc biệt có thể kéo dài, nhưng người từ khu thảm họa về đến trước Tết âm còn có thời gian nửa tháng, chẳng lẽ không rút ra được 10 phút để viết cảm nghĩ cho tổ điều tra công tác?"

Hà Quyền tâm nói các anh con mẹ nó gây ngọt ngọt cho tôi, còn muốn tôi viết thư cảm ơn? Ông đây không hầu!

"Đừng giở giọng với tôi, Thiệu Tuấn Thăng, có 10 phút đó tôi có thể cứu mạng."

"Cậu —"

"Trưởng phòng Thiệu, có vấn đề gì sao?" Trịnh Chí Khanh chặn Hà Quyền đến phía sau. Anh vừa nãy lúc nhìn thấy hai người này đối thoại về mặt Hà Quyền trời trong chuyển mưa rào sấm chớp, lập tức ý thức được mình phải đến giảng hòa.

Đối mặt với Trịnh Chí Khanh, Thiệu Tuấn Thăng bày ra thái độ giải quyết việc chung: "Về xét duyệt chức danh bác sĩ chủ nhiệm của Hà Quyền, biên nhận quyết nghị báo cáo điều tra của tổ công tác đã kéo dài lâu, hôm nay lúc kiểm tra công tác kết thúc, tôi muốn mang đi."

Trịnh Chí Khanh lập tức gật đầu: "Được, lát tôi viết xong đưa cậu."

"Thư quyết định ở trong ngăn kéo giữa bàn làm việc của em, Trịnh Đại Bạch, giao cho anh, chị Kiều Xảo chờ em đi hội chẩn đấy." Hà Quyền liền lùa lùa, nói xong cất bước rời đi.

Thiệu Tuấn Thăng bị nghẹn tới nhất thời không biết nên ứng đối thế nào, nín hồi lâu mới nói: "Trịnh Chí Khanh, cậu cũng chiều Hà Quyền quá rồi, biên nhận kia nên tự cậu ấy viết."

Trịnh Chí Khanh khẽ mỉm cười, bày ra chiếc nhẫn với Thiệu Tuấn Thăng.

"Xấu hổ quá, trưởng phòng Thiệu, vợ mình, phải nuông chiều."

Tâm tình vui vẻ của Hà Quyền sau khi nhìn thấy bệnh án của người bệnh Kiều Xảo đưa cho mình biến mất không thấy tăm hơi — Mang thai 20 tuần, kiểm tra ra ung thư hạch Hodgkin.

Cấy hạch từ phim X-quang vào trên hộp đèn nhìn kỹ một chút, Hà Quyền xoay mặt hỏi Kiều Xảo: "Nhìn tình hình giống như ở kỳ thứ 2, làm chọc sinh thiết chưa?"

"Chưa, hần muốn kéo dài đến sinh con ra mới làm giải phẫu." Kiều Xảo lắc đầu. Hệ thống sinh sản và u thời gian mang thai là mục sở trường của cô, nhưng cô thật sự không hi vọng phòng chuyên gia mỗi tuần một lần của mình có người đăng ký.

"Vậy ít nhất phải đợi đến 32 tuần." Hà Quyền nói thẳng, "Bây giờ nhìn chưa di dời ổ bệnh, nhưng thời gian mang thai sự trao đổi chất nhanh, lại là hệ bạch huyết, tế bào ung thư theo tuyến dịch lim-pha

đi khắp nơi, sinh xong lại cắt, di dờ không phải cái được không bù đủ cái mất?"

"Chị cũng nói với người nhà như vậy, nhưng bản thân người bệnh kiên trì. Hấn nghĩ chính là, sau khi giải phẫu còn có trị bệnh bằng hoá chất, ít nhất 5 năm không thể có con, nếu như thai đầu không cần, không chờ được."

"Bao nhiêu tuổi?"

"39?"

"Đứa đầu?"

Kiều Xảo gật đầu.

"45 lại có..... thì hơi muộn." Hà Quyền phiền muộn xoa cằm, "Sinh con càng ngày càng muộn, bệnh cũng càng ngày càng nhiều, thật khó khăn."

"Đừng nói người ta, bản thân cậu cũng sắp vượt qua tuyến tuổi rồi."

"Chị, lúc ăn cơm hăng dạy dỗ." Hà Quyền chỉ chỉ cuộn phim, "Em nghĩ như này, trước làm chậm cứu, nếu như nằm vào giai đoạn phân hóa cao, vậy thì chờ đến 32 tuần, nhưng nếu phân hóa thấp, tuyệt không thể đợi."

"Ừ, chị cho rằng như vậy khả thi." Kiều Xảo rũ mắt nhìn về phía bụng cậu, "Tiểu Bạch, ba con hiện tại suy nghĩ vấn đề toàn diện hơn trước kia nhiều, giờ nếu đặt vào trước khi con xuất hiện, nó vừa nhìn cuộn phim đã ồn ào "Thế này còn chờ cái gì? Chờ chết à?"."

"Em trước kia cũng là xuất phát từ lập trường người bệnh." Hà Quyền ho nhẹ một tiếng che giấu lúng túng, "Ở lại núi xanh không lo không có củi đốt."

"Vấn đề không phải núi nào cũng có thể thường xanh." Kiều Xảo thở dài thu dọn phim X-quang và bệnh án, "Tuổi càng lớn nguy hiểm càng cao, bình quân sinh sản 20 năm trước tuổi là 23, hôm qua chị xem báo cáo, gần 30 rồi, qua 10 năm nữa, 8 phần đều cần làm chọc ối sàng lọc bệnh đái tháo đường thai kỳ."

"Này, nói đến đây em nghĩ ra, em vẫn chưa làm đâu." Hà Quyền ấn Kiều Xảo lên ghế, "Em đăng ký, chủ nhiệm Kiều, cho tờ đơn rút máu."

"Giờ qua Tết âm rồi, toàn bộ đã muộn." Kiều Xảo vội vàng mở đơn, "Đến khoa xét nghiệm cầm đồ, lát để Quyên nhi rút máu cho cậu."

Hà Quyền xụ khóe miệng.

"Em tìm Tiên Việt đi, Quyên nhi rút máu đau quá."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cùng lãnh đạo đi thị sát sản 3 xong, Trịnh Chí Khanh đang đi ra ngoài khu bệnh, nhìn thấy Hà Quyền ngồi ở khu hộ sĩ vuốt tay áo rút máu, vội vàng kêu trợ lý trước dẫn đường đến các tầng khác.

"Sao lại rút nhiều vậy?" Trịnh Chí Khanh đếm ống nghiệm lưu máu Tiên Việt dựng trên giá. 9 ống.

Hà Quyền trợn mắt: "Chị em nói dứt khoát gom hết lại đo, đỡ phải bị thêm một kim."

"Em ăn sáng rồi, đo chức năng gan sáng mai mới rút được, vẫn phải chịu nhiều thêm một kim." Tiền Việt dùng tấm bông đè lại, rút kim tiêm ra tháo ống dẫn cao su xuống, ngẩng cằm với Hà Quyền, "Đề 5 phút, rút nhiều như vậy mạch máu xẹp hết, không đề cẩn thận nhất định sẽ tím."

Hà Quyền đè tấm bông gấp cánh tay lên, xoay mặt vừa muốn nói chuyện, kết quả phát hiện không thấy Trịnh Chí Khanh đâu.

"Uầy, chạy nhanh thật."

"Chuyên vụ Trịnh đến phòng làm việc của anh rồi." Tiền Việt cười cười, "Chắc là đi rót nước cho anh."

Tiền Việt đoán không sai, Trịnh Chí Khanh là đi rót nước cho Hà Quyền, đầy một cốc giữ nhiệt, còn theo dõi cậu uống. Uống nước xong Hà Quyền đứng dậy về phòng làm việc, Trịnh Chí Khanh đi theo sau cậu cẩn thận hỏi: "Em hôm nay tan làm về nhà chứ?"

"Không về nhà em đi đâu?" Hà Quyền nghiêng đầu lờm anh một cái.

"Anh là nói..... về nhà mình."

Mồng 6 cãi nhau xong Hà Quyền về nhà mình, 2 buổi tối liên không về chỗ Trịnh Chí Khanh. Trịnh Chí Khanh tối muộn đưa thuốc đã sắc đến cũng không nhận được tươi cười, nghĩ hôm nay thế nào cũng phải dỗ Hà Quyền về nhà.

Thấy Hà Quyền không tỏ thái độ, Trịnh Chí Khanh trở tay đóng cửa phòng làm việc, nói: "Đừng giận, A Quyền."

Hà Quyền ngồi vào trên ghế rũ mắt lật bệnh án, tức giận nói: "Lúc này biết ăn nói khép nép rồi, lúc dạy dỗ em không phải rất lễ thẳng khí hùng?"

"Xin lỗi, thái độ của anh không tốt." Trịnh Chí Khanh biết sợ. Hôm qua gọi điện thoại cho Kiều Xảo tố khổ, kết quả bị chị họ trách một bữa.

"Cậu không biết tính A Quyền thế nào? Vậy mà dám dạy dỗ nó! Đáng đời cậu cô đơn cả đời."

Đây là nguyên lời Kiều Xảo.

Ném bệnh án lên bàn, Hà Quyền giương mắt nhìn Trịnh Chí Khanh, dịch dịch mông ngồi thoải mái bắt đầu phát biểu: "Trịnh Đại Bạch, em nói rồi, em không muốn bị quản."

"Từ nay về sau nhất định nhớ kỹ những lời này của em." Trịnh Chí Khanh cũng là mặt mũi gì đó không cần nữa, vợ con làm nóng đầu giường quan trọng nhất.

"Đường tưởng kết hôn chính là gia trưởng của em, quan hệ của hai bọn mình bình đẳng."

"Hiểu." Trịnh Chí Khanh tâm nói cho dù người bị đối đãi bất bình đẳng cũng khẳng định là anh.

"Em không phải thánh nhân, nhất định sẽ mắc sai lầm, nhưng anh không thể đi lên chỉ trích em, như vậy tương lai dạy dỗ con thế nào?"

"Nhất định chú ý."

"Câu thông, câu thông quan trọng nhất, anh nếu có bất kỳ bất mãn gì với em, nói ra sớm chút, ghen đến cuối cùng không bằng hỏa sơn bạo phát?"

"Em rất hoàn mỹ, anh không có bất kỳ bất mãn nào."

"....." Hà Quyền mài răng, "Trịnh Đại Bạch, anh thái độ đoan chính! Nói nghiêm túc đi!"

Trịnh Chí Khanh buồn bực, thái độ đoan chính lắm đấy, chẳng lẽ thế đứng lúc anh khen em không đúng?

Lúc hai người mắt to lờm mắt to, không khí lộ vẻ lúng túng, đồng hồ của Hà Quyền có điện thoại khám gấp gọi vào.

Nếu đặt vào trước đây Hà Quyền đều là chạy đến khám gấp, nhưng hôm nay Trịnh Chí Khanh đi theo cậu, chỉ có thể đi nhanh, nếu không khẳng định lại bị cản nhân "A Quyền, suy nghĩ cho Tiểu Bạch."

Vào phòng cấp cứu khám gấp, Hà Quyền bước nhanh nghênh đón Tiết Vĩ đi tới.

"Tình hình?"

"Mang thai 17 tuần, đột nhiên sốt cao, 40 độ, cảm khẫu, đã từng ngất lịm một lần." Tiết Vĩ kéo rèm bên giường lăn ra, "Người đưa người bệnh đến nói, chính là kiểm tra sinh sản ở Đại Chính."

Hà Quyền nhìn, là Đồng Nham.

"Đúng, đây là người bệnh của tôi." Quay đầu nhìn thuốc trên bản ghi chép khám gấp đưa, Hà Quyền lại nhận lấy đơn xét nghiệm kiểm tra khẩn cấp lật xem nhanh chóng, "Nhìn mực máu giống như bị nhiễm."

"Không có ngoại thương có thể thấy được, phổi không có âm la, bắt mạch cũng không có phản ứng đau." Tiết Vĩ hết sức khẳng định.

Ở trong đầu nhanh chóng lướt triệu chứng một lần, Hà Quyền không quá xác định nói: "Viêm cơ tim cấp tính? Không, viêm cơ tim sẽ không dẫn đến cảm khẫu..... Viêm màng não cấp tính?"

"Thời gian mang thai viêm màng não cấp tính quá hiếm thấy." Tiết Vĩ ngần người.

Hà Quyền suy nghĩ một chút, lại vén quần áo trên người Đồng Nham lên định bắt mạch lần nữa, nhưng ánh mắt chợt cứng lại. Tiết Vĩ càng kinh ngạc há to miệng: "10 phút trước vẫn chưa có mà!"

Đồng Nham bắt đầu từ ngực xuống dưới, xuất hiện bầm tím đậm nhạt mảng lớn không đồng nhất — nhiễm trùng máu dẫn đến, một trong những triệu chứng của viêm màng não.

"Trước tiên chích xương cột sống cho cậu ấy, đừng động vào cậu ấy, cầm dụng cụ đến tôi làm ở đây."

Hà Quyền gọi Triệu Nguyệt tới hỗ trợ nghiêng thân thể Đồng Nham, lộ ra vị trí cột sống. Lúc chờ Triệu Nguyệt trừ độc, Trịnh Chí Khanh đưa tay cầm cổ tay Hà Quyền, nói: "Để anh làm, em đi ra ngoài, viêm màng não thuộc về bệnh lây nhiễm."

"Anh cũng bị nguy hiểm lây nhiễm." Hà Quyền cũng không đồng ý, "Anh nhiễm đối với em và Tiểu Bạch mà nói nguy hiểm như

nhau."

"Anh sau khi ra nước ngoài đã chích ngừa vắc-xin phòng bệnh, mà vắc-xin phòng bệnh em hồi nhỏ tiêm hẳn không bao gồm cái này." Trịnh Chí Khanh kéo găng tay ra đeo lên, nói với những người khác: "Hộ sĩ Triệu, lập tức chuyển người bệnh của khám gấp đến khu nằm viện hết, tạm thời niêm phong đại sảnh khám gấp, bác sĩ Tiết, thông báo trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh Đại Chính thu nhận điều trị người bệnh nghi là viêm màng não."

Hà Quyền rút lui ra ngoài phòng cấp cứu, một lát sau, Trịnh Chí Khanh giờ dịch tủy đã lấy xong ra. Hà Quyền vừa nhìn chất lỏng vẫn đục trong ống tiêm, chân mày nhất thời vặn chặt thành một đoàn — chỉ nhìn từ bên ngoài, đã cơ bản có thể chẩn đoán là viêm màng não.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 84

Edit + Beta: Vịt

Lúc đuổi theo lãnh đạo thị sát thu nhận người bệnh truyền nhiễm, đối với bất kỳ bệnh viện nào mà nói đều là hạng khiêu chiến. May mà biện pháp khẩn cấp của Đại Chính sắp xếp chu đáo, chưa đến 1 tiếng, người bệnh của bên khám gấp đã bố trí xong, cũng hỗ trợ kiểm soát bệnh thành lập khu cách ly. Nhân viên từng có tiếp xúc với người bệnh cần tiến hành quan sát cách ly trong vòng 3 ngày, Trịnh Chí Khanh bố trí ở tầng 2 khám gấp lâm thời lập kế hoạch nơi ở và khu làm việc.

Bởi vì viêm màng não có thể lan truyền qua tuyến nước bọt, trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh yêu cầu xác minh hành tung bảy ngày tới nay của Đồng Nham, từng đi đâu, từng tiếp xúc ai, để ngừa bộc phát bệnh truyền nhiễm quy mô lớn. Người đại diện đưa Đồng Nham đến bệnh viện khẩn trương muốn chết, lát nữa phải đi tìm Triệu Nguyệt đo nhiệt độ cơ thể. Hà Quyền tìm hấn nói chuyện, hấn ngồi đó giống như trên bông mọng dính uốn tới ẹo lui.

"Đồng Nham Tết âm lịch đi đâu." Hà Quyền hỏi, cậu cũng mới vừa nghĩ tới, Đồng Nham vốn nên trước Tết âm đến đây kiểm tra sinh sản, nhưng cũng không có xuất hiện.

Ánh mắt người đại diện dao động khắp nơi, tay kẹp giữa gối không ngừng run.

"Đi..... Nam Phi."

"Đi Nam Phi làm gì?"

"Du lịch....."

Hà Quyền "bộp" một cái vỗ bút lên bàn, dọa người đại diện giật mình.

"Anh muốn cứu cậu ấy hay không? Có biết tỉ lệ tử vong của viêm màng não cao bao nhiêu không!? Hiện tại thuốc tiêm căn bản không hiệu quả!"

Người đại diện mặt đau khổ, nuốt khan nước miếng nói: "Cách Tết âm 3 ngày, lão Quách..... Lão Quách đột nhiên không được....."

"Ai?" Hà Quyền cau mày.

"Quách Phong Huy, cha của đứa nhỏ, cái người bị bệnh bạch cầu." Người đại diện nghiêng người lên trước, hạ giọng, "Bác sĩ à, ở nước ngoài làm giải phẫu, sẽ không bị truy cứu trách nhiệm pháp luật chứ?"

"Giải phẫu gì?"

"Rút..... máu cuống rốn."

"Các người điên rồi sao!"

Hà Quyền giận dữ ném bút, đứng dậy đi tìm Trịnh Chí Khanh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nghe xong tự thuật của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh cũng là về mặt lần đầu nghe thấy. Căn cứ vào thống kê của WHO, châu Phi là khu vực viêm màng não tỉ lệ cao, cái đó có quan hệ rất lớn với vắc-xin phòng bệnh không cách nào phổ cập. Xem báo cáo kiểm tra máu trong cơ thể Đồng Nham có kháng thể viêm màng não, cái này nói rõ hẳn từng tiêm vắc-xin phòng bệnh. Nhưng kiểm tra dịch tủy sống lại hiển thị hẳn đã bị nhiễm, hơn nữa tiêm thuốc vào một chút tác dụng cũng không có, giải thích duy nhất chính là vi khuẩn hẳn nhiễm ở trong người xảy ra biến dị.

"Tiếp tục như vậy hẳn sẽ không cứu được." Hà Quyền ôm cánh tay ở trong phòng đi quanh qua lại, "Rút máu cuống rốn của thai nhi, bọn họ lại thật sự có thể nghĩ ra được!"

Trịnh Chí Khanh bắt đắc dĩ thở dài: "Em khẳng định không tưởng tượng được một vài người có tiền vì sống có thể làm ra chuyện gì. Có không ít bác sĩ ở phòng khám chui của châu Phi kiếm loại tiền này, luật pháp nơi đó chưa hoàn chỉnh, không lo bị truy cứu trách nhiệm pháp luật."

"Em hiện tại mặc kệ quy định thế nào, hiện tại bệnh nhân của em sắp chết, nhưng em không có chút biện pháp nào." Hà Quyền khó chịu lật xem ghi chép khám bệnh. Cứ mỗi 10 phút ghi chép dấu hiệu sinh tồn một lần, cách Đồng Nham nhập viện gần 12 tiếng, đồ thị nhiệt độ cơ thể vẫn không có sóng động trên diện rộng.

"Nè, Trịnh Đại Bạch, anh xem cái này —" Hà Quyền chỉ vào mấy số liệu nhiệt độ cơ thể thống kê chìm dưới đồ thị.

"Cái này nói rõ thuốc có hiệu quả, chỉ là không chạy đến ổ bệnh."

Trịnh Chí Khanh suy nghĩ một chút, đi tới bên cửa sổ gọi điện thoại. Hà Quyền nghe anh nói tiếng Anh, đoán anh có lẽ là gọi sang Mỹ. 10 phút sau, Trịnh Chí Khanh cúp điện thoại, xoay người nói với Hà Quyền: "Thầy của anh có một giả thiết, thai nhi chưa tiêm vắc-xin phòng bệnh, có thể lúc lấy máu cuống rốn bị lây, vi khuẩn ở trong cơ thể thai nhi sinh ra biến dị, vi khuẩn biến dị lại thông qua cuống rốn tiến tới nhiễm cơ thể người cha."

Hà Quyền tiêu hóa giả thiết này một lát, bắt đầu dĩ xòe tay ra: "Nhưng em không có cách chọc xương sống thất lưng thai nhi."

"Đề nghị của anh là, tốt nhất chấm dứt thai kỳ." Trịnh Chí Khanh lắc lắc đầu, "Cho dù nguyên nhân lây nhiễm không phải ở trên người thai nhi, theo tình hình trước mắt mà nhìn, Đồng Nham cũng không chống đỡ qua 72 tiếng được, chấm dứt thai kỳ có thể giảm bớt gánh nặng thân thể của cậu ấy."

Hà Quyền nhắm mắt lại, cuối cùng thở dài nói: "Em đi liên lạc người nhà, anh sắp xếp người làm chuẩn bị trước phẫu thuật."

Trịnh Chí Khanh không để Hà Quyền làm phẫu thuật mà tự mình mổ chính. Nguy hiểm lây nhiễm đã có thể không đáng kể, biện pháp bảo vệ đều rất nghiêm ngặt, anh không muốn để Hà Quyền đối mặt với áp lực. Sau khi phẫu thuật lập tức xét nghiệm, xác nhận giả thiết lúc trước. Lại qua 2 tiếng, thuốc cũng có tác dụng, nhiệt độ của Đồng Nham bắt đầu từ từ giảm xuống.

Ăn cơm hộp đưa tập thể, Hà Quyền hiển nhiên không có khẩu vị gì. Trịnh Chí Khanh giơ tay lên thử trán cậu, xác nhận không phát sốt, hơi thở phào.

"Đừng nghĩ nữa, nhanh chóng ăn cơm, em cả ngày không ăn rồi." Trịnh Chí Khanh đẩy canh tới trước mặt cậu.

Uống hai ngụm canh, Hà Quyền đột nhiên ngừng đầu: "Máu cuống rốn kia cũng không thể dùng nữa nhỉ?"

"Không nhất định, bảo quản nhiệt độ thấp, sẽ ức chế vi khuẩn sinh sản." Trịnh Chí Khanh đặt thìa xuống, hơi có vẻ khó xử cau mày, "Nếu dựa theo cách nói của người đại diện, tình trạng thân thể Quách Phong Huy không thể nào ra nước ngoài tiếp nhận làm cấy ghép tế bào. Anh xác nhận với người kiểm soát bệnh, Đồng Nham là nhập cảnh bình thường, hẳn không cách nào bí mật mang chế phẩm máu qua hải quan được. Cho nên nhất định là có người khác mang máu cuống rốn về, mà là trái pháp luật, muốn tố cáo không?"

"May mà em không phải bác sĩ tuân thủ nghiêm ngặt pháp quy hành nghề một cách máy móc." Hà Quyền thở dài lắc lắc đầu, "Coi như không biết đi, không muốn đưa bé kia chết uống."

Trịnh Chí Khanh vỗ vỗ tay cậu: "Tiểu Bạch thế nào, hôm nay ngoan không?"

"Chưa tới lúc có thể nghịch ngợm gây sự đâu." Hà Quyền thuận tay sờ sờ bụng, "Phát triển rất tốt, hai hôm nay em về nhà lục lọi, chỉ cần là quần có khóa kéo và nút áo không mặc vừa cái nào."

"Chờ qua thời kỳ quan sát, anh cùng em đi mua quần."

"Không vội, dù gì vẫn còn quần thể thao mặc."

"12 tuần rồi nhỉ?"

"Gần vậy."

Trịnh Chí Khanh cầm quả trứng luộc lên giờ tới trước mắt Hà Quyền, cười cười với cậu.

"Cười ngu gì thế?" Hà Quyền khiêu mi.

"Tiểu Bạch lớn như vậy rồi, lát đến tầng 1 chụp siêu âm, anh muốn chụp ảnh."

"Cũng chưa phát triển đâu có gì mà chụp." Hà Quyền đột nhiên đầu tai đỏ lên, giờ tay đẩy trứng gà trước mắt ra.

"Anh xin chị Kiều Xảo bức ảnh đầu tiên của Tiểu Bạch, tám ảnh hồi 8 tuần." Trịnh Chí Khanh đắc ý cười, "Anh định làm album ảnh, bắt đầu từ tuần này, mỗi tuần chụp một tám, tương lai có thể cho Tiểu Bạch xem."

"Ai muốn xem ảnh mình hồi chưa thành dạng người chứ?"

Hà Quyền nhìn trân trân.

Đủ thời kỳ quan sát 3 ngày, không có bất kỳ ai xuất hiện triệu chứng phát sốt, khám gấp cũng khôi phục hoạt động bình thường. Bởi vì sự kiện khẩn cấp lần này xử lý thích đáng, sở Y tế tỉnh nâng 1 cấp bình xét cấp bậc cho Đại Chính, vốn bệnh viện chuyên khoa chỉ có thể bình xét cấp bậc đến hạng 2, giờ trực tiếp thành hạng 3. Lại cộng thêm "Ra sức tuyên truyền" của các paparazi, thanh danh Đại Chính lan xa lượng khám bệnh bạo tăng, người bệnh chen chúc giống như bệnh viện công lập.

Phòng đôi đổi thành phòng 3 người, phòng đơn đổi thành phòng đôi. Phòng gia đình giữ lại, giá tiền tăng 50%, nhưng vẫn cung không đủ cầu. Hà Quyền mỗi ngày vừa vào khu bệnh liền to đầu, luôn có người nhà quán lấy cậu đòi đổi phòng bệnh, đều muốn ở

phòng gia đình tiện chăm sóc người yêu, nhưng khu bệnh tổng cộng chỉ có 5 phòng.

"Trịnh Đại Bạch, em xin thêm cho sản 3 năm phòng gia đình." Hà Quyền gọi điện thoại cho Trịnh Chí Khanh, "4 nghìn 5 một ngày, anh nghĩ xem một tháng kiếm thêm bao nhiêu tiền?"

"Khu 1 khu 2 cũng xin thêm phòng bệnh, thật sự không có chỗ. Ngoài ra bây giờ là hiệu ứng quảng cáo, chờ qua giai đoạn này, lượng khám bệnh giảm xuống, phòng bệnh trống sẽ tạo thành chi ra thêm vào."

"À, khu 1 khu 2 xin là cho, em xin thì không cho, ly hôn, cuộc sống này không thể nào qua nữa rồi."

Trịnh Chí Khanh bắt đấm dĩ xoa xoa lông mày, đề nghị: "A Quyền, em phải ủng hộ công tác của anh."

"Sao anh không ủng hộ công tác của em?" Hà Quyền giương mắt nhìn, ngoài cửa kính mờ lại có bóng người lắc lư, nhất định là đến tìm chủ nhiệm xin đổi phòng. "Trịnh Đại Bạch, hạn cho anh trước khi tan làm hôm nay dành ra cho em 2 phòng bệnh, nếu không tối ngủ sofa đi!"

Trịnh Chí Khanh lật lật kế hoạch sử dụng tầng lầu, cau mày nói: "Tầng 18 còn mấy phòng để trống, nhưng đây vốn định là dùng cho làm việc, không có cài đặt hệ thống cung cấp oxy, hơn nữa cách sản 3 xa, không tiện."

"Chính nó, em cho người lôi máy bình oxy đến chuẩn bị, trước khi tan làm thu dọn cho em nhé."

Hà Quyền nói xong liền cúp điện thoại, căn bản không cho Trịnh Chí Khanh chỗ trống phản bác. Nhắc tới sản 3 là nên mở rộng, khu 1 khu 2 đều là 3 tầng phòng bệnh, chỉ sản 3 là 1 tầng. Trong phòng sơ sinh của người ta đặt 8 đứa nhỏ, sản 3 đặt 16 đứa, coi như tỉ lệ số người gen ản X ít, nhưng tính toán cũng phải hơn trăm triệu nhân khẩu. Mấy trăm cây số xung quanh, Đại Chính là bệnh viện chuyên khoa duy nhất có sản khoa nam, đã sớm nên cho cậu một tầng.

Ra cửa đảm bảo với người nhà trước khi tan làm nhất định có phòng bệnh có thể đổi, Hà Quyền gọi thực tập sinh đi kiểm tra phòng. Đoan Mộc và Bàn Hải thận trọng theo sát phía sau chủ nhiệm, tùy thời làm tốt chuẩn bị bị bệnh án gõ. Tính tình dữ dội trước đây của Hà Quyền còn có quy luật mà theo, nhưng từ sau khi mang thai quả thực là âm tình bất định, một giây trước còn cười ha ha, một giây sau đã mắng bọn họ máu chó đầy đầu.

Lúc trước chuyên vụ Trịnh tìm bọn họ nói chuyện một lần, hiểu chi dĩ lí động chi dĩ tình (*), tóm lại chính là bảo bọn họ ổn định tâm tình. Làm thực tập sinh đâu có không bị mắng? Không bị mắng không nhớ lâu, tương lai chữa chết người làm sao đây?

((*) hiểu chi dĩ lí động chi dĩ tình: dùng đạo lý để người ta hiểu, dùng tình cảm khiến người ta cảm động)

Sau đó Đoan Mộc và Bàn Hải tận mắt nhìn thấy Hà Quyền ở trên hành lang làm ầm ĩ với Trịnh Chí Khanh, chợt cảm thấy trong lòng cân bằng.

Trước khi tan làm Hà Quyền đến tầng 18 nghiệm thu phòng bệnh, ra khỏi thang máy nhìn thấy Trịnh Chí Khanh ở hành lang nghe điện thoại, liền không đi quấy rầy anh. Trong phòng bệnh gọn gàng sạch sẽ đổi mới hoàn toàn, kết cấu lấy ánh sáng cũng đều tốt,

Hà Quyền làm ỏ trong sofa thả lỏng thân thể, kết quả chưa được 2 phút đã ngủ mất.

Trịnh Chí Khanh nhận điện thoại xong vào phòng tìm Hà Quyền, nhìn thấy cậu vẹo vọ trên tay vịn sofa ngủ gà ngủ gật, không cam lòng gọi, lật giờ chăn đơn ra đắp lên cho cậu. Mang cái ghế vào ngồi bên cạnh sofa, tầm mắt Trịnh Chí Khanh theo khuôn mặt lúc ngủ của Hà Quyền một đường hướng xuống, nhìn thấy độ cong khephệp phòng dưới chăn đơn, trong lòng nổi lên từng trận ấm áp.

Trước kia anh chỉ có thể xuất phát từ góc độ nhân tính, đi hiểu những đôi vợ chồng thà táng gia bại sản thậm chí đánh bạc tính mạng cũng muốn giữ được con. Nhưng sau khi sắp làm cha, anh hoàn toàn có thể cảm động lây. Đừng nói Hà Quyền cả ngày suy nghĩ lung tung, anh cũng giống vậy, luôn lo lắng con có bệnh nọ kia. Nhưng mỗi khi ở trong siêu âm nhìn thấy nhóc con, anh liền kiên định nói với mình, cho dù Tiểu Bạch sau khi sinh có vấn đề thế này thế kia, anh cũng sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu thương.

"Tiểu Bạch, ta tên là Trịnh Chí Khanh, là cha của con."

Trịnh Chí Khanh giơ tay lên, nhẹ nhàng phủ lên độ cong kia, đột nhiên cảm giác được lòng bàn tay truyền đến một trận run rẩy. Anh không quá xác định, hơi thêm chút lực, xác thực cảm nhận được đáp lại đến từ thân sinh cốt nhục.

Hà Quyền bị làm tỉnh lại, mơ hồ mở mắt ra, sau khi nhìn thấy khuôn mặt Trịnh Chí Khanh lập tức tỉnh táo.

"Trịnh Đại Bạch, anh khóc cái gì?"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 85

Edit + Beta: Vịt

Răng khôn của Hà Quyền lại bắt đầu tác quái, tiết tấu một tháng mắc 4 lần, 1 lần đau 1 tuần. Không dễ dàng nhìn đến lúc chứng viêm hơi tiêu đi chút, cậu liền nháy nhót muốn nhổ răng. Trịnh Chí Khanh nói gì cậu cũng không nghe, ngay cả Kiều Xảo cũng không khuyên được, đành phải giao cậu cho chủ nhiệm Điều nha khoa của bệnh viện Phụ Chúc, để chuyên gia đả kích cậu.

Câu nói đầu tiên của chủ nhiệm Điều làm nghẹn Hà Quyền: "Cậu đang bầu bí đấy, chụp răng có phóng xạ không thể chụp, không nhìn thấy chân răng ở đâu, vạn nhất tổn thương đến thần kinh mặt cậu liền thành mặt liệt."

"Tôi đánh cược được không, chủ nhiệm Điều, nhổ đi mà, tôi thật sự chịu đủ rồi." Hà Quyền ôm mặt bán thảm.

Chủ nhiệm Điều cũng không muốn chịu quả mìn này: "Nhổ xong không thể uống thuốc tiêu viêm, lây nhiễm tạo thành sảy thai làm sao đây?"

"Tôi biết thuốc gì có thể uống, ngài yên tâm, tôi làm khoa sản, cái này tôi hiểu."

"Chủ nhiệm Hà, đừng làm khó dễ lão già."

"Chủ nhiệm Diêu, đau răng không phải là bệnh, đau lên thật sự đòi mạng á....."

"Chủ nhiệm Hà, nhin một lúc gió êm sóng lặng."

"Chủ nhiệm Diêu, tôi cũng muốn lùi một bước trời cao biển rộng á, nhưng cái răng khôn phiền phức này không cho tôi cơ hội....."

Trịnh Chí Khanh ở bên cạnh nghe đến là vui, nhin lại nhin ho nhẹ một tiếng nói: "Chủ nhiệm Diêu, ngài nhổ cho em ấy đi, em ấy buổi tối thật sự trần trọc khó ngủ. Chị Kiều Xảo nói ngài nhắm hai mắt cũng có thể nhổ răng, tài nghệ xuất sắc, nếu không cũng không dám đến phiền ngài."

Chủ nhiệm Diêu được khen tới cả người khoan khoái, nhưng không tới mức lâng lâng. Hắn nhìn nhìn Trịnh Chí Khanh, lại nhìn nhìn Hà Quyền, trong lòng nói hai bích nhân này, lớn lên đều thật sự đẹp, một đôi trời đất tạo nên.

Cân nhắc hồi lâu, chủ nhiệm Diêu cẩn thận nói: "VẬY..... mặt lệch thì đừng tìm tôi nhé."

"Tự gánh nguy hiểm hủy dung."

Hà Quyền hận không thể nhanh chóng bye bye với chiếc răng khôn này của mình.

Nhổ răng xong, mặt Hà Quyền ngược lại không lệch, chỉ sưng 3 ngày. Thuốc tiêu viêm cậu có thể uống không có tác dụng lớn với chứng viêm khoang miệng, nhưng ít còn không không. Huống chi không cần bị đau răng hành hạ, tính tình Hà Quyền cũng không bạo như trước đây nữa, ngay cả các thực tập sinh cũng cảm thấy cuộc sống tốt đẹp không ít.

Răng không đau, con cũng bắt đầu lớn nhanh, khẩu vị Hà Quyền tốt khác thường, động tý là đói, giống như muốn bổ sung trở lại tất cả những gì đã ỏi lúc trước.

2h sáng, Trịnh Chí Khanh đang ngủ ngon, bị Hà Quyền bóp mũi làm tỉnh.

"Tiểu Bạch muốn ăn cơm chiên trứng." Hà Quyền trợn mắt to.

Trong bóng tối, Trịnh Chí Khanh mơ hồ cảm thấy hai mắt nhìn mình chằm chằm hơi phóng ra lục quang. Chờ cơm chiên trứng bung vào phòng ngủ, Hà Quyền lại chiếm cả cái giường, ngủ vù vù. Trịnh Chí Khanh dở khóc dở cười, đành phải thay Hà Quyền tự mình ăn cơm chiên trứng.

Để chăm sóc Hà Quyền, Kiều Xảo thay lịch trực ban cuối tuần của cậu, ca đêm không để cậu trực nữa, đến giờ tan làm chỉ cần không có ở phòng giải phẫu thì đi nhanh, điện thoại khám gấp có thể không gọi cho Hà Quyền sẽ không gọi. Nhưng khám gấp có một hộ sĩ mới tới không biết tình huống, vẫn nửa đêm gọi điện thoại tới chỗ Hà Quyền.

Đúng lúc Trịnh Chí Khanh đi Mỹ công tác, Hà Quyền tự mình lái xe hơn nửa đêm chạy về bệnh viện. Tiết Vĩ vừa thấy cậu đến, xoay mặt quở trách hộ sĩ gọi điện thoại một trận, khiến tiểu cô nương lau nước mắt mãi.

"Được rồi, Tiết Vĩ, có sức mắng người không bằng nhanh chóng nói rõ tình hình bệnh nhân." Hà Quyền ném áo khoác về phía khu hộ sĩ, vợ lấy áo blouse mặc vào.

Tiết Vĩ đưa bệnh án cho cậu: "Mang thai 22 tuần, đột nhiên đau bụng, amylase bình thường, siêu âm hiển thị sỏi mật tắc nghẽn ống mật."

Xem báo cáo mấy lần, Hà Quyền kém rèm bên giường lăn ra. Người bệnh đau đến lăn lộn khắp giường, Hà Quyền vừa thấy như vậy, nói: "Cắt đi, giờ chận kín rồi, không nói trước có thể dẫn đến viêm đường mật và viêm tụy có mủ hay không, cứ hành hạ như vậy, đứa nhỏ cũng không giữ được."

"Cậu cắt hay tôi cắt?"

"Đương nhiên anh cắt, tôi cũng không phải đi ra từ phẫu thuật tổng hợp." Hà Quyền liếc hắt một cái, "Mang ghế, tôi ngồi bên cạnh trông chừng là được."

"Đại chủ nhiệm Hà đến chỉ đạo, khiến tôi vô cùng khấn trương."

"Phẫu thuật nhỏ như vậy anh khấn trương cái rắm á."

Hà Quyền vỗ sau lưng Tiết Vĩ một cái. Cái vỗ này không có gì, kéo cậu đau sốc hông, nhất thời sắc mặt đột biến che thất lưng vịn giường lăn quỵ đến trên mặt đất. Nhân viên y tế bên cạnh vừa thấy Hà Quyền quỵ ở đó toàn bộ kinh ngạc, vội vàng giơ tay muốn khiêng cậu lên giường.

"Đừng động vào tôi đừng động vào tôi!" Mặt Hà Quyền cũng xanh, âm thanh còn lớn hơn cái người kêu lăn lộn trên giường, "Đau sốc hông! Để tôi từ từ là ổn!"

Tiết Vĩ sợ đổ mồ hôi đầy người, mình cũng quỵ ở đó nhìn chăm chăm Hà Quyền cho đến lúc cậu trở lại bình thường.

Hôm sau, Trịnh Chí Khanh ở nước Mỹ xa xôi nhận được báo cáo nhỏ Kiều Xảo gửi cho mình, chuẩn bị hồi lâu mới gọi điện thoại cho Hà Quyền.

"A Quyền, sau này ban đêm lại có khám gấp, để bác sĩ Cảnh hoặc là chị Kiều Xảo đi xử lý, được chứ?" Anh cũng không dám nói nặng lời, vạn nhất chọc Hà Quyền dựng lông, cách cả một cái Thái Bình Dương cũng không cách nào đỡ được.

"Đau sốc hông thôi mà, có gì đâu." Hà Quyền đang ở khu hộ sĩ ký, đành phải nghiêng đầu kẹp điện thoại, "Bên anh không phải nửa đêm sao? Còn không mau đi ngủ."

"Nhớ em và Tiểu Bạch, đơn gối khó ngủ." Trịnh Chí Khanh cười khẽ, "Em đoán anh bây giờ đang làm gì?"

"Em ở khu hộ sĩ đấy." Hà Quyền tức giận đáp lại anh một câu.

"À, vậy..... chờ em một mình, hai bọn mình gọi video mấy phút?"

"Em bây giờ không có tâm tình xem đức hạnh ở trần của anh, lát còn có 2 ca mổ." Hà Quyền đưa bản ghi chép cho Tiền Việt, phát hiện đối phương đang nén cười.

Trịnh Chí Khanh ý nghĩ gì cũng mất hết, thở dài nói: "Đừng quá vất vả."

"Biết rồi, nghe lỗ tai cũng mọc kén, em cúp đây."

"Ừ, tỉnh dậy lại gọi cho em."

Cúp điện thoại, Hà Quyền vỗ vỗ bàn khu hộ sĩ: "Tiền Việt, đừng cười tôi, phía trên phòng làm việc của cậu thông với chỗ tôi đấy,

đừng tưởng tôi không nghe thấy lúc cậu gọi video với tiểu tử Tân Phong kia đang làm gì."

Tiền Việt lúng túng dời ánh mắt.

"Cậu ta đi thi tiền bổ túc hơn 1 tuần rồi, bao giờ thì về?" Hà Quyền hỏi.

"Nói là cuối tuần."

"Được rồi, có lòng cầu tiến là chuyện tốt, hi vọng lần này cuộc thi bác sĩ phó chủ nhiệm có thể thuận lợi thông qua."

"Ba anh ấy nói, nếu anh ấy lần này không qua, thì đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh ấy."

Hà Quyền xùy cười: "Cậu ta rốt cuộc môn nào không qua?"

"Môn tiếng Anh, lần này học bổ túc chính là đi đột kích tiếng Anh."

"Tôi bổ túc cho cậu ta nhé." Hà Quyền trợn mắt trắng, "Một tiếng thu cậu ta 800, bao pass."

"Có thời gian này anh vẫn là đi cứu người đi, tôi thấy anh ấy không có thuốc chữa, hôm đó cũng không biết viết cái gì, hỏi tôi enough ghép thế nào."

"Cái này cũng quên? Bỏ lò chế lại đi."

Hà Quyền bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. Lúc này điện thoại di động trong túi rung, cậu lấy ra vừa nhìn, là số lạ. Bình thường điện thoại thế này cậu không nhận, bởi vì luôn có người nhà quanh co lòng vòng hỏi thăm được số điện thoại của cậu. Cũng không phải nói cậu phiền

người ta, chỉ là có vài vấn đề chuyên ngành trong điện thoại căn bản không nói rõ được.

Nhưng hôm nay, cậu ở trong sâu xa cảm giác cuộc điện thoại này nên nhận.

"Alo? Ai đó?"

"Tề Khải, Hà Quyền, ta là chú họ của cháu."

Hà Quyền ngẩn người, hỏi: "Ông ngoại lại nhập viện?"

Lần này trước khi Trịnh Chí Khanh đi công tác bọn họ còn về đại trạch Tề gia một lần, ông cụ thoát nhìn tinh thần rất tốt, căn bản không cần dựa vào xe lăn nữa.

"Bác cả rất khỏe, là chú muốn tìm cháu nói chuyện chút, tối nay cháu rảnh chứ?"

"Tôi với ông không có gì để nói."

"Chú cho rằng cháu sẽ muốn nghe cái này —" Âm thanh Tề Khải hơi ngừng, "Hà Quyền, ba cháu không chết trong tai nạn xe, trên thực tế, mấy tháng trước ông ấy mới qua đời."

Đại não Hà Quyền trống rỗng một lát, máy móc nói: "Ông gạt người."

"Ta không lừa cháu, Hà Quyền, Tề Tranh không chết, hắn vẫn luôn vây trong trạng thái sống thực vật, chỉ có Hà Kính Phi tử vong tại chỗ. Trong tay ta có báo cáo điều tra sự cố, đại đội cảnh sát giao thông đưa ra bằng chứng, cháu có thể kiểm tra thật giả. Ngoài ra, khoảng thời gian trước bác cả lần đầu tiên bị bệnh tim, chính là ngày

Tề Tranh chết, chú cũng có ghi chép bằng chứng của bệnh viện có thể chứng minh."

Tiền Việt thấy ngón tay Hà Quyền vúi cạnh bàn nổi màu xanh trắng, lại thấy sắc mặt cậu khác thường, vội vàng đưa tay vỗ vỗ cánh tay cậu, làm khẩu hình "Xảy ra chuyện gì?" với cậu.

"Ông muốn nhận được cái gì từ tôi?" Ánh mắt trống rỗng nhìn Tiền Việt, Hà Quyền cơ hồ không nghe rõ âm thanh mình.

"Không cần gì cả, ta chỉ cảm thấy, cháu có quyền biết tất cả." Tiếng Tề Khải không có một tia tâm tình, "7h tối, hội sở Tinh Xá đường Tân Hà, báo tên của chú bọn họ sẽ để cháu vào."

Trong phòng giải phẫu, Phương Mặc túm lấy cổ tay Hà Quyền, sợ hết hồn hết vía hô: "Chủ nhiệm Hà! Đây là động mạch!"

Hà Quyền lấy lại tinh thần, yên lặng nhìn động mạch suýt nữa bị mình cắt đứt, vô ý thức chớp chớp mắt. Một lát sau cậu ném dao phẫu thuật vào trong khay bên cạnh, tránh tay Phương Mặc lui về phía sau hai bước.

"Còn lại cậu làm, Phương Mặc, tôi hơi..... không thoải mái....."

"Tụt huyết áp?" Phương Mặc ân cần hỏi.

"Không..... không phải....."

Lấy gắng tay xuống kéo đồ phẫu thuật, Hà Quyền vội vàng đi ra khỏi phòng giải phẫu. Trong đầu cậu quá loạn, thỉnh thoảng sẽ dao động, hiện tại loại trạng thái này không có tư cách cầm dao phẫu thuật. Tựa vào tủ trong phòng thay quần áo, Hà Quyền theo kim loại lạnh như băng ngồi bệt xuống.

Tề Khải hẳn không lừa cậu.

Cậu nhớ tới Tề Gia Tín không đi tham dự tang lễ của Tề Tranh, nhớ tới bó uất kim hương héo quắt lúc trước đến nghĩa địa với Trịnh Chí Khanh nhìn thấy, nhớ tới Tề Gia Tín nhiều năm qua chưa từng đi bái tế Tề Tranh. Nếu Tề Tranh mấy tháng trước mới qua đời, ngược lại có thể giải thích hành động của Tề Gia Tín. Cũng khó trách lần đó ở trong bệnh viện Tề Gia Tín sẽ than thở khóc lóc cầu xin cậu bố thí cho mình một phần thân tình, hóa ra cái chết của Tề Tranh khiến ông già kia triệt để mất đi hi vọng.

Giả dối, tất cả đều là nói dối, Tề Gia Tín lừa cậu nhiều năm như vậy, thậm chí ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không thể để cha con bọn họ gặp.

Hà Quyền không cách nào đoán được dụng ý Tề Gia Tín lừa mình Tề Tranh đã chết, duy nhất có thể nghĩ đến chính là đối phương hi vọng cậu cho rằng song thân đều không còn nữa, mà mình là người thân duy nhất của cậu, mượn lần này để nhận được tin cậy của cậu, hoàn toàn khống chế cậu. Đúng là, một thiếu niên gần 20 tuổi, nổi đau mất song thân không thể nào một mình trôi dạt ở xã hội, tất nhiên muốn tìm kiếm che chở, mặc dù đó cũng không phải cuộc sống mà cậu muốn.

Về phần Tề Khải tại sao lại chọc rách việc này, Hà Quyền tin đó cũng không phải lương tâm phát giác. Có lẽ thấy quan hệ gần đây của cậu và Tề Gia Tín có hòa hoãn, liền muốn đập vỡ nút thắt quan hệ máu mủ yếu ớt này, kéo đứt sinh trưởng.

Không có tình thân, chỉ có ích lợi.

Giơ tay lên giữ bụng, Hà Quyền chậm rãi buông ra thở dài.

"Tiểu Bạch, chỉ cần có con ở đây, ba không sợ gì cả."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 86

Edit + Beta: Vịt

Đường Tân Hà, hội sở Tinh Xá.

Hà Quyền rất ít đến hội sở tư nhân thế này, người tới nơi này đều là người có tiền. Hội sở chú trọng bảo vệ riêng tư của khách hàng, thích hợp với gặp mặt quan trọng nhưng là khách lần đầu gặp. Xuyên qua hành lang ánh đèn mờ mịt, người dẫn đường thay Hà Quyền gõ một cánh cửa gỗ thật bực bãi mềm. Cửa từ bên trong kéo ra, Tề Khải nhìn thấy Hà Quyền, làm thủ thế "Mời".

"Cầm cốc sữa." Tề Khải phân phó người dẫn đường.

Người dẫn đường gật đầu cung kính, sau đó đóng cửa giúp bọn họ. Hà Quyền đi tới sofa ngồi xuống, ánh mắt trầm ổn nhìn về phía Tề Khải. Trước khi đến cậu đã tính toán xong, vô luận Tề Khải cho cậu thấy cái gì, nói cái gì, cậu cũng sẽ bình tĩnh đối đãi. Cho dù Tề Gia Tín lừa cậu, đó cũng là chuyện giữa hai ông cháu bọn họ. Cậu tuyệt đối không thể động tý là nổi khùng, để tránh Tề Khải coi cậu là một quân cờ tùy ý thao túng.

"Mới nghe nói cháu kết hôn, không nghĩ tới có con nhanh như vậy." Tề Khải ngữ điệu thoải mái mà lôi kéo việc nhà, đồng thời từ đầu đến chân đánh giá Hà Quyền một phen, "Dự tính ngày sinh tháng mấy? Đến lúc đó ông chú dành riêng cho cháu trai món quà."

"Không cần phiền hà, Tề tiên sinh, tôi là đến lấy tài liệu." Lạnh lùng đáp lại nói, "Phiền ông, hãy đưa tài liệu ông đã nói cho tôi."

Tiếng "Tề tiên sinh" khiến Tề Khải khẽ nhú mày, một lát sau lại thay khuôn mặt tươi cười giả vờ: "Xem ta, tuổi tác lớn, trí nhớ không tốt, tài liệu để ở phòng làm việc không mang theo."

Nghe vậy, Hà Quyền đứng dậy muốn đi.

Tề Khải thấy thế đưa tay ngăn cản cậu, nụ cười từ từ thu lại: "Hà Quyền, đừng không lễ phép như vậy, ta dù gì cũng là trưởng bối của cháu, cho mặt mũi uống chén đồ hăng đi?"

Hà Quyền hất cằm lên: "Ngoại trừ ba tôi, tôi ở Tề gia không có trưởng bối."

Về mặt Tề Khải vi diệu nhìn kỹ cậu.

"Mặc dù cháu lớn lên không giống Tề Tranh, nhưng ngữ điệu nói chuyện của cháu giống hần y đúc."

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, nhân viên phục vụ tới đưa sữa tươi. Chờ nhân viên phục vụ đặt sữa tươi vào trên bàn trà rồi đi, Tề Khải chỉ chỉ ghế sofa: "Chú bây giờ sẽ bảo thư ký mang tài liệu tới đây, cháu ngồi lát, uống cốc sữa tươi nóng, đều có lợi với cháu và đứa nhỏ."

Hà Quyền ngồi trở lại sofa, nhưng cũng không bưng cốc sữa tươi lên. Thấy cậu đề phòng với mình, Tề Khải ngữ điệu thoải mái mà nói: "Uống đi, nơi công cộng, chú còn có thể hạ độc cháu sao?"

"Tôi đường sữa không chịu được, uống tiêu chảy."

Hà Quyền tùy tiện tìm cái có.

Tề Khải ấn gọi phục vụ trên tường thông báo nhân viên phục vụ đưa cốc nước ấm, sau đó gọi cú điện thoại: "Tiểu Chu, đưa cái túi tài liệu bên cạnh máy tính trên bàn làm việc của tôi đến Tinh Xá..... Đúng rồi, bây giờ."

Cúp điện thoại, ông ta nói với Hà Quyền: "Nhiều lắm nửa tiếng, thư ký của ta rất giỏi."

Hà Quyền cũng lấy điện thoại ra, đặt vào trên bàn trà: "Khám gấp tùy thời sẽ có điện thoại gọi đến tìm tôi, tôi đảm bảo, hôm nay đi ra cánh cửa này, sau này không bao giờ đến cuộc hẹn của ông nữa."

"Ta hiểu, người trẻ tuổi bây giờ đều cá tính 10 phần." Tề Khải ngồi vào trên sofa đơn bên cạnh, dùng tư thái thả lỏng dựa về phía sau, "Hà Quyền, ta không phải kẻ địch của cháu, cháu không cần thiết bày ra thái độ với ta như vậy. Ta 24 tuổi đã vào Hoa Y Đường, làm cần cù hơn 30 năm. Phải, ta không có tầm mắt quốc tế hóa và đầu óc tài chính như Âu Dương, trên quản lý cũng không sắc bén bằng cậu ta, nhưng bác cả thật sự hiểu cách làm người của cậu ta sao? Bác ấy biết Âu Dương đã làm chuyện hạ lưu gì sao? Hà Quyền, cháu mặc dù không họ Tề, nhưng cháu dù sao cũng là huyết mạch Tề gia, thật sự có thể trở mắt nhìn gia nghiệp lớn như này, bị người ngoài dễ dàng lấy đi?"

Hà Quyền hiện tại đã hiểu, Tề Khải là muốn lôi kéo cậu đối phó Âu Dương, trước đi một cánh tay của Tề Gia Tín. Nói chuyện của Tề Tranh với cậu, đơn giản là muốn tăng thêm vết rách giữa cậu và Tề Gia Tín cũng dùng cái này giành được tín nhiệm của cậu. Nhưng nếu cậu có một chút dục niệm nào đối với tài phú của Hoa Y Đường,

bàn tính Tề Khải coi như gậy đúng rồi, đáng tiếc, cậu ước gì cách xa thật xa đám người họ Tề này mới tốt.

Dùng ánh mắt gần như thương hại nhìn chú họ của mình, Hà Quyền nói: "Tề tiên sinh, tôi là bác sĩ, áp lực hàng ngày phải đối mặt đã rất nặng, lại xen vào loại chuyện chỉ có ở trong phim truyền hình mới có thể nhìn thấy này, tôi ngay cả thở cũng không cách nào thở."

Nhận thấy được ý từ chối của Hà Quyền, nếp nhăn khóe mắt Tề Khải hơi xẹp chồng lên.

Nước ấm đưa vào, Hà Quyền vẫn không động đậy. Tề Khải tự mình bưng cốc sữa tươi kia lên, giống như uống cho cậu nhìn.

"Quan hệ của tôi và Trịnh Chí Kiệt cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng hẹn đánh golf với nhau." Tề Khải nhìn như tùy ý nhắc tới, "Cậu ta cũng không làm sao thưởng thức Âu Dương, cho rằng Hoa Y Đường nếu giao cho loại người lợi ích như Âu Dương, nhất định sẽ bị làm rối loạn."

"Trịnh Chí Kiệt chính là kiểu người duy ngã độc tôn, rất ít để ai vào trong mắt."

Ý của Hà Quyền rất rõ ràng — Đừng tưởng Trịnh Chí Kiệt thưởng thức ông.

Tề Khải khẽ cau mày: "Ở sau lưng nói xấu anh chồng như vậy, không đủ thể diện nhỉ?"

"Trên thực tế ngay trước mặt anh ta, tôi nói còn khó nghe hơn cái này." Hà Quyền ăn ngay nói thật, "Tới giờ hán vẫn thiếu tôi chiếc Ferrari chưa thực hiện, lần sau lúc gặp hán, phiền ngài giục hán giúp tôi."

Tề Khải bị sửa tươi sặc một ngụm, nghiêng đầu che miệng dùng sức ho khan vài tiếng. Dù gì Trịnh Chí Kiệt cũng là tổng tài công ty niêm yết, nhưng đến trong miệng Hà Quyền, lại giống như đang nói tay chơi gây thất vọng ở nhà bên. Tiên sư nó, Tề Khải trong lòng nói, thật sự như trong truyền thuyết, dã chủng này còn rất kiêu ngạo.

"À đúng rồi, Tề tiên sinh, tôi hồi đi cứu nạn động đất cũng gặp Âu Dương, trước đây tôi cũng không có ấn tượng gì tốt với hấn, nhưng ở nơi đó, tôi thấy được lòng nhiệt tình của hấn đối với sinh mạng." Hà Quyền bưng cốc nước lên, hơi nhấp một ngụm, "Cho nên nói, nhìn người không thể chỉ nhìn một mặt, tôi tin ngài nói, Âu Dương đúng là người lợi ích, nhưng tôi không cho rằng hấn là người xấu. Dùng hiểu biết của tôi đối với ông ngoại, ánh mắt nhìn người của ông ấy sẽ không sai."

"Cậu xác định?" Trên mặt Tề Khải hiện lên tia cười quỷ dị, "Bác cả cũng không nhìn nhầm Hà Kính Phi?"

Nước ấm trong cốc dao động, Hà Quyền chỉ cảm thấy huyết Thái Dương nhảy thành thịch mãi. Lúc này có người gõ cửa đi vào, một người đàn ông mặc tây trang màu đen, tuổi nhìn qua xấp xỉ Hà Quyền giao một cái túi cho Tề Khải. Hấn nhìn Hà Quyền một cái, xoay người rời đi.

"Thật ra cháu nói đúng, ánh mắt nhìn người của bác cả thật sự rất chuẩn." Tề Khải chậm rãi mở dây thừng niêm phong túi tài liệu, "Hà Quyền, có một số việc ta vốn không muốn nói, đều đã trôi qua lâu như vậy, người cũng không còn, cần gì chứ..... nhưng cháu đã nhắc tới, ta nghĩ cháu cũng có quyền biết."

Ông ta từ trong túi tài liệu rút ra một xấp văn kiện, lật lật, thả một tờ giấy ố vàng bên trong lên bàn trà.

"Ta nhỏ hơn Tề Tranh một tuổi, hấn là anh họ ta, ta vẫn luôn rất tôn trọng hấn, nhưng ở trong chuyện Hà Kính Phi, hấn thật sự là làm tổn thương trái tim đại bá." Tề Khải lại đẩy tờ giấy kia tới trước mặt Hà Quyền, "Ta thay bác cả làm rất nhiều chuyện, đều là chuyện tốn tiền, hơn nữa toàn bộ giữ lại bằng chứng, để tránh có người hỏi tới tung tích tiền bạc, ta không lấy ra được chứng cứ lại bị người ta nói là kiện lời riêng trung gian."

Hà Quyền rũ mắt nhìn về phía đơn dòng chảy ngân hàng đã ố vàng, số tiền chuyển khoản một trăm vạn, 3 chữ "Hà Kính Phi" ở ô ghi chú giao dịch, nóng tới hốc mắt cậu cũng nóng lên.

"Bác cả cho cha cậu 1 triệu, 1 triệu hơn 30 năm trước đó, đặt vào bây giờ e là phải hơn trăm triệu." Tề Khải tiếc hận lắc lắc đầu, "Nhưng Hà Kính Phi thật sự không có đạo lý, cầm tiền nhưng vẫn dẫn theo Tề Tranh bỏ trốn, bác cả tức giận chết mới báo cảnh sát bắt hấn. Nếu không phải hấn phun ra nguyên vẹn 1 triệu này, e rằng bây giờ vẫn ngồi xồm trong tù đấy."

Dường như cảm thấy sóng động tâm tình Hà Quyền, Tiểu Bạch lộ vẻ hơi xao động bất an.

"Nhưng bọn họ vẫn ở bên nhau."

"Huh?" Tề Khải khiêu mi.

Một tay giữ bụng, Hà Quyền một tay vo viên tờ đơn dòng chảy ngân hàng. Song thân đều không còn, chuyện đã qua không thể nào kiểm chứng. Nhưng cậu từ nhỏ mưa dầm thấm đất tình yêu của hai người với nhau, đó không phải là giả. Cho nên cậu tin, Hà Kính Phi nhận 1 triệu này nhất định là có lý do đầy đủ.

"Ba tôi đã lựa chọn tin tưởng cha tôi, tôi cũng lựa chọn tin tưởng ông ấy." Hà Quyền cầm các tài liệu khác tới bỏ vào trong balo mình. Cậu từ từ kéo khóa kéo, để tránh run rẩy đầu ngón tay bị đối phương nhìn ra.

Biểu tình Tề Khải lộ ra vẻ có chút kinh ngạc, nhưng chỉ là một thoáng mà thôi.

"Hà Quyền, con người không thể chỉ tin tưởng chuyện mắt mình nhìn thấy."

"Không nhìn thấy, càng tuyệt đối không thể kết luận bừa." Hà Quyền đeo túi lên, chống tay vịn sofa đứng thẳng người, "Cám ơn ông đã nói tất cả với tôi, Tề tiên sinh, hi vọng sau này chúng ta sẽ không gặp lại nữa."

Trong túi chỉ có mấy tờ giấy và mấy món đồ nhỏ như sạc điện dây tai nghe, nhưng từ khoảng cách từ sofa đi đến cửa, Hà Quyền lại cảm thấy giống như cồng ngọn núi.

"Hà Quyền." Tề Khải ở sau lưng gọi cậu lại, "Cháu là người thông minh, lùi một bước, trời cao biển rộng."

Cầm tay nắm cửa, Hà Quyền nhẹ nhàng kéo mở cửa, trước lúc ra cửa xoay người lại nhìn Tề Khải một cái.

"Con người tôi, luôn luôn chỉ nhìn phía trước."

Ánh mắt Tề Khải chợt căng thẳng. Chờ cửa đóng lại, ông ta thở ra nặng nề, xoay người đến bên cửa sổ gỗ mở một cánh cửa nhỏ trên vách tường một bên khác, cung kính nghiêng người nhường người đi ra.

"Chú tư."

Tề Gia Huy từ bên trong đi ra, trước khi Tề Khải mở miệng lần nữa khoát khoát tay, ra hiệu ông ta không cần nói gì cả.

"Ta đều nghe thấy, Hà Quyền này, cùng một đức hạnh với thằng khốn Hà Kính Phi kia, coi ngạo khí là cốt khí." Ông ta quét ánh mắt tới đờn dòng chảy bị vò lung tung trên bàn, "Thật sự coi mình là nhân vật, cho rằng sẽ có người ngu ngốc tốn 1 triệu ký với hấn? Chỉnh hấn dễ như bóp chết con kiến!"

"Chú tư, làm sao đây? Hà Quyền không thể có tác dụng với chúng ta, hơn nữa nó nhất định sẽ đi tìm bác cả đổi chất chuyện Tề Tranh, cứ như vậy cháu phải trở mặt với bác cả." Tề Khải cẩn thận nhắc nhở, "Còn có Âu Dương, chú biết tay hấn đen cỡ nào."

"Sợ cái gì, những năm nay chúng ta thu bao nhiêu cổ phần? Đến lúc đó tiền vốn gây dựng lại, cổ quyền trong tay hai chúng ta hợp nhất, ông già phải hai tay dâng vị trí này cho chúng ta. Về phần Âu Dương kia, nếu nó nghe lời, để lại dùng cũng không sao, nếu không nghe lời thì để nó thân bại danh liệt giống như Hà Kính Phi!"

Tề Gia Huy giơ tay lên ở trên cổ xoẹt một cái.

"A Khải, nhớ, muốn thành đại sự, tuyệt không thể tâm từ thủ nhuần."

Đêm khuya, trong đại trạch Tề gia đột ngột vang lên tiếng chuông cửa chói tai.

"Đến đây đến đây, ai thế, đêm hôm khuya khoát....."

Chị Vân khoác áo ngáp đi mở cửa, lúc cô thấy rõ người nhún chuông ở cửa là Hà Quyền, đầu óc vốn ngủ mơ màng bỗng chốc tỉnh táo.

"Ây da, tiểu thiếu gia, giờ mấy giờ rồi sao cậu lại đến đây?" Cô vội vàng để người vào cửa hiên, lại từ trên kệ cầm dép thay cho Hà Quyền, "Vừa xong ca đêm? Đói không? Tôi đi làm nóng cho cậu —"

Hà Quyền kéo cánh tay chị Vân lại, nói: "Em không đói, chị Vân, phiền chị gọi ông ngoại giúp em, em đến thư phòng chờ ông ấy."

"Xảy ra chuyện gì?" Chị Vân trong lòng run sợ hỏi.

3h sáng, không phải chuyện thiên đại, ai sẽ vào lúc này đến nhà?

Hà Quyền không nói chuyện, trực tiếp đi về phía thư phòng. Cậu lấy văn kiện trong túi ra đặt vào trên bàn sách của Tề Gia Tín, sau đó ngồi vào sofa bên cạnh lẳng lặng chờ. Tề Gia Tín rất nhanh đã tới, chống gậy đầu rồng, trên mặt lo lắng nhìn Hà Quyền.

"A Quyền, cháu giờ —"

Hà Quyền giơ tay lên chỉ về phía bàn sách, cắt đứt lời Tề Gia Tín: "Ông xem phần văn kiện kia trước."

Tề Gia Tín cau mày, run rẩy đi về phía bàn sách, cầm kính đeo lên, chỉnh ánh sáng đèn bàn xem xét văn kiện. Chỉ nhìn mở đầu tờ thứ nhất, ông đã ngã ngồi vào trong ghế phía sau bàn sách.

"Cháu vừa đến nghĩa địa một chuyến, nhân viên làm việc nói với cháu, cuối tháng 9 năm ngoái, có một vị tự xưng là cha Tề Tranh, xin mở phần mộ." Hà Quyền nhìn thẳng vào Tề Gia Tín, "Ông là đi đặt tro cốt cha cháu, đúng không?"

Tề Gia Tín nhắm mắt lại, ngón tay khô gầy vô ý thức niết nhãn văn kiện Hà Quyền cầm tới — danh sách phí nộp của viện an dưỡng, tên người bệnh, Tề Tranh.

"Là Tề Khải nói cho cháu nhỉ....." Âm thanh ông cụ mang theo oán giận, "Thằng nhãi đó..... Mắt thấy không làm chủ tịch được, liền muốn hủy đài của ta....."

Hà Quyền lắc lắc đầu.

"Là ai nói với cháu cũng không quan trọng, quan trọng là, ông gạt cháu ông ấy đã chết."

Tề Gia Tín trở tay che vị trí ngực, động tác này khiến Hà Quyền cảnh giác nghiêng người về phía trước. Cũng may không phải phát tác bệnh tim, ông cụ không có đột nhiên xuất hiện tình huống ngạt thở.

"Ta không lừa cháu, thật sự không có hi vọng, Tề Tranh hoàn toàn dựa vào máy móc duy trì sự sống, cháu học Tây y, hẳn biết cái đó không khác gì với đã chết....."

Hà Quyền không có phản bác. Cậu vừa nhìn mục dụng cụ và thuốc sử dụng trong đơn nộp phí là biết, Tề Tranh cũng không phải là trạng thái sống thực vật như lời Tề Khải, mà là chết não. Chết não là tử vong trên ý nghĩa chân chính, phản ứng thân não biến mất, không cách nào tự hô hấp, là trạng thái vĩnh viễn, không thể trái lại. Ý nghĩa của sinh mạng đã không còn tồn tại, chỉ dựa vào máy móc mà "sống".

"Ông đã biết không có hi vọng, nên buông tay để ông ấy đi." Hà Quyền hít mũi.

Tề Gia Tín nước mắt tuôn đầy mặt, dùng sức vỗ ngực: "Ta mời vô số bác sĩ đến khám, mong đợi có kỳ tích xảy ra..... Bác sĩ đều khuyên ta từ bỏ, nhưng ta sao từ bỏ được, hả? Ta không nói ra được "Các người tắt máy móc đi", đó là con ruột của ta! Nhưng nó vĩnh viễn đều không thể mở miệng gọi ta một tiếng "Cha" nữa! Ta ngay cả bà ngoại con cũng không nói, ta không muốn để bà ấy lại trải qua nỗi đau mất con lần nữa! A Quyền, nếu như ta nói với con, con có thể thay là làm quyết định này không!? Ta chỉ có thể đợi, đợi đến lúc ngay cả máy móc cũng không kéo được nó mới thôi!"

Trên mặt Hà Quyền hơi lộ ra chút mệt mỏi. Cậu dụi mắt, vui mình vào trong sofa. Không đếm rõ được có bao nhiêu lần, cậu ở ngoài ICU chứng kiến lựa chọn khó khăn của người nhà. Có người mẹ, bởi vì con trai ký xuống thư đồng ý từ bỏ máy móc duy trì sự sống của cha mà ở trên hành lang tát hấn liên mưòi mấy cái, gào khóc "Đó là cha mày đó mày cái đồ không lương tâm". Nhưng thật ra mọi người đều hiểu, con trai chỉ là làm một quyết định chính xác nhưng không ai chịu làm.

"Thành thật mà nói, lúc vừa nghe chuyện này, cháu thậm chí hối hận chằm cứu cho ông..... nhưng chờ đến lúc cháu đến nghĩa địa, xác nhận ông tác hợp bọn họ, đột nhiên lại....." Hà Quyền khổ sở cười khóe miệng, "Cháu sợ dĩ vãng sẽ vào căn nhà này, vẫn gọi ông một tiếng ông ngoại, lý do duy nhất chính là..... ông tôn trọng sự lựa chọn của ba cháu."

Tề Gia Tín vui mặt vào trong lòng bàn tay, phát ra tiếng khóc khàn đặc biệt của người già cuối đời.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 87

Edit + Beta: Vịt

Thật sự là vô cùng mệt, giấc này của Hà Quyền ngủ tới quay cuồng. Nếu không phải Kiều Xảo gọi điện thoại tới đánh thức cậu, còn không biết phải ngủ đến mấy giờ.

"Cậu ở đâu thế? Không nói một câu đã nghỉ làm." Âm thanh Kiều Xảo không khỏi lo lắng.

"Em ở nhà ngủ —" Sau khi ý thức được mình ở đâu, Hà Quyền đột nhiên ngừng âm thanh.

"Cậu ở nhà cái rắm á! Chị đang ở nhà cậu đây, trên giường cả cọng lông cũng không có!"

"Em ở chỗ ông cụ." Bị tiếng Kiều Xảo làm cho to đầu, trước tiên hơi cách xa vị trí ống nghe tự mình xoa thái dương ngồi dậy, "Đêm qua mệt quá, liền ngủ ở phòng trước đây của em."

Kiều Xảo giật mình hỏi: "Cậu hơn nửa đêm không về nhà, đến chỗ ông Tề làm gì?"

"Chút chuyện nát của Tề gia, lát đến viện em nói tỉ mỉ với chị hơn."

"Đừng đến nữa, nghỉ ngơi cho tốt, việc hôm nay của cậu quy cho chị và Cảnh Tiêu." Trong ống nghe truyền đến tiếng thở phào, "À đúng rồi, gọi lại cho Trịnh Đại Bạch cú điện thoại, nó gọi điện thoại cậu cũng không nhận, gấp muốn chết, hận không thể từ từ Thái Bình Dương bơi về."

"Biết rồi, giờ gọi lại."

Lật nhật ký điện thoại, Hà Quyền vừa nhìn có hơn 10 cuộc gọi nhớ của Trịnh Chí Khanh, lông mày vừa để ngang lại cau lại. Kết quả không đợi cậu gọi lại, đối phương lại gọi tới, nghe tiếng thật sự gấp tới mức sắp treo cổ.

"A Quyền! Em vừa nãy sao không nhận điện thoại của anh!?"

"Để im lặng, ngủ sâu quá không có cảm giác điện thoại rung." Chỉnh điện thoại đến loa ngoài, Hà Quyền cầm lấy đồng hồ đặt ở tủ đầu giường đeo lên tay, do dự một chút nói: "Em ở chỗ ông cụ mà, không cần lo lắng."

"Tề lão không sao chứ?"

"Hắn là không, dù sao em hôm qua trước khi về phòng ngủ vẫn đang thở."

Trịnh Chí Khanh nghe ra lạnh nhạt của Hà Quyền, cẩn thận hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chờ anh về lại nói."

"Anh bây giờ đang trên đường đến sân bay, A Quyền, em ở chỗ Tề lão đợi, anh sau khi về đi đón em."

"Gấp gáp gì chứ, anh không phải lịch trình đều sắp xếp đến thứ 3 sao?"

"Em không nhận điện thoại, anh có thể không vội sao?"

"Hiện tại không sao rồi, làm việc của anh đi, khỏi phải về."

"Anh đã hỏi mượn máy bay tư nhân của bác Lạc, em đang hoảng ở đấy chờ anh."

Hà Quyền vừa định khuyên anh đừng về đột nhiên bị Tiểu Bạch đập một cái, đành phải bắt đắc dĩ cau mày.

"Anh đến rồi trực tiếp về nhà đi, em lát rửa mặt xong liền đi."

"Nghe lời, ở đó chờ."

"Em không ở đây được, anh cũng không phải không biết — ** mẹ!"

"A Quyền!?"

"Không sao đâu, Tiểu Bạch đập em." Hà Quyền cúi đầu làm khẩu hình "Tiểu bạch nhãn lang", "Cũng không nghĩ xem ai nuôi nó, khuỷu tay xoay ra bên ngoài."

"Ha, rốt cục có người có thể quản em rồi." Trịnh Chí Khanh thở phào nhẹ nhõm, "Trước không nói nữa, anh phải nhanh chóng thông báo với người hẹn gặp anh phải về nước."

"Ừ, trên đường bình an."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cúp điện thoại, Hà Quyền cử động vai, chống mép giường đứng lên đi đánh răng rửa mặt. Đi ngang qua thư phòng, cậu nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói của Âu Dương và Tề Gia Tín. Suy nghĩ đến Tề Khải nói rõ muốn đối phó với Âu Dương, lúc Hà Quyền đánh răng suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định tiêm mũi phòng bị cho Âu Dương. Cậu một chút cũng không muốn chen vào tranh giành phe phái của Hoa Y Đường, nhưng Âu Dương dù sao cũng là bạn bè.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Âu Dương đứng dậy đi mở cửa, để Hà Quyền vào thư phòng.

"A Quyền, sao con không ngủ thêm một lát?" Trong mắt Tề Gia Tín đều là tia máu, ông nhìn qua mới là nên nghỉ ngơi hơn.

"Bị điện thoại đánh thức."

Hà Quyền ngay cả mí mắt cũng không ngáy. Không biết ông cụ còn giấu bao nhiêu bí mật, nhưng tốt nhất đừng để cậu biết.

"Đói rồi nhỉ, bảo A Vân chuẩn bị cho con ít đồ ăn." Tề Gia Tín nói, chống gậy đi về phía cửa.

Âu Dương vội vươn tay ngăn cản ông, nói: "Tề lão, ngài nói chuyện với Hà thiếu, cháu đi tìm chị Vân."

"Tôi không đói, cũng không vội." Hà Quyền khoát khoát tay, "Âu Dương, tôi chính là đến tìm anh."

"Huh?" Âu Dương hơi sửng sốt.

Hà Quyền chậm rãi nói: "Tề Khải chuẩn bị đối phó anh, anh để ý chút."

"Tề Khải?" Âu Dương xùy cười, "Hắn nếu thật sự có quyết đoán đó, hồi đó cũng sẽ không đập xe tôi."

Hà Quyền mở miệng thở dài: "Thở nóng còn cần người đó, tự anh suy nghĩ."

"Ừ, cảm ơn, trong lòng tôi biết." Âu Dương liếc nhìn Tề Gia Tín bị Hà Quyền ngó lơ, vẻ mặt hơi lúng túng, chuyển đề tài, hỏi Hà Quyền: "Ngày sinh dự tính tháng mấy?"

"Tháng 9."

Hà Quyền nói, đề lại bụng kéo kéo khoe miệng. Tiểu Bạch lúc này tỉnh ngủ rồi, đang tập thể dục đó, duỗi cánh tay căng chân hành hạ cậu.

"Vậy tôi khả năng không kịp tặng quà cho nhóc con rồi, ngày sinh dự tính của Quân Hàm cuối tháng tám, tôi phải đi Mỹ." Biểu tình Âu Dương có chút đắc ý, "Mấy hôm trước vừa nói xong, tư bản Thiên Hoa mà Lạc Phụng Nghi quản lý cùng với 3 công ty đầu tư lúc trước đã quyết định hùn vốn chung thu mua Hoa Y Đường, chậm nhất là tháng sau bắt đầu tiến hành tổ chức lại vốn."

"Nói tiếng Trung Quốc, cảm ơn." Hà Quyền giơ tay lên.

"Hoa Y Đường rất nhanh có thể đưa ra thị trường rồi." Tề Gia Tín tiếp lời, cũng không có chút vui mừng nào, "A Quyền, con thật sự không quay về sao?"

Hà Quyền lạnh lùng đáp lại ông: "Con ngay cả lãi suất cho vay cũng không tính toán được, không quản lý được công ty niêm yết. Cũng không thờ được với người Tề gia các ông, đấu đá nhau, diễn phim 8h chắc."

Biểu tình Tề Gia Tín cứng lại trên mặt. Âu Dương vừa nhìn nhanh chóng giảng hòa: "Hà thiếu, còn có 2 công ty ủy thác chờ gặp mặt nói chuyện với cậu, cậu xem lúc nào tiện, tôi hẹn bọn họ giúp cậu."

"Không gặp nữa, nghe không hiểu, Trịnh Chí Khanh nói điều kiện bọn họ cho ra đều tương đương nhau, nếu không thì ủy thác Hoa Kỳ đi, dù sao cũng chỉ là làm ra vẻ chút thôi, cuối cùng cũng phải cầm đi làm từ thiện."

Âu Dương lại quăng ánh mắt về phía Tề Gia Tín, Tề Gia Tín gật đầu: "Dựa theo ý A Quyền làm, ta dù sao cũng không thể mang theo tiền vào quan tài."

"Được, vậy tôi giục bọn họ ra họp đồng." Âu Dương nói.

"Các người tiếp tục, tôi về phòng ở đây." Hà Quyền trở tay kéo cửa thư phòng ra, do dự một chút, giương mắt nhìn về phía Tề Gia Tín, "Ông ngoại, Trịnh Chí Khanh nói đến đây đón con, chắc là nửa đêm mới có thể đến, tối nay bọn con khả năng đều ngủ ở đây, ngài bảo chị Vân sắp xếp cho anh ấy phòng khách nhé."

Trên mặt Tề Gia Tín đeo đầy mừng rỡ: "Muốn ở bao lâu cũng được, ông đã bảo A Vân chuẩn bị xong phòng sơ sinh cho các con, con lát đi xem nhé, nếu không thích, vẫn đổi lắp đặt."

"Con thế nào cũng được."

Hà Quyền xoay người sau đó lập tức trợn mắt trắng, trong lòng nói trang trí thành hoàng cung con mẹ nó cũng không đưa con đến căn nhà này được.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 88

Edit + Beta: Vịt

Bóng đêm dày đặc, Tề Khải đứng ở cửa quán cũ Hoa Y Đường, do dự hồi lâu, giơ tay gõ vang cửa gỗ khắc hoa có lịch sử hơn trăm năm. Cửa từ bên trong mở ra, người ở bên trong nói với Tề Khải: "Tề Lão ở nội đường chờ ngài."

Từ cửa đến nội đường, trước đây bắt quá là lộ trình ngắn ngủi ba bốn mươi giây, nhưng hôm nay Tề Khải lại lè mề phải 3 phút mới đi xong. Nội đường không bật đèn, chỉ ở trên phương án châm đôi hoàng chúc. Trong hoàng chúc đựng hương tinh dầu chiết xuất cỏ tổ ong, an thần bình suyễn, Tề Khải vốn tim đập hoảng loạn cũng ở giữa hô hấp vững vàng đi tiếp. Tề Gia Tín thân mặc đường trang đỏ tím, cúi thấp đầu, hai tay vịn trên gậy đầu rồng lẳng lặng ngồi bên trái phương án.

"Bác cả."

Tề Khải dừng lại cách Tề Gia Tín hơn 1m — chỗ này gậy khẳng định không đánh đến được. Nhận được điện thoại Tề Gia Tín đích thân gọi cho hắn, hắn biết ngay Hà Quyền đã thọc chuyện đến chỗ ông cụ. Nhưng đã muốn trở mặt, hắn cũng không sợ. Ông cụ gần đất xa trời, Hà Quyền đối với quản lý kinh doanh một chữ cũng không biết, chỉ còn Âu Dương, cũng không nhảy nhót được bao lâu.

"A Khải à, ngồi đi." Tề Gia Tín ngẩng đầu, trở tay gõ gõ mặt bàn đá cẩm thạch của phương án, "Ngày đó bác cả đánh cháu, hôm nay mời cháu uống chén trà, nói lời xin lỗi."

Tề Khải giật mình trong lòng, nhất thời cũng không biết nên ngồi hay nên đứng. Tề Gia Tín sẽ nói xin lỗi hẳn? Vậy thì thật sự là chuyện kỳ lạ sông ngược dòng, mặt trời mọc đằng Tây. Năm xưa đám tiểu bối bọn họ ai không từng chịu thước của Tề Gia Tín, bị đánh xong cũng không được khóc, ngay cả cha mẹ ruột cũng không dám quản.

"Ngồi xuống, chẳng lẽ còn muốn ta nói lần thứ 3?" Tề Gia Tín khẽ nhú mày.

Cẩn thận ngồi vào trên ghế bên phải phương án, Tề Khải không hiểu ra sao nhìn Tề Gia Tín rót vào chén trong tay mình ngũ vị tán đủ 9 phần. Trà rót 8 phần là tình nghĩa, 9 phần là áy náy, nếu rót đầy, đó chính là chủ nhà hạ lệnh đuổi khách.

Bưng chén lên, Tề Khải uống ngụm trà thấm giọng, nói: "Bác cả, bác có lời gì nói thẳng đi, cháu biết Hà Quyền đi tìm bác."

"Ừ, cháu bây giờ cánh cứng cáp rồi." Tề Gia Tín thở dài lắc đầu, "A Khải, cha cháu đi sớm, sau đó cháu chính là một nửa con trai bác. Bác tin nhiệm cháu như vậy, sau khi sự phụ Cung đi liền giao chuyện chăm sóc Tề Tranh cho cháu. Thật không nghĩ đến, cháu lại dùng chuyện này đâm bác một dao."

Tề Khải cười lạnh: "Bác cả, cháu nói lời giết tâm, nhiều năm như vậy, cháu cũng coi bác là cha ruột mà phụng dưỡng, nhưng kết quả nhận được cái gì? Âu Dương kia tính là cái gì?! Dựa vào cái gì vừa

đến đã đề đầu cháu? Nó sẽ không thật sự là con riêng của bác chứ?"

"Nói bậy!" Tề Gia Tín giậm mạnh gậy, rung tới đầu vai Tề Khải run lên, "Lời như vậy cháu cũng nói ra miệng được, uống công bác gái cháu thương cháu như con trai!"

Quay đầu đi, Tề Khải im lìm không nói.

Tề Gia Tín nặng nề mở miệng thờ, nói: "Bác chỉ có độc đinh Hà Quyền, nhưng cháu rắp tâm cái gì, hả? Nhất định muốn ở tình huống hiện tại của nó, nói chuyện Tề Tranh với nó?"

"Cháu không bỉ ổi như vậy, bác cả, trước đó cháu cũng không biết nó mang thai." Tề Khải lại bưng chén lên uống ngụm trà, nhìn như thoải mái nói: "Dù sao chuyện đã như vậy, bác muốn đánh phải không, muốn phạt cháu thế nào, cháu đều nhận."

"Bác đâu còn có thể phạt cháu chứ." Tề Gia Tín cười khan vài tiếng, "Có lão Tứ cho cháu chỗ dựa, cháu sẽ sợ bác?"

Sắc mặt Tề Khải đột biến, chén trà bưng trong tay theo tiếng rơi xuống đất, vỡ vụn.

Tề Gia Tín nhìn vào bên trong nội đường: "Chu Huyền, thu dọn cái này."

Người lúc trước đưa tài liệu đến hội sở cho Tề Khải từ bóng tối đi ra, ngồi xổm ngay như phống trước gót chân Tề Khải, nhặt từng mảnh vỡ chén trà lên. Hắn đứng lên, mặt không biểu tình nhìn Tề Khải.

"Chu Huyền có cha là người trồng nhân sâm, mấy năm trước lúc lên núi đào sâm bị rắn độc trông coi nhân sâm cắn. Ngày đó ta vừa lúc đến thôn bọn họ lấy sâm, liền đuổi theo, muốn cứu một mạng người." Tề Gia Tín mặt mỉm cười nhìn Chu Huyền, "Thuê máy bay trực thăng đưa cha cậu ấy đến bệnh viện, lại tìm sở nghiên cứu xin huyết thanh. Là đứa nhỏ này bướng bỉnh, nhất định muốn báo đáp ta. Ta vừa thấy nó là xuất thân học Đông y, đúng lúc cháu thiếu thư ký, chuyện vẹn toàn đôi bên."

Lòng ngực Tề Khải phập phồng, trên mặt biến hóa xanh đỏ, một lát sau mang theo tức giận chất vấn Tề Gia Tín: "Vậy mà ở bên cạnh cháu cài nằm vùng!? Bác rốt cuộc có coi cháu là cháu ruột bác hay không!?"

"Nếu như cháu có thể quản dây lưng của mình, Chu Huyền sẽ không biết nhiều bí mật của cháu như vậy." Tề Gia Tín kéo nhẹ khóe miệng, "Âu Dương sau khi bị cháu uy hiếp ta đã cảm thấy không đúng, sau đó quả nhiên tra ra vấn đề. Số tiền cháu phê chuẩn kia, cũng không phải thật sự tất cả đều vào túi tiền của mấy con chó kia của cháu, mà là có một phần rất lớn bị cháu cầm đi thu cổ phần. Cháu còn vay tiền khắp nơi thu cổ phần, kỳ hạn 5 năm cho người ta tiền lời gấp 10 lần, nhưng cháu lấy tiền đâu ra thực hiện hứa hẹn? Lão Tứ chơi bởi lâu lỏng dốt nát kém cỏi, chủ ý nó ra cháu cũng dám nghe? Hẳn từng tham gia vào vận hành vốn sao? Ta thật ra nên mặc kệ các cháu làm ầm ĩ, xem các cháu đến lúc đó kết cục thế nào."

Tề Gia Tín ngừng một chút, lại nặng nề thêm một câu: "A Khải, cháu cảm giác cái mạng này của cháu đáng giá 200 triệu sao? Huh?"

Sắc mặt từ xanh chuyển trắng, mồ hôi lạnh theo thái dương Tề Khải chảy xuống. Chu Huyền ở bên cạnh nhìn thấy, lấy khăn tay màu xám nhạt ra đưa cho hắn. Mà Tề Khải giống như chịu nhục nhã hất tay hắn ra, giận dữ nói: "Ít ở đây mèo khóc chuột giả từ bi đi!"

Chu Huyền buông tay ra, tùy ý khăn tay rũ xuống đất.

"Chu Huyền." Tề Gia Tín nhắc tay lên, "Cậu đi đi."

Hơi gật đầu với Tề Gia Tín, Chu Huyền nói: "Tề lão, bảo trọng."

Chờ Chu Huyền rời đi, Tề Gia Tín chống gậy đứng lên, lưng hơi gù chậm rãi đi tới bức tường treo di ảnh tổ tiên trong nội đường, cởi đoạn tay áo ra tỉ mỉ lau bụi trên khung ảnh.

"A Khải à, y giả nhân tâm, trong đầu cháu không sạch sẽ, sao có thể làm rạng rỡ Hoa Y Đường?" Tề Gia Tín tiếc hận lắc lắc đầu, "Ta vốn thật sự muốn để cháu thừa kế Hoa Y Đường, nhiều cháu trai cháu gái như vậy, chỉ được cháu kiên định nhất. Nhưng cháu nói xem, có phải trước khi Âu Dương xuất hiện, cháu đã bắt đầu lén lút thu mua cổ phần, muốn đẩy vị trí chủ tịch của ta xuống?"

Tề Khải khẽ siết chặt ngón tay, biểu tình trên mặt dưới ánh nến mờ mờ âm tình khó phân.

"Bác đối với Tề Tranh như vậy, khiến người ta thất vọng." Khóe miệng hắn co rút không tự nhiên, "Cậu ấy đau khổ cầu xin bác như vậy, bác nhưng vẫn bất động. Bác cả, từ ngày đó cháu đã biết, trái tim bác là làm bằng sắt."

Tề Gia Tín quay người lại, ánh mắt hơi giận dữ: "Chuyện này không đến lượt cháu dạy ta."

"Vâng, cháu không dạy được bác, nhưng bác thật sự nên hối hận." Tề Khải đột nhiên nở nụ cười, "Hà Kính Phi căn bản không biết 1 triệu kia là bác cho."

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Tề Gia Tín xanh mét, ông run rẩy chống gậy đi nhanh mấy bước, kề sát trước người Tề Khải túm cổ áo đối phương: "Cháu nói gì?"

Tề Khải căn bản bất động: "Khoản tiền đó là chú tư tìm công ty kinh tế dùng danh nghĩa ký hợp đồng tiền bạc đưa cho hắn."

"Lão Tứ tại sao muốn làm như vậy!?"

"Bởi vì Hà Kính Phi ngay trước mặt rất nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp, chỉ trích một ca sĩ nhỏ Tứ thúc lúc ấy đang theo đuổi lấy âm nhạc làm trò đùa, khiến ca sĩ nhỏ đó mất hết mặt mũi. Tứ thúc vốn muốn chinh hắn, vừa vạ xảy ra việc của Tề Tranh, cho nên —" Tề Khải cạy từng ngón tay Tề Gia Tín ra, "Luật sư bảo Tề Tranh tốn 1 triệu cứu Hà Kính Phi ra cũng là chú tư giới thiệu cho, chú ấy chính là muốn Hà Kính Phi thân bại danh liệt, không xu dính túi. Bác cả, nếu như bác không phải tâm địa sắt đá như vậy, có thể bình tĩnh nói rõ với bọn họ, hiện tại cũng không tới mức chỉ còn lại độc đinh Hà Quyền."

Tề Gia Tín bịt chặt ngực, lùi 2 bước khó khăn dùng gậy chống đỡ thân thể, cả người run rẩy mắt thấy tùy thời sẽ ngã xuống.

"Chuyện này cháu vốn định nghiền nát trong bụng, dù sao bác và chú tư là anh em ruột. Nhưng bác đẩy hết lỗi lên người một mình cháu, cái này không công bằng. Chú tư rất lâu trước kia đã bắt đầu thu cổ phần, muốn làm chủ tịch không phải cháu, là chú ấy." Tề Khải

nói, sửa sang cổ áo bị Tề Gia Tín túm nhãn, "Bác cả, bác bớt giận, bị bệnh tim lần nữa, vậy thì thật sự thần tiên cũng khó cứu."

"Cút!"

Tề Gia Tín nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 89

Edit + Beta: Vịt

Hà Quyền ngủ đang say, bị khí nóng thổi vào cổ làm tỉnh. Thấy không cẩn thận đánh thức Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh hôn hôn trán cậu để bày tỏ trấn an.

"Tiếp tục ngủ đi, mới hơn 1h."

Xoay người rúc vào trong ngực Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền bắt mãi mãi bầm: "Chị Vân không sắp xếp phòng khách cho anh à? Nhất định muốn chen một cái giường đơn với em."

"Anh ngủ 1 mình sợ tối." Trịnh Chí Khanh siết chặt cánh tay, khẽ mỗ xuống ấn đường cau lại, "Hai bọn mình tạm một đêm, nhé?"

Giống như là bất mãn mình bị xem nhẹ sự tồn tại, Tiểu Bạch cách bụng đá cha ruột một cái. Trịnh Chí Khanh lập tức đặt tay xuống, chào hỏi với nhãi con nhà mình: "Hey, thằng nhóc, cha chưa quên con đâu, mang quà về cho con đó, cơ mà bây giờ muộn rồi, ngủ trước đã được chứ?"

"Ít tự mình đa tình, nó không nghe được đâu." Hà Quyền giữ tay Trịnh Chí Khanh: "Thai nhi hơn 24 tuần chỉ có thể —"

"Chỉ có thể nghe thấy âm thanh của em, cho nên em sau này nói chuyện phải dịu dàng chút, nếu không tương lai Tiểu Bạch sẽ sợ

em."

"Phiền không hả, ngủ!"

Hà Quyền lại chen Trịnh Chí Khanh đến mép giường.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Dậy sớm ăn cơm, Trịnh Chí Khanh thấy Tề Gia Tín vẻ mặt hoảng hốt, bèn ân cần hỏi han mấy câu. Anh nghe Hà Quyền nói đại khái, không khỏi thêm mấy phần thương hại với ông cụ này. Phản xạ thần kinh của người bệnh chết não biến mất triệt để, cho nên vô luận cất khí quản duy trì sự sống vẫn không có chút ý nghĩa nào với những người tứ chi tổn thương do quanh năm nằm trên giường tạo thành. Nhưng đối với người sống mà nói, mắt thấy huyết nhục thân nhất còn lại trên thế gian từ từ khô héo nhưng lại không cách nào từ bỏ, thật sự phải gọi là hành hạ.

Hàn huyền với Trịnh Chí Khanh một lát, Tề Gia Tín áy náy dặt dào nhìn Hà Quyền đang ăn, miễn cưỡng nặn ra tia cười, hỏi nhẹ: "A Quyền, đặt tên cho đứa nhỏ chưa?"

Hà Quyền dùng sức nuốt xuống đồ trong miệng, rũ mắt nói: "Hà Vũ Bạch, thế hệ sau của nhà Trịnh Chí Khanh lót chữ Vũ."

"À, hay lắm." Tề Gia Tín gật gật đầu.

Hà Quyền cảm thấy giật mình, cậu không nghĩ tới Tề Gia Tín vậy mà không có chút dị nào đối với đứa nhỏ họ Hà. Bất quá nghĩ lại, ông cụ cũng không thể tranh, chẳng lẽ còn có thể cách thế hệ họ Tề sao?

"Nếu không thì ông lại đặt tên đi, sau này cũng có thể dùng." Trịnh Chí Khanh nói xong cũng ở dưới mặt bàn chịu một cước của Hà Quyền.

Ánh mắt ảm đạm của Tề Gia Tín bỗng nhiên tụ lại một tia ánh sáng, đứng dậy run lẩy bẩy đi về phía thư phòng. Không lâu lắm, ông cụ mang ra 2 tờ giấy Tuyên Thành trong đường vân xen lẫn lá vàng, vuốt phẳng đặt lên bàn ăn.

"Ta lúc trước đã nghĩ 2 cái tên, không biết gia phả của Trịnh gia xếp đến chữ nào, ở trước trước tiên để trống." Ông cụ đeo kính lên, nhổ nắp bút lông mềm, ở trên hai tờ giấy thêm chữ "Vũ".

Hà Quyền xê dịch con người, nhìn hai cái tên trên giấy Tuyên Thành lá vàng theo thứ tự là "Trịnh Vũ Huy" và "Trịnh Vũ Hoàng".

"Thí chúng tinh chi hoàn cực, bạn hách hí dĩ huy hoàng." Ông nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Đối với cổ văn cơ bản của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh cũng không cảm thấy kinh ngạc. Hồi chào tân sinh viên đại học năm nhất, mỗi người trong khoa đều phải biểu diễn tiết mục thể hiện bản thân, ca hát khiêu vũ diễn tấu nhạc khí talk show, miễn chỉ cần không đốt nhà là được. Trịnh Chí Khanh cảm giác mình trình diễn bóng rổ freestyle đã coi như lạc loài, kết quả đến Hà Quyền, cậu đứng ở bậc thang phía trước giảng đường, đọc thuộc 《Bàn luận về bệnh thương hàn》 5 phút.

Toàn bộ sinh viên khoa Tây y lâm sàng ngồi trên bậc thang trong giảng đường nghe trố mắt, ngay cả chủ nhiệm khoa cũng vẻ mặt "*** mẹ". Trịnh Chí Khanh hoàn hồn nhanh chóng cầm điện thoại lên mạng search 《Bàn luận về bệnh thương hàn》, phát hiện đối

phương học thuộc không thiếu một chữ. Cũng chính từ ngày đó, ánh mắt anh bị Hà Quyền hấp dẫn sâu vào. Bởi vì anh tin, bên dưới dung mạo vàng ngọc kia, hẳn cất giấu linh hồn nội hàm phong phú.

Cẩn thận nâng hai tờ giấy kia lên, Trịnh Chí Khanh cười nói với Tề Gia Tín: "Tề lão, hai cái tên này đều rất hay, bọn con cố gắng, lần sau sinh đôi."

Hà Quyền trợn mắt trắng lên tiếng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tổng bộ Hoa Y Đường, Tề Gia Huy đứng ở bên tường thủy tinh phòng làm việc tổng tài, chấp tay sau lưng ngâm đoan nhạc, quan sát dòng xe cộ trên đường phố trung tâm thành phố.

"Chú tư, cháu thật sự bội phục chú, giả bộ người vật vô hại như vậy, lừa được cả cháu." Âu Dương hai tay ôm ngực ngồi dựa bên bàn làm việc, cười cười phía sau lưng Tề Gia Huy, "Oscar nợ chú bức tượng vàng."

"Chú tư của cậu lẫn lộn với người giới giải trí lâu như vậy uống công à?" Tề Gia Huy xùy nhẹ, "Chàng trai, cậu có thể học đấy."

Âu Dương gật đầu: "Vâng, cháu phải học hỏi chú nhiều, lâm nguy không loạn mà chú tư, người điều tra kinh tế chờ ở dưới lầu đó, chú vẫn có thể bình tĩnh như vậy?"

Quay người lại, Tề Gia Huy không sao cả nhún vai một cái: "Không phải mời tôi đi uống chén trà sao? Bọn họ có bằng chứng gì? Có thể tố cáo tôi tội danh gì?"

"Chiếm đoạt chức danh, làm giả thỏa thuận chuyển nhượng cổ quyền, sửa tạo bằng chứng tài vụ giả, chuyển vay lãi suất cao, hùn vốn lừa đảo....." Âu Dương xòe từng ngón tay, "Xấu hổ quá, cháu không làm luật, cái phía sau không nhớ được."

Sắc mặt Tề Gia Huy thay đổi, nhưng vẫn hất cằm lên: "Âu Dương, cậu đắc ý lắm nhỉ. Đừng quên, trong tòa nhà này, họ Tề nhiều hơn!"

"Đúng vậy, tôi cũng họ Tề."

Âm thanh từ bên cửa thủy tinh bị quét mở truyền đến. Tề Gia Tín chống gậy chậm rãi đi vào phòng làm việc tổng tài. Ông đứng trước mặt thẳng tư đang vẽ mặt hơi nhăn nhó, quay đầu nhìn ghế dựa tổng tài sau bàn làm việc.

"Nhưng chiếc ghế này, tôi đã giao cho họ Âu Dương rồi, nó có thể để Hoa Y Đường đi về phía thế giới, mà chú, TỀ, GIA, HUY, chú có lỗi với tổ tông!" Tề Gia Tín giơ một xấp chứng cứ phạm tội cầm trong tay tới trên mặt em trai, phần hận giậm gậy đầu rồng, "Chú bán phương thuốc cổ truyền của Hoa Y Đường cho mấy thương nhân kiếm tiền bẩn kia, góp vốn phi pháp lập chiêu bài dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe! Nghe đây, thằng nhãi thôi, huynh trưởng là cha, tôi hôm nay liền thay cha đánh chết thứ lùn bại như chú!"

"Tề lão! Có lời gì từ từ nói!"

Thấy Tề Gia Tín vung gậy lên, Âu Dương vội vàng vò lấy, hấn cũng không phải lo lắng Tề Gia Huy bị đánh, mà sợ Tề Gia Tín tức giận công tâm bị bệnh tim lần nữa. Tối qua lúc bị gọi vào quán cũ Hoa Y Đường, hấn nhìn thấy Tề Gia Tín xiêu vẹo trên ghế như tro tàn, lúc ấy còn tưởng ông cụ sắp không được. Tề Gia Tín cho hấn

xem chứng cứ Chu Huyền thu thập được, hấn lập tức gọi điện thoại cho chiến hữu công tác ở phòng điều tra kinh tế, chặn Tề Khải ở cửa lối xuất cảnh ở sân bay. Lúc ấy hấn không nghĩ ra chính là, vì sao Tề Gia Tín không để cho người điều tra kinh tế ban đêm mang Tề Gia Huy đi ngay mà kéo dài tới ban ngày hôm nay. Bây giờ nhìn lại, là Tề Gia Tín vẫn muốn dạy dỗ Tề Gia Huy lời cuối cùng.

Tề Gia Huy phản xạ có điều kiện rút vai lại, sau khi thấy cây gậy bị cướp đi, lại ưỡn thẳng sống lưng.

"Anh cả, hỏi đó anh đảm bảo với cụ bà thế nào?" Tề Gia Huy không cam lòng vuốt chòm râu dề, "Đã nói bảo vệ tôi cơm áo không lo, nhưng anh làm thế nào? Một năm chỉ chia hoa hồng cho tôi 1-2 triệu, coi tôi là ăn mày? Lão sư phụ trong quán còn cầm nhiều hơn tôi!"

"Chú dựa vào cái gì so với người ta!" Tề Gia Tín rống lên, "Chú kiếm cho cái nhà này, cái tập đoàn này, một phen tiền chưa!? Chỉ biết theo đuổi minh tinh, tiêu tiền như nước, nếu không phải cụ bà trước lúc lâm chung tôi đã thề, đâu có thể để chú ở đây hút máu tôi!"

"Nói dễ nghe thật! Tôi là em trai ruột của anh! Cùng một mẹ sinh ra! Nhưng anh cho tới giờ chưa từng tôn trọng tôi!"

"Danh dự phải dựa vào bản thân kiếm được! Không phải người khác cho!"

"Tề lão, ngài ngồi xuống trước." Âu Dương ngăn cản Tề Gia Tín, hấn thấy trên mặt ông cụ cơ hồ không có huyết sắc, lại cầm bình nước khoáng dùng để tiếp khách lên, vặn mở nắp bình đưa cho Tề Gia Huy, "Chú tư, chú cũng nói ít hai câu đi, giữ tinh thần ứng phó với cảnh sát không tốt hơn cãi nhau với Tề lão?"

Tề Gia Huy hát bình nước trong tay Âu Dương đi, nước bắn ra làm ướt áo sơ mi và quần tây phẳng phiu của Âu Dương. Âu Dương khẽ cười lắc lắc đầu, cũng không nói nữa, túm mấy tờ khăn giấy lau giọt nước chưa bị vải thấm đi.

Tề Gia Tín từ trong tay Âu Dương cầm lại gậy, cầm chặt đầu rồng mạ vàng, ngón tay khô gầy khế trắng bệch.

"Lão Tứ, tôi hỏi thêm chú một chuyện cuối cùng."

Tề Gia Huy không nói chuyện, chỉ là trên mặt phẫn hận nhìn ngoài cửa sổ thủy tinh. Tề Gia Tín không để ý ngăn cản của Âu Dương, đi tới trước mặt em trai, mặt sát mặt hỏi: "Năm đó..... Hà Kính Phi là bị chú tính kế?"

Âu Dương nghe thấy Tề Gia Huy thấp giọng mắng câu "Đệt".

"Thằng nhóc kia quá cuồng vọng, không coi ai ra gì, tôi phải dạy dỗ nó!" Tề Gia Huy lễ thẳng khí hùng.

Tề Gia Tín gật nhẹ đầu, chống gậy thủ trượng đi vòng qua sau lưng Tề Gia Huy, tới gần bên tai gã nhẹ nói: "Nhưng cũng hại tôi người đầu bạc tiễn người đầu xanh, cho nên, chú rút cuộc muốn dạy dỗ ai?"

Tề Gia Huy vừa định mở miệng phản bác, đột nhiên cảm thấy trên gáy bị thứ gì nhẹ nhàng ghim xuống. Âu Dương bám theo trước mắt gã liền từ 1 biến thành 2, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, rầm một tiếng nhào tới trên mặt đất co giật, sắc mặt nhanh chóng bởi vì thiếu oxy mà tím bầm.

Âu Dương cả kinh. Hấn mắt thấy Tề Gia Tín giờ đầu rồng chạm vào sau cổ Tề Gia Huy, sau đó Tề Gia Huy lại đột nhiên ngã xuống

trước mặt hắn.

Lúc Âu Dương muốn cứu giúp Tề Gia Huy, lại bị Tề Gia Tín nắm chặt cổ tay. Hắn khiếp sợ ông cụ khô gầy trước mắt vậy mà sẽ có lực tay lớn như vậy, cũng dùng một loại quyết tuyệt đánh cược tính mạng kéo dài gây áp lực, ngón tay giống như kìm sắt quán chặt cổ tay hắn.

Tề Gia Tín cắn răng hỏi: "Âu Dương, cháu từng làm quân y, biết nhịp tim ngừng bao lâu sẽ tạo thành chết não không?"

"Nhiều nhất..... 8 phút." Âu Dương thấy Tề Gia Huy đã không động đậy, trên cánh tay bị nắm lấy cổ tay nổi mạch máu xanh lè.

"Được, ta cầu xin cháu, cho ta 8 phút, ta muốn thay con trai ta đòi lại công đạo!" Lúc Tề Gia Tín nói chuyện, cơ bắp trên mặt không tự chủ được co giật, "Chuyện này không liên quan đến cháu, nếu có người truy xét, ông già này một mình gánh chịu!"

"Nhưng mà Tề lão —" Âu Dương khẩn trương nhìn chằm chằm Tề Gia Huy, "Chậm thêm nữa cháu sợ không cứu được!"

Tề Gia Tín nhắm chặt mắt, nói: "Đồ lão tử tông truyền lại, ta tự có phân tặc."

"Không được! Tề lão, cháu không thể trơ mắt nhìn ngài trở thành tội phạm giết người!"

Âu Dương cuối cùng vẫn là ra sức đẩy tay Tề Gia Tín ra, quỳ trên mặt đất làm hồi phục tim phổi cho Tề Gia Huy. Tề Gia Tín chống gậy, ánh mắt tan rã nhìn Âu Dương cứu người. Lúc nhịp tim Tề Gia Huy rốt cục được nén trở lại, Âu Dương nhanh chóng bấm số điện thoại cấp cứu.

Người điều tra kinh tế nghe nói Tề Gia Huy đột nhiên phát bệnh, vội vàng hỏi thăm Âu Dương rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Âu Dương liếc nhìn Tề Gia Tín chán nản khô gầy ngồi trên ghế, xoắn xuýt một lát sau đó thở dài nặng nề.

"Chắc là áp lực quá lớn dẫn đến bệnh tim đột phát."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 90

Edit + Beta: Vịt

Thực tập đủ kỳ hạn 1 năm, Bằng Hải và Đoan Mộc đều không thông qua đánh giá cuối cùng của ban nhân sự viện. Cầm được kết quả, Hà Quyền nổi khùng trước. Đừng thấy cậu mắng thực tập sinh không nề mặt, nhưng gặp phải chuyện, bảo vệ con mình hơn ai khác.

Cậu cầm bảng đánh giá nổi giận dùng dùng đi tìm Trịnh Chí Khanh.

"Hai đứa nhỏ này, vút đâu cũng là người giỏi, dựa vào cái gì không để em giữ lại?"

Trịnh Chí Khanh xoa xoa lông mày, cầm lấy bảng đánh giá vị Hà Quyền đập trên bàn, khó xử nói: "Bên nguồn nhân lực ra quy định mới, bác sĩ nội trú, ngoại trừ nghiên cứu sinh, tất cả không thể tuyển."

"Em là tiến sĩ học tại chức, nếu theo quy định của bọn họ, em còn không có tư cách làm bác sĩ!" Hà Quyền vẻ mặt không cam lòng, "Đừng tưởng Đại Chính hiện tại bình xét cấp bậc lên rồi là có thể mang trình độ học vấn ra đê người, làm tên mọt sách, ai con mẹ nó làm việc cho anh!?"

"A Quyền, đây là xu thế nghề nghiệp." Trịnh Chí Khanh kiên nhẫn khuyên nhủ, "Cũng không phải bình xét cấp bậc lên bên nhân sự dùng trình độ học vấn đề người, trên thực tế, quy định này là lúc anh vừa nhậm chức đề nghị, ban chấp hành bệnh viện trải qua thảo luận nhiều lần mới quyết định. Ở Mỹ chính là như vậy, không có hàm cấp Dr., không thể trở thành bác sĩ nội trú."

"Hệ thống chế độ giáo dục không giống nhau được chứ? Anh muốn để Đại Chính kết nối với quốc tế, còn sớm mấy năm." Hà Quyền thực sự cầu thị, "Em biết, hiện tại bệnh viện lớn đều chỉ yêu cầu nghiên cứu sinh, nhưng nhân sự lúc tuyển dụng thường xem nhẹ một chuyện, đó chính là nhiệt tình và bỏ ra của bọn họ đối với công việc. Đoan Mộc vì rèn luyện tính ổn định ở tay, hàng ngày cầm tăm ăn cơm, Bàn Hải thì dùng tạ tay đeo lên cánh tay, ngày qua ngày. Chí Khanh, em có thể đảm bảo với anh, cho hai bọn họ 5 năm, tuyệt đối có thể đạt tới trình độ của Cảnh Tiêu."

Trịnh Chí Khanh cười khế: "Anh còn tưởng em sẽ nói có thể đạt tới trình độ của em."

"Em khiêm nhường chút."

Hà Quyền khiêu mi.

"Em có thể ngồi xuống không, Tiểu Bạch kháng nghị rồi kìa." Trịnh Chí Khanh đưa tay sờ sờ bụng Hà Quyền, Hà Quyền chỉ mặc đồ giải phẫu, vừa nãy anh thấy nhóc con ở bên trong trở mình.

"Không có thời gian ngồi, em lát còn có ca giải phẫu." Hà Quyền đẩy tay anh ra, "Dù sao người em phải giữ lại, bên nhân sự anh đi nói."

"Anh có thể nói, nhưng em như vậy, để chủ nhiệm khu 1 khu 2 nghĩ thế nào? Bọn họ cũng muốn giữ thực tập sinh lại, hôm nay em nói ngày mai bọn họ nói, quy định của nhân sự không phải thùng rỗng kêu to?"

Hà Quyền bĩu môi: "Quy định là chết người là sống."

Trịnh Chí Khanh lại xoa lông mày, đây là động tác vô thức theo thói quen của anh lúc khó khăn.

"Được rồi." Anh cuối cùng vẫn gật gật đầu, "Có chủ nhiệm Hà xác nhận, bên nhân sự hẳn cũng không dám có ý kiến, anh lát đi tìm chủ quản."

Hà Quyền cười đưa tay nâng cằm Trịnh Chí Khanh.

"Trình độ nịnh nọt tăng rồi đó Trịnh Đại Bạch, nào, thưởng cho anh cái hôn."

Sau khi biết được đánh giá thông qua, hai người Bằng Hải và Đoan Mộc ở trong phòng làm việc vui mừng khắp khởi. Hà Quyền vào phòng thấy bọn họ gào thét, thưởng cho bọn họ mỗi người một bản bệnh ánh, dạy bảo tại chỗ.

"Đừng vui quá sớm, trường chinh vạn dặm bước đầu tiên, đây là khởi điểm trong sự nghiệp của các cậu, làm việc thật tốt, không được phạm sai lầm, nếu không đá hết các cậu về trường bỏ lò tái tạo!"

"Nhất định khắc ghi dạy bảo của chủ nhiệm." Bằng Hải ôm đầu hi hi cười ngu.

So với vẻ hí hửng của Bằng Hải, Đoan Mộc vẫn coi như thu liễm hơn, cẩn thận hỏi: "Chủ nhiệm, vậy bọn em, sau này vẫn đi theo anh?"

"Cậu theo bác sĩ Cảnh, Bằng Hải theo bác sĩ Kiều." Hà Quyền nói, "Tôi qua khoảng thời gian nữa nghỉ phép rồi."

Đoan Mộc gật gật đầu. Cảnh Tiêu và Kiều Xảo đều là nhân tài kiệt xuất trong giới, mặc dù không có tiếng bằng Hà Quyền, nhưng năng lực nghiệp vụ ở trên cùng trực hoành với Hà Quyền.

Lúc này Tiền Việt gõ gõ cửa đi vào, thông báo với Hà Quyền bên phòng khám gọi cậu qua hội chẩn.

Thấy Hà Quyền vào phòng, Phương Mặc vội vàng đứng dậy nhường ghế của mình cho đối phương.

Hà Quyền sau khi ngồi xuống hỏi: "Tình huống thế nào?"

Phương Mặc ra hiệu người bệnh xắn tay áo và ống quần lên. Hà Quyền vừa nhìn, khá lẩm, đầy tay đầy chân mụn đỏ, có nhiều chỗ đều bị gãi ra máu.

"Nguyên nhân dị ứng đã làm kiểm tra, đều là âm tính." Phương Mặc cho cậu xem ghi chép khám bệnh, "Hắn lúc trước đi khám da liễu, bên kia nói là bệnh mẩn ngứa, kê cho calamine, nhưng không có hiệu quả."

"Không giống bệnh mẩn ngứa, cậu xem, chỗ này đều nổi mụn nước." Hà Quyền chỉ chỉ mảng chấm đỏ lớn trên bắp chân người bệnh, "Cũng không có thuốc da hóa, này, trên lưng có không?"

"Trước ngực sau lưng đều có." Người bệnh nhú mày, "Ngứa chết người, buổi tối cả đêm không ngủ được."

Hà Quyền tỉ mỉ xem ghi chép hồi chẩn của Phương Mặc, trên đó viết người bệnh phủ nhận từng tiếp xúc với vật có thể dẫn tới viêm da và các loại triệu chứng bị lây sốt, cũng không có thuốc phục vụ ghi chép. Cậu xoa cằm suy nghĩ một chút, quay đầu nói với Phương Mặc: "Làm kiểm tra miễn dịch huỳnh quang đi, tôi nghi là herpes thai kỳ (*)."

((*) herpes thai kỳ hay còn gọi là Pemphigoid gestationis (herpes gestationis), là bệnh hiếm gặp, rất ngứa, tổn thương đa dạng: bong nước, mụn nước, sẩn, ban đỏ... gặp ở phụ nữ có thai)

Người bệnh vừa nghe gấp gáp: "Gì vậy? Tôi không thể nào mắc bệnh đó!"

"Mụn nước này không phải mụn nước kia." Hà Quyền cười lắc đầu, cậu biết người bệnh hiểu sai, "Herpes thai kỳ là một loại bệnh miễn dịch tự thể, xảy ra vào thời kỳ mang thai, khá hiếm gặp. Đơn giản mà nói, chính là trong cơ thể thai nhi sinh ra kháng thể nào đó, thông qua cuống rốn tiến vào máu, sinh ra phản ứng với da của cậu."

"Bệnh này có ảnh hưởng gì tới đứa nhỏ không?" Người bệnh nghe mong lung.

"Không ảnh hưởng quá lớn, có thể sau khi sinh sẽ lên sởi 1-2 tháng." Hà Quyền dặn dò hẳn, "Nhưng đối với cậu mà nói, mang thai lần nữa, vẫn sẽ tái phát."

Về mặt người bệnh trong nháy mắt nhìn lại: "Bó tay à bác sĩ?"

"Mặc dù không nguy hiểm tính mạng, nhưng quả thực không cách nào trị tận gốc, bệnh miễn dịch đề như vậy." Hà Quyền đứng lên, trả lại ghế cho Phương Mặc để hắn kê đơn kiểm tra, sau đó vịn vai hắn nói tiếp: "Trước tiên làm kiểm tra, cho dù là chẩn đoán chính xác cũng không sao cả, thoải mái, hiện tại có rất nhiều thuốc an toàn với thai nhi có thể giảm bớt bệnh trạng."

Người bệnh hơi thở phào, trên dưới đánh giá Hà Quyền, hỏi: "Bác sĩ, ngày sinh dự tính của anh tháng mấy?"

"Tháng 9." Hà Quyền cười khan. Sau khi có thể nhìn ra, người bệnh đều thích hỏi cậu cái này.

"Ài, các anh làm bác sĩ cũng đủ vất vả, mang thai cũng không thể nghỉ ngơi."

"Trên thực tế, làm việc tốt hơn nghỉ ngơi." Phương Mặc tiếp lời, đồng thời nhìn Hà Quyền một cái, "Cả ngày chạy tới chạy lui, đứng bên bàn giải phẫu một lần mấy tiếng, thể lực sẽ không giảm, lúc sinh dễ."

"Người sinh mổ đừng nói mấy lời kiểu "Lúc sinh dễ"." Hà Quyền cười nhạo hắn.

Phương Mặc hừ một tiếng: "Anh tự sinh à?"

"Đương nhiên." Hà Quyền thề son sắt. Ngay trước mặt bệnh nhân, cậu phổ cập lợi ích của sinh đẻ tự nhiên. "Cậu xem, tự sinh, 2-3 tháng đã hồi phục. Sinh mổ, con không qua sản đạo làm giảm sức miễn dịch thấp, người lớn thì, một vết sẹo mang theo cả đời, ngang hông còn phải bị tiêm, trời râm trời mưa là đau, tôi nói không sai chứ?"

"Chính xác, eo tôi bây giờ đúng hơn dự báo thời tiết." Phương Mặc đưa đơn kiểm tra đã in cho người bệnh.

Người bệnh nhận lấy danh sách, cười nhạt: "Sinh mổ đã nhiều vấn đề như vậy, sao bây giờ còn cứ thích mổ nhỉ?"

"Dù sao ở bệnh viện chúng tôi, ngoại trừ phải mổ, đều là sợ đau." Hà Quyền bóp vai Phương Mặc, "Đúng không, bác sĩ Phương."

Phương Mặc tâm nói đừng đứng nói chuyện không đau eo, chờ lúc anh sinh là biết liền.

Cơm tối đã hẹn đến Trịnh gia ăn, đến nhà Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền nhìn thấy bánh ngọt bày trên bàn, hỏi ra mới biết hôm nay là sinh nhật của Trịnh Kiến Bình.

"Trịnh Đại Bạch, đây chính là anh không đúng, ba anh sinh nhật, sao không nói với em trước?" Hà Quyền nhỏ giọng chất vấn Trịnh Chí Khanh, "Hai bọn mình tay không đến."

"Anh chuẩn bị quà rồi, coi như hai bọn mình tặng." Trịnh Chí Khanh xoa xoa cánh tay cậu, để bày tỏ trấn an.

Hà Quyền liếc anh một cái, quay đầu nhìn khắp nơi, hỏi: "Này? Sao chỉ còn 1 con chó? Lúc trước không phải đã sinh một đàn cún con sao? Em còn nói ôm một con về làm bạn với Tiểu Bạch."

"Đại Chí dẫn con rời khỏi nhà." Trịnh Chí Khanh xiên miếng táo đưa cho Hà Quyền, "Trước ăn trái cây ướp lạnh, anh trai anh 8h mới về được, chờ anh ấy ăn cơm."

"Chó cũng sẽ bỏ nhỏ đi?" Hà Quyền cảm thấy giật mình. Cậu biết là mèo biết, không nghĩ đến chó cũng ngạo kiều vậy.

Trịnh Chí Khanh cúi đầu cười cười, nói: "Chắc là nghe anh trai anh nói muốn đưa bọn nhóc ra nước ngoài bồi dưỡng giống chó mới, Đại Chí tức giận bỏ đi. Nhà hàng xóm cũng mất chó, Becgie, nói là từng tham gia chó tìm kiếm cứu nạn ở cứu nạn động đất."

"Chắc là bỏ nhà theo giai." Hà Quyền phòng quai hàm nói, "Hai con chó ở khu thảm họa quen biết, cơ hội duyên phận, lại ở đây chạm mặt, nghĩ thôi đã rất lãng mạn."

"Có duyên phận, cho dù bị thời gian và không gian cách trở, cũng nhất định có thể ở bên nhau." Trịnh Chí Khanh duỗi tay ôm eo Hà Quyền — Được rồi cậu đã không còn eo nữa, vị trí đại khái — cười khanh khách nhìn đối phương, "Ví dụ như hai bọn mình, cũng rất lãng mạn nhỉ?"

"Em hoàn toàn không nghĩ tới lại gương vỡ lại lành với anh." Hà Quyền vẽ mặt khinh thường.

Trịnh Chí Khanh khiêu mi: "Huh? User "Từng miếng ăn sạch Đại Bạch" là ai đặt?"

Hà Quyền oán hận cắn miếng táo, nói: "Ông đây sớm xóa phần mềm lờm kia đi rồi!"

"Xong rồi, ngày phải phải thông báo cho quản lý sản phẩm, lại thiếu mất một khách hàng." Trịnh Chí Khanh tiếc lắc đầu, lấy điện thoại ra mở màn hình, mở cho Hà Quyền phần mềm lái xe thuê đối phương hồi trước dùng, "Anh đầu tư 2 triệu cho công ty làm phần mềm này."

"Anh đầu tư công ty này làm gì?" Hà Quyền suýt nữa cắn đầu lưỡi, "Em thấy bọn họ cứ báo lỗ, anh đây không phải quẳng tiền vào

trong nước."

Hạ thấp giọng, Trịnh Chí Khanh dán lỗ tai Hà Quyền nói: "Để bày tỏ cảm tạ, không có user "Từng miếng ăn sạch Đại Bạch" em đăng ký, Tiểu Bạch bây giờ vẫn là chất lỏng đó."

Nghe thấy bạn học Trịnh Đại Bạch đột nhiên nói giọng đòi truy, đầu tai Hà Quyền đỏ lên. Cậu sở dĩ sẽ đăng ký tên user thiếu mắt nhìn như vậy, là hôm đó tham gia hôn lễ Kiều Xảo. Cậu cũng không phải giữa đường nhận được điện thoại của khám gấp chạy đi, mà là nghĩ đến Kiều Xảo vẫn luôn thương cậu yêu cậu từ nay về sau bị gả làm vợ người ta, trong lòng hết sức mất mát. Cộng thêm Đào Tấn Thịnh trước kia cũng ở đội bóng rổ của trường, là đồng đội với Trịnh Chí Khanh. Cậu vừa thấy người kia cao mét 9, đột nhiên nhớ tới quãng thời gian ở bên Trịnh Chí Khanh, vô luận như thế nào cũng không ở thêm được nữa, tự mình chạy ra ngoài tìm quán bar uống rượu.

Rượu còn tê dại đại não, ngày đó cậu vô luận là thân thể hay là trái tim đều nhớ Trịnh Chí Khanh khó giải thích được, tới mức sau khi download phần mềm lái xe thuê, cậu nghiện rằng nghiện lợi đặt cho mình cái tên user "Từng miếng ăn sạch Đại Bạch".

Mà bây giờ, cảm giác lúc đó lại đánh bầy giác quan cậu.

Rụt lại trong ngực Trịnh Chí Khanh, Hà Quyền hỏi: "Trịnh Đại Bạch, anh nói anh trai anh..... 8h mới về đến nhà?"

"Ừ, em nếu đói, trước tiên để chị Mai chuẩn bị chút đồ ăn cho em." Trịnh Chí Khanh giương mắt liếc nhìn đồng hồ treo tường, vừa vặn 7h20.

"Em đói rồi." Hà Quyền nghiêng đầu thổi khí nóng bên tai Trịnh Chí Khanh, "Muốn ăn anh."

Cổ họng Trịnh Chí Khanh lặn một cái, kéo Hà Quyền từ sofa dậy.

"Đi, phòng anh ở tầng 2."

40 phút hẳn là đủ dứt Hà Quyền ăn no.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 91

Edit + Beta: Vịt

Đối với Hà Quyền không thể xuống lầu ăn cơm mà ở trong phòng Trịnh Chí Khanh làm ổ ngủ, Trịnh Kiến Bình không chút nào cảm thấy đối phương thất lễ. Mang thai mà, thêm ngủ bình thường, lại nói ban ngày làm việc mệt mỏi như vậy, nghỉ ngơi sớm chút cũng có lợi cho sinh trưởng trở mã của đứa nhỏ.

Hứa Viện thì không vui lắm, nói: "Đã đi làm mệt như vậy, sao còn không nghỉ phép?"

"Tâm trách nhiệm của A Quyền nặng, khu bệnh có mấy người bệnh là em ấy nhận chẵn sắp xếp nhập viện, nghĩ thế nào cũng phải chờ bọn nhỏ ra sinh ra hăng nghỉ."

Trịnh Chí Khanh thuận miệng giải thích một câu, sau đó xoay mặt bưng chén rượu lên chúc thọ cha. Hòa Vũ ôm lấy Quan Quan, che chở tay nhỏ của cô nhóc cầm bình sữa chạm cốc với ông nội, làm Trịnh Kiến Bình vui không khép miệng lại được.

Thiên luân chi nhạc, không có gì hơn vậy.

Đặt chén rượu xuống, Trịnh Kiến Bình vỗ vỗ tay Hứa Viện, nói: "Người trẻ tuổi có nhiệt tình là chuyện tốt, phu nhân, bất đồng thời đại, bọn nhỏ muốn ở bên ngoài dốc sức làm, chúng ta nên ủng hộ."

"Em không phải lo lắng thân thể Hà Quyền sao." Ngữ khí Hứa Viện hơi lộ vẻ trách cứ, "Chí Khanh, mặc dù đã tiến vào giai đoạn ổn định rồi, nhưng cũng không thể lơ là, vợ của bác hai con kìa, 8 tháng sản thai, lo lắng lắm đấy."

Trịnh Chí Kiệt thấy khóe miệng em trai co rút mãi, chặn lời Hứa Viện: "Mẹ, mẹ đừng quan tâm, bọn nó gần bệnh viện, không xảy ra chuyện lớn."

"Đúng vậy, mẹ, Hà Quyền y thuật cao siêu, cậu ấy có thể chăm sóc tốt bản thân." Hòa Vũ gấp đũa thức ăn vào trong bát Hứa Viện, y nhìn ra mẹ chồng không vui, "Lại nói, mẹ thường hầm thuốc bổ đưa đến bệnh viện cho Hà Quyền, tiểu bảo bảo nhất định vô cùng khỏe mạnh."

Rốt cục nghe thấy câu thừa nhận lời của mình, trên mặt Hứa Viện hơi có ý cười. Máy tên họ Trịnh này đều cùng một đức hạnh, coi bỏ ra của bà là nên, chỉ Hòa Vũ hiểu được thông cảm cho bà.

Nếu như Hà Quyền có thể có một nửa tri kỷ của Hòa Vũ, Hứa Viện nghĩ thầm, vậy thì thật sự phải đốt hương.

Ngủ thẳng đến 9 rưỡi, Hà Quyền mơ mơ màng màng mở mắt ra, kịp phản ứng mình bỏ lỡ bữa tối, ra sức oán giận Trịnh Chí Khanh hại cậu thất lễ với mọi người.

"Thấy em ngủ ngon vậy, không nỡ làm ồn em." Trịnh Chí Khanh đưa đĩa bánh ngọt cho cậu, "Đói chưa, trước ăn ít bánh ngọt, anh bảo chị Mai hâm nóng cơm cho em."

"Không cần đâu, ăn miếng bánh ngọt là được." Hà Quyền nhận lấy cái đĩa, dùng dĩa cạo bơ xuống, chỉ ăn phần cốt bánh ngọt.

"Vẫn là hâm nóng cơm đi, cái này sao có thể ăn no."

"Ăn no quá chèn tim phổi." Hà Quyền liếc anh một cái, "Không thấy gối của em càng gối càng cao sao? Tháng sau tám phần phải kê ngủ."

Trịnh Chí Khanh ôn nhu nói: "Vắt vả cho em rồi, chờ sinh xong, em nghỉ ngơi thật tốt, anh chăm sóc Tiểu Bạch."

"Mời bảo mẫu đi, anh từ sáng đến tối đủ bận rồi, không ngủ ngon giấc mệt mỏi lái xe xảy ra chuyện thì sao?"

"Bảo mẫu khẳng định phải mời, lúc anh đi làm, không thể để em một mình trông Tiểu Bạch."

Hà Quyền để đĩa xuống, nghiêng đầu suy nghĩ một chút hỏi: "Chờ em nghỉ xong thì làm thế nào? Không thể để một mình Tiểu Bạch cho bảo mẫu. Lòng người khó dò, nhà các anh có tiền như vậy, vạn nhất bảo mẫu sinh lòng ác ý, bắt cóc Tiểu Bạch thì làm sao đây?"

"Về chỗ ba mẹ anh ở, anh Vũ đã bắt đầu đi làm, ban ngày sẽ để bảo mẫu trông Quan Quan, mẹ trông bảo mẫu." Trịnh Chí Khanh vừa nói xong liền thấy sắc mặt Hà Quyền trầm xuống, "Ờ..... em không muốn?"

"Anh cảm thấy thế nào?" Hà Quyền hỏi ngược lại.

Nhớ tới thái độ của Hứa Viện trên bàn ăn lúc nãy, Trịnh Chí Khanh đột nhiên ý thức được, nếu để Hà Quyền và mình dọn về ở, e là sớm muộn cũng sẽ có ngày náo loạn.

"Nếu không thì....."

Mặc dù biết Hà Quyền không ủng hộ đề nghị của mình lắm, nhưng Trịnh Chí Khanh cảm thấy, vẫn phải nói ra thử xem sao.

"Về chỗ Tề lão ở? Chị Vân và vú Trương đều ở đó làm mười mấy hai mươi năm rồi, bọn họ dù sao cũng tin tưởng được."

Hà Quyền nhét cái đĩa vào trong tay Trịnh Chí Khanh, kéo chân qua lại nằm xuống. Thấy cậu như vậy, Trịnh Chí Khanh cúi đầu thờ dài, nói: "A Quyền, có chuyện, em nghe rồi..... đừng kích động."

Dịch dịch con người, Hà Quyền nhìn anh chăm chăm, chờ nghe tiếp.

"Lúc trước..... Tề lão tìm riêng anh nói chuyện một lần." Trịnh Chí Khanh cẩn thận nói, "Chuyện liên quan đến song thân của em, ông ấy rất hối hận."

"Chọn cái em không biết mà nói." Hà Quyền cau mày, lộ vẻ hơi không kiên nhẫn.

"Cha em bị người tính kế, cho nên Tề lão mới hiểu làm ông ấy." Trịnh Chí Khanh sau khi ánh mắt Hà Quyền ngưng lại cầm lấy tay cậu, "A Quyền, em nói không biết tại sao cha em sẽ nhận 1 triệu đó..... Thật ra anh trước khi gặp Tề lão đã bảo anh cả tìm thám tử tư đi thăm dò, 1 triệu đó, ghi chép của ngân hàng là dùng danh nghĩa ký hợp đồng tiền bạc chuyển tới tên ông ấy. Nhưng công ty quản lý kia đã sớm gạch bỏ không cách nào kiểm chứng, cho nên không nói cho em biết. Mãi tới ngày đó Tề lão tìm anh, nói với anh chuyện này, anh mới xác định cha em thật sự không biết khoản tiền đó họ Tề. Nhưng chuyện này lại liên quan đến rất nhiều những chuyện khác, anh đã đáp ứng Tề lão, tạm thời không nói cho em, nhưng nhìn thái độ lúc này của em —"

Hà Quyền rút tay về chống người dậy, yên lặng nhìn Trịnh Chí Khanh: "Ai tính kể cha em?"

Trịnh Chí Khanh do dự chốc lát, nói: "Ông chú tư của em."

Hà Quyền ngay cả tên ông chú tư là gì cũng không nhớ nổi, nhưng chính là một người hoàn toàn xa lạ như vậy, lại thao túng vận mệnh cậu.

"Ông ta tại sao phải làm như vậy?"

"Cha em đắc tội ông ấy."

Vén chăn lên, Hà Quyền làm bộ muốn xuống giường, Trịnh Chí Khanh nhanh chóng cản cậu lại, khuyên nhủ: "Đừng đi tìm, vô dụng thôi, ông ta giờ đã là phế nhân, chuyện trước đây không nhớ rõ."

"Alzheimer?" Hà Quyền cau mày.

"Sau khi bệnh tim đột phát thiếu oxy não, tạo thành tổn thương não, trí lực thoái hóa đến trạng thái khoảng 2-3 mươi tuổi." Trịnh Chí Khanh biết mình không cần giải thích nhiều, Hà Quyền đều hiểu, "A Quyền, thiện ác luôn có báo, ông ta vì hành động đi ngược lại của mình trả giá cao, em cũng đừng xoắn xuýt nữa, được chứ?"

Hà Quyền trầm mặc một hồi, đột nhiên túm ống tay áo Trịnh Chí Khanh, không cam lòng đỏ vành mắt: "Nhưng ông ta còn sống, song thân em thì đều không còn nữa!"

"A Quyền, A Quyền em đừng kích động!" Trịnh Chí Khanh vội vàng ôm người vào ngực trấn an, "Suy nghĩ đến Tiểu Bạch, tâm tình em kích động quá mức, nó cũng sẽ bất an."

"Cái này không công bằng, Chí Khanh, không công bằng....." Hà Quyền túm chặt lấy vải áo trên lưng Trịnh Chí Khanh, âm thanh run lợi hại, "Lòng người sao có thể ác độc như vậy..... ông ta phá hoại nhân sinh của bao nhiêu người chứ....."

Trịnh Chí Khanh hôn giọt nước mắt chưa rơi xuống, bưng mặt Hà Quyền đỡ trán với cùi.

"A Quyền, sau này có anh thay song thân em bảo vệ em, sẽ không có ai làm hại đến em nữa."

Nước mắt Hà Quyền trào ra mãnh liệt, oán hận và tủi thân tích trữ trong lòng nhiều năm, đều ở trong lời thề kiên định này chậm rãi từ từ tiêu tán.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Thời tiết càng ngày càng nóng, khiến người ta khó tránh khỏi cáu giận hơn. Cảnh Tiêu ở phòng khám VIP bị người nhà kỳ ba gây khó khăn, không nhìn được, đánh đối phương một cái. Vốn chuyện này đã được Trịnh Chí Khanh điều giải ổn thỏa, bệnh viện bồi thường ít tiền, nhưng ai biết đối phương không biết sai gân nào, cầm tiền rồi còn chạy đi tìm phóng viên. Phóng viên kia cũng chỉ sợ thiên hạ không loạn, dùng một tin độc quyền với tiêu đề 《Y đức không có, chỉ vì kiếm tiền không để ý sống chết của người bệnh》 nhắm thẳng mũi dùi vào Đại Chính.

Các website lớn tranh nhau forward, mở Weibo Wechat ra, có ít nhất mấy chục nghìn người đang forward. Rất nhiều người oán than về tiền chữa trị kén xù hiện nay, cho nên một khi có bệnh viện **, đều thích góp náo nhiệt mắng mấy câu. Để làm Crisis PR, Trịnh Chí

Khanh mời phóng viên đăng tin độc quyền đến phòng làm việc của mình gặp mặt nói chuyện.

Cởi chuông vẫn phải cần người buộc chuông, ai nói Đại Chính không tốt, thì để người đó đến xứng danh cho Đại Chính.

Phóng viên tuổi tác không lớn, nhìn quan cũng là 24-25, chính là giai đoạn mới ra đời, cần chút "chiến tích" làm việc để có tên tuổi trong giới. Thành thật mà nói văn chương của hấn viết không tệ, Trịnh Chí Khanh thừa nhận tài hoa của đối phương. Từng chữ châu ngọc, dùng từ sắc bén, phân tích chiều sâu hệ thống chữa bệnh hiện nay, quả thực có thể lừa được một đám người trẻ tuổi cầm phần.

Trịnh Chí Khanh cũng không thù hấn, chỉ là cảm thấy thằng nhóc này có hơi nóng lòng muốn nổi danh, thiếu hụt tố dưỡng chuyên ngành mà một phóng viên đạt tiêu chuẩn nên có — tìm kiếm chân tướng sự việc, không chỉ viết nội dung đón ý đại chúng mà cố ý lẩn tránh những sự thật không muốn bị người khác tiếp nhận.

Trịnh Chí Khanh cho phóng viên quyền hạn 1 tuần, tùy hấn đến một góc nào đó của bệnh viện, phỏng vấn bất cứ ai. Thậm chí ngay cả phòng mổ, chỉ cần đảm bảo làm tốt công tác khử trùng, cũng để hấn đi vào. Vừa qua 2 ngày Hà Quyền đã chạy đi tìm Trịnh Chí Khanh oán trách, nói lúc mình chăm chú làm giải phẫu, bên cạnh cứ có thằng ngốc ở đó ép hỏi vấn đề.

"Cậu ta ngược lại đánh giá em rất cao đó." Trịnh Chí Khanh lục ra bức ảnh phóng viên kia chụp, Hà Quyền làm giải phẫu xong mệt mỏi nằm ỏ trong phòng hồi sức ngủ cho cậu xem, "Em hiểu nhiếp ảnh, xem xem bức ảnh này chụp thế nào?"

Hà Quyền quét tám hình, chân mày vốn cau lại với nhau dần dần giãn ra. Sắc điệu rất nhẹ nhàng, kim loại tản ra lộng lẫy mờ ảo. Đồ phẫu thuật màu xanh lục cũng không có cứng nhắc như bình thường nhìn thấy, ngược lại có loại hơi thở mạnh mẽ xanh tươi. Cùng với thùy nhan an tường bình thản của mình mà cậu chưa từng biết.

"Thế cậu ta viết về em thế nào?" Hà Quyền hơi có chút tò mò.

"Bản thảo vẫn chưa đưa anh, cơ mà ở đây có bài viết về đám Tiết Vĩ khám gấp, em có thể tham khảo trước." Trịnh Chí Khanh đưa bài viết đã in ra cho Hà Quyền.

Hà Quyền đọc lướt qua. Viết không tệ, nổi vất vả của nhân viên y tế khám gấp xuất hiện trên giấy, chính là hình như hơi quá phiền tình.

"Phóng viên này muốn viết sự tình ở bệnh viện thành một quyển sách, nhân vật chính là em." Trịnh Chí Khanh cười nói.

Hà Quyền khiêu mi: "Nhân sinh của em đơn điệu như vậy, nhà bệnh viện 2 điểm 1 đường, có gì đáng để viết?"

"Thật ra, anh thật sự chưa từng thấy mấy bác sĩ từng trải nhân sinh phong phú hơn em."

"Nghe ra đáng để quay bộ phim 8h."

"Không thì em đi diễn vai tính cách chân thực?"

"Miễn đề, lên ống kính béo 10 cân, em không muốn vì giảm cân suốt ngày chảy nước miếng với đồ ngon, càng không định động dao trên mặt."

"Đùa tí thôi, anh sao có thể để em vào giới showbiz, vậy thì đủ khiến người ta nhớ thương, ăn no rồi việc mới tìm một đồng tình địch cho mình." Trịnh Chí Khanh giơ tay lên bóp vai giúp Hà Quyền, "Một không? Buổi chiều rảnh thì về nhà nghỉ ngơi trước."

Thoải mái mà híp mắt lại, Hà Quyền hừ hừ nói: "Vẫn ổn, canh mẹ anh hầm cho em, uống xong trên người rất có sức."

"Nhưng em cũng không thêm thịt." Trịnh Chí Khanh cảm giác dưới tay vẫn như trước đây, cùng xúc cảm với hồi cứu nạn động đất bóp vai giúp Hà Quyền, "Anh hôm qua xem hồ sơ kiểm tra sinh sản của em, tăng 12 cân, nhưng không nhìn ra chút gì."

"Vậy còn không tốt, đều thêm cho Tiểu Bạch rồi." Hà Quyền sờ sờ bụng, "Cơ mà cũng đừng lớn nhiều quá, quá 8 cân còn phải chịu một dao."

"Em định để tự nhiên?" Trịnh Chí Khanh lúc này mới nhớ tới mình chưa từng thảo luận với Hà Quyền vụ này, chủ yếu trong tiềm thức anh cho rằng Hà Quyền nhất định sẽ mổ, cho nên không nghĩ nhiều.

"Sao anh giống Phương Mặc vậy?" Hà Quyền hơi bất mãn, "Không tin em như vậy?"

Trịnh Chí Khanh cười cười nói: "Không muốn em chịu tội, vốn định anh mổ cho em đấy."

"Không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không mổ." Hà Quyền giơ tay lên, "Cũng không cần giảm đau, từng gặp không dưới 50 người suy tử cung là sau khi tiêm giảm đau phát sinh."

Kéo tay Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh ở bên trên rơi xuống nụ hôn, nói: "Em không cần quá kiên cường, A Quyền, nếu không sẽ lộ vẻ anh rất vô dụng."

Hà Quyền đắc ý hất cằm lên.

"Cho nên, bạn học Trịnh Đại Bạch, anh phải cố gắng thêm vượt qua em mới được."

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 92

Edit + Beta: Vịt

Nửa đêm, Trịnh Chí Khanh bị một tiếng rống "Trịnh Đại Bạch" xuyên thấu sàn gác của Hà Quyền đánh thức, trong nháy mắt đứng dậy bóp bắp chân giúp cậu. Gần đây Hà Quyền luôn nửa đêm chuột rút, ngoại từ tiếng kêu thảm như giết lợn lần đầu tiên dọa Trịnh Chí Khanh mất nửa cái mạng ra, đến giờ đã tạo thành phản xạ có điều kiện.

Để ngừa cuống rốn phát dục sớm Hà Quyền cũng không dám ra sức bổ xung canxi, nhưng mỗi ngày một miếng canxi hiển nhiên không thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của Tiểu Bạch. Còn chân trái luôn chuột rút, chuột rút xong đau 2 ngày vừa dịu xuống lại chuột rút, đứng lâu càng đòi mạng, khiến lúc cậu làm giải phẫu hận không thể ngồi trên thang khai dao cho người ta.

"Nghỉ phép đi, A Quyền." Dưới tay Trịnh Chí Khanh dùng sức xoa chân thả lỏng cơ bắp căng thẳng giúp cậu, lại bắt đầu lảm nhảm, "Anh bây giờ ngày nào cũng lo em sinh Tiểu Bạch bên bàn giải phẫu."

Hà Quyền vừa nãy đau đến đổ mồ hôi đầy người, nước mắt cũng ra, vừa nghe lời này càng tức giận, gấp đùi phải lên đập Trịnh Chí Khanh một cái.

"Cũng không nghĩ xem tại ai!"

"Nói dối tông đường, có tội chi?" Trịnh Chí Khanh giả ngu.

"Được, Trịnh Đại Bạch, anh có lý, đi, sau nửa đêm sofa thuộc về anh." Hà Quyền đang muốn bày chữ "Đại (大)" bá chiếm cả cái giường, đột nhiên ngồi dậy, "Chờ chút, trước tiên lấy kem que cho em."

Thai nhi đè lên cơ quan nội tạng, vị chua nhiều quá nóng ruột khó chịu, công thêm sắp vào thời điểm nóng nhất, Hà Quyền ước gì cả ngày ôm khối băng ngủ mới được.

"Em muốn túi chườm đá hả?" Trịnh Chí Khanh đầy mặt không đồng ý.

"Túi chườm đá có "que" sao!?" Hà Quyền khó chịu, "Kem que! Nhanh lên, đừng nói nhảm nữa!"

"Em gần đây thêm đồ lạnh quá rồi, điều hòa bật 16 độ vẫn muốn ăn kem que, A Quyền, đồ ăn lạnh sẽ kích thích dạ dày, nhu động ruột quá mạnh dễ tạo thành sinh non."

"Lời này em đã nói với người bệnh không dưới 100 lần." Hà Quyền không phục híp mắt lại, "Trịnh Đại Bạch, anh vậy mà thuyết giáo với bác sĩ chuyên ngành sản khoa, ai cho anh dũng khí?"

Trịnh Chí Khanh vuốt bụng cậu, nói chính nghĩa: "Làm cha mẹ, dũng cảm tiến lên, phẩm chất ngênh đón khó khăn mà tiến ắt không thể thiếu, tương lai dễ làm tấm gương sáng cho con."

Hà Quyền tức cười, chống người dậy đẩy ngã Trịnh Chí Khanh, giống như trút giận cần lên môi đối phương.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đang ở phòng khám VIP tiếp đãi người bệnh, đồng hồ của Hà Quyền hiển thị khám gấp gọi đến. Tạ lỗi với người bệnh, cậu vừa chạy đến khám gấp vừa lấy điện thoại ra nghe điện.

Tiếng Tiết Vĩ nghe cũng không lo lắng: "Chủ nhiệm Hà, đi chậm chút, đừng gấp."

"Không vội cậu gọi điện thoại cho tôi?"

"Đến rồi anh biết liền."

Nhìn màn hình tối xuống, Hà Quyền cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Thỉnh thoảng có thể gặp phải vài bệnh không nặng, nhưng mình dọa người bệnh của mình và người nhà làm phiền bác sĩ khám gấp, bình thường mà nói đều rất dễ giải quyết. Cũng có kiểu đặc biệt già mồm cãi láo, chủ nhiệm không lên tiếng nói không sao đâu, bọn họ không chịu đi.

Hà Quyền lắc lư chậm chạp đến khám gấp, vào phòng cấp cứu tìm được Tiết Vĩ, hỏi: "Người đâu?"

Tiết Vĩ trở tay chỉ chỉ rèm màu lam ở phía sau quây kín mít. Hà Quyền vén rèm ra, đối diện với khuôn mặt suốt ruột tới trắng xanh.

"Tôi là chủ nhiệm khu sản 3, tình huống thế nào?" Hà Quyền nghiêng đầu nhìn người nằm trên giường lăn, phát hiện đối phương bình tĩnh hơn người đứng nhiều lắm.

"Bác sĩ! Xuất huyết nhiều!" Có lẽ là âm thanh chàng trai người yêu của người bệnh run rẩy mãi, "Ngài mau khám xem rốt cuộc là

chuyện gì!"

Hà Quyền giơ tay lên ra hiệu hấn dừng gấp, cầm bản ghi chép qua lật lật, xem kết quả chẩn đoán bệnh Tiết Vĩ viết suýt chút nữa không cười phun đầy mặt chàng trai kia — trĩ nội. Người là động vật đi lại đứng thẳng, các cơ quan nội tạng chịu ảnh hưởng của lực hút trái đất chèn ép đường ruột, tạo thành giãn tĩnh mạch tràng đạo hình thành bệnh trĩ. Châm ngôn nói mười người thì 9 người bệnh trĩ không phải không có lý, chỉ là phát triển ở bên trong rất nhiều người không biết mà thôi. Nhất là thời gian mang thai, trọng lượng của thai nhi và nước ối đè xuống thêm, rất dễ bị trĩ nội, khám gấp tiếp nhận người bệnh xuất huyết ít nhất có 2% là trĩ nội vỡ tạo thành.

Nếu như lượng xuất huyết quá lớn ngược lại sẽ tạo thành thiếu máu mức độ thấp, nhưng Hà Quyền nhìn giá trị huyết sắc tố của vị này là trong phạm vi bình thường, không đáng lo.

"Bác sĩ khám gấp đã có chẩn đoán rồi, cậu còn gấp cái gì?" Kéo máy giám sát tim thai qua làm ghi chép giám sát, Hà Quyền từ trong túi ngực lấy bút ra vẽ mấy đỉnh sóng, "Máy thai tim thai đều rất tốt, về nghỉ ngơi, dựa theo lời dặn của bác sĩ dùng thuốc đạn cầm máu là được."

((*) thuốc đạn: một loại thuốc nhét vào hậu môn hoặc âm đ*o)

"Hấn chỉ dùng tay sờ một chút đã chẩn đoán được rồi?!" Người nhà đỡ mặt tía tai la hét, "Rốt cuộc xuất huyết chỗ nào, chỉ dựa vào sờ đã sờ ra được?"

"Thật sự sờ ra được bệnh nặng cậu mới vui?" Hà Quyền nhin xuống khinh thường, "Tôi vừa xem tự thuật của người bệnh, máu màu đỏ tươi. Nếu như trong tử cung xuất huyết nhiều, ban đầu bình

thường là màu đỏ sẫm, hơn nữa sẽ kèm theo khối máu, nhưng cậu ta không có gì hết mà."

Người nhà chấp tay trước ngực, nhờ cậu nói: "Ngài khám thêm đi mà, ngài là chủ nhiệm, tôi tin ngài."

Hà Quyền "bộp" một tiếng túm găng tay xuống, bất đắc dĩ nói: "Ok, tôi sờ thêm lần nữa, cậu đi ra ngoài."

Người nhà không động đậy.

"Bảo cậu ra ngoài cơ mà, không nghe thấy mà?" Hà Quyền không vui.

"Con cũng có rồi, còn kiêng kỵ cái gì....." Người nhà làm bầm, kết quả bị người yêu nằm trên giường lăn đẩy tay.

Hà Quyền vén rèm ra, nói: "Đây là quy định, ra ngoài."

Người nhà bất đắc dĩ lui về sau, vừa lui vừa dặn người yêu: "Đừng sợ nhé, đau thì gọi anh."

Lại kéo rèm vào, Hà Quyền vừa làm kiểm tra bằng ngón tay cho người bệnh vừa cười nói: "Người yêu cậu còn rất đau lòng cậu..... nào, nằm sấp, thả lỏng, nếu không sẽ đau."

Người bệnh khẽ cau mày, nhin cơn đau âm ỉ áp bách mà kiểm tra bằng ngón tay mang đến sau đó thở ra: "Cả bệnh thần kinh nữa, suốt ngày ở trên mạng xem mấy cái ngôn luận của "chuyên gia", động tý là nghi con có bệnh."

"Lần đầu làm cha nhỉ? Đã như vậy, có người còn khoa trương hơn hẳn." Nhìn vết máu dính trên găng tay, ấn đường Hà Quyền hơi

cau lại, "Máu ra không ít..... cậu về dùng thuốc đạn hai ngày, nếu vẫn không cầm máu, quay lại đo lại máu, đừng thiếu máu."

"Ài, sinh con phiền phức thật." Người bệnh oán trách, ngồi dậy quỳ gối trên giường lăn sửa sang quần áo.

"Ai nói không phải chứ."

Chân trái vẫn đang đau âm ỉ, Hà Quyền lấy bao tay xuống ném vào trong thùng rác y tế. Cậu vén rèm ra gọi người nhà đi vào, nói với hân: "Tôi vừa xác nhận lại một lần, chính là trĩ nội, nhét tim vào trong bụng, về nhà chăm sóc thế nào thì chăm sóc thế đó, không có chuyện gì thì đừng đột nhiên sợ."

Người nhà vẫn lo lắng đầy mặt, nhưng chủ nhiệm đã lên tiếng, thế nào cũng nghe.

Mệt mỏi cả ngày về nhà ngâm nước nóng, Hà Quyền thoải mái tới suýt nữa ngủ mất trong bồn tắm. Đáng tiếc Trịnh Chí Khanh không để cho cậu ngâm lâu, lo hết nhiệt sẽ dẫn đến choáng, vạn nhất ngã thì phiền. Thay đồ ngủ sạch sẽ làm ổ trên sofa, Hà Quyền ngậm táo mở laptop ra, thấy Trịnh Chí Khanh ngồi xuống bên cạnh, ôm một chân cậu bắt đầu xoa bóp.

Lấy táo trong miệng xuống, Hà Quyền hỏi: "Chờ sau khi Tiểu Bạch sinh, vẫn có đái ngộ này chứ?"

"Chỉ cần em cần, tùy gọi tùy đến." Trịnh Chí Khanh xoa bóp một lát, đột nhiên đứng lên đi tới cửa, kéo ngăn kéo tủ giày ra tìm kiếm.

"Tìm gì thế?" Hà Quyền vặn đầu qua hỏi.

"Bấm móng tay, anh nhớ để đây mà..... À, tìm được rồi."

Trịnh Chí Khanh lại đến phòng tắm lấy khăn tắm, lót dưới đùi Hà Quyền, cẩn thận cắt móng chân cho cậu. Lông mi dày đặc rũ xuống thỉnh thoảng run rẩy, nhìn tới trong lòng Hà Quyền cũng ngứa mãi. Lẽ ra đã tháng này rồi không nên hành hạ, nhưng cậu gần đây luôn cảm thấy dục cầu bất mãn.

Tác dụng của hoóc-môn, mặc dù muốn chờ kinh hỉ cuối cùng, nhưng Hà Quyền đoán 8-9 phần là bé trai.

"Trịnh Đại Bạch."

"Huh?"

"Anh mấy giờ họp với bên Mỹ?"

"11h."

"Hiện tại 9 rưỡi."

Trịnh Chí Khanh ngẩng đầu nhìn cậu một cái tiếp tục cúi đầu làm việc, nói: "Anh biết."

Anh biết cái cú! Nhất định muốn ông đây nói rõ ý sao?

Thấy Hà Quyền gập ngón chân, Trịnh Chí Khanh nhanh chóng nhắc nhở cậu: "Đừng lộn xộn, cắt phải thịt giò!"

Hà Quyền đưa chân không bị Trịnh Chí Khanh cầm lấy tới ** của đối phương, nhẹ nhàng giẫm lên.

"Hà Quyền, hôm qua không phải mới....." Trịnh Chí Khanh dờ khóc dờ cười, "Đừng trêu anh, vạn nhất hành hạ vào khám gấp, hai bọn mình sẽ trở thành truyện cười của cả viện."

"VẬY anh chỉ cọ cọ tý thôi." Hà Quyền hơi dùng ít lực bên trên, hài lòng nghe thấy hô hấp Trịnh Chí Khanh dần dần nặng, "Nhanh lên đi, đừng để lỡ thời gian, hiện tại Tiểu Bạch ngủ rồi."

"Lập tức cắt xong rồi."

Trịnh Chí Khanh hít sâu một hơi, ổn định động tác trên tay, bằng tốc độ nhanh nhất làm xong việc. Thu dọn khăn tắm rửa tay, anh quay lại phòng khách, kết quả Hà Quyền đã không còn trên sofa nữa, còn đồ ngủ và áo lót của đối phương thì ném trên sàn nhà, một đường kéo dài đến phòng ngủ.

Giơ tay lên xoa mặt, Trịnh Chí Khanh khắc chế dục vọng muốn hành hạ Hà Quyền vào khám gấp, vội vã đi về phía phòng ngủ.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nói chuyện với bác sĩ trại an dưỡng xong, Âu Dương nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra. Tề Gia Tín thấy hắn đi vào, giơ tay lên ra hiệu hắn thấp giọng, Sau khi thấy Tề Gia Tín đến thăm mình, Tề Gia Huy lại đột phát chứng hưng cảm, bị bác sĩ tiêm an thần.

"Tề lão, bác sĩ nói, chức năng não của chú Tư đang không ngừng thoái hóa." Âu Dương thấp giọng nói, "Có lẽ trong 1-2 năm sẽ mất đi năng lực hành động."

"Chỉ cần nó còn thở, ta sẽ nuôi nó."

Tề Gia Tín chống gậy đầu rồng đứng dậy, ém góc chăn cho Tề Gia Huy, xoay người bảo Âu Dương rời khỏi phòng bệnh. Đến thăm thẳng tư, Tề Gia Tín không cho tài xế đi theo, mà để Âu Dương đưa

đón mình. Chuyện Tề Gia Huy là bí mật giữa bọn họ, không có người ngoài ở đó, nói chuyện không cần kiêng kỵ.

"Tề lão, tôi nhiều miệng, ngài rút cuộc dùng cái gì khiến chú tư thành như bây giờ?" Âu Dương vừa nói, từ trong gương chiếu hậu quan sát về mặt Tề Gia Tín.

Biểu tình Tề Gia Tín không có chút biến hóa nào.

"Âu Dương, cậu biết rõ ta lợi dụng cậu, sao còn muốn bảo vệ ta ở chỗ cảnh sát?" Ông hỏi vặn lại đối phương. Khoảng thời gian này Âu Dương kín như bưng đối với chuyện này, ngược lại ở trong dự liệu của ông, bất quá cũng ngoài lẽ phải.

"Ngài không phải lợi dụng tôi, ngài chỉ hi vọng có người có thể cản ngài." Âu Dương cười khế, "Mà tôi lại là người lựa chọn tốt nhất."

Tề Gia Tín chậm rãi gật gật đầu: "Xí nghiệp gia tộc muốn thay đổi, phải trải qua khó khăn tạm thời. Do người quản lý chuyên nghiệp quản lý mới có cơ hội phát triển mạnh mẽ, Âu Dương, đừng làm ta thất vọng."

"Vâng, Tề lão." Âu Dương dừng một chút, "Hiện tại ngài có thể thích nghi hoặc giúp tôi chứ?"

"Về bí mật đầu rồng, vốn nên là ta lúc chính thức giao quyền cho cậu, dùng thân phận sư phụ truyền lại cho cậu." Tề Gia Tín nhẹ giọng thở dài, "Nhưng cũng không thiếu mấy ngày này....."

Âu Dương Tĩnh yên lặng chờ lời kế tiếp.

"Tổ tiên của Tề gia vốn là ngự y, sau khi được hoàng mệnh, một đám giáo thụ được hoàng thượng đích thân chọn ra làm cận vệ, học kinh mạch huyết vị thân thể con người, dùng thuốc dùng độc."

Tề Gia Tín nhẹ nhàng cử động vị trí mắt rồng, từ trong miệng rồng bắn ra một kim nhỏ giống như sợi lông, nhưng ở trong tầm mắt Âu Dương, chỉ là từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy một tia tinh quang chọt lóe.

"Đầu rồng cũng không chỉ một cái, nhưng sau đó thất lạc phần lớn, truyền đến đời ta chỉ còn sót lại một cái. Đây là tổ tiên làm ra dùng cho mấy cận vệ kia thi hành nhiệm vụ ám sát, bên trong có bộ phận, rót đầy nọc độc. Nhưng trên đầu rồng ngay cả đường nối cũng không có, hơn 300 năm qua chưa từng có ai có thể mở thứ này ra nghiên cứu."

"Nọc độc dạng gì?" Âu Dương cau mày.

"Ta lúc trước tìm người nghiên cứu qua, tách ra được độc rắn, độc cóc, độc nấm..... Nhưng vẫn còn rất nhiều thành phần không biết, đồ của lão tổ tông lưu lại, dùng kỹ thuật trước mắt không cách nào phá giải."

"Độc tố thần kinh." Âu Dương nói, "Rót vào xương cổ, có thể cắt đứt con đường thần kinh của thân não và trái tim, dẫn đến nhịp tim ngừng đột ngột, giết người trong vô hình."

"Cậu nói không sai, hơn nữa vị trí rất quan trọng, cậu nhớ kỹ, huyết á môn, chỉ có từ chỗ này đánh vào mới có thể đạt tới hiệu quả trong nháy mắt làm người ta ngã."

Nghiêng người qua, Tề Gia Tín đưa tay điểm điểm vị trí huyết á môn sau cổ Âu Dương. Quanh thân Âu Dương trong nháy mắt rùng mình, cười khan một tiếng: "Tề lão, tôi lái xe đó."

"Gan cậu không nhỏ như vậy." Tề Gia Tín nói, sau đó tới gần, "Cậu nếu cấp cứu muộn cho lão Tứ mấy phút, nó khẳng định không cách nào tỉnh lại nữa, biến thành người bỏ đi giống như con ta, chỉ có thể dựa máy móc kéo dài hơi tàn."

"Tề lão, đừng nghĩ nữa, chuyện đến đây chấm dứt."

"Phải, đến đây chấm dứt." Tề Gia Tín gật gật đầu, "Âu Dương, nếu ta đi trước lão Tứ, nó sống bao lâu, cậu liền nuôi nó bấy lâu, số tiền kia, ta sẽ giữ riêng cho cậu."

Tội gì? Âu Dương ở trong lòng yên lặng thờ dài. Mang chứng cứ Chu Huyền thu thập được ra nhìn, Tề Gia Huy chết già ở trong tù cũng không ra được, như bây giờ ngược lại không buồn không lo.

Cái gì cũng không biết nữa, chỉ sống thôi.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 93

Edit + Beta: Vịt

Có người sinh con tốn sức trâu bò, có người còn dễ hơn đẻ trứng.

Sắp đến ngày sinh Hà Quyền ngược lại gặp qua không ít, nhưng tất cả đều là gào khóc thảm thiết. Như cái người 10h hôm nay đến đây kiểm tra sinh sản được phát hiện cửa tử cung đã mở đến 6 ngón, 11h con đã ra Hà Quyền thật sự chưa từng gặp phải. Trọng điểm là, sản phụ toàn bộ quá trình còn bình tĩnh hơn cả hộ sinh và bác sĩ, không nói tiếng nào, cuối cùng cau mày là xong việc.

Nhân viên y tế khu sản 1 2 3 sau khi nghe nói chuyện này, toàn thể tỏ vẻ hâm mộ ghen tỵ. Lúc ăn cơm trưa 3 chủ nhiệm cố ý tụ tập, thảo luận ca bệnh đặc thù nhân tiện nhớ lại trước đây.

"Lúc tôi sinh con, hành hạ 3 ngày, vụ này sao có thể nhanh vậy chứ." Chủ nhiệm Phan hơn 50 tuổi ôn bình giữ nhiệt cảm khái. Thói quen hồi trẻ bà giữ lại, buổi trưa tự mình mang cơm. chồng làm cá hổ hàm, thịt viên chua, rau xà lách xào tỏi, bắt quả bị Hà Quyền chia mất một nửa.

Chủ nhiệm Cao thích đẹp, tuổi hơn 40, ngoại trừ trong lúc mang thai cân nặng chưa từng vượt hơn trăm. Để giữ dáng cô buổi trưa không hề ăn đồ dầu mỡ, luôn ở nhà ăn dưới tầng mua salad lấp bụng. Cô gấp quả cà chua nhỏ vào trong hộp cơm của Hà Quyền,

theo dõi cậu ăn sau đó nói: "Hồi tôi sinh thằng hai đã từng làm sản phụ, sinh xong hơn 7 tiếng đồng hồ, người với người thật sự không thể so sánh. Đúng rồi, chủ nhiệm Hà, nghe nói cậu định sinh tự nhiên?"

Cảm nhận được ánh mắt nhằm chăm chú trên mặt của hai vị tiền bối, Hà Quyền nuốt đồ trong miệng xuống, hơi có vẻ lúng túng mở miệng: "Cái này, tôi không thử xem sao, sau này đâu có tư cách dạy dỗ người bệnh."

"Đến lúc đó cậu sẽ biết, sống không bằng chết." Chủ nhiệm Cao dọa cậu, "Tự mình cầm dao cũng dám mổ."

"Tôi làm cái này, có gì không dám?" Hà Quyền co rút khóe miệng.

"Nói đến đây, hồi tôi mới vào khoa sản thật sự trải qua một lần." Chủ nhiệm Cao nhớ lại một phen, "Vị trí mờ, sống chết không sinh được, khe hở xương sống hẹp còn không tiêm được thuốc tê. Hồi đó đâu có máy giám sát tim thai chứ, toàn bộ dựa vào kinh nghiệm của bác sĩ. Sự phụ tôi hồi đó nói, đứa nhỏ này nếu không mổ, khẳng định chết trong trứng nước. Sản phụ vừa nghe liền nóng nảy, la hét bảo tôi nhanh mổ ra."

"Sau đó?" Hà Quyền hỏi.

Chủ nhiệm Phan mặt không biểu tình nói: "Không có thiết bị hút vào gây tê, tiêm vào gây tê toàn bộ khó tránh khỏi nghẹn chết đứa nhỏ, cuối cùng chỉ có thể sinh mổ."

"Địu! Vậy đau lắm đó!" Lông tơ Hà Quyền dựng hết lên, dùng sức xoa cánh tay.

"Lúc đó đã bị đau đẻ làm tê cứng, không đau như trong tưởng tượng, cậu quên à, cắt nghiêng không cần thuốc tê." Chủ nhiệm Phan khoát khoát tay, "Sau đó sản phụ kia nói với tôi, lúc đó cô ấy hận không thể từ trong tay sự phụ tôi cướp lấy dao tự mình ra tay, đau quá. Đến lúc tôi tự sinh mới biết, thật sự có chuyện như vậy."

Chủ nhiệm Cao gật gật đầu: "Quả thật, khu chúng tôi có người đau tới tím gầy rào chắn giường đẻ."

Mặc dù làm sản khoa nhiều năm bản thân cũng là "Hiểu biết sâu rộng", nhưng lòng tin kiên trì sinh tự nhiên của Hà Quyền vẫn hơi dao động chút.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi chiều phòng đẻ có người cần thuốc-sét đỡ đẻ, Hà Quyền dẫn theo Thờì Hâm Hạo làm xong việc, vừa đi ra phòng đẻ liền bị một hộ sinh cản lại.

"Chủ nhiệm Hà, giường 4 yêu cầu giảm đau."

Hà Quyền đi qua kiểm tra cho người bệnh, sau khi xác nhận miệng tử cung không mở vượt chỉ tiêu sắp xếp bác sĩ gây mê truyền ống giảm đau. Sản 3 có hơn 1 nửa cần mổ, bình thường bác sĩ gây mê đều bận rộn ở phòng giải phẫu, phòng đẻ không có người chuyên môn tiêm giảm đau. Đợi gần 1 tiếng vẫn không có bác sĩ gây mê xuống, người bệnh đau sắp quỵ xuống với Hà Quyền, cầu xin cậu "Chủ nhiệm, nếu không ngài mổ cho tôi đi".

Hà Quyền đang hơi mềm lòng, Tần Phong mở cửa đi vào. Hấn nhìn giường 4 trong phòng, hỏi: "Ai muốn tiêm giảm đau?"

"Tôi tôi tôi!" Người bệnh giống như sợ hãi không nghe thấy kêu to.

Tần Phong đi qua vén áo bệnh nhân của đối phương lên, theo xương sống sờ sờ, lấy bệnh án qua xem tình huống người bệnh, nói: "Được, có thể tiêm. Tôi đi tìm người nhà ký, cậu đến cách vách chờ tôi."

Vừa nghe có thể tiêm giảm đau, người bệnh lúc này còn đau không bò dậy nổi "Vèo" cái chạy xuống giường.

Hà Quyền khơi lòng mày, nói với hộ sinh: "Mỗi lần thấy người bệnh như vậy, tôi đều cảm thấy bốn chữ "tuyệt xử phùng sinh" giống như cụ thể hóa trước mắt vậy."

((*) tuyệt xử phùng sinh: quay trở lại từ cõi chết)

"Vâng, vẫn có mà, mỗi lần nghe thấy người bệnh chửi chồng, tôi còn muốn chửi người hơn bọn họ, có sức đó dùng thì dùng để mà gắng sức không được sao?" Hộ sinh cười cười, "Từ lúc tôi làm nghề này, tài chửi người đột nhiên tăng mạnh, hiện tại bảo tôi chửi người không nói tục, có thể nói nửa tiếng không lặp lại."

Hà Quyền cười khổ. Hộ sinh nói cũng không sai, nhất là lúc có người yêu bồi đắp, người bệnh chửi chồng còn sung hơn cả sinh con. Đa dạng đủ kiểu, có hận không thể từ gia phả người ta vuốt xuống chửi. bình thường gặp phải tình huống như vậy hộ sinh đều sẽ quát người bệnh, giữ sức lại sinh con không tốt hơn chửi người?

Hiện tại, cậu chỉ hi vọng mình đến lúc đó sẽ không chửi xuyên nóc nhà.

"Cong lưng, cầm dãn vào ngực, này, đừng có mà động đây, động đây đâm lệch cậu có thể liệt đấy."

Mỗi lần trước khi tiêm giảm đau cho người bệnh, Tần Phong đều phải dọa bọn họ. Mặc dù hẳn tới giờ chưa từng đâm lệch, nhưng không nói như vậy, người bệnh bị đau để hành hạ luôn sẽ uốn tới ẹo lui quấy nhiễu công việc của hắn. Lúc trước đã gặp phải một ca, đang hạ kim đối phương đột nhiên thẳng lưng, dọa hắn ra mồ hôi lạnh đầy người.

"Ngài chờ chút!" Người bệnh kêu lên, "Để tôi qua đợt đau này đã!"

Tần Phong chống tay chờ người bệnh bình tĩnh trở lại. Không tới hai phút, người bệnh cắn răng nói: "Ngài làm việc đi."

Cái này coi như ổn, chuẩn bị nửa tiếng mới có thể ra tay, Tần Phong cũng có thể ngủ một giấc ngắn.

"Lúc đâm vào sẽ đau chút, cậu nhẫn nhịn." Tần Phong nói, đâm kim vào xương sống người bệnh. Cảm giác được thân thể đối phương căng thẳng rõ ràng, hắn an ủi: "Thả lỏng chút, hết đau ngay đây."

Chờ Tần Phong tiêm xong ống giảm đau, người bệnh cau mày hỏi: "Bác sĩ, bao lâu thì có tác dụng vậy?"

"Tùy từng người, có người lập tức thấy hiệu quả, có người....." Tần Phong ho một tiếng, nuốt "Có người giống như không tiêm" trở lại, "Nửa tiếng đi."

"À, cảm ơn ngài."

Dù gì cũng có chút hi vọng, người bệnh thả lỏng nét mặt.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Từ trong phòng gây tê đi ra, Tần Phong nhìn Hà Quyền ngồi trên ghế hành lang lật ca bệnh của người bệnh, bèn ngồi vào bên cạnh cậu hỏi: "Nghe nói, cậu ngay cả giảm đau cũng không định tiêm?"

"Nên đau đều đã đau, trên lưng còn phải chịu thêm một tiêm, kéo dài quá trình sinh, không có lợi." Đầu Hà Quyền cũng không ngẩng.

Tần Phong khiêu mi: "Lạ nhờ, tôi còn tưởng cậu sẽ ủng hộ sinh con không đau."

"Tôi ủng hộ, nhưng không có nghĩa là mình nhất định sẽ dùng." Hà Quyền nghiêng đầu nhìn hấn một cái, "Ít nhất ở sản 3, trong 10 ca chuyển sang mổ có 5 là sau khi tiêm giảm đau tim thai giảm mạnh, tôi không muốn đánh cược."

"Cũng không có chứng cứ trực tiếp chứng minh tim thai giảm mạnh là thuốc tê dẫn đến." Tần Phong mở tay.

Hà Quyền không phục nói: "Tôi đã muốn tự nhiên triệt để một lần, các cậu đừng cứ đả kích tích cực của tôi được không? Buổi trưa chủ nhiệm Phan chủ nhiệm Cao mang sinh mổ ra dọa tôi, hiện tại cậu lại nói cái này, sao, ở trong mắt các cậu ý chí của tôi không kiên định như vậy?"

"Rồi rồi rồi, cậu là chủ nhiệm, cậu nói đúng." Tần Phong ngẩng đầu nhìn màn hình treo trên tường, "3 rưỡi khu 1 còn có ca giải phẫu, tôi lên trước đây."

Hắn vỗ vỗ vai Hà Quyền để bày tỏ khích lệ, đứng dậy rời khỏi khu sinh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc ăn cơm tối, Trịnh Chí Khanh nghe Hà Quyền ở đó không ngừng căn nhắc chuyện bị người coi thường, mình thì mím môi không nói chuyện. Hà Quyền nói 10 phút, thấy bạn học Trịnh Đại Bạch không biểu lộ thái độ, cảm thấy khó chịu.

"Nói không chừng em thuộc kiểu đặc biệt thuận lợi." Cậu tự mình an ủi, "Giống như cái người hôm qua sinh con ở phòng khám VIP."

Trịnh Chí Khanh vội vàng gật đầu.

"Anh xem đi, em ngày nào cũng đứng 3 ca mổ, còn tầng trên tầng dưới, cấp cứu khám bệnh nằm viện chạy tới chạy lui, lượng vận động này đủ nhỉ?"

"Tuyệt đối vượt qua bình thường."

"Hơn nữa em kháng áp lực mạnh, sức chịu đau cũng đủ, cho nên, em nhất định không có vấn đề."

"Em khẳng định không có vấn đề."

"Trịnh Đại Bạch! Anh thái độ đứng đắn!" Hà Quyền vỗ một cái lên bàn — ngữ khí Trịnh Chí Khanh rõ ràng là đang qua loa, "Người khác không ủng hộ em thì thôi, thái độ này của anh là ý gì?"

Trịnh Chí Khanh nhanh chóng vuốt tay cậu bày tỏ trấn an: "A Quyền, bất kể em làm ra quyết định gì anh đều ủng hộ, đến lúc đó

em muốn tự nhiên thì tự nhiên, muốn mỗ thì mỗ, anh đảm bảo phục tùng chỉ huy."

"Không được! Nếu em đau không chịu được bảo anh mỗ, anh cũng không được đáp ứng!" Hà Quyền hiên ngang lẫm liệt nói, "Tuyệt đối không để bọn họ mang em ra làm trò cười!"

"Sẽ không, nếu như thật sự phải mỗ, đó cũng là anh đau lòng em, không nhìn tiếp được em chịu tội." Trịnh Chí Khanh không khỏi bội phục mình, mạch suy nghĩ có thể nhanh nhạy như thế, "Có bất kỳ gánh nặng nào khác, A Quyền, đảm bảo sẽ không để em mất mặt."

Lòng tự tôn nhận được thỏa mãn, Hà Quyền vui vẻ ăn thêm nửa bát cơm.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cách ngày sinh dự tính còn 20 ngày, nghe nói Hà Quyền vẫn chưa nghỉ, Tề Gia Tín gọi điện thoại đến chỗ Trịnh Chí Khanh tỏ vẻ lo lắng. Kể từ sau khi xem ảnh siêu âm màu 4 chiều của Tiểu Bạch, ông cụ xòe đầu ngón tay sống, ngày ngày mong đợi làm cụ.

Trịnh Chí Khanh có thể hiểu được đối phương, nhưng anh cũng không khuyên được Hà Quyền. Lại nói hiện giờ phần lớn người chỉ cần không có bệnh, đều sẽ đi làm tới cách ngày sinh dự tính một tuần mới nghỉ. Vận động nhiều mới có lợi với quá trình đẻ, thật sự làm ỏ trong nhà 1-2 tháng không vận động, lúc sinh mới lao lực.

"Chí Khanh à, tính A Quyền bướng bỉnh, con phải khuyên nó nhiều." Tề Gia Tín ngữ trọng tâm trường, "Ta hôm qua đọc báo, có

người sinh con ở trung tâm thương mại, ài, các con phải chú ý đấy."

"Tề lão, ngài yên tâm, cho dù là sớm hơn, A Quyền cũng chỉ sẽ sinh con trong bệnh viện." Trịnh Chí Khanh bắt đầu dĩ cười cười.

"Tóm lại nhất định phải cẩn thận." Tề Gia Tín ngừng một chút, thử thăm dò hỏi: "Các con đã lâu không về nhà ăn cơm rồi, bao giờ đến vậy?"

"Con lát hỏi A Quyền xem, nếu cuối tuần không có việc gì, bọn con về một chuyến."

"Được, được, muốn ăn gì nói trước, ta bảo A Vân chuẩn bị."

"Cơm thường ngày là được rồi..... xin lỗi, Tề lão, có điện thoại đến, con cúp trước." Trịnh Chí Khanh chờ sau khi đối phương cúp nhanh chóng nhận cuộc gọi đến, "Ai vậy?"

"Trịnh tiên sinh? Chào ngài, tôi là phục vụ khách hàng của Ái Nhạc Anh, xin lỗi thông báo với ngài, giường sơ sinh ngài đặt hiện tại hết hàng, có lẽ phải chờ khoảng 10 ngày làm việc, xin hỏi có muốn hủy đơn không?"

Trịnh Chí Khanh tính toán ngày, nói: "Không cần, đến kịp, có hàng báo tôi là được."

"Cám ơn thông cảm của ngài, chúc ngài làm việc vui vẻ."

Cúp điện thoại, Trịnh Chí Khanh tiếp tục công việc. Vừa mở bảng Excel doanh thu quý trước ra, điện thoại bàn trên bàn lại vang lên.

"Xin chào." Anh nghiêng đầu kẹp ống nghe bên cổ.

Tiếng Kiều Xảo giống như báo cháy vang lên bên tai Trịnh Chí Khanh —

"Trịnh Đại Bạch! Nhanh đến sản 3! A Quyền vỡ ối rồi!"

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 94

Edit + Beta: Vịt

Kiểm tra bên trong xong, Kiều Xảo lấy găng tay xuống, hỏi Hà Quyền: "Cậu là thế nào?"

Hà Quyền thề với trời, cậu không làm gì hết, chỉ là đứng lên từ trên ghế mà thôi lại đột nhiên cảm giác nước theo chân chảy xuống. Cậu còn rất bình tĩnh tự đi tới phòng bệnh, nằm lên giường, gọi điện thoại đến khu hộ sĩ bảo Tiền Việt cầm máy giám sát tim thai cho mình. Tiền Việt đi vào vừa thấy cậu có biến, vội vàng báo với Kiều Xảo, Kiều Xảo lại lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Chí Khanh.

Không đợi Hà Quyền nói chuyện, cửa phòng bệnh bị xô mở, Trịnh Chí Khanh mang theo khuôn mặt "Trời sập đất sụt" vọt vào.

"Tình hình thế nào?" Âm thanh anh hơi run.

"Màng thai rách sớm, nhưng cửa tử cung vừa nãy mở chưa được một ngón." Kiều Xảo liếc Hà Quyền: "Truyền cho cậu ít oxytocin?"

"Từ từ thôi, không vội." Hà Quyền bình tĩnh, "Không đau chút nào hết, chính là eo hơi mỏi."

"Có muốn ăn gì không?" Trịnh Chí Khanh nhớ tới sáng sớm Hà Quyền lúc rời giường đã than mỗi eo, nhất thời tự trách không thôi

— Sao lại không nghĩ tới vụ này chứ?

Hà Quyền hơi có vẻ không kiên nhẫn khoát khoát tay: "Không đỏi, nè em nói, các người nên làm gì thì đi làm đi, em trước tiên ngủ một giấc dưỡng tinh thần."

"Cũng được, cậu ngủ đi, chị lát tới thăm cậu." Kiều Xảo ngẩng ngẩng cầm với Trịnh Chí Khanh, "Trông nó, có biến kịp thời báo chị."

Ngoại trừ gật đầu, Trịnh Chí Khanh không biết mình còn nên làm gì. Tự cho là người có thể thấy biến không sợ, hiện tại cùng một đức hạnh với các ông bố ngốc nghếch chờ ở phòng đẻ hoặc ngoài phòng mổ.

Ngủ chưa được 2 tiếng, Hà Quyền bị đau tỉnh. Trịnh Chí Khanh thấy cậu cau mày, lập tức giơ tay xoa eo giúp cậu.

"Bắt đầu đau?"

"Vẫn ổn, không đau lắm....."

Hà Quyền cắn răng, trong 1 phút tiếp theo đổi 8 tư thế, nhưng cái nào cũng không có tác dụng. Kiến thức lý luận nắm chắc hơn nữa cũng không có một lần thực hành để có quyền phát biểu, bắt đầu từ đuôi cột sống đau đớn tản ra khó có thể hình dung, nhất định phải nói, giống như có người dùng sức cầm dao đâm vào bên trong vậy, sắc bén tới khoan tim.

Trịnh Chí Khanh đeo găng tay lên kiểm tra, phát hiện cửa tử cung vẫn chỉ có thể miễn cưỡng chứa đầu ngón tay mà thôi. Lấy găng tay xuống sờ sờ trán Hà Quyền, anh hỏi: "Anh đi lấy chút gì cho em ăn nhé?"

"Đừng đi." Hà Quyền thở chậm — nếu chỉ là đau mức độ này, cậu tuyệt đối có thể kiên trì, "Nói chuyện với em, phân tán lực chú ý."

Trịnh Chí Khanh lúc này trong đầu cơ hồ trống rỗng, há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì. Nghĩ nửa ngày mới phun ra được một câu: "Ờm, giường sơ sinh hết hàng."

"Cho tin gì tốt chút được không?" Hà Quyền kéo cánh tay Trịnh Chí Khanh ngồi dậy.

"Em muốn làm gì?"

"Đến toilet."

Dù Hà Quyền vào phòng vệ sinh, Trịnh Chí Khanh lập tức bị đuổi ra ngoài. Anh ở trong phòng khách nhỏ của phòng gia đình chuyển động qua lại, cách khoảng 1 phút liền gõ cửa toilet, xem Hà Quyền có cần giúp đỡ gì không. 5 phút sau, Hà Quyền từ phòng vệ sinh đi ra, đỡ trán trên bả vai Trịnh Chí Khanh đề cánh tay đối phương cản rằng nhịn đau.

Trịnh Chí Khanh cảm giác được móng tay Hà Quyền rơi vào trong da thịt mình. Nhưng anh cũng không giúp được gì, chỉ có thể trở tay cầm cánh tay đối phương chống giúp. 1 ngón đến 3 ngón khó mở nhất, chịu qua trận này, sau đó cũng nhanh.

Nghe nói bên Hà Quyền có động tĩnh, người trong viện thay nhau đến an ủi.

"Chủ nhiệm, mở đi." Phương Mặc nhào bên rào chắn giường bệnh trên Hà Quyền, "Em khâu cho anh."

"Đừng nói nhảm!"

Hà Quyền vừa mới thở chậm lại, hồn hển giờ tay lên. Phương Mặc cười né tránh cái tát của cậu.

"Mở mấy ngón rồi?" Chủ nhiệm Cao hỏi Trịnh Chí Khanh.

"Miễn cưỡng 3 ngón, giờ giờ 5 tiếng rồi." Trịnh Chí Khanh xoa mặt, "Chủ nhiệm Kiều vừa truyền oxytocin, sau đó hẳn có thể nhanh hơn chút."

Một lát sau viện trưởng và chủ nhiệm Phan cũng tới thăm Hà Quyền, ngay mặt khen cậu ý chí kiên định. Song Hà Quyền đã đau đến muốn gào khóc — Từ sau khi truyền oxytocin, 3 phút đau 1 lần, mỗi lần đau đủ 180 giây.

"Trịnh Đại Bạch..... mở mấy ngón rồi?"

5 phút trước Hà Quyền vừa hỏi vấn đề giống vậy.

"Vẫn thế." Trịnh Chí Khanh đút cho cậu miếng socola.

"Thằng nhãi này muốn nháo thế nào đây!" Hà Quyền không gắng gượng được — Mặt mũi là cái quái gì? Hình ảnh đau tới bẻ gãy rào chắn lập tức xuất hiện — kêu to: "Gọi Tần Phong! Em muốn tiêm giảm đau!"

Trịnh Chí Khanh gọi điện thoại cho khu hộ sĩ, sau đó nói với Hà Quyền: "Tần Phong vẫn ở trong phòng giải phẫu, đổi người nhé?"

"Ai cũng được, nhanh lên, tiên sư — ơ!"

Nước mắt Hà Quyền vù cái tuôn ra.

Xui xẻo chính là, giảm đau không có tác dụng quá lớn với Hà Quyền, theo thời gian trôi qua, cảm giác đau càng thêm dày đặc và mãnh liệt cuối cùng làm cậu đau phát cáu —

"Em không chịu được nữa, Trịnh Đại Bạch, em muốn mổ! Em muốn mổ! Gọi chị em!"

Trịnh Chí Khanh đã sớm đau lòng tới đứng ngồi không yên, vừa nghe Hà Quyền chịu thua, vội vàng gọi Kiều Xảo đến. Kiều Xảo giơ tay sờ sờ, lại kiểm tra bên trong một lần, hơi lông mày nói: "Mở 6 ngón rồi đó, đã nhìn đến bây giờ thì đừng chịu một dao nữa, nghe lời."

"Chị à em hận chị!" Hà Quyền gào thét một tiếng, cậu hiện tại hận không thể bò vào phòng giải phẫu tự tìm dao.

"Ha ha, oan có đầu nợ có chủ, cậu hận chị nhưng không có đạo lý." Kiều Xảo giơ tay lên khoác trên vai Trịnh Chí Khanh, cúi đầu nhìn cánh tay đối phương bị Hà Quyền bấm xanh xanh tím tím, "Này, cậu đây không phải báo thù chứ?"

Vừa nói xong, Hà Quyền lại ở trên cánh tay Trịnh Chí Khanh cào ra vết máu.

"Giờ vẫn chưa đến cuối đâu, cánh tay Trịnh Đại Bạch cũng sắp bị cậu cào nát rồi." Kiều Xảo nhìn bấu môi mãi, "Chờ lần sau nhất định mổ cho cậu, lần này cậu cần răng nhin đi."

"Không có lần sau! ** mẹ! Trịnh Đại Bạch! Ông đây muốn buộc garo anh!"

"Đừng làm ồn nữa, tích thêm chút sức để lúc để dùng." Kiều Xảo vỗ vỗ chân Hà Quyền, xoay mặt nói với Trịnh Chí Khanh: "Chủ tịch

Trịnh và phu nhân ở bên ngoài đấy, cậu có muốn chào hỏi bọn họ không?"

Hà Quyền một cái nắm lấy tay Trịnh Chí Khanh, kêu "Không được đi!". Trịnh Chí Khanh lập tức cầm lại tay cậu, nói: "Không đi, anh ở đây bồi em."

Lúc này Tiền Việt đưa bình giữ nhiệt vào, nói là vợ chồng chủ tịch Trịnh đặc biệt mang cho Hà Quyền, canh nhân sâm, uống có sức. Hà Quyền đau đến muốn tự sát, đâu còn có tâm tư uống, vừa nãy Trịnh Chí Khanh bảo cậu uống miếng nước cũng phải đỡ lúc lâu. Hiện tại một thìa canh nhân sâm thoảng mùi thuốc đưa tới khoe miệng, cậu lập tức giơ tay lên đẩy ra.

Thấy canh nhân sâm hắt ra, Kiều Xảo rút tờ giấy lau giúp cậu, đồng thời lớn tiếng trách: "Đừng làm ồn nữa! Lát không có sức để!"

Hà Quyền ủy khuất nước mắt lưng tròng, Trịnh Chí Khanh vội vàng ôm cậu vào ngực trấn an, nói với Kiều Xảo: "Chị, đừng mắng em ấy nữa, em ấy đã đủ khó chịu rồi."

"Phải, chị nên mắng cậu."

Kiều Xảo tròn mắt trắng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Rốt cục nhìn đến vào phòng sinh, quần áo bệnh nhân trên người Hà Quyền đã sớm ướt đầm. Cố gắng hô hấp thế nào, nên dùng sức thế nào cậu biết, nhưng lúc đến lượt mình lại hoàn toàn không nghe theo chỉ huy của hộ sinh, sức có được toàn bộ dùng để chửi Trịnh Chí Khanh.

"Trịnh Đại Bạch! Ông đây muốn giết anh! Đào mộ tổ tiên nhà anh! Diệt cả nhà anh! **!"

Trịnh Chí Khanh mặc đồ vô khuẩn đội mũ vô khuẩn, quần như cây nấm biến dạng cũng không chọc Hà Quyền cười nổi.

"Chủ nhiệm Hà, tiếp tục dùng sức, đừng chỉ để ý chửi người ta." Nếu đổi lại là hộ sinh khác đã sớm chửi người, nhưng đây là chủ nhiệm nhà mình, phải chừa chút mặt mũi cho đối phương, "Nghe em đếm anh dùng sức nhé, một, hai, ba — dùng sức!"

"—"

Mỗi lần dùng sức Hà Quyền đều hi vọng đây là lần cuối cùng, nhưng đó chỉ là ảo tưởng tốt đẹp. Mà Hà Quyền vừa dùng sức Trịnh Chí Khanh cũng căng thẳng cơ bắp toàn thân theo, giống như sinh con là mình vậy. Anh hận không thể chịu tội thay Hà Quyền, nhưng đó cũng chỉ có thể là ảo tưởng tốt đẹp.

"Lấy hơi lấy hơi." Hộ sinh cũng mệt mỏi ra mồ hôi đầy người, "Chủ nhiệm Hà, nhanh lên, thêm lực."

Trịnh Chí Khanh lau mồ hôi tinh mịn trên trán Hà Quyền, an ủi cậu: "A Quyền, nghe chỉ huy, hô hấp đừng gấp vậy, nào, hít sâu, hít — phù —"

"Biến dê! Tiên sư đừng thổi khí lên mặt ông!" Nếu không đau đến không buông tay, Hà Quyền thực sự tát Trịnh Chí Khanh một cái ra ngoài.

Lập tức cậu lại bị đau đón sắc bén ép ra một tiếng kêu đau.

Mắt thấy thời cơ thích hợp, hộ sinh la lớn: "Chủ nhiệm Hà làm lại lần nữa! Nhịn — dùng sức!"

Hành hạ mấy phen, rốt cục, nhóc con hành hạ Hà Quyền mười mấy tiếng ở trong một tiếng "Trịnh Đại Bạch anh đi chết đi" phát ra tiếng khóc vang dội. Lần đầu làm cha, trước mắt Trịnh Chí Khanh nhất thời mơ hồ. Mãi đến lúc hộ sinh đưa kéo tới trong tay anh, mới kịp phản ứng mình nên cắt cuống rốn đưa nhỏ.

"Con trai đó, chủ nhiệm Hà." Hộ sinh nâng mông nhóc con để cho Hà Quyền triệt để hết khổ nhìn một cái.

Động tác này Hà Quyền từng làm qua vô số lần, mà nay do người khác làm cho cậu nhìn, cảm giác đó quả thực đẹp tới không chân thực. Sức lực cậu triệt để hết sạch, đành phải do Trịnh Chí Khanh ôm cậu, mặt dán mặt, cùng nhau hôn kết tình tình yêu của bọn họ.

Đôi môi dán vào trên mái tóc mềm mại của Tiểu Bạch, Hà Quyền nói trong lòng — Ài, thật sự là tóc xoắn.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 95

Edit + Beta: Vịt

Nhận được điện thoại báo tin vui của Trịnh Chí Khanh, Tề Gia Tín ngay cả quần áo cũng không thay đã chạy đến Đại Chính, bao lì xì dày cộp mang theo nhìn còn nặng hơn cả đứa nhỏ.

"Đứa nhỏ này đẹp quá, lớn lên giống A Quyền."

Cụ nhìn chất trai, tụt đeo kính lọc mỹ nhan. Thật ra Tiểu Bạch bây giờ vẫn nhiều nếp nhăn, giống y con khỉ không nhìn ra được rất cuộc lớn lên giống ai. Cụ ôm chất trai không buông tay, ông bà nội đành phải mắt trông mong ở bên cạnh nhìn. Trịnh Kiến Bình đẩy đẩy cánh tay vợ, ra hiệu bà mở miệng mang đứa nhỏ tới cho mình ôm tít.

Hứa Viện muốn ôm hơn, cháu ruột, hận không thể ôm ngủ mới được. Nhưng Tề Gia Tín dù sao cũng là trưởng bối, bà cũng không tiện tranh giành với ông cụ, dù sao sau này có rất nhiều thời gian ôm.

"Chí Khanh, hôm nào Hà Quyền có thể xuất viện, mẹ sắp xếp tài xế đến đón." Hứa Viện nhẹ giọng hỏi con trai.

Lỗi tai Tề Gia Tín không điếc, nghe thấy lời này, ho nhẹ một tiếng nói: "Bà thông gia, hay là để A Quyền về chỗ tôi ở đi, bảo mẫu trong

nhà tù hồi nó còn bé đã ở đấy, vô cùng quen thuộc, chăm sóc thuận tiện."

"Nhưng Tề lão..... đưa bé nhỏ như vậy, ban đêm khóc nháo, làm ồn ngai nghỉ ngơi." Hứa Viện khô cần nặn ra nụ cười.

"Tuổi tác lớn, ngủ ít, không sợ ồn." Tề Gia Tín căn bản không cho bà cơ hội tranh thủ: "Quyết định vậy đi, Chí Khanh à, chờ A Quyền có thể xuất viện, hai người các con, dẫn đưa nhỏ về chỗ ông ở."

Trịnh Chí Khanh khó xử cười cười, cũng không biết nên tiếp lời thế nào. Ngược lại trên mặt Hứa Viện hơi không nhin được — Ông cụ này cũng bá đạo quá, cướp cháu trai bà không nói, ngay cả con trai bà cũng cướp!

"Nghe Tề lão hết." Trịnh Kiến Bình lại túm ống tay áo vợ, "Bốn thế hệ dưới một mái nhà, hiếm có hiếm có."

Tiểu Bạch đột nhiên dẹt miệng, phát ra tiếng khóc giống như mèo con kêu. Âm thanh này sắp khóc tan chảy Tề Gia Tín, nhanh chóng ra lệnh Trịnh Chí Khanh: "Đây là đói rồi đi, nhanh lên, Chí Khanh, mang cho tiểu tổ tông của chúng ta miếng sữa."

Đưa bình sữa vẫn luôn ấm cho ông cụ, trong lòng Trịnh Chí Khanh vặn ra dấu hỏi — Tiểu tổ tông? Giờ nếu ở mãi trong đại trạch Tề gia, Tiểu Bạch còn không phải bị cụ chiều hư à.

Hà Quyền ngủ không biết trời trăng nửa ngày, tỉnh lại đã là nửa đêm. Trịnh Chí Khanh vừa lúc lần thứ 3 bò dậy dứt sữa cho Tiểu Bạch, nghe thấy trên giường truyền đến động tĩnh, ôm con ngồi vào bên giường, khẽ hôn thái dương Hà Quyền một cái.

"Vắt vả cho em rồi."

"Dù gì cũng tự mình sinh, không bỏ người lại."

Hà Quyền miễn cưỡng cười, chống người dậy ôm Tiểu Bạch qua đặt vào trên vai, vổ nhẹ nắc sữa. Nhóc con thơm thơm mềm mềm, nhũn như không xương, thân thể hoàn toàn dựa vào chống đỡ của người lớn. Nhóc giống như con tằm cứng nằm trên đầu vai Hà Quyền, nắc xong lại ngáp nho nhỏ.

Dùng tay nâng sau ót con trai lại muốn ôm lên vào trong ngực lần nữa, Hà Quyền đột nhiên chú ý tới chấm đen rất hỏ sau cổ con trai, bèn "Chặc" một tiếng: "Được đấy, sinh ra được đứa đáng bận tâm."

"Theo lời của em, cũng không cần quá bận tâm." Trịnh Chí Khanh cười khẽ, chỉnh giúp Hà Quyền vị trí ống truyền dịch để tránh bị Tiểu Bạch đè phải, "Người bình thường không dám tới gần."

Hà Quyền phân biệt hàm nghĩa trong lời nói của đối phương, bĩu khóe miệng: "Em coi như anh khen em."

"Đói chưa?" Trịnh Chí Khanh nói, nghiêng đầu về phía tủ đầu giường. Đồ trên bàn xếp thành núi nhỏ, trên mặt đất còn xếp 4 giỏ trái cây, nói khoa trương chút, đủ cho Hà Quyền ăn đến nghỉ sinh xong.

Hà Quyền cũng không phải đói, chính là trong cổ họng khô. Cậu nhìn trên dưới hồi lâu, chọn lấy một cái không nhìn thấy hỏ: "Có dưa hấu không? Muốn ăn đồ nhiều nước chút."

"Anh đi mua cho em." Trịnh Chí Khanh đứng dậy, sờ sờ túi, đột nhiên nhớ tới xe để Trịnh Chí Kiệt lái về rồi, "A Quyền, xe để anh trai anh lái đi rồi, em chờ lát, anh trước đi mượn chiếc xe."

"Thôi đừng phiền phức, hơn nửa đêm đi tìm ai mượn?" Hà Quyền túm ống tay áo anh, "Có canh không? Uống ngụm canh cũng được."

Trịnh Chí Khanh điểm lần lượt bình giữ nhiệt trên tủ đầu giường: "Có canh bồ câu, canh ba ba, canh gà đen nhân sâm, canh cá trích đu đủ, canh đậu phộng móng heo, toàn là anh trai anh đặt ở Triều Hải Lâu, em uống cái nào?"

"Xuống dưới tầm mua cho ông bát cháo trứng muối thịt nạc!"

Đường cong trên mặt Hà Quyền toàn bộ kéo thành thẳng — lại không cần xuống sữa, mang nhiều canh như vậy làm gì?

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Có người lục tục tới tặng lì xì, nhét đầy ngăn kéo tủ đầu giường. Chờ lúc không có người, Hà Quyền mở lì xì lé mắt về phía con trai, nói: "Phòng đoán bước đầu, quỹ giáo dục đến trước đại học của Tiểu Bạch cũng không cần ba bận tâm rồi."

"Ờ..... Tề lão cho mười vạn..... tiền mặt." Trịnh Chí Khanh từ trong tủ lấy ra mấy bao lì xì xếp chồng lên nhau giống như cục gạch bày cho Hà Quyền, "Anh đoán em sẽ không nhận, cũng không tiện lúc đó trả lại ông, cứ đặt đấy."

"Nhận, sao không nhận."

Thái độ khác thường của Hà Quyền khiến Trịnh Chí Khanh cảm thấy giật mình: "Em vậy mà sẽ cần tiền của Tề lão?"

"Cũng không phải cho em, em thanh cao không có nghĩa là phải để con em ăn bánh ngô theo em, tương lai chờ Tiểu Bạch đủ 18 tuổi, tự làm quyết định cho mình." Hà Quyền vươn tay về phía anh, giả bộ về con buôn, "Cầm qua đây cầm qua đây, đừng có mà nghĩ tham ô."

Đưa lì xì cho Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh cười khỏ: "A Quyền, anh sẽ không để em và con ăn bánh ngô."

"Các cậu tưởng bánh ngô rẻ à, bánh màn thầu ở nhà ăn 1 đồng một cái, bánh ngô 2 đồng, còn không to bằng nửa cái bánh màn thầu." Kiều Xảo cười đi tới bên giường, quay lưng khom người nhìn về phía nhìn chằm chằm bao lì xì trong tay Hà Quyền, "U, mở mắt rồi, con người đen quá, lông mi cũng dài, tóc còn xoăn, ừm, giống A Quyền."

"Tiểu mê tiền, nghe thấy em mở bao lì xì là mở mắt." Hà Quyền bĩu môi.

"Bác cũng có bao lì xì lớn nha." Kiều Xảo giơ bao lì xì trước mặt Tiểu Bạch quơ quơ. Mấy ngày đầu trẻ sinh ra chỉ có cảm giác ánh sáng, nhưng mắt Tiểu Bạch vậy mà đung đưa chớp chớp theo bao lì xì.

Kiều Xảo thấy thế cười to: "Má ôi, thật đúng là tiểu mê tiền!"

"Khẩu trừ tiền vay nhà vay xe, nó hiện giờ lắm tiền hơn em."

Hà Quyền gấp lại bao lì xì đã mở ra vào trong túi rác, chậm chạp chống người dậy xuống giường đi rửa tay. Rửa đi rửa lại 4-5 lần, lau khô nước đặt tay vào trong tay Trịnh Chí Khanh làm ấm, Hà Quyền

mới ôm Tiểu Bạch từ trên giường lên dựa vào bên cửa sổ, lộ ra chân nhỏ của nhóc con phơi nắng.

"Ra viện về chỗ nào vậy?" Kiều Xảo hỏi cậu.

"Ông ngoại bảo em về chỗ ông ấy, em không muốn đi, nhưng giường sơ sinh vẫn chưa có hàng." Hà Quyền thử thuyết phục bản thân, "Ý trời, về bồi cụ vài ngày, đã lớn tuổi vậy rồi, có thể vui một ngày thì một ngày đi, đúng không Tiểu Bạch."

Vừa lúc Trịnh Chí Khanh đi ra ngoài nghe điện thoại, Kiều Xảo nhìn thoáng ra bên ngoài, hạ giọng: "Ba mẹ Đại Bạch bằng lòng?"

Hà Quyền trợn mắt: "Không bằng thì thế nào? Em lại không tính tình tốt như Hòa Vũ, ai dám xen vào em nuôi con, em liền trở mặt với người đó."

"Nói khí phách vậy, cậu sẽ trông sao?" Kiều Xảo "Hứ" một tiếng, "Pha sữa thay tã chị thấy toàn là Trịnh Đại Bạch người ta làm, cậu chỉ ngồi đó đếm tiền."

"Em phụ trách dạy dỗ."

Kiều Xảo khiêu mi: "Nghiêm túc? Cậu không sợ dạy ra Hà Quyền thứ hai?"

"Em thứ hai có gì không tốt?" Hà Quyền trợn mắt, "Luận về làm người, em kém hơn ai?"

"Cậu không kém, nhưng cậu quá thích cạy mạnh." Kiều Xảo giơ tay lên xoa xoa tóc xoắn của cậu, "Không muốn để Tiểu Bạch trải qua ủy khuất cậu từng trải, tốt nhất để Trịnh Đại Bạch giáo dục, tính cách nó khá ổn."

Nhận điện xong đi vào nghe thấy Kiều Xảo khen Trịnh Chí Khanh khó giải thích được cảm động muốn khóc.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sinh tự nhiên hồi phục nhanh, 3 ngày xuất viện, trước khi đi Hà Quyền còn đi kiểm tra phòng, biểu đạt áy náy với người bệnh vốn là hện do mình làm giải phẫu. Người bệnh đều vui thay cậu, lần lượt bắt tay với cậu, hi vọng mình có thể mượn chút hỉ khí, phù hộ người lớn trẻ nhỏ đều bình an.

Lúc Hà Quyền xuất viện giống như dọn nhà, chỉ thùng carton đã đựng 5 cái, còn có 2 túi du lịch đầy ặc. Chính cậu cũng không biết tại sao mà ở trong nhà ba ngày đã chất nhiều đồ như vậy. Tề Gia Tín và vợ chồng Trịnh gia mỗi ngày tới đều túi lớn túi nhỏ, người trong viện cũng tặng đủ thứ, từ ở cũ đến trước khi đi nhà trẻ có đủ, Hà Quyền đoán Tiểu Bạch một ngày vớt 1 bộ quần áo cũng đủ mặc đến 3 tuổi.

"Con thật sự là tự tập hàng vạn hàng nghìn sủng ái khắp người mà, Tiểu Bạch." Ngồi vào trong xe, Hà Quyền hôn hôn tóc xoắn của con trai, "Các chú dì sẽ chiều hư con mất."

"Anh khá lo Tề lão sẽ chiều hư Tiểu Bạch." Trịnh Chí Khanh quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, "Em cũng thấy đấy, ông ấy ôm một cái là không buông tay. Nghe mẹ anh nói, trẻ con không thể cứ ôm mãi, nếu không dưỡng thành thói quen, đặt xuống là khóc, ngủ cũng phải ôm."

Hà Quyền cau cau mày, cậu đương nhiên biết cái này, nhưng cũng không thể cứng rắn cướp đứa nhỏ từ trong ngực Tề Gia Tín

ra. Giống như muốn đem tình cảm đã thiếu hụt với Tề Tranh và Hà Quyền bù lại cho Tiểu Bạch, Tề Gia Tín quả thực là nâng đỡ nhỏ này đến đầu tim. Tiểu Bạch chưa đầy tháng, chức năng phổi cũng chưa hoàn thiện, vừa sinh một ngày đã bắt đầu theo hô hấp khóe miệng sùi bọt mép. Hàn Tuấn sau khi xem qua nói là trẻ sơ sinh ho suyễn, dễ non thường gặp, chờ đường hô hấp hoàn toàn trở mã đủ là ổn. Vốn không có chuyện gì lớn, kết quả Tề Gia Tín đứng ngồi không yên, cứ thế đón sự thúc của mình, một lão Trung y 101 tuổi chuyên khám cho phụ nữ trẻ em đến Đại Chính khám chẩn cho Tiểu Bạch.

Hà Quyền lo lắng đề phòng nhìn chằm chằm thái sự thúc run lẩy bẩy bắt mạch cho Tiểu Bạch. Mất ông cụ đã sắp không mở ra được, thở cũng lao lực, cậu thật sự sợ hơi thở tiếp theo của ông cụ không được sẽ chết. Trịnh Chí Khanh thì càng lo trước khởi họa, sau khi gặp ông cụ 5 giây liền thông báo khám gấp làm tốt chuẩn bị cấp cứu.

Cuối cùng ông cụ yếu ớt như muỗi nói "Không sao", lông mày Tề Gia Tín cau cả ngày mới coi như giãn ra. Ông còn lẩm bầm, nói nếu Tiểu Bạch có chuyện gì, đó chính là đòi mạng ông.

Hà Quyền nói trong lòng ông còn tìm lão quốc bảo 101 tuổi đến nữa mới là đòi mạng cháu đấy!

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 96

Edit + Beta: Vịt

Chỉ ở trong đại trạch Tề gia 3 ngày, Hà Quyền đã nhảy nhót muốn về nhà. Cũng không phải nói Tề Gia Tín quản thúc cậu, mà quan niệm của người già người trẻ tuổi thật sự không lấy lòng. Để dạy chị Vân tắm cho Tiểu Bạch, làm mấy công việc hàng ngày của hộ lý như nào, Hà Quyền cố ý gọi Tiền Việt đến nhà tự tay dạy mấy tiếng.

Tiền Việt vừa đi, Tề Gia Tín đã chống gậy đến phòng sơ sinh, cầm một túi thuốc bắc lớn đưa cho chị Vân, bảo cô ngâm vào nước tắm cho Tiểu Bạch dùng. Hà Quyền nhìn chằm chằm bọc lá cây và cỏ khô to đùng, thần kinh mặt luôn phiên co rút. Tắm phải cần nước lưu động, nhưng Tề Gia Tín bắt tắm ngâm. Lại nói đồng lá cây rễ cỏ này cũng chưa qua khử trùng nhiệt độ, làm đứa nhỏ lây nhiễm thì sao?

Moi ruột gan một phen, Hà Quyền nói bóng nói gió đề xuất chất vấn của mình.

Ông cụ tự có đạo lý, cái gọi là thực tiễn xuất chân tri: "Con cái nhà mình đều tắm như vậy, ba con cũng vậy, không thấy nó nhiễm chỗ nào, từ nhỏ đã không thích bị bệnh."

"Trẻ con kháng thể yếu, tiếp xúc thực vật quá nhiều dễ dẫn đến miễn cảm." Luận về chuyên ngành, Hà Quyền cũng không chịu thua.

"Ba con dị ứng cái gì?" Tề Gia Tín hỏi ngược lại.

Hà Quyền cứng họng. Ba cậu chả dị ứng cái gì hết, từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, còn luôn bị viêm mũi dị ứng. Nhưng Tây y đối với dùng thuốc cho trẻ sơ sinh cực kỳ thận trọng, bởi vì tất cả thuốc đều cần thông qua gan thận luân phiên, trẻ con nhỏ như vậy vạn nhất sặc canh thuốc vào bụng thì sao?

Không nói lại ông ngoại, Hà Quyền lằng nhằng không để chị Vân tắm cho con. Chị Vân khó xử, thật vất vả chờ Trịnh Chí Khanh tan làm về nhà, vội vàng tổ khổ.

Trịnh Chí Khanh càng khó khăn. Từ mặt kỹ thuật mà nói, anh ủng hộ Hà Quyền. Nhưng Tề Gia Tín dù sao cũng là trưởng bối, cái gọi là "Trong 3 cái bất hiểu, ở trong group thân thích Wechat bác bỏ tin đồn là lớn". Người già sẵn lòng tin, người trẻ tuổi nếu nói "Cái này không khoa học" có thể nói là bất hiểu. Huống chi bản thân ông cụ còn là xuất thân học Đông y, thứ khoa học cũng không giải thích được cậu sao có thể dăm ba câu đã thuyết phục được người ta?

Cuối cùng anh nghĩ ra cách giải quyết điều hòa, tắm thuốc cứ ngâm, nhưng chỉ ngâm đến chân, trên người lau qua là được.

Chuyện tắm thuốc vừa giải quyết, Hà Quyền lại nhịn tức đầy bụng.

Tiểu Bạch ban đêm ngủ không an ổn, một lát lại khóc, cũng không phải đói cũng không cần thay tã. Bình thường mà nói đây là biểu hiện trẻ con thiếu hụt cảm giác an toàn, biện pháp giải quyết đúng đắn là ôm vào ngực để nó nghe tiếng tim đập của người lớn. Hà Quyền ngủ đang mơ màng, nghe thấy tiếng khóc của con, vừa mở mắt suýt nữa sợ đến nôn tim từ trong miệng ra.

Tề Gia Tín soi đèn pin đứng bên giường sơ sinh nhìn chăm chăm đứa nhỏ, tối mù cũng không bật đèn. Chút ánh sáng của đèn pin chiếu từ dưới lên chiếu vào khuôn mặt khô gầy của ông cụ, hiệu quả có thể so với phim kinh dị.

"Ông ở đây làm gì thế!?"

Hà Quyền vừa kêu, Trịnh Chí Khanh cũng xoạt cái vọt dậy. Anh ban ngày đi làm buổi tối còn phải trông con, rạng sáng mới ngủ chút. Thấy Tề Gia Tín đứng bên giường sơ sinh, anh trong nháy mắt tỉnh táo — Ông cụ này sao giống như du hồn vậy? Vào phòng cũng không có chút động tĩnh!

Tề Gia Tín lễ thẳng khí hùng nói: "Ông đổi hướng ngủ cho Tiểu Bạch, cứ ngủ mãi một bên, đầu sắp ngủ bẹp rồi."

"Con đổi cho nó, Tề lão, ông đi ngủ đi."

Nhịp tim Trịnh Chí Khanh 180, người dọa người dọa chết người đó!

Chờ Tề Gia Tín lưu luyến không rời rời khỏi phòng, Hà Quyền ôm Tiểu Bạch đi dạo qua lại, Trịnh Chí Khanh cũng có thể nghe thấy tiếng mài răng hàm của cậu.

"Em muốn về nhà!" Hà Quyền nhỏ giọng ép, "Không chịu được nữa, tiên sư rút cuộc là đứa nhỏ ai sinh?"

"Ờ..... trước mặt con, đừng nói tục." Trịnh Chí Khanh cũng rất bất đắc dĩ, xem ra sau này ngủ phải khóa cửa, "Tề lão là thật lòng thương đứa nhỏ, A Quyền, em nhịn chút."

"Anh nhịn được?"

"Vẫn ổn....."

"Anh đương nhiên vẫn ổn! Anh ban ngày đi làm không cần đổi diện ông, em thì 24h ở cùng ông ấy!" Hà Quyền túm đồ ngủ của Trịnh Chí Khanh trút giặc, dùng sức vò dùng sức vò, "Cái gì cũng phải theo ông ấy! Còn tiếp tục như vậy em bị bệnh thần kinh mất!"

Sờ sờ nạo sau tóc xoắn của Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh ôm cả cậu và Tiểu Bạch vào ngực: "Tề lão lớn tuổi, em nhường ông ấy chút, chờ em nghỉ xong quay về đi làm, mắt không thấy tâm không phiền là không sao nữa."

"Tan làm về nhà không giống với phải mặt đối mặt?" Hà Quyền ngửa mặt nhìn anh, "Nếu không ở Đại Chính làm nhà trẻ cho công nhân viên đi, như vậy coi như nghỉ xong, ban ngày cũng có thể đặt con. Nếu em cứ ở mãi đây, em khẳng định tự sát."

"Ừm, chủ ý không tệ, anh ngày mai gửi mail, xem xem bao nhiêu người có nhu cầu." Trịnh Chí Khanh cười hôn hôn thái dương Hà Quyền, "Được rồi, ngủ đi, em xem Tiểu Bạch đã ngủ rồi."

"Lát nó lại khóc chính là muốn uống sữa, của anh tắt, em không dậy được." Hà Quyền ngáp lớn.

"Giao cho anh là được."

Mặc dù vất vả, nhưng Trịnh Chí Khanh không có dị nghị gì với việc Hà Quyền kiên trì mang Tiểu Bạch theo bên cạnh ngủ. Anh không chỉ một lần thấy Hà Quyền lúc Tiểu Bạch ngủ say cẩn thận quan sát lồng ngực nhỏ phập phồng kia, để đảm bảo không xảy ra trẻ sơ sinh đột nhiên ngừng thở.

Một khi làm cha mẹ, luôn sẽ bận tâm không ngừng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nghỉ để xong, Hà Quyền khẳng khẳng muốn dẫn Tiểu Bạch về nhà. Tề Gia Tín tất nhiên không nỡ, dùng lời của vú Trương mà nói, ông cụ không nhìn thấy chất trai, ăn cơm không trôi.

Nếu Tề Gia Tín chỉ là coi Tiểu Bạch là Lao Gan Ma ăn với cơm, Hà Quyền cũng sẽ không mang đứa nhỏ đi, cậu không cách nào tha thứ được chính là ông cụ chiều chắt. Ban ngày chị Vân vú Trương Tề Gia Tín Hà Quyền luân phiên ôm, không bao lâu thì nuôi quen, buổi tối cũng cần phải người lớn ôm mới bằng lòng ngủ. Hà Quyền tuân theo phương thức giáo dục hiện đại, để con khóc mấy lần, không ai ôm thì không làm ồn nữa. Nhưng ông cụ không làm vậy, hơn nửa đêm ôm Tiểu Bạch ở thư phòng đọc 《Bản thảo cương mục》 cho nhóc coi như hát ru.

((*) Bản thảo cương mục: Sách dược thảo nổi tiếng của TQ)

Dạy sớm, vượt quá mức quy định.

Ngày Hà Quyền về nhà mình, Tề Gia Tín không tiễn bọn họ ra khỏi nhà. Trịnh Chí Khanh nhắc nhở Hà Quyền, dù gì cũng chào hỏi với ông cụ một tiếng hăng đi. Hà Quyền suy nghĩ một chút, vẫn là trước đặt Tiểu Bạch vào ghế an toàn, một mình quay vào nhà.

Đi tới cửa thư phòng Tề Gia Tín, Hà Quyền muốn giơ tay lên gõ cửa, từ trong khe cửa nhìn thấy một màn hình lại khiến cậu xót xa không thôi — Ông cụ một mình ở đây lau nước mắt.

Cậu xoắn xuýt hồi lâu, xoay người quay về bên cạnh xe, ôm Tiểu Bạch từ trong xe ra ngoài.

"Không đi nữa?" Trịnh Chí Khanh dường như cũng giật mình.

"Ờ, ở thêm mấy hôm nữa đi." Hà Quyền tìm cớ cho mình, "Trước tiên uốn lại thói xấu ban đêm không ngủ của Tiểu Bạch, nếu không về nhà hai bọn mình mệt chết."

Trịnh Chí Khanh cười nói: "Anh dù sao cũng là đi theo em, em đi đâu, anh đi đấy."

Nghe nói như thế, Hà Quyền khẽ híp mắt lại, dùng ánh mắt lộ liễu đánh giá anh: "Trịnh Đại Bạch, anh lúc trước không phải nói sau khi về nhà chia phòng, anh dẫn Tiểu Bạch ngủ, để em ngủ đủ giấc sao?"

"Em nhất định nhớ nhầm rồi." Trịnh Chí Khanh giả ngu, "Anh sao có thể nói lời như vậy."

Hà Quyền câu khóe miệng: "Bài tập về nhà của anh thiếu mấy tháng rồi đó."

Ôm eo Hà Quyền, Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu thổi khí bên tai cậu.

"Buổi tối bổ sung luận văn cho em."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tề Gia Tín cả đêm đều dán lỗ tai nghe xem Tiểu Bạch khóc không, kết quả chỉ nghe thấy bọn Hà Quyền kịch liệt tiến hành "Bảo vệ luận văn". Sau khi dậy sớm, ông cố ý phân phó vú Trương sắc chén thuốc cho con rể.

Mắt thấy sáng sớm đã để Trịnh Chí Khanh uống thuốc bắc, Hà Quyền hơi hơi tức: "Ông ngoại, đây là thuốc gì?"

Tề Gia Tín vừa dứt cháo cho Tiểu Bạch vừa tùy ý đáp: "Tĩnh đề thang."

((*) Tĩnh đề thang: Một phương thuốc Trung y, có tác dụng bổ thận, ích khí kiện tì)

Vừa nghe là thuốc bổ thận, mặt Hà Quyền cũng tái: "Anh ấy vẫn chưa tới mức phải uống cái này!"

Trịnh Chí Khanh đâu biết thuốc này chữa cái gì, dù sao uống cũng không chết cứ uống đi. Anh túm ống tay áo Hà Quyền, ra hiệu đối phương đừng sáng sớm đã tranh chấp với ông cụ.

"Người qua 30 thân thể bắt đầu xuống dốc, tuổi này của Chí Khanh vẫn có thể bổ vào, cố bản bồi nguyên, không có gì không ổn." Ông cụ lẩm bẩm, "Nhân lúc ông già này còn có thể trông con giúp các con, nhanh làm thêm đứa nữa."

Trịnh Chí Khanh giơ tay lên che mặt, anh giờ biết thuốc này là làm gì rồi. Vẫn là về nhà sớm chút đi, hiệu quả cách âm ở đại trạch Tề gia xem ra cũng không tốt.

Hà Quyền tức đến bữa sáng cũng không ăn, chờ Tiểu Bạch ăn uống no đủ nhanh chóng mang ra ngoài. Nhà trẻ công nhân viên của Đại Chính đã xây xong, cậu có thể hàng ngày dẫn Tiểu Bạch đi làm. Dù sao cũng là bệnh viện sản khoa, trực tiếp cải tạo một phòng sơ sinh, giường sơ sinh và chuyên gia mẹ bé cũng đều có sẵn, hơi lắp đặt chút là được.

Trong nhà trẻ có 7-8 đứa nhỏ, lớn có thể chạy đầy phòng, nhỏ cũng là lớn như Tiểu Bạch. Giao Tiểu Bạch cho chuyên gia mẹ bé, Hà Quyền dẫn đi dạo lại đối phương thói quen của đứa nhỏ, mới lưu luyến quay lại khu bệnh.

Bình thường xa cách lo lâu đều là người lớn, cả buổi sáng Hà Quyền chạy đến nhà trẻ mấy lần, chỉ nhìn giám sát thời gian thực trên máy tính hiển nhiên không để cậu yên tâm. Mới tới hoàn cảnh lạ lẫm, Tiểu Bạch cũng không khóc rống, mà tò mò quan sát bốn phía. Chuyên gia mẹ bé liên tục khen Tiểu Bạch ngoan, Hà Quyền nghe ở trong lòng tròn mắt nhìn thẳng.

"Đi ra ngoài con đã sợ, ở nhà có cụ chống lưng chính là đại gia." Cậu làm mặt quỷ với đứa nhỏ.

Cái này lại chọc phải Tiểu Bạch, đứa nhỏ ngoan hơn nửa ngày bỗng dưng khóc kinh thiên động địa. Vừa khóc một cái, những đứa khác cũng khóc theo, không khí hoà thuận vui vẻ trong nhà trẻ trong nháy mắt biến thành "Địa ngục trần gian".

Hà Quyền bị các chuyên gia mẹ bé kéo vào sở đen, chỉ cho phép cậu cách thủy tinh nhìn con.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi chiều có ca vô hoá cuống rốn phải mổ, cách mấy tháng quay lại phòng giải phẫu, Hà Quyền phá lệ cẩn thận. Phẫu thuật bình thường trong vòng nửa tiếng xong việc, cậu làm 2 tiếng. Việc này kéo dài qua tan làm, cậu bảo Trịnh Chí Khanh dẫn Tiểu Bạch về trước, bởi vì mình ra khỏi phòng giải phẫu còn phải kiểm tra phòng xem bệnh án.

Mấy hôm nay nhiệt độ giảm sâu, người bệnh cảm mạo phát sốt nhiều, Hà Quyền vừa ra phòng giải phẫu lại bị khám gấp gọi đến, đảo mắt đã qua 10h. Chờ kiểm tra phòng xong, cậu nhìn đồng hồ đã 11h, nhanh chóng nhét bệnh án chưa xem xong vào trong túi, quay về tầng ca.

Nếu đặt vào trước kia cậu ngủ ở phòng làm việc cũng được, nhưng giờ có con, nóng lòng về nhà.

Tiểu Bạch hơn 8h đi ngủ, cau mày, cũng không biết mơ thấy cái gì. Tóc xoắn trên đầu nhóc đen sẫm dày rậm, nhìn nhiều hơn gấp đôi đứa trẻ cùng tháng tuổi. Hà Quyền không có việc gì là thích xoa cái đầu tóc xoắn của con trai, còn thường xuyên vạch tóc trên trán nhóc ra quan sát nhịp đập thóp.

"Nè, em nên ngủ rồi." Trịnh Chí Khanh từ trong tay cậu rút đi bệnh án, ôm người yêu vào ngực, "Vừa quay lại cương vị công tác, đừng vất vả quá."

Hà Quyền trợn mắt: "Anh buổi tối đang hoảng chút em liền không vất vả."

"Nhưng Tề lão sáng sớm đã cho anh uống thuốc kia....." Trịnh Chí Khanh đề người lên giường, một đường từ chóp mũi hôn đến cổ áo đồ ngủ, "A Quyền, anh nói với em chuyện này em đừng gấp nhé."

"Vậy anh tốt nhất giấu kỹ hết đồ có thể giết người trong căn phòng này." Hà Quyền cầm ngón tay vào trong tóc đối phương, "Nói đi, phát vé miễn tử cho anh."

Chống người dậy, Trịnh Chí Khanh suy nghĩ chốc lát tìm từ sau đó nói: "Tối qua..... em quá nhiệt tình."

"Anh có ý kiến?" Hà Quyền khiêu mi.

"Không, đương nhiên anh không có ý kiến, nhưng mà....." Trịnh Chí Khanh đang muốn nói hết lời, bên giường sơ sinh đột nhiên truyền đến tiếng khóc của Tiểu Bạch. Anh vội vàng đứng dậy, cầm bình sữa vẫn còn ấm qua nhét vào trong miệng con trai. Hà Quyền thật sự mệt mỏi, Trịnh Chí Khanh không tiếp tục làm ồn cậu, cậu bò đến bên gối quần chần, chưa được nửa phút đã ngáy nhỏ.

Vẫn là đừng nói, Trịnh Chí Khanh nghĩ, làm bên trong thì làm bên trong, hẳn là không sao đâu.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 97

Edit + Beta: Vịt

Có lẽ là dậy sớm của cụ vượt mức quy định, Tiểu Bạch vừa đầy nửa tuổi đã có thể rõ ràng thông báo với người lớn hỉ ác của mình. Tỷ như, nhóc đói bụng, liền sẽ giơ tay lên chỉ về phía bình sữa, đồng thời trong miệng phát ra tiếng "Da". Hai "Da" là không muốn, nếu là một chuỗi "Da" —

"Trịnh Đại Bạch, lăn nhanh qua đây giúp! Con trai anh sắp thành tinh rồi!"

Hà Quyền ở trong phòng tắm bị Tiểu Bạch vấy nước đầy người, bên tai lặp lại tuần hoàn động tĩnh "Da da da da da da", hành hạ cậu đồ mồ hôi đầy người cũng chưa tắm xong cho con. Đồ chơi cao su kiểu cá heo nhỏ phun nước và vịt nhỏ trước đó đã chuẩn bị bị Tiểu Bạch ném khắp nơi, còn có một cái đập trúng trán Hà Quyền. Tiểu Bạch vui tới hớn hở, chọc tức Hà Quyền hận không thể đánh cha của thằng nhãi một trận.

Trước đây chị Vân ấn thằng nhóc này xuống vò nước thế nào?

"Để anh làm đi."

Trịnh Chí Khanh vén tay áo sơ mi lên, từ trong tay Hà Quyền nhận lấy con trai. Vừa thấy cha đón lấy, Tiểu Bạch lập tức biết điều

nghe lời, tùy ý Trịnh Chí Khanh ở dưới dòng nước xối vòng vòng.

"Rõ ràng là thằng nhãi em để, dựa vào cái gì không thân với em?" Hà Quyền giờ khăn tắm ở bên cạnh chờ bọc cho con, nhìn Trịnh Đại Bạch và Hà Tiểu Bạch phụ từ tử hiếu, không khỏi ghen tị đổ hận.

Trịnh Chí Khanh nghĩ mấy giây, nói: "Em gần đây thời gian ở chung với nó ít, độ tín nhiệm của nó đối với em chưa đủ, sợ em làm ngã nó."

"Trẻ con lớn 6 tháng, biết cái cứt ý!"

"A Quyền, đừng nói tục, nó có thể nghe hiểu." Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu: "Anh nghi Tiểu Bạch IQ rất cao."

Ngẩng cái trán bị đồ chơi cao su nện đỏ lên, Hà Quyền đắc ý câu khoe miệng: "Khỏi nghi ngờ, thằng nhãi em sinh, IQ cao là đương nhiên."

Giao Tiểu Bạch vào trong tay Hà Quyền dùng khăn tắm bọc kín, Trịnh Chí Khanh vừa lau tóc cho con vừa nghiêm túc nói: "Không phải nói giỡn đâu, A Quyền. Hôm qua anh dạy Tiểu Bạch chơi tháp Hanota, 3 lần mà thôi, con đã hiểu phải lắp vòng tròn từ nhỏ đến lớn vào khung. Nhìn theo tình hình này, đại não con đang phát triển nhanh chóng, tư duy logic đã bắt đầu tạo thành."

Hà Quyền xem thường: "Hai bọn mình đều là cấp học bá, Tiểu Bạch thông minh rất bình thường."

"Từ mặt kỹ thuật mà nói, thông minh không di truyền." Trịnh Chí Khanh bắt đắc dĩ cười cười, "Anh mấy hôm nữa đi Mỹ công tác, muốn dẫn Tiểu Bạch theo, đưa nó đi đo IQ."

"Thật sự đo ra được IQ 168, anh định đưa nó vào trường học thiên tài?" Hà Quyền cau mày, "Tuổi thơ chỉ có 1 lần, em hi vọng con có thể trải qua vui vẻ."

"Nếu nó thật sự có IQ cao như vậy, sớm tiến hành dẫn dắt đúng đắn, tương lai có triển vọng."

"Lại không trông cậy vào nó tương lai cầm giải Nobel."

"Nếu làm nghiên cứu, nói không chừng có thể tạo phúc cho loài người."

"Tĩnh lại đề, Trịnh Đại Bạch, trên mộ tổ nhà các anh cũng không bốc khói xanh." Hà Quyền nói, đột nhiên nghĩ tới cái gì, "Nè, IQ anh bao nhiêu?"

"142, còn em?"

Hà Quyền híp mắt, nói: "Chưa từng đo."

Mặc dù chỉ thấp hơn Trịnh Chí Khanh 4 điểm, nhưng cậu vẫn khó giải thích được cảm thấy có chút mất thể diện.

Hà Quyền không thể phân thân, đành phải để Trịnh Chí Khanh một mình dẫn Tiểu Bạch đi Mỹ. Tề Gia Tín vừa nghe chất trai phải ngồi máy bay, cho bọn họ nhìn sắc mặt mấy ngày. Đến ngày Tiểu Bạch lên đường, ông đích thân đưa đến sân bay. Ông cụ ở lối kiểm an dặn đi dặn lại Trịnh Chí Khanh, một vạn điều không yên lòng, sợ tai Tiểu Bạch bị khí áp ép hỏng.

Trịnh Chí Khanh kiên nhẫn giải thích: "Không sao đâu, Tề lão, từ trên lý luận mà nói, trẻ con vừa ra đời 13 ngày đã có thể ngồi máy

bay. Hiện tại đều là khoang tăng áp lực, không có ảnh hưởng quá lớn với màng nhĩ."

"Lúc cất cánh hạ cánh, lỗ tai không phải sẽ khó chịu?" Chân mày Tề Gia Tín vặn chặt, "Nếu không, con vẫn là đi một mình đi, Chí Khanh, đến bên đó, con đi họp, ai có thể chăm sóc tiểu tổ tông của ông chứ?"

"Đã nói với bên bác Lạc rồi, con ở nhà bác ấy, có bảo mẫu trông giúp."

"Có kinh nghiệm không? Lại nói đó dù sao cũng là người ngoài."

"Con của Quân Hàm và Âu Dương lớn bằng Tiểu Bạch, ông yên tâm, người bọn họ mời, khẳng định là tốt nhất."

Tề Gia Tín vẫn không yên lòng, lo lắng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, nói: "Xuống máy bay nhanh gọi điện thoại báo bình an cho cụ nhé."

Trịnh Chí Khanh trong lòng nói Tiểu Bạch nếu ngay cả điện thoại cũng biết gọi IQ cũng không cần đo nữa, ít nhất 180.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lần đầu tiên ngồi máy bay, Tiểu Bạch nhìn cái gì cũng mới mẻ. Được cha ôm vào ngực, nhóc một mực cúi đầu nghiên cứu đai an toàn cài trên người. Trịnh Chí Khanh đang nói chuyện chăm sóc con cái với nữ tiếp viên hàng không, đột nhiên nghe thấy tiếng "Cạch" — Tiểu Bạch cởi đai an toàn ra.

Nữ tiếp viên hàng không kinh ngạc tròn mắt: "Trời đất, đứa nhỏ này thông minh quá đi."

Trịnh Chí Khanh cười cười, cài lại đai an toàn. Kết quả không quá vài giây, Tiểu Bạch lại cởi đai an toàn ra. Hai cha con cha cài con cởi, một mực chơi trò chơi cha con mới khai phá được ra đến tận lúc cất cánh.

Đề phòng khí ép trong quá trình cất cánh biến hóa dẫn đến lỗi tai đứa nhỏ khó chịu, Trịnh Chí Khanh bảo nữ tiếp viên hàng không hỗ trợ pha sữa, để đảm bảo trước khi tiến vào giai đoạn bay ổn định Tiểu Bạch vẫn giữ trạng thái nuốt xuống. Thấy người cha một mình dẫn con đi du lịch tỉ mỉ như vậy, nữ tiếp viên hàng không phục vụ khoang hạng nhất không khỏi hâm mộ.

"Chồng tôi nếu đối với con có thể dễ tâm bằng một nửa ngài là tốt rồi." Cô nói, "Hồi mới kết hôn còn rất tốt, nhưng có con vào, luôn cảm giác mình đang ở góa."

"Hắn khả năng chỉ là vẫn chưa nhập vai người cha." Trịnh Chí Khanh dịu dàng nói.

"Ừm, chờ anh ấy nhập vai, 8 phần cháu trai cũng có rồi." Nữ tiếp viên hàng không cười cười, "Ngài mấy đứa rồi?"

"Chỉ mỗi đứa này."

Vừa nói, Trịnh Chí Khanh chợt nhớ tới đứa nhỏ trước kia đánh mất, hốc mắt hơi chua xót, theo bản năng ôm chặt Tiểu Bạch ở trong ngực.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sắc mặt Hà Quyền còn âm u hơn cả bầu trời trước khi bão đến.

Thừa dịp Trịnh Chí Khanh đi Mỹ, cậu vốn định mượn cơ hội chôn ổng. Tiền trăm hậu tấu, miễn cho nhắc đến chuyện chôn ổng mặt Trịnh Chí Khanh liền trời quang chuyển nhiều mây. Cậu tìm Tần Phong gọi điện thoại cho người bạn bán thuốc tránh thai tan chậm kia, bảo người ta mang một liều tiêu chuẩn — loại có thể kiểm soát 3 năm — đến đây. Trước khi tiêm còn phải kiểm tra, các loại máu theo thông thường, hơn nữa phải đảm bảo không mang thai, dù sao cũng là thuốc hoóc-môn.

Ở trên máy tính nhìn thấy kết quả xét nghiệm, Hà Quyền cho rằng mình hoa mắt, suýt nữa bẻ màn hình notebook. Thảo nào râu con mẹ nó vẫn không mọc, hóa ra là —

"Uầy!"

Kiều Xảo kinh thán một tiếng, dọa Hà Quyền nằm trên giường khám bệnh nhanh chóng thò người dậy: "Sao thế!?"

Bẻ màn hình Doppler về phía Hà Quyền, Kiều Xảo chớp chớp mắt với cậu. Nhìn thấy hai điểm sáng nhỏ trên màn hình dính sát vào nhau, Hà Quyền tốn một chút thời gian mới tìm lại đầu lười mình được.

"Song..... bào thai?" Cậu siêu cấp muốn khóc.

"Người nào đó á, lúc dạy dỗ người bệnh lẽ thẳng khí hùng, nhưng đến lượt mình, sao lại không chú ý như vậy?" Kiều Xảo dùng con trỏ ở trên màn hình kéo kích cỡ túi bào thai, "Ít nhất 10 tuần rồi, nè chị nói bản thân cậu vậy mà không có chút cảm giác gì?"

Ngoại trừ không mọc râu, Hà Quyền thật sự một chút phản ứng cũng không có. Thoạt nhìn vị sâm quất uống thêm vào lúc mang thai Tiểu Bạch còn rất có tác dụng, quả nhiên lần này không ỏi chút nào, cũng không thấy buồn nôn, khẩu vị vô cùng tốt.

"Chị, em lần này nhất định phải mổ." Hà Quyền biết sợ.

Một đứa đã đòi mạng cậu, hai đứa, ha ha.

"Phải nói Trịnh Đại Bạch cũng đủ mạnh, một phát làm ra 2 đứa." Kiều Xảo đưa khăn giấy cho cậu lau chất tiếp âm, trêu chọc nói, "Được đấy, 2 năm ôm 3 đứa, các cậu có thể trở thành truyền thuyết trong viện."

Hà Quyền ai thán —

"Ông ngoại mỗi ngày cho Trịnh Đại Bạch uống thuốc bắc bổ thận, hành hạ em hồng cmn thận."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trải qua chuyến bay đường dài 14 tiếng, Tiểu Bạch ngủ khoảng 12 tiếng, lúc xuống máy bay còn rất tinh thần.

"Vất vả cho cậu rồi." Trịnh Chí Khanh bắt tay với Lang Cửu tới đón máy bay.

"Không cần khách khí, Nhị thiếu."

Lang Cửu vẫn vậy, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì. Nhưng lúc Tiểu Bạch đưa tay túm ống tay áo hắn, Trịnh Chí Khanh phát hiện trong mắt đối phương hiện lên một tia dịu dàng.

Chỗ ngồi phía sau có ghế cho trẻ con, Trịnh Chí Khanh đặt nhóc con vào, cài đai an toàn sau đó dặn dò: "Không được cởi ra nữa, nếu không chú cảnh sát sẽ phạt chú Lang Cừu."

Tiểu Bạch chớp chớp mắt, giơ tay lên chỉ về phía túi áo Trịnh Chí Khanh, "Da" một tiếng. Trịnh Chí Khanh phản ứng một chút mới hiểu được, thằng nhóc là bảo anh gọi điện thoại báo bình an với cụ.

Được đấy, anh nghĩ, đứa nhỏ này thật sự thành tinh rồi.

Lấy điện thoại ra, Trịnh Chí Khanh vừa nhìn có mười mấy cuộc gọi nhớ tin nhắn voice của Hà Quyền, vội vàng gọi lại cho đối phương trước.

"Đến rồi à?" Tiếng Hà Quyền nghe có chút không bình thường lắm, "Tiểu Bạch ngoan không?"

"Ng ngoan lắm, bên em xảy ra chuyện gì?" Trịnh Chí Khanh cảm thấy bất an.

"Ờ..... không phải chuyện gì xấu....." Hà Quyền dừng một chút, "Anh ngồi vững nhé."

Trịnh Chí Khanh vô thức nắm chặt bên phải chỗ ngồi an toàn, tiếp đó liền bị câu "Tiểu Bạch nếu có em trai hoặc em gái" của Hà Quyền dọa "Á" một tiếng. Tiểu Bạch đang xem phim hoạt hình chiếu trên TV xe, nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cha, lập tức nghiêng đầu quả dưa qua. Lang Cừu cũng từ kính chiếu hậu nhìn Trịnh Chí Khanh, nhưng cũng không nói chuyện.

"Hơn nữa lần này là..... hai đứa." Hà Quyền nói hết lời.

Trịnh Chí Khanh ngay cả "Á" cũng không "Á" được nữa, cách Thái Bình Dương, anh hiện tại hận không thể bơi về.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 98

Edit + Beta: Vịt

Nghe nói hai cái tên mình đặt nói không chừng cũng có thể dùng đến, Tề Gia Tín cười cau khuôn mặt già nua lại. Bồn gia nhân khẩu suy tàn rốt cục thấy được ánh rạng đông thịnh vượng, ông thề phải sống đến 100, không dạy ra được đồ đệ tốt có huyết mạch Tề gia, chết cũng không có mặt mũi đối diện tổ tông.

Nhưng Hà Quyền không vui. Tề Gia Tín nhận con cậu làm đồ đệ, tương lai cậu còn phải dạy dỗ đứa bé kia gọi là sư thúc. Lại nói, sự nghiêm khắc lúc làm thầy của ông cụ cậu đã đích thân trải qua, vừa nghĩ tới con mình tương lai phải ăn thước, cậu bây giờ đã căng da.

Nghe Hà Quyền quanh co lòng vòng nhắc tới chuyện mình hồi bé bị đánh, Tề Gia Tín biết cậu lo lắng sau này con chịu khổ, bèn nói rõ: "Da thịt non của trẻ con, sao nỡ đánh? Muốn học thì học, không muốn học, ông cũng không ép."

Lúc cháu bị đánh chính là da thô thịt già? Hà Quyền ở trong lòng bất bình vì bản thân.

Để Hà Quyền an tâm, ông cụ lấy thước tổ tông truyền xuống ra, định ngay trước mặt cậu niêm phong cất kho. Nhìn thấy hung khí năm đó đánh mình thương tích đầy người, Hà Quyền lại căng da từng đợt. Cây thước kia đen nhánh bóng loáng, cơ hồ không nhìn ra là sản phẩm từ trúc.

Tề Gia Tín chậm rãi dùng da hoẵng dính dầu thông lau thước, "Cũng đừng xem thước thứ đồ cũ này, tuổi còn lớn hơn cả cụ cố của con đấy, trước đây dùng lúc nấu thuốc, con biết đó, thước bắc không thể dính thiết khí. Ngâm thời gian dài trong thuốc, hút no được chất, trọng lượng đè tay."

"Đồ chữa bệnh, sao lại biến thành trị người?" Hà Quyền cầm thước ước lượng, quả thật nặng hơn mảnh trúc bình thường nhiều lắm.

"Người đầu tiên cầm nó đánh người chính là sư tổ của ông, bởi vì cha của ông lúc bào chế được liệu ngủ mất, phá hỏng một nồi nguyên liệu đất. Sư tổ giận, thuận tay quơ lấy đánh xuống sau lưng ông ấy. Bắt đầu từ cái đánh đó, đệ tử phạm lỗi, phải chịu thước." Tề Gia Tín cười lắc lắc đầu, hiếm thấy cháu ngoại có tâm tình nói chuyện phiếm với ông, "Anh em bọn ông hồi bé đều là sư phụ ông đánh ra, không đánh không thành tài. Động tí là cổ mạch cổ phương mấy nghìn chữ, lại phần lớn là nguyên bản, đọc lên nửa chữ cũng không biết, không có phần tóm tắt đọc trong điểm để học thuộc, không thể thiếu được bỏ ra công sức cực lực."

Ông quay đầu nhìn bức họa Tôn Tư Mạc treo trên tường, được ca tụng là "Dược Vương", trong ánh mắt tràn đầy áy náy: "A Quyền, ông ngoại trước đây quá nghiêm khắc với con, cũng là mắt thấy không có người kế tục, gấp gấp lắm. Kết tinh trí tuệ mấy nghìn năm và thực tiễn vô số lần của tổ tiên, mắt thấy sắp phải tuyệt tự, ài, thật có lỗi với tổ tông."

"Thật ra, ông đánh cháu, bản thân cháu không mang thù." Hà Quyền rũ mắt xuống, "Chủ yếu là đánh giá của ông đối với cha cháu..... Ông ngoại, các cha cháu rất ân ái, thật đấy. Cháu thường

xuyên sẽ nghĩ, may mà bọn họ chết cùng nhau, nếu không đối với người ở lại mà nói, mỗi một giây đều sẽ là dần vật."

"Lỗi của ông, bọn họ đều là đứa nhỏ ngoan." Sổng lưng Tề Gia Tín hơi gù lộ ra vẻ càng thêm còng, ông cầm tay Hà Quyền, nhẹ nhàng vuốt ve, "A Quyền, chờ ông ngoại không còn, căn nhà này để lại cho con, con lại truyền cho lớp sau..... Ký ức của ông đối với Tề Tranh đều ở trong căn nhà này, thay ông bảo vệ nó tốt, được không?"

Hốc mắt khẽ nóng lên, Hà Quyền nghiêng đầu hít sâu một hơi ngừng nước mắt: "Hai cái tên ông đặt, sửa một cái đi."

Tề Gia Tín sửng sốt: "Sửa cái nào?"

"Tùy tiện sửa một cái, họ Tề, lưu lại đời sau cho ba cháu."

"Được..... được....."

Tề Gia Tín cảm động đến nước mắt tuôn đầy mặt.

Âu Dương Diễn Vũ thích đồ chơi, Hà Vũ Bạch đều không hứng thú. Lúc trẻ con cùng tuổi cầm "Xương cho chó gặm" (*) mài lợi, Hà thiên tài-Vũ đại não trở mã sớm-Tiểu Bạch lại thích ngồi trước màn hình dò kênh. Nhất là xuất hiện cảnh bình bình lọ lọ trong phòng thí nghiệm, nhóc đặc biệt hưng phấn, vỗ tay toét miệng chỉ có 4 cái răng cười khà khà.

((*) xương cho chó gặm: nhà ai nuôi pet thì chắc biết cái cục xương này, hay dùng cho chó gặm để cung cấp thêm chất dinh dưỡng. Ở đây để chỉ loại bánh cho trẻ tập cắn ấy)

So sánh nhóc thối nhà mình bỏ đuôi của Đại Kim Mao vào mồm gặm, mà Hà Vũ Bạch đã biết chơi trò bắt tay ngồi xuống với Kim Mao, Lạc Quân Hàm sâu trong nội tâm ghen tỵ lan tràn. Lại thấy Trịnh Chí Khanh họp về liền chơi cùng Tiểu Bạch các loại trò chơi phát triển trí tuệ, y liền quy hành động "Ngu ngốc" của Diễn Vũ là thời gian bầu bạn của Âu Dương không đủ.

Nhận được cuộc gọi oán trách của Lạc Quân Hàm, Âu Dương kiên nhẫn an ủi đối phương: "Làm xong cổ phiếu thuốc Trung y đầu tiên ở NYSE đưa ra thị trường, Hoa Y Đường sẽ lập phòng làm việc ở phố Wall, đến lúc đó anh có thể có đồng thời gian bồi em và con."

"Em không cần anh bồi, là Diễn Vũ cần sự chú ý của cả song thân." Ngữ điệu Lạc Quân Hàm cũng không hề vui, "Anh thất chức quá đi mất, Âu Dương. Hồi đó em đáp ứng anh sinh Diễn Vũ, anh sao không đảm bảo với em? Làm một người cha làm hết phận sự. Nhưng bây giờ em cho nó xem ảnh anh, nó không có chút phản ứng nào. Cùng với, đừng nghĩ trách nó, em cũng sắp quên anh là dạng gì rồi."

"Quân Hàm, em không muốn kết hôn với anh, lại đi yêu cầu anh thực hiện trách nhiệm của người cha....." Âu Dương cười khổ, "Anh hiện tại không danh không phận, mỗi lần đến Lạc gia thăm các em đều chịu hết ánh mắt của người làm."

Lạc Quân Hàm đang muốn nói chuyện lại nhìn thấy con trai ôm đuôi chó muốn gặm, vội vàng quơ lấy nhóc con ôm đến trên đùi dạy bảo.

Âu Dương nghe thấy trong điện thoại truyền đến một chuỗi tiếng Anh, dặn dò: "Quân Hàm, đối với trẻ con phải có kiên nhẫn."

"Anh không phải nói, em vẫn còn con nít?" Lạc Quân Hàm sắc lại.

Trong ống nghe truyền đến tiếng cười của Âu Dương: "Cho nên, em thấy anh kiên nhẫn cỡ nào, nhìn thấy em một lần cầu hôn một lần, tới lúc em đáp ứng mới thôi."

"Anh không yêu em, anh chỉ là coi trọng xuất thân bối cảnh của em mà thôi, Âu Dương, em không ngốc, anh cũng đừng lừa mình dối người."

"Anh không hi vọng em có suy nghĩ như vậy." Ngữ điệu Âu Dương nghiêm túc, "Em có thể chất vấn anh, nhưng xin đừng hạ thấp bản thân. Nói lại lần nữa, anh có chính là kiên nhẫn, nhất định sẽ kiên trì đến một ngày em chịu tin anh mới thôi."

Sương mù trong lòng được một luồng ánh nắng chiếu ấm, Lạc Quân Hàm vô thức giơ tay lên lau đi ẩm ướt khóe mắt. Diễm Vũ dựa trong ngực ba đột nhiên bị mất đi chống đỡ, lặn lông lốc ngửa xuống, rơi trúng vào trên mặt thảm lông lạc đà mềm nhũn bên cạnh Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ra vẻ sờ sờ đầu Diễm Vũ tỏ an ủi, đồng thời dùng ánh mắt trách móc nhìn Lạc Quân Hàm một cái.

Tần Phong chiếm sofa của Hà Quyền ngủ bù, Tiền Việt đẩy cửa đi vào, khom lưng bóp sống mũi cao thẳng kia, cứng rắn ghen người tỉnh lại.

"Để anh ngủ thêm lát, xin em đó." Tần Phong trở mình, nắm lấy tay Tiền Việt không cho y tiếp tục làm ồn mình.

"Ai bảo em 1 rưỡi cung cấp dịch vụ đánh thức? Dậy rửa mặt, đã 1h40 rồi."

Tần Phong đột nhiên trở mình ngồi dậy, nhắm hai mắt ôm lấy eo Tiền Việt, ngáp xong chùi chùi nước mắt lẩm bẩm: "Ài, nguyện vọng lớn nhất bây giờ của anh chính là ngủ trọn giấc, vợ à, từ lúc lấy được tư cách bác sĩ Phó chủ nhiệm, việc nhiều gấp đôi trước."

"Cấp bậc khác nhau, ca mổ có thể làm cũng nhiều, khẳng định mệt hơn trước đây." Tiền Việt chen ngón tay vào trong tóc ngắn của đối phương, xoa bóp da đầu thả lỏng giúp hắn, "Đúng rồi, hôm qua nói với cha anh thế nào?"

Tần Phong rốt cục mở mắt ra, dẹt miệng nói: "Ông ấy gọi anh về bệnh viện Trung Tâm, bảo anh tham dự vào nhiều ca mổ lồng ngực, làm tốt nền tảng tương lai làm chủ nhiệm."

Chân mày Tiền Việt cau lại: "Anh nghĩ thế nào?"

"Tính anh không phù hợp làm lãnh đạo, không bận tâm nổi." Tần Phong nhăn mặt, giơ tay phủ lên bụng dưới Tiền Việt, "Nhưng vì con, anh vẫn muốn cố gắng."

Nhẹ nhàng đẩy đầu Tần Phong ra, Tiền Việt hơi híp mắt lại, hỏi: "Con ở đâu?"

Tần Phong đứng lên, ôm eo Tiền Việt kéo vào trong ngực, vẽ mặt như lưu manh câu khoe miệng lên: "Tuyệt đối trúng rồi, anh hì hục tốn sức 1 tháng, mưa bom bão đạn, còn có thể tránh được? Nói không chừng còn có thể giống chủ nhiệm Hà, một lần làm 2 đứa."

Cúi đầu cười cười, Tiền Việt từ trong túi áo hộ sĩ lấy ra que nhựa màu trắng giơ lên trước mặt Tần Phong, Tần Phong nhìn kỹ, vẽ mặt

trong nháy mắt cứng lại, ngược lại lại kích động đến sắc mặt đỏ ửng.

Hà Quyền đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy y tá trưởng và bác sĩ gây mê không biết xấu hổ ôm nhau liều mạng như đang gặm đôi phương, nhất thời kêu to —

"** mẹ! Có muốn kê cái giường đến cho các cậu không!?"

Ném đồ trên bồn rửa tay vào thùng rác, Sát Mục hít sâu một hơi, kéo cửa phòng vệ sinh đi ra ngoài. Quý Hiền Lễ vừa nhìn vẻ mặt hần liền biết hi vọng lại tan vỡ, bèn không hỏi một tiếng, chỉ đẩy bát cháo trắng lên.

"Ăn sáng trước đã, lát còn phải đưa anh đến sân bay."

Sát Mục cầm đũa ở trong cháo khuấy khuấy, hỏi: "Lần này đi bao lâu?"

"Chắc là 1 năm, giữa lúc đó có thể sẽ về 1 lần." Quý Hiền Lễ cầm lấy tay trái của hần đặt trên bàn, "Anh đảm bảo, đây là lần cuối cùng."

"Em không phải để ý anh đi làm bác sĩ MSF (*), mà là....." Sát Mục ngửa mặt lên, "Lão Quý, anh nên thương lượng trước với em. Nhưng nói đi là đi..... anh bây giờ không phải hồi độc thân nữa, bất cứ chuyện gì, em không chỉ có quyền cảm kích, cũng có quyền tham dự quyết sách. Nếu như hôm nay em nói với anh, chúng ta sắp có con, anh có đi không?"

((*) MSF: Bác sĩ không biên giới hay Y sĩ không biên giới là một tổ chức phi chính phủ quốc tế do một số bác sĩ người Pháp thành lập vào năm 1971 với mục đích nhân đạo)

"Xin lỗi, anh không suy nghĩ nhiều như vậy, còn tưởng là em..... nhất định sẽ tán thành." Quý Hiền Lễ hơi có vẻ chột dạ, cười khan hai tiếng sau đó nhìn thấy mặt Sát Mực vẫn âm trầm, lại đặt ngang khóe miệng.

Sát Mực không nói tiếp, mà trầm mặc ăn xong bữa sáng. Không khí trên bàn ăn gần như đọng lại, Quý Hiền Lễ mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, tuy nhiên cũng không thể phát ra âm thanh. Cơm nước xong, Sát Mực đi vào phòng thay quần áo. Quý Hiền Lễ rửa xong bát đĩa, kéo vali qua đứng ở cửa chờ Sát Mực.

Sát Mực kéo dài một lát mới từ trong phòng ngủ đi ra. Nhìn thấy túi du lịch màu đen hằn xạch, Quý Hiền Lễ nhìn ngó xung quanh, nói: "Anh đã đóng gói một vali rồi."

"Đây là của em." Sát Mực quăng túi du lịch vào trong ngực Quý Hiền Lễ, suýt nữa nện người ngã nhào, "Em ở Đại Chính làm việc lâu như vậy cho tới bây giờ chưa từng nghỉ ngơi, lần này xin nghỉ một năm với viện trưởng, đi châu Mỹ với anh."

Quý Hiền Lễ kinh ngạc tròn to mắt: "Em làm visa lúc nào?"

"Tuần trước." Sát Mực rút cục lộ ra nụ cười, "Em có chiến hữu làm ở Lãnh sự quán, nộp ảnh là làm xong."

Trong lúc nhất thời, Quý Hiền Lễ vẫn chưa kịp tiêu hóa tin tức tốt khiến người ta khiếp sợ này. Thấy y đứng ngây ở cửa, Sát Mực nghiêng đầu qua, hỏi: "Sao thế? Ở đó có bồ, không tiện để em đi cùng anh?"

Quý Hiền Lễ nhanh chóng giơ tay thề: "Không không không, anh thề với trời, kể từ sau lần đầu tiên của hai bọn mình anh chỉ có một

mình em."

"Vậy còn chờ cái gì?"

Sát Mực đưa tay kéo cửa ra.

"Tài xế em gọi đã đến dưới tầng, còn không đi, sẽ lỡ chuyến bay."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Bởi vì tuổi quá nhỏ, kết quả kiểm tra IQ của Tiểu Bạch cũng không chính xác. Nhưng thành tích trước mắt mà nhìn, đại não nhóc sau khi trở mã hết IQ ít nhất trên 140.

Trịnh Chí Khanh vui buồn lẫn lộn, vui chính là con trai đúng là thiên tài, buồn chính là giáo dục nhi đồng thiên tài ở trong nước hiện nay cũng chưa hoàn thiện, chỉ có mấy trường xây dựng lớp thiếu niên thiên tài, còn đều không ở trong thành phố bọn họ ở.

Anh gọi điện thoại cho Hà Quyền báo cáo kết quả, Hà Quyền nghe xong lập tức nói: "Không sao đâu, tìm giáo viên đến nhà dạy, em ban đầu đã tự học 6 năm."

"Nhưng dù sao cũng phải để nó trải qua cuộc sống tập thể." Trịnh Chí Khanh nhìn về phía Tiểu Bạch ngủ say, hạ giọng, "A Quyền, hôm nay anh đưa Tiểu Bạch đến trường, hiệu trưởng đề nghị để lại Tiểu Bạch ở bên này tiếp nhận giáo dục. Hấn nói nếu đoán không sai, Tiểu Bạch tương lai vào MIT hoặc Harvard không có vấn đề gì."

"Hả? Anh muốn nhét đứa nhỏ lớn 6 tháng một mình ở Mỹ?!" Hà Quyền ở đầu bên kia điện thoại vỗ bàn mãi, "Nhanh mang con về

cho em, lập tức nhanh chóng đặt vé máy bay, anh không đặt em liên đích thân đến đón Tiểu Bạch!"

"Anh chắc chắn sẽ không làm như vậy, A Quyền, anh nghĩ..... Theo lời em nói, để Tiểu Bạch vui vẻ trải qua tuổi thơ, chờ nó đủ 12 tuổi để nó tự quyết định, xem là muốn ra ngoài tiếp nhận nền giáo dục tốt hơn, hay là ở bên cạnh chúng ta."

"Thế còn được." Hà Quyền thở phào nhẹ nhõm, "Đừng quên, qua nửa năm nữa trong nhà lại thêm hai nhãi con, anh chuẩn bị từ chức về nhà làm ông chủ gia đình đi!"

Trịnh Chí Khanh cười cười, nói: "OK, tất cả nghe theo sắp xếp của chủ nhiệm Hà..... À đúng rồi, hôm qua anh hỏi Tiểu Bạch, là các em trai hay là các em gái, em đoán con phản ứng thế nào?"

"Ít thừa nước đục thả câu."

"Nó chỉ vào Diễm Vũ "da" một tiếng, sau đó nhìn khắp phòng, cuối cùng chỉ vào một nữ minh tinh điện ảnh trên TV lại "da" một tiếng."

"Thai long phượng? Nghe không tệ." Hà Quyền không khỏi đắc ý, "Mộ tổ nhà các anh 8 phần bốc khói xanh rồi."

"Ừ, về hỏi ba anh." Trịnh Chí Khanh cúi đầu liếc nhìn đồng hồ, "Đi ngủ sớm chút, anh ngày mai đặt xong vé máy bay gửi thông tin cho em."

"Ngủ ngon, hôn Tiểu Bạch thay em."

Cúp điện thoại, Hà Quyền ném mình vào trong gối ngửa mặt nhìn trần nhà, lâm vào suy tư.

Không biết 2 đũa này có thể đều là tóc xoắn hay không.

BỆNH VIỆN SẢN KHOA

Vân Khởi Nam Sơn
dtv-ebook.com

Chương 99: Hoàn Chính Văn

Edit + Beta: Vịt

Đội công nhân đắp đá cẩm thạch lên huyệt, đúc khuôn dán niêm phong xong, Hà Quyền vặn mở một chai nước tinh khiết, dội lên bụi bẩn trên bia mộ. Dựa theo ngày tháng trên chứng nhận tử vong tính toán, Tề Tranh chân chính qua đời mới 5 năm, Hà Quyền quyết định dời mộ vào ngày giỗ của ông.

Đi tới trước bia mộ bên cạnh, Hà Quyền cúi sâu: "Bà ngoại, con đưa ba đến bên cạnh bà, sau này đã có người bồi bà."

Nước mắt rơi xuống, cậu duỗi tay đỡ lấy bia mộ chống đỡ thân thể run rẩy. Tề Gia Tín vỗ vỗ lưng cậu, quảng ánh mắt tới ảnh của vợ trên bia mộ: "Phu nhân à, bà đợi tôi thêm mấy năm nữa, có con trai và con rể ở đó, bà chắc chắn sẽ không cô đơn."

"Tề lão."

Trịnh Chí Khanh đưa gậy đầu rồng cho Tề Gia Tín, anh nhìn ra thân thể ông cụ cũng đang run rẩy. Trong mộ viên xơ xác tiêu điều vắng lặng, vừa vào liền có cảm giác điều hui, lại nhìn thấy di ảnh của người thân nhất, tâm tình không khỏi bồn bễ sóng dậy.

Trong mộ viên chôn người 5 đời của Tề gia, từ huyền tổ thọ chung chính tẩm (*), đến trẻ con chết yểu, chiếm trọn nửa đỉnh núi. Rất nhiều huyệt trống, chắc là giữ lại, còn có thể chôn thêm 5 đời

nữa. vừa nãy lúc Trịnh Chí Khanh đi ngang qua bia mộ, nhìn thấy phần lớn là huyết vợ chồng hợp táng, cũng có vài bia mộ là tên 3 người. Lại nhìn kỹ, niên đại rất xưa, rìa bia mộ đã bị phong hóa hơi không hoàn chỉnh.

((*) Thọ chung chính tẩm: sống đến lúc chết ở tuổi già)

"Chí Khanh, tới đây." Tề Gia Tín ra hiệu Trịnh Chí Khanh đứng trước bia mộ vợ, thay anh tiến cử, "Phu nhân à, bà xem, đây là chồng A Quyền."

Người phụ nữ trong bức hình cười điềm tĩnh an tường, dung mạo bà thanh tú hợp ý người, khí chất có phong phạm của tiểu thư khuê các. Anh nghe Hà Quyền nói, bà ngoại là tiểu thư nhà giàu có, từng học đại học được Trung y, ở thời đó nghiêm nhiên coi như là phần tử trí thức phái nữ. Bà vốn có thể có thành tích của riêng mình, nhưng lại lựa chọn làm người phụ nữ sau lưng chồng, gia tộc lớn như vậy quản lý gọn gàng ngăn nắp. Hoa Y Đường từ mấy y quán làm tới có thể đưa ra thị trường ở NYSE, phần lớn người chỉ nhìn thấy quyết đoán hơn người của Tề Gia Tín, lại không ai biết người phụ nữ này vì ông bảo vệ gia tộc lặng lẽ bỏ ra bao nhiêu.

Trịnh Chí Khanh cúi người thật sâu với bia mộ.

Tề Gia Tín gật gật đầu, lại đưa tay qua bên cạnh: "Tiểu Bạch, tới chào cụ —"

Tay sờ vào khoảng không. Tề Gia Tín quay đầu lại nhìn, Hà Vũ Bạch vừa nãy còn đứng bên cạnh trước mặt lại không biết chạy đi đâu rồi. Ông giật mình trong lòng, nhanh chóng bảo Hà Quyền và Trịnh Chí Khanh cùng đi tìm con.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hà Vũ Bạch mặc dù chỉ có bốn tuổi, nhưng đã có trí thông minh tương đương đứa trẻ 12 tuổi. Nhóc không phải nghịch ngợm mới trốn khỏi bên cạnh người lớn, mà là nhìn thấy một con bướm đuôi phượng xinh đẹp, muốn quan sát tỉ mỉ. Nhóc đuổi theo bướm bướm đi rất xa, tới lúc sinh linh xinh đẹp kia biến mất ngoài tầm mắt.

Nhóc quay người lại, phát hiện mình không biết ở đâu, xung quanh chỉ có từng bách xanh rờn và bia mộ lạnh lẽo. Trẻ con bình thường không tìm thấy phụ huynh nên gào khóc, trên thực tế cũng quả thật nên làm như vậy. Nhưng Hà Vũ Bạch cho rằng khóc nhè là hành động của "nhóc thối", ví dụ như em trai và em gái nhóc, anh em cùng bào thai bắt nạt nhau, một giây trước vẫn tốt đẹp, một giây sau khóc kinh thiên động địa.

IQ cao thì cao, nhưng Hà Vũ Bạch hơi mù đường. Chủ yếu nhóc luôn tập trung tinh thần vào một chuyện, vừa đi vừa suy nghĩ, thường xuyên sẽ quên phong cảnh bên cạnh. Theo lớn dần lên cũng vẫn vậy rời khỏi bia mộ mấy phút, nhóc càng đi càng cách xa phụ huynh.

Mộ gia tộc trong mộ viên có mấy cái, phần lớn ở giữa sườn núi, trên cao nhìn xuống, phong thủy đẹp. Trẻ con 4 tuổi thể lực có hạn, Hà Vũ Bạch không đi nổi nữa, đành phải ngồi xuống trên tảng đá trước bia mộ. Nhóc quyết định, ở đây chờ, dù sao các ba cũng rất nhanh sẽ tìm được nhóc.

Trên bia mộ không có ảnh, chỉ có tên và ngày tháng sinh mất, còn có câu văn bia. Hà Vũ Bạch biết chữ phía trên — người bị chôn ở

đây tên là Lãnh Kỳ Diên, chỉ sống 27 tuổi, văn bia viết "Cầu lợi xã tắc, sinh tử dĩ chi".

Cái đầu nhỏ xoay vòng vòng, phun ra 4 chữ "Vì nước quên mình".

Gió thổi mấy tiếng thổi vào trong lỗ tai, Hà Vũ Bạch từ bên bia mộ thò đầu, nhìn thấy trên con đường nhỏ có một người mặc âu phục màu đen đang đứng bên mộ bia khóc.

Nhóc đứng dậy đi qua, lấy khăn tay nhỏ viền hoa của mình ra đưa tới trước mặt đối phương.

"Anh ơi, người chết không thể sống lại, nén bi thương."

Người trẻ tuổi ngẩng đầu, trong mắt rải đầy tia máu lóe ra tia kinh ngạc. Đứa nhóc trước mặt thoạt nhìn lớn không quá 4-5 tuổi, nói chuyện lại mạch lạc, logic rõ ràng.

"Ờ..... cảm ơn."

Người trẻ tuổi nhận lấy khăn tay, quay lưng lau nước mũi. Hắn xoay người, nói với Hà Vũ Bạch: "Làm bẩn khăn tay của em rồi, chờ anh giặt sạch trả lại cho em."

"Không cần đâu không cần đâu, em còn nhiều lắm." Hà Vũ Bạch lúc lắc tay nhỏ, quay đầu nhìn về phía bia mộ, "Anh ơi, đây là người thân của anh ạ?"

"Là mẹ anh." Người trẻ tuổi nắm chặt khăn tay, thở dài nặng nề, "Bà ấy bị bệnh tim, vì chữa bệnh của bà ấy anh thi đại học y, nhưng ai biết chưa chờ anh học xong, bà ấy đã....."

Hà Vũ Bạch chớp mắt to thừa kế từ Hà Quyền, suy nghĩ một chút nói: "Anh vẫn có thể cứu mẹ của người khác."

Người trẻ tuổi hơi ngẩn ra, một lát sau duỗi tay ôm Hà Vũ Bạch vào trong ngực, dùng sức ôm lấy.

"Nhóc con, em cừ thật."

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

"Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! Tiểu — này! Buông con trai tôi ra!"

Từ xa nhìn thấy có chàng trai ôm Tiểu Bạch, tóc xoăn của Hà Quyền đều sắp nôn nóng biến thẳng tưng. Cậu xông tới cướp con trai vào ngực, tràn đầy địch ý nhìn chằm chằm người tuổi trẻ kia. Người trẻ tuổi nhanh chóng đứng dậy lui về phía sau hai bước, đồng thời giơ tay lên tỏ vẻ mình không có ác ý.

Hà Quyền nhìn thấy trong tay hắn cầm khăn tay của con trai cậu, trong đầu lập tức hiện lên một đồng thông tin tiêu cực. Mặc dù người trẻ tuổi kia thoát nhìn tuấn tú lịch sự, quy củ, nhưng trên trán người xấu cũng không khắc chữ đâu.

"Cậu cầm đồ của con tôi làm gì?"

Hà Quyền giơ tay muốn cướp lại, kết quả Tiểu Bạch lập tức nằm nhoài bên tai cậu nói: "Ba ơi, anh dùng khăn tay của con xì nước mũi."

Cánh tay Hà Quyền cứng giữa không trung. Trịnh Chí Khanh vừa lúc theo tiếng đuổi tới, nhìn thấy Hà Quyền ôm con giằng co với một người trẻ tuổi, anh lập tức đi qua che hai người tới phía sau.

"Có vấn đề gì?" Anh hỏi Hà Quyền.

"Anh khóc, con cho anh ấy khăn tay dùng." Tiểu Bạch hoàn toàn không biết gì về nỗi lo của người trưởng thành, vút "Không được nói chuyện với người lạ" mà Hà Quyền ân cần dạy bảo ra sau ốt.

"Cậu tại sao ôm con tôi?" Hà Quyền hỏi, ngữ điệu cảnh giác.

Trịnh Chí Khanh vừa nghe, lại tiến lên trước tới gần người trẻ tuổi chút. Người trẻ tuổi chỉ thấp hơn chút chút, thể trạng cũng không kém, áo khoác âu phục rõ ràng căng ra hình dáng cơ bắp cánh tay. Anh nghĩ, chỉ cần chứng thực thẳng nhãi này mưu đồ bất chính với Tiểu Bạch, anh cầm đầu của đối phương lau bìa mộ.

"Lời đứa bé này nói khiến cháu rất cảm động." Người trẻ tuổi khẽ gật đầu với bọn họ, "Mẹ cháu vừa qua đời, suy nghĩ của cháu khá hỗn loạn, không không chế được tâm tình."

Trịnh Chí Khanh nghiêng đầu nhìn ngày sáng sinh mắt trên bia mộ, lại quăng ánh mắt trở lại trên khuôn mặt người trẻ tuổi, không thấy chút chột dạ nào. Đồng thời trong đôi mắt khóc đỏ bừng kia còn có chút quật cường, giống như bất mãn bọn họ nghi ngờ nhân cách của mình.

Thằng nhãi này, anh nghĩ, anh mắt không tệ.

Đón lấy con, Trịnh Chí Khanh trấn an Hà Quyền xù lông: "Nếu là hiểu lầm, nhanh đi về đi, Tề lão gấp sắp phát bệnh rồi."

Hà Quyền cau mày liếc nhìn người trẻ tuổi, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi con trai "Con vừa nãy nói gì?"

Tiểu Bạch không trả lời vấn đề của cậu, mà giương khuôn mặt nhỏ cười cười với các ba.

"Tương lai con cũng muốn giống các ba, làm bác sĩ."

=== HOÀN CHÍNH VĂN ===

=====

Vậy là sau hơn 9 tháng thì tui cũng đã coi như làm xong bộ này rồi. Bộ này gắn bó với bao nhiêu sóng gió của nhà tui, theo tui đi qua bao nhiêu cái lán, và cuối cùng là hoàn thành ở cái lều này =))))))

Cám ơn các cô đã theo tui trong suốt thời gian qua, tiếp thêm động lực để tui cố hoàn bộ này:D

Bộ này sẽ có hệ liệt là "Diệu thủ đan tâm", bộ này nhà tui đã đào hố cắm cọc rồi, nhưng phải chờ khoảng thời gian nữa tui mới lấp hố được. Ai quan tâm về bé Hà Vũ Bạch thì qua đó nhe.

Còn 2 phiên ngoại nữa nhưng tui sẽ chỉ làm 1 cái thôi, vì 1 PN nói về một CP cameo mà ngay cả bản thân tui cũng không có hứng thú và ký ức gì cả. PN tui sẽ làm từ từ, ngày mai bộ "Ta sinh con cho tổng tài" và "Cấn ngón tay anh" lại lên sóng nheeeeeee.